

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

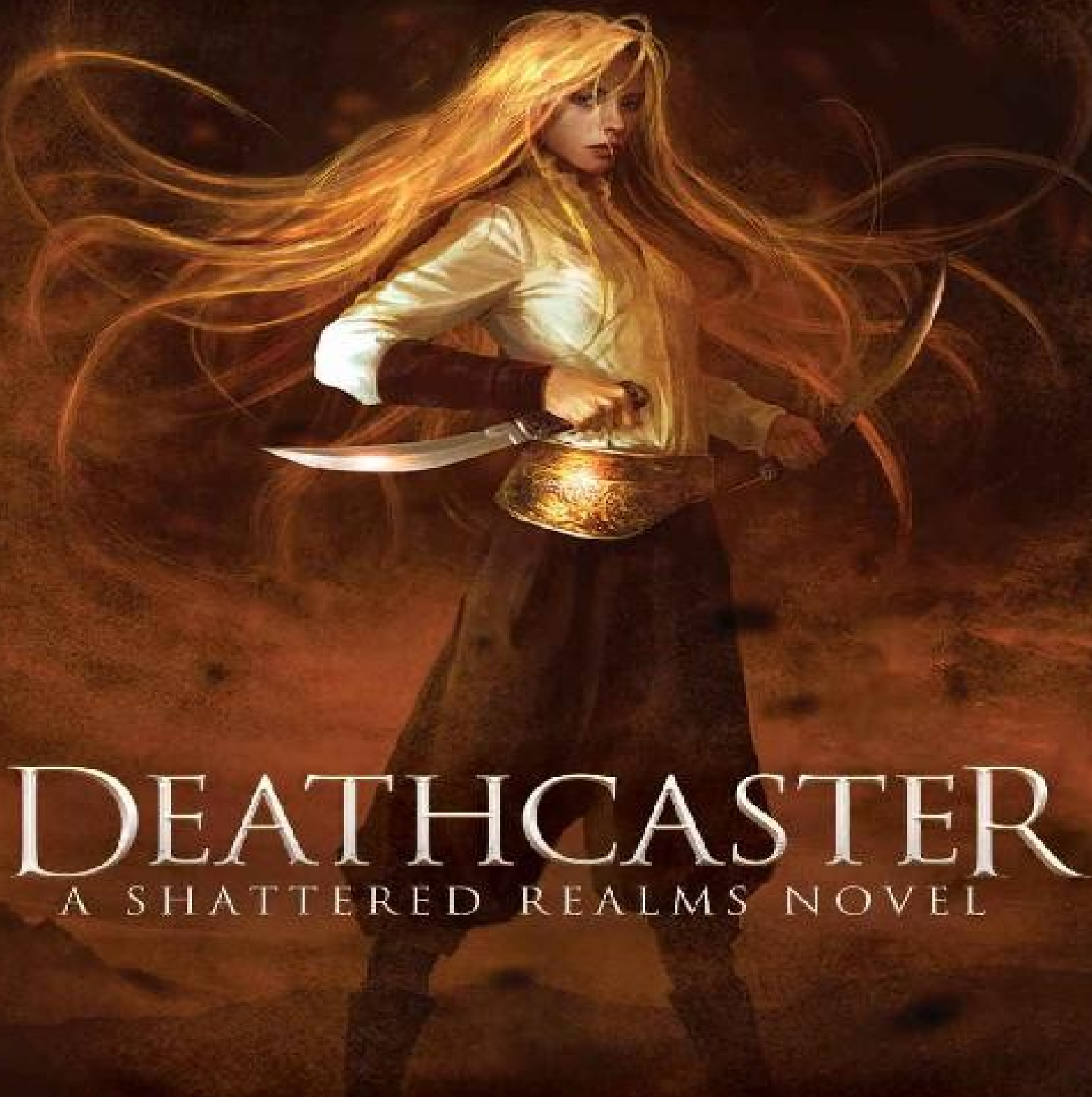
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

CINDA
WILLIAMS CHIMA

"Cinda Williams Chima's worlds bristle with magic, romance, and intrigue."

—LEIGH BARDUGO, *New York Times* bestselling author of *Six of Crows*

Get PDF Kitap Arşiv - <https://rantey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

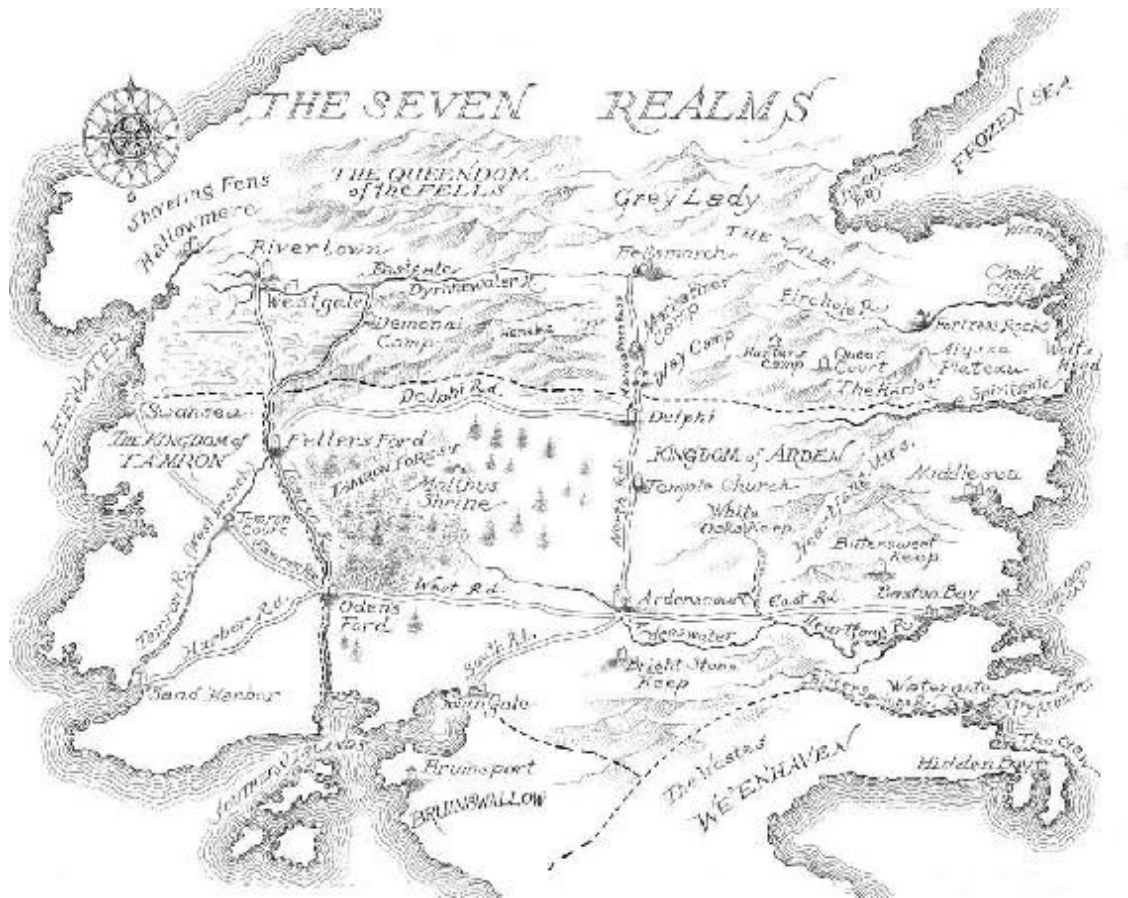
Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

HARİTALAR

CIFJDA
WILLIAÍVtS
CH 1 VA

ÖLÜMH CASTER

S HATTE RE D RIAL kt.S
NOVEL

HAR P(,)ER .

DEDİKASYON

Jen, hepimizin hayatına özel bir sihir kattığın için teşekkür ederim.

İÇİNDEKİLER

Kapa

k

Harit

alar

Başlık Sayfası İthaf

1. Aptallar Gemisi
2. İkinci Düşünceler
3. Dans Barbeau
4. Hava Durumunda Bir Değişiklik
5. Yılanın Dişi
6. Küçük Bir İsyan
7. Ölümçül Dans
8. Ejderha Günleri
9. Matelonların Buluşması
10. Kaçakçı Koyu
11. Fortress Rocks Yeniden Buluşması
12. Yavrular
13. Tarvos
14. Korsanlara Dinlenmek Yok
15. Drovers' Inn'de Arbede
16. Başkentten Haberler
17. Shiplords
18. Sudaki Kan
19. Mahkeme Çağrısı
20. Bir Görüş Ayrılığı
21. Yavru Kuşlar
22. Temple Kilisesi'nde Toplanma

23. Kraliçe'nin Konseyi
24. Bir Taktik Meselesi
25. Mage Mischief
26. Karışık Bir Nimet
27. Saldırı Planı
28. Şeytanın Pazarlığı
29. Gece Ziyaretçisi
30. Kötü Haber Taşıyıcıları
31. Alttan Yukarı
32. Kader
33. Yuvayı Yak
34. Vatan
35. Yakılabiliri Yakmak
36. Ev Denizcidir
37. Kan Kardeşleri
38. Delphi'de Karanlık Günler
39. Dost Ateşi
40. Gizli Koy
41. Fırtınadaki Liman
42. Borderlands
43. Kingmaker
44. Kutsal ve Kutsal Olmayan
45. Kırmızı Düğün
46. Uyku Zamanı Hikayeleri
47. Bir Kralla Oturup Konuşmak
48. Durdurma
49. İkna
50. Şeytan Çıkarma
51. Dağılım
52. Rejim Değişikliği
53. Çöl Kıyısı
54. Güneylileri Öldürmek
55. Askeri Manevralar
56. Kötü Haber ve Kötü Haber
57. Kurt ve Şahin
58. Vadinin İçine

59. Kırmızı Göz Uçuşu
60. Kasırganın Gözünde
61. Gri Kurt
62. Ölü Düğün
63. Vadi'de Avcılık
64. İhanet
65. Kazanmanın Bedeli
66. Blindsided
67. Geliş ve Gidişler
68. Domus Nazari
69. İblis'in Yaraları
70. Sorunun İyi Tarafı

Yazar Hakkında

Cinda Williams'ın Kitapları Chima

Back Ad

Telif Hakkı

Yayıncı Hakkında

APTALLAR GEMİSİ

Adrian sul'Han klan yapımı fırtına ceketinin yakasını çenesine kadar çekerek titredi. Geride bıraktığı Diyarlar'a bahar gelmiş olabilirdi ama denizdeki buzlar ve buzdağları hâlâ istilacılar Körfezi'nin yüzeyini kaplıyordu. Deniz Kurdu buzların arasından açık denize doğru ilerlerken Kaptan Hadley DeVilliers'ın güverteden Kartacalı/Fellisyalı karışık mürettebatına bağırarak emir verdiğini duyabiliyordu.

Lyss'e doğru yelken açıyor, eğer bu paramparça dünyada adalet varsa. Tartışmalı bir nokta.

Görevlerini Wizard Head'in kuzeyindeki Donmuş Deniz'den başlatmak Hadley'in fikriydi. Bir kere, İmparatoriçe Celestine artık krallığın Chalk Cliffs'teki tek derin su limanını kontrol ediyordu. Bir diğeri, bu görevin başarısı mutlak gizliliğe bağlıydı. Yılın bu zamanında bu kadar kuzeyde başka bir gemiyle karşılaşmaları pek olası değildi. Sonuçta, akli başında hiç kimse burada olmayı tercih etmezdi.

Onca kaybın ardından bir galibiyet için yanıp tutuşmayan kimse yoktu - Hana, Jenna, babası. Ash başka bir başarısızlıktan sağ kurtulan olarak yaşamak istemiyordu. Ya kız kardeşini ve Hattı kurtaracak ya da bu uğurda ölecekti.

Benim yapacağım bir takas değil. Hayatta kal.

Ash irkildi. Etrafına bakındı ama rüzgârın uğultusunu duyabilecek kadar yakınında kimse yoktu. Yılan tılsımını daha sıkı kavradı, parmak eklemleri bembeyazdı, sanki metal ve taştan bir yanıt koparabilecekmiş gibi.

"Baba?"

Hiçbir şey.

Ash'in nefesi dişlerinin arasından tıslıyordu. Babasıyla birlikte annesini ölümden döndürmek için işbirliği yaptıkları geceden beri bu böyleydi. Kulağında bir fısıltı duyuyor, bir tüyün fırçalanması ya da bir rüyanın dalları gibi bir varlık hissediyor ya da rüzgârın çığlığı ve dalgaların çarpışması arasında babasının adını çağırıldığını duyuyordu.

Ama hepsi tek yönlüydü. Ash ne kadar uğraşırsa uğraşsın, yaşamla ölüm arasındaki sınır bölgesine giremiyor gibiydi.

Babası, Aediion'da beni görmeye gel, demişti. Senin, annenin ve kız kardeşinin sarayda düşmanları var. Konseyde düşmanlar. Kolayca güvenme.

"Biraz yardım eder misin şifacı?" Sesinde sabırsızlık vardı.

Ash yukarı baktı. Yukarıda, sihirli işaretli korsan Evan Strangward bir örümcek gibi armaya tutunmuş, gecenin içinde bir gemi feneri gibi parlıyordu. Saatlerdir oradaydı, hiç şikâyet etmeden havanın şiddetine göğüs geriyor, rüzgârı ve dalgaları manipüle ederek Deniz Kurdu'na buzda bir yol açıyordu. Aynı zamanda geminin yelkenlerini dolu tutarak güvenli bir şekilde gidebildikleri kadar hızlı ilerlemelerini sağlıyordu. Belki de daha hızlı.

"Özür dilerim," dedi Ash, geminin baş pozisyonuna geri dönerek dondurucu spreynin ve yakıcı sulu karın kutsamasını kabul etti. Hava büyücüsünün ardından temizlik yapmak onun işiydi - korsanın gözden kaçırdığı engelleri temizlemek, buzdağlarını parçalara ayırmak, yollarına çıkan buz kütlelerini yumuşatmak, böylece geminin gövdesinin zarar görmeden geçebilmesini sağlamak.

Strangward'ı çalışırken izlemek görsel bir şiir gibiydi; güç toplarken tılsımı parmaklarının altında parlıyor, sonra her iki kolu da ileri atılıyor, bir tapınak konuşmacısı, rüzgâr, buz ve su iletkeni gibi şekillendiriyor, ikna ediyor, kandırıyor, emrediyordu. Bir kedi kadar çevikti.

Doğru açığı yakalamak için direktten direğe sallanıyor, güverteden yüz fitten fazla yukarıda olduğunun farkında değilmiş gibi sallanıyordu. Kötü hava koşullarından etkilenmiyor gibiydi. Fırtına ceketini aşağıdaki güvertede bırakmış, sadece yoluna çıktığını söylemişti.

Belki diyarlardaki büyücülerin sahip olduğu büyü çeşitliliğine sahip değildi, tılsım kullanma yetenekleri sayesinde, ama bir uzman olmanın açık avantajları vardı. Ash ailesinin arkadaşı Ateş Dansçısı'ndan sınırlı hava büyücülüğü görmüştü. Klan doğumlu bir büyücü olan Dancer, yaylacıların doğal dünyayla olan kolay bağlantısını büyücülüğün ham sihriyle birleştirmişti. Ancak Dancer'ın hava durumu büyüsü Strangward'ın kükremesinin yanında bir fısıltıdan ibaretti.

Evan'ın kükremesi. Korsan, kendisine Evan demelerini istemişti ama geçmiş göz önüne alındığında bunu yapmak kolay değildi. "Eğer sen var söyledim Ben Ben olsam olmak yelken altında o kan emici korsan, yüzüne gülerdim."

Ash etrafında döndü. Hadley'nin mürettebatından iki kişi ön direk perdelerinin yanında toplanmış, gözleri Evan'a sabitlenmiş, yüzleri kızgınlıkla bulutlanmıştı.

"Kuzenimin gemisi Baston Körfezi açıklarında battı ve bunu yapan da o serseri Stormcaster'dı." Denizci ürperdi ve güverteye tükürdü.

"Ne zaman bir gemi kaybolursa suçu ona atıyorlar," dedi diğeri, başını korsana doğru sallayarak. "Hepsini o yapmış olamaz. Her neyse, onun altında yelken açmıyoruz. Denizde olduğumuz sürece kaptanımız DeVilliers."

Strangward aşağıya seslenerek, "Göstergelere dikkat et," dedi ve ikisinin de sıçramasına neden oldu. "Flok yelkenlerini düzeltin, hemen."

"Bunu ona söyle," dedi ilki, çarşafı düzeltmek için acele ederek. "Belki Kaptan DeVilliers kâğıt üzerinde ustadır ama bizi kurmaya karar verirse geri kalanımızla birlikte dibe batar."

Ash iç çekti. Korsan, görevdeki değerini kanıtlayarak diğerlerini kazanmaya son derece hevesli görünse de, çabaları tam tersi bir etki yaratmış gibi görünüyordu. Fırtınakıran tüm sahil boyunca nefret edilen ve korkulan biriydi.

Denizciler doğaları gereği batıl inançlara sahipti. Ayrıca, çoğu zaman hava durumunun insafına kalırlardı ve Fırtınakıran'ın hava durumuna hükmetmesi, büyücölükle yetişmiş olanlar için bile korkutucu ve tedirgin ediciydi.

"Etkileyici, değil mi? Neredeyse korkutucu."

Ash yerinden sıçradı ve döndüğünde Finn'in yanında durduğunu, gözlerini korsana dikmiş olduğunu gördü.

Ash ellerini ceplerine sokarak, "Eğer gösterişten hoşlanıyorsan," dedi.

Hatırladığı Finn'in buna gülmesi gerekirdi. Bunun yerine arkadaşı bir nefes aldı ve sonra yavaşça bıraktı. "Sence bunu başarabilir miyiz?"

Ash sırlıslık olmuş koluyla yüzündeki suyu temizledi. "Neyi çıkarayım?"

"Celesgarde'a girip çıkmak mı? Kız kardeşini kurtarmak mı?"

"Bunu ummasaydım burada olmazdım," dedi Ash. "Neden? Tereddüt mü ediyorsun?"

"Pek sayılmaz," dedi Finn. "Sadece başarı olasılığını tahmin etmeye çalışıyorum."

Ash gözlerini devirerek, "Belki de ihtimallere hiç bakmamak daha iyidir," dedi. "Düğünü ertelemek zorunda kaldığın için gelmeyi kabul etmene biraz şaşırdım."

Finn, "Görev arzulardan üstündür," dedi. "Julianna hepimizin daha büyük bir iyilik için fedakârlık yapmaya istekli olmamız gerektiğini anlıyor."

Bu, kitapsever Finn için bile kulağa havasız geliyordu. Fedakârlık yapacak olan siz olduğunuzda insanların size söylediği türden bir şeydi.

"gelse kimseyi feda etmem," dedi Ash. "Babamı ve kız kardeşimi çoktan kaybettim. Annem hâlâ iyileşemedi. Bu savaşta çok fazla arkadaşım öldü ya da ağır yaralandı, sen de dahil. Sanırım biz üzerimize düşeni yaptık."

"Asla yeterli değil," dedi Finn, yüzünde acı titreşerek. Elinin topuğuyla alnını ovuşturdu.

Başı çıplak olmasına ve saçları ıslaktan dökülmüş olmasına rağmen soğuğu hissetmiyor gibiydi.

"İyi misin?" Ash elini Finn'in omzuna koyarak, "İyi misin?" dedi.

"Sadece Yaralandığımdan beri baş ağrılarım var," dedi Finn. "İyileşmek yerine daha da kötüleşiyorlar. Bazen de bir şeyleri kaçırdığımda böyle nöbetler geçiriyorum. Kendimi kaybediyorum." Başını iki yana salladı. "Sanırım aklımı kaybediyorum."

Endişe Ash'in içini titretti. Kendisi güneyde bir suikastçı olarak kariyer yaparken, Finn'in farklı bir savaş alanında, arkadaşlarının katledildiğini gördüğü ve muhtemelen hayatta kaldığı için kendini suçladığı bir savaş yürüttüğünü bir kez daha hatırladı. Her ikisi de gördükleri ve yaptıklarıyla, yani unutmayı tercih ettikleri şeylerle damgalanmıştı.

"Dinle," dedi Ash. "Bazen zihin böyle çalışır. Stres altında olduğumuzda, ihtiyacımız olduğunda bize bir çıkış yolu sunarak bizi korur."

"Eh," dedi Finn acı bir kahkaha atarak, "stres, stresli zamanlar için uygun bir tepkidir."

Daha fazla soru sormalıyım, diye düşündü Ash. Finn'in bununla başa çıkabilecek kadar iyileştiğinden emin olmalıyım.

Sen ne tür bir şifacısın?

Kendine engel olamayan Ash, parmaklarının arasından Finn'in omzuna yatıştırıcı bir büyü gönderdi. Finn dönüp uzaklaşırken Ash elini geri çekti, parmakları acıyordu.

Arkadaşı ayakta duruyordu, sırtı parmaklığa dönüktü, bir eli tılsımının üzerindeydi. "Beni iyileştirmeye cüret etme Adrian," dedi Finn kesik kesik nefesler arasında. "Ben kırık değilim."

"Özür dilerim," dedi Ash, utanarak. "Sadece deniyordum ki-"

"Ne yapmaya çalıştığını biliyorum," dedi Finn. "Yapma." Arkasını döndü ve ön merdivenden inerek gözden kayboldu.

Ash kabarmış parmaklarını emdi.

Daha iyi bir şifacı olmayı dileyeyeceğiniz zamanlar gelecek. Görünüşe göre Taliesin'in laneti tüm hayatı boyunca onunla birlikte olacaktı.

Saatlerdir uğraşıyorlardı ama şimdi -nihayet- açık denize kaçıyorlardı. Körfezin dışına çıktıklarında deniz sertleşti ve rüzgâr şiddetlendi ama en azından buzdan mayın tarlası inceldi, bu da nöbetlerinin neredeyse sona erdiğini gösteriyordu.

Hadley güverteden, "Geri çekilin, Majesteleri," diye seslendi. "Sen de Strangward. İyi iş çıkardın. Şimdi kış tarafına git ve ısın."

"Birazdan aşağıda ," dedi Evan, dizleriyle direği kavrayıp ona doğru eğilerek. Sırılsıklam ve yarı donmuş görünüyordu, güvertede her zaman taktığı nöbetçi şapkası sırılsıklamdı ama yine de sanki elementlerle olan bağlantısından enerji almış gibi aydınlanmış görünüyordu. "Ayrılmadan önce sığıklardan ve olası kıyı trafiğinden uzakta olduğumuzdan emin olsam iyi olur."

Ash, Hadley'nin yüz ifadesinde kopan fırtınayı görebilecek kadar küpeştedeki pozisyonuna yakındı. Cevap verecekmiş gibi ağzını açtı. Sonra Ash'i görünce tekrar kapattı, topuklarının üzerinde döndü ve dümene doğru yürüdü.

Sadece birkaç günleri vardı ama Strangward ve fırtına doğumluları ile Hadley ve gazileri arasında sürtüşme büyümeye başlamıştı bile.

Evan emir almaya değil, emir vermeye alışkındı. Yolculuklarının denizle ilgili kısmında Hadley'nin geminin kaptanı olarak görev yapacağı konusunda anlaşmış olmalarına rağmen, Hadley'nin emirlerini son söz olarak değil, bir konuşmanın başlangıcı olarak görüyor gibiydi. Hadley'nin mürettebatına emir verdiğiinde, mürettebat buna içerliyordu.

Carthian mürettebatı ise korsana sonsuz bir sadakatle ve Hadley'nin emirlerini yerine getirmeden önce daima Evan'a danışıyorlardı. Ash bu durumun onu rahatsız ettiğini anlayabiliyordu.

Ash bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu ama ne yapacağından emin değildi. İşte bu yüzden Lyss subay ve sen değilsin, diye düşündü.

İKİNCİ DÜŞÜNCELER

Ash ıslak giysilerini değiştirdi ve günün bu saatinde kendisine ait olacağını bildiği için mürettebat ranzasındaki odasına çekildi. Deniz çantasına uzanarak, hava şartlarından yıpranmış, deri ciltli bir kitap çıkardı. Kapağına basılmış eskimiş yazıları seçebiliyordu: Kinley'nin Ustalığı.

Ash küçük bir çocukken babasının Aediion'da, yani rüya  leminde gizemli Crow'la tanışmasına dair anlattığı hikâyeler ilgisini çekmişti. Crow'un, İblis Kral olarak bilinen ataları Alger Waterlow olduğu ortaya çıkmıştı. Ash'in babasına doğuştan gelen hakları için verdiği savaşta akıl hocalığı yapmıştı.

Ash ilk başta, sınırları açma yeteneğinin sadece ikisine özgü olduğunu, Waterlow'un yarım kalan işinin ve intikam arzusunun bir sonucu olduğunu düşünmüştü. Ancak babası ona ilk tılsımını verdiğinde, Ash kütüphanesindeki büyülü metinleri yutmaya başlamıştı. Kinley'nin Ustalığı'nın yarısında, Ash rüya dünyasına seyahat için talimatlar içeren bir bölüm buldu.

İyileştirmeye ilgi duyan biri için bu kritik bir beceri gibi görünüyordu. Ash, babasına kendisinin de bir ha  denemesi yapmasına izin vermesi için yalvarmıştı.

Babası reddetmiş, onu sınır bölgelerinin tehlikeli bir yer olduğu konusunda uyarmıştı. "Orada seni kimin beklediğini asla bilemezsin," demişti. "Senden daha yetenekli bir büyücü görünüşünü değiştirebilir ve bulunduğun ortamı değiştirebilir.

içinde. Aediion'da kaybolabilir ve bedeninize geri dönüş yolunu bulamayabilirsiniz."

"Dikkatli olacağım," dedi Ash ama bu onu hiçbir yere götürmedi. "Benimle gelebilirsin," diye ısrar etti.

Ama babası kararlılığını sürdürdü. "Gerçek dünyada yeterince tehlike var. Akademide eğitim alana kadar bekle," demişti. "Bunu son sınıfta öğretilmelerinin bir nedeni var. O zaman bile, pek çoğu bunu yapamaz. O zaman üzerinde çalışırız."

Bundan kısa bir süre sonra babası öldürüldü ve Ash Oden's Ford'a kaçtı. Orada bir şifacı olarak eğitim aldı ve kariyerine bir suikastçı olarak başladı. Son sınıfını hiç tamamlamadığı için rüya dünyasına yolculuk eğitimi alma şansı olmamıştı. Eğitimi Darian suikastçıların gelişimiyle kesintiye uğramıştı.

Artık babasından izin, hatta teşvik almış gibi görünüyordu.

Aediion'da beni görmeye gel, demişti babası. Söylemesi yapmasından daha kolaydı.

Ash sayfayı ortaya, kurdeleyle işaretlenmiş bir sayfaya çevirdi. Sayfa 393. Kitabın başlığı Aediion Geçidi'ydı. Rüya dünyasına seyahat etmenin risklerini özetleyen birkaç sayfa vardı; dikkatsiz ve eğitimsiz kişiler için korkunç sonuçlar içeren ürkütücü bir derleme. Babasının bahsettiği her şey ve daha fazlası.

Büyücünün rüya dünyasına yolculuk ederken bedensel benliğini güvenli bir yerde bırakmasının ne kadar önemli olduğunu ne kadar vurgulasam azdır. . . . Sadece yırtıcılara ve her türden düşmana karşı savunmasız olmakla kalmaz, aynı zamanda cenaze alevine teslim edilme riski de vardır.

Dahası da vardı. Eğer Aediion'da öldürülürse, gerçek hayatta da ölmüş olacaktı. Eğer flaşta sakladığı büyü biterse, geri dönüşü olmayacaktı.

Düşmanlar rüya dünyasında arkadaş kılığında pusuya yatabilirdi. Daha da kötüsü, bir düşman otostop çekerek gerçek dünyaya dönebilir ve onun bedenini ele geçirebilir.

Ash babasının onu neden bu işten uzak durması konusunda uyardığını anlamaya başlamıştı.

Doğrudan büyü rüya dünyasındaki tek etkili silahtı. Ardından, Ash'in çoğuna aşına olduğu, düşmanlara karşı parıltı kullanma yöntemlerine dair birkaç örnek geldi. Bunun istisnası, büyüü "içine çekme" yöntemiydi - rakibi boş bir kap haline gelene kadar ondan güç çekme.

Aediion'da bir büyülü enerjiyi çekip almak ve bunu kendi kullanımına çevirmek mümkündür. Bu son çare olarak kullanılmalıdır, çünkü zamanlama ve tılsımda ustalık çok önemlidir.

Büyü satırlarını gözden geçirdi; üçü geçit için, üçü de dönüş içindi. Sözcükleri ezbere bilinceye kadar üzerinde çalıştı.

Ash'in anladığı kadarıyla, babasıyla ikisinin de iyi bildiği bir yerde buluşması gerekiyordu. Ama nerede? Buluşmak için hiçbir zaman bir yer ve zaman belirlememişlerdi, o halde bağlantı kurma şansları neydi? Bedenini geride bırakıp her gün orada oturup babasının ortaya çıkmasını bekleyemezdi. Şimdi değil, Lyss'i bulmaya giderken.

Kitabı kapatıp deniz çantasına geri koymak üzereydi ki daha önce fark etmediği bir şey fark etti. Sayfanın alt kısmında, yazı diğer taraftan taşmıştı.

Sayfayı çevirdi. Diğer tarafta, düzgün bir el yazısıyla Meet at Drovers' Inn yazıyordu. Ona baktı. Parmağını üzerinde gezdirdi. Drovers' Inn, babasının öldürüldüğü gün Ragmarket'te babasıyla birlikte kahvaltı ettikleri yerd.

Başından beri orada mıydı? Ash babasının öldüğü günden beri kitaba bakmamıştı. Ash güneyde sürgündeyken kitap onun rafında çürümeye yüz tutmuştu. Yolculuk sırasında üzerinde çalışabilmek için onu gemiye getirmişti.

Babasının elinden çıkıp çıkmadığını anlamaya çalışarak yazıyı inceledi. El yazısı kabadayı, karalayıcı, neredeyse okunamazdı. Ama bu basılmıştı. Yani okunaklı olmasına dikkat eden o olabilirdi.

Ama o olamazdı. Aynı gün ölmüştü.

Tabii önceden oraya yazmadıysa. Öleceğine dair bir önsezisi mi vardı? Ölümünden sonra bir buluşma için zemin mi hazırlamak istemişti?

Yoksa bir çeşit numara mıydı?

Ash gitmek zorundaydı. Gitmesi gerektiğini biliyordu - ya babasıyla buluşacak ya da katilleriyle yüzleşecekti. Ama bu görev bitene kadar beklemek zorundaydı. Kız kardeşini tekrar hayal kırıklığına uğratma riskini göze alamazdı.

Yavaşça kitabı kapattı ve deniz çantasına geri soktu.

O gün akşam yemeğinden sonra Ash kış tarafa doğru ilerledi, geminin ortasındaki merdivenden top güvertesine indi, sonra da kış taraftaki subay kamarasına geçti. Hadley bu alanı özel görüşmeler için Ash'in özenle seçtiği grubuna tahsis etmişti. Mürettebatın geri kalanı aşağıdaki rıhtım güvertesine yerleştirilmişti.

Ash gündüz kulübesine ulaştığında alçak sesler duyabiliyordu ama kapıyı itip açtığında sesler aniden kesildi.

Talbot, Finn ve Hadley, suçlu suç ortakları gibi ona göz kırpmıyorlardı.

"Bana aldırmayın," dedi Ash, göbekli sobaya en yakın oturup ellerini ısıtmak için uzatarak. "Ne diyordun?"

Hepsi baktı. Hadley boğazını temizledi. "Bu işe yaramıyor."

"Ne demek istiyorsun?" Ash yine de bir tahminde bulundu.

"Bu- bu sadece bu biz düşünüyoruz bu bir hatası güvenmek

Strangward ve ekibi," dedi. "Sana zaten bir kez ihanet etti. Her üç kelimedenden biri yalan. Seni yok ediyor

Yıllardır gemiciliğimiz. İmparatoriçe ile işbirliği içinde olmadığını ve bunun özenle hazırlanmış bir tuzak olduğunu kim söyleyebilir?"

"Julianna gözlerinden ve kulaklarından duyduklarına dayanarak bunun pek olası olmadığını söylememiş miydi?" Ash söyledi. "Tüm raporlar Evan ve Celestine'in ezeli düşman olduklarını gösteriyor."

"Gözlerin ve kulakların da bir sınırı vardır," dedi Finn, parmaklarını nişan yüzüğünün üzerinde gezdirerek. "Bunu ilk kabul eden Julianna olacaktır."

Julianna bunu ya da başka bir şeyi itiraf etmek için orada değildi. Her ne kadar ilk planlamalara dahil edilmiş olsa da, sonunda geride kalmayı tercih etmişti. Kraliçenin sağlık durumu zayıf olduğundan, krallığın hükümetin motorlarını çalıştıracak yetenekli bir yöneticiye ihtiyacı vardı. Ayrıca, kraliçenin yeğeni olarak, görevleri başarısız olursa tahtın varisleri arasında yer alıyordu. Ash'in isteyeceği son şey imparatoriçeye başka bir silah vermektir.

"Tereddüt etmek için geç değil mi?" Ash, uzun zamandır arkadaş olan bu grupta artık dışlanmış biri olduğunu bilerek konuştu. "Eğer hepinizin bir endişesi varsa, bunu daha önce, yola çıkmadan önce dile getirmeliydiniz."

"Bu onun neler yapabileceğini görmeden önceydi," dedi Finn. "Şimdiye kadar üçüncü kez düşündüm."

"Daha önce onun ne kadar etkileyici olduğundan bahsederken seni rahatsız etmiyor gibiydi," dedi Ash, bu geri dönüş karşısında şaşırarak.

"Etkileyici biri," dedi Finn. "Beni endişelendiren de bu. Bu gemiyi istediği yere ."

Talbot, "Herkesin onu çalışırken görebileceği bir yerde, arma üzerinde olmasının bir faydası yok," dedi.

"Doğrusunu söylemek gerekirse, bu işi kulübesinden yapamaz," dedi Ash. "Nereye gittiğimizi görebilmesi gerekiyor. Belki de artık açık okyanusta olduğumuza göre fırtına lordluğu görevini bırakabilir."

Hadley homurdandı. "Ondan isteyebilirim, emir verebilirim ama emirlere uyma konusunda pek iyi değil."

Finn, "Her an bir fırtına çıkarabilir, bu gemiyi batırabilir ve hepimizi boğabilir," dedi.

Ash, "Her an sen, ben ya da Hadley bu gemiyi su hattına kadar yakabiliriz," dedi. "Seni bilmem ama ben bunu yapmazdım çünkü o kadar iyi bir yüzücü değilim."

Ortamı yumuşatma çabası asık suratlarla karşılandı. Talbot, "Size güveniyorum," dedi. "Ona güvenmiyorum."

"Bak," dedi Ash, "o gemisi olmayan bir korsan. Yapmak isteyeceği son şey bu gemiyi batırmak olur."

"Böylece Tarvos'a yelken açtık, bizi hapse attı ve sonra gemimizi aldı," dedi Finn.

"Bu bir risk," dedi Ash, Strangward'ı savunma pozisyonuna nasıl düştüğünü merak ederek. "Diyarlar'dan ayrılmadan önce hepimiz Tarvos üzerinden gideceğimiz, böylece Celesgarde'a küçük bir mürettebat ve daha küçük bir gemi götürebileceğimiz konusunda anlaşmamış mıydık?"

Talbot kaşlarını çatı. "Onun o kanlıları-" "Fırtına Doğumlu," dedi Ash.

Talbot gözlerini devirerek bu ayrımı reddetti. "Her ne iseler, tüylerimi diken diken ediyorlar. Ona sanki kendileri açmış da o da akşam yemeğiymiş gibi bakıyorlar."

"Mürettebatım panik içinde," dedi Hadley. "Strangward'ın yarı ölü köleleri olarak sonlarının aynı olacağından korkuyorlar."

"Hayatları boyunca sihirle yaşadılar," dedi Ash. "Sen bir büyücüsün. Neden birdenbire bu kadar ürkekleştiler?"

"Denizciler ürkektir," diyor Hadley. "Yıllardır benimle yelken açıyor olsalar da, denizdeyken pek fazla sihirbazlık gösterisi yapmıyorum."

"Bakın," dedi Ash, kısmen onların bazı çekincelerini paylaştığı için kızgınlığı artarak. "Strangward'a güvenmemek için hepinizden daha fazla nedenim var ama bu zorunlu bir seçimdi. Lyss'i bulma şansımız olaksa ona ihtiyacımız var."

"Ama ... elimizdeki mürettebat ile doğrudan Celesgarde'a gitmek mantıklı olmaz mı?" Talbot dedi. "Eğer

Strangward bize gerçekten yardım etmek istiyorsa, o da bizimle gelecektir. Ne kadar gecikirsek, Lyss'in başına bir şey gelme ihtimali o kadar artar."

"Katılıyorum," dedi Finn. "Neden onun kalesine doğru yola çıkma riskini alalım? Bir gemimiz var ve şimdi onu yüzdürecek kadar büyük bir mürettebata sahip olduğumuzu ve nereye gittiğimizi biliyoruz. Haritalar ve çizelgeler sende, değil mi Hadley? Strangward işbirliği yapmasa bile, bizi Kuzey Adaları'na rehbersiz götüremez misin?"

Hadley koltuğunda kıpırdanarak, "Pekâlâ," dedi. "O sularda hiç yelken açmadım. Bildiklerimin çoğu söylenti ve masallardan ibaret, elimdeki haritalar ve sondajlar ise ."

"Bu kadar değişmiş olabilir mi?" Finn söyledi. "Talbot, sen Lyss'e bağlısın. Eğer yaklaşırsak onu bulabilirsin, değil mi?"

Talbot bunun omuzlarına dolanmasından rahatsız görünüyordu. "Elimden geleni yapacağım elbette," dedi. "Ama bilemiyorum."

"Ne öneriyorsun?" Ash sabrının tükendiğini söyledi. "Strangward'ı denize atmamızı mı?"

Talbot aceleyle, "Hayır," dedi. "Tabii ki hayır. Ama bu bizim görevimiz. Bize yardım etmeyi kabul etti ama bunu nasıl yapacağımıza bizim karar vermemiz gerekmez mi?"

Ash, bu kadar uzun süre uzak kalmanın bedelini ödüyorum, diye düşündü. Yıllardır birlikte savaşıyorlar. Neden benim kararına güvensinler ki? Son bildikleri, on üç yaşında kaçan bir şifacıydım.

Ash, "Gemide olduğumuz sürece bu Hadley'nin kararı," dedi.

Hadley ona bir kemik atar gibi, "Karaya vardığımızda da seninkini," dedi.

"Pekâlâ, o zaman denizdeyiz," dedi Ash. "Kararınız nedir, Kaptan?"

"Her iki durumda da riskli," dedi Hadley. "Deniz Kurdu'yla doğrudan Celesgarde'a yelken açarsak, daha büyük bir ihtimalle

ama ben mürettebatımla birlikte Deniz Kurdu'nu fırtına hattına doğru yelken açarken Strangward'ın küçük ketch'inden çok daha rahat hissederim. Doğruca Celesgarde'a gidersek, Tarvos'ta kazıklanma riskinden kurtuluruz ve oraya daha hızlı varırız, çünkü hız konusunda Kurt'u geçebilecek pek fazla gemi yok." Ash'in ona rütbe vermesini bekliyormuş gibi durakladı. "Bu yüzden Tarvos'u atlayıp doğrudan Celesgarde'a yelken açalım derim."

"Ben de bunun bir hata olacağını söylüyorum."

Bütün gözler kapı aralığına çevrildi. Evan Strangward orada durmuş, çerçeveye yaslanmış, çıplak ayaklarından biri diğerinin üzerinde, saçlarındaki gümüş ve mavi çizgiler lamba ışığında parlıyordu.

Ne zamandır dinliyor? Ash düşündü. Yeterince uzun, diye tahmin etti.

"Buradayım çünkü bu görevin başarılı olmasını istiyorum," dedi Evan. "Burada olmamın tek nedeni bu. On üç yaşımdan beri Celestine'le savaşıyorum, bu yüzden ne yaptığımı biliyorum. Benden tavsiye istedin ve ben de sana verdim. Eğer bu işten canlı çıkmak istiyorsan tavsiyelerime uyman iyi olur."

"Bu bir tehdit mi korsan?" Hadley gözlerini kısarak konuştu.

"Tehdit İmparatoriçe'den geliyor," dedi Evan, "benden değil. Ama şu sözü veriyorum: İmparatoriçe'nin eline teslim edilmeyeceğim, ki bu gemiyi Celesgarde'a götürmeye çalışırsan olacak olan da budur. Eğer planınız buysa, beni en yakın kara parçasına bırakın ve yollarımızı ayıralım."

"Böylece İmparatoriçe'ye yolda olduğumuzu haber verebilirsin?" Hadley başını salladı. "Bunu riske atamam. Bize yardım etsen de etmesen de tüm görev boyunca burada kalacaksın."

"Eğer gerçekten imparatoriçe için çalışıyor olsaydım, çenemi kapalı tutar ve doğruca Celesgarde'a gitmenize izin verirdim," dedi Evan, sesi öfkeyle titreyerek. "Onun istediği de tam olarak bu."

DANS BARBEAU

Yüzbaşı Charles Barbeau, kralın küçük konsey odasına giden tanıdık koridorlarda aceleyle ilerlerken geç kalmamaya kararlıydı. Kral Jarat'ın muhafızlarının yeni kaptanı olarak bu, haftalardır süren bir soruşturmanın doruk noktası olan kralın konseyi önündeki ilk büyük duruşması olacaktı. Bu, arkadaşı Luc Granger'ın katilinden Ardencourt sokaklarında intikam alma fırsatı olacaktı.

Kral Jarat, imparatorluğu savunmak için canını verdiği için Granger'ı neredeyse bir aziz ilan etmişti. Charles bu konuda iyiydi. Belki Granger bazen ondan daha iyiymiş gibi davranıyordu ama ihtiyacı olduğunda ona yardım etmişti. Ayrıca Charles şimdi Luc'un eski işine sahipti ve Granger'ın boşalttığı mülklerin lordu ve efendisiydi. Yani rahmetli arkadaşı hakkında söyleyecek iyi şeylerden başka bir şeyi yoktu.

Her şey bu toplantıya bağlıydı; yeni statüsü, terfisi, belki de hayatı. Derin bir uykuya dalmadan önce gecenin yarısını söyleyecekleri üzerinde çalışarak geçirmişti. Şimdi akşamdan kalmaydı ve bu hiç yardımcı olmamıştı.

Charles merdivenin tepesindeki aynada kendini inceledi, üniformasının tuniğini düzeltti. Yeni statüsünü yansıtan özel dikim siyahlar için oldukça iyi bir bedel ödemişti. Bugün senin parlama günün, diye düşündü kılıç kemerini ayarlarken.

Bir grup kara kuş konsey odasının dışında konuşlanmış, silah topluyordu. Arkalarındaki masa çoktan kılıçlar ve tılsımlarla dolmuştu.

Charles muhafızları onaylarcasına başını salladı ve yanlarından geçmeye gitti ama içlerinden biri yolunu kesti.

"Tüm silahlar konsey odalarımızın dışında bırakılacak," dedi kara kuş. "Majestelerinin emri."

"Bunu biliyorum," diye tersledi Charles. "Emri ben imzaladım. Kralın bunu dahil etmek istediğini sanmıyorum."

"Herkes," dedi karatavuk. "Siz ayrılırken onları size geri vereceğiz."

Charles isteksizce kılıcını ve bıraktı, yeni mülklerinden birinin önceki sakini tarafından geride bırakılmış güzel bir uyumlu setti. Erken gelmeye özen göstermiş rağmen konsey üyelerinin çoğu çoktan gelmişti. Kral Jarat masanın başında oturmuş, elleriyle bir yığın kâğıdı karıştırıyordu. Genç şahin de kötü bir sinir hastalığından muzdarip görünüyordu. Belki de Charles gibi o da yaklaşan yüzleşme için endişeleniyordu. Her halükârda, kral her zamanki şıklığını bir kenara bırakmıştı. Gübre rengi kadife giymişti, yüzü solgun ve bitkin görünüyordu. Charles onu izlerken, Jarat şarap sürahisinden kadehini doldurdu.

Charles masadaki diğerlerinin çoğunu tanıdı: Peder Fosnaught, Malthus Kilisesi'nin müdürü; Lord Botetort, sadık kalan birkaç eski muhafızdan biri.

Ve tabii ki General Karn. Kaşlarını çatmış, parmaklarını masaya vuruyordu. İnsanlar onun ve oğlu casusluk şefinin birbirlerinden nefret ettiklerini söylüyorlardı. Charles'ın gördüğü kadarıyla bu doğrudu. Aralarındaki her konuşma bir dizi sözlü itme ve savuşturmadan ibaretti.

General Charles'ın söyleyeceklerine nasıl tepki verecekti?

Karn'ların ikisi de büyücüydü. İkisi de tehlikeliydi.

Sadece iki boş koltuk vardı. Charles ihtiyatlı bir şekilde generalden en uzaktakini aldı.

Ne mutlu ki, yoldaşları ve içki arkadaşları Beauchamp ve LaRue da oradaydı. Beauchamp onu cesaretlendirmek için başını salladı. LaRue sadece sırtıttı. İkisinin de ne olacağı hakkında en ufak bir fikri yoktu. Charles her şeyden haberdar olmayı seviyordu. Yine de kadeh kaldırmalar dışında her şeyin bitmiş olmasını diledi.

Odanın zaten sıcak ve havasız olmasının bir faydası yoktu. Charles yakasını gevşetti ve kalkıp panjurları açıp açmamayı tartıştı. Sonunda, onları kendi hallerine bıraktı.

Kapı çarparak açılıp Teğmen Destin Karn içeri girdiğinde herkes yerinden sıçradı. Casus şefi her zamanki siyah Kral Muhafızları kıyafetiyle çıktı. Kapı aralığında durdu ve odayı taradı. Çakmak çakmak gözleri bir an Charles'ın üzerinde durdu, sonra devam etti.

Charles ürperdi ve ağzı kurudu. Casus şefi Charles'tan daha genç olmalıydı. Nasıl bu kadar korkutucu olabiliyordu?

Charles General Karn'a şöyle bir baktı, sonra kendine çok erken bir bira doldurdu. İşin özü bu.

"Sonunda buradayız," diye tersledi Kral Jarat. "Bizi biraz yalnız bırakın lütfen, Teğmen."

Teğmen odanın içinde dolaşarak tılsımlar mırıldandı. İşini bitirdiğinde, kara kuşlar onun tılsımını da aldılar ve kapıyı arkalarından kapatarak çıktılar.

Kral Jarat boş bir sandalyeyi işaret etti. "Oturun, Teğmen Karn," dedi. "Umarım şehrimize yapılan son saldırı ve misafirlerimizin ortadan kaybolmasıyla ilgili bize bazı istihbaratlar getirmişsinizdir."

Casusluk şefi parmaklarını birbirine geçirdi ve meclis üyelerine baktı. Bir tapınak kargası kadar soğukkanlıydı. "Başlamadan önce başka bir isteğiniz var mı?"

Charles birasını yudumladı. "Umarım başkentimizde ve imparatorluğun dört bir yanından gelen temsilcilerin huzurunda böyle bir felaketin nasıl yaşanmış olabileceğine dair bir açıklama getirebilirsiniz."

Casus Şefi, iyi hazırlanmış bu konuşmanın biraz fazla abartılı olduğunu düşünerek kaşlarını kaldırdı ama bir Şey söylemedi.

Fosnaught, "Belki de sevgili kraliçe annemiz ve Prenses Madeleine'in güvenliği için dua etmeliyiz," diye önerdi.

Jarat bunu elinin tersiyle itti. "Bunu tapınağa sakla."

"Bu soruşturma gerçekten gerekli mi, Majesteleri?" General Karn etli boynunun arkasını ovuşturarak konuştu. "Saldırının arkasında kimin ve neden olduğu belli. Bu da muhtemelen isyancı güçlerin er ya da geç saldıracağı anlamına geliyor. Tereddüt etmek yerine, en avantajlı savaş alanını seçmek için onlara karşı harekete geçmeliyiz."

Teğmen Karn sesi toz gibi kuruyarak, "Majesteleri, ben çalımdan ve yeri geldiğinde kılıç sallamaktan yanayım," dedi. Gözlerini kraldan ayırmıyor, generale hiç bakmıyordu. Kendi babasına. "Benim görevim en uygun hedefi seçtiğimizden emin olmak."

Jarat, "General Karn, teğmenin öğrendiklerini dinlemek için birkaç dakikamızı ayırabiliriz," dedi. "Yüzbaşı Barbeau, lütfen çağrıldığınızda katılın."

Kesinlikle öyle yapacağım, diye düşündü Charles, önce koltuğunda arkasına yaslandı, sonra öne doğru eğilip kolları kavradı. Sonra da dik oturdu.

"Teşekkür ederim Majesteleri," dedi casus Şefi. "keseceğim. Bildiğiniz gibi, ilk teorimiz başkentimize yapılan saldırının, bize karşı askeri bir operasyon başlatmadan önce ailelerini güvence altına almak isteyen hainthane'ler tarafından planlandığı yönündeydi. Yanılmışız." Genç Karn durakladı ve tüm gözler üzerine çevrilene kadar bekledi. "Tüm kanıtlar Şehrimize yapılan saldırının imparatoriçenin doğudaki ajanları tarafından planlandığını ve yürütüldüğünü gösteriyor."

Konsejde bir Şok ve inançsızlık mırıltısı yayıldı. Fosnaught Malthus'un işaretini yaptı ve "Yüce aziz, bizi koru" diye mırıldandı.

"Doğudaki imparatoriçe mi?" Botetort söyledi. "Hatırladığım kadarıyla onun elçisini göndermiştik."

General Karn'ın gözleri kısıldı ama duruşu değişmedi. "Kanıttan mı bahsettiniz, Teğmen?" dedi sıkılmış bir sesle.

Teğmen, "Elçi Strangward'ın ziyaretinin keşif amaçlı olduğuna inanıyoruz," dedi. "Büyüyle işaretlenmiş bir kızı arama hikâyesi, kale yakınlarına erişmek ve başkentimize yapılacak bir saldırının fizibilitesini değerlendirmek için bir hileydi. Görünüşe göre, buradaki güvenliği göz önünde bulundurarak kuzeyin daha kolay bir hedef olduğuna karar vermişler."

"Ama kuzeyi işgal etmişlerse, neden buraya dönüp kadınlarımızı ve çocuklarımızı kaçırsınlar ki?" Beauchamp söyledi.

"Burada sadece tahminde bulunabilirim," dedi Teğmen Karn. "Ya bir fırsat gördüler ve değerlendirdiler ya da geleceğe bakıyorlar. Kuzeyi ele geçirdikten sonra güneye inecekler. Bizi yumuşatmak için askerleri başkente yürümeye teşvik etmekten daha iyi ne olabilir? Rehinelerin önündeki engeli kaldırmaktan daha iyi nasıl cesaretlendirebiliriz?"

Bu, tatmin edici bir nefes emmeye neden oldu.

"Diğer olasılık ise İmparatoriçe'nin isyancılarla işbirliği içinde olması." Casus şefi başını salladı. "Eğer öyleyse, bunun ne kadar riskli olduğunu öğrenecekler."

General, "Hâlâ isyancıların değil de imparatoriçenin yaptığını kanıtlayan bir şey duymadık," dedi. "Neden işleri zorlaştıralım?"

"Söyleyin bana General, asilerin donanması var mı?" Teğmen Karn, sanki cevap orada yazılı gibi gözlerini tavana dikerek konuştu.

"Bunun ne alakası var-?"

"Bitirmeme izin verirsiniz, öğreneceksiniz," dedi casus şefi. "Bildiğimiz tek şey, rehinelerin -ve muhtemelen Kraliçe Marina ve Prenses Madeleine'in- balo salonundan hizmetlilerin girişinden, kilerden ve sokağa çıkarıldıkları. Ondan sonra da

Ertesi gün Southgate'ten gemiye binene kadar onları takip edin."

"Ertesi gün!" Beauchamp başını salladı. "Elliye yakın kadın ve çocuk Ardencourt'tan Southgate'e bir günde nasıl gidebilir?"

"Nasıl yani?" Teğmen Karn söyledi. "Olay şu: Southgate'teki gözlerim ve kulaklarım geminin İmparatoriçe Celestine'e ait olduğunu tespit etti."

Her yerde gözler açıldı.

"Neden en başta söylemedin?" Botetort homurdandı.

"Yine, Chalk Cliffs ve Spiritgate arasında bir yerde kuzey kıyısına inene kadar geminin izini kaybediyoruz." Casus şefi durakladı, sonra ekledi, "Sınırın kuzeyinde."

Charles, teğmenin sattığı şeyi kimin satın aldığını görmek için masanın etrafına baktı. Yüzü kızgın bir kırmızıya bürünmüş olan general dışında herkesin kafası karışmış görünüyordu. Charles'ın sırtının ortasından ter damlıyordu.

"Bu hiç mantıklı değil," dedi Peder Fosnaught. "İmparatoriçe neden rehineleri kuzeydeki cadıya teslim etsin ki? Bir ittifak mı kurdular?" Bir cadıdan daha kötü olan tek şeyin iki cadı olduğunu söylercesine ürperdi.

"Çünkü o bölge artık imparatoriçenin kontrolünde," dedi Teğmen Karn. "İmparatoriçe kuzeydeki kraliçeye de merhum kralımıza yaptığı teklifin aynısını yapmış olabilir - bir ittifak ve bir ordu. Kral Gerard'ın reddedecek kadar akıllı olduğu bir teklif. Her ne olursa, İmparatoriçe'nin orduları Tebeşir Kayalıkları'na saldırdı ve şimdi şehri ve limanı ellerinde tutuyorlar. Büyük bir istilaya hazırlık olarak asker, at ve teçhizat yüklüyor."

"Carthis'ten bir korsan kraliçe Chalk Cliffs'i mi ele geçirmiş?" General Karn gözlerini devirdi. "Buna inanmak zor. Gözlerin ve kulakların bir fahişenin öpücüğü kadar güvenilir."

"Aslında bu doğru," dedi Kral Jarat. "Kuzeyde kendi gözlerim ve kulaklarım var ve onlar da teğmenin söylediklerini doğruluyor. İmparatoriçe şu anda Tebeşir Kayalıkları'nı kontrol ediyor ve büyük bir saldırı düzenleyeceğine dair her türlü işareti gösteriyor." Durakladı. "Ancak. Kadınlarımızın ve çocuklarımızın gelişi hakkında hiçbir şey duymadım."

Hem baba hem de oğul Karns şaşırılmış görünüyordu. Sonunda anlayabilecekleri bir konu bulmuşlardı.

Teğmen Karn önce toparlandı. Ürkeklik bir yılanın derisi gibi üzerinden kayıp gitti. Destek için minnettarmış gibi krala başını salladı ve devam etti, "Celestine bir korsandan daha fazlası. Doğudaki ajanlarım bana şu anda tüm Çöl Kıyısı'nın yanı sıra Kuzey Adaları'nı da kontrol ettiğini söylüyor. Kendi topraklarında fethedecek başka bir şey kalmadı. Yeni topraklar aradığını tahmin ediyorum."

General, "Bu hala bu korsan imparatoriçenin neden isyancıların ailelerini ve kraliyet ailemizin üyelerini kaçırmak için ajanlar gönderdiğini açıklamıyor," dedi.

"Çok açık değil mi?" dedi casus şefi. "Asileri suçlayacağımızı umuyor. Şu anda birbirimizle savaşımaya devam etmemizi tercih ediyor. Bu bizi ondan uzak tutar ve zayıflatır, böylece gözlerini güneye çevirdiğinde kolay lokma oluruz. Ve dönecek de."

"Öyleyse," dedi Jarat, "onların stratejisini çevireceğiz. Kuzeyliler limanlarına yapılan saldırıyla dikkatlerini dağıtırken, biz de kuzeye, Fellsmarch'a yürüyüp başkenti ele geçireceğiz ve korsanlarla kuzey topraklarında yüzleşeceğiz. Ardencourt'a hiç ayak basmamış olmayı dileycekler."

Konuşma ilerledikçe generalin yüzü daha da karardı. "Majesteleri, tüm saygımla söylüyorum, bu o kadar kolay değil. Yirmi beş yılı aşkın bir süredir cadının koltuğunun yakınına bile giremedik."

"Kimin suçu bu?" Jarat'ın sesi soğuk ve keskindi. "Belki de şansımız dönmek üzeredir. Gelecekte daha sıcak bir karşılama göreceğimize inanmak için nedenlerim var."

daha kuzeyde. Diyarlar birleştğinde, ordularımız imparatoriçeyi denize dökcek."

General, "Bu hikayeyi size kim sattıysa pislik saçıyor," dedi. "Daha önce de söylediğim gibi, rehinelerin kaybı isyan söz konusu olduğunda en ufak bir fark yaratmayacak. Lord Matelon zaten hiçbir zaman pazarlık yapmayacaktı. Daha önce hiç rehine alan biriyle pazarlık yapmadı ya da bir tutsağı kurtarmadı, şimdi de yapmayacak. Kuzeyliler bizim için bir tehdit değil. Dağlardaki kalelerinden dışarı adım atmazlar, özellikle de doğudan saldırıya uğrarlarsa. En büyük tehdidimiz düzlüklerde savaşmaya alışkın olan asilerden geliyor. En iyi korumamız, burası ile Tapınak Kilisesi arasında savaşta denenmiş bir orduya sahip olmam. Eğer kuzeye yürürsek, asiler iki hafta içinde surlarımızın içinde olurlar. Önce onları halletmeliyiz."

Charles, "Savaş tecrübesi olan ordunuzun, şehre saldırıyı düzenleyenlerle aramıza girememiş olması çok kötü," dedi. "Lord Granger öldü, misafirlerimizin önünde mahcup olduk, rehineler gitti ve şu ana kadar kimse bunun hesabını vermedi."

General Charles'a öyle bir bakış attı ki bağırsakları ağzına geldi, sonra dikkatini her zamanki hedefine yöneltti.

"Aslında iç güvenlik teğmenin işi," dedi general, çenesini oğluna doğru uzatarak.

"Çok ciddiye aldığım bir iş," diye karşılık verdi casus şefi. "Majesteleri," General Karn dedi, "Ben hala değilim."

korsanların -eğer korsanlarsa- yardım almadan kaçırma olayını gerçekleştirebileceklerine ikna olmuş. Elli kişi öylece ortadan kaybolmaz. Bunu her kim yaptıysa şehirde yolunu biliyordu." Bakışlarını tekrar Teğmen Karn'ın üzerinde sabitledi.

Genç Karn, "Benim Fells'te olduğu gibi İmparatoriçe'nin de surların içinde ajanları olduğuna şüphe yok," dedi. "Önemli olan, verilen zararı geri almak için hızlı hareket etmemiz-"

General, "Eğer ordumu kuzeye götürürsem, o zaman isyancı milislere karşı savunmasız kalırız," dedi. "Bu fırsatı değerlendirip şehre saldıracaklarına şüphe yok. Yoksa amaç bu mu?" Tekrar teğmene baktı.

Oğlunu tamamen kurtların önüne atıyor, diye düşündü Charles.

"Ne öneriyorsunuz, General?" Botetort babadan oğula baktı. "Her şeye rağmen bunu tasarlayanlarınthane'ler olduğunu mu söylüyorsunuz?"

General başını salladı. "İçerideki hainlerle ittifak halindeki thanes."

Charles'ın an gelmişti. "Majesteleri," dedi, "bildiğiniz gibi bu konuyla ilgili kanıtlarım var. General Karn haklı, aramızda bir hain var." Konsey üyeleri yerlerinde , kimseyle göz göze gelmemeye , her biri merak ediyordu: Hangi ortası?

Şimdiki şirket mi? Bu kale Yakın mı? Başkent mi? Charles onların kıvranışını izlemekten zevk alıyordu. "Kim?" Lord Botetort ayağa fırlayarak ağzından kaçırdı,

Etrafına çılgınca bakıyor, olmayan kılıcına uzanıyordu.

Charles ona ters ters baktı, senaryosunun bölünmesine sinirlenmişti. "Luc'un kişisel eşyalarını karıştırırken, içinde imparatoriçenin ajanlarından gelen yazışmaların olduğu bir paket bulunan bir kasaya rastladım. Özellikle de korsandan. Strangward."

Botetort'un gözleri büyüdü. "Genç Granger bir casus muydu?"

"Kesinlikle hayır," diye tersledi Charles. "Başka birine gönderilmişti. Mektubu incelediğimde, bu hainin yıllardır imparatoriçe için çalıştığını ve Luc'un bunu bir şekilde fark ettiğini anladım. Onu öldürten şeyin de bu olduğuna inanıyorum. Bu yüzden bulgularımı doğrudan Majestelerine ilettim."

Jarat çemberin etrafına baktı, o anın dramından keyif alıyor gibiydi. "Yüzbaşı Barbeau'ya daha fazla kanıt toplamasını söyledim, böylece

ve ne yapacağımıza karar vereceğiz." Charles'a başıyla onay verdikten sonra dönüp doğrudan Teğmen Karn'a baktı.

"Neden sonrasını siz halletmiyorsunuz, Teğmen?"

HAVA DURUMUNDA BİR DEĞİŞİKLİK

Sulak alanlar Evan'ın uyarılarını dinlemedi. Ertesi gün Kaptan DeVilliers, Evan'ın şiddetli itirazları üzerine rotayı doğuya, doğrudan Kuzey Adaları'na çevirdi. Kıyıya yanaşmayı ve Evan'ın karaya çıkmasına izin vermeyi reddetti.

Bunun olacağını bilmeliydin, diye düşündü Evan, içinde yükselen çaresizlik ve umutsuzluğu bastırmaya çalışarak.

Bu iğrenç, aptalca his ona Celestine'le ilk tanıştığı günü, Latham Strangward'ın tayfası olduğu zamanları hatırlattı. Üst oturmuş, arkadaşı olduğunu sandığı mürettebata bakıyordu. Ondan sır saklayanlara. Ona yalan söyleyenlere. Onu öldürmekle tehdit edenlere.

Onlara güvenmişti ama onlar ona ihanet etti. Bunun bir daha asla olmayacağına yemin etmişti.

O zamandan beri güvendiği tek insanlar Destin Karn ve Destin'in annesi Frances'ti.

Bu sulak topraklılara güvenmemen gerektiğini bilmeliydin. Bu yüzden mürettebatınızda hep fırtına doğumluları kullandınız, böylece denizde ihanete uğrama riskini almazdınız.

Ve sonra, arkadaşsız bir yetim olarak, uzun zamandır kendisine hizmet eden sağduyusunu bir kenara bırakmıştı. Bir müttefik edinmeye o kadar hevesliydi ki tehlikeyi göz ardı etmişti. Ve şimdi, bir kez daha, doğrudan Celestine'in ellerine doğru gidiyordu.

Yine de, fırtına doğumlu mürettebatı Brody ve Jorani yönlendirme için ona geldiklerinde, onlara Fellsli kaptanın emirlerini harfiyen uygulamalarını söyledi. "Bu gemide sadece bir kaptan var," dedi Evan. "Bu konuda anlaşmıştık."

"Onlar sözlerini tutmazken biz neden sözlerimizi tutalım?" Jorani homurdandı.

"Çünkü itaatsizliğin bedelini denizci olarak ödemeni istemiyorum."

"Bunu ödemeye hazırız," dedi Brody ve Jorani başıyla onayladı. "Çünkü onları kazanmamız gerekiyor," dedi Evan.

Arkalarına dönüp bakarak uzaklaştılar.

Söylemediği şey ise onları kazanmanın birden fazla yolu olduğuydu. Ya da en azından kazanmak için. Havucu denemişti. Şimdi sıra sopada.

Ertesi gün rüzgâr her zamanki doğudan eserken değişerek kuzeybatıdan güçlü bir şekilde esmeye başladı. Tüm mürettebat havanın önüne geçmek için şeytanlar gibi çalışıyordu: yelkenleri açıyor, düzeltiyor, gemiyi rüzgâra doğru döndürüyor, sonra rüzgâr değiştiğinde tekrar dönüyor, herhangi bir ilerleme kaydetmek için mücadele ediyorlardı. Uyanıklıklarını her gevşettiklerinde, gemi rotasından sapıyordu - her zaman güneye.

Kuzey Indio'da havanın değişken olduğu bilinirdi, ama şimdi okyanustan yükselen su hortumları etraflarını sarmış, bordalarına çarpıyordu. Denizciler güvertede yollarını bulabilmek için küpeştelere, direklere ve diğer sabit nesnelere tutunmayı öğrenmişlerdi, zira sık sık dalgalar küpeştelere çarparak mürettebatı denize sürüklemeye tehdidinde bulunuyordu.

Evan mümkün olduğunca gözlerden uzak durur, sadece nöbetlerinde ve yemeklerini mutfakta yerken görünürdü. Geri kalan zamanını gündüz kamarasında kitap okuyarak ya da güvertede gözden uzak yerlerde gizlenerek, gökyüzünü izleyerek ve konumlarını belirlemek için aletlerini ve yıldız haritalarını kullanarak geçiriyordu. Kurt takımyıldızını sağında, Carthis ejderhasını da solunda tutmaya özen gösterirdi.

Bu şekilde geçen bir günün ardından DeVilliers, Evan'ı hava koşullarından kaçıp sığındığı kış galeride yakaladı. Brody'yle üçüncü çentik ve kemik oyununu oynuyordu.

Sözünü sakınmadı. "Strangward! Bunun için imza attığınızda, denizde benim emirlerime uymayı kabul etmiştin."

Evan, sulak deniz kaptanının başka biriyle konuşuyor olabileceğini düşünerek etrafına bakındı. "Ne demek istediğinizden emin değilim," dedi. "Hiçbir nöbeti kaçırmadım ve şu anda görevde değilim. Bir sorun mu var?"

Brody, "Kaptan Strangward dediğinizi yapmamızı söyledi," diye gönüllü oldu. "Bu gemideki tek kaptanın siz olduğunu söyledi."

Bir dalganın geminin ortasına çarpmasıyla gemi şiddetle sarsıldı ve DeVilliers ayaklarının yerden kesilmemesi için küpeşteye tutunmak zorunda kaldı. Brody'yi işaret etti. "Sen. Git."

Brody oyun taşlarını topladı, ikisini de selamladı ve aceleyle uzaklaştı.

DeVilliers, "Lanet olası havadan bahsediyorum," dedi.

Evan onun sözlerini dikkatle ayırıştırdı. "Tüm gemi kaptanları hava tanrılarının merhametine kalmıştıdır."

DeVilliers, "Hava tanrılarını onurlandırıyorum," dedi. "Ama büyücü yaramazlığı başka bir şey. İtaatsizliğe müsamaha göstermeyeceğim. şimdi doğruyu söyle, bu haydut rzgrlardan ve amansız fırtınalardan sen mi sorumlusun?"

Evan dansı bıraktı. "Bir plan üzerinde anlaşmıştık, Kaptan," dedi. "Sonra siz değiştirdiniz. Beni İmparatoriçe'nin ellerine teslim etmenize izin vermeyeceğimi söylemiştim ve vermeyeceğim."

Kaptanın gözleri kısıldı. "Yani müdahale ediyorsunuz."

"Gemide sznz kanundur, ama dışarıda . ." O küpeşteye doğru el salladı. "Hayatta kalmak için elimdeki tüm silahları kullanacağım."

"Bizi alabora ederek mi?"

"Buna hiç gerek yok. Beni kıyıya bırakın ve yolunuza devam edin. Size iyi rüzgarlar ve iyi denizler dilerim."

"Peki İmparatoriçe'ye yolda olduğumuzu haber vermenizi engelleyen nedir?"

Evan omuz silktili. "Celestine ve benim düşman olduğumuz gerçeği mi? Söz verdiğim ve sözümü tutmak istediğim gerçeği mi?" Senin aksine.

DeVilliers elini uzattı. "Bana tılsımını ver."

Evan elini Destin'in tılsımının etrafında koruyucu bir şekilde kıvırdı. "Hiçbir şey fark etmeyecek. Gördüğünüz gibi ben tılsımları aynı şekilde kullanmıyorum."

"Buraya ver," dedi, "bu bir emirdir."

İsteksizce zinciri boynundan çıkardı ve uzattı. Yüzbaşı DeVilliers topuklarının üzerinde döndü ve hızla uzaklaştı.

Hava gittikçe kötüleşiyordu. Üç gün sonra Sea Wolf, DeVilliers'in gitmek istediği yer olan kuzey yerine neredeyse Deepwater Court'a kadar sürüklenmişti. Mürettebatın gemiyi kuzeye zorlama çabaları onları birkaç kez alabora etti. Tecrübeli denizciler bile günün büyük bir bölümünü gemiyi yan yatırmakla geçirmişlerdi.

DeVilliers Evan'ı görevden aldı ve güvertenin altına hapsedilmesini emretti. Ertesi gün, amansız rüzgârlar dinmiş ve deniz yüzeyi cam gibi olana kadar sakinleşmişti. Ve sonra oturdular. Ve oturdular. Durdular. Ana direkte gevşek duran çarşafı bir nefeslik hava bile karıştırmadı. DeVilliers yetenekli bir pilottu ve tüm mürettebat istekliydi ama hiçbir şey hiçbir şey değildi ve hiçbir yere gitmediler.

DeVilliers içeri dalıp Evan'ın kitabını "Bunun bir tür şaka olduğunu mu sanıyorsunuz?" diyene kadar Fellsianlar gündüz kulübesine girip çıktılar.

Evan gözlerini kırpıştırarak ona baktı, sonra eğilip kitabını aldı. "Sakin bir hava istediğini sanıyordum," dedi yeniden yerini bulmaya çalışarak.

Kitabı adamın elinden aldı ve köşeye fırlattı. "Bana neden elini ayağını bağlayıp seni denize atmamam gerektiğini söyle," diye tersledi.

"Eğer bu hava hoşunuza gidiyorsa, devam edin," dedi Evan. "Siz ve geminiz sonsuza kadar burada oturabilirsiniz. Çok geçmeden sidik içmeye kadar düşersiniz." Aslında boğulursa havaya ne olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ama DeVilliers'ın bunu bilmesine gerek yoktu.

"Ama sen ölmüş olacaksın."

"Yani bir sürü kötü havayı kaçıracağım. Ve işlemek-içmek." Evan kendini yelpazeledi.

DeVilliers, "Blöf yapıyorsun," dedi.

"Blöf yapmıyorum," dedi Evan. "İmparatoriçe'ye teslim edilmektense ölmeyi tercih ederim."

Ve bu doğrudu.

Kaptan onun hücreye gönderilmesini emretti ve hışımla dışarı çıktı.

O günün ilerleyen saatlerinde Evan hamağında uyukluyordu, kitabı göğsünde unutulmuş bir şekilde yatıyordu. Küçük bir sesle uyanan Evan gözlerini açtığında şifacının karşısında oturduğunu, ellerini dizlerinin üzerine koyduğunu ve kendisine çatlamak üzere olan bir yumurtaymış gibi baktığını gördü.

Evan dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Şimdi ne var?" dedi.

"Kendi istediğinizi elde etmek için bu gemiyi alabora etmeye gerçekten razı mısınız?" dedi kurt prens.

"Beni İmparatoriçe'ye teslim etmenizi engellemek için bu gemiyi alabora etmeye hazırım."

Şifacı kaşlarını çattı. "Sen neden bahsediyorsun be?"

"Bak," dedi Evan, "ben aptal değilim. İmparatoriçe'de senin istediğin bir şey var, sende de onun istediği bir şey. Doğrudan Celesgarde'a yelken açarız ve takası sen yaparsın."

Şifacının gözlerinde anlayış belirdi. "Seni kız kardeşimle takas etmek istediğimizi düşünüyorsun."

"Ben de aynen böyle düşünüyorum," dedi Evan, kollarını göğsünde, tılsımının olması gereken yerde kavuşturarak. "Bu görev için imza atarak bir risk aldığımı biliyordum ama bunu yaptım çünkü aynı tarafta olmalıydık."

Yan tarafa. Bana ihanet etmek kız kardeşini geri almanın en iyi yolu gibi görünebilir ama Celestine'i tanıyorum ve bu oyunu onunla oynayıp kazanmana imkân yok."

Prens Adrian, "Size ihanet etmeyeceğim," dedi.

"Ve seni hapse atmayacağım ve gemini çalmayacağım," dedi Evan.

"Bakın, bunu duyduğunuz için üzgünüm," dedi şifacı. Utanç ona yakışıyordu.

"Ben bazı şeyleri böyle öğreniyorum," dedi Evan. "Sen benimkine inanmazken ben neden senin güvencelerine inanayım? Tüm mürettebat arkadaşlarınız adına konuşabilir misiniz?"

"Hayır," dedi Prens Adrian, "bu yüzden onlara Tarvos'taki olası bir tuzağa doğru yelken açmalarını emredemem."

"Gerçekten de çok güzel bir şehir," dedi Evan. "Bolca rüzgâr var." Şifacı kaşlarını çatmaya devam edince Evan iç çekti. "İnsanlara ne yapmaları gerektiğini söyleyemeyeceksen prens olmanın ne anlamı var?" "Ben varis değilim, yedeğiyim.

Ayrıca, biz biraz

Fells'te imparatorluktan daha demokratik."

"Yazık," dedi Evan. "Demokrasi kız kardeşini geri getirmeyecek."

Prens Adrian onu inceledi. "Söyle bana korsan, kız kardeşimi geri almanın en iyi yolu nedir?"

"Size daha önce de söyledim. Küçük gemi, küçük mürettebat, hava büyü ve ben. Sizi bir tuzağa sürüklediğimden endişeleniyorsanız, onun peşinden tek başıma gitmeye hazırım. Ama Celestine'in kapısında belirdiğimde, 'Kaptan Gray'iniz bana neden güvensin?'"

"Kız kardeşimin peşinden gitmek için neden hayatını riske attığını bana hatırlatır mısın?"

"Müttefiklere ihtiyacım var," dedi Evan. Sesini kontrol altında tutmak için tek yapabildiği buydu. "Celestine'i tek başıma yenebilseydim, yenerdim. Hayatım boyunca onunla savaştım. Sanırım beni bu deneyimim için getirdin. Beni dinlemeyeceksen bunun sana bir faydası yok. Bağışlayın ama aptal olmakta ısrar ediyorsanız, kendimi bu savaşın içine atmaya niyetim yok.

Alev senin yanında." Evan durakladı, koşan ayak sesleri dikkatini dağıtmıştı.

Hücre kapısı çarparak açıldı ve Kaptan Talbot ortaya çıktı. "Strangward. Kaptan DeVilliers hemen güverteye gelmeni istiyor. Üzerimize doğru gelen bir gemi var ve senin onu tanımlayabileceğini umuyor."

YILANIN DIŞI

Kral, "Neden buradan sonrasını sen halletmiyorsun Teğmen?" demişti. Şimdi kralın konseyinin her üyesi Destin'e bakıyor ve bekliyordu.

Destin acele etmedi. İçini çekti ve kaçabilmeyi diliyormuş gibi kapıya baktı. Şans getirmesi için sağ elindeki ağır altın yüzüğü parmakladı; annesinin Chambord ayısı işaretiyle işlenmişti. Evan'ın Baston Körfezi'ndeki bir tavernada ona geri verdiği yüzük.

Sonunda Kral Jarat'a doğru döndü. "Bunu daha önce de söyledim ama tekrar söyleyeceğim. Üzgünüm Majesteleri. Lord Granger'ın ölümünden kendimi kısmen de olsa sorumlu hissediyorum."

"Anlaşıldı, Teğmen," dedi Jarat. "Ama edin."

Destin çemberin etrafına baktı. "Gördüğünüz gibi, Lord Granger benim için çalışıyordu."

Bu, şaşkın bir sessizlikle karşılandı.

"Senin için mi çalışıyorum?" Beauchamp sonunda, sanki kötü bir koku almış gibi yüzü buruşarak konuştu. "Ben tam tersi olduğunu sanıyordum."

"İkimiz de doğrudan Majestelerine rapor veriyoruz," dedi Destin, bu köhne soruya sabır göstermeye çalışarak, "elbette bazı çakışmalar olsa da. Ben imparatorluk genelinde istihbarata odaklanıyorum. Granger'ın odak noktası ise kralın şahsını, ailesini ve misafirlerini korumaktı."

Botetort ürperdi. "Ama bu kadar parlak beklentileri olan genç bir adam neden kendini bu işe bulaştırmak istesin ki?"

"Kesinlikle," dedi Destin. "Casusluk kötü bir iştir, asil soydan gelenler için uygun değildir. Yine de Granger her zaman Kral Muhafızları' kaptanı ve icra memuru rolünün ötesine geçmekle ilgilenmiştir. İstihbarat servisine karşı güçlü bir ilgisi vardı. Belki de bulmaca çözmeye ihtiyacı vardı. Belki de kralımızı korumak için mümkün olan tüm stratejileri kullanmaya olan bağlılığını yansıtıyordu. Bana faydalı bulacağımı düşündüğü bazı bilgiler getirip duruyordu." Destin şakaklarını ovuşturdu. Pislik küremek her zaman başını ağrıttı.

"Tüm azizler üzerine yemin ederim ki, onu bırakması, kralımıza başka bir şekilde hizmet etmesi için ikna etmeye çalıştım ama o kararlıydı. Ve aslında casuslukta da oldukça iyiydi." Tekrar Jarat'a baktı. "Size gelip müdahale etmenizi istemem gerektiğini düşünüp duruyorum Majesteleri."

Jarat iç çekti. "Casuslukla uğraşmasını onaylamadığımı biliyordu ama bunu asla yasaklamadım," dedi.

Destin düşüncelerini toparlayarak bir nefes aldı. "Sonunda bazı kaynaklarıma erişimine izin vermeyi kabul ettim çünkü benim gözetimim altında çalışmasının daha güvenli olacağını düşündüm. Ona benimle yakın çalışması ve nasıl ilerleyeceğimizi belirleyebilmemiz için bulgularını hemen bana getirmesi gerektiğini söyledim. Aksi takdirde kendisini büyük bir tehlikeye atmış olacaktı."

Destin zorlukla yutkundu. "Lord Granger öldürüldükten sonra Yüzbaşı Barbeau, Lord Granger'ın kasasında bulduğu mektuplarla bana geldi. Yıkılmışım. Hemen kenara çekilmeyi ve soruşturmayı başka birinin devralmasını teklif ettim."

Kral Jarat, "Teğmen Karn'a, delilleri nereye götürürse götürsün takip edeceğine dair güvenim tam olduğunu söyledim," dedi.

"Görüyorsunuz - burada bir bulunuyorum - Lord Granger şehirdeki bir hain ile İmparatoriçe'nin elçisi arasındaki yazışmalara rastlamış olmalı. İlgili tarafların kimliği nedeniyle bana gelmekten korkmuş olabilir.

Kendi başına araştırmaya karar verdi. Artık parti gecesi saldırıya dair bazı uyarılar aldığına ve kendisini suçlularla yüzleşecek pozisyona soktuğuna inanıyorum." Başını iki yana salladı. "Ne olduğunu hepimiz biliyoruz."

Şimdiye kadar Destin, babasının bir şekilde onun niyetini yüzünden okuyacağından korktuğu için generale bakmaktan kaçınmıştı. Yine de, kendisinin sırların konuşulması generali her zaman tedirgin etmişti. Özellikle de arabacı koltuğunda Destin otururken. General sandalyesinde kıpırdandı ve gözlerini kısmış, kollarının altında iri ter izleri oluşmuş bir halde odaya baktı.

"Bize ne bulduğunu söyleyecek misin, söylemeyecek misin?" diye hırladı. "Yoksa bütün gün boyunca bu lanet şeyin etrafında dolanmanı izlemek zorunda mıyız?"

Destin krala baktı, o da başıyla onayladı. Ayağa kalktı, kapıya doğru ilerledi ve dışarıda bekleyen yarım düzine karatavuşu içeri çağırdı. İçeri doluştular ve Kral Jarat'ın etrafında kaba bir yarım daire şeklinde durdular.

Destin koltuğuna döndü, ceketinin altına uzandı ve güderi kaplı bir bohça çıkarıp dizlerinin üzerine koydu. "Bu Lord Granger'in cesedinin yanında bulduğum bıçak," dedi. Yavaşça, metodik bir şekilde onu ambalajından çıkardı ve herkesin görebilmesi için havaya kaldırdı.

Sert işler yapmak için yapılmış çift ağızlı, şık bir hançerdi. Ancak kabzası farklıydı. Kabzası güzelce işlenmiş bir çift şahin ve kafatası kırıcı kabza başlığı da hırlayan bir ayı başıydı. Kuzey metal işçiliğinin neredeyse imkansız olduğu bir çağda, klan yapımı bir silahtı.

Botetort ona daha yakından bakabilmek için eğildi. "Kabzasındaki o aletler ne? Bir ayıya benziyor ve bunlar şahin mi?"

Destin babasının sert nefes alışını duydu. Başını kaldırdı ve generalin bakışlarını irkilmeden karşıladı. "Bunun size ait olduğuna inanıyorum," dedi.

Diğerlerine doğru döndü. "Bu, annemin General'e düğün günlerinde verdiği bir hediye idi." Tam olarak doğru değildi ama yeterince yakındı. Destin işaret parmağıyla metal işçiliğinin izini sürdü. "Ayı annemin ailesi Chambord'lar için. Şahinler ise generalin krala olan uzun hizmetini temsil ediyor."

General ona vurulmuştu, hor görülen bir büyücü ve askerden iktidar koridorlarına yükselişini temsil ediyordu. Koruduğu tek güzel şeydi, yok etmediği tek şeydi. Onu sürekli taşımış, sık sık sergilemiş ve Tarvos'taki deniz kenarındaki kulübesinde bir kan birikintisi içinde bırakana kadar en ufak bir kışkırtmada kullanmıştı.

Evan onu Baston Körfezi'nde Destin'e getirmişti. O zamandan beri Destin onu sürekli yanında taşımış ve uygun bir zamanda babasına geri vermeyi ummuştu. Uygun bir şekilde. Ta ki parti gecesi kendini savunması için Harper Matelon'a verene kadar.

Generalin yüzü artık taze ciğer rengini almıştı. "Seni yalancı, hortumcu, pislik yalayıcı, bu şeyi yıllardır görmemiştin. Nereden aldın onu?"

"Dediğim gibi, onu sokakta Lord Granger'ın cesedinin yanında buldum, kanıyla kaplıydı." Bu kılıcın ucunda kaç kişi öldü, General?

General diğer konsey üyelerine baktı. "Aranızda gerçekten de kendi hançerimle, yani izi bana kadar sürülebilecek bir silahla bir valiyi öldürecek kadar aptal olduğumu düşünen var mı?"

"Ben de aynen öyle düşünmüştüm," dedi Destin, "en azından ilk başta. Hepinizin bildiği gibi, babamla aramızda anlaşmazlıklar vardı ama kralın en önemli danışmanlarından birini öldürebileceğine inanamadım. Kılıcının çalındığını ya da başka bir açıklaması olduğunu öğreneceğimi düşünerek bir soruşturma başlattım. Ama Yüzbaşı Barbeau, Lord Granger'ın bulduğu mektuplarla bana geldiğinde yanıldığımı anladım."

"Genç Granger ne buldu?" Botetort sordu.

Destin, Barbeau'ya başıyla onay verdi. "Bu sizin anlatmanız gereken bir hikâye, Kaptan."

Elbette öyleydi. Ne de olsa Destin'in Lord Granger'ın odasına yerleştirdiği kâğıtları bulan kişi Barbeau'ydu. Bu nedenle, Kral Muhafızları'nın yeni yüzbaşısı belgelerin içeriğinin doğruluğuna inanıyordu ve Destin'in hikâyesini destekleyecek konumdaydı.

Barbeau siyah tüylü bir tavus kuşu gibi kabardı. "Görünüşe göre General Karn yıllardır Fells'teki ajanlarla işbirliği yapıyor," dedi, "Kral Jarat tahta çıkmadan önce. Bu, üstün kaynaklarımıza rağmen kuzeyde kraliçeye karşı neden hiçbir zaman avantaj sağlayamadığımızı açıklamak için uzun bir yol kat ediyor."

General, Destin'in eğitimli kulağı dışında kimsenin duyamayacağı kadar yumuşak bir sesle, "Seni sersem herif," diye mırıldandı.

"Hepsi oradaydı - mektuplar, mesajlar, haritalara yapılan atıflar, savunma şemaları ve benzerleri. Kuzeyliler Delfi'ye bakan tepelerde toplarımız olduğunu biliyorlardı, sayımızı ve silahlarımızı biliyorlardı ve zayıf noktalarımızı biliyorlardı. Yüzbaşı Matelon bir hain olabilir ama Delphi'nin kaybı planlanmıştı."

Barbeau, belli belirsiz gülümseyen Destin'e baktı. Günler süren koçluktan sonra, yeni yetme reisin sesi neredeyse ... akıllıca geliyordu.

General kalın ellerini sandalyesinin kollarına dayadı ve ayağa kalktı, sırtı kaskatı kesilmişti. Kara kuş sürüsü kıpırdandı ve silahlarını çekti.

Barbeau generalden kara kuşlara baktı, dudaklarını bir yudum birayla ıslattı ve devam etti. "Generalin tüm çabalarına rağmen, savaş görünürde bir son olmaksızın sürüp gidiyordu. General, özellikle Kral Gerard'ın ölümünden sonra imparatorluk ordularının komutanlığına getirileceğinden endişe ediyordu. Bu yüzden imparatoriçeye hizmetlerini sundu."

Bir parşömen kılıfını açtı ve buruşuk bir sayfa çıkardı. "Bunun tarihi geçen ayın üçü, maskeli balodan birkaç hafta önce." Boğazını temizledi ve okudu. "'Bizi gece yarısından sonra nehir rıhtımında bekleyin. Yaklaşık elli kişinin taşınması için beş araba ve at takımı gerekiyor.'" Yukarı baktı. "İmzasız."

Karn, "'Dostunuz General Karn' diye imzalanmamış olmasına şaşırdım," diye homurdandı. "Sanki yazılı olarak ihanet edecek kadar aptalmışım gibi. Bu bir maskaralık ve sahtekârlık Majesteleri ve bunu şimdi anlamadıysanız bile öğreneceksiniz. Bu süre zarfında burada oturup bu ahır ağızlı molly'nin hakkımda söylediği yalanları dinleyecek değilim."

"General," dedi Kral Jarat, "Lord Granger'ın, imparatorluk ordularının komutanı olarak sizin yerinize geçmesi düşünüldüğü için hedef alınmış olması mümkün mü?"

Kelimeler aniden sessizleşen odaya gümbürtüyle düştü.

General kaskatı kesilmiş, yumruklarını sıkmış, ne tarafa saldıracağına karar veremeyen bir boğa gibi duruyordu. "Bunun farkında değildim, Majesteleri." Kralın önünde sertçe eğildi. "Garnizon binasında savunmamı hazırlıyor olacağım."

Kral Jarat, "General Karn, resmi işlemlerde sunacağınız kanıtları dinlemeyi dört gözle bekliyorum," dedi. "Ancak, gördüklerimiz ve duyduklarımız ışığında, bu işi çözene kadar kuleye kapatılmanız konusunda ısrar etmek zorundayım."

General dönüşünün ortasında durdu ve yumruklarını sıkarak yere baktı. "Elbette buna gerek kalmayacak Majesteleri."

"Eğer masumsan," dedi Jarat, "o zaman bu tatsız işi yakında geride bırakacağız."

"Babanıza otuz yıldan fazla hizmet ettim," dedi general, "kimse ona tahtı kazanma şansı ."

"Tüm bunlar göz önünde bulundurulacaktır."

Bununla birlikte, Destin'in de bildiği gibi, kötülük barajı yıkıldı. "Şeker kışkı bir çocuk tarafından hapse atılmayacağım

kendi başına giyinemeyen bir adam" diye hırladı general.

Jarat'ın gözleri yarıklara kadar kısıldı ve o anda daha önce hiç olmadığı kadar babasına benzedi. "Muhafızlar! General Karn'ı çukura götürün."

Generalin alnındaki damar nabız gibi atıyordu ve Destin başına gelecekleri biliyordu. Bu işaretleri okumayı öğrenmek için bir ömür harcamıştı.

Yine de, sonunda patlama gerçekleştiğinde, her zamanki gibi tuzağa düşmüştü. Barbeau'nun performansının babasının öfkesini yönlendireceğini düşündüyse yanılmıştı. Babası o kadar iri bir adama göre hızlı hareket edebiliyordu. Kapıya doğru kaçmak yerine, veya şarj etmek ve Kral, o akın etti doğru Destin, kaçan bir cüruf vagonunun gücüyle ona çarptı. İkisi de geriye doğru yere devrildi, general en üstteydi. General Destin'in yakalarını kavradı, kafasını defalarca taş zemine çarptı ve gözlerinin arkasındaki o tanıdık fırtına fişeklerini ateşledi. İçindeki tanıdık dehşeti alevlendirdi.

Etraflarında bir kargaşa vardı, kral bağırıyordu için onun muhafızlar için al ve genel Canlı, karatavuklar babasını sürüklemeye çalışıyordu. Yine de, her nasılsa, sahne iki oyuncuya indirgenmişti. Uzun zaman önce ustalaştığı rolünü yeniden canlandırıyor.

"Seni doğarken boğmalıydım," dedi general, Destin'in yüzüne tükürük püskürterek. "Seni görür görmez benim oğlum olmadığını anladım. Ben hapse girebilirim ama sen ölmüş olacaksın ve sana söz veriyorum, o kaltak bunu ödeyecek."

"Kimse sana söylemedi mi?" Destin'in nefesi kesildi. "Çok geç kaldınız.

Frances üç gün önce vefat etti."

General kanlı bir boğa gibi kükreyerek kalın parmaklarını Destin'in boğazına doladı ve kara gölgeler gözlerinin önünde toplanana kadar sıktı. Destin annesinin hançerini iki eliyle kavradı ve babasının kara kalbine sapladı.

Birkaç uzun an boyunca hiçbir şey olmadı. Bıçağın etrafından fışkıran sıcak kan Destin'in paltosunu ıslattı. Sonra yavaş yavaş generalin gözleri donuklaştı.

kötölük söndü. Tutuşu gevşedi ve Destin hırıltılı nefesler .
Sonunda kara kuşlar babasının cesedini çekip alabildiler.

KÜÇÜK BİR MUTLULUK

Ash küpeşteden dört kat yukarı çıkıp güverteye ulaştığında nefes nefese kalmış, dizleri titremeye başlamıştı. Strangward hâlâ ondan önde gidiyordu ve Kaptan Talbot her ikisinin de bir güverte gerisinde kalmıştı. Ash oraya vardığında korsan, DeVilliers ve Finn'le birlikte güvertede durmuş, dürbünüyle ufku tarıyordu. Sakin su çemberlerinin hemen dışında, üç direkli bir gemi onlara doğru geliyordu, yelkenleri güçlü bir kuzeydoğu rüzgârıyla şişiyordu.

Strangward bardağı indirdi ve usulca küfretti. Bardağı DeVilliers'e geri vererek bir saat kasketi çıkardı ve saçlarının üzerine indirdi.

"Kim o?" Yüzbaşı DeVilliers sordu.

Korsan, "Renkleri uçmuyor ama halatlarından ve donanımından Celestine'in gemilerinden biri olduğunu söyleyebilirim," dedi. "Biraz daha yaklaşıp kadar hangi gemi olduğunu ya da dümende kimin olduğunu bilemeyeceğim."

"Yaklaşmamasını tercih ederdim. Yani daha fazla yaklaşmamasını," dedi DeVilliers kaşlarını çatarak.

Ellerini kalçalarına dayayan Strangward, aynaya benzeyen denize ve sarkık yelkenlere baktı. "Artık çok geç olabilir. Burada, okyanusun ortasındaki bir ördek havuzunun üzerinde oturan ördekleriz."

"Bu da senin hatan," dedi DeVilliers. "Oynadığın kumar bizi ele verdi."

Strangward, "Hayır Kaptan, bizi ele veren şey tavsiyelerimi göz ardı edip güzel amiral geminizi Kuzey Adaları'na bu kadar yakın seyretmekteki ısrarınız oldu," dedi.

"Kimin hatası olduğu umurumda değil," diye tısladı Ash, gözleri yaklaşmakta olan gemiye sabitlenmişti. "En azından manevra yapabilmemiz için bize biraz rüzgâr verebilir misin Evan?"

Strangward gözlerini gökyüzüne dikti. "Eğer Kaptan DeVilliers bana tılsımımı geri verirse, ne yapabileceğime bakarım."

"Kaptan?" Ash kendini okul bahçesindeki bir ağz dalaşında hakemlik yapıyormuş gibi hissederek, "Kaptan," dedi.

DeVilliers fırtına ceketinin içine uzandı, zincire bağlı kolyeyi çıkardı ve Strangward'a doğru itti. Strangward zinciri başının üzerinden geçirerek kolyeyi paltosunun altına soktu. Ardından, bileğinin bir hareketiyle, su yüzeyinde dalgalanmalar yaratan ve direklerde gevşek duran çarşafları hareketlendiren hafif bir rüzgâr yarattı.

"Bundan daha fazla rüzgâra ihtiyacımız olacak," diye homurdandı DeVilliers.

Strangward, "Eğer havayı çok fazla yükseltirsem, sancağımı direğe de çekebilirim," dedi. "Kaçabiliriz ama sürpriz unsurunu kaybetmiş oluruz. Ve bunu kazanmamızın tek yolu da bu. Celestine burada olduğumu öğrenirse, birkaç gün içinde tüm Çöl Kıyısı gemilerle dolup taşacak ve hepsi bizi arayacak."

Ash izlerken, diğer gemi görünmez çizgiyi geçti, yelkenleri biraz söndü ama momentumu onu daha da yakına taşıdı. Strangward çapraz bir esinti yarattı ve Ash düşman gemisindeki denizcilerin yelkenleri ayarlamak için çabaladıklarını, rüzgârı tekrar bulmak için biraz sancağa yanaştıklarını görebiliyordu.

Ash gözlerini kısarak Kartaca gemisine baktı ve yeteneklileri işaret eden mavi-beyaz aurayı aradı. Mürettebatın üyeleri parlıyordu ama bu donuk bir çivit rengiydi. Bunlar-

"Bloodsworn," dedi DeVilliers, sanki Strangward'ın dair bir umut besliyormuş gibi hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

Onlar izlerken, İmparatoriçe'nin siren sancağı direğe tırmandı ve ardından teslim olmayı talep eden siyah bayrak geldi.

"Sence blöf yaparak bundan kurtulabilir miyiz?" Ash dedi ki. DeVilliers "Belki" dedi, aynı zamanda Strangward "Hayır." dedi.

Strangward, "Kim olduğumuzu zaten biliyorlar - en azından bir sulak alan gemisinde olduğumuzu," dedi.

"Öyle olsa bile, neden bize meydan okusunlar ki?" DeVilliers dedi ki. "Ağır silahlı olduğumuzu ve değerli mallar taşıdığımızı söyleyebilirler. Korsanlar kolay lokma olmayı tercih eder."

"Ama Celestine bugünlerde bir korsan gibi düşünmüyor," dedi Strangward. "Koruması gereken toprakları olan bir imparatoriçe gibi düşünüyor. Başkentlerinin bu kadar yakınında ne yaptığımızı bilmek isteyecektir. Bundan nasıl kurtulacağımız -ve kurtulup kurtulamayacağımız- onun gemide olup olmadığına bağlı. Henüz onun varlığını hissetmiyorum. Bir kez daha bakayım."

DeVilliers dürbünü eline sıkıştırdı. Tekrar baktı.

"Eee?" Ash fısıldadı. "Onu görüyor musun?" İmparatoriçeyi kendi gözleriyle görmek için sabırsızlanıyordu ama bu şartlar altında değil.

Strangward başını salladı. "Ben Tully Samara, İmparatoriçe'nin filo amirali. Gemi Hydra. Anladığım kadarıyla gemide hiç büyücü yok, tabii kana bulanmışları saymazsak. İyi haber şu ki Samara büyülü bariyerler kuramıyor ya da süslü büyüler yapamıyor. Defterin diğer tarafında, kana susamışlar el ele durdurulamazlar. Gemiye binecek kadar yaklaşmalarına izin veremeyiz."

DeVilliers, "Bir çatışmaya girmeyi de göze alamayız," dedi. "Mürettebat kaybedebiliriz ve zaten asgari düzeydeyiz. Bakın, gemide dört büyücümüz var ve söylediğinize göre onlarda hiç yok. Neyle karşı karşıya olduklarını gösterirsek, geri çekilmeyeceklerini mi düşünüyorsun?"

"Bu daha çok, neden dört büyücüyle birlikte kıyılarından denize açıldığımızı merak etmelerine neden olur.

Büyülü varlıklarımızın çoğuna evdeki savaş için ihtiyaç var," dedi Ash. "Onları tamamen batırmamız gerekecek, yoksa bu bilgiyi Celesgarde'a geri taşıyacaklar."

Strangward bu mantık gösterisi karşısında şaşırmış gibi ona şaşkın bir bakış fırlattı.

DeVilliers, "O zaman sarı bayrağı çekeriz," dedi, "ve blöf yaparak bu şekilde çıkmaya çalışırız. En azından bu, neden açık denizde oturduğumuzu ve hiçbir yere gitmediğimizi açıklayabilir."

Strangward çenesini ovuşturdu. "Sand Harbor'dan Deepwater Court'a kadar her çapulcu bu teçhizatı bilir. Samara'yı korkutsanız bile, bu kana susamışları rahatsız etmeyecektir."

"Sarı bayrak nedir?" Ash denizcilik konusunda umutsuzca bilgisiz hissediyordu.

DeVilliers, "Gemide hastalık olduğuna işaret ediyor," dedi. "Karantinanın bir sembolü. Korsanları savuşturmak için eski bir numara ama bu, ateş gücümüzle birlikte, iki kez düşünmelerine neden olabilir."

Strangward başını salladı. DeVilliers'e doğru eğildi, alçak sesle ve ısrarla konuştu. "Kaptan, artık bu işin içinde olduğumuza göre, onları geleneksel silahlarla sert ve hızlı bir şekilde vurmamız gerekiyor. Elimizdeki mürettebatla büyük silahları kullanamayız, bu yüzden muhtemelen onu batıramayız. Yapabileceğimiz en iyi şey onu çok fazla açığa çıkmadan yelken açabileceğimiz kadar sakatlamak. Benim tavsiyem Samara'nın göremeyeceği büyülü bariyerler dikmek, sonra da direkleri ve armayı hedef alarak sekiz poundluk toplarla demir ve zincirle saldırmak. Eğer gemiye çıkmaya çalışırlarsa, küpeştedeki üzüm ve teneke kutularla dolu döner topu kullanın."

Strangward'ın her zamanki kendini küçümseyen çekiciliğinin tüm izleri kaybolmuştu. Yerinde efsanelerdeki sert ve acımasız Fırtınakıran vardı. Ve korsan bir kez daha Fells donanmasının efendisine ne yapması gerektiğini söylüyordu. Ama bu durumda, en azından Fırtına Lordu'nun uzmanlığına boyun eğdi.

DeVilliers uzun bir süre Strangward'a baktıktan sonra başıyla onayladı. "Bunu ayarlamak için zaman gerekecek. Sarı bayrağı çekip zaman kazanacağız. Hava göstergesini tutmak

için bize sert bir kuzeybatı rüzgarı ver. Baines, sen

topçu güvertesi. Sekiz pounder hazır olduğunda, onları çalıştır ve hazır olduğunda ateş et. Teza, sen yelken ustasısin. Finn, sen bariyerlerle ilgilen. Jorani, sarı bayrağı çek ve sonra döner topları doldur, ama şimdilik onları gözden uzak tut. Prens Adrian, ileri git ve Carthians'ı etkilemeye çalış. Onları meşgul et ve bize çıkmaya çalışırlarsa durdur."

"Kaptan," dedi Kaptan Talbot, kılıcı elindeydi ve harekete geçme ihtiyacıyla adeta titreşiyordu. "Ne yapabilirim?"

"Prese yardım edin," dedi DeVilliers. Çamur sandığına uzandı ve iki uzun sarı kumaş şeridi çıkardı - denizci gömleklerinin kalıntılarından yapılmış bayraklar. "Hayatta kalan son mürettebat siz olacaksınız." Merdivenlere doğru döndü.

Patlayan bir mermi gibi, mürettebat savaş istasyonlarına dağıldı. Finn, Talbot, Ash ve Strangward ileri atıldı. Finn geminin ortasından sıyrılarak ana direğin yanına yerleşti. Birkaç dakika sonra, geminin belinden parıldayan bir sihir ağı çıktı, direklerin ve armaların üzerine nazikçe yerleşti.

Baş güverteye ulaştıklarında Ash, ellerinde kancalarla Hydra'nın küpeştesi boyunca dizilmiş kanlıları görebiliyordu. Sayıca çok az olduklarını anlamak için yakından saymaya gerek yoktu. Strangward ön direğin etrafına baktı. "İşte Samara," diye mırıldandı, işaret ederek. "Kana bulanmamış olan tek kişi o." Fırtınakıran ön direğin kış tarafına çekildi ve sırtını direğe dayadı. Parmaklarını muskasının etrafında kıvrarak diğer elini havaya kaldırdı. Yelkenler dolmaya başladığında gemi titredi.

Ash dalgaların arasından, bol brokarlı bir ceket, yüksek çizmeler, geniş altın bir kemer giyen ve memnun bir gülümsemeye sahip olan filo şefine baktı. Bir elinde eğri bir Kartaca kılıcını gevşekçe tutuyordu.

"Selamlar, sulak alan sakinleri!" Samara seslendi. "Korkacak hiçbir şeyiniz yok. Renginizi belli edin ve geri çekilin, imparatoriçenin ne kadar merhametli olabileceğini göreceksiniz."

Ash'in içinde öfke kabardı. İmparatoriçe, Chalk Cliffs'te gösterdiği merhametin aynısını gösterecek miydi? Bu filo şefi kız kardeşini görmüş müydü? Nerede olduğunu biliyor muydu? Ash dalgaların ötesine uzanıp onu boğazından yakalamak ve cevaplar istemek istedi.

"Ekselansları?" Talbot onun koluna dokunarak karanlık hayalini yarıda kesti.

Ash kendini toparladı, Talbot'a doğru eğildi ve "Biraz zaman kazanalım," diye mırıldandı. Ash direktten uzaklaştı, bacaklarının ağırlığını taşıyamayacağından endişe ediyormuş gibi küpeşteyi kavramak için öne doğru atıldı. Talbot da onun işaretini takip ederek yanına geldi. Ash, kendisinin ve Talbot'un bir çift denizciyi taklit etmek için kötü seçimler olduğunu düşünmeden edemiyordu. Samara'nın onlardan korsan kodunu ezbere okumalarını ya da bir denizci düğümü göstermelerini istemeyeceğini umuyordu.

"Halloo gemi!" Ash seslendi.

Samara sıradan paltosu, denizci şapkası ve boynundaki eğreti atkısıyla Ash'e baktı. Bakışları Talbot'a kaydı ve sonra tekrar ona döndü. Belli ki filo şefinin beklediği bu değildi.

"Sen de kimsin?" Samara ortak dilde konuştu. "Bir sulak alan donanma komutanı tarafından karşılanmayı bekliyordum. Onun yerine, bir çift sulak alan önlüğüne benzeyen bir şey var karşımızda. Yoksa buna uyacak kadar büyük bir üniforma bulamadınız mı?" Talbot'a doğru başını salladı.

Ash imparatoriçenin bayrağını selamladı. Talbot gözlerini kısarak ona baktı, sonra da onu takip etti.

"Efendim, biz Arden Kralı'nın emrine amade korsanlarız," dedi Ash. "Bruinsport'un sulak kıyılarında çalışıyoruz. Bu Fellsian gemisini ele geçirdik ve İmparatoriçe Celestine'e saygılarımızı sunmak istiyoruz."

"Öyle mi?" Samara Sea Wolf'un güvertesinde hareketlilik olup olmadığını araştırdı. "Mürettebatınızın geri kalanı nerede?"

Ash ve Talbot sanki hikâyelerini doğru anlamışlar gibi bakiştılar. "Uyuyorlar," dedi Talbot. "Aşağıda."

"İmparatoriçe'nin her zaman iyi gemilere ihtiyaçı vardır, denizciler, ve askerler," dedi Samara. "Ama neden ödölünüzden vazgeçmek isteyesiniz ki?"

"İmparatoriçe'nin bizi kabul edeceğini umuyoruz," dedi Ash hevesle. "Arden'deki çocuk kral babasından bile daha cimri. Sizinle daha iyi olacağımızı düşünüyöruz."

Samara onlara şüpheyle baktı. "Kaptanınız nerede? Onunla konuşmak istiyorum."

"O-ah-o dinleniyor," dedi Ash. "Rahatsız edilmemeli."

"Sana inanmıyorum," dedi Samara. Deniz Kurdu'nun armasında dalgalanan sarı bayrağı işaret etti. "Bu da ne böyle?"

Ash bayrağı baktı, sanki onu orada bulduğına şaşırmış gibiydi. "Bu mu? Bu sadece ..." Bir baş dönmesi nöbeti geçiriyormuş gibi yaptı ve dik durabilmek için parmaklıklara tutundu.

"Sanırım bir tür kuzey bayrağı," dedi Talbot. "Sadece onu hiç indirmedik." Yüzünü bez maskesiyle sildi ve sanki ani bir soğuktan titredi.

Sonunda dengesini toparlayan Ash seslendi: "Gemiye gelmek ister misiniz efendim? Yoksa sıraya geçip size mi gelemim?" Talbot refleks olarak Ash'in kolunu kavradı, sanki Ash'in onu takip edebileceğini düşünmüştü.

Samara tekrar bayrağı baktı. "Ne oldu? Gemi ateşı mi? Kanlı akı mı? Çiçek hastalığı mı?"

"Ne demek istediğınızı anlamıyorum efendim," dedi Ash.

"Yani bizi kandırmaya çalışıyorsunuz," dedi Samara. "Gemimize ve ana limanımıza bulaşıcı hastalık getirmenize izin vermemiz için bizi kandırmaya çalışıyorsunuz."

Ash şaşkınlığını yüzünden uzak tutmaya çalıştı. Bu yarım yamalak plan gerçekten işe yarayacak mıydı?

"Lütfen efendim," dedi Talbot. "Bu gemiden inmek zorundayız.

Sonumuzun gibi olmasını istemeyiz."

Ash ona ters ters baktı. "Kapa çeneni!" diye tısladı.

"Bana öyle geliyor ki," dedi Samara köpekbalığını andıran bir gülümsemeyle, "yapılacak en nazik şey hepinizin acısına son vermek olacaktır. Bu size sulak alan hastalıklarını kıyılarımıza bu kadar yaklaştırmamanız gerektiğini de öğretecektir." Bekleyen kanlılara döndü. "Kancalarınızı bırakın, beyler. Bu gemiye çıkmayacağız. Silahları hazırlayın ve emrimle ateş edin."

Kana bulanmışlar bu emri harfi harfine yerine getiriyor gibiydiler. Tüm raylar boyunca, güverteye şangır şungur çarpan ızgaralar ve savaş istasyonlarına üşüşen mürettebat.

Ash, bizi gemiye çıkarmayacaklar, diye düşündü ama bir planın yanlış gitmesinin birden fazla yolu vardı. Aşağıda neler oluyordu? Adam sayısının az olduğunu biliyordu ama küçük silahları hazırlamaları ne kadar sürebilirdi ki?

Sonra sanki her şey bir anda olmuş gibiydi. Önce, Deniz Kurdu'nun top kapakları açılırken menteşelerin gıcirtısı ve sekiz pounder görüş alanına kayarken yan takımların takırtısı duyuldu. Strangward'ın fırtına doğumlu denizcisi Jorani hemen güverte toplarından birini küpeşteye doğru yuvarlamaya başladı. Talbot ona yardım etmek için koştu ve birlikte topu sabitleyip diğerini almak için geri döndüler.

Sekiz pounder'lar ayaklarının altında kükrerken güverte sarsıldı, Hydra'nın donanımına fırl fırl dönen çubuk ve zincir atışları gönderdi, ön direği kopardı ve orta kısımdaki sacları parçaladı. İkinci yaylım ateşi Hydra'nın kaptan köşkünü parçaladı, bu duygusal açıdan tatmin ediciydi ama düşmanın savaş hazırlıklarını durdurmak için çok az şey yaptı. Üçüncü yaylım ateşi ana direği parçalayarak kış tarafa çarpmasına neden oldu.

Jorani, Hydra'nın güvertesini güverte silahlarından birinden çıkan grapeshot ile taradı ve kanlıları uçurdu. Silah boşaldığında, diğerine koştu ve kibriti çaktı. Kartaca gemisine bir silah daha boşalttı ve sonra yeniden doldurana kadar işleri bitti.

Samara'nın bağırarak verdiği komutlar suyun üzerinde süzülürken
Hydra'nın silah delikleri açıldı.

"Yaklaşmaya hazırlanın!" DeVilliers bağırdı ve gemi yavaş bir dönüş yaparak kış tarafını Hydra'ya doğru çevirdi. Ash ve Talbot düşman gemisini gözden kaçırmamak için kış tarafa doğru koştular. Tam ön direğin yanına geldiklerinde, yelkenleri havayla dolan Deniz Kurdu öne doğru savruldu ve Ash sırt üstü yere düştü. Talbot kalkmasına yardım etmek için elini uzatıyordu ki bir ışık parlaması ve yakıcı bir ısıyla kör oldu ve tüm gemi titreyip yana yattı. Ön direk ve arma üzerine yıkıldı ve kendini halatlara ve yelken bezlerine dolanmış, yanan zift ve kavrulmuş odun kokusunu solurken buldu.

Belli ki Hydra ilk yayılım ateşini başlatmıştı. Ama bariyerlere ne olmuştu?

Armadan kurtulmaya çalışan Ash kış tarafa baktı. Finn geminin bel kısmında tek başına duruyordu, fırtına ceketi yükselen rüzgârda dalgalanıyordu, bir eli muskasının üzerindeydi, gözleri kapalıydı.

Ash izlerken Finn gözlerini açtı, solgun ve kederli yüzünde kötülük dolu gözlerle. Bir yabancıнын gözleri. Serbest elini kaldırarak doğrudan Ash'e doğru bir alev seli saldı.

Ne oluyor, Finn?

Ash kendini bir tarafa attı ama yeterince hızlı değildi. Yakıcı bir sıcaklığın farkındaydı ve bir sarsıntı onu neredeyse ikiye böldü ve kulaklarını çınlattı. Sonra suyun içindeydi, yelken bezine sarılmış bir koli gibi sarılmıştı ve hangi yönün yukarı olduğunu söyleyemiyordu.

Ash yüzeye çıkmak için çok fazla ağırlık altında kalmamayı umarak güçlü bir tekme attı. Çok geçmeden ağzı tuzlu suyla doldu ve ciğerleri patlayacak gibi oldu ama hâlâ hiçbir şey göremiyordu.

Öleceksin, diye düşündü. Üzgünüm, Lyss. Üzgünüm, anne. Üzgünüm, Jenna. Hayatındaki tüm kadınları hayal kırıklığına uğratmayı başarmıştı. Erkekleri de.

Biri kaslı bir kolu arkadan göğsüne doladı ve başı su yüzeyine çıkana kadar onu yukarı doğru çekti. Ash minnetle havayı içine çekti, sonra öksürmeye başladı, deniz suyunu ciğerlerinden atmaya çalıştı. Onun

Kurtarıcı ellerini tuttu ve çıkıntılı tahta ya da kalaslardan yapılmış sağlam bir şeyin üzerine koydu. "Buna tutun şifacı," dedi. "Hemen döneceğim."

Strangward'dı. Bir saat içinde, eski dostu onu öldürmeye çalışmış, eski düşmanı ise hayatını kurtarmıştı. Hangi yolun yukarı olduğunu bilmemesine şaşmamalı.

Bir elini derme çatma salının üzerinde tutan Ash, el yordamıyla belindeki hançeri buldu ve yüzünü açıp görebilene kadar dikkatlice brandayı ve ipleri kesti. Deniz Kurdu'nun güverte seviyesinin hemen üstüne monte edilmiş olan uzun teknenin devrilmiş gövdesine tutunduğunu fark etti. Gemiye dönüp baktığında, Talbot'la birlikte durdukları yerde, geminin iskele tarafında büyük bir ısırik olduğunu gördü. Gövde ve güverte sanki alev almış gibi simsiyah kömürleşmişti.

Gözlerini kısarak deniz suyunu gözlerinden sildi ve Deniz Kurdu'nun hâlâ yol almakta olduğunu, uzaklaştıkça küçüldüğünü fark etti. Etrafına baktığında, Deniz Kurdu ile Hidra'nın ortasında yüzdüğünü, etrafında okyanustan başka bir şey olmadığını, göz alabildiğine uzanan bir karadan eser olmadığını gördü. "Hey!" diye bağırdı. "Denizciler denize düştü!" Ve sonra, "İmdat!" diye bağırdı, her ne kadar Deniz Kurdu'yla aralarındaki okyanus gittikçe açıldıkça bunun muhtemelen nafi olduğunu fark etse de.

"Çenenin kapatacak mısın?" dedi biri, Ash'i öyle bir irkiltti ki neredeyse omurgadaki tutuşunu kaybedecekti.

Strangward geri dönmüştü, bu kez başındaki yaradan dolayı ağır kanaması olan baygın Talbot'u çekiyordu. "Ses suyun üzerinde taşınır ve Samara'nın gelip başladığı işi bitirmesini istemeyiz."

"Boğulmayı mı tercih edersin?"

Strangward sanki zor bir soruymuş gibi bunu uzun bir süre düşündü. Sonra da, "Sen paniğe kapılmadığın sürece boğulmayacağız, şifacı," dedi. Talbot'u Ash'in yanına getirdi, onu biraz yukarı kaldırdı, böylece göğsü ve başı

teknenin yan tarafına yaslandı. "İşte," dedi. "Başını suyun üstünde tut ve kanamayı durdurmaya çalış. Buralarda yeterince yırtıcı hayvan var, daha fazlasını çekmeye gerek yok."

Talbot canlanıyor, öksürüyor ve çırpınıyordu. Tamamen kendine gelmeden önce tekneyi batırmasını engellemek Ash'in tüm dikkatini tüketmişti. Deniz suyu kustu ve sonunda kelimeler kusmaya başladı. "Az önce ne oldu öyle? Gemi nerede? Biz neyiz- Strangward! Burada ne işin var?" Korsana şüpheyle baktı. "Mürettebatın geri kalanı nerede?" Başını bir o yana bir bu yana salladı. Şimdiye kadar iki gemi de gözden kaybolmuştu. Boş okyanus ufka kadar uzanıyordu. "Neden sürekli kendimi okyanusta buluyorum?" diye inledi. "Yakın zamana kadar hayatım boyunca boğulmanın kıyısından bile geçmedim ama şimdi birkaç ay içinde iki kez-

"Sessiz ol ve kıpırdama," dedi Ash, "ben de kafadaki deliği kapatmaya çalışayım." Neyse ki bu sadece bir sıyrıktı ve Ash çabucak halledebildi. Kendi kafası ise karışık. Az önce ne olmuştu? Kaçıyor gibi görünüyorlardı. Ve sonra-

Strangward ufku biraz daha izledi, kurtarma ya da düşman gemilerinin görünmesini bekledi. Sonra dedi ki, "Pekâlâ, bu tekneyi ters çevireceğim. İkinizi de kaybetmek istemiyorum, bu yüzden halata tutunmanız, tekneyi bırakmanız ve onunla aranıza mümkün olduğunca mesafe koymanız gerekiyor."

"Tekneyi bırakmamızı mı istiyorsun?" Talbot dişlerini gıcırdatarak konuştu.

Korsan, "Sen bir midye gibi yapışmışken tekneyi çeviremem," dedi. Ash ve Talbot ipin ucuna ulaşana kadar teknenin uzunluğunca el ele yürüdüler. Tahtadaki tutuşlarını bırakarak halata sıkıca tutundular.

"Yüksek bir dalgaya hazır olun, tamam mı?" Strangward dedi ki. Tekneden kısa bir mesafe uzaklaşarak bir eliyle tilsimini tuttu ve bir tür gel-gel hareketi yaptı

diğeriyle birlikte hareket etti. Uzun tekne bir çukurun içinde kayboldu, ardından küpeşteye çarpıp tekneyi ters çeviren yüksek bir dalga tarafından alabora edilme tehlikesiyle karşı karşıya kaldı.

Ash kabul etmek zorundaydı, çok zekice bir hareketti.

"Bunu daha önce de yapmıştın," dedi Talbot, neredeyse suçlayıcı bir ifadeyle. "Yapmadın mı?"

"Bir ya da iki kez," dedi Strangward. "Şimdi bir dakika bekleyin ve gemiye önce benim binmeme izin verin, böylece ikinizi de güvenli bir şekilde çekebilirim."

"Neden önce sen giriyorsun?" Talbot söyledi.

Strangward ıslak saçlarını gözlerinden sildi. "Bilmem, tekneyi tekrar ters çevirmeden nasıl yapacağımı bildiğim için mi?"

"Bu bir çeşit numara mı?"

"Neden şimdi sana bir oyun oynayayım ki?" Strangward dedi ki. "İkinizin de boğulmasına izin verebilirdim." Gözlerindeki mizah kaybolmuş, yerini Ash'in daha önce gördüğü acı almıştı. "Bu hâlâ olabilir, biliyorsun."

"Talbot, lütfen," dedi Ash. "O ikimizin de hayatını kurtardı. Bunun için ona hak vermelisiniz."

Talbot Ash'ten Strangward'a baktı. Elbette korsanın kahramanlıkları sırasında bilinci yerinde değildi. "Sadece söylüyorum-"

"Suda yüzerken tartışmak istemiyorum," diye tersledi Strangward. "Gemiye biniyorum. Ne halt istiyorsan onu yap." Korsan uzun teknenin yanına yüzdü, sırtını tekneye dayadı, iki eliyle üst kenarını kavradı, başını geriye attı, dizlerini yukarı çekti ve kendini geriye doğru çevirdi. Ash ve Talbot önce ona, sonra da birbirlerine baktılar.

Ayaklarını teknenin yakın tarafına dayadı ve diğer taraftaki küpeşteye yaslanarak ikisine de elini uzattı. Kıç bordanın altından muşamba bir deniz çantasını çıkardı, açtı ve iki kova çıkardı.

"Onu kurtarmama yardım et," dedi ve bir tanesini Talbot'a uzattı. Bir anlık tereddütten sonra Talbot da ona katıldı.

Tekne olabildiğince kurduğunda Strangward direği depolama kayışlarından çözdü. "İşte," dedi. "Direği kaldırmama yardım et."

Sonunda . "Yelken açmayı planlıyorsun bu tekneyi kıyıya kadar getirebilir mi?" Ash ona şüpheyile baktı.

"Bir fırtına büyücüsünün elinde bu bir gemidir," dedi Strangward, gözlerindeki muziplik ışığı geri gelmişti. "Biraz daha dayan, sana ne demek istediğimi göstereceğim."

Üçü de sırtlarını bu işe verip kefenleri bağladılar ve çok geçmeden gaff ve yelkenleri kaldırdılar.

Talbot kaşlarını çatarak teçhizatı inceledi. "Şu anda nerede olduğumuzu biliyor musun?" dedi. "Ya da nereye gittiğimizi?"

Strangward güldü. "Tam olarak nerede olduğumuzu ve nereye gittiğimizi biliyorum," dedi. "Ne de olsa Tarvos'a gidiyoruz."

ÖLÜMCÜL DANS

Teğmen Quill Bosley plansız bir şekilde volkandan atladıktan sonra, Lyss onun kayboluşuyla ilişkilendirilmekten kaçınmak umuduyla Celesgarde'a geri döndü. Bir soruşturmanın Jenna ve Flamecaster'ın Celesgarde'a bakan dağlardaki varlığını ortaya çıkarabileceğinden endişeleniyordu.

Bosley'nin sabah içtimasında kayıp olduğu bildirildi. Akşam içtimasına kadar gelmeyince, Lyss onun yokluğunu imparatoriçeye bildirdi. Celestine dağlara, başkente, hatta yakın adalara bile arama ekipleri gönderdi. Hiçbir şey bulamadılar. Bosley'in sulak alan subayı arkadaşlarını onun nerede olabileceği konusunda sorguladı. İmparatoriçe'ye verecek cevapları yoktu. Soruları da yoktu. Ortak görüş, ne kadar az konuşulursa o kadar iyi olduğu yönündeydi.

Günler geçtikçe Bosley'den daha az bahsedilmeye başlandı ve Lyss artık aklanmış olduğunu ummaya başladı. Zamanını meşgul edecek bir sürü başka endişesi vardı.

Hayatta kalmalı, Celestine'in kan bağından kurtulmalı ve bir şekilde Diyarlar'a geri dönmeliydi. Ama fırtına duvarıyla çevrili bu adada mahsur kalmıştı. Görünüşe göre tek çıkış yolu, İmparatoriçe'nin ordusunun komutanı olarak anavatanına dönmekti.

Ve sonra, bir şekilde, kaçmak.

Peki, o zaman.

On iki yaşından beri Lyss her yılın üç mevsimini şu ya da bu türden askeri kamplarda geçirmişti. Bu farklı bir ordu olsa da, farklı bir yerde, farklı

güçlü ve zayıf yönleri olsa da, karşılaşılan zorlukların çoğu aynıydı.

Celestine'in kurak topraklardaki askerlerinin çoğunun ortak fiziksel özellikleri -dar gözler, yüksek elmacık kemikleri, bronz ten- aynı soydan geldiklerini gösteriyordu. Yine de Çöl Kıyısı'nın halkları, Celestine'in gördüğü tüm halklar kadar kabileciydi; klanlar ve geniş aileler halinde gevşek bir şekilde örgütlenmişlerdi. Son derece cömerttiler ama gururlu, ince derili ve gerçek ya da hayali bir saygısızlığa karşı tetikteydiler.

Sadaklarında iki ok varmış gibi görünüyordu; vur-kaç atçılığı ve vahşi, yakın dövüş tarzı. İkisi de Lyss'in savaşmayı planladığı düzlüklerde işe yaramazdı.

Görünüşe göre zamanının çoğunu hakemlik yaparak, belirli bir birliğe kimin komuta etmesi gerektiğine dair bitmek bilmeyen tartışmaları çözerek geçiriyordu. Çöl savaşçıları komutanlarını oylamayla seçme eğilimindeydi ve bu yüzden subayları günden güne değişebiliyordu. Bu on iki kişilik bir grupta işe yarayabilirdi ama bir salvoda ya da tugayda işe yaramazdı.

"İlk seçimi sen yapabilirsin," dedi, zaten askerleri çok iyi tanımadığı için. "Ondan sonra gerekli değişiklikleri yapacağım. Bu bir popülerlik yarışması değil."

"Ama ya subay iyi biri değilse?" dedi savaşçılardan biri. "Ya kendi şehrinden savaşçıları kayırırsa? Ya kadınları ve ganimetleri ilk onlar seçerse?"

"O zaman bunu bana getirmen gerekecek," dedi Lyss, "Sonra da kadınlar ve ganimetler hakkında konuşmamız gerekecek."

"Ama neden kendinizi bununla rahatsız ediyorsunuz ki?" diye ısrar etti asker.

"Çünkü bu benim işim," dedi Lyss. "Çünkü bugün kiminle konuşmam gerektiğini anlamak için savaş alanında el kaldırılmasını isteyemem. Çünkü tüm birimlerin birlikte çalışması gerekiyor." Sonunda, zaman içinde test edilmiş olan "Çünkü bu bir emirdir" yanıtına başvurdu.

İmparatoriçe onayladı. "Onları ikna edemezsin," dedi, "ikna etmek zorunda da değilsin. Sadece itaat etmelerini emret. Eğer itaat etmezlerse, onları öldür." Celestine, Lyss'in yüzündeki direnişi okuyunca gözleri kısıldı. "Ordumda yavaşlara, aptallara ya da vicdansızlara yer yoktur General Gray. Subaylarım arasında daha da az. Mirasımı geri kazanmak için dört uzun yıl bekledim. Bunu yapmama yardım ederseniz, bol bol ödüllendirileceksiniz. Başarısız olursanız, sizi kullanabileceğim bir araç haline getiririm."

Bunun anlamı yeterince açıktı.

Lyss yavaş yavaş hayatta kalan Fellsli subaylarını da içine kattı. Onlara standart askeri komutlar ve manevralar konusunda küçük kanlı gruplar talim ettirerek işe başladı. Sonunda, deneyimli subaylarını daha büyük süvari ve piyade birliklerine komuta etmeleri için görevlendirdi.

Beklediğinden daha kolaydı çünkü bazen yeni gelenler, tanıdıkları düşman ve rakiplerinden daha tarafsız olarak algılanıyordu. Ayrıca, giderek daha fazla sayıda yeni kan yiyen sulak alanlardan, çoğunlukla da Fells'ten geliyordu. Memleketinde komuta ettiği kadın ve erkeklerin Celestine'in mor aurasıyla ortaya çıktığını görmek Lyss'in kalbini kırıyordu, yüzleri doyumsuz bir ihtiyaçla açtı. Ne zaman yeni bir grup gelse, "acemiler" arasında Sasha Talbot ya da Char Dunedain gibi biriyle karşılaşma ihtimaline karşı kendini çelikleştirmek zorunda kalıyordu.

Keşke onlara yardım etmenin bir yolu olsaydı, diye düşündü Lyss. Kan büyüsü hakkında eline geçen her şeyi okumaya başladı -ki bu pek fazla bir şey değildi. Celestine, Deepwater Sarayı'ndan koca bir kütüphane dolusu kitap yağmalamış, başkentine getirmiş ve yeni sarayında rafa kaldırmıştı. Lyss kitapları indirip incelemeye başlayana kadar orada hiç bozulmadan duruyordu. Kan büyüsü, sihirli işaretler ya da işe yarar başka bir şey hakkında hiçbir şey bulamadı.

Sonunda cesaretini toplayıp imparatoriçeye bu konuyu sordu.

Celestine hemen savunmaya geçerek, "Bu seni ilgilendirmmez," dedi. "Ben yapmam gerekeni yapıyorum. Bana verilen yetenekleri kullanıyorum."

Lyss aceleyle, "Sizi eleştirmiyorum," dedi. "Aslında kraliyette bir tür kan büyüğü uyguluyoruz."

Bu Celestine'in ilgisini çekti. "Gerçekten mi?" dedi. "Bunu hiç duymamıştım."

"Kraliçe'nin Muhafızları'nın üyelerini ona bağlayan bir kan ritüeli var. Bunun da benzer bir şey olup olmadığını merak ediyordum."

Celestine memnun görünerek, "Belki de öyledir," dedi. "Ne de olsa Diyarlar'a yüzyıllar önce Kuzey Adaları'ndan gelen halklar yerleşti."

"Bağı değiştirecek bir şey var mı? Ya da geri alacak?" Lyss bunun son derece tehlikeli bir noktaya parmak bastığını biliyordu.

İmparatoriçe tehdidin farkındaydı. "General Gray, eğer benimle kanlılarım arasındaki sadakat bağına parçalamayı umuyorsanız, başarısız olmaya mahkûmsunuz," dedi kaşlarını çatarak.

Lyss, "Kardinal Hazretleri, onların bağlılıklarının kanıtlarını her gün görüyorum," dedi. "Ben sadece bağımsız karar verme becerilerinin eksikliğini gidermek için bir şeyler yapılabileceğini umuyordum. Bunun bir sorun olduğunu söylediniz ve ben de katılıyorum. Bir çözüm arıyorum."

Celestine gözlerini kısarak, "Adımlarınıza dikkat etseniz iyi olur General," dedi. "Eğer bu sorunu çözerseniz, artık size ihtiyacım kalmayacak."

"Anlaşıldı, Kardinal Hazretleri," diye mırıldandı Lyss.

Eğer Lyss bu sürekli sözlü atışmalardan nefret ediyorsa, imparatoriçenin kanlı askerler arasında düzenlediği haftalık turnuvalardan da nefret ediyordu. Celestine oyuncuları seçer ya da daha kötüsü Lyss'in seçim yapmasını isterdi. İmparatoriçe bazen dövüşmek için iki kadın, bazen karışık bir çift ya da karşı üç kadın seçerdi. Bir , iki askeri kör etmiş ve sonra onları karşı karşıya getirmişti. Onların mücadelesini eğlenceli bulurdu.

Lyss, Breon, Samara, fahişeler ve limandaki diğer subaylar ya da gemi kaptanları terastan izlemek zorunda kaldılar. Katliam devam ederken hizmetkârlar yiyecek ve içecek getiriyordu. Celestine sonuç üzerine bahse girmeyi ve kazananlara ödülleri vermeyi severdi. Kaybedenler ise elbette parçalara ayrılarak sahadan uzaklaştırılırdı. "Kazananlar" bile çoğu zaman tamir edilemeyecek şekilde sakatlanırdı.

Her seyirci turnuvalarla kendi yöntemiyle ilgilendi. Breon piposunu yanından ayırmıyor ve zamanını bir yaprak sisi içinde geçiriyordu. Tully Samara eğlenceye istekle katıldı, favorilerine yaptı ve Lyss'i coşku eksikliğinden dolayı azarladı.

Lyss kan dökülmesine yabancı değildi elbette. Memlekette turnuvalara gerek yoktu çünkü herkes her yaz savaş alanında bol bol pratik yapardı. Bunun Celestine'in isteksiz komutanı için bir mesaj olabileceğinden şüpheleniyordu; başarısızlığın sonuçlarının grafik bir örneği. Gördünüz mü? Bu sen olabilirsin!

Lyss, imparatoriçenin on iki yaşındaki iki çocuğu sahaya gönderdiği güne kadar bu tüyler ürpertici "turnuvaların" birçoğunda asık suratlı ve sessiz bir şekilde oturdu. İmparatoriçenin önünde biraz beceriksizce eğildiler ve ellerinde silahlarla birbirlerine döndüler.

Eğer bu bir sınavsa, Lyss sınavı geçememişti. Aniden ayağa kalktı, peçetesini yere attı ve terastan uzaklaştı.

"General Gray!" diye seslendi imparatoriçe arkasından. "Size gitmeniz için izin vermedim."

Lyss dönüp ona baktı. "Beni bağışlayın Kardinal Hazretleri, ama yapacak başka işlerim var."

"Hepimiz öyle," dedi Celestine, "ama burada olmanızı ben istedim."

Lyss, "Bunu eğlenceli bulmuyorum," dedi.

Celestine, "Bu sizin eğlenmeniz için yapılmıyor, General," diye tersledi.

"O zaman burada bulunmamın amacı ne?"

Celestine bir an için ne yapacağını şaşırmış gibiydi. "Kararlarımı sorgulamak sana düşmez," dedi.

"Kararlarınızı sorgulamıyorum," dedi Lyss. "Eğer bunu eğlenceli buluyorsanız, elbette tadını çıkarın. Zamanımı farklı bir şekilde değerlendirerek size daha iyi hizmet edebilirim."

"Ya kalman işime yarayacaksa?" Celestine sesinin öfkeden kırılğanlaştığını söyledi.

Lyss, bunun Gri Kurt hattının sonu olabileceğini bilerek ayağa kalktı.

"Eğer kalmamı istiyorsanız, o zaman buna bir son vereceğim." İki genç askeri işaret etti. "Bunu eğlenceli bulduğunuz için bu size pek hizmet etmez."

İmparatoriçe elindeki fincanı taş masaya öyle bir kuvvetle vurdu ki masanın tablası yontuldu. Kanlar içindeki muhafızlarına eliyle işaret etti. "Yakalayın onu!" diye bağırdı.

İkisi Lyss'iiki yanına geçerek kollarını kavradı. Lyss karşı koymadı. Terasta gözlerini dört açmış onu izleyen diğerlerinin farkındaydı. Yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeye fincanına bakan Samara hariç.

Celestine kolunu sıyırdı, hançeriyle ön kolunu kesti ve kanın şarabına karışması için kadehe damlamasına izin verdi. Sonra terastan geçerek Lyss'in önünde durdu.

Fincanı Lyss'in burnunun altına itti. "Peki ya alternatif buysa?"

Lyss kanın metalik kokusuyla karışan şarap kokusunu içine çekti.

Celestine'in gözlerine bakarak, "Bu da size hizmet etmez, Kardinal Hazretleri," dedi. "Kana bulanmış asker sıkıntınız yok. İhtiyacınız olan şey bir komutan."

Uzun bir süre birbirlerine bakarak durdular.

Sonuna kadar gitmeli, diye düşündü Lyss. Onunla bir aptal gibi seyircilerin önünde yüzleştim.

Eğer beni bunu içmeye zorlarsa, üzerine kusabilirim.

Sonra bir anda biri aralarına girerek fincanı imparatoriçenin elinden aldı ve içindekiler kaldırırma sıçradı. Fincan zıpladı

Terastan sahaya yuvarlanmadan önce birkaç kez.

Breon'du. Celestine ve Lyss'in arasında durmuş, iki elini kaldırmış, başını sallıyordu. Sesi elinden alındığından beri yapabildiği en iyi şey buydu.

İmparatoriçe, "Çekil yolumdan," dedi. Breon yerinden kımıldamadı.

"Onu bana karşı savunmaya cüret mi ediyorsun? Kendi kız kardeşini?" Breon tekrar başını salladı.

"Sizi kolluyor Kardinal Hazretleri," dedi Lyss çabucak. "Hayal kırıklığına uğradığınızı ve kızgın olduğunuzu anlıyor ama size bir subay olarak bir askerden daha iyi hizmet edebileceğimi de biliyor."

Breon hevesle başını salladı ve Celestine'in ellerini tuttu.

Ne mutlu ki, bu Celestine'e geri çekilmesi için gereken örtüyü sağlamış gibi görünüyordu. İmparatoriçe Breon'un yüzüne baktı, sonra onu kollarına çekerek saçlarını okşadı.

"Pekâlâ," dedi. "Sizin için bu kadar önemliyse, bu işin peşini bırakacağım."

Breon Celestine'in omzunun üzerinden bakarak Lyss'in gözleriyle buluştu. Ve sonra, açıkça, göz kırptı.

Lyss, "Teşekkür ederim" diye mırıldandı, rahatlamaktan o kadar güçsüz düşmüştü ki sadece kanlı adamın tutuşu onu dik tuttu. İşportacının müdahalesi onu kurtarmıştı ama ikinci kez işe yaramayacağını biliyordu.

EJDERHA GÜNLERİ

Jenna bağdaş kurmuş, sırtını bir taş çıkıntısına dayamış, tuzakla yakaladığı bir tavşanın derisini . Arkadaşı Cas, Jenna'nın avlanma girişimleriyle dalga geçse de Jenna tuzakla ve tavşanıyla gurur duyuyordu. Her neyse, bu günlerde ejderha büyüdükçe tek başına bütün bir koyunu yiyebiliyordu. İki koca koyun, hiç artığı olmadan. Ayrıca, etinin pişmiş olmasını tercih ederdi -azıcık- ve ağzına yün ya da kürk girmesinden hoşlanmazdı. Bu yüzden derisi yüzülüyordu.

Hava hâlâ aydınlıktı ama gölgeler uzuyordu. Yakında güneş batıdaki dağların ardına dalacak ve gece, eğilmiş bir ejderha gibi çökecekti.

Çalışırken bir yandan da endişelerini sıralıyordu. Adam Wolf'un yavrusu, yani kız kardeşi Alyssa Gray'le tanıştıklarından beri görevleri daha da karmaşık hale gelmişti. Cas yeni arkadaşları hakkında dile getirmeye devam etti.

Ejderhaları tanımıyor.

"Bu anlaşılabilir bir şey," dedi Jenna. "Sen onun tanıştığı ilk kişisin."

Onunla konuşuyorum. Dinlemiyor.

"Onunla konuştuğunu bilmiyor. Onunla çalış."

Benimle çalışmalı.

"Sesini bir kez duyduğunda, onu tekrar bulabilecektir."

Bana onu yiyecekmişim gibi bakıyor. Av gibi kokuyor. Ejderha Jenna'ya yan yan baktı. Bu bende bir ısırık alma isteği uyandırıyor.

"Onu ısıрма, Cas."

Lyssa da kardeşi gibi bir kurttu. Jenna bunu onu ilk gördüğü andan beri biliyordu, elinde kılıcıyla savaşa hazır bir şekilde duruyordu.

Wolf bir şeyler saklıyor.

Jenna, "Biliyorum," dedi.

Alyssa Gray sırlarla kaynıyordu ama bildiğinden daha fazlasını da ele veriyordu. Jenna komutanın ellerini kavradığında, zihninden görüntüler geçti; çok daha genç olan Adam ve Alyssa, özenle dikilmiş giysiler içinde, el ele tutuşmuşlar, bir cenaze törenini izliyorlardı ve ikisi de ağlıyordu. Yüzbaşı Gray şarkı söylüyor, tepiniyor ve diyarlarda yaygın olan telli bir çalgı olan basilka çalıyordu.

Biz kuzeyin çocuklarıyız.

Alyssa Gray, karlı, taş döşeli bir sokakta diz çökmüş, genç bir muhafızın cesedini kucaklıyordu. Kuzey ordusunun kıyafetlerini giymiş, uluyarak düşmana saldırıyor. Gri, süslü bir elbise içinde, çıkıntıda ona saldıran teğmenle dans ediyor. Gri, etrafı kurtlarla çevrili, başında basit bir halkayla.

Alyssa'nın Adam Wolf'un kız kardeşi olması şaşırtıcı olmamalıydı. O da en az kardeşi kadar sırlarla doluydu.

Jenna elbette kendi sırlarını saklıyordu. Örneğin, büyü işaretinden bahsetmemiş ya da ejderhalarla neden bir ilişkisi olduğuna dair bir açıklama yapmamıştı. Kurt bilmediği bir şeyi açıklayamazdı.

Bunu anlamaya çalışmak Jenna'nın başını ağrıtıyordu. Cas için endişelenmesinin de bir faydası olmamıştı. Celestine'in gemisini takip ederek Indio'ya doğru uçmuşlar, imparatoriçenin avını öyle ya da böyle sona erdirmek istemişlerdi. Onu Kuzey Adaları'ndaki başkentine kadar takip etmişler ve orayı şiddetli bir rüzgâr ve hava duvarıyla korunurken bulmuşlardı. Duvarı başarmışlardı ama Cas'ın sol kanadı

hasar görmüş ve dağlara yaptığı çirkin bir inişte bacaklarından biri fena halde burkulmuştur.

Takip eden haftalar boyunca ejderha yaralarını sarmaya başlamış, kanat fonksiyonları iyileşmiş, adaların yaylalarında daha uzun, daha yüksek ve daha uzaklara uçmaya başlamıştı.

Ancak son bir iki hafta içinde Cas'ın istikrarlı ilerleyişi durmuş gibi görünüyordu. Topallaması geri döndü ve yerden kalkmak için mücadele ediyor gibiydi. Sanki gerçekte olduğundan daha engelli gibi davranıyordu, çünkü sabahları uçup gidiyor ve akşam geç saatlere kadar dönmüyordu. Zamanını nerede geçiriyordu? Onunla zihninden zihnine konuşan bir ejderhanın gizli bir hayatı olabilir miydi?

"İmparatoriçe'nin at hattından at çalmıyorsun, değil mi?" Jenna söylemişti. "Unutma, haftada birden fazla olmayacağı konusunda anlaşmıştık. Bizi aramak için buraya gelmelerini istemiyoruz." Orada ne kadar uzun süre kalırlarsa, imparatoriçenin ordu komutanı dışında biri tarafından fark edilme riskleri de o kadar artacaktı.

Haftada bir. Ejderha ona gözlerini kocaman açmış bir masumiyetle baktı.

Şey, diye düşündü, onun sözüne güvenmek zorundayım. Uçan bir ejderhayı takip etmemin imkânı yok.

Yapabileceği tek şey, yakında görevlerinde onunla ortak olmaya hazır olacağını ummaktı. Onun deyimiyle: yuvayı bul, yavruları öldür, istifini çal.

İmparatoriçe Celestine'den intikamlarını alacaklar, başkentini yok edecekler ve sonra Yedi Diyar'a döneceklerdi, Jenna orada Adam Wolf Gray'i ya da gerçek adı her neyse onu bulabileceğini umuyordu. Cas'ı Alyssa Gray'i sulak topraklara geri götürmesi için ikna edebileceğini umuyordu. Cas sulak topraklıya güvenmeye ya da en azından ona tahammül etmeye başlamadıkça bu gerçekleşmeyecekti. Kin besleyen bir ejderhadan daha inatçı bir şey olamazdı.

Tavşanın derisi yüzüldükten sonra Jenna onu iki çapraz çubuğun üzerine sıkıca yerleştirdi ve pişmesi için yağladı.

Çabuk.

Jenna ağaçların arasından çıkmadan önce kurt kızın kokusunu almıştı. Her zamanki gibi imparatoriçenin askerlerinin kıyafetlerini giymişti. Her zamanki gibi biraz nefes nefese kalmıştı, bu da sırtında şişkin bir çantayla dağa doğru koştuğu anlamına geliyordu.

Garip bir kızdı.

"Lyss," dedi Jenna. "Otur. Tavşan ye." Durdu, yanakları alev alev yanıyordu, birdenbire sıyrılmış konuşmasının farkına vardı. Çok geçmeden kelimeleriyle birlikte alevler de tükürecekti. "Ben de tam tavşan pişirmek üzereydim. Uzun sürmez. Umarım biraz alırsınız."

Lyss, Jenna'nın karşısında yere oturdu. "Nerede senin -Cas nerede?" dedi dağın yamacını tarayarak. Kurt kız hâlâ Cas'ın Jenna'ya ait olmadığını, onun dengi, arkadaşı ve ortağı olduğunu hatırlamakta zorlanıyordu.

Jenna belli belirsiz, "Bu sabah gitti ve o zamandan beri onu görmedim," dedi. "Çok geçmeden döneceğini tahmin ediyorum." Tavşanı (Lyss'in önceki gezilerinden birinin izniyle) ateşin üzerindeki ızgaraya koydu ve oldukça pis kokan bir deri parçasıyla ellerindeki kanı sildi. Tüm zamanınızı bir ejderhayla geçirdiğinizde medeniyetin inceliklerini unutmak kolaydı.

"Ah." Lyss çantayı dizlerinin arasına koydu ve tokalarla uğraşmaya başladı.

Jenna açgözlülükle sırt çantasına baktı. Geçtiğimiz iki hafta boyunca Lyss neredeyse her gün dağa çıkıp inmiş, bu sefil yerde bir dağın tepesinde bulunamayacak erzak ve yiyecek maddeleri getirmişti.

Lyss sırt çantasını karıştırıyor, bir şeyler çıkarıyor ve bir kenara koymadan önce onlara isim veriyordu. "Paçavralar. Eyer sabunu. Deri iğne ve iplik. Tuz. Biber. Söğüt kabuğu, aloe, kız otu, zencefil, tay, ve bazı diğerleri dahil olmak üzere sahra ilaç seti. Tuğla of şeker. Blok of

peynir. Yer bezi ve kazıklar. Kurutulmuş kiraz. İki kilo ceviz. Bira. Şarap. Demir tava." Başını kaldırdı. "Hiçbir yerde kuru üzüm bulamadım."

Jenna hayretle başını salladı. "Bütün bunları bulmayı nasıl başardın ve bir seferde buraya nasıl taşydın bilmiyorum. Teşekkür ederim." Kızarmakta olan tavşanın kokusu burnuna geldi ve daha tam pişmeden eti kemiklerinden ayırma isteğine direndi. Lyss'in kırılğan olduğu söylenemezdi ama ilk sonra Jenna'nın bir ayağının ejderha kampında olduğu fikrini pekiştirmeye hiç niyeti yoktu.

Tavşan uygun şekilde kömürleşmiş görüldüğünde Jenna onu çıplak elleriyle ateşten çekti. Lyss irkildi, sonra da bunu saklamaya çalıştı.

Jenna kendisi için bir parça kopardı, suyu yere damladı ve tavşanın geri kalanını Lyss'e doğru uzattı, o da etten bir parça koparıp ısırdı.

"Kasabada neler oluyor?" Jenna çiğneyerek konuştu. "İmparatoriçe size saldıran erkeğe ne olduğunu sordu mu?"

"Erkek olan mı?" Lyss kaşları çatılmış bir halde konuştu. Sonra şaşkınlığı geçti. "Oh. Bosley. Sabah raporunda onun olmadığını bildirdim ve şehrin ve liman bölgesinin aranmasını emrettim. Sonunda ya sarhoş olup limana düştüğü ve boğulduğu ya da bir ejderha tarafından götürüldüğü sonucuna vardık."

"Sence kimse onu aramaya gelir mi?"

Lyss ellerini yapraklara silerek, "Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, hayır," dedi. "Herkesi buranın çok tehlikeli olduğuna ikna etmeye çalıştım."

"Sana inandılar mı?"

Lyss omuz silkti ve limandan yukarı doğru çıktığı patikaya doğru baktı.

Hâlâ endişeli, diye düşündü Jenna. Böylece konuyu değiştirdi. "İmparatoriçe ordusuyla birlikte denize açılacak mı? Yoksa burada mı kalacak?"

Lyss omuz silktili. "Bilmiyorum. Gemiler dolusu asker, at ve teçhizat gönderdik bile. Hazır olsak da olmasak da çok geçmeden gideceğimizi düşünmek zorundayım. Celestine huzursuzlanmaya başladı." Dırdır etmek istemiyormuş gibi durakladı. "Eğer harekete geçecekseniz, erken davranmanız geç davranmanızdan daha iyi olur."

Jenna bunun kötü bir haber olduğunu düşündü. İmparatoriçeyi okyanusun öbür ucuna kadar kovalamıştı ama sonra tekrar geri mi dönecekti? Yine de okyanusun genişliğinde bir gemi çok iyi bir hedef olabilirdi. Gemilerin kolayca yandığını deneyimleriyle öğrenmişti.

"Elimden gelse şimdi gitmek isterdim ama Cas hâlâ normale dönmedi. İyi durumda olması gerekiyor çünkü Celestine'i halleder halletmez Fells'e geri dönmek istiyorum." Parmaklarını yaladı ve kemikleri bir kenara koydu. Tam o sırada çılğınca, düzensiz bir kanat çırpma sesi duydu. Derme çatma pişirme alanlarının üzerine bir gölge düştü.

Cas sertçe yere indi ve durmadan önce biraz savruldu. Kanatlarını katladı ve çadırı devirmesini önlemek için kuyruğunu ayaklarının etrafına doladı.

Lyss'i görmezden gelen Cas kanadını yere doğru uzatarak Jenna'yı yukarı tırmanmaya davet etti. Jenna şimdi gel.

"Cas, biraz bekleyemez mi? Lyss ve ben yemek yiyorduk."

Hayır! Hayır! Bekleyemem. Şimdi gel. Kurtlar. Ejderha Jenna ile göz göze gelecek şekilde başını eğdi. Yalvarıyordu. Jenna uzanıp yüzüne dokundu ve ejderhanın endişesi, acısı ve kederi bir tuğla duvar gibi üzerine çöktü.

Bu hiç mantıklı değil. Kurtlar neredeyse yetişkin bir ejderha için sorun teşkil etmezdi. "Cas. Bana neler olduğunu anlat."

Cas, Lyss'e sanki ortadan kaybolmasını dilermiş gibi bir bakış fırlattı. Yavrular acıyor. Acıkmışlar. Lütfen gel.

Jenna şaşkındı. Konuştukları tek "yavrular" Celestine'in kalesine yapmayı planladıkları saldırıyla ilgiliydi.

"Hangi yavrular? Nasıl yaralandılar? Neredeler?"

Lütfen. Gel artık. Cas başıyla onu drtt, neredeyse onu devirecekti.

"Sorun nedir?" Lyss ayağa kalkarak tavşan leşinden arta kalanları ateşe attı.

Jenna, "Cas bana bazı yavruların yaralandığını söylüyor ama neden bahsettiğini ya da nerede olduklarını bilmiyorum," dedi.

"Yavrular mı?" Lyss söyledi. "Yavru ejderhalar mı?"

Jenna Lyss'e baktı. Bebek ejderhalar mı? Bu olasılık hiç aklına gelmemişti. Bebek ejderhalar ne olabilirdi ki? Cas'a döndü. "Bebek ejderhalar mı?"

Lütfen gelin. Kurtlar. Cas başını ellerine bastırdı ve kan ve pullarla dolu bir mağaranın görüntüsü onu sersemletti.

Jenna'nın kalbi sıkıştı. Bir madenci, bir patlayıcı uzmanı ve ejderhaların ruh eşi olabilirdi ama iyileştirme konusunda bildikleri bir toplu iğnenin başına sığabilirdi. lmek üzere olan ya da ölümcül şekilde yaralanmış bir ejderhaya dokunursa, bırakın tedavi etmeyi, buna dayanabileceğinden bile emin değildi. Adam Wolf'u düşündü, onun güçlü, nazik ellerini, sessiz güvenini, dokunuşundaki sihri hatırladı. Onun burada olmasını dilemek için bir başka nedendi bu.

Lyss'in sesi düşüncelerini böldü. "Eee? Ne oldu? Ne oldu?" Kaptan ayaktaıdı, yumrukları sıkılııdı, ayaklarının üzerinde dengede duruyordu, sanki harekete geçmeye hazırlanıyor gibiydi.

Jenna Lyss'e, "Cas bir kurt sürüsünün bir yavru ejderha yuvası bulduğunu söylüyor," dedi. "Yaralanmışlar ve onlara yardım edebileceğimi umuyor. Ama ben-" Cas ona bakarken başarısızlık korkusunu itiraf etmek istemiyordu ama Lyss bunu yüzünden okuyor gibiydi.

Lyss, "Az önce tıbbi malzemelerden oluşan bir kit getirdim," dedi. "Sahada pek çok yarayı tedavi ettim. Belki yardımcı olabilirim, gerçi bu konuda pek bir şey bilmiyorum-"

Jenna Cas'a, "Lyss bize yardım edebilir," dedi. "O da bizimle gelebilir mi?"

Cas Lyss'e baktı. Kurt.

"Biliyorum ama onun yavru arkadaşı tanıdığım en iyi şifacılarından biriydi. O benim hayatımı kurtardı."

Yavrularla ilgili endişe diğer tüm endişeleri gibi görünüyordu çünkü ejderha "Evet" dedi. Kurt kızı getir. Ve ipi. Acele edin.

MATELONLARIN BULUŞMASI

Bahar her zaman Hal Matelon'un en sevdiği mevsim olmuştu; her günün bir öncekinden daha güzel koktuğu, zengin toprağın yüzeyinin altındaki yaşamın ortaya çıkmaya hazır olduğunu ilan ettiği bir zaman. Heartfangs'de eriyen karlarla beslenen nehirler kıyılarından taşardı. Yeni yapraklar Tamron Ormanı'nın ağaç tepelerinde yeşil bir sis gibi oluştu. İşte o zaman, yağmurlu kışlar ve kavurucu yazlar arasında, en katı güneyli bile büyüye inanabilirdi.

Hal orduya on bir yaşında katıldığından beri, ilkbahar aynı zamanda Gündönümü'nden beri görmediği asker ve subay arkadaşlarıyla yeniden bir araya gelmeyi, deri, at ve odun ateşi kokularını da beraberinde getirmişti. Yeni bir seferin başlangıcında her zaman, bu sefer şimdiye kadar karşılaştığı en inatçı ve bilgili savaşıllara karşı kesin bir zafer elde edeceklerine dair bir umut vardı. Askeri yaşamın disiplinini her zaman sosyal yaşamın dansına tercih etmişti.

Bu bahara kadar, kralı ona hain dediğinde, babası onun büyülendiğini düşünmüş ve kalbi onu kuzeye, her zaman düşmanı olarak gördüğü insanların yardımına çağırmıştı. Şimdi annesi ve kız kardeşinin kuzeylilerin eline düşmesinden en azından kısmen sorumluydu. Eğer Lila Barrowhill doğruyu söylüyorsa. Bunu bilmenin hiçbir yolu yoktu.

İçgüdüleri ona Kraliçe Raisa'nın ellerinde kendi kralının kontrolünden daha güvende olduklarını söylüyordu. Hangi

hayatının nasıl gittiği hakkında çok şey söyledi.

Artık Ardencourt ve Temple Church arasındaki verimli ovalar, yanmış çiftlik evleri ve terk edilmiş tarlalardan oluşan bir ıssız bölgeye dönüşmüştü. Geriye kalan birkaç işleyen çiftlik, ellerinde uzun zaman önceki savaşıardan kalma sopalar ve paslı bıçaklar olan asık suratlı adamlar ve kadınlar tarafından korunuyordu. Yeni ekinlerin yeşil uçları görünüyordu ama tarlalarda hiç hayvan yoktu. Ya çoktan yiyecek arayan askerler tarafından el konulmuştu ya da aç gözlerin dikkatini çekmemek için ahır ve barakalarda gözlerden uzak bir yere kilitlenmişlerdi.

Hal ve Robert sıradan giysiler giiyorlardı ama Robert'ın atı standart ordu atıydı, Hal'inki ise güneye gelmeden önce İmparatoriçe'nin ordusundan çaldığı attı. İkisinin de çiftçi sayılamayacağından şüpheleniyordu.

Robert onun yanında dizginleri çekti, atı dans ediyor ve ilerleme hevesiyle başını sallıyordu. Bu da bir şeydi - Robert'la birlikte Newgate Hapishanesi'nden çıkmışlar ve evlerine doğru yola çıkmışlardı. Sadece iletmeleri gereken mesajın nasıl karşılanacağını bilmiyordu.

İsyancıların kontrolündeki bölgenin sınırını belirleyen kontrol noktasına vardıklarında, Hal'in tanımadığı milislerle karşılaştılar. Geçebilmeleri için çok konuşmaları ve babalarından güvenli geçiş mektubu almaları gerekti.

Temple Church'teki kamp çok kalabalıktı: yüklenmiş ve sıraya dizilmiş, takımlara bağlanmaya hazır arabalar, tekerlekli arabalarına monte edilmiş, nakil için hazırlanmış toplar,thane'lerin ve üst düzey subayların hizmetinde koşuşturan emir erleri ve hademeler. White Oaks'un nalbantı Raoul Bouchard, açık hava demirhanesinde ter dökerek toprak rengi askeri atları yeniden nallıyordu. Belli ki, isyankârthane'lerin yığılmış orduları nihayet bir yerlere yürümeye hazırlanıyordu.

Ama nerede? Hal düşündü.

Hal ve Robert atlarını padokları idare ettiği anlaşılan genç çocuğa teslim ettiler. Thane Matelon'u sorduklarında, onlara atlardan birini işaret etti.

ahırlar. Hal içeride, neredeyse tavana kadar yığılmış teçhizat, mühimmat ve zimba telleriyle binanın bir depo olarak kullanıldığını görebiliyordu. Babasını levazım subayı Jan Rives ile derin bir sohbeta dalmış buldu.

Hal ve Robert içeri girince Matelon kaldırdı ve kaşları .

"Yaratıcı'ya şükürler olsun," dedi ve her birini sırayla kucakladı, bu Hal'in onu hiç grmediğı kadar gösterişliydi. Ardından, "Artık nihayet harekete . Kıçının üstünde oturan bir orduyu beslemekten nefret ediyorum." Matelon Rives'i kovdu ve onları malzeme raflarının arasındaki bir banka yönlendirirken kendisi de bir tezghin kapısına yaslandı. Hal, babasının son birkaç yıl içinde gözle görülür biçimde yaşlandığını, eskisinden daha bitkin düşünmeden edemiyordu. Hal onu görmeyeli haftalar olmuştu.

"Buraya gelirken herhangi bir sorunla karşılaştınız mı?" diye sordu.

Başlarını salladılar. Robert patlamak üzere olan bir balon gibi haberlerle şişmiş bir halde, "Sanırım kralın başkentte olup bitenlerden dolayı elleri dolu," dedi.

"Sanırım bir kısmını duydum," dedi Lord Matelon. "Siz oradayken başkente kuzeyden bir saldırı daha olduğunu duydum."

"Başka bir saldırı daha oldu," dedi Hal, gözlerini kardeşine dikerek, bir uyarı niteliğinde. Babaları karmaşık işlerle ğraşmayı seven biri değildi ve bu, şimdiye kadar bulaştıkları en karmaşık işti. Gerçeğin ve yalanların karışımından oluşan, az da olsa akla yatkın, basit bir hikâye bulmuşlardı. şimdi bunu ikna edici bir şekilde anlatmak ona kalmıştı.

Robert kutsanmış bir şekilde dudaklarını birbirine bastırdı ve kirişlere baktı. Hal'in küçük kardeşi kartlarını kapalı oynamak konusunda bazı zor dersler almıştı.

"Görünüşe göre," dedi Hal, "Anne, Harper ve diğer rehineler, birileri Katedral Tapınağı'nı havaya urduğunda kralın aşağı diyarlardan gelen konuklar için verdiği bir partideymişler."

"Orada ne yapıyorlardı?" Matelon Hal'den Robert'a baktı. "Kral neden mahkûmlarını bir partiye davet etsin ki?"

Hal omuz silkti. "Onlara sürekli misafir diyor. Sanırım aşağı diyarlardaki temsilcilere saraydaki hayatın normale döndüğünü göstermek için onlara hava atmak istedi."

"Aceleyle farklı bir şey öğrendiler," dedi Robert. "Hal'in dediği gibi, birisi Katedral Tapınağı'nı ve diğer birkaç binayı havaya uçurmuş. Duman dağıldığında Prenses Madeleine, Kraliçe Marina ve tüm rehineler gitmişti."

"Gitti mi? Nereye gitti?" Matelon Hal'dan Robert'a baktı.

"Kimse bilmiyor," dedi Hal. "Sadece o da değil, Luc Granger,

Kral'ın gözdelelerinden biri, saldırı sırasında öldürüldü." "Granger mi? Jarat'ın Whitehall'u hediye ettiği sonradan görme gardiyan mı?" Hal başıyla onayladı.

Matelon kaplan gülümsemesiyle, "Burayı almaya geldiğinde onu sıcak bir şekilde karşılamayı dört gözle bekliyordum," dedi. "Sanırım buna gerek kalmayacak."

"Hayır," dedi Hal, babasının bu işi yapanın Harper olduğunu öğrenirse ne diyeceğini merak ederek.

"Tüm bunlar olurken siz ikiniz neredeydiniz?" Babaları, Ardenine siyasetinin ölümcül dünyasında önemli ayrıntıları gözden kaçırarak bu kadar uzun süre hayatta kalmamıştı.

"Şehirde Robert'ın izini sürmüştüm. Jarat'ın rehineleri Çukur'da tuttuğunu öğrendiğimizde kurtarma fikrinden vazgeçtik. Bu yüzden buraya dönmek için hazırlık yaptık."

"Çukur." Babasının çenesindeki bir kas seğirdi ve yanaklarında iki renk lekesi belirdi; bu asla iyiye işaret değildi. Hal ve Robert çocukken, bu ifade onları kaçıp saklanmaya iterdi.

"Emredersiniz, efendim."

"Yani onları partiler için dışarı çıkardığı zamanlar dışında Çukur'da mı tutuyordu?" Matelon uzun bir nefes aldı,

sonra yavaşça dışarı bıraktı. "Sanırım saldırı için bizi suçluyorlar."

"Keşke biz olsaydık," dedi Robert, biraz hararetle. Sonra ağzını kapattı ve Hal'a baktı.

İyi dokunuş, küçük kardeşim, diye düşündü Hal. Kelimelerini dikkatle seçti. "Kral Jarat'ın casus şefi Teğmen Karn, bu işin arkasında İmparatoriçe Celestine'in olduğuna dair elinde kanıt olduğunu iddia ediyor." "Gerçekten mi?" Matelon kuşkuyla, "Gerçekten mi?" dedi. "Yine imparatoriçe. Karn'ın ne iddia ettiğini nereden biliyorsun? Sanırım sen ve casus şefi bunu tartıştınız?"

Aslında, diye düşündü Hal, Lila bu durumu kucağımıza bıraktıktan sonra bulabildiğimiz en iyisi buydu. "Bunların çoğu koğuş dedikodusu," dedi, "ama geçmişte güvenilir olan insanlardan."

"İmparatoriçe neden ailelerimizi kaçırmak istesin ki?" Matelon söyledi. "Kuzeyde yeterince meşgul değil mi?"

"Belki de imparatoriçe ile kral arasındaki fark budur," dedi Robert. "Bir imparatoriçe aynı anda birden fazla ülkeye karışabilir."

"Jarat kaçırانları Ardencourt ile doğu kıyısı arasında yakalamış olabilir," dedi babaları. "Bu kadar kalabalık bir kadın ve çocuk hızlı hareket edemezlerdi."

Hal başını salladı. "Doğu yerine güneye gittiler ve Southgate'ten bir gemi aldılar." Durakladı, sonra ekledi: "Gemi Kartaca bandıralıydı."

"Huh." Matelon çenesini ovuşturdu. "Kral tüm bu olanlara nasıl tepki verdi?"

"Belli ki bir günah keçisi arıyor; tutsak diyarlardan gelen konuklarının bu kadar cesur ve bu kadar başarılı bir saldırı için suçlayacak birini. İntikam almaya, onların herhangi bir isyan düşüncesini caydırmaya kararlı. Söylentilere göre onları kurtarmak için ordusunu kuzeye götürmeyi planlıyormuş."

"Kralın ne düşündüğü ve ne yaptığı konusunda oldukça bilgili görünüyorsun." Babası durakladı, sanki Hal'in

açıklamak için. Bu gerçekleşmeyince, "Babasının neredeyse otuz yıldır başarısız olduğu bir yerde neden başarılı olmayı beklesin ki?" dedi.

Robert araya girdi. "Çünkü Jarat daha önceki görevlere bizzat katılmamıştı," dedi. "Daha iyisini yapabileceğini düşünüyor gibi görünüyor."

Matelon ekşi ekşi güldü. "Gençler arasında yaygın bir dert," dedi Hal'a ölçülü bir bakış atarak. "Bana sorarsan, bu aptalca bir iş. Jarat sonunda hem kuzeyli cadı hem de imparatoriçeyle savaşıacak. Eğer şanslıysak, kendine bir varis bulamadan kendini öldürtür."

Şimdi Hal için kartlarını masaya koyma ve kazanan bir eli olup olmadığını görme zamanıydı. "Biz de kuzeye yürüyelim," dedi Hal, "ve çok geç olmadan savaşa katılalım."

Babası sanki iyi bir hikâye kötü bir sonla bitmiş gibi kaşlarını çatarak ona baktı. "Şimdi beni kaybettin. Bunu neden yapalım ki? Hain olarak adlandırıldık, ölüm için işaretlendik. Onun tarafına geçersen Jarat'ın bizi affedeceğini mi sanıyorsun?"

"Jarat'a katılmamızı önermiyorum. Jarat ve İmparatoriçe'ye karşı Fells'e katılmamız gerektiğini söylüyorum."

Eğer daha önce babasını kaybetmişse, şimdi Hal onu çok geride bırakmıştı. Matelon bir şey söyleyecekmiş gibi Robert'a baktı, sonra tekrar Hal'e döndü.

Matelon kesin bir ifadeyle, "Bu bizim kavgamız değil," dedi.

Hal babasının gözlerinin içine bakarak, "Öyle olacak," dedi.

"Şu anda bu bizim savaşımız değil," dedi Matelon. "Şu anda, Jarat ordumuz yürüyüşe hazırlanırken kuzeye gidecek kadar aptalsa, o zaman hemen şimdi bundan yararlanmalıyız."

"Harper ve Annem Celestine'in ellerinde," dedi Hal, "ya da yakında ellerinde olacaklar."

"Bu imparatoriçe seni gerçekten korkutmuş evlat," dedi Matelon huysuzca.

"Belki de bir kez olsun beni dinlemelisin," dedi Hal, sabırsızlığı taşarak.

Matelon adamları, boyun eğmeyen üç kaya sütunu gibi birbirlerine baktılar.

Hal derin bir nefes aldı. "Pekâlâ," dedi. "İşte başka bir seçenek. Gördüğüm kadarıyla yürüyüşe hazır adamlarınız var. Kral Jarat'ın yola çıkması biraz daha uzun sürecektir. Bana bir tugay verin, ben de kuzeye yürüyeyim ve kralın orduları gelmeden ailelerimizi kurtarayım. Sonra sen güneyden gelirken biz de Jarat'ın kuvvetleriyle sınır bölgesinde buluşuruz. Bunu beklemeyeceklerdir ve başkentteki tahkimatların avantajına sahip olmayacakları anlamına gelir. Bu şekilde, kuşatmadan kaçınacağız. Jarat ve ordusunu hallettiğimizde şehir kolayca düşecektir."

Matelon homurdandı. "Ben bir imparatoriçe değilim evlat, ben basit bir derebeyiyim ve arkamda hatırı sayılır bir savaş tecrübesi var. Aynı anda çok fazla cephede savaşmamanın en iyisi olduğunu gördüm. Bırak Jarat isterse kuzeye gitsin. O dağlarda kovalarken biz de Ardencourt'a yürüyeceğiz."

"Bu planları değiştirmek için bir neden yok, baba," dedi Hal. "Kuzeydeki işim biter bitmez güneye gelip size katılacağım."

Matelon başını salladı. "Müttefiklerimin kim olduğunu gördün. Hepsi bıçaklarını bilemiş, beni sırtımdan bıçaklamak için fırsat kolluyorlar. Kuvvetlerimizin başında güvenilebileceğim birine ihtiyacım var ve komutayı üstlenebilecek yetenek, beceri ve kabiliyete sahip tek kişi sensin."

Hep aynı hikaye. Pazarlık yok. Uzlaşma yok.

"Hata yapıyorsunuz baba," dedi Hal, sesi düzgün, bakışları doğrudan. "Bir muharebeyi kazanacaksın ama savaşı kaybedeceksin."

Babası ona baktı, sanki daha önce görmediği bir şey görmüş gibi gözleri kısılmıştı. Sonra elini yüzünde gezdirerek gözyaşlarını sildi.

"Eğer bu iç savaşı kazanamazsak, yargılanıp idam edileceğiz" dedi. "İstedığınız bu mu? Kuzeydeki kraliçenin yardımına koşabilmek için aileni yüzüstü bırakacak, mirasını riske atacak ve Breaking'den beri ayakta duran bu evin yıkılmasına izin mi vereceksin?"

Bu tartışmayı daha önce pek çok kez yapmışlardı ve konu hep şuna geliyordu: Onur, görev ve Matelon bayrağına sadakat. Daha da kötüsü,thane milislerinin Hal'a sadakati yoktu - yedi yıldır uzaklardaydı, Arden ordusuyla savaşıyordu. Tanıdığı adamlar General Bellamy ve Kral Jarat'la birlikte sefere çıkmaya hazırlanıyorlardı.

Babasının desteğı olmadan kuzeye tek başına yürüyecekti.

"Pekâlâ baba," dedi Hal, dişlerini sıkarak. "Senin için şehri alacağım. Ama ondan sonra bir tugay alıp kuzeye yürüyeceğim."

KAÇAKÇILAR KOYU

Lila Barrowhill Byrne, Wolf's Head'deki limanın enkazına baktı. Uzun iskele ve küçük rıhtımların çoğu yok olmuştu. Suyun yüzeyi kırık direkler ve çocukken oyun alanı olan küçük gemilerin yanmış kabuklarıyla doluydu.

Kaçakçı Sahili boyunca hep aynı hikâye yaşandı. Liman önündeki işyerleri yanmış, gemiler kırılmış ve batmış, insanlar ölmüş ya da gitmişti. Her şey çürümeye terk edilmişti. Celestine'in askerleri mezarları ve kasabaları ele geçirip buralarda bir garnizon bırakmış gibi değildi. İmparatoriçe'nin mavi su gemileri bu küçük, sığ limanları kullanmıyordu. Sadece karaya çıkmışlar, her şeyi yok etmişler, insanları esir olarak götürmüşler ve yollarına devam etmişlerdi.

Kaçakçı akrabaları dirençli, esnek hayatta kalanlardı. Ama bundan kurtulamadılar.

"Belki de halkınız kurak topraklılar gelmeden önce kaçmıştır," dedi Gölge onun arkasından. "Bunun kazanamayacakları bir savaş olduğunu bilecek kadar zeki olmalılar."

Fortress Rocks'taki insanlar gibi mi? Lila geri tükürmek istedi. Ama yapmadı. Shadow nişanlısını Ardenine'in sinsi saldırısında kaybetmişti ve bu yara deşilemeyecek kadar acıydı. Kalbi kırıkların savaşına girmeyecekti.

Gölge düşman değildi.

Ama ailesi hakkında yanılıyordu. Kaçmayacaklardı. İlk başta, buna gerek görmediler. Göz ardı edilmeye, hoş görülme, bir bedel karşılığında yalnız bırakılmaya alışmışlardı. Savaş

otuz yıldır devam ediyordu, ancak iki taraf da kaçakçıların kökünü kazımak için zaman ve hazine ayırmadı. Paraları sınırın her iki tarafında da gayet iyi harcanıyordu. Anlaşma anlaşmaydı.

Annesinin ailesi yüzyıllar boyunca, pazarlık sanatının inceliklerinden anlamayan ve aldatılmaya içerleyen mizahsız insanlar tarafından oradan oraya sürülmüştü. Adalıların klancı yöntemlerinden şüpheleniyorlardı. İki nesil önce, Arden kontrolü ele geçirdiğinde Güney Adaları'ndan sürülmüşlerdi. Buraya, kuzey kıyısında Kaçakçı Koyu olarak bilinen bir yere gelmişlerdi. Kuzey soğuktu, arazi engebeliydi, deniz daha az bağışlayıcıydı ama Büyücü Başı açıklarındaki sürülerde balık avı iyiydi. Lila tüm bunları teyzelerinin ve amcalarının anlattığı hikâyelerden biliyordu.

Chas Amca ve Leah Teyze onun vekil ebeveynleri olmuşlardı; gözlerini her zaman Gri Kurt kraliçesine dikmiş, ağırbaşlı, görevine bağlı Amon Byrne'den çok farklıydılar. Lila, kardeşi Simon'la aynı kumaştan kesilmiş olsaydı, onun yerine geçebilirdi. Aile işine katılabilirdi. Ama değildi ve katılmadı da.

Lila ilk başlarda Chalk Cliffs'teki teyzesi Lydia Byrne ile annesinin Smuggler's Cove'daki ailesi arasında gidip geliyordu. Kısa süre sonra tam zamanlı olarak kaçakçılarla yaşamaya başladı.

Amcası Chas keman ve basılka çalıyor, Leah Teyze ile birlikte hikâyeler anlatan şarkılar söylüyorlardı. Ona nasıl dans edileceğini öğretmişlerdi, masaların duvarlara dayandığı balık evlerinde çıplak ayakla.

Chas Amca ona kanunun her iki tarafında da nasıl dans edileceğini de öğretmişti. İnsanların onu hafife almasına neden olan sinsi, kendini küçümseyen mizahıyla evet demenin yolunu bulmakta ustaydı. Kuzeni Mack ona karanlıkta kıyı sularında gezinmeyi öğretmişti. "Dikkat edersen," demişti, "kıyı şeridini zihninde görebilirsin, teknenin altından dibin yukarı çıktığını hissedebilirsin, yüzeyde bir su atlısı gibi kayabilirsin."

Altı yaşındaki Lila eski hikâyeleri dinledikten sonra "Buradan ayrılmak zorunda kaldığımızda nereye gideceğiz?" diye sormuştu.

"Bir dahaki sefere kaçmayacağız," demişti Chas Amca, mizahtan eser kalmadan. "Bir dahaki sefere savaşacağız."

Lila, tüm o önemli dersleri öğrendiği rıhtımdaki yerleşkeye gittiğinde sevdiklerinin cesetlerini bulacağını yürekten biliyordu. Tabii canlı canlı Indio'ya götürülmemişlerse.

Burada olmalıydım, diye düşündü. Güneyde dolaşmamalı, kaçak prence dadılık yapmamalı, Ardenine'in askeri kapasitesini sabote etmemeli, Kral Gerard'a casusluk yapmamalıydım. Kendisini terk eden bir babanın yanına atılmış, onu yetiştiren ailesini korumasız bırakmıştı.

"Bir şey fark etmezdi," dedi Shadow, sanki onun düşüncelerini okuyormuş gibi.

"Benim için bir fark yarattırdı," diye tersledi. "Haklısın," dedi Gölge. "Sen de ölmüş olurdun, ya da İmparatoriçe için mürettebat."

"Bunu bilmiyorsun," dedi Lila, koluyla gözlerini silerken. "Ben çok iyiyim. Gerçek ailem katledilirken Arden Kralı'nın burnunun dibinden otuz kadın ve çocuk çaldım." Durakladı ve adam bir şey söylemeyince kendine verdiği sözü bozdu. "Bana hiç Arden ordusu saldırdığında Rocks Kalesi'nde olmayı dilemediğini söyle."

"Lila. Lütfen. Fark edilmeden önce ."

"Sen git," dedi. "Ben ailemi bulup onları gömeceğim." Ve sonra imparatoriçenin peşinden gideceğim. Ona kaçakçının adaletini göstereceğim ya da denerken öleceğim.

Bu konuşma ironi açısından zengindi. Lila sürekli olarak Shadow'u uçurumdan geri döndürmeye, kendine zarar veren alışkanlıklarından vazgeçmesi için ikna etmeye çalışan kişiydi. Onu düşüncesizce bir planla hayatını mahvetmekten vazgeçirmeye çalışıyordu. Şimdi gelgit farklı bir yöne doğru akıyordu.

"İmparatoriçeyi tek başımıza yenemeyiz," dedi Gölge, bir köpek gibi en sevdiği kemiğe dönerek. "Planı uygulamalıyız."

"Plan bozuldu," dedi Lila, çocukluğunun kalıntılarına bakarak. "Plan falan yok."

"O zaman yeni bir tane yapmalıyız."

Shadow, diye düşündü, artık seni tanımıyorum bile. Ama içgüdüleri, suya inmekte ısrar ederse, Gölge'nin de onunla birlikte inmekte ısrar edeceğini ve intikam ihtiyacının bedelini ödeyeceğini söylüyordu. Devam edebilirdi. Bir süre daha.

"Peki. Gidelim," dedi Lila, ayağa kalkıp pantolonunun koltuğunun tozunu alırken. Atlarına döndüler ve başlarını batıya çevirerek atlarına bindiler.

Bu planı birlikte yapmışlardı, reis ailelerini kaçırma planını. Shadow arabaları, yol boyunca konaklayacakları yerleri, her şeyi ayarlamıştı. Lila, güney kralını işbirliğinin değeri konusunda ikna etmek için Destin Karn ile birlikte çalışmak üzere güneye dönerken, Ardenine mültecilerini sahildeki ailesinin yanına bırakmayı planlamıştı. Shadow'un Fellsmarch'a gidip doğudan gelen büyük tehditle savaşmak için güneyle yakınlaşma fikrini ortaya atması gerekiyordu.

Normalde Shadow barış elçisi olarak seçeceği son kişiydi ama dilencinin seçeni olmazdı. Ondan gelen bu argümanın daha ikna edici ummuştu. Şimdi başarılı olmak için her zamankinden daha fazla teşviki vardı ama Gölge haklıydı. Rehineler için farklı bir plana ihtiyacı vardı. Mümkün olan en kısa sürede yoluna devam etmesini sağlayacak bir şey.

Bildiği tek bir şey vardı: Güneyli misafirlerinin velayetini kaybetmek istemiyordu. Onlar, hayatının ayaklarının altından kayıp gitmesini engelleyeceğini umduğu deniz duvarıydı. Eğer onları Fellsmarch'a götürürse, Kraliçe Raisa ve Kaptan Byrne onların kontrolünü ele alacaktı. Kararları onlar verecekti.

Sadece bu da değil, Matelon ve Karn'la birlikte karmaşık bir hikâye hazırlamıştı: Güneylileri Carthis'e karşı bir ittifaka çekmek için kaçıırılma olayını imparatoriçenin üzerine yıkmak. (Eğer bu hikâyeye inanırlarsa, onlara satabileceği bir şeyler vardı.) Eğer thane'lerin aileleri başkente gelirse, hem imparatoriçenin hem de Kral Jarat'ın bunu duyması an meselesi olacaktı. Özellikle de Jarat'ın kuzeyde kendi casusları ve kaynakları varmış gibi görüldüğü için.

Kim? Destin Karn bile bilmiyor gibiydi.

Bu da Kurt Kafası'na giderken rehineleri bıraktıkları Kale Kayalıkları'na varmadan önce alternatif bir saklanma yeri bulması gerektiği anlamına geliyordu. Burası bir zamanlar zaptedilemez gibi görünen bir yerdı ama artık öyle değildi.

"Onları gizli tutabileceğimiz nereye koyabiliriz?" diye yüksek sesle düşündü.

"Peki ya Avcı Kampı?" Gölge dedi ki.

"Avcı Kampı mı?" Lila gözlerini devirdi. "Orası ıssız bir yerin ortasında." Lila kendini en çok şehirlerde ve kasabalarda evinde gibi hissederdi; buralarda bir alçak kalabalığının içinde eriyebilirdi ve insanlar bir plan üzerinde çalışan bir kıza fazla ilgi göstermeyecek kadar aceleliydi.

"İstediğiniz bu değil mi? Düzlüktekiler oraya hiç yaklaşamadı. Rehiner yüzlerce kilometrelik dağları aşarak kaçacak gibi görünmüyor. Başka bir yerde, onları bir kaleye kilitlemek zorunda kalırsınız. Bunu istemediğinizi biliyorum."

"Ne istediğimi nereden biliyorsun?"

Shadow sadece gözlerini devirdi ve ellerini ceketinin ceplerine soktu. Her yere ve hiçbir yere uyum sağlayan Gölge. "Marisa Pines Kampı başka bir olasılık. Willo Cennestre - büyükannem- orada. Fidanların sağlığıyla ilgilenir, her şey onun gözetiminde gelişir."

Doğrusunu söylemek gerekirse, Lila da klanların Güneylilerin kontrolünü ele geçirmesi konusunda istekli değildi. Shadow'un babası ve

Büyükanne kraliçeye yakındı. Bir kuşun Marisa Pines'tan Fellsmarch'a uçuşu için geçen sürede onların varlığından haberdar olacağına şüphe yoktu. Muhtemelen onlara saraya kadar eşlik etmeleri için İskoçyalılardan oluşan bir salvo gönderirdi.

"Kesin olan bir şey var ki, başkente gidemezler. O zaman herkes öğrenir."

Lila, Shadow'a bakmamak için elinden geleni yaptı. Onu nasıl bu kadar kolay okuyabiliyordu? Onun ne için endişelendiğini nasıl biliyordu? Başını kaldırıp onun gözleriyle karşılaştı.

"'Hırsızın malı deniz' diye bir deyim duydunuz mu hiç?" dedi. "Baskentte hainler olduğu çok açık. Hikayenizin tutmasını istiyorsanız, güneylilerin varlığı gizli tutulmalıdır."

Lila bir elini buklelerinin arasında gezdirdi. "Bakalım misafirlerimiz Fortress Rocks'taki yaylacılarla nasıl geçiniyor," dedi. "Sonra karar veririz."

FORTRESS ROCKS BULUŞMASI

Kale Kayalıkları kasabasının bazı bölümleri, bir yıl önceki Ardenine saldırısında neredeyse tamamen yok edildiğinden beri yeniden inşa edilmişti. Yeni binalarda sanki kasabanın geleceğine olan güven azalmış gibi gönülsüz, kararsız bir görünüm vardı. Tapınak tek ve en büyük yapıydı. Başka bir saldırı durumunda kasabanın daha fazla uyarı almasını sağlamak amacıyla taştan bir çevre duvarının tamamlanmasının hemen ardından yeniden inşa edilen ilk yapıydı.

Bu bir tür felaket turu gibi, diye düşündü Lila, Gölge'ye bir bakış fırlatarak. Kurt Kafası'nda Lila geçmişini, geri dönmek istediği hayatını ve ailesini kaybetmişti. Kale Kayalıkları'nda ise Gölge gelecek hayalini kaybetmişti. Kapıdan geçtiklerinde etrafına hızlıca bir göz attı. İkiisi de geride bıraktıklarının geri döndüklerinde orada olacağını varsaymamayı öğrenmişti.

Yine de, katliamdan bu yana geçen süre içinde Gölge birkaç kez Kale Kayalıkları'na geri dönmüştü. Hiç kolaylaşıyor muydu? Lila merak ediyordu. Sürekli acıya maruz kalarak daha kalın bir deri mi geliştireceğim?

Rehinelerin çoğu bir arada kalabilecekleri tapınağa yerleştirilmeyi tercih etmişti. Kalabalıktı ama Kral Gerard'ın çukurlarındaki odalarına kıyasla bir saray gibiydi. Yemekler de daha iyiydi ama kasabanın fazladan elli kişiyi doyurması biraz zordu.

Shadow ve Lila atlarını ekstra yem, tahıl ve su siparişleriyle birlikte kasabadaki ahıra bıraktılar.

Tapınağa girdiklerinde, mabedin ortasına doğru uzanan uzun bir masada akşam yemeği servis ediliyordu. Büfeden yayılan kokular Lila'nın ağzını sulandırdı. Bazı lithlingler ikinci yemek için sıraya girmişti bile. Servis masasının arkasında üç kişi duruyordu; hepsi de klan kıyafetleri giymiş bir erkek ve iki kadın, güveçleri dolduruyorlardı.

Lila gözlerini kısarak garsonlardan birine, kıvırcık saçlarını deri bir kravatla arkaya toplamış bir kadına baktı. "Bu Kraliçe Marina mı?" Bunu söyler söylemez doğru olduğunu anladı. Kral Jarat'ın annesi oğlunun eski rehinelerine yemek servisi yapıyordu.

Gölge olduğu yerde durdu. "Kan ve kemikler," diye mırıldandı. "Yanındaki benim büyükannem."

"Gölge Dansçısı!" diye seslendi ikinci kadın. "Seni görmek kalbime iyi geldi." Kırışan saçları ve Klan sembolleriyle işlenmiş paltosuyla yakışıklı ve yaşlı kadın Gölge'nin büyükannesi Willo Watersong'du. Marisa Pines Kampı'nın reisi ve ünlü bir şifacı olduğu için yaylalarda ona bilgelik anlamına gelen Willo Cennestre denirdi. Lila bile onun adını duymuştu ama şimdiye kadar hiç tanışmamışlardı.

"Gelin ocağımızı ve sahip olduğumuz her şeyi paylaşın," dedi adam. Bu Ateş Dansçısı'ydı, Gölge'nin babası. Lila, Dancer'ı biraz tanıyordu; Gölge'yle birlikte Arden'la yaptığı bazı tehlikeli anlaşmalarda flashcraft tedarik etmek için birlikte çalışmışlardı.

Ama Willo kraliçeye yakındı. Lila'nın kalbi sıkıştı. Rehinelerin varlığını gizli tutmak buraya kadarmış.

Gölge ilerledi, Lila da beceriksizce arkasından geliyordu. Burası Gölge'nin seçtiği dünyaydı; Ruh Dağları'ndan gelen rüzgârlarla temizlenmişti. Su kenarlarının ve şehirlerin bayağılığından yüksekte. Asla uyum sağlayamayacağı bir dünya.

"Baba. Seni burada gördüğüme şaşırdım," dedi Shadow, Dancer'ı kucaklayarak ve Lila'nın yararına ortak bir dille konuşarak. "Sahilden ne zaman ayrıldınız?"

"Sahil şu anda bulunmak için iyi bir yer değil," dedi Dancer. "Ama yakında savaşa katılmak için geri döneceğim." Lila'ya gülümsedi. "Lila, seni tekrar kuzeyde görmek çok güzel. Özellikle de şimdi."

"Doğru," dedi Lila, dikkati dağılmış bir halde. Göz ucuyla Gölge'nin büyükannesini selamlayışını izliyordu. Birbirlerine sarıldılar ve sonra aile reisi ellerini Gölge'nin yüzünün iki yanına koyup gözlerinin içine bakarak ona bir şeyler mırıldandı.

Bir iki dakika öyle kaldılar ve sonra aile reisi ellerini bıraktı ve Gölge başka tarafa baktı. Willo dikkatini Lila'ya çevirdi.

"Beni arkadaşın Shadow ile tanıştırır mısın?" Willo gülümseyerek söyledi.

"Büyükanne, bu Lila B-Barrowhill," dedi Shadow, soyadını söylerken biraz tökezlemişti. "Sahilde büyümüş. Bir çeşit tüccar."

Lila aile reisinin elini tuttuğunda, her zamanki kabadayılığı kayboldu. Sanki Willo doğrudan onun ruhuna bakıyormuş gibiydi.

"Ah," dedi Willo. "Sonunda sizinle tanışmak bir zevk."

Nihayet mi? Bu ne anlama geliyordu? İnsanlar onun hakkında hikâyeler mi anlatıyordu? Gölge hikayeler mi anlatıyordu? Eğer öyleyse, ne tür hikâyelerdi?

"Evet, hanımefendi," dedi Lila, bir yerlerden gelen görgü kurallarını su yüzüne çıkararak. "O zevk bana ait."

Willo, "Güneyden gelen konuklarınızı ziyaret etmekten büyük keyif aldım," dedi. "Kraliçe Marina'yı görmeyeli çok uzun zaman oldu." Tekrar güney kraliçesine baktı ve iki kadın birbirlerine gülümsedi. "En son Briar Rose'un isim günü partisi olması gerektiği konusunda hemfikiriz. Artık aramızda olmayan pek çok kişi oradaydı."

Kraliçe Marina, "Willo Cennestre'ye bazı fidanlar için endişelendiğimi söylüyordum," dedi. "Bu bir süredir yedikleri ilk taze ve besleyici yiyecek."

"Biliyorum," dedi Lila, sorumlu olmasa da kendini suçlu hissederek. "Birkaç aydır güneyde kötü koşullar altında esir tutuluyorlar. Yoldaki seçenekler sınırlı."

"Buradaki seçenekler sınırlı," dedi Willo, "ama elimizden geleni yapacağız. Majesteleri, uzun kış artık sona erdiği için Demonai'ye Way Kampı'ndan yiyecek maddeleri getirme yetkisi verdi."

"Onun . . . Majesteleri mi?" Lila söyledi. Bo azını temizledi. "Kraliçe Raisa onların burada olduğunu biliyor mu?"

Willo tereddüt etti. "Evet. Sizinle görüşmek için kendisi de gelecekti ama hâlâ çok hasta."

"Zehirlenmeden mi?" Gölge dedi ki. " imdiye kadar iyileşir sanıyordum."

Dancer, "Olaydan bu yana odasından çıkmadı," dedi.

Lila, Gölge'den Willo'ya baktı. "Kraliçe zehirlendi mi?"

Gölge başını salladı. "Ardenscourt'taki operasyonunuza yardım etmek için güneye gelmeden hemen önce."

"Hiçbir şey söylemedin," dedi Lila, Shadow'a kaşlarını çatarak. " ok me guld k," dedi Shadow. "Ayrıca, i ler o kadar hızlı oluyor ki, anlatırken yetişmek zor."

Bunu nasıl bilemem? Lila düşündü. Bir ay ka ırırsan, çok şey ka ırırsın.

Gri Kurt Kraliçesi, istese de istemese de her zaman Lila'nın hayatının bir parçası olmuştu. Kraliçe Raisa'nın Hanalea Zirvesi,  izmelerindeki ta lar ya da yazın sivrisinekler gibi her zaman orada olacağını varsaymı tı.  l ms z olmayabileceği düşüncesi tuhaf bir şekilde tedirgin ediciydi.

"Onu kim zehirledi?" Lila söyledi.

Dancer, "Bildiklerini sanmıyorum," dedi.

"Prens onunla mı?" Lila Yüzbaşı Byrne'  sormadı. Öyle olacağını biliyordu.

Dancer başını salladı. "Daha fazla ayrıntıya sahip olmadığım için  zg n m. Marisa Pines Kampı'ndayken bir ihbar aldık.

Fellsmarch'tan bir kuş. Not anlaşılabilir bir şekilde kısaydı."

Lila konuyu değiştirmeye hevesli bir tavırla, "Pekâlâ," dedi. olası her konu mayın tarlası gibi görüldüğünde. "Muhtemelen tüm bunların neyle ilgili olduğunu merak ediyorsunuzdur." Bazıları bulaşık yıkayan ve yatmaya hazırlanan ailelere belli belirsiz bir işaret .

"Kraliçe Marina bize bir kısmını anlattı," dedi Willo, "yine de kuzeye varışları onlar için bir sürpriz olmuş gibi görünüyor." Bir kaşını kaldırdı.

"Karmaşık bir durum," dedi Lila, ki bu durum için kullanılabilecek en nazik kelime gibi görünüyordu. "Gölge Fellsmarch'a gidecek ve açıklama yapmak için kraliçe konseyiyle görüşecek."

"İşte bu yüzden buradayız," dedi Dancer. "Baban beni başkente gitmeden önce seninle konuşmam için gönderdi."

Lila kaskatı kesildi, ensesinde tüyler diken diken oldu. Yüzüne şaşkın bir ifade yerleştirdi. "Benim ... babam mı? Ne dediğini anlamıyorum-"

"Kaptan Byrne," dedi Willo. "Yardımaınıza ihtiyacı var. Shadow'la birlikte başkente gelmenizi istiyor."

Lila aile reisinden torununa baktı. Kaçak prene eve kadar eşlik ettikten sonra Yüzbaşı Byrne'ün kızı olarak tanınmamak için Fellsmarch'tan gizlice kaçmış ve garip bir buluşmanın ve karmaşık bir soru yumağının içine çekilmişti.

"Bunu Yüzbaşı Byrne söyledi. Doğrudan.

Size mi?" Willo başını salladı.

İnsan Kraliçe'nin Muhafızları'nın kaptanının sır saklamayı bildiğini düşünürdü, özellikle de bu kadar özenle yetiştirdiği bir sırrı. Lila kimsenin duyacak kadar yakınında olmadığından emin olmak için etrafına hızlıca bir göz attı. "Benden ne isteyeceğini bilmiyorum," dedi, sesi alçak ve telaşlıydı. "Şimdiye kadar kraliyet için bazı işler yaptım ama kraliçe konseyiyle görüşür görüşmez doğuya dönüp-"

"Size bunun önemli olduğunu söylememi istedi," dedi Willo. "Lütfen gelin ve onu dinleyin diyor."

Şimdi Dancer konuştu. "Yüzbaşı Byrne ayrıca güneylileri hiçbir koşulda Fellsmarch'a getirmememizi ve önce kendisiyle konuşmadan saraydaki hiç kimseyle onlar hakkında konuşmamamızı söyledi."

Lila ve Gölge birbirlerine baktılar. Kraliçenin rehinelerin sorgulanmak ve güvende tutulmak üzere saraya getirilmesinde ısrar etmesini bekliyordu. Kendini biraz sönük hissetti, sanki gerçekleşmeyecek bir dövüş için antrenman yapıyormuş gibiydi.

Kraliçe neden rehinelerin varlığını gizli tutmaya çalışıyordu? Ve kimden?

Willo, "Marisa Pines'a hoş gelebilirler," dedi. "Ya da yayla kamplarından herhangi birine."

"Marisa Pines değil," dedi Shadow çabucak. "Sınıra çok yakın. Belki biz ..." Kapı çarparak açıldığında ve klan kıyafetleri içindeki dört genç kadın içeri daldığında irkilerek başını kaldırdı.

"İşte orada!" diye bağırdı içlerinden biri. "Size burada olduğunu söylemiştim."

Kızlardan ikisi anında Shadow'un üzerine atılırken, son ikisi yaşlarının verdiği asaletle geri çekildi. Gölge sırttı ve ikisini de kucakladı. Sonra gençlerden birine, "Titrek! Dizlerinin derisini nasıl yüzdün?"

"Harper'la birlikte şelaleye doğru yürüyordum," dedi kız. Büyük kızlardan birini işaret etti ve Lila onun tepeden tırnağa klan kıyafetlerine bürünmüş Harper Matelon olduğunu anladı.

Sadece iki günlüğüne gitmiştik, diye düşündü Lila ve Harper düzlükleri çok sıcak bir palto gibi üzerinden attı.

Gölge, Flicker'ın başının üzerinden diğer büyük kıza baktı. "Sparrow-işler nasıl?"

"Yetişemeyeceğimiz kadar çok sipariş var," dedi Sparrow. "O kadar çok ki Harper'dan bize yardım etmesini istedik."

Harper güldü. "Deri artıklarını süpürmeme izin veriyorlar," dedi. Yemek masasını işaret ederek, "Bitmeden bir şeyler yiyelim" dedi.

Ve dört kız da koşarak uzaklaştı.

Her şey bir anda birbirine bağlandı. Lila, diğer üç kızın Gölge'nin ölen nişanlısının kız kardeşleri olduğunu düşündü. Kendini her zamankinden daha yabancı hissediyordu.

"Serçe'nin ocağına gidelim," dedi Gölge. "Orada kesintiye uğramadan konuşabiliriz."

HATCHLINGS

Lyss durmuş, bir omzuna bir çanta dolusu malzeme, diğer omzuna da bir kangal ip asmış, Jenna Bandelow'un ejderha büyüklüğünde bir şeyin yanından koşmasını izliyordu. Babası her zaman cesaretin korkusuzluk olmadığını, korkunun karşısında yapılması gerekeni yapmak olduğunu söylerdi. Bu ölçüye göre, bu şimdiye kadar yaptığı en cesur şeylerden olmalıydı.

"Kaptan Gray?" Yukarıdan Jenna , ona yardım etmek için elini uzatıyordu.

Bir zamanlar olduğu kızı düşündü; resim yapmayı ve basilka çalmayı seven kızı. Eğer bundan kurtulursa, hayatının geri kalanında resim yapacak resimleri ve söyleyecek şarkıları olacaktı.

Neyse ki ejderhanın sırtını diken diken eden dikenler Lyss'in ayağını yere basmasını sağladı. Ayağını üzengiye koyana kadar Cas'ın yanından yürüdü.

"Sen eyere otur," dedi Jenna. "Bu sana daha güvenli bir oturuş sağlayacaktır. Ayrıca Cas çok fazla ısı yayar. Ben buna daha dayanıklıyım."

Lyss bacağını salladı ve Jenna'nın önündeki eyere yerleşti.

Jenna, "Eşyaları çantalara yerleştirin," dedi, "bağlanmamış diğer her şeyle birlikte." Lyss ipi ve tıbbi kiti ağır deri çantalardan birine yerleştirdi.

Lyss uzun boyluydu ama ejderhanın sırtı o kadar genişti ki sanki bacakları dimdik dışarı çıkıyormuş gibi hissediyordu.

Jenna, "Dizlerinizi bükün ve daha iyi kavramak için alt bacaklarınızı neredeyse yatay tutun," dedi. "Boynu boyunca öne doğru eğilin. Bu seni daha az garip hissettirecektir."

Lyss bunun için uygun kelimenin garip olduğundan emin değildi. Jenna haklıydı; ejderhanın sıcaklığını kalın battaniye ve deri eyerden hissedebiliyordu. Hafif dumanlı nefesi gözlerini biraz yakıyordu.

Cas ikisine de bakabilmek için başını geriye doğru salladı. Mesaj çok açıktı. Hazır mısın?

Lyss ejderhanın boynu boyunca ileriye baktı ve hiçbir dizgin, onu yönlendirecek ya da kontrol edecek hiçbir şey görmedi. Tekrar Jenna'ya baktı. "Dizgin var mı, yoksa-?" Cas'ın yumuşak alaycı homurtusunu duyacak kadar vakti vardı ki, ejderha pençelerini kayaya geçirerek öne doğru sıçradı. Cas kelimenin tam anlamıyla çıkıntıdan aşağı koşarken Jenna'nın arkasındaki bedeni onun baş aşağı düşmesini engelledi.

Jenna öne doğru uzandı ve Lyss'i kollarıyla sabitledi. Birkaç kez kesik kesik nefes aldı ve Lyss onun kahkahalarını bastırmaya çalıştığını fark etti.

"Cas'ın dizginlere ihtiyacı yok," dedi Jenna, "ve bu konuyu açtığın için biraz kızgın. Biz zihinden zihine iletişim kurarız. Her neyse, bu durumda nereye gittiğimizi bilen o."

"Ah. Ah, ona üzgün olduğumu söyle."

"Gerek yok. O seni duyuyor ve anlıyor. Sen sadece onu duymayı öğrenmelisin."

Jenna'nın talimatlarını hatırlayan Lyss vücudunu ejderhanın boynuna doğru bastırdı, kollarını gevşekçe ejderhanın göğsüne doğru kaydırды ve derisini kaplayan dikenlerden kaçınmaya dikkat etti.

Kışlık giysileri ve eldivenleriyle Lyss, ejderhanın kavurucu bir sıcaklıkta olmadığını, sadece soğuk gece göz önüne alındığında hoş olan kavurucu bir sıcaklık olduğunu fark etti.

"Yazın rahatsız edici olabiliyor," dedi Jenna, neredeyse kulağının dibinde. "Gökyüzünde yükseklerde, daha serin yerlerde uçmayı sevmemizin bir nedeni de bu."

Lyss kaskatı kesildi ve ensesindeki tüyler diken diken oldu. "Dur bakalım," dedi. "Az önce aklımı mı okudun?"

Jenna sanki bu tepkiye alışkınmış gibi hızla, "Pek sayılmaz," dedi. "Birine dokunduğumda bana görüntüler gelir. Bunun ne anlama geldiği her zaman açık değildir, ama bu durumda bir odun sobası görüntüsü aldım, yani oldukça açıktı."

Bu düşünce dehşet vericiydi. Yeni yeni güvenmeye başladığı bu kızdan sır saklamayı nasıl umabilirdi? Lyss zihnini boşaltmak için elinden geleni yaptı.

"Bu pek işe yaramıyor," dedi Jenna. "Olan şey, düşünmek istemediğiniz tüm görüntüleri düşünmenizdir. Gerçekten güçlü bir imaj yaratmak ve onunla kalmaya çalışmak daha iyidir."

Peki o zaman. Lyss hemen Hal Matelon'u, o gün hücrelerinde Lyss'i ve onun acı içki oyununu savuştururken olduğu gibi hayal etti. Üzerinde sadece pantolon vardı, saçları uykudan dağılmıştı, yeşil gözleri ihtiyatla gölgelenmişti. Kendisini uzanırken, onun kirli çenesini ellerinin arasına alırken ve dudaklarındaki mavi harabenin son damlalarını öperken gördü.

Jenna kendini yelpazeleyerek, "Burası biraz buharlı olmaya başladı," dedi.

"Bunu sen istedin," dedi Lyss. " başa çık."

Buzlu bir bulut tabakasının içinden uçuyorlardı, bu yüzden yukarıyı aşağıdan ayırmak zordu. Buz ejderhanın derisini sırladı, eridi ve sonra cızırdayarak buhar olup uçtu. Sonunda Cas yavaşladı, başını yere bakar gibi eğdi ama Lyss beyaz bir denizden başka bir şey göremiyordu. Kanatlarını katlayıp yere doğru alçaldığında, Lyss'in midesi gökyüzünde kalmıştı.

"Jenna!" diye mırıldandı. "Bu- mu?" Güvenli mi?

Kasıtlı mı?

İntihara meyilli mi?

"Merak etme," dedi Jenna. "Bir ejderha avının üzerine böyle eğilir."

Lyss, tıkanmış gibi hissettiği kulaklarına vurdu.

Jenna, "Bu irtifayı hızla kaybettiğimizde olur," dedi. "Yutkunmaya devam et, geçecektir. Aşağı bakma."

Tabii ki Lyss'in yere bakması gerekti, zeminin onlara doğru savrulduğunu görmek için tam zamanında. Tam gözlerini sımsıkı yumduğu anda sert ve biraz da garip bir şekilde yere indiler. Lyss'in nefesi ciğerlerinde patladı ve dilini ısırdı.

"En iyisi değil," diye mırıldandı Jenna ona. "Her geçen gün daha iyiye gidiyor ama fazla kilolar muhtemelen-"

Cas yine koca kafasını onlara doğru uzattı, burun deliklerinden duman ve alev fışkırıyordu, bir gözü onlara dikilmişti. Jenna'nın kullandığı kelime neydi? Küskün mü? Lyss böylesine etkili bir zırha sahip bir ejderhanın bu kadar ince derili olmasını şaşırtıcı buluyordu.

"Önce ben ineceğim," dedi Jenna, çoktan Cas'ın kanadından aşağı kaymış, sonra da hafifçe yere atlamıştı. Lyss çantaları yere attı, sonra da kendisi aşağı indi. Jenna'nın yaptığını taklit etmeye çalıştı ama ejderhanın pullu yanından aşağı kayarken ön kollarındaki bir deri tabakasını çıkarmayı başardı. "Elimden gelenin en iyisi değil," diye mırıldandı. Bir dağın yamacındaki yüksek bir çıkıntıya tünemiş gibi görünüyorlardı. Baktığında tek görebildiği aşağıdaki bulut katmanlarıydı.

Jenna işaret etti. "Cas yavruların bu tarafta olduğunu söylüyor." Lyss heybeleri omuzladı ve onu takip etti.

Dik bir uçuruma doğru yürüyor gibiydiler ama yaklaştıkça Lyss uçurumun yarık ve çatlaklarla dolu olduğunu, bu yükseklikte, bu kadar kuzeyde yetişebilen tek bitki örtüsü olan bodur dağ çalılılarıyla süslendiğini görebiliyordu. Devasa bir kayalığın arkasından dolaştılar. Jenna bükülmüş bir ardıc ağacını kenara çekerek bir çıkıntıyı ortaya çıkardı. Arkasında bir mağaranın ağzı vardı. Cas'ın zorlukla geçebileceği kadar büyük görünüyordu. Mağaranın yanında bir şelale havuza dökülüyordu. Girişin etrafındaki çamurda, ejderhalar tarafından yapılmış olması gereken kurt ve sürüngen izleri birbirine karışmıştı.

Lyss gökyüzünü ve çevredeki dağların zirvelerini taradı, ejderha ebeveynlerin üzerlerine alev alev gelip gelmeyeceğini merak ediyordu. "Ejderhalar yavrularıyla birlikte mi kalır?" diye sordu.

"Sanırım uçup kendi başlarına avlanana kadar öyle yapıyorlar," dedi Jenna. Cas'a doğru döndü, vücudu öne eğikti, konuşan olmadan sesli kelimeler. Sonra

Jenna Lyss'e takip etmesini işaret etti ve açıklıktan içeri daldı. Girişin hemen içinde, daha da büyük bir mağaraya adım attıklarında duvarlar ve tavan yok olmuş gibiydi. Lyss çürüyen et, yanmış et ve ejderha pisliği olabilecek kokunun etkisiyle geri çekildi. Bu

gelmiş geçmiş en kötü bakımlı sahra hastanesi gibi kokuyordu.

Pis kokunun nedeni hemen anlaşıldı. Odanın arka tarafında ölü bir ejderha ve etrafında daire sekiz ölü kurt yatıyordu. Belli ki ejderha kurtlarla savaşırken ölmüştü. Kurtların bedenleri kömürleşmiş, vücutları parçalanmış, dudakları donmuş hırıltılarla geriye çekilmişti.

Tüm kurtlar için bir ders, diye düşündü Lyss, onlardan birinin yanında diz çöküp kanla kaplı kürkünü parmaklarken. Bir ejderhanın karşısına çıkma.

Arkalarından kulakları yırtan bir keder ve öfke çığlığı geldi. Döndüklerinde Cas'ı mağaranın girişinde gördüler. Jenna ona doğru koştu, ellerini ejderhanın başının iki yanına koydu ve alnını gözlerinin arasına dayadı. Omuzları ağlamaktan titriyordu.

Lyss düşüncelerinin sınırlarını zorlayan bir şey hissediyordu. Kelimeler değil ama görüntüler? Ölü ejderhanın görüntüleri, yeniden canlanmış, başını selamlamak için kaldırmıştı.

Ölü kurtların üzerinden geçen Lyss ejderhanın cesedini inceledi. Cesede nispeten dokunulmamış olsa da ejderhanın kanatlarından biri eksikti ve koparıldığı yerdeki yara belli ki iltihaplanmıştı.

Lyss, "Görünüşe göre onu öldüren kurtlar değil, bu eski yara olmuş," dedi.

Jenna sesi boğuklaşarak konuştu. "Cas'ın dediğine göre Boil'den geçerken kanadı kopmuş ve dağın yamacına çarpmış. Bu mağarayı bulmuş ve yumurtlamış, yumurtalar da çatlamış. Ama onları beslemek için avlanamıyormuş. Cas onlar için avlanıyor."

"Şimdi neredeler?" Lyss söyledi. "Yavrular yani?" Durakladı, dinliyordu. "Onlar mı?" Artık ölü annenin yanındaydı ve yakınlarda bir yerden gelen belli belirsiz çığlıkları duyabiliyordu. Tavanı, duvarları, zemini taradı ama belirgin bir kaynak göremedi.

Kısa bir duraklama oldu, Jenna sordu ve Cas yanıtladı.

"Annelerinin cesedinin arkasında daha küçük bir mağaradalar. Kurtların onlara ulaşmasını engellemek istedi. Ama şimdi bu kapana kısıldıkları anlamına geliyor."

Lyss, "Öyleyse onu taşımamız gerekecek," dedi.

"Cas bu yüzden yanımızda bir ip getirmemizi istedi," dedi Jenna.

Üçünün birlikte çalışması gerekti. Lyss ilkel bir koşum takımı hazırladı ve ölü ejderhanın vücuduna bağladı. İpin diğer ucunu mağaranın girişinden geçirip Cas'ın ön odasının etrafından dolaştırdılar. Cas'ın dışarıdan çekmesi, Lyss ve Jenna'nın da leşi yönlendirmesiyle, cesedi duvardan birkaç metre uzağa çekmeyi başardılar ve Lyss ile Jenna'nın geçebileceği kadar geniş bir açıklık yarattılar.

Küçük mağaranın içindeki çığlıklar tizdi, hatta kulak tırmalayıcıydı. Bir köşeden, yığılmış kayalardan yapılmış bir tür kaleden geliyor gibiydiler. Etrafındaki alan isle kararmıştı ve sanki içeride kömürler yanıyormuş gibi tavanda kırmızımsı bir ışık titreşiyor ve dans ediyordu.

Lyss mağaranın içinde bir tırmanama sesi duydu ve bir şey içeriden yukarı tırmanarak tepede tehlikeli bir şekilde dengede durdu. Bu, değerli taşların tüm renklerindeki pullarla zırhlanmış bebek bir ejderhaydı. Acı verecek kadar inceydi, kanatları örümcek ağıları kadar narin ve kırılgandı. Bacaklarından biri

kırıldı. Kanatlarını ırptı, onlara doğru tısladı ve mağaranın zeminine devrildi.

Lyss'in kalbi eridi. Yuvaya doğru yürüdü, giderken malzeme çantasını omuzlarından indirdi. Yaralı yavru ılık attı ve ona doğru kükreyen bir alev fıskırttı. Jenna tam zamanında Lyss'in önüne geçerek alevin en büyük kısmını yakaladı. Yine de Lyss kendi saçlarının yanık kokusunu alabiliyordu ve yüzündeki deri kavrulmuş gibi hissediyordu. Tıbbi malzemelerle dolu sırt çantasını kaydırdı. Hastayı muayene edecek kadar yaklaşamazsa pek bir işe yaramayacaktı.

"Seni uyarmalıydım," dedi Jenna. Derisi pullar yüzeye çıktıkça parlıyordu.

Lyss bakmamaya çalıştı. Uzanıp onlara dokunma isteğine direndi.

"Bu tıslama geri çekilmeniz için bir uyarı," dedi Jenna. "O kadar küçükken bile tehlikeli olabilirler. Alev alma yetenekleri çok erken yaşlarda gelişiyor gibi görünüyor."

Küçük ve sevimli olmasının yanı sıra, yuvasını savunmaya kararlı, öfkeli ve tehlikeli bir yavru ejderhaydı.

"Ne yapacağız?"

"Onunla konuşmaya çalışacağım."

Jenna göz teması kurmaya çalışıyor, ejderha tıslayıp ılık atıyor, kanatlarını ırpıyordu. "Ona dokunabilirsem yardımı olur," dedi Jenna yaklaşarak.

Tam o sırada, yan taraftan bir kafa daha fırladı. Ve bir başkası, daha fazla tıslama eşliğinde. Jenna hızlı bir adım attı.

"Kaç kişi ?" Lyss söyledi.

Jenna başını salladı. "Bilmiyorum. Dört, belki?"

"Açlıktan ölüyor gibi görünüyorlar."

Jenna başıyla onayladı. "Bu yaşta sürekli beslenmeye ihtiyaçları var gibi görünüyor. Cas anneleri öldüğünden beri onlara yiyecek veremediğini söylüyor."

"Bu aşamada ne yiyebilirler ki?"

"Ejderhalar yumurtadan çıktıkları andan itibaren et yerler," dedi Jenna. "Yiyecek bir şeyler bulana kadar bir yere varabileceğimizi sanmıyorum. Şu anda ikimizi de yiyecek kadar açlar."

Bu üzerinde gereken bir düşünceydi. "Gidip Cas'ın taze et getirip getiremeyeceğine bakayım mı?"

"Üzerinde çalışıyor," dedi Jenna. "Aslında, sanırım onu duyuyorum. Çoktan bir avla geri döndü."

Bu ejderhayı hafife almayı bırakmalıyım, diye düşündü Lyss. "Dışarı çıkıp onunla buluşacağım."

Lyss ölü dışının yanından sıkıca geçip dış mağaraya girdi ve temiz havaya fırladı. Cas bir koyun leşini taş çıkıntıya tutturmuş, etini parçalıyor ve yününü tükürüyordu. Lyss bir an için onu kendisinin yediğini düşündü ama sonra taşınabilir parçalara ayırdığını fark etti. Sanki bu düşünceye cevap verircesine ejderha büyük bir omuz eklemine ona doğru itti.

Lyss kollarını çiğ etin altına sokarak onu vücuduna yasladı ve saraya geri döndüğünde üniformasının durumunu nasıl açıklayacağını merak etti.

Lyss koyun etiyle birlikte arka mağaraya girer girmez yuvadan beş kafa fırladı ve hepsi de ejderha dilinde "Meeee!" diye bağırdı. Yaralı yavru yuvaya dönmüş olmalı.

Lyss dizlerinin üzerine çöktü ve kemerindeki bıçağı kullanarak eti beş parçaya böldü.

"Belki de onları beslesen iyi olur," dedi Jenna'ya. Doğrusunu söylemek gerekirse, yavru ejderhaların arkadaşla yiyeceği ayırt edemeyeceğinden endişeleniyordu.

"Hayır," dedi Jenna, "onları beslersin. Hiçbir şey bir ejderhayı yemek kadar kazanamaz. Ben gidip biraz daha getireyim." Lyss hâlâ tereddüt edince ekledi, "Merak etme. Seni yakacak değiller ya. Ejderhalar etlerini çiğ tercih ederler."

Bu biraz olsun güven vericiydi. Lyss taş yuvaya yaklaştı ve yumurtadan çıkan yavrular başlarını

Açık ağızları zaten etkileyici olan dişlerini sergiliyordu. Sırayı takip ederek her küçük ejderhaya kendi payını verdi. O bitirdiğinde Jenna başka bir yardımla geri döndü. Tüm koyun tüketilene kadar bir tür bayrak yarışı yaptılar. Artık yavrular Lyss'in kanlı parmaklarını dürtüyor, daha fazlası için yalvarıyorlardı.

Jenna ellerini yaralı yavru ejderhanın başının iki yanına koydu. Aralarında sessiz bir mesaj geçti. Lyss'e döndü. "Ona eğer sen bacağını ve kanadını onarırken kıpırdamadan durursa, ondan sonra yiyecek daha çok şey olacağını söyledim."

Küçük ejderha zahmetli bir şekilde yuvanın tepesine tırmandı, kenarda sallanıyordu. Jenna ve Lyss kollarıyla bir tür beşik yaptılar ve mağaranın zeminine inmesine yardım ettiler.

Bununla birlikte, diğer yavrular kulakları patlatan bir yaygara kopardılar. Ya kardeşleri için ya da yuva arkadaşlarının bir tür özel ikram aldığına ikna olmuşlardı.

Jenna, "Birinin daha kanadının yırtıldığını söylüyorlar," diye bildirdi.

"Teker teker," dedi Lyss. "Onu ışığın daha iyi olduğu ve bu kadar gürültülü olmayan bir yere taşıyalım."

Dış mağaraya ulaştıklarında Cas yarıya kadar içerideydi ve dışarıdan gelen ışığı engelliyordu. Girişten geri çekildi ve Lyss ile Jenna geçip hastalarını dışarıdaki çıkıntıya bıraktılar. Kuluçkadan çıkan yavru Cas'ı görünce bir selamlama çığlığı attı ve tırmanarak yaklaşmaya çalıştı. Cas yere uzandı ve Lyss, Jenna ve küçük ejderhanın ortasında bir tür pullu sınır oluşturdu.

Lyss sırt çantasının kemerini açıp bandajları ve atelleri çıkardı. "Cas'a bunun bir adı olup olmadığını sorabilir misin?" dedi. Sahada askerlerle ilgilenirken sürekli konuşmanın işe yaradığını fark etmişti.

Bir süre konuştuktan sonra Jenna, "Ona 'Avcı' denmesinden hoşlanıyor. En fazla bu kadar yaklaşabiliyorum."

"Avcı mı?" Lyss yumurtadan çıkan yavruya kuşkuyla baktı.

Jenna Lyss'in yüz ifadesine güldü. "Merak etme, sandığından daha çabuk alışacak."

"Ejderhalar kendi isimlerini seçebiliyor mu?"

Jenna omuz silkti. "Mantıklı, değil mi? Hayatın boyunca bir şeye cevap vermen gerekiyorsa, seçimini de yapmalısın, değil mi?"

Lyss bunun mantıklı olduğunu kabul etmek zorundaydı. "Benim geldiğim yerde, on altı yaşında, kim olduğunu anladıktan sonra yeni bir isim alırsın."

"Daha da iyi," dedi Jenna.

"Şimdi. İşte başlıyoruz. Benim için tercüme edebilir misin?"

Jenna elini avcının sırtına koydu. "Onunla bir akranınla konuşur gibi konuş. Cas insan konuşmalarını anlar ama zihinden zihine doğrudan iletişim kadar net değildir."

Lyss kendini biraz aptal gibi hissederek, "Pekâlâ avcı," dedi. "Yapabilirsem bacağını iyileştireceğim." Süreci zihninde canlandırmaya çalıştı. "Ama kıpırdamadan durman gerekecek. İşimiz bittiğinde daha fazla et olacak."

Et deyince avcının kafası kalktı.

Yavaşça ejderhanın bacağındaki kemiği düzeltti ve hizaladı, ardından bir atele bağladı. Ellerini burnundan ayak parmaklarına kadar ejderhanın pullarında gezdirerek başka bir hasar olup olmadığına baktı. Bazı yerlerde pullar daha yumuşak ve inceydi, sanki yakın zamanda yeniden büyümüş gibiydiler ama bunun dışında sağlam görünüyorlardı.

Jenna, "Pullar hızla yeniden büyür," dedi. "Kemikler daha uzun sürer." Tek açık yara geniş bir kesik gibi görünüyordu. Avcının yüzünde, pulların daha ince olduğu ve yoğun olmadığı yerde. Bir ucu tehlikeli bir şekilde gözüne yaklaşmıştı. Nazikçe . Avcı birkaç kez dönüp kaçmaya çalıştı ve bir keresinde Lyss'in kolunu ateşe verdi ama Jenna görünüşe göre onu zihninden zihnine yatıştırıyordu. Lyss yarayı enfeksiyonu önleyen bir merhemle kapladı.

Avcıyı Cas'ın gözetimine bırakarak, ikinci yaralı için iç mağaraya döndüler. Bunun kanadı kötü bir şekilde parçalanmıştı. Lyss elinden gelenin en iyisini yaptı, ama bir kanat oluşturmak zordu.

Hareket özgürlüğü sağlarken atelleri rahatsız etmesini önleyecek bir aparat.

Onun bir daha uçup uçamayacağını merak ediyordu. Bu onun hayatta kalma şansını nasıl etkilerdi?

Lyss işini bitirdiğinde karanlık çöküyordu ve biri onu aramaya gelmeden önce dağdan aşağı inmesi gerektiğini biliyordu.

"Sence onları birkaç gün sessiz kalmaya ikna etme şansımız var mı?" Lyss söyledi.

Jenna elini salladı. "Belki, onlara el pençe divan durursak ve hiç aç kalmadıklarından emin olursak," dedi.

"Bu 'biz' olmayacağız," dedi Lyss. "Sen olmak zorundasın. Geri dönmeliyim yoksa İmparatoriçe bir arama ekibi gönderecek."

Jenna açıkça, "Geri dönme," dedi. "Burada kal. Bırak İmparatoriçe gelsin. Ona hoş geldin diyeceğiz."

"Keşke yapabilseydim," dedi Lyss. "Ama uzun vadeli bir oyun oynamalıyım ve bu da Fells'e geri dönüp vatanım için savaşmayı içeriyor."

Yine de dağdaki yeni arkadaşlarına sırtını dönüp aşağıdaki yılan çukuruna inmek zordu.

TARVOS

Ash, Strangward uzun teknenin dümenindeyken ve hava durumunu kontrol ederken kendini çaresiz bir yük sandığı gibi hissetmekten kendini alamadı. Korsan mandarların altından bir torba peksimet, sosis ve kurutulmuş meyve, pruvaya sıkıştırılmış sandıktan da büyük bir su tulumu çıkardı. Yelkenleri ve dümeni sakın ve metodik bir şekilde idare ediyordu, sanki tüm bunlar kapsamlı bir planın parçasıymış gibi.

Strangward'ın bu felaketi bir şekilde tasarladığına inanmak zor olmazdı, böylece onları doğrudan onlar için kurduğu bir tuzağa sürükleyebilirdi.

Ama onlara saldıran Strangward değildi. Finn'di.

Yoksa öyle miydi? Deniz Kurdu'na yapılan saldırının ayrıntıları zihninde bulanıklaştıkça Ash gerçekte ne gördüğünü sorgulamaya başladı. Finn Hydra'ya nişan almış ama geminin hareketi atışının yoldan çıkmasına neden olmuş olabilir miydi?

Yoksa bombardımanın travması Finn'in yaralandığından beri gömdüğü acıyı su yüzüne mi çıkarmıştı? Herkes Finn'in savaşta yaşadıklarının onu değiştirdiğini söylüyordu. Hydra'yla tanışmadan hemen önce, mücadele ettiğini itiraf etmişti. Belki de dostlarını düşman sanarak körü körüne saldırmıştı.

Gelmesini istememeliydin, diye düşündü Ash. Savaş travmasının insanlara, hatta sözde hayatta kalanlara bile neler yaptığını en iyi sen bilirsin.

Peki ya Talbot? O ne gördü? Talbot'un Strangward'a gönderdiği bakışlara bakılırsa, bir isyan planlıyordu. Ash bunu ona özel olarak sormak istiyordu ama üçü de bu kadar küçük bir alana sıkışmışken buna pek fırsat kalmıyordu.

Her neyse, bir fırtına büyücüsüne karşı isyan etmek çok aptalca bir hareket gibi görünüyordu, özellikle de o fırtına büyücüsü gemide denizcilik deneyimi olan tek kişi olduğu için.

Evan deneyimlerini paylaşmaya hevesli görünüyordu. Ash ve Talbot'a yelkenciliğin inceliklerini öğretmek için hatırı sayılır bir zaman harcadı, hatta bunu kendisi yapsa daha kolay olacakmış gibi görünse bile. Talbot dümende, Ash de yelkenleri tutarken, korsan rüzgâr ve dalga değişimleri yaratarak onları sürekli değişen hava koşullarına uyum sağlamaya zorluyordu.

"Büyük gemi, küçük gemi, prensipler aynıdır," dedi, baş ve kık tarafını karıştırarak onlara çeşitli koşullardan en iyi şekilde nasıl yararlanacaklarını gösterdi.

Yavaş yavaş acemi mürettebatına teslim olmaya başladı. Sırt üstü yatıyor, bulut gölgeleri yüzünün üzerinden kayıyor, sanki akli binlerce mil uzaktaymış gibi taktığı o tuhaf görünümlü muskayı parmaklıyordu.

Ash geceleri uyuyamadığında kendini Strangward'ın davranışlarını taklit ederken buldu. Babasının yılan tılsımını kucağına alır, bir bağlantıya ulaşmak için can atardı. Annesi ölürken babasının sesinin yankısını duydu, yürek parçalayıcı bir şekilde tanıdıktı.

Beni Aediion'da görmeye gel.

Mevcut koşullar Kinley'in bedensel benliğin güvenli bir yerde bırakılması şartını ihlal ediyor gibi görünüyordu.

Hiç doğru zaman olacak mı? Ash düşündü.

Karaya varana kadar bekleyeceğim, diye düşündü. Eğer . Sonra da Drovers' Inn'i ziyaret etme riskini alıp almayacağınıza karar verin.

Geri kalan zamanda gökyüzüne baktı ve Jenna'nın da aynı gökyüzüne bakıp bakmadığını merak etti. Acaba

Strangward'ın iddia ettiği gibi Fells'te mi, yoksa imparatoriçenin zindanında bir tutsak mı, yoksa ölü mü?

Sonunda bir gece, Strangward kış tarafında kıvrılmış uyurken, sarı saçları ay ışığında parıldarken, Talbot Ash'in yanına sokuldu ve kulağına tısladı, "O piçin bunu başından beri planladığını biliyorsun."

"Hayır," dedi Ash.

"Öyle olduğunu biliyorsun," dedi Talbot, korsana karanlık bir bakış fırlatarak. "Bu teknede sadece erzak ve kuru giysiler vardı ve-"

Ash, "Her ihtimale karşı, yola çıkmadan önce tüm uzun teknelerin erzakla doldurulduğundan emin oldum," dedi.

"Ve biz tam o sırada bir Kartaca gemisine rastladık-"

"Strangward bize kuzeye yelken açarsak bunun olacağını söyledi," dedi Ash. "Biz dinlemedik."

Talbot, insanların boşa kürek çekerken yaptığı gibi, "Bu bizi kuzeye götürmek için bir numara olabilir," dedi.

Ash, "Eğer planı buysa, pek çok yönden yanlış gidebilirdi," dedi.

"Sonra gemi havaya uçtu - ki bunu anlamıyorum çünkü Finn bariyerler koymuştu ve Strangward imparatoriçenin orada bile olmadığını iddia etti."

Ash kış tarafa, görünüşe göre mışıl mışıl uyuyan korsanın yattığı yere baktı. "Bariyerler yıkılmıştı."

"de ne demek?"

"Ne olduğunu bilmiyorum ama öyleydiler," dedi Ash. Bu, konuşmayı bir an için durdurdu.

Sonra Talbot eski tavrına geri döndü. "Ve sonra Strangward bizi kurtardı ve-"

"Strangward bizi kurtardı. Aksi takdirde boğulacaktık," dedi Ash.

Talbot sesini daha da alçalttı. "Gemiyi havaya uçuranın Strangward olmadığını nereden biliyorsun? Belki de o ve imparatoriçe birlikte çalışıyordur ve kıyıya varır varmaz bizi ona teslim etmek istiyordur." Talbot'un parmak eklemleri

teknenin kenarlarını kavrarken beyazlaştı. "Tek bildiğimiz Deniz Kurdu'nun denizin dibini boyladığı ve Lyss'i kurtarma şansı olan tek kişinin biz olduğumuz ve-"

"Bize saldıran Strangward değildi," dedi Ash. "Finn'di."

Talbot sanki sopa yemiş gibi görünüyordu. "Hayır," dedi. "Sana inanmıyorum."

"Bak," dedi Ash. "Gördüklerimi yanlış yorumlamış olabilirim ama sanmıyorum. İlk patlamadan sonra Finn'e ne olduğunu, bariyerlerin neden yıkıldığını görmek için arkama baktım. Doğrudan bana nişan aldığını ve kendini bıraktığını gördüm."

"Hayır," dedi. "Hayır. Finn'i tanıyorum. On üç yaşından beri Fells için savaşıyor." Durakladı ve Ash cevap vermeyince, "Belki de diğer gemiye nişan aldı ve ıskaladı. Yani, iki gemi de hareket ediyordu."

"Belki," dedi Ash. "Her ne olursa ve Strangward'ın dahli ne olursa olsun, bizi bir kutuya kapattı. O olmadan Tarvos ya da Celesgarde'a yelken açamayız. Bekleyip kıyıya vardığımızda neler olacağını görmemiz gerekecek. Yaklaşıyor olmalıyız."

Şafakla birlikte Ash suda bitki parçaları görmeye başladı. Kıyı kuşları görünmeye başladı, kayalık uçurumların ve çöl manzaralarının görüntülerini taşıyarak donanımda dinleniyorlardı. Onlarla tekrar bağlantı kurabilmek yüreklendiriciydi. O kadar uzun zamandır intikam ve hayatta kalmanın dar yolunda yürüyordu ki, zihnini etrafındaki yaratıklara nasıl açacağını neredeyse unutmuştu.

Ertesi sabah ufukta kum rengi bir çizgi belirdi. İlk başta sanki biri okyanusun imkânsız mavi-yeşiline kahverengi bir tebeşir çizmiş gibi görünüyordu. Yaklaştıkça Ash, dibi boyunca köpüren, çalkalanan ve kaynayan bir denizin üzerinde yüzlerce metre yükselen dik kumtaşı kayalıklarını görebiliyordu. Sonunda, kayalıkların tepesindeki binaların beyaz badanalı şekillerini ve dar bir kanalın iki yanındaki iki devasa taş sütunu seçebildi. Strangward oraya nişan almış gibi görünüyordu.

"Zincire vurulmuş tatlı Hanalea," diye mırıldandı Talbot. "Bunlar ejderha mı?"

Ash gözlerini kısarak baktı. Talbot haklıydı. Taş sütunlar, kanal boyunca karşı karşıya duran ve limanın girişini koruyan devasa taş ejderhalardı.

Strangward duymuş olmalıydı, çünkü onlara tekrar baktı. "Bunlar muhafızlar, limanın koruyucuları," dedi.

"Bunları sen mi yaptın?" Talbot söyledi.

"Hayır," dedi Strangward alaycı bir gülümsemeyle. "Onlar için övgü alamam. Uzun zaman önce fırtınacılar tarafından inşa edildiler. Onları çalışırken göreceksiniz. Bunu anlatmak için yaşayan seçkin birkaç kişiden biri olacaksın."

Ash bir kez daha baktı ve daha önce görmediği bir şeyi gördü; hava Muhafızların arasında parıldıyor ve dans ediyordu, deniz ise kaynamıştı, öyle ki kanalın ötesindeki limanı göremiyordu.

Strangward cebinden süslü bir ayna çıkardı ve onu çevirerek güneş ışınlarını yakaladı, geminin solundaki taş ejderhanın gözlerine yönlendirdi, sonra sağdakinin, sonra tekrar soldakinin. Ve bir anda, önlerindeki hava açıldı ve denizin yüzeyi duruldu, şimdi sadece rüzgârla kıvrılıyordu. Küçük tekneleri bir an neredeyse hareketsiz kaldı, sonra da yarığın içine daldı. Boğazdan geçtiler ve Strangward yelkenleri hızla indirdi.

"Ayna sistemini ben geliştirdim," dedi Strangward, "böylece liman başkanlarım benim yokluğumda limanı kontrol edebileceklerdi."

Limanın içinde su berrak ve derindi, kayalık kıyıya karşı çivit rengi. İki büyük gemi demir atmış, Strangward'ın ejderha sancağı direklerinde dalgalanıyordu. Strangward'ın yarım yıl önce Ardencourt'a yelken açtığı geminin kardeşleri gibi görünüyordular. Ardencourt'a bir ejderha taşıyan gemi. Jenna'nın Ardencourt'a

Lila ile birlikte gemiyi havaya uçurmadan önce Ash'in serbest kalması için ısrar etti.

O zamandan beri bir ömür yaşamış gibi görünüyordu.

Biri Scorpion, diğeri Viper adını taşıyan birkaç uzun gemi daha dolaşıyordu. Üç küçük yelkenli iskele boyunca sıralanmış, yelkenleri açılmış ve istiflenmiş küçük bir ketch'in yanında duruyordu.

Strangward yelkenleri ve dümeni kullanarak uzun teknelerini limandaki trafiğin içinden geçirdi ve rıhtımların en küçüğünün yanına getirdi. Hafifçe rıhtıma sıçradı ve halatı en yakın klemensin üzerinden geçirdi. Geri döndü ve elini Talbot'a doğru uzatarak tekneden inmesine yardım etmek istedi.

Talbot tereddüt etti, sonra isteksizce korsanın elini tuttu ve iskeleyle tırmandı. Sonra, büyüyle silmek istercesine elini pantolonuna sildi, sonra da dönüp Ash'e elini uzattı. Sonunda yan yana durduklarında ikisi de kıyıya baktı.

Önlerinde Tarvos şehri uzanıyordu.

Ash yarı yarıya imparatoriçenin sancağını sarayın çatısında dalgalanırken, Bruinswallow çöllerindeki ölümcül akrepler gibi kıyıya üşüşen kanlıları görmeyi umuyordu.

Ama hayır. Onu ilk etkileyen şey renklerdi -beyaz taş ve alçı binalar, kırmızı kiremit çatılar, mavi deniz, her nişten dökülen çiçekler. Çoğu su kenarı eski ve yeninin, iyi ve kötü fikirlerin, denizci şapellerinin ve kliket-evlerinin bir karmasıydı. Burada her zamanki depolar, tavernalar, hanlar ve diğer denizcilik işletmeleri vardı. Yine de bir şekilde düzenli görünüyordardı, sanki yakın geçmişte rıhtım yıkılmış ve bir standarda göre yeniden inşa edilmiş gibi.

"Celestine limanı birkaç yıl önce yaktı," dedi Strangward, Ash'in aklından geçenleri okumuş gibi. "Bunların çoğu son beş yıl içinde ortaya çıktı."

Zemin rıhtımdan yukarı doğru keskin bir eğimle yükseliyor ve bir mil kadar ötede kumtaşından oluşan devasa bir duvarla son buluyordu.

Su boyunca uzanan birkaç dar sokağın ötesinde şehir, kayadan yontulmuş gibi görünen yamacın dik teraslarına tırmanıyordu. Kırmızı kiremit çatılarla örtülü daha fazla beyaz badanalı ve pastel bina, daha fazla çiçek, teraslardan aşağı süzülüyor ve asılı sepetlerden püskürüyor ve her düz toprak parçasına paketleniyor. Muhteşemdi, böyle bir çöl kasabasında hiç beklenmedik bir şeydi.

"Çok güzel," diye fısıldadı Talbot.

Strangward bunu ondan duyduğuna şaşırmış gibi gözlerini kırıştırdı, sonra başını salladı ve gözle görülür bir memnuniyetle gülümsedi. "Teşekkür ederim," dedi. "Bunun benim hayattaki görevim olduğunu söyleyebilirsiniz - çölde inatla çiçek yetiştirmek."

"Bu gemilerin hepsi sana mı ait?" Ash eliyle limanı taradı.

Korsan başını salladı. "Limanı Celestine'e meydan okuyacak kadar cesur bir avuç gemi kaptanıyla paylaşıyorum. Gelen her şeyden bir parça alıyorum; barınmanın ve korunmanın bedeli bu." En büyük iki gemiyi işaret etti. "Bunlar benimkiler -Güneş Ruhu ve Özgür Ruh. Artı bizim gemimiz, küçük ketch-Destiny." Nedense bu isim üzerinde takılıp kalmıştı.

Gelişleri fark edilmemiş değildi. Rıhtımın kara tarafındaki ucunda küçük bir kalabalık toplanmış, heyecanla kaynıyordu.

Bazıları Strangward'ın mürettebatının geri kalanıyla aynı kırmızımsı ışıltıyla parlıyordu. O halde fırtına doğumluydular ve görünüşe göre fırtına efendilerinin gelişleriyle perçinlenmişlerdi.

Talbot Ash'e doğru eğildi. "Ona bakma şekilleri bana işportacının bir tomar yaprağına bakışını hatırlatıyor." dedi.

Bir avuç kadın ve erkek bir kenarda durmuş, kollarını kavuşturmuş, duruşları meydan okurcasına, yüzleri asıktı.

Korsan karşılama komitesine bakarken dudakları gerildi. "Auraları olmayanlar bağımsız shiplordlar," dedi ve asık suratlı gruba doğru başını salladı. "Bir süredir uzaktaydım ve yokluğumda neler neler olup bittiğini yakalamam gerekecek. içinde

Bu arada," dedi, "hiçbirine güvenmeyin. İmparatoriçe'nin her yerde olduğu gibi burada da gözleri ve kulakları olduğuna şüphe yok." Deniz çantasını sandaldan alarak omzuna astı ve kıyıya doğru ilerledi.

Deri ve keten giysiler içindeki heybetli görünümlü bir kadın, kaslı kollarını kavuşturmuş bir halde heyetin önünde duruyordu. Bir omzunun üzerinden sarkan uzun, örgülü bir tutam dışında başını tıraş etmişti. Şiplordlar gibi o da kana bulanmamıştı.

"Maslin," dedi Strangward, gerçek bir şefkatle gülümseyerek. "Çok uzun zaman oldu."

Uzun tekneyi eleştirel bir gözle inceledi. "Lord Strangward," dedi, "eğer Güneş Ruhu'nu bununla takas ettiyseniz, kadehlerinizin dibine vurmuş olmalısınız."

Ash ve Talbot birbirlerine baktılar. Lord Strangward mı?

Strangward arkadaşlarına bir bakış atarak, "Bu sulak alan tüccarları çok acımasız," dedi. "Sırtımdaki giysilerle kaçabildiğim için şanslıyım."

"Teza ve diğerleri nerede? Onları da mı takas ettin?" Ash kelimelerin ardındaki endişeyi okuyabiliyordu.

"Hayır," dedi Strangward. "Biz ayrıldık. Bu uzun bir hikâye. Ama yanımda iki yeni mürettebat üyesi var." Ash ve Talbot'a doğru eliyle işaret etti. "Freeman ve Talbot, liman müdürüm Akira Maslin'le tanışın."

Onlara baktı, Teza ve diğerleriyle boy ölçüşemeyeceklerini açıkça belli etti. "Onlar fırtına doğumlu değil," dedi sonunda.

"Hayır," dedi Strangward.

"Ama sizin emirlerinize göre, bayrağınız altında mürettebat olan herkes-"

"Bırak onu ben düşüneyim." Sesinde şimdi bir gerginlik vardı, geri çekilmesi için çok da ince olmayan bir mesaj.

"Yine de endişeleneceğim," dedi Maslin. Sonra da konuyu değiştirdi. "Denizciler görüşmek için sabırsızlanıyorlar lordum, en kısa zamanda."

"Jagger ve Jasmina'nın burada olduğunu görüyorum. Başka kimler var?"

"Sangway, Blazon, Heff ve Mongrel. Ayrıca iki kıyı kaçakçısından ve bir balıkçıdan erişim ve koruma talep eden mesajlar aldık."

"Korumanın bedelini biliyorlar mı?" Strangward'ın sesi soğuk ve işlemseldi.

Başını salladı. "Ödemeye hazırlar. İncelemeniz için sözleşmeleri hazırladım."

"Kaçakçılarla konuşacağım. Balıkçıya başka bir yerde koruma bulmasının daha iyi olacağını söyle. Bana ya da Celestine'e bulaşmaktan kaçınmalı."

Maslin başını salladı. "Evet lordum. Ayrıca, faktörler depolardaki hisseleriniz için teklif vermek istiyor ve ahır ustası dreki ile ilgilenmenizi istiyor. Otlaklara yaptıkları saldırılar her hafta daha da cesaretleniyor."

Ash'e küçüklüğünü ve anne babasının savaş alanında geçirdikleri ayların ardından eve döndükleri zamanı hatırlattı. Ash ve Lyss onların hepsinin kendilerine ait olmasını istiyordu ama başkentteki diğer tüm memurlar ve lordlar da onlar üzerinde hak iddia ediyordu.

Strangward gözlerini devirdi ve deniz çantasını omuzlarında kaydırды. "Yokluğumda tam yetkiye sahip olduğunuzu anlamaları gerekiyor. Gelip gitmelerim beni ilgilendirir."

"Bunu onlara ben mi söyleyeyim yoksa sen mi?" Maslin her kelimeyi kırparak söyledi.

Strangward beklenmedik bir şekilde güldü. "Üzgünüm, Maslin. Sen her zaman elçisin. Bu gece shiplordlarla, yarın öğleden sonra faktörlerle ve yarın akşam da bloodsworn'larla buluşacağım," dedi.

Maslin, "Yarın akşam," dedi ve bir not aldı.

"Kaçakçılarla ertesi gün belirlenecek bir yerde görüşeceğim." Liman başkanına doğru eğildi. "Bir şey daha var. Bir aylık yolculuk için beş kişilik mürettebatın erzağının iki gün içinde hazır olması gerekiyor."

"Bu kadar çabuk mu?" Hayal kırıklığını gizleyemedi. "Ama sen daha yeni geldin."

"Evet. Ve yarından sonra tekrar denize açılıyorum."

"Hangi gemi için lordum?"

"Destiny."

"Kader mi?" Maslin yavaşça başını çevirdi ve küçük gemiye ciddi kuşkuyla baktı. "Denize elverişli olup olmadığını biliyor musun?"

"Denize elverişli," dedi Strangward. "Onu ben inşa ettim."

Ash ve Talbot birbirlerine bakarak sessiz bir endişe mesajı verdiler.

"Senin için kim tayfa olacak?"

Strangward Ash ve Talbot'a başıyla selam verdi. "Sulak topraklılar denizci olma yolunda ilerliyorlar."

"Hayır lordum," diye itiraz etti Maslin. "Bu kadar küçük bir gemiyle, bu kadar deneyimsiz bir mürettebatla bu kadar uzun bir yolculuğa çıkmamalısınız."

Maslin haklı, diye düşündü Ash, ama Strangward etkilenmemişti.

"Bu sefer amacıma uygun. Onlar da öyle."

Maslin ağzını açtığında, daha fazla itirazı engellemek için elini kaldırdı. "Merak etmeyin," dedi. "Ben tekrar ayrılmadan önce konuşacak vaktimiz olacak. Şu anda misafirlerime Cliff House'a kadar eşlik edip yerleşmelerini sağlayacağım. Denizcilere gün batımından bir saat önce benimle deniz kıyısındaki terasta buluşmalarını söyle. Hemen ardından konuklarımla birlikte yemek yiyeceğim."

Artık karaya çıktığımıza göre, diye düşündü Ash, belki bazı cevaplar alabiliriz.

KORSANLARA RAHAT YOK

Cliff House'a doğru yokuş yukarı uzun bir yürüyüşü ama Evan tırmanışı kara bacaklarını kazanmak ve zihnini odaklamak için kullanmayı severdi. Sulak alanlardaki serin hava ve denizde geçirdikleri haftanın ılımlılığından sonra sıcak bir sopa gibi vuruyordu. Güneş kumda ve kayada yankılanıyor gibiydi. Okyanusa doğru uzanan uzun yamacı kaplayan bahçelerde bile hiçbir yerde gölge yoktu.

Evan her iklimde yaşamayı öğrenebilirdi, sevmesi gerekmezdi ama bu iki iklim arasında gidip gelmek onu öldürüyordu. Çok geçmeden terlemeye başlamıştı, nem neredeyse ortaya çıkar çıkmaz kuru havada buharlaşıyordu. Yine de kıydan esen küçük bir rüzgârın cazibesine kapılmamak için direndi. Sırf kendini daha rahat hissetmek için gücünü boşa harcamayı göze alamazdı. Hayatta kalmak için her bir parçaya ne zaman ihtiyaç duyacağını asla bilemezdi.

Her zamanki gibi yakışıklı şifacı hiçbir şey söylemedi ve hiçbir şey belli etmedi ama Talbot yol boyunca kaşlarını çatı ve terledi. Evan bu kaba onbaşından hoşlanmaktan kendini alamıyor ve onu kazanabilmeyi diliyordu. Şimdiye kadar böyle bir şey olmamıştı.

Bahçeleri temizledikten sonra dik taş merdivenlerden evin kendisine doğru ilerlediler. Devetüyü renginde kumtaşından inşa edilmiş, liman tarafındaki binalarla aynı kırmızı kiremit çatılı, acımasız güneşi tutan manzaranın bir parçasını andırıyordu. Merdivenin tepesindeki muhafızlara başıyla selam verdi ve ana girişten kaçınarak sağ tarafa yöneldi. Girişe ulaşmasını sağlayan tılsımı konuştu

Dairelerinin gizli girişini. Bu şekilde görünmeden girebileceklerdi.

İçerisi, güneşin dışında, oldukça serindi ve Evan'ın rahatlamaktan başı dönüyordu. Gözlerinin ışıktaki değişikliğe alışması bir an bekledi. Sonra konuklarını arka koridorlardan geçirerek küçük bir resepsiyon alanına götürdü. Uzun, bölünmüş bir etek, ejderha desenli bir gömlek ve basit sandaletler giyen ince bir kadın olan Helesa ve keten pantolon ve gömlek giyen, kaslı yapısı yaşlandıkça biraz yumuşamış bir adam olan Kel ona eşlik ediyordu. Evan'ın ücretli ortakları arasında Helesa ve Kel korumalara en yakın olanlarıydı. İmparatoriçe'nin hizmetinde suikastçı olarak çalışmışlardı. Şimdi ona hizmet ediyorlardı.

"Günaydın Helesa, Kelsang," dedi, sanki son karşılaşmalarından bu yana ayın birkaç döngüsü ve binlerce mil geçmemiş gibi.

"Lord Strangward!" Kelsang kendini yüzükoyun fayansların üzerine atarak şöyle dedi. "Bağışlayın beni. Geldiğinizi söylediler ama doğruca buraya gelmenizi beklemiyordum, yoksa sizi düzgün bir şekilde karşılardım."

Helesa biraz daha az gösterişliydi. Kollarını iki yana açarak derin ve akıcı bir şekilde eğildi.

Evan bir ayağından diğerine geçti. Her zaman olduğu gibi, bu tür bir gösteri onu huzursuz ediyordu, özellikle de sulak alanlıların bakışları altında. Hayatının büyük bir bölümünü gemilerde geçirmişti ve burada asgari düzeyde tören ve protokol vardı. Ve Fells'in krallığında buna benzer bir şey görmemişti.

Ayrıca Celestine'in talep ettiği sadakat de buydu. Ne yapmaması gerektiği konusunda onun kişisel ölçütüydü. Kana dönüşmüş yıldız doğumluların alışkanlıklarını değiştirmeyi başarısızlıkla denemiş ama hemen hemen pes etmişti. Kan bağından kurtulmuş olan Helesa ve Kel için hâlâ umutları vardı.

En azından onları kendisine "rüzgâr ve dalga imparatoru" ya da benzeri bir unvan takmamaya ikna etmişti.

Helesa ve Kel bir insanı yirmi beş farklı şekilde öldürebilirdi. Başına ödöl konmuş on sekiz yaşındaki bir yetimin önünde diz çökecek halleri yoktu.

"Lütfen. Kel. Ayağa kalk," dedi yüzünü buruşturarak. İsteksiz müttefiklerine döndü. "Yapmam gereken işler var. Kel acil ihtiyaçlarınızla ilgilenecek. Akşam yemeğinden önce dinlenmek ve yıkanmak için zamanınız olacak. Yemekten sonra, biz-"

"Hayır," dedi Prens Adrian, kollarını kavuşturup ayaklarını kök salar gibi dikerek.

"Hayır mı?" Evan şaşkınlıkla ona baktı. "Dinlenmeye mi yoksa yıkanmaya mı ? Yoksa akşam yemeğini beklemeye mi-?"

"İki haftadır denizdeyiz," dedi şifacı. "Bir hafta kuzeye, bir hafta da güneye yelken açtık. Bu arada imparatoriçe ordularını memleketime indiriyor ve kız kardeşim esir tutuluyor."

"Kuzeye, imparatoriçenin kollarına yelken açmakta ısrar eden ben değilim," dedi Evan. "Orijinal plana sadık kalsaydık, şimdiye kadar yetenekli bir mürettebatla Celesgarde yolunu yarılmış olurduk." Kel ve Helesa ağırlıklarını kaydırdılar, gözleri yön için Evan'a sabitlenmişti. Evan onlara sertçe başını salladı ve el sallayarak onları uzaklaştırdı. Odanın uzak ucuna çekildiler ve vücutları öne eğik bir şekilde durarak sulak topraklıların harekete geçmesini beklediler.

Talbot, "Şimdi bazı cevaplar istiyoruz," dedi.

"Bir haftadır küçük bir teknede bir aradayız," dedi. "Madem sorularınız vardı, neden daha önce sormadınız?"

Talbot, "Cevaplara ihtiyacımız olacağını düşünmemiştim çünkü karaya çıkabileceğimizden emin değildim," dedi.

"Güveniniz için teşekkür ederim," dedi Evan iç çekerek. Onlar bir şey söylemeyince, soğuk ocağın yanındaki oturma alanını işaret etti. "Oturmak ister misiniz?"

Prens başını salladı. "Bu uzun sürmez."

Hiçbir şey kolay olamaz mı? diye düşündü Evan. Müttefiklerin bu kadar baş belası olduğunu hiç fark etmemişti.

"Sorularınızı ayakta sorun o zaman. Dürüst olacağıma söz veriyorum, ancak cevaplarımı beğeneceğinizi garanti edemem."

Talbot çenesini öne çıkararak, "Liman başkanının rıhtımda sadece kanlı bir mürettebatla denize açılmakla ilgili söylediklerini duydum," dedi. "Size şimdiden söyleyeyim, kanlı kölelerinizden biri olarak imza atmayacağım."

Evan kollarını kavuşturdu. "Anlaşıldı," dedi. "Seni köleleştirmek gibi bir niyetim olmadığını söylesem yardımı olur mu?" Talbot'un yüzündeki şüpheli ifadeyi görünce ekledi, "Sanırım olmaz. Açıkçası, zaten idare edebileceğimden daha fazla kanlı esirim var. Limanda neler olduğunu gördünüz. Herkes benden bir parça istiyor." Tam anlamıyla. Farklı parçalar.

"Bunun bir tür şaka olduğunu mu sanıyorsun?" Talbot homurdandı.

"Hayır, bu bir şaka değil," dedi Evan. "Aslında bahse girecek olsaydım, önümüzdeki iki ay boyunca hayatta kalmamızın pek mümkün olmadığını söyledim. Senden ne kölece bir bağlılık istiyorum ne de buna ihtiyacım var. Eğer arkadaş olamayacaksak, en azından biraz minnettarlık göstermeni takdir ederim. Ne de olsa sana ihanet eden ben değilim."

Talbot ve Prens Adrian kaçamak bakışlar attılar. Biliyorlar, diye düşündü Evan, yüzlerindeki ifadeyi görünce. Ya da en azından bir şeylerden şüpheleniyorlar.

"Ne demek istiyorsun?" dedi şifacı.

"Arkadaşındı, fanatik büyücü. Finn." "Finn mi?"

Prens Adrian söyledi.

"Rüzgârları yönetmeye, iki gemiyi çok belli etmeden birbirinden ayırmaya odaklanmıştım. Siz ikiniz kış taraftaydınız, büyüleyici Samara. Kaptan DeVilliers işleri yoluna koymak için güverteye inmişti. Hydra'ya göre konumumuzu değerlendirmek için yukarı baktığımda kalkanların kapalı olduğunu fark ettim."

Şifacı Talbot'a, "Sana söylemiştim," der gibi bakıyordu.

"Emin misin? Onları görebiliyor musun?" Talbot dedi ki.

"Ben bir büyücüyüm ve onları daha önce de gördüm. Bundan eminim. Finn'e baktım, vurulmuş muydu, ateşi mi bitmişti, kafasına bir şey mi gelmişti diye. Orada öylece durmuş, sanki katliamın başlamasını bekliyormuş gibi Hydra'ya bakıyordu. Ama başlamadı, çünkü tam o sırada ateş açtık. Hydra'yı bir su duvarıyla vurdum ve sonra elimdeki her şeyi yelkenlerimize yükledim. Finn menzilden çıktığımızı görünce duruma el koydu ve kış tarafın yarısını havaya uçurdu."

"Yelken açtığı tekneyi havaya uçurmaya çalıştığını mı söylüyorsunuz?" Talbot söyledi.

"Sanırım ikinizi hedef alıyordu."

"Finn bizi hedef alıyordu," dedi Adrian, yavaşça, kasıtlı bir şekilde, Talbot'a sanki mahkûm etmek için gereken kanıt buymuş gibi bakarak.

"Ama bunu neden yapsın ki?" Talbot söyledi.

"Sen benden daha iyi bilirsin," dedi Evan. "Bazen arkadaşlar birbirinden uzaklaşır. Belki de imparatoriçe ona bir hastane inşa etmeyi teklif etmiştir. İkinizin suyun içinde olduğunu görünce peşinizden suya atladım. Gerisini biliyorsunuz."

Sulak arazidekiler ona öylece baktı ve yüzlerindeki şaşkınlık, geçmiş olayları gözden geçirdiklerini, kanıt aradıklarını, bunu tahmin etmenin bir yolunu aradıklarını söyledi. Evan neredeyse onlar için üzülüyordu.

"Neden hiçbir şey söylemedin?" Talbot mırıldandı.

Neden bana bir şey söylemedin? diye düşündü Evan, çileden çıkmış bir halde. "Bildiğini sanıyordum," diye tersledi. "Güvendiğiniz arkadaşınız sizi öldürmeye çalıştıktan sonra, hapse attığınız kişinin kışınızı kurtardığını yüzünüze vurmanın kabalık olacağını düşündüm."

Talbot kısık bir sesle, "Ah," dedi.

"İhaneti beklersen," dedi Evan, "hayal kırıklığına uğrama ihtimalin azalır. Ayrıca, daha uzun yaşayabilirsin. Şimdi. Lütfen gidip yerleşin. Zaten etrafta dolaşan köpekbalıklarıyla görüştükten sonra benimle akşam yemeği yemeyi planlayın."

"Köpekbalıkları mı?" Talbot söyledi.

"Müttefiklerim," dedi Evan. "Bana ihanet etmek için komplo kurduklarına şüphe olmayanlar."

DROVERS' INN'DE ARBEDE

Strangward'ın koruması Kel, Ash ve Talbot'u körfeze bakan bitişik odalara götürdü. Odalar sade bir şekilde döşenmişti ama Indio'ya doğru alçalırken Muhafızları yaldızlayan güneşin güzel manzarasını sunuyordu.

Kel, "İki saat içinde döneceğim ve sizi hamama götüreceğim," diyerek odadan çıktı.

Artık gidebilir miyiz? Ash kirli, tuzla kaplanmış giysilerini parmaklarken düşündü.

Öte yandan, Wizard Head'den yola çıktıklarından beri kendine ayırdığı ilk saattir bu.

Biraz tavsiyeye ihtiyacım var, diye düşündü Ash.

Bu ihtiyaç, Aediion'a seyahat etme konusundaki endişelerinden daha ağır basmaya başlamıştı. Finn'in ihaneti onu sarsmıştı. Annesini Fellsmarch'ta, çok güvendiği insanlar tarafından korunurken bırakmıştı. Ama Finn döndüyse, başka kim dönebilirdi ki?

Annesinin zehirlendiği gece babası, senin, annenin ve kız kardeşinin sarayda düşmanları olduğunu söylemişti. Kolayca güvenme.

Ash'in bilmesi gereken dört yıllık sırlar var mıydı?

-Sadece babasının ona söyleyebileceği sırlar mı?

Kinley'nin kitabı çoktan gitmişti. Onu Deniz Kurdu'ndaki deniz çantasında bırakmıştı. Rüya dünyasına açılan geçitle ilgili bölümde yazılı olan kelimeler üzerinde çalışamıyor ya da takıntı yapamıyordu. Ama onları ezberlemişti.

Seninle nerede
buluşacağımı söyle.
Drovers' Inn.

İki saati vardı. Denemek zorundaydı.

Hızlı hareket etti, böylece kendini ikinci kez tahmin edecek zamanı olmayacaktı. Yılan tılsımını eline alarak, hiçbir şey olmayacağına yarı yarıya inanarak geçidi açmak için tılsımı söyledi. Bunun yerine, girdap gibi dönen siyah bir girdabın içine sürüklendi. Yavaş yavaş, Drovers' Inn'deki sahneyi hafızasından yeniden inşa etti - duvarlar nesillerdir süren yangınların isiyle lekelenmişti, masanın hırpalanmış ahşap yüzeyi yarım aylarla çukurlaşmıştı, insanlar tankardlarını çarparak yeniden doldurmak istiyorlardı. Değerli jambon parçalarıyla süslenmiş yulaf lapası kaseleri ve artıkları silip süpürmek için bir parça kahverengi ekmek.

Ve orada, köşedeki masada babası oturuyordu. Kılıcını duvara yaslamış, pelerinini sandalyesinin arkasına örtmüştü. Her zamanki gibi kapıya dönük oturuyordu, bu aynı sokakların efendisi olduğu günlerden kalma bir mirastı.

Ash bir an donup kaldı, önündeki sahneyi bozacağı korkusuyla konuşmaktan korkuyordu.

"Da!" Bu çığlık Ash'in kafasının içinde yankılanıyor gibiydi ama bir fısıltı olarak çıktı.

Ama babası elbette duymuştu. "Ash," dedi ayağa kalkarak. "Yaratıcı'ya şükürler olsun. Neredeyse pes edecektim."

Görüntü titredi, değişti. , bileklerinde gümüş kelepçeler ve tavırlarıyla, Ash'in şu anda olduğundan çok da yaşlı olmayan, tüylü saçlı bir sokak ağası duruyordu. Yavaş yavaş yaşlanmış, Ash'in onu hatırladığı haline gelmişti. Kıyafetleri de değişmişti; sıradan Ragmarket kıyafetlerinden öğrenci cüppelerine, zorlu topraklarda seyahat ederken sık sık giydiği klan kıyafetlerine, Yüksek Büyücü cüppelerine ve cenaze ceketine kadar.

Babası ona baktı, hevesle onu içine çekti ve Ash kendisinin de değişip dönüşüyor olması gerektiğini fark etti. Saray elbiselerinden Ardenine şifacısının kahverengilerine, Oden's Ford'daki öğrenci cüppelerine, Deniz Kurdu'nda giydiği fırtına ceketine kadar. Son karşılaşmalarından bu yana oynadığı tüm rolleri giyip çıkarıyordu.

"Çok uzamışsın," dedi babası sonunda. "Seni son gördüğümünden beri çok yol kat ettin" -sesi takıldı- "çok özledim. Çok şey kaçırmışım."

Ash kalbinin patlayacağını düşündü. Bir adım öne çıktı, sonra bir adım daha. "Baba, çok özür dilerim," dedi.

Babası iki elini de kaldırdı, avuç içleri dışarıdaydı. "Hepimizin omuzlarında yeterince günah var," dedi, sesi duygusallıktan pürüzlüydü. "Bu yüzden başkalarının suçlarını üstlenme. Özür dileyecek hiçbir şeyin yok."

"Sana dokunabilir miyim?" Ash kuralların ne olduğundan emin değildi.

Babası kollarını açarak başını salladı. "Sadece bir uyarı. Kendinizi bu yerde yaratmak bir dizi seçim gerektirir. Ne kadar çok duyu işin içine girerse, o kadar karmaşık olur. Çok yorucu."

Birbirlerine sarıldılar, hisler Ash'e an be an geliyordu; işlemeli paltonun tenine verdiği sert his, tozun ve uzak yerlerin kokusu, parlak mavi gözler, şimdi kendisinininkilerle aynı seviyedeydi. Uzun zaman önceki bıçaklı kavgadan kalan yara izi.

Ayrıldıklarında Ash neredeyse devrilecekti. Kendisini yorucu bir iyileşme sürecinin sonunda sık sık hissettiği gibi hissediyordu - bitkin düşmüştü.

Babası sanki anlamış gibi gülümsedi. "Alışmak biraz zaman alıyor." Masadaki diğer koltuğu işaret etti. "Lütfen oturun. Oturun lütfen. Sahip olduğumuz zamanın çoğunu değerlendirelim."

Ash oturdu, gözlerini babasından ayırmadan yolunu bulmaya çalıştı.

Babası bakışlar altında bilinçsizce kıpırdandı. "Merak etme. Gözünü kırparsan kaybolmam. İşini kolaylaştırıcaksa gözlerini kapat."

Ash gözlerini açık tuttu. Bir dakikayı bile kaçırmak istemiyordu.

"Annen nasıl?" dedi babası.

"Ben ayrıldığımda iyileşiyor gibi görünüyordu," dedi Ash.

"Ne zaman gittin?" Babası başını kaldırdı, parmakları eklemleri beyazlayana kadar masaya bastırdı. "Şimdi yanında kim var?"

"Magret Gray, Kaptan Byrne ve Ty Gryphon. Gitmek zorunda kaldım. Lyss ..." Ash yutkundu, sonra da babasına Lyss'in başına gelenler ve Finn sul'Mander'in ihaneti hakkında bilgi vermeye devam etti.

"Sul'Mander? Bayar'ın yeğeni mi?" Babasının çenesi gerildi. "Biliyor olabilirdim."

"Mesele şu ki, Finn benim arkadaşım. Ben güneydeyken her yaz kraliyet için savaşıyordu. Sınır bölgelerinde ağır yaralandı."

"İnsanlar karmaşıktır," dedi babası kasvetli bir gülümsemeyle.

"-ve Hana'nın ölümünden sorumlu olamazdı- on iki yaşında olmalıydı. Başka biri olmalı."

"Katılıyorum," dedi babası. "Finn işin içinde olabilir ama tüm bunları birbirine bağlayan bir şey ya da biri var ve bunun ne olduğunu bulamazsak Gri Kurt soyunu koruyamayız. Hana ve Simon'la başladı, sonra Cat, sonra da sen ve ben. Benimle bitmesini umuyordum ama belli ki bitmemiş."

"Hayır," dedi Ash. "Öyle olmadı."

Uzun bir süre sessizlik içinde oturdular, babası parmağındaki yüzükle oynuyordu, annesinin hiç çıkarmadığı yüzüğün eşiydi.

Garip bir durumdu. Ne zaman derin bir sohbeta dalsalar, sanki odanın geri kalanı yok oluyor, dünyaları paylaştıkları masaya indirgeniyordu. Etrafına baktığında, ortak oda sanki sisin içinden çıkıyormuş gibi yeniden belirliyordu.

Akıldan uzak, gözden uzak, diye düşündü Ash.

Ash babasının cevapları kucağına atacağını ummuşsa da hayal kırıklığına uğramıştı. Bunun yerine, kendini suçlamaya başlamış gibiydi.

"Orada olmalıydım," dedi babası. "Hepinize göz kulak olmak için orada olmalıydım. Bunun yerine, ben-"

Ash açıkça, "Ben kaçtığım için özür dileyemiyorsam, sen de öldürüldüğün için özür dileyemezsin," dedi.

Babası ona baktı. Ve sonra, beklenmedik bir şekilde gülmeye başladı. Eline tükürdü ve uzattı. El sıkıştılar, anlaşmayı mühürlediler.

Sonra Ash dört uzun yıl boyunca aklını kurcalayan soruyu sordu. "Öldüğün gün, biriyle buluşmaya gittiğini söylemiştin.?"

Babası başını salladı. "Hana öldürüldükten sonra saraydan birinin bize ihanet ettiğinden şüphelendim. O sabah Southbridge'de Darian adında bir bölücüyle -bir kaynakla-buluşmam gerekiyordu. Elinde bir şey olduğunu söyledi-"

"," dedi Ash. "Darian?"

"Evet," dedi babası şaşkın bir ifadeyle. "Adını hiç duydun mu?"

"Malthus Kilisesi'nde büyücüleri avlayan bir tarikat var," dedi Ash, kalbi daha hızlı atarak. "Kendilerine Darian Kardeşler diyorlar. Oden's Ford'da beni öldürmeye çalışanlar onlardı ve o zamandan beri en az iki girişimde daha bulundular. Liderleri Lord Darian'ın Diyarlar'ı büyücülerden temizlemek için çalıştığını söylediler. Benim peşime düştüler çünkü ben güçlü bir büyücü olan Han sul'Alger ile kuzeydeki cadı kraliçe arasındaki kutsal olmayan bir birlikteliğin sonucuyum."

"Eh," dedi babası çenesini ovuşturarak, "seni orada yakalamışlar."

"Dahası da var. Lyss'i pusuya düşüren çalgıcıyı yakaladıklarında, Lyss'in madalyonu ondaydı, senin ona verdiğin madalyon. İşin ve madalyonun kendisine Darian adında biri tarafından verildiğini söyledi." Ash bir nefes aldı, sonra devam etti. "Bence kardeşler özellikle bizim peşimizde olan biri tarafından kullanılıyor."

"Saraydan biri olmalı," dedi babası, "madalyonu ele geçirebilecek, onu tanıyan biri olmalı."

neden önemli olduğunu. İşportacı bir tarif verdi mi?" Ash başını salladı. "Aklınızda bulunsun, çalgıcıyla hiç konuşmadım.

Bunların hepsi ikinci elden. Darian'ı uzun boylu, zayıf ve yetenekli biri olarak tarif etti." Durakladı. "Öldürüldüğün gün, hatırlıyor musun, biri beni sokakta yakaladı. O zamanlar daha küçüktüm, ama I Hatırla onu olarak biri kim uygun o

açıklama."

Babası bir an düşündü. "Darian ismi sana bir şey ifade ediyor mu?"

"Ardenscourt'taki Tapınak kütüphanesinde araştırdım. Görünüşe göre, orijinal Darian, Malthusian kilisesinin kurucusu ve aziziymiş."

"O bir büyücü müydü?"

"Evet." Babasının yüzündeki bir şey onu eklemeye itti, "Bu bin yıl önce olduğuna göre, sanırım bunun aynı kişi olmadığını varsayabiliriz. Sadece ondan ilham alan biri."

"Muhtemelen haklısın," dedi babası yavaşça, "yine de asla bilemezsin. Ne de olsa bin yıllık atamız Alger Waterlow, Crow adında bir karakter olarak geri döndü."

"Aediion'da," dedi Ash. "Gerçek hayatta değil."

"Gerçek hayatta da ortaya çıkabilirdi," dedi babası, "eğer yaşayan biriyle geri dönebilseydi."

"Ne demek geri dönerken yakaladım?" Ash öyle dedi. "Bunu hiç duymamıştım."

"Başlarda Crow benimle birlikte gerçek hayata dönebileceğini, hareketlerimi kontrol edebileceğini ve sihrimi kullanabileceğini gösterdi. Düşmanlarından intikam almak için beni ele geçireceğinden hep endişe ettim. En azından düşmanlarının torunlarından."

İşte o zaman Ash hatırladı, Kinley'de bunu okumuştı.

Titredi, sanki meyhanenin kapısından soğuk bir hava akımı girmiş gibi ensesindeki tüyler diken diken oldu. Ve gerçekten de fenerler titreyip patlıyordu.

"Yani saldırılar Darian adını kullanan uzun boylu, zayıf ve yetenekli birini içeriyor," diye özetledi babası. "Saraydan biri ya da en azından saray hakkında bilgili biri. Kraliyet ailesine erişimi olan biri."

"Sence Micah Bayar olabilir mi? O ve Finn hep yakınlardı. Ve sen ve o . . . değildiniz."

Babası bunu düşündü, kelepçelerin olduğu yerdeki yaralı bileklerini dalgınca parmakladı. Sonra başını salladı. "Bunu Micah'nın üzerine yıkmak isterdim ve Raisa'yı zehirleme noktasına gelene kadar da yapabilirdim. Ama o bunu asla yapmaz. Sanırım Raisa üzerinde anlaştığımız tek konuydu. Tüm hatalarına rağmen onu hep sevdi. Bence ona zarar gelmesini görmektense ölmeyi tercih ederdi. Ve onun bir grup fanatikle birlikte hareket etmesi fikri midenin kaldıramayacağı kadar gülünç."

"Pekâlâ. Micah değil," dedi Ash ve Yüksek Büyücü'yü zihnindeki listeden sildi. "Yani, zehirler konusunda yetenekli ya da bu uzmanlığa erişimi olan biri olmalı. Cinayetlerin hepsi zehirle işlenmedi ama seni öldürmek için kullanılan zehrin aynısının Annem üzerinde de kullanıldığına inanıyorum. Buna iki adımlı zambak denir. Nadir bulunur ve pek bilinmez. Amatörler ve terk edilmiş aşıklar, kolayca tanınan gedden ya da bazen çiçekli meşe ile karıştırılan ay çiçeğini kullanarak-" Babasının yüzündeki keder ve suçluluk karışımı ifadeyle aniden sözünü kesti. "Ne?"

Babası iç çekti. "Dediğim gibi, son görüşmemizden bu yana uzun bir yol kat ettin, asla gitmek zorunda kalmayacağını umduğum yerlere. Ragmarket günlerimde hiç acımazdım. Bir gün çocuklarımın bu hayatı yaşamak zorunda kalmaması umuduyla rakiplerimi yok ettim. Ve şimdi buradayız."

Biliyor, diye düşündü Ash. Benim bir katil olduğumu biliyor. Uzun boylu, zayıf ve yetenekli, zehirler konusunda yetenekli - bu beni tanımlayabilir.

"Hâlâ zaman var baba," dedi Ash usulca. "Çok geç değil."

"Belki," dedi babası . "Keşke konuşsaydık. daha erken."

Annesinin zehirlendiği günden beri Ash'in aklını kurcalayan bir soru vardı. "Neden daha önce ulaşmadın? Bunun mümkün olduğunu bilmiyordum. Büyükbabamıza yaptığın şeyin tek seferlik bir şey olduğunu sanıyordum. Bilseydim daha önce bağlantı kurmaya çalışırdım."

"Saldırıdan hemen sonrasını hiç hatırlamıyorum," dedi babası, işaret parmağıyla masanın üzerine daireler çizerek. "Sanki hiç var olmamış gibiydim. Sanırım savaşmaya devam edecek kadar acı çekmiyordum."

"Ne demek istiyorsun?"

Babası belli belirsiz gülümsedi. "Demek istediğim, başıma gelenleri hak ettiğimi düşünmeye başlamıştım. Yorulmuştum. Yirmi beş yıldan fazla bir süredir kraliyet ve soy için savaşıyordum ama savaşın biteceğine dair hiçbir işaret yoktu. Hana'yı, Simon Byrne'ü ve Cat Tyburn'ü kaybetmiştim ve başka birinin daha iyi bir iş çıkaracağını düşünmeye başlamıştım."

Ash itiraz edecekmiş gibi yaptı ama babası başını salladı. "Dinlenmeme izin vermeyen Alger-Crow'du. Unutma, en iyi arkadaşı tarafından ihanete uğramıştı. Hanalea ile asla bir hayatı olmadı.

"Yani... Hattı yeniden kurmak için çektiği onca zahmetten sonra, benim sokakta suikastçılar tarafından bir nick-ninny mark gibi indirilmeme izin vermem onu kızdırdı." Durakladı. "Elbette o kelimeyi kullanmazdı," dedi sert bir şekilde. "Bunun için fazla süslüdür. Alger araya girdikten sonra bile bir bağlantı kuramadım. Dediğin gibi, kimse burada olduğumu bilmiyordu, bu yüzden kimse aramaya gelmedi. Alger benim Aediion'a gelmem için bin yıl bekledi. Raisa'ya kadar, Raisa ölene kadar, onun aracılığıyla sizinle iletişim kurmanın bir yolunu bulamadım."

Ama babası bunu planlamadıysa, o zaman-?

"Ama bana seninle nerede buluşacağımı söylemiştin," dedi Ash. "Seninle burada buluşmamı söyledin."

"Ne demek istiyorsun?" Babası kaybolmuş görünüyordu. "Not. Kinley'de. Drovers' Inn, yazıyordu."

"Kinley'de hiç not yazmadım," dedi babası.

"O zaman kim yaptı?" Ash söyledi. O sabah handa kahvaltı ettiklerini başka kim biliyordu ki?

Daha sorusunu tam olarak tamamlayamadan cevap bilincinde parladı.

Katiller.

Yani. Bu, buluşmak için çırpınan ölü babasından gelen bir mesaj değildi. Büyük ihtimalle katillerinin oğluna kurduğu bir tuzaktı.

Bazı cevaplar almak için de bir şans olabilir.

Baba ve oğul Alister'lar birbirlerine baktılar, aralarında bir anlayış filizleniyordu. Sonra ikisi de odayı taradı, sonra da kapıya doğru baktı. Hiçbir şey ters görünmüyordu.

Babası masanın öbür ucuna uzanıp elini Ash'in elinin üzerine kapattı. "Geri dön," dedi. "Şimdi burada bekleyip onlarla sohbet edeceğim. Daha sonra buluşuruz ve öğrendiklerimi sana bildiririm."

"Ben kalıyorum," dedi Ash.

"Kafanı kullan," dedi babası. "Ben zaten ölüyüm. Hayattasınız. Bütün mesele bunu tutmak."

"Bak," dedi Ash. "Seninle bir buluşma ayarlamak dört yılımı aldı. Bir daha ne zaman olacağını kim bilebilir? Eğer bunun arkasında kimin olduğunu bulamazsam, bir sonraki toplantıya yetişemeyebilirim. Kalacağım ama doğru zaman geldiğinde gideceğime söz veriyorum."

"Gemide ne kadar gücün var?" diye sordu babası, eliyle muskasını göstererek. "İllüzyon ve benzeri şeyler yaratabilirim ama gerçek bir büyü enerjim yok. Eğer ışığın bittiğinde hâlâ buradaysan, geri dönmenin hiçbir yolu yok."

"Ben iyiyim," dedi Ash, tılsımını parmaklayarak.

"Unutmayın, kılıçlar ve diğerleri burada çalışmaz." Duvara yaslanmış kılıcını işaret etti. "Bunların hepsi illüzyon. Sizin ya da bir başkasının sahip olduğu tek silah büyüdür. Düşmanın üzerine hayali bir örs bırakırsan

biraz fark yaratır. Öldürme tılsımları, hareketsiz bırakma tılsımları ve benzerleri önemli."

"Buldum," dedi Ash, aslında hissettiğinden daha fazla bir güvenle. Kinley'de rüya dünyasında kullanılacak silahlar hakkında okuduklarını gözden geçirdi.

Babası tereddüt etti. "Şimdi, eğer kalmakta ısrar ediyorsan, gelenlerin benim burada olduğumu bilmemelerinin faydası olur. Seninle güçlerimizi birleştiresek sorun olur mu?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Seninle birlikte senin kişiliğinde yaşayacağım. Alger bunu bana bir ya da iki kez yapmıştı. Kafanın içinde benim sesimi duyacaksın ve eğer yardım edebileceğimi düşünürsem senin aracılığıyla hareket edeceğim."

Ash ihtiyatla, "Devam et," dedi.

Babası köşedeki masada oturduğu yerden kayboldu. Ash'in bilincine girdiğinde, bu her şeyden çok kucaklanmak gibiydi. Ash sıcak bir varlık hissetti, sanki kafasının içinde bir müttefiki ve danışmanı varmış gibi. Bu fiziksel olmaktan çok zihinsel ve duygusal bir şeydi - birinin onun arkasını kolladığı bilgisi.

Artık birleştirmize göre, düşman duymadan iletişim kurabiliriz.

Tamam. Ash içki salonunu taramaya devam etti, kenar boşluklarını itti, gelebilecek her kimse onunla arasına mesafe koymak istedi.

Tılsımınızı elinizde veya cebinizde tutarsanız, ona uzandığınızda onlara işaret vermemiş olursunuz.

Ash zinciri başının üzerinden kaldırdı, bileğine doladı ve sağ eliyle tılsımını kavradı.

Bu bir akıl oyunu. Sokaktaki yüzünü takın. Bir de bakarsın ki- var.

Ash odanın dört bir yanındaki gölgelerin derinleştiğini, daha katı hale geldiğini, hareket ettiğini ve birbirlerinin yanından kaydığını görebiliyordu.

Çoğu gerçek değil. İşin püf noktası diğerlerinin arasından büyücü ev sahiplerini bulmak ve onları hedef almaktır. Sizi kandırarak tüm flaşlarınızı hayaletlere karşı kullanmanızı sağlamaya çalışacaklar. O zaman

İşin bitti. Unutmayın, doğrudan büyü dışında size zarar veremezler.

Gölgeler onlara doğru akın ediyor, parçalanıyor, yeniden birleşiyor, yeni şekillere giriyor ve Ash umutsuzca kendini bırakma isteğine direniyordu.

Bunlardan hangisi diğerleri gibi değil? Ash düşündü.

Belki de bu. Diğerlerinden amaçlı hareket ediyordu. Dikkatlice nişan aldı, ateş etti ve gölge hiçliğe karıştı.

Sadece bir gölge. Gerçek hedefiniz büyüye eriştiğinde bir parıltı göreceksiniz. Bu onu tam olarak belirleyecek ve hamlesini yapmak üzere olduğunu size bildirecek.

Ash'in yüzüne doğru uçan, vücudunun etrafında dönen ve kıyafetlerinin altına kayan gölgeler karşısında ayakta durması için her şeyi gerekiyordu. Bir kalabalık tarafından yutulmak gibiydi, kalabalığın içinde birinin paketlenildiğini bilmek.

Gölgelerin ortasında belli belirsiz bir parıltı yandı. Ash, birkaç dakika önce bulunduğu noktaya öldürücü bir tılsım fırlatıldığında kendini yere attı. Atışın geldiğini tahmin ettiği yere doğru ateş etti ama ıskalamış olmalıydı çünkü görünürde hiçbir etkisi olmamıştı.

Şimdi her şeyin üzerine mürekkep gibi bir karanlık çökmüştü.

"Demek büyücü, gözlerini aldım," dedi yumuşak bir ses. "Seni karanlıkta avladığımda ne kadar başarılı olacağını göreceğiz."

Dehşet Ash'in üzerine çöktü. Bunlar, Ardencourt'un mahzenlerinde onu neredeyse kör eden karanlık rahibin kullandığı sözlerin ta kendisiydi.

"Karanlıkta saklanmayı seviyorsun," dedi Han Alister, Ash'in içinden yüksek sesle konuşarak, sanki kafasının içinde yankılanıyormuş gibi. "Bakalım gün ışığında nasıl görünüyorsun." Parlak ışık içeri doldu, Drovers' Inn'in her köşesini aydınlattı, gölgeleri ve gölgeleri uzaklaştırdı. Geriye tek bir kişi kalmıştı.

Bayar, Finn ya da Ash'in beklediği herhangi biri değildi. Lyss'ti, Highlander ordusunun serpmeye gitsilerine bürünmüştü. Elleri kılıcının kabzasında, şaşkın şaşkın etrafına bakındı.

Annesi ona kız kardeşinin kaptan üniforması içinde, bal rengi saç örgüsü omzuna dökülmüş yeni bir portresini göstermemiş olsaydı Ash onu tanıyamayabilirdi.

"Burası neresi?" diye sordu. Çenesini kaldırdı ve Ash'e odaklandı. "Sen de kimsin be?"

"Lyss," dedi Ash. "Benim. Ash."

Ona baktı, kaşları çatılmıştı ve başını sallıyordu. Giysileri dalgalandı, yer değiştirdi, tekrar yerleşti.

"Ben Ash," dedi tekrar, kollarını uzatarak.

Kafasının içinde haykıran babasının farkındaydı. Ash. Ne dediğimi unutma. Bu herhangi biri olabilir. Ve sonra, daha acil olarak, Ash. Bu Lyss değil. Bu bir teçhizat. Sakın kanma.

Ben , baba.

"Ash?" Lyss bir adım öne çıktı, sonra bir adım daha. "Ama nasıl? Bu bir rüya mı?"

"Lyss," dedi Ash. "Anlamıyorum, buraya nasıl geldin?"

Yüzünde bir gülümseme belirdi ve kafa karışıklığını sildi. "O sensin!"

O suçlandı doğru Onu, ve görüntü Bir anlığına parçalandı, sonra birleşerek elemental alevden bir şimşek haline geldi. Ash tılsımın elini kaldırdı ve diğer eliyle kavrayarak önüne doğru uzattı. Alevler ona doğru akarken, Kinley'den gelen kadim tılsımı söyledi. Alev, tarafından durduruldu ve onu kendine çekti.

Ellerinde parıltılar biriktikçe ısınıyordu.

Kaygan, dedi babası.

Lyss çığlık attı, çığlığın ortasında sesi değişti, aynı zamanda şekli ve yüz hatları da değişti. Ash bir an için Finn sul'Mander'la karşı karşıya geldi, yüz hatları acıyla çarpılmıştı ve sonra başka bir yüzle karşılaştı - tanıdık olmayan bir yüz.

Bir iblisin yüzünü andırıyordu; ince dudaklı, çukur yanaklı, cüppeli ve papaz cüppeli.

"Beni yaşıyanlara bağlayan ipi geçici olarak kopardın," dedi iblis, "hepsi bu."

Ash ona doğru spiraller çizen bir alev gönderdi ama alev hayaletin içinden geçip gitti.

"Beni öldüremezsin büyücü," dedi. "Ben zaten ölüyüm."

Bu doğru mu? Onu öldürmenin bir yolu yok mu? Ash sessizce babasına sordu.

Bu doğru. O ve ben buraya aitiz, sen değilsin. Ama yaşıyanların dünyasıyla bir bağlantısı olmadığı için büyüye erişimi yok.

"Teslim ol büyücü," dedi iblis. "Bu savaşta beş yüz yıldır savaş. Benim bilgim ve kararlılığımla boy ölçüşemezsin."

"Sen ölü ve tükenmiş Darian olmalısın," dedi Ash. "Bilgi ve kararlılık büyüyle boy ölçüşemez."

"Ah, ama işte burada yanıyorsun," dedi Darian. "Büyü yapmamı sağlayan şey bilgi ve kararlılıktır."

Ash rahibin sesindeki uyarıyı duymuştu ama yine de Darian saldırdığında karşı koymak neredeyse imkânsızdı. Yoğun ve acı verici bir baskı hissediyordu, sanki biri beyninin sınırlarına vuruyor ve içeri girmesini talep ediyordu. Zihinsel duvarındaki küçük çatlaklardan bir başkasının hafızasının iplikçikleri kayıyordu, bir başkasının deneyiminden sahneler ve önyargılar. Ash direncini sertleştirdi, geri itti.

Ve sonra, Ash'in kafatasının içinde patlayan bir bomba gibi bir güçle Darian geri püskürtüldü, varlığının tüm izleri silindi.

"Bırak Darian," dedi Han. "Rahip olduğunu iddia ediyorsun ama Kırıcı'ya hizmet ediyorsun. Bu Ragmarket ve bu da benim kanım. Eğer bir daha benim bölgame gelersen, İblis Kral'a hesap verirsin."

Ve sonra Ash'e, gitme zamanı. Güvenli olduğunda geri gel. Bir dahaki sefere Southbridge Tapınağı.

Southbridge Tapınağı. Ash tılsımını kavradı ve geçit tılsımını söyledi.

BAŞKENTTEN HABERLER

Hal, isyancıların katkıda bulunduğu asker taburlarını değerlendirirken, Kraliçe Sarayı'ndaki fiyaskoyu yeniden yaşıyormuş gibi hissetmekten kendini alamadı. Bir kez daha, daha iyi hazırlanmış ve daha deneyimli bir düşmana karşı kötü eğitilmiş birliklere liderlik etmesi isteniyordu.

Hal, Kral Gerard'ın lordlarından asker yerine vergi toplama dehasını takdir etmeye başlamıştı. Bu şekilde, mevsimlere ya da derebeylerin kaprislerine göre gelip gitmeyen tam zamanlı profesyonel bir ordu kiralayıp donatabilirdi.

Soylular vergilerden şikâyetçiydiler ama her yıl yaz yetiştirme mevsimi boyunca sancakbeylerini ve kiracılarını uzaklara göndermeye güçleri yetmiyordu.

Bu da Gerard'ın kuzeydeki yarı kalıcı savaşına devam etmesini sağladı. Ayrıca derebeylerin kendi deneyimli ordularını kurmalarını da engelledi.

Asilerin her biri savaşa kendi birlikleriyle gitmeyi planlıyordu. Bu onlar açısından cesurca ya da gözü kara bir davranıştı ama aynı zamanda bir savaş planı yapmanın kedi gütmeye benzediği anlamına da geliyordu. Her lord bir yandan kendi ordusunu korumaya çalışırken, diğer yandan da savaşın sonunda baskın ya da avantajlı bir pozisyon elde etmeye çalışıyordu.

Ardenine ordusunu yenmeye odaklansak nasıl olur? Hal düşündü. Eğer başarılı olursak, ganimetler için savaşabilirsiniz. Başaramazsak, kellelerimiz Ardencourt'taki surları süsleyecek.

"General Matelon?" Yaveri kafasını odaya uzattı. "Onbaşı Matelon döndü efendim ve sizi görmek istiyor."

"Onu içeri al," dedi Hal, diyagramlarını ve eskizlerini bir kenara iterek, kardeşinin iyi haberler getirmesini umarak.

Robert içeri girdi, onu babasının uzun süredir levazım subayı olan Jan Rives izledi. Hal ikisini Ardencourt'a keşif görevi olarak adlandırmayı tercih ettiği bir görev için göndermişti. Rives'in, Robert'ın fevri hareket etme eğilimini kontrol edeceğini ummuştu. Hal, görünüşlerinden otlaktan geldiklerini . Kardeşinin yüzünden haber getirdiğini ve en azından bir kısmının iyi olduğunu anlayabiliyordu.

"Tekrar hoş geldiniz," dedi Hal, sağ salim döndükleri için rahatlamıştı. On dört yaşındaki kardeşini tehlikenin ortasına göndermekten nefret ediyordu. Ama Robert zeki ve tartışmasız sadıktı -bu komutanlıkta bulunması zor iki özellik. Ve bu durumda, Robert ihtiyacı olan elçiydi.

İç savaşta çocuk yoktur.

"Aç mısın? Susadın mı?" Gereksiz bir soruydu, çünkü askerler her zaman ikisi de olurdu. "Büfede elma şarabı, peynir, ekmek ve meyve var. Eğer daha fazlasını isterseniz, ben-"

"Bu görür," dedi Robert, çoktan dökmeye başlamıştı.

Hal'in tek yapabildiği, onlar yemeğe oturana kadar beklemektir, "Ee? Nasıl geçti?"

Robert, "Karn rezil oldu, öldü ve şehrin surlarında asılı duruyor," dedi.

Hal Robert'a baktı, kalbi sıkıştıyordu. Ardencourt'tan kaçtıkları gecedan beri Hal, şehri ele geçirdikleri takdirde Destin Karn'ı kurtarmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu. Acımasız, işbirlikçi bir piç olabilirdi ama onların hayatını kurtarmış ve rehineleri kraldan uzaklaştırmıştı. Ayrıca, konuşmaya ikna edilebilirse, Hal söyleyecek çok şeyi olacağından emindi.

Kral, casus şefinin başkente yapılan saldırıya karıştığını öğrenmiş miydi? Eğer öyleyse, kral başka ne biliyordu?

Sonra Robert'ın ona sırttığını fark etti. "Ne?" dedi.

Robert bir parça ekmek ısırarak, "General Karn'dan bahsediyorum," dedi. "Teğmen Karn'dan değil."

"General Karn öldü mü?" Hal ona sevinç ve şaşkınlık karışımı bir duyguyla baktı. Eğer üzerinde dans edebileceği bir mezar varsa, o da buydu.

Robert'ın ağzı doluydu, bu yüzden Rives hikâyeye devam etti. "O pislik herif öldü, 'ya şükürler olsun. Olanlar hakkında her türlü söylenti dolaşıyor. Bazıları her şeyin Karn'ın orduyu bizimle buluşmaya mı yoksa kuzeydeki cadının peşine mi göndereceği konusunda kraliçeyle anlaşmazlığa düşmesiyle başladığını söylüyor."

"Dur tahmin edeyim, General Karn peşimizden gelmek istedi." "Doğru," dedi Rives. "Belki de daha iyi olacağını düşündü

bize karşı, kraliyete boyun eğdirdiğinden daha şanslı."

Dürüst olmak gerekirse, bu her saha komutanının vereceği bir karardı. Arkanızı korursunuz. Dağlarda kurt avına çıkmadan önce sana saldıran ayıyla ilgilenirsin. Yirmi beş yılı aşkın süredir devam eden savaşta, Delphi'deki fiyasko dışında, kuzeyliler hiç güneye inmemişti. Yine de General Karn'ın bir strateji meselesinde Jarat'la karşı karşıya gelmesi pek olası görünmüyordu.

"Dahası da var," dedi Robert. "Görünüşe göre General Karn başından beri imparatoriçe için casusluk yapıyormuş. Gündönümü'nden hemen sonra buraya gelen korsanla işbirliği içindeymiş."

Hal neredeyse şarabını yudumlarken boğulacaktı. "General Karn İmparatoriçe için casusluk mu yapıyordu? Söyledikleri bu mu?" Her nasılsa, Hal'in kalbinin derinliklerinde bunun doğru olmadığını biliyordu. Casusluk ustası ve sırların koruyucusu olan genç Karn hakkında buna inanmak daha kolay olurdu.

Rives hikayeye devam etti. "Sanırım General'in, bir süre önce, bir çok kişiye bilgi verdiğine dair her türlü kanıtı buldular.

İmparatoriçe. Aslında başkente yapılan saldırının arkasında General Karn ve İmparatoriçe vardı." Rives daha yakına eğildi. "Hatta General Karn, Kral Muhafızları'nın komutanı Luc Granger'ı bizzat öldürdü ve onu sokakta yatarken bıraktı."

Hal başını kaldırdı ve Robert'ın gözleriyle karşılaştı. Robert göz kırptı. Hal kendine biraz daha elma şarabı koymaya karar verdi.

"Rives sözlerine şöyle devam etti: "Kendisiyle yüzleşildiğinde general krala saldırdı ve kendi oğlu Teğmen Karn tarafından öldürüldü. İnsanlar casus şefinin bir kahraman olduğunu söylüyorlar."

Hal şaşkınlıkla başını salladı. Destin Karn bunu nasıl başarmıştı? İkisinin de öğrenebileceği kadar uzun yaşamalarını umuyordu.

Rives ayağa kalktı. "İzninizle General, gidip biz yokken ne kadar mühimmat çalındığına baksam iyi olacak."

"Gidebilirsiniz, Çavuş. Ve teşekkür ."

Rives selam verdikten sonra Matelon kardeşleri kendi başlarına bırakarak oradan ayrıldı.

"Peki ya ... diğer şey?" Hal söyledi. "Listemdeki memurlardan herhangi biriyle konuşabildiniz mi?"

Robert başıyla onayladı. "Üçü hayır dedi, ama dördü var." Hal'a dört kişinin işaretlendiği şifreli bir liste uzattı.

"Dört mü?" Hal gözlerini kardeşine dikti. "En fazla iki kişi katılır diye düşünmüştüm."

Hal, Robert'a geçmişte emrinde savaşmış yedi subayın listesini vermişti - güvendiği, iyi ve deneyimli adamlar. Askeri mahkeme ve idam riskine karşı sunabileceği fazla bir şey yoktu ama bunlar kardeşini ele vermeyecek adamlardı. Özellikle de çoğu Robert'ı küçüklüğünden beri tanıdığı için. Hatta bazıları kısa kariyeri boyunca onun yanında savaşmıştı.

"Seninle dövüşmeye hevesli pek çok adam var gibi görünüyor, ağabey. Bunun bir nedeni de senin tanrısal ünün..." Robert durakladı, Hal ise gözlerini devirdi. "Ama çok fazla kızgınlık da var. Burada, her yaz kuzeyde kıçlarını yırtıyorlardı ve her aksilikten sorumlu tutuluyorlardı. Sonra Jarat'ın kendi adamlarını kuzeye göndereceği söylentileri yayıldı.

Granger'ın General Karn'ın yerine geçmesi. Elbette şimdi böyle bir şey olmayacak ama herkesin ağzında kötü bir tat bıraktı."

"Peki ya erler? Bunun mümkün olduğunu düşündüler mi? getirmemi ister misin?" Bu kesinlikle işin zor kısmıydı. Subayları krallarına karşı savaşmak isteyen hainler için genel bir çağrı yapamazdı.

"Düşündüğümüzden daha fazlasını alabiliriz. Jarat askerlerine ödeme yapma konusunda hâlâ tutarsız, özellikle de kış aylarında," dedi Robert. "Aptalca, gerçekten, eğer gözünüzün önünde bir savaş varsa. Eğer ordunuz para için oradaysa, paralarını aldıklarından emin olsanız iyi edersiniz. Onlara bir çiftçi milisi gibi davranamazsın."

"Peki ordunun komutası kimde?" Hal söyledi. "Birini seçtiler mi?"

"Kral Jarat, Albay Bellamy'yi terfi ettirdi."

"Bellamy!" Bellamy, Hal'in dilek listesindeydi.

Robert başını salladı. "Bize hayır dedi."

"Azizler," dedi Hal. "Keşke Jarat başka birini seçseydi." Açık ara en yetenekli subay, hâlâ kral için savaşan en becerikli taktisyen olan arkadaşıyla karşı karşıya gelme fikrinden hiç hoşlanmamıştı. Granger'la sahada karşılaşmayı tercih ederdi.

Robert sağına ve soluna baktı, sonra Hal'a doğru eğildi. "Endişelenme. Jarat buraya gelmiyor. Hâlâ kuzey başkentine yürümeyi planlıyor."

"Fikrini değiştirmede mi?"

"Jarat yeteneklerini kuzeye taşımaya kararlı görünüyor. Kraliçeliği imparatorluğa katmanın tam zamanı olduğunu söylüyor." Robert güldü. "Görünüşe göre seni pek tehdit olarak görmüyor, ağabey."

Hal başını salladı. "Belki de bu bir hiledir. Kuzey Yolu'nu kullanacak, Fells'e doğru yürüyormuş gibi ama Temple Kilisesi'ne ulaştığında geri dönecek."

Robert omuz silkti. "Haklı olabilirsin ama benim duyduğum bu değil."

Kuzeyde krallarımızı aptala çeviren şey nedir? Hal düşündü. Ya Jarat hâlâ babasının başaramadığını başarabileceğini kanıtlamak için yanıp tutuşuyor ya da Fells'i aralarında bölüşmek için imparatoriçeyle bir tür anlaşma yaptı.

Hal elindeki listeyi taradı, varlıkları ve yükümlülükleri değerlendirdi. "Keşke yanımızda birkaç büyücü olsaydı," dedi. "Birkaç tanesi bile büyük fark yaratırdı."

Robert, "Buraya gelecek olan subaylar birkaç büyücü toplamaya çalışacaklar," dedi. "Onların da imparatorluğa karşı bir sevgisi yok."

"Belki değiller ama ordudalarsa tasmalıdırlar ve kralın kontrolü altındadırlar." Hal, Kraliçe Sarayı'nda yaşadığı ve sözde kendi tarafında olan büyücülerin ona sırt çevirdiği deneyimi unutmuyordu.

"Büyücülerden bahsetmişken," dedi Robert, "bu bana şunu hatırlattı. Ardencourt'tayken tuhaf bir mesaj aldım." Hal'e doğru eğildi. "Tuvaleti kullanmak için kaldığımız hanın dışına çıkmıştım. Sarhoşun biri tökezleyerek yanıma geldi, benden para falan isteyecek sandım ama kolumu tuttu ve olabildiğince ayık bir şekilde, 'Onbaşı Matelon' dedi. Sen ve kardeşin Ardenine cephaneliğindeki neredeyse tüm silahların özel üretim olduğunu bilmelisiniz."

"Özel sayı mı?" Hal söyledi. "Bu da ne demek oluyor?"

"Ona sordum, bana bir kese uzattı ve 'Bu kuzeydeki klanlardan bir hediye' dedi. Lila Barrowhill'e teşekkür edebilirsin."

"Barrowhill mi?" Hal, kızın söylediklerini hatırlayarak çenesini ovuşturdu. Herkesin kızı.

"Daha sonra daha fazla bilgi göndereceklerini söyledi. Gitmek için döndü, ben de kolundan tuttum ve ... beni yere serdi."

"Bu sarhoş kız seni yere mi serdi?" Kaptan Alyssa Gray de hemen hemen aynı şeyi ona yapmış olsa da Hal sırtıtmaktan kendini alamadı.

Robert savunmaya geçerek, "Dediğim gibi, sarhoş değildi," dedi. "Her neyse, ben orada bir sidik birikintisinin içinde yatıyordum ve o

Eğildi ve 'Bunu kullanmak için en az bir sadık büyücüye ihtiyacınız olacak' dedi. Sonra da gitti."

"Kesenin içinde ne vardı?"

"Bak bakalım," dedi Robert, paltosunun içinden bir şey bulup uzatarak.

Kese ağırdı ve metale çarpan metalin çıkardığı sesle şingirdadı. Hal içindekileri avucuna boşalttı. Altın ve gümüşten yapılmış, klan yapımı olduğu belli olan bir kolyeydi. Bir anahtara benziyordu, uzun bir sapı yay ucu ile dişli bıçağı birbirine bağlıyordu. Daha yakından baktığında, kabzanın sapla birleştiği yerde zekice yapılmış bir eklem görebiliyordu. Kabzayı çevirdiğinde, kenardaki çentikler sapın üzerindeki işaretlerle aynı hizaya geliyordu. İki ucu çekti ama ayrılmadılar. Neydi bu? Güç ayarları olan bir muska mı? Açmak için şifresi olan bir madalyon mu? Fünyesi olan bir patlayıcı cihaz mı?

Yoksa bir şeyin gerçek anahtarı mıydı?

Lila'yı tanıdığım kadarıyla, muhtemelen gizli gündemini ilerletecek bir tür numaraydı. Peki ya bu gerçekten onlara yardım edebilecek bir araçsa?

"Bir fikrin var mı?" Robert söyledi.

Hal parmaklarını kolyenin üzerinde gezdirdi ve onu deri kesesine geri koydu. "Barrowhill'in habercisinin dediği gibi, belki de ihtiyacımız olan şey sadık bir büyücüdür."

Hal keseyi kasasına kilitledi ve haritalarını tekrar açtı. Daha fazla gizeme değil, bir savaş planına ihtiyacı vardı. O güneyde oyalanırken, imparatoriçe kuzeyde, kız kardeşi ve annesinin olduğu yere yürüyordu ve Alyssa Gray, eğer çoktan ölmediyse, hâlâ doğuda bir tutsaktı. Zamanının tükenmekte olduğu kurtulamıyordu. Bu iş bittiğinde, değer verdiği her şey ve herkes kaybolmuş olacaktı.

GEMİ LİDERLERİ

Prens Adrian ve Talbot'u odalarına yerleştirdikten sonra Evan ve koruması Helesa, denizcileriyle buluşacağı deniz kıyısındaki galeriye doğru ilerlediler.

Evan bunu dört gözle beklemiyordu. Destin'den mesajı aldığı anda, bebek ejderhayı pazardan satın almış ve ertesi gün yola çıkmıştı. Habersizce sınıştırmak onun için alışılmadık bir şey değildi; imparatoriçenin onu yakalayamayacağından emin olmasının tek yolu buydu. Ama daha önce hiç bu kadar uzun süre uzak kalmamıştı.

Evan bir zamanlar Tarvos'un bir korsan kalesinden daha fazlası olabileceğini, tüm sahil için bir ticaret ve ilim merkezi olabileceğini ummuştu. Özgür bir limanın malların olduğu kadar fikirlerin de pazarı olması gerektiğine inanıyordu. Tebaa değil, akran istiyordu.

Bir başlangıç yapmıştı. Kütüphanesi Carthis'in en iyisiydi, bilinen dünyanın her köşesinden getirilen çok sayıda dilde kitaplarla kurulmuştu.

Ancak imparatoriçenin baskısı, sığınağının umduğu bir ticaret merkezi olmasını engellemişti. Ticaret gemileri Çöl Kıyısı'ndan uzak duruyordu. Sadece en kurnaz, en cesur, en acımasız gemi kaptanları fırtına lorduyla anlaşarak Celestine'in düşmanlığını üzerlerine çekme riskini göze alabiliyorlardı. Bu da demek oluyordu ki, ne kadar parlatırsanız parlatın, burası hala küçülen bir egemenlik üzerinde güç mücadelesi veren bir korsan yuvasıydı.

Evan için güç sadece bir araçtı, hayatta kalmanın bedeliydi. Jenna Bandelow'la tanışmadan önce, oyundan yorulduğunda savaşı bırakıp saklanacak kadar derin bir delik bulabileceğini düşünmüştü. Ama Celestine Jenna'yı Delphi madenlerinde bulabildiyse, Evan'ı da eninde sonunda bulacaktı. Daha da kötüsü, Evan'a giden yolun doğrudan Destin Karn'dan geçtiğini keşfedebilirdi.

Bazen tüm yaşamı hayallerin sürekli yıkılmasından, ufukların daralmasından, bir gün deniz boyunca uzanan bu dar şeride sıkışacak bir savaş alanından ibaretmiş gibi geliyordu. Diğer gemi kaptanlarının limanını kullanmasına izin vermek riskliydi. Ancak özgür bir liman hayalinden tam olarak vazgeçemiyordu ve Tarvos'taki işletmelerin hayatta kalabilmek için düzenli bir ticaret akışına ihtiyacı vardı.

Galeri serin ve yüksek tavanlı, sıva duvarlı ve karo zeminliydi, iklim için inşa edilmişti. Büyük, kemerli pencereleri sudan gelen esintileri yakalıyordu ve bir köşede bir fıskiye şırıldıyordu. Huzurlu bir ortamdı ama Evan burada huzur bulamayacağını biliyordu.

Terasa doğru yürüdüğünde sekiz çift göz ona doğru döndü, her yüz kendi açtı. Beş erkek, üç kadın. Hepsi ondan büyüktü ve hiçbiri yetenekli değildi. Hepsi de Evan'ın denizle kıyının buluştuğu yerde yarattığı bu sığınağa duydukları ihtiyaçla bağlıydı.

Burada, Celestine'in onlara ulaşamayacağı, geri dönebilecekleri güvenli bir limanları olduğunu bilerek ticaretlerini bağımsız olarak yapabilirlerdi.

En iyi ihtimalle alternatifi, fahiş liman ücretleri talep eden imparatoriçeye boyun eğmek olurdu; en kötüsü ise kanla köleleştirilme ihtimaliydi, gerçi bugünlerde Celestine'in gemi kaptanlarının sayısı giderek azalıyordu. Bırakın Evan'ın kendisini, Evan'ın özgür gemicilerini bile alt edemeyeceklerini öğrenmişti.

Gemilerin kaptanları özgür olsa da, mürettebatlarının hepsi sırasıyla Celestine veya Evan'a kan bağıyla bağlıydı. Sonuza kadar sadık, çalışkan ve güvenilirlerdi.

ne yapmaları gerektiği söylendi. Ve bu emirlerin kan ağalarına hizmet ettiğine ikna oldukları sürece. En ufak bir ihanet kokusunda, subaylarını paramparça etmeleri muhtemeldi.

Evan her gün bir ipte yürüyordu. Celestine korkusu denizcileri hizada tutuyordu. Evan'ın büyüünden korkmak imparatoriçeyi uzakta tutuyordu. Ve imparatoriçenin tehdidi, neredeyse kendini bildi bileli Evan'ın hayatındaki itici güç olmuştu. Bu her an bozulabilecek hassas bir dengeydi.

İçten içe Evan bu güç ve zekâ savaşını eninde sonunda kaybedeceğini biliyordu çünkü acımasızlık konusunda imparatoriçeyle asla boy ölçüşemezdi. Zaten kana bulanmış olanları bağlamayı haklı bulabilirdi. Özgür erkek ve kadınları bağlamayı kendine yediremiyordu, ne de onların bastırılmaz ihtiyaçlarının yükünü taşımak istiyordu.

Denizciler artık onun beklentilerini biliyordu. Ocaklar yanıyor, su ısınıyor, fincanlar hazırlanıyordu.

-Fırtınakıran'ın, eğer isterse, son malzemeyi sağlamasını bekliyordu. Evan ne zaman bir araya gelseler tay ayinine katılmaları konusunda ısrar ederdi. Bu ona, gerekirse kendi kanını da demliğe katarak daha güçlü bir bağ kurma seçeneği veriyordu. Bunu reddedenler Tarvos'taki limana kaybederdi.

Şimdiye kadar sadece katıksız tay servis etmişti.

Her zaman olduğu gibi ilk sözü Jagger aldı. "Strangward," dedi ayağa kalkıp kollarını açarak derin bir selam verdi. "Seni özledik." Bir avcı gibi ona doğru ilerledi, takılarının yumuşak müziği dışında ölüm kadar sessizdi - kolyeler, bilezikler, çok sayıda küpe, örgülerine geçirilmiş altın boncuklar. Diğer denizcilerin çoğu gibi o da servetini üzerinde taşıyor, iki gözünü de üzerinde tutabiliyordu. Altını ve gemisi onun en değerli varlıklarıydı. Jagger'ın dünyasında Carthis'in kumları, kayaları, ağaçları, çiçekleri ve zeytin ağaçları değersizdi; sadece bir denizi diğerinden ayırmaya yarıyorlardı.

"Böyle ortadan kaybolduğunda endişeleniyoruz," dedi Roshan Sangway, dudaklarını endişeyle yalayarak. Limandan gelen esintiye rağmen alnı terden parlıyordu.

"Endişe zihni keskinleştirir," dedi Evan. "Ben ortadan kaybolduğumda benim için endişeleniyorsun, ben de senin için endişeleniyorum."

"Size eşlik edecek biri olmalı," dedi Jagger. "İmparatoriçe'nin gemileri her yerde. Eğer size bir şey olursa, hepimiz ..."

"Mahvoldu," diye homurdandı Riggs. Kır saçlı ve gıcırdayan biriydi, her zaman bir sonraki seferinden sonra denizi temelli terk etmekten söz ederdi.

"O zaman bana bir şey olmadığından emin olsan iyi edersin," dedi Evan.

"Ne zaman ayrılacağınızı ya da nereye gideceğinizi bilmiyorsak bunu nasıl yapabiliriz?" diye sızlandı Mongrel.

"Bütün bir gemi filosu Celestine'e karşı çok az koruma sağlayacaktır. En iyi korumam onun dikkatinden kaçmaktır."

"Biz kavgadan korkmayız," dedi Jasmina. Kılıçkralların en genci ve en aç olanıydı, sert ve kaslıydı, bir porsuğun kişiliğine sahipti. Destek için diğer kılıçkalkanlara baktığında, destek geç geliyordu ve pek de hevesli değildi.

Evan, "O zaman yelken açın ve onunla savaşın," dedi. "Eğer onu öldürürseniz, size Tarvos limanını sonsuza dek ücretsiz kullanma hakkı veririm." Bunu söylerken Celestine olmadan Tarvos limanına ihtiyaçları olmayacağını biliyordu. Ve o olmadan imparatoriçeyi yenme şansları yoktu.

Jagger, "En azından birimizin seninle yelken açmasına izin ver," dedi. "Ona kim bakacak, sen mi?" Jasmina, "Ona kim bakacak?" dedi.

dişlerini köpekbalığı gülümsemesine dönüştürdü. Bu muhtemelen, diğer deniz lordlarının onun fırtına lordluğu görevinde olması gerektiğini düşünmesi ihtimaline karşı hızlı bir önleyici saldırıydı.

"Ben daha çok bir teğmen düşünüyorum," dedi Jagger, "ya da bir ikinci kaptan." Korsan Evan'ın kolunu kavradı, uzun tırnakları

etine derinlemesine kazıyordu.

"Bırak beni Jagger," dedi Evan, sesi son derece sakindi, "ya da kendine başka bir delik ara." Evan Tarvos'a geldiğinde henüz bir delikanlıydı. Artık karanlık, kukuletalı gözlerinin içine bakabilecek kadar uzun boylu olduğu için zırhlı efendisine dik dik bakmak daha kolaydı. Bir anlık tereddütten sonra Jagger bıraktı ama tırnakları Evan'ın kolunda yarım ay şeklinde kırmızı yaralar bırakmıştı.

Bunu ödeyeceksin, diye düşündü Evan. Yüksek sesle, "Benim bir dadıya ihtiyacım yok. Bu cebime para koymaz. Bana sulak kıyılarda dolaşıp gemileri kaçırmam ve elde ettiğin kârı limanımıza getirmen lazım."

Kemerinden şişkin bir kese çıkaran Evan, içindekileri dumanı tüten kaplara dağıttı. Hava hemen demlenen yaprağın baştan çıkarıcı kokusuyla doldu. Evan evdeyken ayini her zaman kendisi yönetirdi. Bu onun seçeneklerini açık tutuyordu.

Kendisi gittiğinde, bağlanan mürettebatın törenini Kel ve Helesa'ya bırakırdı. Bir kişiyi bağlamak için bir doz yeterliydi; ondan sonra, daha fazlası için bastırılamaz bir susuzlukları vardı.

Evan her bir denizciye küçük bir fincan tay ikram ederken, o da beklenen saygı yeminini mırıldandı. Bunlar bir süslü öpücüğü kadar dürüsttü ama yine de hoş bir törendi.

Herkese servis yapıldıktan sonra Evan her zamanki yerine oturdu; suyu en iyi gören ve pencereden gelen esintiye en iyi erişimi olan minderin üzerine bağdaş kurdu. Bu onun sahip olduğu birkaç ayrıcalıktan biriydi.

Herkes fincanlarını boşaltana kadar bekledi, sonra dokunmadan yere bıraktı ve ellerini dizlerinin üzerine koydu. "Peki," dedi, "sayılar nedir?"

Aslında Helesa ona sayıları çoktan vermişti. Limana, fırtına doğumlu liman ekibi tarafından envanteri çıkarılmamış hiçbir şey girmiyordu. Evan limana giren ya da çıkan her şeyin beşte birini alıyordu; limana yanaşmanın bedeli buydu.

Geçtiğimiz ay içinde iki gemi kaçırılmıştı; ikisi de sulak alanların güney kıyılarında; biri Jagger tarafından, diğeri ise üç yıldır kendi gemisinin kaptanlığını yapan Jasmina tarafından. Jasmina'nın Jagger'ın ikinci kaptanı olmak istememesine şaşmamak gerekirdi.

"İmparatoriçe harekete geçti," dedi Sangway, kalın parmaklarını sanki biri onu almaya çalışacakmış gibi fincanına sararak. "Middlesea'ya doğru sulak alan kıyılarını taradım ve gemileri her zamankinden daha kalabalıktı."

"Öyle ?" Evan cahil numarası yaparak, "Onlar mıydı?" dedi. Nerede olduğuna ya da ne yaptığına dair herhangi bir ipucu vermeyecekti. "Sulak alan gemilerini mi avlıyorlardı yoksa sulak alanlıları mı gözetliyorlardı ya da çok ihtiyaç duydukları tatile mi çıkmışlardı?"

Sangway başını salladı. "Bilmiyorum ama batıda, Carthis'ten uzakta yoğunlaşmış gibi görünüyorlardı."

"Ah," dedi Evan kadehini kaldırarak. "Dostlarım, sonunda Celestine'i adalardan sürmeyi başardık."

Bazıları güldü.

Sangway, "Eğer sulak alan kıyısını kucaklıyorsa, bu batı Indio'da riskli hale getirecektir," diye ısrar etti. "Orası bizim için hâlâ açık olan tek avlanma alanı. Onlara doğru bir fırtına gönderip ya alabora edemez misiniz ya da onları eve geri dönmeye zorlayamaz mısınız?" Deniz lordları Evan'ın fırtına lordu yeteneğini çok az anlıyorlardı ve bu yetenekle ilgili sorunları çözmek için hep ona başvuruyorlardı.

"Eğer bunu yapabilseydim, geri kalanınıza ihtiyacım olmazdı," dedi Evan. "Indio büyük bir okyanus, tamamını denetleyemem. Çöl Kıyısı'ndaki kalemizden vazgeçip sulak bölgelerde bir liman bulmamı mı tercih edersiniz?"

İki ya da üç kişi bu fikri ciddi ciddi düşünüyor gibiydi.

"Tabii ki bu bizi Diyarlardaki kral ve kraliçelerle bir kara savaşına sürükler." Başını iki yana salladı. "Peki ya Southgate ya da Sand Harbor?"

"Çok fazla savaş gemisi var ve yeterince ödül yok," dedi Mongrel.

Jasmina gözlerini devirerek, "Invaders Körfezi çok rüzgârlı ve Güney Adaları'nda çok fazla sivrisinek var," dedi. "Neyin var senin?" Saçlarını kumaş sargılarından kurtardı ve omuzlarından aşağı doğru salladı. "Fırtına Lordu'nun senin için savaşmasını mı bekliyorsun? Bir de bakmışsınız, tembel kışlarınızı silmesini istiyorsunuz. Size bir liman sözü verdi. Tüm okyanusu korsanlar için güvenli hale getirme sözü vermedi."

Bu pek hoş karşılanmadı.

"Onun için kolay," dedi Blazon, Evan'ı işaret ederek. "İmparatoriçe'nin gemileri ondan uzak duruyor çünkü bir el hareketiyle onları bulabileceğini biliyorlar. Geri kalanımız savaşmak zorunda."

Jasmina, "İmparatoriçe gemilerini batıya götürdüyse, belki de oraya ya da Kuzey Adaları'na bir uğramalıyız," dedi. "Celestine'in etrafında dolanmaktan yoruldum."

Evan yüzlerini izledi. Jasmina bu işe gerçekten istekli görünen tek kişiydi. Bir ya da iki kişi sırtarak birbirlerini dürttü, Celestine'i arkadan dürtmenin ve paylaşacakları hazineyi harcamanın nasıl bir şey olacağını hayal ettiler. Çoğu yastıklarının üzerinde gergin bir şekilde kıpırdandı ve ellerine baktı.

Jagger hariç. Jagger onu kayalıklara çarpmak üzere olan bir gemiymiş gibi izliyordu. Evan'ın ensesi karıncalandı ve kollarındaki tüyler diken diken oldu.

Üstelik yorgundu. Göz kapakları ağırlaşmıştı ve kolu Jagger'ın onu kavradığı yerde karıncalanıyor ve zonkluyordu. Galeri penceresinden gelen esintiye rağmen ter içinde kalmıştı.

Düşündüğümünden daha aç olmalıyım.

"Geç oluyor," dedi Evan, "ve bu gece hiçbir şeyi karara bağlayamayacağız. Yarın, öğleden sonra, Derin Liman'a bir saldırı planlamakla ilgilenen herkesi kütüphanede buluşmaya davet ediyorum." Ayağa kalktı, sonra neredeyse devriliyordu.

Scummer.

"Lordum?" Helesa dedi ki. "İyi misiniz?" Helesa onun koluna girerek destek oldu, ama o shiplordları izliyordu. Şimdiye kadar gözlerini odaklamakta güçlük çekse de suçluları bulunduğunu düşünüyordu.

"Zehir," dedi. "Jagger ve Sangway, en azından. Jagger'ın tırnaklarının altında olmalı. Kaçın. Yardım çağırın." Dizlerinin üzerine çöktü, sonra da geriye doğru, ayaklarının dibinde yere yığıldı. Helesa koşmadı. Bunun yerine, her iki elinde birer kılıçla shiplordlara doğru fırladı.

Neden hiç kimse emirlere uymuyor? diye düşündü Evan. Evan'ın yüzüne ve etrafındaki zemine kan sıçramıştı. Etrafında çatışmalar sürerken, tamamen bilinçli olmasına rağmen çaresiz bir şekilde sırt üstü yatıyordu. En az bir kez üzerine basılmıştı. Bu çok uzun bir süre devam edecek gibi görünüyordu. Sonunda Helesa, Mongrel'i de yanına alarak yere düştü ve dövüş durdu.

Adil rüzgarlar ve takip eden denizler, Helesa, diye düşündü Evan. Özür dilerim.

İşte o zaman bağırışlar başladı. Görünüşe göre herkes planın içinde değildi.

"Deli misin sen?" Blazon dedi ki. "Fırtına Lordu öldüğüne göre, Celestine limana yelken açtığında ne yapacaksın?"

"Bu bir sorun olmayacak," dedi Sangway, bir işbirlikçinin özgüveniyle.

Jagger botuyla Evan'ı dürterek, "Her neyse, ölmemiş," dedi. "Sadece hareketsiz kaldı."

"Ya Strangward bir dalga çağırır ve hepimizi alıp götürürse?" Jasmina dedi ki. "Ya da gemilerimizi bulursa? Ya-?"

"Böyle bir şey olmayacak," dedi Jagger.

Blazon yere tükürdü. "Nereden biliyorsun? Fırtına Lordu büyüğü hakkında ne biliyorsun?" Kılıç lordu Evan'a endişeyle baktı. Evan elinden geleni yaptı ama yerde sırt üstü yatarken tehditkâr görünmek zordu.

"Etkisi geçince ne yapmayı planlıyorsun?" Jasmina söyledi. "Özür mü dileyeceksin?"

Jagger, "Bunun etkisinin geçmeyeceğinden emin olacağız," dedi.

"Öyle miyiz?" Blazon başını salladı. "Eğer yardımımızı istiyorsan, en başından beri planın içinde olmalıydık."

"Yardım edip etmemen umurumda değil," dedi Jagger. Evan'ın yüzüne sırtarak bakan shiplord tırnaklarını Evan'ın diğer koluna geçirdi, deriyi oydu ve arkasında derin bir çizik bıraktı. Evan'ın nefesi acıdan tısladı ama kaçamadı bile.

Jagger bir çift ağır deri eldiven giydi.

Evan, yanlışlıkla olukta sallanan kendini çizmek istemezsin, diye düşündü.

"Bundan geri dönüş yok," diye ısrar etti Blazon. "Fırtına doğanlar ne olduğunu öğrendiklerinde, bizi paramparça edecekler."

"Suçu sulak alanlara atacağız," dedi Jagger. "Gerçi sızlanmaya devam edersen suçu senin üzerine atarım."

Blazon biraz geri çekilerek sarayın geri kalanına açılan kemerli geçide doğru baktı.

Evan bir şekilde Ash ve Talbot'u uyarabilmeyi diledi. Bu senin görevindi Helesa, diye düşündü, pişmanlık içinden süzülüyordu. Helesa hâlâ taş zeminde bir kan birikintisi içinde yatıyordu.

"Bakın," dedi Jagger, "Strangward aylardır yok ve şimdi tekrar gideceğini söylüyor. Bu arada hepimiz acı çekiyoruz, çünkü imparatoriçe sahip olmaya değer her şeyi emiyor. Eskisinden daha az şey var. Her iki kıyıya da ulaşmamız lazım. İstedığımız yere gitme özgürlüğüne ihtiyacımız var. Celestine ile eşit şartlarda olmalıyız ama bu çocuk başta olduğu sürece bu asla gerçekleşmeyecek. Eğer bir liman başkanı işini yapmıyorsa, yeni birini seçmek bizim hakkımızdır. Bu yüzden. Burası artık benim limanım. Beğenmiyorsanız, gidin."

"Yani daha iyisini yapabileceğini mi düşünüyorsun?" Blazon dedi ki. "Çocuğun yapamadığı neyi yapabilirsin? Sen hava yapamazsın."

"İmparatoriçe'ye istediğini verebilirim." Evan'ı işaret etti.
"Onu."

Jasmina alt dudağını çiğneyerek Evan'a baktı. Sonra başını kaldırıp Jagger'a baktı. "Bunu bizimle konuşmalıydın," dedi.

"Gerek yoktu," dedi Jagger. "Bunu Celestine ile çoktan konuştum. Fırtına Lordu ve iki arkadaşının hayatta kalması karşılığında, Çöl Kıyısı'nın tamamının kontrolünü bize verecek."

Bu, şaşkın bir sessizlikle karşılandı.

"Bunu neden yapsın ki?" Jasmina söyledi.

"Celestine odağını sulak alanlara kaydırıyor," dedi Jagger. "Sermayesini Kuzey Adaları'nda tutacak ama Carthis'teki varlıklarını yönetecek birine ihtiyacı var." Başparmağını göğsüne yerleştirdi. "O kişi ben olacağım."

Böyle biteceğini biliyordum, diye düşündü Evan. Diğer herkes gibi Jagger da imparatoriçeyle bir anlaşma yapıp kazançlı çıkabileceğini düşünüyordu.

Eğer buna inanıyorsanız, kaba bir uyanışla karşı karşıyasınız demektir. Bu pek yardımcı olmadı, çünkü bunu görmek için etrafta olmayacağını biliyordu.

SUDAKI KAN

Ash vücuduna geri çarptı, çevresinin farkındaydı - galerinin altındaki denizin kokusu, kıyıya vuran suyun sesi, dizlerindeki ve omurgasındaki ağrı ona çok uzun süredir aynı pozisyonda yattığını haber veriyordu.

Ve yine de - eğer bir insan aynı anda hem sevinçten sersemleyip hem de keder ve endişeden dümdüz olabiliyorsa, Ash oradaydı. Babasıyla bir saat geçirmek bile ona neleri kaybettiklerini ve neleri kaybetmeye devam ettiklerini hatırlatıyordu.

Ve tam da Darian bulmacasını çözme konusunda ilerleme kaydediyorlarmış gibi görünürken, iblisin kendisi, Darian'ın Ash'in kafasına girmeye çalışmasıyla sonuçlanan bir saldırı başlattı. Neredeyse başarıyordu. Babası orada olmasaydı ne olurdu?

Ash ürperdi. Finn'e olan şey bu muydu? Eğer öyleyse, nasıl ve ne zaman oldu? Neler olup bittiğinin farkında mıydı? Eğer öyleyse, bu ne kadar korkunç olurdu?

Ash, Finn'in Deniz Kurdu'nda söylediklerini hatırladı.

Sanki bir şeyleri kaçırdığımda böyle nöbetler geçiriyorum. Kendimi kaybediyorum.

Ve sonra, dakikalar sonra, o soğuk yabancının sesi.

Beni iyileştirmeye cüret etme, Adrian. Ben kırık değilim.

Finn gerçekten de Fellsmarch sokaklarında Lyss'i öldürmeye mi çalışmıştı? Çocukluk maceralarında peşlerine takılan ve Finn'e Gündönümü pastasıymış gibi bakan küçük kız kardeşi?

Finn değil. Darian. Çocukluk arkadaşının onu ve Talbot'u diri diri yakmaya çalışırken kendinde olmadığını bilmek garip bir şekilde rahatlatıcıydı.

Finn, Deniz Kurdu'na yaptığı saldırıdan sağ kurtulmuş muydu? Darian kontrolü tekrar ele geçirmiş ve başladığı işi bitirmek için saraya geri mi dönüyordu?

Bu düşünce onu dehşete düşürdü.

En azından iblis rahip Ash'i ele geçirmeyi başaramamıştı. Ve görünüşe göre yaşayanlarla olan bağlantısını geçici olarak kaybetmişti.

Finn'den mi bahsediyordu? Bir Aediion gölgesi aynı anda birden fazla kişiyi ele geçirebilir miydi?

Babasına sormak istediği daha o kadar çok soru vardı ki.

Annesi zehirlendiğinde Finn saraydaydı.

Ama babasının öldürüldüğü gün onu sokakta yakalayan on üç yaşındaki Finn değildi. Hana'yı öldüren de Finn değildi. O zaman kimdi? Şu anda bile, sarayda Gri Kurt soyuna karşı entrikalar çeviren başka biri mi vardı?

Ash'in annesine haber vermesi, onu uyarması gerekiyordu. Kapının çalınmasıyla irkildi.

"Gel!" dedi, cevap vermek için zamanında bedenine geri döndüğü için mutluydu.

Temiz giysiler, çarşaf lar ve banyo malzemeleri taşıyan kanlı bir hizmetçi içeri girdi. "Wetlander," dedi. "Benimle gel. Lord Strangward seni hamama götürmemi söyledi."

Ash başını salladı. "Şimdi olmaz. Sulak alanlara bir mesaj göndermem gerekiyor. Bunu nasıl yapabilirim?"

Hizmetçi ona göz kırptı. "Belki Lord Strangward size yardımcı olabilir."

"Strangward şimdi nerede?" Ash sordu.

Hizmetkâr, "Şiplordlarıyla buluşuyor," dedi. "Onunla konuşmam gerek."

"Ve olacaksın. Hamama gittikten sonra."

Ash'i birkaç basamak aşağı indirdi ve alt kattaki başka bir galeriye çıkardı. Galeri katının büyük bir kısmı

kayalarla kaplı büyük, buharlı havuz, böylece bir mağarayı veya bir çöl vahasını andırıyordu.

Ash ona baktı ve en son ne zaman doğru düzgün banyo yaptığını hatırlamaya çalıştı. "Nasıl- Bu inanılmaz," dedi.

Hizmetçi başını salladı. "Lord Strangward suyu yerin altından yukarı çağırdı," dedi. "Sürekli yenilenir, bu yüzden her zaman temizdir. Sadece dikkatli olun. Oldukça sıcaktır."

Ash başını salladı, gözlerini aç bir şekilde suya dikti ve hizmetçi gidene kadar bekledi. Sonra kıyafetlerini çıkardı ve banyoya girdi.

Endişelerine rağmen, olan biten her şeye rağmen, cennet gibi hissetti. Eğer şimdi ölürsem, diye düşündü, şikayet edemem.

Büyük, kaba bir sünger alarak kendini fırçaladı ve saçlarına sabun sürdü, durulamak için arkasına yaslandı. Tam o sırada bir ses duydu, bir kapı açılıp kapanıyordu, iki ses yaklaşıyordu. Havuzun kenarına doğru yüzdü, oradaki çıkıntı onu kısmen gizliyordu ve bekledi.

Talbot'la birlikte başka bir .

"Bir saat sonra, güneş denize ulaştığında seni almaya geleceğim," diyordu hizmetçi. Sonra da gitti.

Talbot soyunmaya başlamıştı ve Ash onu varlığından haberdar etmesi gerektiğini biliyordu.

"Talbot," dedi ve neredeyse galerinin tavanına çarpıyordu. "Her şey yolunda. Benim."

Kadın ters ters baktı, cübbesi üzerine yapışmıştı. "Bu doğru değil," diye tısladı. "En azından beni uyarabilirdin."

" bu," dedi Ash. "Uyarı."

Talbot alt dudağını çiğneyerek özlemle sıcak suya baktı. Sonra hayal kırıklığı içinde içini çekti. "Zararı yok. Belki akşam yemeğinden sonra dönmek için zamanım olur."

Ash tekrar, " yok," dedi. "İçeri gel. Ben bakmayacağım."

"Ya sana bakarsam?" dedi. "Kazara, yani. Bu doğru değil."

"Bunun için endişelenme."

"Hoşunuza gitse de gitmese de endişelenirsiniz, Majesteleri."

"Ben bir şifacıyım. Sadece çıplaklığı uzun zaman önce aşmakla kalmadım, yıkanmanın önemine de inanıyorum. Özellikle de bu gece hayatta kalırsak ve birlikte küçük bir tekneye binersek." Ash suya battı, sonra tekrar çıktı ve ıslak saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. "Güven bana Talbot, bu fırsatı kaçırmak istemezsin."

"Şey ..." Talbot tereddüt ederek,

"Bir şartım var," dedi. "Bir şartım var," dedi Ash.

"Durum?" Talbot sanki bir bit yeniğı olduğunu biliyormuş gibi hızlı bir adım geri çekildi.

"Bana Ash de. Majesteleri değil. Bu işleri çok daha kolaylaştıracaktır."

Bir ayağından diğerine geçerek tartıştı. "Ama sen bir prenssin."

"O kadar uzun zamandır prens olmadım ki, nasıl prens olduğumu unuttum.

Lyss'e ne diyorsun?"

Talbot numaralar için bunu inceledi.

"Lyss." "Ekselansları değil mi?"

"Ona 'Majesteleri' diye hitap ettiğim zamanlar oluyor."

"Bu o zamanlardan biri değil. Ve eğer sorun olmazsa sana Sasha demek istiyorum," dedi. "Zaten unvan kullanmazsak daha güvenli olur."

Ve böylece anlaşılmaya varıldı.

İkisi de iyice temizlendikten ve birkaç dakika ılandıktan sonra Sasha, "Finn'le ilgili şu şey," dedi. "Senin gördüğünü gördüğünü biliyorum, Strangward da onun gördüğünü gördü ama ben hâlâ inanamıyorum."

Ash, işte sana bir açıklama denemek için bir şans diye düşündü.

"Onu daha çok savaş alanında, Lyss'e göz kulak olurken gördüm," diye devam etti Sasha, "çünkü, biliyorsun, ben

onun çevresinde dolaşmayın. Bana ihanet edebileceğini düşündürecek hiçbir şey görmedim. Ve biliyorum Lyss ona hayatı pahasına güvenirdi ve birkaç kez güvendi de."

Ash kollarını havuzun kenarına yasladı. "Gençken ona biraz aşıkmiş," dedi.

Sasha ona bir bakış attı. "Hâlâ öyle sayılır. Beni yanlış anlamayın, sürekli onun peşinde koşmuyordu, sadece onu yoldan çekecek başka kimse çıkmamıştı. Bu yüzden Prenses Julianna ile nişanlandığını açıkladığında, bu biraz darbe oldu." Kızardı. "Masal anlatmak istemem. Sanırım kendini pusuya düşürülmüş gibi hissetti. Nasıldır bilirsiniz, ilk aşk falan."

"Küçükken hiç aşık olmadım," dedi Ash. "Her zaman kütüphanedeydim. Ya da bahçede." Oden's Ford'da kızlar olmuştu ama ciddi bir şey değildi. Lila Barrowhill, herkes bir yana, kararsız tavırları yüzünden onun peşine düşmüştü.

Kral Gerard'ın kölelerini avlamakla meşguldüm. Bir suikastçının insanlarla tanışması zordur.

Jenna Bandelow onun ilk aşkıydı. Vahşi, vahşi Jenna, şifacı kıyafetleri içindeki kurdun kokusunu almıştı.

İşler böyle giderse, o da onun son aşkı olabilirdi.

Her Jenna, hayatta kal.

Şimdi Sasha tekrar düşüncelerine daldı. "Bence Lyss'in Finn'den hoşlanmasının bir nedeni de ona seni hatırlatmasıydı. Ciddi. Düşünceli. Amaçlı. Saraydaki pek çok kişi gibi kurnazca konuşmuyor ve şaklabanlık yapmıyor."

"Julianna ile birlikte olmasına şaşırdım," dedi Ash. "Ama birkaç yıl içinde çok şey olabilir." Bu yılın en hafif deyimidir.

"Özellikle de savaş zamanında. Yaralandığından beri farklı. İyileştirme işine girmeye o zaman karar verdi. Sanırım dinle daha fazla ilgilendiğini söyleyebilirsiniz."

"Bu bizi paramparça etmekle uyuşmuyor," dedi Ash. Hızlı bir nefes alarak devam etti. "Dinle, bence Finn'in bizi öldürmeye çalıştığı gerçeğini onu suçlamadan da kabul edebiliriz."

Sasha ona baktı, gözleri kısılmıştı. "Yani ... akli başında değil miydi?"

"Bunu söylemenin iyi bir yolu," dedi Ash. "Bence birileri onu kullanıyor, bir şeyler yapmaya zorluyor."

"Şantaj gibi mi?" "Sihir gibi."

Sasha kaşlarını kaldırdı. "Bir büyü'nün etkisi altında mı?"

Ash başını salladı. "Bu onun tehlikeli olmadığı anlamına gelmez. Hâlâ durdurulması gerekiyor ama belki ona yardım etmenin bir yolunu bulabiliriz. Ve onu affedebiliriz."

Şimdiye kadar güneş ufku altına düşmüştü ve hâlâ kimse onları almaya gelmemişti. Ash'in kürek kemikleri arasında bir şeylerin ters gittiğini söyleyen o dikenli his oluşmaya başlamıştı. Tecrübelerine göre, sorunlarla giyinik olarak karşılaşmak her zaman en iyisiydi.

"Hadi giyinelim," dedi ve bornozuna uzandı. "Geç oluyor."

Sasha giysilerini bir kumtaşı çıkıntısının diğer tarafına taşıdı. Ash aceleyle keten bir gömlek ve bol bir pantolon giydi; ev sahiplerinin ona verdiği kıyafetlerdi bunlar. Koşan ayakların sesini duyduğunda sandaletlerini giymek üzereydi.

Kafasını kaldırdığında kanlı bir kalabalığın ona doğru akın ettiğini gördü. "İşte orada," diye bağırdılar. "İşte o."

Ash tılsımına uzandı, sonra onun eski kıyafetlerinin yanında durduğunu fark etti. Gündönümü gibi parlıyor, ışık ve gölgeler banyo odasının duvarlarında ve tavanında yüzüyordu. Tılsım doğru atladı ama kana bulanmışlar tarafından durduruldu ve sırt üstü yere yatırılıp yumruklanıp tekmelendi.

"Kesin şunu!" Sasha araya girerek onları Ash'in üzerinden sürükledi ve kendi yumruk ve tekmelerini savurdu. Fakat

onlardan çok fazla vardı - korkusuz ve inanılmaz derecede güçlüydüler. Kısa süre sonra ikisi de hayatları için savaşıyordu.

İyi ki banyo yapmışım, diye düşündü Ash, bir kalabalık tarafından öldüresiye dövülmeden önce.

"Durun!" diye seslendi biri. "Lord Strangward onları canlı ve yaralanmamış istiyor."

Yumruklama ve tekmeleme çılgınlığı durdu ve Ash ve Sasha vardı çekilmiş kabaca için onların Ayaklar, onların kolları kısıtılmıştı. Ash ellerinden ve kollarından hızla geçen bir ışık gönderdi ama kana bulanmış esirleri üzerinde hiçbir etkisi yok gibiydi. Bir adam ve bir kadınla karşı karşıyaydılar, odada kana bulanmamış olan tek iki korsan. Ash'in babasının deyimiyle, oluşan katmanlar halinde . Bunlar Strangward'ın iki efendisi olmalı.

konusmuştu.

"Bütün bunlar da ne demek oluyor?" Ash söyledi.

"Ne hakkında olduğunu biliyorsun," dedi adam. "Lord Strangward sana iyilikten başka bir şey yapmadı ve sen de ona borcunu böyle ödüyorsun."

Kana bulanmışlar mırıldandı ve etraflarındaki kordonu sıkılaştırdı.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedi Ash. "Strangward bizimle akşam yemeği için buluşacaktı ama gelmedi. Biz de tam onu aramaya gidiyorduk."

"Onu sen zehirledin," dedi zırhlı efendisi.

"Onu zehirlediniz mi?" Korku ve çaresizlik Ash'in içinde dalgalandı. "Yani öldü mü?"

"Ölmedi ama çok hasta." Tıpalı bir şişeyi Ash'in yüzüne doğru itti. "Bunu senin odanda bulduk."

"O da ne?"

"Zehir."

"Nereden biliyorsun? bir etiket var mı?"

Bir an için afallamış gibiydi. "Başka ne olabilir ki?"

"Eğer bu zehirse, ne tür bir zehir?"

"Strangward'ı zehirleyen türden," diye hırladı. "Sen benden daha iyi bilirsin."

"Bunu daha önce hiç görmemiştim," dedi Ash. "Buraya sırtımdaki kokuşmuş giysilerden başka bir şeyle gelmedim. Birini zehirlemiş olsaydım, buraya gelip sıcak bir banyoya atlar mıydım?"

"Bunu anlamamamız için izlerinizi kapatmayı umdunuz."

Onlar konuşurken, diğer shiplord düzenli bir şekilde odayı arıyordu. Ash onun tılsımı almasını izledi. Avucunda tarttı, sonra metali test etmek için zinciri ısırıldı. Zinciri başının üzerinden kaydırarak tılsımı gömleğinin altına soktu. Belli ki onu koleksiyonuna eklemek istiyordu.

Arkadaşı gördü. "Jasmina! Ver şunu bana."

"O benim hakkım Jagger," dedi Jasmina, onu daha sıkı tutarak.

Bu benim hakkım, diye düşündü Ash, ama üçlü bir mücadelede galip gelebileceğinden şüpheliydi.

Jagger, Jasmina'nın kolunu tuttu ve kana bulanmışların duyamayacağı şekilde onu kendine doğru çekti. "İmparatoriçe için bir simge olarak buna ihtiyacım olacak," diye tısladı.

"Başka bir şey bul," diye tısladı Jasmina. "Celestine'e güveniyorsan aptalsın demektir. Dediğim gibi, bunu benimle daha önce konuşmalıydın-"

"Ne yaptığımı biliyorum," diye homurdandı Jagger, "ve senin gibi birinden ders almaya ihtiyacım yok."

"Neden ben, onca insan arasından?"

"Çeneni kapamalı ve sana söyleneni yapmalısın. Ben Çöl Kıyısı'nın efendisi olduğumda etrafta dolaşacak çok hisse olacak."

"Böyle bir şey olmayacak," dedi Jasmina, "o yüzden payımı şimdi alacağım."

Bunun üzerine Jagger onun suratına öyle sert bir ters yumruk indirdi ki yere sırtüstü düştü ve başı taşlara çarptı. Bu sırada o orada yatıyordu,

Jagger bir anlık şaşkınlıkla tılsımı koparıp aldı ve paltosunun içine soktu.

O arkasını dönerken, Jasmina'nın eli bıçağına doğru kaydı ve sonra tekrar uzaklaştı. Ash hayal kırıklığını bastırdı.

"Dinle," dedi Sasha, "eğer Strangward zehirlendiyse, Freeman yardım edebilir. O bir şifacı. Eğer ona kolyesini geri verirsen-"

"Yani onun işini bitirebilir mi? Hiç sanmıyorum," dedi Jagger.

Kana bulanmışlar arasında bir mırıltı yükseldi. İçlerinden biri "Sulak Alanlı'nın şifacı olduğu doğru mu?" dedi.

"Lütfen," dedi Ash. "Onu görmeme izin verirsiniz, hastalığı tedavi edebilir ya da zehre karşı koyabilirim." Yüzlerindeki umut ışıltısını görünce aceleyle devam etti. "Lord Strangward benim arkadaşım. Ona zarar vermem."

"Aptal olma," dedi Jagger. "Fırtına Lordu'nu öldürmeye çalıştı. Neden ona yardım etsin ki?"

Kanı bozuk tereddüt etti. "Ama eğer o bir şifacıysa ... ?" "O bir şifacı değil," dedi Jagger. "O bir yalancı. Şimdi. Koy onu sulak alanlar kafeste."

Ash, onlar uzaklaştırılırken, bugün burada hepimiz bir şeyler öğrendik, diye düşündü. Umarım bunu kullanacak kadar uzun yaşarız. Bu arada, Lyss'in peşinden gitme umudu, tepedeki yıldızlardan herhangi biri kadar uzak görünüyordu.

MAHKEME CELBİ

Lila kalenin duvarlarının hemen dışında durdu, gözleri heybetli graniti takip ederek tepedeki mazgallara, bir kol boyu aşağıdaki ok yuvalarına ulaştı. Tanıdık ama yine de yabancıydı. Bu duvarlar onu hayatı boyunca uzak tutmuştu.

Kale Kayalıkları'ndaki onca birikimden sonra, Dancer ve Willo'dan aldıkları bilgi en iyi ihtimalle kabataslaktı. Gri Kurt soyu ve kraliyet tehlikedeydi ve Lila ile Gölge'ye başkentte ihtiyaç vardı.

Aynı tas aynı hamam, diye düşündü Lila.

Gölge atını onunkinin yanına doğru itti. İkisi de duvarın üzerinde yükselen kuleye baktı, güneş Ruh Dağları'nın ardına düşerken pencereler aydınlandı, Gri Kurt bayrağı tepeden dalgalanıyordu.

"Herhalde emekli olup beni kaptan yapmak istiyor," diye homurdandı Lila.

Shadow, "Bunun emekli olabileceğiniz bir iş olduğunu sanmıyorum," dedi.

"Diğer her şey değişiyor, bu neden değişmesin?" Lila söyledi. Arkadaşlıklarının kuralları da dahil olmak üzere her şey değişiyordu. Shadow'un ruhundaki karanlık yerlere ışık tutmaya çalışmak Lila'nın işiydi. Şimdi rolleri tersine dönmüştü ve Lila kendini yanlıs deriye hapsolmuş ve yanlıs satırları okuyormuş gibi hissediyordu.

"Bir de şu bak," dedi Shadow. "Eğer kaptansan, üniformaları değiştirebilirsin, değil mi? Her zaman mavi üniformanın

senin rengin değil."

Lila, "Herkes kahverengi bunghole giydireceğim," dedi. "Ve şapkalarında kırmızı bir tüy."

Gölge güldü. Lila atının üzerinde oturuyordu, aklı karmakarışık. Babası ne istiyordu ve onun cevabı ne olacaktı?

"Oyalanmak işleri kolaylaştırmayacak," dedi Shadow sonunda.

Lila, "Belki değil, ama onu daha da uzaklaştıracak," dedi. Yine de i ini çekti ve atını kapıya doğru sürdü.

Nöbetçiler gelişlerinden haberdar edilmiş gibi görünüyordu, çünkü küçük bir törenle geçmelerine izin verildi. Lila, özenle bilenmiş kimliğini bırakmak istemeyerek adını Barrowhill olarak verdi.

"Yüzbaşı Byrne bizi hemen görmek istedi," dedi Shadow. "Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Muhtemelen kraliçeyle birlikte," dedi nöbetçi. "Bugünlerde neredeyse her zaman orada."

Bu yeni bir şey değil, diye düşündü Lila. "Ona geldiğimizi haber ver," dedi. "Muhafız barakalarında olacağız."

Lila yıllarca yaşam alanları arasında bukalemun gibi hareket etmiş, Oden's Ford'daki korunaklı  ğrenci hayatından acımasız Ardenine başkentine ve imparatorluğun liman şehirlerine kaymıştı. Her ortamda koruyucu bir renge bürünüyor, planlarına ve çevresine uygun olan rolü oynuyordu. Kendisi olabildiği doğu kıyısındaki ka ak i yerleşim bölgeleri hariç. Ve hiç kimse olmadığı kuzey başkenti.

Fellsmarch'ta, dışlandığı hayata katılmaktan kaçınarak her zaman çeperde kalmıştı. şehirde bir bulut gölgesi gibi dolaşıyor, arkasında hiçbir iz bırakmıyordu. Bunu hiç istemediği bir hayatın içine sıkışıp kalmaya tercih etti.

Ve şimdi babasının ona sahip çıkması işine geldiği için, tarladan ıslık  alarak gelen hevesli bir köpek gibi koşarak gelmişti. Doğru, muhtemelen beklediği kadar çabuk gelmemişti. Güneyli misafirlerine eşlik etmekte ısrar etmişti.

ve onları oraya yerleştirmek. Kuzeydeki iblislerle ilgili hikâyelerle büyüdükleri için, bazı lithlingler canlı canlı yenmek ya da kuzey tanrılarına kurban edilmekle ilgili kâbuslar görüyordu. Anne ve kız Matelonlar onları yatıştırmakta çok yardımcı oldular. Hiç şüphesiz, onlar için güneydeki canavarlarla ilgili anılar kuzeydeki canavarlarla ilgili endişeleri gölgede bırakıyordu.

Dağlıların çoğu imparatoriçeyle sahada buluşmaya hazırlanmak üzere doğuya, Delphi'ye gönderildiği için kışlalar neredeyse bomboştu. Ordu bu kadar zayıfken Lila, Destin Karn'ın Kral Jarat'ı asıl tehlikenin kuzeydeki başkentte değil kıyıda olduğuna ikna etmede başarılı olması için dua etti.

Babası meselenin acil olduğunu söylerken ciddi olmalıydı, çünkü çağrı geldiğinde eşyalarını daha yeni yerleştirmişlerdi; mümkün olan en kısa sürede kraliçenin dairesine gitmeleri gerekiyordu. Lila ancak banyo yaptıktan ve kendi seçtiği üniformayı giydikten sonra gelebilmişti - beyaz keten gömlek üzerine uzun yün ceket, dar pantolon ve uzun çizmeler, hepsi de "bunghole kahverengi" olarak tanımlanabilecek bir renkteydi. Hepsi de saray çamaşırhanesinden alınmıştı ve orada kırmızı tüy bulunmuyordu.

Shadow onu görünce dudaklarını birbirine bastırdı ve gözlerini devirdi ama hiçbir şey söylemedi.

Kraliçe'nin dairesine giden koridorlar sessizdi, terk edilmiş gibiydi, bu da başkentin terk edildiği ve mümkün olan herkesin doğuya gönderildiği izlenimini güçlendiriyordu. Byrne bu yüzden mi rehineleri buraya getirmemeleri konusunda onları uyarmıştı? Saldırıya açık olduğu için mi? En azından kraliçenin odalarına girip çıkan saray mensupları ve yetkililer olmalıydı.

Tabii kimseyi kabul edemeyecek kadar hasta değilse.

Lila görevin ne olabileceğini çözmeye çalıştı. Kraliçe Raisa onlardan ne isterdi? Hangi konuda iyilerdi? Ve emirler neden doğrudan ondan geliyordu?

Belki de kraliyet mücevherlerini kraliyetten istemiştir.

Kraliçe'nin kanadına ulaştıklarında, sarayın geri kalanıyla kıyaslandığında kalabalık görünüyordu. Süitin girişine mavi giysili muhafızlar yerleştirilmişti ve kabul odasının kapısına ulaşana kadar gülümsemeyen kurtların arasından geçmeleri gerekiyordu. Orada üzerleri acımasızca arandı ve tüm silahlarına el konuldu.

Sonunda oturma odasına kabul edildiler. Kraliçe Raisa ve Yüzbaşı Byrne, bu ılık bahar gününde pek de ihtiyaç duyulmayan ateşe yakın bir kanepede birlikte oturuyorlardı. Byrne'ün üniforma ceketi koltuğun arkasına asılmıştı ama dizlerinin üzerine yün bir battaniye örtülmüştü ve bu sahnede ev içi, hatta mahrem bir şeyler vardı.

Ancak onlara uzun beyaz saç örgüsü olan yaşlı bir kadın refakat ediyordu. Pencerenin altında oturmuş kitap okuyordu, kasvetli kıyafeti bir adak adamayı andırıyordu. İçeri girdiklerinde ayağa kalktı ve elini yanındaki pencere pervazına yaslanmış büyük bir kılıcın kabzasına dayadı.

Lila tekrar baktığında Byrne'ün de kılıcının elinin altında olduğunu gördü. Belki de samimi doğru kelime değildi. Daha çok kuşatılmış gibi görünüyorlardı.

"Kaptan Byrne," dedi Lila sert bir selamla. "Shadow ve ben buradayız, sizin de yaptığınız gibi"-Sipariş mi? Emir mi? Talep mi?

-"Emredildi," dedi.

Babası ona baktı, sonra battaniyeyi kenara itti ve ayağa kalktı. Yüzündeki ifade rahatlama ve şaşkınlık karışımıydı.

Onu görelili sadece birkaç hafta olmuştu ama Lila adamın yaşlanmasına çok şaşırmıştı. Her zamanki gibi dimdik duruyordu ama saçları neredeyse gözlerine uyacak kadar ağarmıştı. Lila böyle bir şeyin bir gecede gerçekleştiğini duymuştu ama buna pek inanmamıştı. Ta ki şimdiye kadar.

Yine de babası kraliçenin yanında dinç ve sağlıklı görünüyordu. O her zaman ufak tefekti ama şimdi çelimsiz görünüyordu. Yüzündeki kemikler daha önce hiç olmadığı kadar göze çarpıyordu ve köprücük kemiklerinin yanında çukurlar vardı. İkisi de bir felaketten ya da bir salgından sağ kurtulmuş gibi görünüyordu.

Lila bu tuhaf, özel buluşma karşısında dengesini kaybederek ağırlığını kaydırdı. Babasıyla tavernalarda, kışlalarda ve arka koridorlarda görüşmeye alışkındı, oysa kraliçeyle karşılaşmaları her zaman mavi ceketliler, saray mensupları ve kendi anonimliği tarafından yalıtılmıştı. Birbirleriyle hiç gerçekten konuşmuşlar mıydı? Lila hatırlayamıyordu.

Selam mı versin, reverans mı yapsın, yoksa ne yapsın? Byrne bu soruya onu kucaklayarak cevap verdi. "Seni gördüğüme çok sevindim, Lila," diye mırıldandı onu bırakmadan önce.

"Geldiğiniz için ikinize de teşekkür ederim," dedi Kraliçe Raisa yumuşak bir sesle. "Geleceğinizden emin değildim."

"Şey. Acil görünüyordu, biz de öyle yaptık." Lila durakladı. Kraliçe devam etmeyince, "Hasta olduğunuzu duyduk. Umarım daha iyi hissediyorsunuzdur."

Kraliçe Raisa, Byrne ile bakışarak, "Hastaydım," dedi. "Sanırım ölümün kapısına kadar gittiğimi söyleyebilirsiniz. Ve tekrar geri döndüm."

Byrne gergin bir şekilde gülümsedi.

"Lütfen," dedi kraliçe. "." Örgülü ve kılıçlı kadına eliyle işaret etti. "Magret, Gryphon Usta'nın içime doldurup durduğu çaydan biraz getirebilir misin? Sanırım geri kalanınız daha iyi bir şey tercih eder.

."

"Uzun süre kalmayacağız," dedi Lila. "Hiçbir şeye ihtiyacımız yok."

"Belki de seni biraz şekerli kekle baştan çıkarabiliriz, çocuğum," dedi Magret, çenesi onaylamaz bir tavırla. "Huyunu yumuşatabilirler."

"Şekerli keklere bayılırım," dedi Shadow, Lila'ya sakinleştirici bir bakış fırlatarak, "ve çay dışında her şeyi içerim."

"Peki," dedi Lila, oturdu ve terleyen ellerini kahverengi pantolonuna bastırđı. "Eğer ısrar ediyorsan, bingo oynayacağım. Ya da mavi harabe."

Ağzından acı bir şeyler dökölmeden ağzını açamıyor gibiydi. Kendisini küçük, kaba bir insan gibi hissetmesine neden oluyordu.

Magret gözlerini devirdi ve uşağın kilerine doğru yürüdü, eğer dışarı çıkabilseydi muhtemelen Lila'nın mizacını yumuşatmayacak bir şeyler mırıldandı.

Kraliçe, "Kaçakçı Sahili'nde neler olduğunu duyduk," dedi.

"Gerçekten mi?" dedi Lila, tüyleri diken diken olmuştu. Bu görüşmeyi bu konuyu tartışmadan atlatmayı umuyordu.

"Kıyı şeridindeki tüm yerleşim yerlerinin saldırıya uğradığını duyduğumuz doğru mu?" Byrne söyledi.

"Gittiler," dedi Lila, bunun her şeyi sona erdireceğini umarak.

Byrne ve kraliçe birbirlerine baktılar. Byrne boğazını temizledi. "Chas ve Leah hakkında herhangi bir haber var mı, ya da-"

"Hayır," dedi Lila sert bir ifadeyle. "Bir sürü ceset gördük ama kimseyi teşhis edecek kadar yaklaşamadık. Öldüklerini ya da Carthis'e götürüldüklerini varsayıyorum. Burada işimiz biter bitmez gidip kesin olarak öğreneceğim. Sonra da ne yapacağıma karar vereceğim."

"Çok üzgünüm," dedi kraliçe, biraz öne eğilip Lila'nın gözleriyle buluşmaya çalışarak. "Bu lanet olası savaş bizden çok şey çaldı - sadece bir nesil değil, iki nesil."

Lila tavana bakarak, "Bu senin için bir savaş," dedi. Alçıdan güller ve dikenlerle süslenmişti. "İnsanlar ölüyor."

"Evet," dedi Kraliçe Raisa. "Öyle."

Bu kadar sempatik olmayı bırak, diye düşündü Lila, gözleri yanıyor ve boğazı ağrıyordu. Senin önünde ağlamayacağım.

Neyse ki o sırada Magret ičeceklerle döndü. Lila bir fincan bingo sonra çok daha iyi hissetti. Tehlikeli bir řekilde daha iyiydi.

Kraliçe, "Kral Jarat'ın rehinelerini nasıl kaçırdığınızı duymak için sabırsızlanıyorum," dedi. "Bunu öğrendiğinde yüzünü görmeyi çok isterdim."

"Bu bir ekip çalışmasıydı," dedi Lila. Konuyu değiştirmeye hevesli bir şekilde, "Ailelerden bahsetmişken, hazır buradayken Prens Adrian'a yetişmeyi umuyordum," dedi. Etrafına bakındı. "Nerede o?"

"Çok şey oldu," dedi Kraliçe Raisa, Lila'nın bardağına biraz daha bingo doldururken. "İşte bu yüzden yardımınıza ihtiyacımız var."

FIKIR AYRILIĞI

Ertesi sabah, Gölge ayıklamakta olduğu bir yığın kâğıttan başını kaldırıp Lila'ya kaşlarını çatarak baktı. "Oturur musun, Lila? Sen odanın içinde dolanırken konsantre olmak çok zor."

"Buna konsantre olmaman gerekiyor," dedi Lila. "Bizi bu durumdan kurtarmanın bir yolunu düşünmen gerekiyordu."

"Seni bundan kurtarmaktan bahsediyorsun," dedi Gölge. "Bu kolay. Yürüyerek uzaklaş. Ya da, daha iyisi, atla. Ölülerinizi sahile gömün ya da Ardenscourt'a dönüp arkadaşınız Karn'la plan yapın ya da Carthis'e yelken açın ya da ne yapmak istiyorsanız onu yapın. Sadece sessizce yap, çünkü ben çalışmaya çalışıyorum."

Kışladaki ikamet süreleri kraliçeyle yaptıkları görüşmeden hemen sonra sona ermişti. Genellikle ziyaretçilerin ve diplomatların konaklaması için kullanılan, kale yakınlarındaki görkemli bir ev olan Kendall House'a taşınmışlardı.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu ellerini kalçalarına koyarak.

"Neyi neden yapıyorum?"

"Kraliçe'nin konseyinde yer almayı neden kabul ettiniz?"

"Kraliçe istedi diye mi?" Gölge dedi ki. "Önemli olduğunu söylediği için mi? Kraliçeliğin geleceğinin buna bağlı olabileceğini söylediği için mi?"

Evet, ama bunun dışında? Lila gözlerini devirerek düşündü. Shadow'un ani vatanseverlik nöbeti ona ihanet gibi gelmişti. Onun her zaman alaycı bir dost olacağına güvenebilirdi.

"Söylediği her şey doğru olsa bile," dedi Lila, "bu iş bizim için tamamen yanlış, bunu biliyorsun. Neden bize sorsun ki?"

"Bilmiyorum, belki de kraliçeliği bir an önce yerin dibine sokmak istiyordur."

"Ciddi ol."

"Tahmin etmem gerekirse, çaresiz olduğunu söyleyebilirim," dedi Shadow. "Varilin dibini kazıyor. Prensesin varisi Carthis'te-"

"Kraliçe Carthis'te," dedi Lila. "Hatırladın mı? Kraliçe Raisa, Alyssa'nın artık kraliçe olduğunu iddia ediyor. Ama bunu kimseye söylemememiz gerekiyor. Bu bir tür Gri Kurt büyü tekniği."

"Kraliçe Lyss Carthis'te," diye düzeltti Shadow, "ve Prens Adrian onu kurtarmaya çalışıyor ve diğer herkes Delphi'de imparatoriçeyle savaşmaya hazırlanıyor, yani ..." Omuz silkti. "Lyss benim arkadaşım. Onun evine dönebileceği bir kraliçesi olsun istiyorum. Aspen'in kız kardeşlerinin yaşayacak bir yeri olsun istiyorum."

"Aralarından seçim yapabileceğimiz bir sürü insan var," dedi Lila. "Her neyse, konsey yeterince büyük gibi görünüyor. Prenses Mellony ve Prenses Julianna var, ya da her neyse, ve büyücüler için Bayar var, ve Vega ve ..."

"Ders çalışıyordun, değil mi?" Gölge bir kaşını kaldırarak, "Onlar zaten konseyde ve konseyden biri onu öldürmeye çalıştı, hatırladın mı?" dedi. "Onlar zaten konseyde ve konseyden biri onu öldürmeye çalıştı, hatırladın mı? Onlara güvenmiyor."

"Kendi kız kardeşine güvenmiyor mu?" Lila, kendi kendine inanmadığın argümanlar üretiyorsan bu oldukça kötü, diye düşündü.

"Kral Gerard'ın kardeşleri ona güvenmeli miydi?"

"Bize neden güvensin ki?" Lila öyle dedi. "Ben güvenilir biriyim, kime istersen sor." İsteddiği son şey, en başta istemediği bir işte başarısız olduğu için sorumlu tutulmaktı.

"Oden's Ford'da oğlunun hayatını kurtardın. Sonra onu Ardencourt'tan geri getirmeyi başardın. Bu olmalı

bir şey sayılır."

"Bu tamamen farklıydı," dedi Lila. "Dürüst olmak gerekirse, Adrian Ardencourt'ta başını belaya soktu. Sonra da kendini kurtardı."

"Hmm." Shadow bir belgeyi inceledi, kaşları çatılmıştı, belli ki onu görmezden gelmeye çalışıyordu.

Lila görmezden gelinmeyi reddetti. "Yani bizi seçmesinin tek nedeni daha önce konseyde yer almamış olmamız mı?"

Gölge homurdandı, kâğıtları bir kenara bıraktı ve bir kitap açtı.

"Baban da yapabilirdi," dedi Lila. "Ya da büyükannen."

"Babam savaşa yardım etmek için Alyssa Platosu'na gidiyor. Willo Cennestre bugünlerde yaylalardan hiç ayrılmıyor."

"O zaman herkesi başkentin dışına göndermemeliydiler," dedi Lila. "Seçebileceği daha çok insan olurdu." Mantıksız davrandığını biliyordu ama mantıklı olmak hiçbir zaman onun güçlü yanı olmamıştı.

"Lila, konseyde daha genç insanlar olmasını istediğini söyledi. Bizim neslimizden insanlar, kraliyet yıkılırsa en çok kaybedecek olanlar."

"Belki de işler ters giderse suçlayacak birini istiyordur," dedi Lila, kafasının içinde "Sorun bu mu?" diyen sesi duymazdan gelmeye çalışarak. Kraliçeliğin çöküşü için suçlanmak istememen mi?

Gölge sonunda pes etti ve kitabını kapadı. "Bak, neden seninle gitmem için beni ikna etmeye bu kadar kararlısın? Babana ve kraliçeye karşı kırgın olmanı anlayabilirim. Kalmak istemiyorsan, o zaman git."

"Bu da ne demek oluyor?" Lila konuya girmek için sabırsızlanıyordu.

"Babanızın Kraliçe Raisa ile birlikte olmak için sizi ve annenizi terk etmesine neden içerlediğinizi anlayabiliyorum-"

Lila bıçağını çektiğini hatırlamıyordu ama bir sonraki hatırladığı şey bıçağın Shadow'un boğazında olduğu ve adamın iki eliyle bileğini kavradığı, burunlarının birkaç santim açık olduğuydu. Elleri sıcak ve sinirli, avuç içleri nasırlıydı.

"Aptal olma," dedi. "Unutma, annem Ragmarket'teki en iyi bıçak dövüşçüsüydü."

"O zaman neden öldü?" Lila affedilmez bir şekilde karşılık verdi.

"Bilmiyorum," dedi Gölge. "Ama öyle ve annen de öldü ve ikimiz de hayal kırıklığına uğramış babalarla uğraşmak zorundayız."

"Lafı ağzıma tıkma. Her neyse, Dancer seni hayal kırıklığına uğratmadı," dedi Lila. "Öyle değil-"

"Yüzbaşı Byrne gibi değil mi? Gerçekten seni hayal kırıklığına uğrattığını mı düşünüyorsun?"

"Tabii ki öyle. Ben Simon gibi değilim. Byrne'ün fedakârlık özelliğini miras alan oydu. Yaşamayı gereken kişi Simon olmalıydı. Ben bu aileye hiçbir zaman uyum sağlayamadım ve şimdi neden uyum sağlamak zorunda olduğumu da bilmiyorum."

"Dürüst ol. Baban da seni hayal kırıklığına uğrattı."

"Benim babam bir azizdir," dedi Lila gözlerini devirerek. "Neden hayal kırıklığına uğrayayım ki?"

"Ebeveynler ve çocuklar birbirlerini her zaman hayal kırıklığına uğratar," dedi Shadow, "çünkü seçme şansımız yoktur. Kime sahip olursak ona mahkûm oluruz. Ebeveynlerimiz kim olursa olsun, her zaman onların yetersiz kaldığı bir yön bulabiliriz. Bu onlar için daha da kötü. Çocuklarının eksikliklerinden dolayı kendilerini suçlu hissederler çünkü bundan kısmen de kendileri sorumludur." Lila'nın kolunu bıraktı ve arkasına yaslandı. "Sen hayatta kaldığın ve Simon kurtulamadığı için kendini suçlu hissediyorsun."

Lila bıçağını bir kenara koydu. "Sen de kimsin ve arkadaşım Shadow'a ne yaptın?"

"Başkalarına ne yapmaları gerektiğini söylemek her zaman kendini düzeltmekten daha kolaydır. Anneniz öldükten sonra sarayda ihmal edilseydiniz daha mı iyi olurdu?"

"Öyle görünüyor ki-"

"Yeniden evlenmek mi? Bu hoşuna gider miydi? Böylece üvey annenle birlikte yaşayabilir ve ikiniz de görmezden gelinmekten şikayet edebilir miydiniz?"

"Dediğim gibi. Kelimeleri ağzıma tıkma," diye tersledi Lila.

"Ağzına laf verecek biri varsa o da benim."

Bu da ne demek oluyor? Lila düşündü. "Bizi ihmal etmek zorunda değildi. Diğer insanlar sahip oldukları şeyleri dengelemenin bir yolunu bulur-"

"Yoksa teyzen ve amcanla yaşaman daha mı iyiydi?" Lila düşüncelerini toparladı. "Teyzemi ve amcamı severdim, ve şimdi onlar da gitti. Kaçak bir prenze bakıcılık yapmak yerine orada olmalıydım. Onları kurtarmalıydım ya da onlarla birlikte ölmeliydim ya da-"

"Birbirimize sandığından daha çok benziyoruz. Ben de senin gibi karışık kanlıyım. Bizim için her zaman daha zor, çünkü her zaman bir geleneği diğerine, bir bakış açısını diğerine, bir ebeveyni diğerine tercih ediyoruz. Büyücü olmayabilirim ama ben bir dağlıyım. Yani büyüye inanıyorum. Bu benim içimde var, böylece her gün bu topraklarla olan bağlantımı hissediyorum. Ben diye düşündüm. Tek istediğim yükseklerle tırmanmaktı.

-Düzlükleri geride bırakmak için. Aspen'le birlikte yaylalara kaçabileceğimi ve Güney Adası'ndaki kanımı, Arden'le olan savaşımı, tüm bunları görmezden gelebileceğimi düşündüm. Bunun yerine, Aspen öldürüldüğünde Kraliçe Sarayı'nda Lyss ile birlikte savaşıyordum."

Lila soğuk ocağın kenarına oturdu, öfkesi delinmiş bir deriden sızan şarap gibi içinden akıyordu. "Ne olacağını bilmene imkân yoktu," dedi.

Gölge bu basmakalıp sözleri duymazdan geldi. "Aspen öldürüldükten sonra doğruca Ardencourt'a gitmek, kralın ve generalin izini sürmek ve boğazlarını kesmek istedim. Bunu yaparken ölsem bile umurumda değildi." Başını kaldırıp Lila'ya baktı. "Yoluma kim çıktı biliyor musun? Sen. Ve Lyss. Bir şehit gibi ölmeden önce yapmam gereken şeyleri düşünüp duruyordun. Gerçekten sinir bozucuydu. Kendimi kurtardığım zaman, Speaks to

Atlar-Ash-Kral Gerard'a benden önce ulaştı. Eylemi gerçekleştirmeyi ve hayatta kalmayı başardı."

Hâla imparatoriçe var, diye dūřündū Lila. İmparatoriçeyi öldürmeme yardım edebilirsin.

"Dürüst olmak gerekirse, kendime yalan söylüyordum," dedi Gölge. "Ne demek istiyorsun?"

"Mesele şu ki, Kral Gerard'ın peşinden gidebilirdim. Beni esir tutmuyordunuz. Gerçekten ona da ulaşabileceğimi düşünüyorum. Eğer bu ayrıcalık için ölmeyi göze alıyorsan birini öldürmek kolaydır. Ama Arden kralını öldürüp ölürsem, Aspen'in ailesi için de orada olamam. Bu ifte ihanet olurdu." Yan gözle Lila'ya baktı. "Her neyse, sürekli sarhoşken bir şeyler planlamak çok zor."

"Ah," dedi Lila. "şey, sanırım ..."

"Gerard'ın öldüğünü öğrendiğimde, Konuşmacı Jemson ile biraz zaman geçirdim. Ya bunu yapacaktım ya da ölene kadar içecektim. Aspen'in nasıl öldüğünü ve Gerard'ın nasıl öldüğünü anlayamıyordum ve bunun için gösterecek hiçbir şey yokmuş gibi görünüyordu. Savaş devam ediyordu, Jarat Gerard'a göre pek bir gelişme gösterememişti ve şimdi bir de İmparatoriçe'yle uğraşıyorduk. Hayat bize büyük bir şaka yapıyormuş gibi hissediyorum."

"Yani size bunu kabul etmenizi, bunun Yaratıcı'iradesi olması gerektiğini söyledi, öyle mi?"

"Hayır, öyle demedi." Gölge bir an dūřündū. "Tek yapabileceğimizin o anda mümkün olan en iyi kararı vermek olduğunu söyledi. Sonra da yolumuza devam etmek. Farklı bir seçimin nasıl sonuçlanacağını bilemeyeceğimiz için, geriye dönüp baktığımızda kötü bir seçim gibi görünen bir řey için kendimizi hırpalamanın bir anlamı yok."

"Bunu bir konuşmacı mı söyledi?" Gölge başını salladı.

Lila Eski Kilise'nin konuşmacısı hakkında çok şey duymuştu ama onunla hiç doğrudan konuşmamıştı. Onun deneyimine göre kilise insanları suçlama işindeydi.

"Ayrıca, bir şeyi kurtarmak için müdahale etmenin faydalarını tahmin etmenin, kötü olarak algıladığınız bir şeyi yok etmenin sonuçlarını tahmin etmekten daha kolay olduğunu söyledi."

"Beni orada kaybettin."

"Diyelim ki yılanları sevmiyorsunuz ve onları yok etmeye karar verdiniz, ancak fareler tarafından istila edildiğinizi fark ettiniz. Ya da bir krala suikast düzenlersiniz ve yeni kralın daha da kötü olduğunu görürsünüz. Sadece Yaratıcı her yolu sonuna kadar takip edebilir, bu yüzden öldürmek gibi geri dönüşü olmayan şeyler yaptığımızda dikkatli olmalıyız."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kaybettiklerim için suçluluk duymak yerine, kurtarmak istediklerime odaklanmaya karar verdim. Etrafıma baktığımda bunun bu kraliyet ve onun insanları olduğuna karar verdim. Ve sürekli sarhoş olursam bunu yapamazdım. Bu yüzden bıraktım."

"Ya krallığı kurtarmak için birkaç kişiyi öldürmek zorunda kalırsan - amaç öldürmek değil de kurtarmak olduğu sürece sorun olur mu?" Bu, Lila'nın amaçladığından daha acı bir şekilde ortaya çıktı. "Ne olduğunu sordun ve ben de sana cevap vermeye çalışıyorum."

Bu savaşta hepimiz kayıplar verdik, baban da dahil. Peki ne istiyorsun Lila? Neyi kurtarmak istiyorsun?"

"Artık çok geç," dedi Lila. Utancından gözleri yaşlarla dolmaya başlamıştı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne zaman bir şeye tutunmaya çalışsam, parmaklarımın arasından kayıp gidiyor. Annemi kurtarmak istedim. Yine de öldü. Babamın bana ilgi göstermesini istedim. O beni görmezden geldi. Teyzem ve amcamın işlerini devralmak istedim. Yıkıldı ve onlar da öldü."

"Baban hâlâ hayatta," dedi Gölge. "Ve sana ulaştı."

"Şu anda benimle ilgilenmesinin tek nedeni kraliçe için faydalı olabileceğim."

"Dinlemiyor muydun?" Lila, Gölge'nin sesini yükseltmesini sağlamayı başarmıştı ki bu da önemli bir şeydi.

"Dinliyordum," dedi Lila. "Sadece fikrimi değiştirecek bir şey duymadım."

"Fikrimi değiştirmeye çalışan sendin, hatırladın mı?" Elini saçlarının arasında gezdirdi. "Bak," dedi, "bağlama töreninin nasıl tam olarak bilmiyorum ama Kaptan Byrne'ün başka seçeneği olmadığını söyleyecek kadar biliyorum. Kraliçe her zaman önce gelir, çünkü büyü böyle işler."

"Neden onu savunuyorsun?"

"Yaptığım şey bu mu?" Gölge başını salladı. "Hayır. Sana onu affetmen için izin vermeye çalışıyorum çünkü elinde kalan tek kişi o."

FLEDGLINGS

Soğuğa rağmen, Lyss dağın zirvesine ulaştığında terliyor ve zor nefes alıyordu. Taşıdığı erzak dolu sırt çantası da ona yardımcı olmamıştı. Her zamankinden daha fazla malzeme getirmişti çünkü iki haftadır dağdaki aerie'yi ziyaret edebilecek kadar uzun süre kaçamamıştı.

Çöl Kıyısı'nın dört bir yanından silah, cephane ve diğer mühimmat akıyordu. Birkaç günde bir gemiler daha fazla esirle, kana bulanmış ordu için daha fazla yemle geliyordu. Yeniden donatılan gemiler, Lyss'in yarı eğitilmiş askerleriyle dolu olarak Yedi Diyar'a geri döndü.

Lyss imparatoriçeyi onları biraz daha elinde tutmasına izin vermesi için ikna etmeye çalıştı. Askerleri, hatta düşman askerlerini bile pervasızca harcamak onun doğasında yoktu.

"Hazır değiller," diye savundu. "Daha fazla zamana, daha fazla kondisyona ve silahlarla daha fazla pratik yapmaya ihtiyaçları var."

"Son derece sadık ve korkusuzlar," dedi Celestine. "Bu, onlara verdiğiniz eğitimle birlikte yeterli olacaktır."

Onun rolü bu muydu - askerleri eğitmek ve onları katletmeye ve katledilmeye göndermek? Kendini, onu eve götürecek bir emir için yalvarırken buldu.

"En azından onlara liderlik etmeme izin verin," dedi. "Subaylar, askerleri kendi savaşmak istemedikleri savaşlara göndermemelidir."

"Ah, Kaptan Gray," dedi İmparatoriçe. "O zaman gelecek. Şu anda burada benim için çok değerlisiniz."

Lyss değerli olmanın iki ucu keskin bir kılıç olduğunu öğreniyordu. Onu hayatta tutuyordu ama aynı zamanda evinden de uzak tutuyordu. Ya öyle ya da imparatoriçe, sulak araziye geri dönerse komutanının ona ihanet etmenin bir yolunu bulacağından şüpheleniyordu.

Ejderhaları barındıran yüksek çıkıntıya vardığında hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Lyss'in evleriyle özdeşleştirdiği kükürtlü koku neredeyse tamamen yok olmuştu. Ejderhaların tuvalet olarak kullandığı yarık son zamanlarda ziyaret edilmemişti ve önceki yemeklerin kemikleri, orada olsalardı ejderhaların inine girmeye cesaret edemeyecek leş yiyiciler tarafından temizlenmişti.

Kafa derisi endişeyle diken diken olan Lyss, mağaranın ağzını kapatan çalılıkların arasından geçerek kayalığın etrafından dolaştı. Hiçbir yaşam belirtisi yoktu, ejderhaların son birkaç gündür orada olduğuna dair hiçbir kanıt yoktu. Taşları geride bırakmışlardı; Cas'ın yavrulara fazladan ağırlık taşımayı öğretmek için kullandığı taşları.

"Jenna!" Lyss kemiklerin üzerinden geçerek mağaranın arka tarafına doğru ilerlerken seslendi. "Cas? Avcı mı?"

Tek cevap, ona geri dönen sesinin yankısıydı. Genç ejderhaların uçuşuna bir şey mi olmuştu? Lyss'in şimdi Bosley'nin Sıçrayışı olarak düşündüğü çıkıntıya mı taşınmışlardı? Fark edilip öldürülmüşler miydi? Sonunda Çıban'ı aşip anakaradaki Ejderha Sırtı Dağları'na doğru kanat mı açmışlardı? Jenna imparatoriçeyi öldürme görevinden mi geçmişti?

Onu terk mi etmişlerdi?

Lyss umutsuzlukla savaşıırken sırt çantası mağaranın zeminine sert bir gümbürtüyle çarptı. Bu kadar uzun süre uzak kalmamalıydı. Jenna ve ejderhalarla olan etkileşimleri karanlık bir mevsimde ona umut vermişti. Şimdi kendini her zamankinden daha yalnız hissediyordu.

"Scummer!" diye bağırdı ve yine sesi yankılandı. Scummer, scummer, scummer, scummer . . kaybolana kadar yavaş yavaş azaldı. Lyss geri gelme ihtimallerine karşı mağarada birkaç eşya bırakmayı düşündü. Sonunda sırt çantasını omzuna aldı ve temiz havaya çıktı.

Sanki çok uzaklardan geliyormuş gibi derisini yeniden karıncalandıran belli belirsiz bir çığlık duydu. İçgüdüsel bir hareketle gökyüzüne baktığında hızla büyüyen bir zerrenin kendisine doğru savrulduğunu gördü. Bir kalp atışı, iki kalp atışı boyunca ona baktı, sonra bir ejderha pulları ve pençeleri kayaya çarparak yere inerken bir tarafa daldı.

Onun Cas olduğunu sanmıştı ama ayağa kalktığında Avcı olduğunu gördü; onu son gördüğünden çok daha büyüktü. Sadece bu da değil, üzerinde Cas'a ait deri aksesuarlar ve palaskalar da vardı.

"Diğerleri nerede?" diye sordu. "Her şey yolunda mı?"

Başını ona doğru uzatarak dişlek ejderha gülümsemesini sergiledi, sonra kanatlarını açtı, pulları diken diken oldu - Lyss'e gemiye tırmanması için bir davet.

"Emin misiniz?" Lyss öyle dedi. Slayer'ın daha önce yolcu taşıdığını hiç görmemişti.

Avcı kanatlarını yere vurdu. Mesaj açıldı. Oyalanmayı bırak.

İvme kazanmak için biraz geri çekilen Lyss, ejderhanın kanadına doğru koştu ve daha iyi basmak için yükseltilmiş pulları kullandı. Hızını kaybetmeden önce bir elini eyere koymayı başardı. Kendini yukarı çekerek bacağını ejderhanın sırtına doğru salladı ve yerine yerleşti. Avcı'nın sırtı Cas'inkinden daha dardı, bu yüzden dizleriyle kavraması daha kolaydı. Yine de Jenna gibi iletişim kuramayacağı konusunda endişeliydi.

Avcı oturduğundan emin olmak için omzunun üzerinden Lyss'e baktı ve ardından kendini uçuşunun kenarından aşağı bıraktı.

"Kan ve kemikler!" Lyss bağırdı ve ardından "Savaşçı Hanalea!" dedi.

Denizin üzerinde, rüzgârın onları savurduğu ve yuvarladığı neredeyse Kaynar'ın kenarlarına kadar yükseldiler. Sonra Avcı iç kısımlara, sönmüş yanardağın bir omzunun üzerine döndü. Celesgarde'ı çevreleyen, çoğu kükürtlü duman ve sisle örtülü diğer küçük adaları görebiliyordu.

Lyss, avcı hızlanıp irtifa kazandıkça, limanın üzerinden geçmeden önce avcının omuz kaslarının kollarının altında çalıştığını hissedebiliyordu.

Aşağıda, iki uzun gemiyi görebiliyordu. Biri sersemlemiş ve tökezlemiş esirleri kafeslere dolduruyordu. Bazıları hâlâ Fells'in yırtık ve kanlı üniformalarını giyyordu. Diğerleri ise rastgele değiştirilmişlerdi.

"Kahretsin," diye mırıldandı Lyss.

Diğer gemi, Lyss'in tasarladığı ve giymeleri için ısrar ettiği üniformalar içindeki kana bulanmış askerleri gemiye alıyordu.

Umarım bu sizi daha iyi hedefler haline getirir, diye düşündü. Sonra kendi kendine dehşete kapıldı, bu da içindeki bölünmeyi uygun bir şekilde gösterdi.

İşte o zaman Avcı kanatlarını katladı ve aşağıdaki limana doğru daldı.

"Avcı! Hayır! Hayır! Dur!" Elbette dizginleri yoktu ama Lyss kollarını genç ejderhanın boynuna doladı ve onu gökyüzüne doğru yönlendirmek için nafil bir çaba sarf ederek çekti. Aşağıya baktığında, gemilerden birinin güvertesindeki küçük figürlerin işaret ettiğini ve belli belirsiz bağırıışlarının kulaklarına ulaştığını görebiliyordu. Bunun üzerine Avcı inişlerini yavaşlatmak için kanatlarını açarak Lyss'i sırtından fırlattı. Pençelerini ana direğin tepesine kapatıp onu kopardı, halatları kopardı ve mürettebatı yüzüstü yere yatırıp elleriyle başlarını örtmelerini sağladı. Lyss kendini ejderhanın sırtına yapıştırarak aralarına karışmaya çalıştı.

Kanatları çılgınca çırpınan Avcı gökyüzüne doğru çırpındı, hâlâ direğe tutunuyordu, arkasından halatlar ve brandalar geliyordu

Gemilerin armalarından yuva yapmaya niyetlenen garip bir kuş gibi. Oklar Avcı'nın yanlarına çarparak Lyss'e onun kadar iyi zırhlı olmadığını hatırlattı. Kalbi küt küt atarken, fark edilmemek için dua ederek kendini ejderhanın sıcak pullarına bastırdı. Ejderhaların saldırısı alışılmadık bir şey değildi; yolcu taşıyan ejderhaların saldırısı ise istenmeyen bir fark edilmeye yol açabilirdi. Neyse ki, arka donanımdan net bir görüş elde etmek ya da net bir atış yapmak kolay değildi.

Lyss ana direğin sadece ağır olmadığını, aynı zamanda genç ejderhanın rıhtımdaki ekipman ve donanımlara takılmaması için hızla irtifa kazanmasını gerektirdiğini tahmin etti. Bir kez denedi, sonra tekrar daire çizerek ikisini yerden daha fazla ateşe maruz bıraktı.

"Bırak gitsin," dedi Lyss. "Lütfen, Avcı. Başka gemiler de olacak."

Sonunda Avcı ödülünden vazgeçmeye karar verdi. İkinci geminin üzerinde daire çizdi ve bıraktı. Gemi doğrudan güverteye daldı ve dördüncü bir direk gibi dik durdu. Direğin ağırlığından kurtulduktan sonra gökyüzüne, menzil dışına doğru roketlediler.

Lyss, yapışmak gibi a kene, keçe Slayer'ın coşku ona çarpıyordu. Yeryüzünü ejderhanın gözlerinden gördüm. keskin ve görünüşteKapat yeterli dokunmak için. Görüntüler içine aktı, canlı ve duygularla doluydu. Kendi dehşeti ve ejderhanın neşesi arasında gidip geldi.

Jenna ejderhaları dinlemekten bahsederken bunu mu kastediyordu?

Kısa süre sonra limanla aralarında dağın kanadı kalmıştı ve Lyss etini delip kemiğine saplanacak ok ucunu beklemekten vazgeçti.

Kemikten bahsetmişken... "Bu çok aptalca bir hareketti!" diye bağırdı. " ne geçiyordu? İkimizi de öldürtmeye mi çalışıyorsun?"

Avcı hızlı uçar. İyi dövüşçü. Lyss bak.

Mesaj olabildiğince açık bir şekilde geldi.

"Demek sadece gösteriş yapıyordun," dedi Lyss, sert olmaya çalışarak ama pek de başarılı olamayarak. Artık her şey bittiğine göre, imparatoriçenin etrafında parmak uçlarında dolaşmaktansa onu ezmeyi tercih edeceğini itiraf etmek zorundaydı.

Avcı iyi bir fıçı taklası attı ve kayalıklardaki bir yarığa doğru ok gibi fırladı. Neredeyse yana doğru dönerek, birkaç santim boşta kalacak şekilde tam hızla kayarak yarıktan geçti. Sonra tekrar yere doğru daldı ve mümkün olan son ana kadar frene basarak kayalık bir çıkıntıya tüy gibi inmeyi bekledi. Burası önceki kamplarının bulunduğu dağın diğer tarafındaydı.

Kibarca kanatlarını tekrar açarak Lyss'i atından inmeye davet etti. Bu sırada, kendilerine doğru akın eden kardeşlerini neredeyse deviriyordu.

Lyss kanadından aşağı yuvarlanarak yere düştü. Elleri ve dizleri üzerinde doğrulup yemeğinden geriye kalanları tozun içine fırlattı. Boşaldıktan sonra sırt üstü döndü ve zihninden görüntüler geçerken uçuşu yeniden yaşayarak orada uzandı. Avcı maceralarını kardeşleriyle paylaşıyor, gösteriş yapıyor ve pozlar veriyordu. Direği gösterip anlatmak için geri getirmeyi umması hiç de şaşırtıcı değildi. Cas ve Jenna ortalıkta görünmüyordu.

Bir grup insan askerine komuta etmek yeterince zordu. Ejderha güreşi ise bambaşka bir meydan okumaydı.

Kısa süre sonra yavrular birbirleriyle boğuşuyor, çıkıntı boyunca yuvarlanıp taklalar atıyor, bir görüş noktası elde etmek için kısa uçuşlar yapıyor ve ardından yavrularının üzerine eğilerek küçük alev püskürüyorlardı. Lyss olduğu yerde kalırsa ezilme ya da kömürleşme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu fark etmeye başlamıştı. Bu yüzden güvenli bir noktaya tırmandı, kollarını dizlerine doladı ve uykuya daldı.

Lyss pençe şakırtıları, insan sesleri ve ejderha selamlarıyla uyandı. Sürünerek ilerlediğinde Jenna ve Cas'ın geri döndüğünü ve yavruları bir şey hakkında sorguluyor gibi göründüklerini gördü. Lyss o zaman fark etti ki

Sırt çantası ortalık yerde duruyordu ve içindekiler etrafa saçılmıştı. Belli ki genç ejderhalar çantayı karıştırıp yiyecek bir şeyler arıyorlardı. Aynı şekilde, Cas ve Jenna da sahibinin nerede olduğunu öğrenmek istiyorlardı.

"Ben buradayım!" Lyss bağırdı ve yavru kuşlardan birkaçını ürkütüp uçmalarını, etraflarında daireler çizmelerini ve tekrar yere inmelerini sağladı.

Jenna ayağa kalktı, elleri kalçalarında, ona bakıyordu. "Sen iyi misin? Ne oldu?"

Lyss mümkün olduğunca göze çarpmamaya çalışarak çömelmiş olan Avcı'ya bir bakış attı. Eğer bir ejderhanın utangaç görünmesi mümkünse, o da buydu.

Onu ele vermeyecekti. Limanın üzerindeki uçuş uzun zamandır yaşadığı en eğlenceli uçuştı.

"Ben-uh-iyiyim," dedi Lyss, tünediği yerden aşağıya inerek. "Sadece beklerken biraz kestiriyordum."

Jenna kaşlarını çatarak ona bir aşağı bir yukarı baktı, sonra yavruların karşısına dikildi. "Sırt çantasının gökten düştüğünü söylemiştin."

Şimdi bütün ejderhalar birbirlerinin arkasına saklanmaya çalışıyordu. Cas kuyruğunu sallayarak hepsini çıkıntıdan aşağı süpürdü. Kayaların üzerine düşene kadar çılgınca çırpınarak yuvarlandılar. Ejderha disiplini.

Lyss boğazını temizledi. "Mağaraya seni aramaya geldim. Gittiğini görünce bir şey oldu diye endişelendim."

Jenna, "Bir süredir ortalıkta yoktun ve ejderhalar da limana fazla burnunu sokmaya başlamıştı," dedi. "Sanırım seni arıyorlardı. Menzilleri genişledikçe neredeyse her gün İmparatoriçe'nin halkıyla karşılaşıyorlardı. Celestine'in tepeleri temizlemek için buraya bir tabur göndermesinden korkuyordum. Bu yüzden buraya taşındık ki görünmeden avlanabilsinler ve uçuş talimi yapabilsinler. Başka birinin bulması için bir not bırakmak istemedim." Durakladı. "Peki, bizi nasıl buldunuz?"

"Avcı beni eski sığınakta buldu," dedi Lyss. "Beni buraya o getirdi."

Jenna döndü ve genç ejderhaya ters ters baktı. "Avcı!"
Avcı utanç içinde başını eğdi.

"Bunun bir sürpriz olması gerekiyordu," dedi Jenna. "Farklı uçuş teknikleri deniyorduk ve tüm yavrular uçağa bir binici bindiğinde manevra yapma alıştırmaları yapıyordu. Sen döndüğünde küçük bir gösteri yapacaktık."

Haftalarca yumurtaların üzerinde yürüdükten sonra, Lyss genç ejderhanın serbest kalma arzusunu anlayabiliyordu. Bu yüzden başının belaya girdiğini görmek istemiyordu.

"Bu benim hatam," dedi Lyss hemen. "O teçhizatı giydiğini gördüğümde avcıya beni bırakması için yalvardım."

Bana borçlusun avcı, diye düşündü.

"Hmm." Lyss yüzündeki şüpheli ifadeden Jenna'nın bunu yutmadığını anladı. Ama gerçeği doğrulamak için ellerini tutmakta ısrar etmedi. Bunun yerine Lyss'ten avcıya baktı ve omuz silkti. "Pekâlâ, zarar yok. Oturup yemek yiyelim, sonra da öğrendiklerimizi sana gösteririz."

TAPINAK KİLİSESİNDE TOPLANTI

Hal yeni subaylarını -Mercier, Lereaux, LeFevre ve Remy-minnettarlık ve suçluluk karışımı bir duyguyla karşılamıştı. Onlar yetişkin adamlardı ve kendi kararlarını verebilecek durumdaydılar ama yine de Montaigne ailesi düşman olarak gördüklerine merhamet göstermesiyle tanınmazdı. Özellikle de hain olarak etiketlenebilecek eski müttefiklerine.

Verdikleri kararın ciddiyetini anladıklarından Hal'in hiç şüphesi yoktu. Bunu yüzlerinde, kollarını gösterme biçimlerinde . Her zamanki kılıç sallama kabadayılıklarından ya da savaş alanındaki yiğitlik tahminlerinden hiçbirisi yoktu. Önceki yönetimle ilgili şikâyetleri ya da neden burada olduklarına dair açıklamaları bile yoktu. Birlikte komuta ettikleri ya da hizmet ettikleri adamlarla karşı karşıya gelebileceklerini biliyorlardı. Onlar, kralları devam etmeyi imkânsız hale getirene kadar krallarına sadık kalacak türden askerlerdi.

Kendisi de krala hizmet etmiş olan Hal, eski yoldaşlarının güvenlik yerine riski tercih etmediklerini biliyordu. Ve en azından ona rapor verenler, Hal'in onları gereksiz yere tehlikeye atmayacağını ya da siyasi bir puan kazanmak için sabote etmeyeceğini biliyordu.

Hal, Robert ve Thad Mercier, Temple Kilisesi'nden doğuya, Kuzey Yolu'ndaki toplanma noktasına doğru at sürerken güneş Heartfangs'in üzerinden yeni doğuyordu. Mercier, Hal'in yanında ya da komutası altında sınır bölgelerinde üç farklı seferde savaşmıştı. Aslında Mercier, Hal'in

Bittersweet Springs'teki çiftliğinin Wastes'tan gelen akıncılar tarafından istila edildiği ve tüm ailesinin öldürüldüğü haberi geldiğinde Swansea yakınlarındaki kampa gitmişti. Mercier, yas tutmanın içgüdüsel, sesli ve katartik bir süreç olduğu aşağı âlemlerdendi. On üç yaşındaki Hal, Mercier'e ayinlerini özel olarak yapabilmesi için üç gün boyunca çadırını kullanmasına izin vermişti. Mercier çadırından arınmış olarak çıkmış ve hemen savaşıma geri dönmüştü. O zamandan beri Hal'a olan sadakati şiddetli ve sarsılmazdı.

Hal, hareket halindeki bir orduya eşlik eden odun dumanı ve at kokularını almaya başladığında kampa yaklaştıklarını anlamıştı. Burada arazi yavaş yavaş yukarıya, doğu dağlarının eteklerine doğru eğimliydi. Sık ağaçların arasından çıkıp Ardenswater'ın kuzey çatalının vadisine bakabilecekleri bir yere geldiler. Hal sabahın erken saatlerindeki hareketlilikle kaynayan kampa baktı.

"Azizler ve şehitler," diye nefes aldı Robert. Bine yakın adam olmalıydı, hepsi de Arden'in buff'ını giyiyordu.

"Bunun bir tür tuzak olmadığına emin misin?" Hal söyledi. "Ya da Jarat'ın ordusunun öncü birliği?"

Mercier acımasızca gülümsedi. "Burada pek çok tanıdık yüz göreceksiniz efendim. Savaşın ilk kuralı ordunuzu beslemek zorunda olmanızdır. İkinci kural ise bunu ödemeniz gerektiğidir. Kral Jarat bunu anlamış gibi görünmüyor. Artık kimse onun kuzeydeki mülk vaatlerine inanmıyor. Uğruna savaşılabilecek tek şey Gerçek İnanç ve cennette bir yer, ama bunu elde etmek için ölmüş olmanız gerekiyor."

Hal babasına söylediklerini hatırladı. Şeytan çıkarma ayinine ihtiyacım yok. Bir orduya ihtiyacım var. Artık ordusu vardı ve bunlar deneyimli askerlerdi, liderlik etmeyi beklediği kiracı milisler değil. Şimdi onunla ne yapacağını, onu nasıl besleyeceğini, ona nasıl ödeme yapacağını ve onu nasıl donatacağını bulması gerekiyordu.

Yapmak istediği şey, derebeylerini kendi başlarına bırakıp orduyu kuzeye yürütmektir. Ama önce Ardencourt'u alacağına dair babasına söz vermişti.

Arkanızı koruyun.

"İşte Remy ve LeFevre geliyor," dedi Mercier işaret ederek. İki hain subay daha dörtnala ona doğru geliyordu.

"Biraz sorun yaşadık efendim," dedi Remy selam vererek. "Herkes gelmek istedi. Kimin geride kalacağını belirlemek için kura çekmek zorunda kaldık."

LeFevre başını salladı. "Delphi'de öldüğünüz ama cadı kraliçenin ölü bedeninize aşık olduğu için sizi hayata döndürdüğüne dair bir söylenti dolaşıyor."

"Ne?" Robert kahkahasını bastırırken Hal dehşet içinde ona baktı.

LeFevre aceleyle, "Endişelenmeyin efendim," dedi. "Çok fazla kişinin buna inandığını sanmıyorum."

Remy, "Eğer bir şey varsa, bu senin itibarını artırdı," deyince Robert yine sinirlendi.

"Aşağıda hiç büyücü var mı?" Hal konuyu değiştirmeye hevesli bir tavırla konuştu.

LeFevre, "Evet efendim, sanırım dört ya da beş tane var," dedi. Tereddüt etti, sonra ekledi, "Hepsi yakalanmış."

Şimdi fark edilmişlerdi, çünkü aşağıdan bir kükreme yükseldi.

"LeFevre, "Bence en iyisi aşağıya inelim ve senin bir hayalet değil, kanlı canlı biri olduğunu anlamalarını sağlayalım," dedi.

Beş gün sonra, etten kemikten Hal kendini asilerle savaş stratejisini tartıştığı bir başka toplantıda buldu. Rives haftalardır kaçıyor, eldeki top ve kuşatma makinelerinin envanterini çıkarmaya çalışıyor, asiler ise onları kişisel kullanımları için saklamaya kararlı porsuklar gibi koruyorlardı. Aynı şey atlar, arabalar ve diğer teçhizat için de geçerliydi. Hal kendi gizli ordusuyla göndermek üzere birkaç küçük top için yalvardığında kendi babası bile direnç göstermişti.

Hal, eğer Jarat ordusunu kuzeye göndermek yerinethane'lere karşı göndermeyi tercih etseydi diye düşünmeye başlamıştı,

kazanma şansı çok yüksekti.

Umalım da bu iş bitmeden bunu anlamasın, diye düşündü.

"Matelon!" Rafe Heresford'un sesi Hal'ı şimdiki zamana geri getirdi.

", ne dedin?"

"Yani Jarat'ın ordusuyla kuzeye doğru ilerlerken çarpışmamız gerektiğini düşünmüyorsunuz?" Heresford kaşlarını kaldırarak konuştu.

"Kesinlikle," dedi Hal. "Bırakalım ilerlesinler, kanlarını ve servetlerini kuzeyde harcasınlar. Onlar iyice uzaklaştığında, siz de güneye, başkente doğru yürüyeceksiniz. Geri döndüklerinde -eğer dönerlerse- şehirlerinin elimizde olduğunu görecekler."

"Jarat neden başkentini risk altında bırakarak kuzeye yürüsün ki?" Heresford ısrar etti.

Hal, diğer veliahtlardan biraz daha genç olan Heresford'u severdi. Gerard babasını idam ettikten ve mülklerine el koyduktan sonra kuzeyde sürgünde zaman geçirmişti. İsyan başladığında savaşa katılmak için tekrar güneye gelmişti. Diğerthane'lere göre daha az sancaktarı ve kaybedecek daha az şeyi vardı. Bu onu daha cesur yaptı.

"General Karn hain ilan edildiğine göre," dedi Hal, "kral yıllardır süren başarısızlığın nedeninin eski general olduğuna inanıyor gibi görünüyor. Kalbinde yeni bir general ve yeni bir umut var."

"Bellamy adında biri olduğunu duydum," dedi DeLacroix. "Bu ismi bilmiyorum. Rütbesi yükselmiş olmalı." Alt metin şuydu: Ne kadar iyi olabilir?

"Bellamy rütbe atladı ve muhtemelen kralın ordusundaki en iyi lider ve taktisyen," dedi Hal. "Jarat ona sahip olduğu için çok şanslı. Keşke bizim de olsaydı."

Thane Henri Tourant, "Bu operasyonun tüm komutasını size vermeyi kabul ettiğimizi biliyorum," dedi, "ve anladığım kadarıyla kralın ordusundan bazı subayları bize gelmeye ikna . Ancak ben sahada kendi askerlerimi yönetmeyi tercih ederim."

Diğerthane'lerden, "Önce toparımızı istiyorsunuz" dercesine bir anlaşma mırıltısı yükseldi. Sonra bir bakmışız, ordularımızı ve derebeyliklerimizi de ele geçirmek istiyorsunuz.

"İşte bu yüzden bu konuşmayı yapıyoruz," dedi Hal. "Şehre yapılacak saldırıda hepiniz kendi sancaktarlarınıza liderlik edeceksiniz."

Bu daha fazla onay ve ardından gelen şüpheyile karşılandı. "Nerede olacaksın o zaman?" DeLacroix gözlerini kısarak Hal'e baktı. "Senin askeri uzman olduğunu sanıyordum."

"Şimdiye kadar Ardenscourt'taki herkes asi ordusuna liderlik ettiğimi duymuştur," dedi Hal. "Subayların yanı sıra bazı askerler de yanımıza geldi. Bu yüzden Jarat'ı oyalamak için küçük, manevra kabiliyeti yüksek bir kuvveti burada tutacağım. Güneye gelip size katılmadan önce kuzeye gitmeye devam ettiğinden emin olmak için onu biraz takip edeceğiz."

Bu karışık bir tepki aldı. Bazıları, Hal'in de bildiği gibi, krallıkta hak iddia ederken Matelon'un müsrif oğlunun aradan çekilmesinden memnundu. Diğerleri ise onun bir şeylerin peşinde olduğundan ya da bir şeylerden kaçtığından korkuyor gibiydi.

"Arkadan mı önderlik edeceksin?" DeLacroix, sesi küçümsemeyle doluydu, dedi.

"Ardenscourt'a doğru yürümeyi tercih ederdim," dedi Hal. "Bu görevi başka kimse istemediği için ve babam Matelon sancaktarlarını kapılara kadar götüreceği için kabul ettim. Benim yerime geride kalmak için gönüllü olmak isteyen biri varsa, ben-"

Bu yankılanan bir hayır getirdi. Devlerin hiçbir rakiplerine avantaj sağlamak istemiyordu.

"Sence Jarat büyücülerini kuzeye mi götüreceksin?" Tourant, "Yoksa bizi başkentte mi bekleyecekler?" dedi.

"Bunu bilmiyoruz," dedi Hal. "Kuzeydeki büyücülere karşı koymak için birkaç tane alacağını tahmin ediyorum. Ardenscourt'ta fazla adam bırakmayabilir. Elimizde sadece birkaç tane olduğunu bilecektir."

ve bizi dışarıda tutmak için çevre duvarlarına güvenebilir."

"Şehre yürümeden önce biraz büyücü bulmamızın bir yolu var mı?" Tourant, sanki Hal onları diğer mühimmatlar gibi temin edebilirmiş gibi konuştu.

Hal etrafına bakınarak, "İçinizden birinin sakladığı bir şey yoksa hayır," dedi.

Varsa bile, hiçbiri bunu kabul etmez.

"Jarat'ın ne zaman yürüyüşe geçeceğini biliyor muyuz?"

Heresford sordu. "Hazırlıkların devam ettiğini biliyoruz," dedi Hal.

"Bolca haberimiz olacak. Böyle bir orduyu gizlice hareket ettiremezsiniz. Duyduğuma göre, bir hafta içinde harekete geçecekler."

KRALİÇENİN KONSEYİ

"Bana öyle geliyor ki," dedi Lila, "bu riskli bir iş." Kendall House'daki odasında aynanın önünde durmuş, dağınık saçlarını bir düzene sokmaya çalışıyordu.

"Bunu üç yılını Arden Kralı'nı gözetleyerek geçiren kız mı söylüyor?" Gölge bir kaşını kaldırdı. "Bunu, krallığın prensini bir grup suikastçının elinden kurtaran kız mı söylüyor? Diyor ki-"

"Birini nasıl gözetleyeceğimi biliyorum," dedi Lila kızgınlıkla. "Sadece bir kez tanıştığım bir kraliçeyi nasıl temsil edeceğimi bilmiyorum."

"Kraliçe'nin konseyini gözetliyormuş gibi yap," dedi Gölge.

Kapı çalındı. Mavi ceketli muhafızları başını dışarı çıkardı, sonra onlara döndü. "Yüzbaşı Byrne hazır olup olmadığınızı öğrenmek istiyor," dedi.

Lila buklelerini bir kez daha düzeltti. "Hadi şu işi bitirelim," dedi.

Dört mavi ceketli onları koridorda takip ediyordu. Bu Lila'yı tedirgin etti.

"Eğer riskli değilse, o zaman neden bir eskortumuz var?" Lila söyledi.

"Belki de baban kaçmamızdan korkuyordur," dedi Gölge.

Yüzbaşı Byrne onları konsey odasının dışında bekliyordu.

Byrne, "Atamalarınız için kraliçe tarafından imzalanmış belgeler elimde," dedi. "Konseydeki başka hiç kimse bunu bilmiyor."

Prens Adrian kız kardeşini almaya gitti. Bildikleri kadarıyla, gece gündüz annesiyle ilgileniyor. Nasıl karşılanacağını bilmiyorum ama biraz direnç göstereceklerini sanıyorum, özellikle de sana, Lila, çünkü seni tanımıyorlar. Sadece kararlı ve hoşgörölü ol ve silahlarına sadık kal."

Silahlar, diye düşündü Lila. İhtiyacımız olan şey bu.

"Tebeşir Kayalıkları'nın düşüşünden bu yana konsey üyeleri değişti," dedi Byrne. "General Dunedain, Shilo Trailblazer ve tabii ki baban Ateş Dansçısı burada değil. Onlar kraliçenin en güvenilir müttefiklerinden bazılarıydı."

Bir kraliçenin kendi konseyinde müttefiklere ihtiyacı var mıdır? Lila düşündü. İşbirliği yapmayanları kovamaz mı?

"Ayrıca, bu yıl düzenli olarak katılmasa da Yüksek Büyücü Lord Bayar da oturuyor. Chalk Cliffs yakınlarında yaralandı ve şimdilik evinde."

Lila konsey üyelerinin listesini bininci kez taradı. Prenses Mellony, kraliçenin kız kardeşi. Leydi Barrett, kraliçenin yeğeni. Miranda Mander, büyücüleri temsilen, aynı zamanda Finn sul'Mander'in annesi ve yakında Julianna'nın kayınvalidesi olacak. Dimitri Fenwaeter, Suda Yürüyenleri temsilen. Roff Jemson, Katedral Tapınağı'nın sözcüsü. Harriman Vega, sağlık hizmetleri komutanı. Randolph Howard, soylular adına.

Belki de onları alfabetik sıraya koymanın faydası olur, diye düşündü Lila. Gölge en azından saraya gelip gittiği için birkaçını tanıyordu.

Byrne, "Kraliçenin sağlık durumunun hassas olduğunu unutmayın," dedi, "ancak eyleme geçirilebilir konuları ona geri götüreceksiniz. Kendi başınıza taahhütlerde bulunmaktan kaçının."

"Anladım," dedi Lila. Sadece orada otur ve güzel görün, diye düşündü. Gerçeği söylemek gerekirse, tasmaının kısa olacağını bilmek biraz rahatlatıcıydı.

"Gidelim," dedi Byrne.

Konsej artık kalenin kraliyet kanadında toplanmıyordu, ancak Katedral Tapınağı'nda bir kütüphane olarak kullanılan yere taşınmıştı.

Konsej odasının kapısı açıldığında, Lila buranın yüksek bir galeriyle çevrili ve tavana kadar kitaplarla kaplı bir oda olduğunu gördü. Çalışma masaları kenara çekilmiş ve yerlerine devasa bir meşe masa yerleştirilmişti. Lila, Gölge ve Byrne'ün arkasından içeri girdiğinde tüm konuşmalar kesildi.

Byrne onlara iki boş sandalyeyi işaret etti. Yerlerine oturduklarında tüm gözler onları takip etti. Byrne ayakta kalarak uzun süre kalmayacağını sinyali verdi. Herkesin hâlâ yeni gelenlere baktığını fark eden Byrne, "Serbestçe konuşabiliriz. Başladığımızda, kraliçeden onların varlığını açıklayacak bir mesaj ileteceğim."

Diğer konsey üyelerinden sadece biri Lila'nın yaşına yakındı. Kurt kabartmalı bir atkısı olan genç bir kadındı. Gölge'yi tanıyor gibiydi, çünkü ona gülümsedi.

"Yüzbaşı Byrne," dedi saçında altın bir halkası olan sarışın, güzel bir kadın. Prenses Mellony, diye düşündü Lila. Kraliçe'nin kız kardeşi. "Bize katılabildiğinize sevindim. Raisia nasıl?"

"Kırılganlığını koruyor," dedi Byrne, sırtı dik, çenesi yukarıda, sanki hazıroldaymış gibi. Her zaman hazıroldaydı.

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi Lord Bayar. Prenses Mellony'nin yanında oturuyordu. Lila onu Yüksek Büyücü cüppesinden tanıdı. Kollarından biri beyaz keten bandajlarla sarılıydı ve yüzünün bir tarafının kötü bir yanıktan dolayı iyileşmekte olduğu anlaşıyordu.

Byrne, "Tam iyileştiğini düşündüğümüz anda bir gerileme oluyor," dedi. "Son üç gündür yemek yemeye devam edemiyor."

Mellony kaşlarını çattı. "Keşke gidip onu görmeme izin verseniz," dedi. "Bu beni rahatlatırdı."

"Bu Prens Adrian'ın kararı," dedi Byrne. Bunu söylerkenki yorgun halinden, Lila bu zeminin iyi işlenmiş olduğunu hissetti. "Eminim Majesteleri sizi görmeyi çok isterdi ama Lord Gryphon ve Majesteleri ziyaretçilerin onu yoracağından ve enfeksiyon getirebileceğinden endişe ediyor. Prens Adrian, odanın hâlâ onu hasta eden zehirle kirlenmiş olabileceğinden endişe ediyor. Kaynağı henüz tespit edemediğimiz için-"

"Kraliçe haftalar süren nekahat döneminden sonra hâlâ iyileşmediyse," dedi uzun boylu, kısık yüzlü bir büyücü, "o zaman daha kıdemli bir pratisyenden ikinci bir görüş almak mantıklı değil mi?"

Byrne'ün dudakları gerildi. "Lord Vega, defalarca yaptığınız yardım tekliflerine minnettarız," dedi, "ancak Prens Adrian bakıcıların erişimini Leydi Magret, Üstat Gryphon ve kendisiyle sınırlama konusunda çok netti. Prenses Alyssa'nın yokluğunda kraliçenin en yakın akrabası olduğu ve Prens Adrian'ın kendisinin de akademi eğitilmiş bir şifacı olduğu göz önüne alındığında

-"

"Hiç mezun olmamış biri," diye alay etti Lord Vega. "Prens Adrian kraliçenin bakımıyla ilgili kararlarını savunmak istiyorsa, bunu yapmak için buraya bizzat gelmelidir."

Byrne sesi sertleşerek, "Hem kendisi hem de kraliçe bu hareket tarzında hemfikir olduğu için, bunun savunulması gerektiğine inanmadı," dedi.

Lord Bayar boğazını temizledi. "Prens Adrian'ın yetenekleri hakkında konuşamam," dedi Baş Büyücü, "Üstat Gryphon'un savaş alanındaki çalışmalarını gördüm. Kraliçe daha iyi ellerde olamazdı."

Bu, Prenses Mellony'ye dönen Vega'ya yönelik kesin bir dürtmeydi. "Gerçekten, Ekselansları, Kaptan Byrne'e karşı gelmenizi rica ediyorum-"

Byrne, "Bu kraliçenin kararı, benim değil," dedi. "Kanlı kraliçenizi geçersiz kılmayı mı öneriyorsunuz?"

"Lord Vega, bu toplantıya bir tartışmayla başlamayalım." genç kadını kim tanıdı?

Gölge. Ağırbaşlı ve iş kıyafetleri Lila'ya kendisinin de Kral Gerard'ın sarayında kâtipken giydiği kıyafetleri hatırlattı. Ona Lila'ya hiç olmadığı kadar yakışmıştı. Siyah saçları, yüksek elmacık kemiklerini ve dar, dumanlı gözlerini vurgulayan düşük bir kıvrımla geriye doğru toplanmıştı.

Saçmalamaya gelince, buna hiç tahammülü yoktu. "Leydi Barrett, tüm saygımla-"

"Tüm saygımla Lord Vega, gündemimize devam etmek istiyorum. Kraliçe bu görevi sürdürebilecek kadar iyileşene kadar başka bir geçici başkan seçmek için istediğiniz zaman önerge verebilirsiniz." Leydi Barrett bekledi ama Vega başını salladı ve sandalyesine geri oturdu.

Lila, bu Leydi Barrett olmalı, diye düşündü, Adrian ve Lyss'in kuzeni, Prenses Mellony'nin kızı. Kurt atkısı da buradan geliyordu.

"Şimdi, Yüzbaşı Byrne," dedi Barrett, "Kraliçe Raisa'dan bir mesajınız olduğunu söylemişsiniz?"

Byrne başını salladı. "Prens Adrian, kraliçenin Ruhlar'da biraz zaman geçirmesinin faydalı olabileceğine karar verdi, çünkü onlar her zaman Soy'un kraliçeleriyle çok yakından bağlantı kurmuşlardır."

"Affedersiniz Kaptan, ama Ruh Dağları'nda değil miyiz?" Kızıla çalan solgun saçlarıyla yakışıklı bir kadındı bu, üzerinde Mander fellscats'i vardı. Lila gizlice notlarına bir göz attı. Bu Miranda Mander olmalıydı.

Kaptan Byrne, "Özellikle de Hanalea Zirvesi'nde," dedi. "Konuşmacı Jemson tapınağın oradaki inziva evlerinden birini kullanmayı teklif etti. Kraliçe, her zamanki sağlığına kavuşacağı umuduyla bir ya da iki ayını inzivada geçirmeyi planlıyor."

Bu duyuru dehşet, kafa karışıklığı ve şaşkınlıkla karşılandı.

"Bu çok kötü bir haber," dedi Leydi Mander. "Kraliçenin yokluğu için felaket bir zaman. Önümüzdeki iki ay kraliyetin geleceğini belirleyebilir."

Byrne'ün çenesi gerildi. "Majesteleri zamanlamanın kötü olduğunun farkında ama konseydeki ekibine güveniyor. Daha da güçlendirmek için iki yeni üye atadı."

Şimdi konseyin gözleri Gölge ve Lila'ya çevrilmişti. Lila onların ifadelerini "Onlar" olarak mı okudu? Ciddi olamazsın.

Byrne inatla devam etti. "Ateş Dansçısı doğudaki savaşa gittiğinden beri kraliçenin konseyinde bir klan temsilcimiz yoktu ve Kraliçe Raisa bunu düzeltmeye hevesli. Dancer'ın oğlu Shadow Dancer'ı geçici olarak konseye atadı."

"Gölge!" Leydi Barrett gülümseyerek şöyle dedi. "Bu işe nasıl bulaştın?"

"Yüzbaşı Byrne konseydeki yaş ortalamasını düşürmenin tek yolunun bu olduğunu söyledi," dedi Shadow. Boş büfeyi taradı ve kaşlarını çattı. "Ayrıca içecek sözü de verdi."

Lila güldü ve Barrett gülümsedi ama başka kimse eğlenmiş görünmüyordu.

"Bu nispeten kısa süre için bir yedek getirmeniz gerçekten gerekli miydi?" Bu, yırtık kadife ceketli yaşlı bir adamdı. "İşlerin nasıl yürüdüğünü öğrenene kadar bizden ayrılmış olacak."

"Aylar oldu Lord Howard," dedi Byrne. "Ve daha ne kadar bu durumda kalacağımızı kimse bilemez."

Bir başka konsey üyesi "Ben kendi adıma burada olmasından memnunum" dedi. Orta yaşlıydı, ince, neredeyse yarı saydam beyaz saçları ve mavi gözleri vardı. "Shadow'un bana borcu var."

"Onu geri kazanmak için bir şansım olacağına söz vermiştin Mitri," dedi Gölge. "Hâlâ bekliyorum."

Bu Suda Yürüyenler'i temsil eden Dimitri Fenwaeter olmalı, diye düşündü Lila, listesinden onu işaretleyerek.

Byrne, "Kraliçe ve Prens Adrian'a Hanalea'daki geçici konutlarına kadar eşlik etmek niyetindeyim," dedi. Elini Lila'nın omzuna atarak onu irkiltti. "Kraliçe ve Prens

kızım Lila Byrne'ü takdim etmek istiyorum. Kraliçe yokluğumda yerime bakmasını istedi."

Barrowhill, diye düşündü Lila hiddetle, odada çeneler düşerken. İnsan Byrne'ün peri şans çocuğunu bahçe kulübüne getirdiğini düşünebilirdi.

Prenses Mellony, Byrne'den Lila'ya bakarak, "Bir kızınız olduğunu unutmuşum, Kaptan Byrne," dedi. "Simon'ı hepimiz hatırlıyoruz elbette. . . ." Sesi kesildi.

Evet. Simon'ı hepimiz hatırlıyoruz.

"Simon olmayan benim," dedi Lila.

Bayar çenesini ovuşturarak onu inceledi. "Görünüşe göre annene çekmişsin," dedi. Bu, "Kaptan Byrne'ün gerçekten baban olduğundan emin misin?" demenin kibar bir yolu olabilirdi.

Byrne, "Lila doğu yakasında büyüdü, zamanını kız kardeşim Lydia'nın ve annesinin ailesi arasında paylaştırdı," dedi, "bu yüzden sarayda pek tanınmıyor."

"Bağışlayın beni," dedi Lord Howard. "Hiç mahkemede bulunmamış bir kişinin tartışmalarımıza ve kararlarımıza nasıl anlamlı bir katkıda bulunabileceğini hayal bile edemiyorum."

"Lila birkaç yıldır benimle birlikte çalışıyor," dedi Byrne, "Diyarların başka yerlerinde."

Herkesin yüzündeki ifade "Huh" diyordu. Gerçekten mi? Nerede?

Ne yapıyorsun?

Lord Howard, "Yine de bu adam kayırma kokuyor," diye ısrar etti.

Fenwaeter, "Bana öyle geliyor ki, adam kayırmacılık aristokrasinin temel taşıdır," dedi. "Leydi Barrett, bir zamanlar annenizin konseydeki görevini üstlenmemiş miydiniz?"

Barrett başını salladı. "Bu doğru."

"Tüm saygımla Kaptan Byrne, savaş zamanında kraliçenin konseyinde bu tür bir deneyimsizliği gerçekten istiyor muyuz?" Lord Vega söyledi.

"Tüm saygımla" ifadesinin saygısızlığın başlangıcı olması ne kadar ilginç değil mi? Lila düşündü.

"Bazen yeni bir ses yeni bir bakış açısı sunabilir." Lila, din adamı cübbesine bakarak bu kişinin ünlü Konuşmacı Jemson olduğunu tahmin etti. "Alışkanlık ya da geleneklere bağlı değil."

"Meclis Başkanı Jemson, hem kraliçeye hem de kraliyete hizmet etmek için kan bağıyla bağlı olduğumu doğrulayabilir," dedi Byrne, omuzları her zamankinden daha da sertti. "Krallığın iyiliği için en iyi seçim olduğuna inanmasaydım, konseye yapılan bu atamalar için konuşmazdım."

Leydi Mander, "Acaba kraliçe için bir vekil bulma olasılığını tartışmanın zamanı geldi mi?" dedi.

Lord Bayar sandalyesinde doğruldu, gözleri kısıldı. "Tam olarak ne demek istiyorsun Miranda?" dedi çoğu insana siper almasını işaret edecek türden bir sesle.

"Daha önce de söylediğim gibi, bir krizin içindeyiz. İki cephede savaşımız, kayıp bir prenses varisimiz, bugün var yarın yok bir prensimiz ve hasta bir kraliçemiz var. Yakın vadede alınması gereken pek çok karar var. Kraliçe olağan görevlerine dönene kadar yerine geçecek birini -belki de bir naibi- atamak mantıklı olmaz mı?"

"Aklınızda bir aday var mıydı?" Bayar bir kaşını kaldırdı.

"Kraliyet ailesinden biri olsaydı mantıklı olurdu," dedi Leydi Mander. "Kraliçeye yakın biri. Prenses Mellony ya da Leydi Barrett olabilir."

Müstakbel kayınvaliden mi? Lila kendini bir sokak oyununda ilk kez oynayan bir oyuncu gibi hissederek düşündü, top başının üzerinde bir ileri bir geri gidip geliyordu.

Mander durakladı, sanki son adımı atıp atmamakta tereddüt ediyormuş gibi. "Kraliçeyi haftalardır görmedik," dedi. "Hâlâ hayatta olduğunu nereden biliyoruz?"

Bu, hızlı bir nefes alma ve ardından bir protesto fırtınasıyla karşılandı.

"Zehirlendiğinden beri onu görmedik," diye devam etti Mander, gürültüyü bastırmak için sesini yükselterek. "Tek bildiğimiz, Yüzbaşı Byrne'ün bize yalan söylediği, metresinin-"

"Yüzbaşı Byrne yalancı değildir."

Herkes irkildi ve gözlerini dört açarak etrafına bakındı. Kraliçenin sesi kütüphanenin her köşesinden yankılanıyor gibiydi.

"Zehirlenmiş olabilirim, gücüm ve dayanıklılığım sınırlı olabilir ama sizi temin ederim ki Leydi Mander, hayattayım."

Bu ses kesinlikle yukarıdan geliyordu. Lila yukarı bakıp galeriyi taradı. Kraliçe görkemli bir kaftanla korkulukta duruyordu, tacındaki mücevherler apliklerden gelen ışıktaki parlıyordu. Destek için parmaklığa yaslanmıştı ve Lila, Gryphon'un düşerse onu yakalamak için arkasında gezindiğini görebiliyordu. Yanında bir sandalye vardı, bu da bir süredir orada oturup dinlediğini gösteriyordu.

"Raisa," diye fısıldadı Mellony, çenesi titriyordu, yanakları gözyaşlarıyla dolmuştu.

"Yaradan'a şükürler olsun," dedi Bayar, gözlerini kapatarak, sanki konuşulan duanın ardından sessiz bir dua gönderir gibi.

Leydi Mander tamamen tuzağa düşmüş gibi görünüyordu. "Majesteleri, hiç istememiştım, fark etmemiştim-"

"Ayrıca sizi temin ederim ki yeteneklerimi tamamen kontrol edebiliyorum ve bu nedenle bir naibe ihtiyacım yok. Benimle uzaktan iletişim kurmanın zorluğunun farkında olsam da, bunun yapılabileceğinden eminim."

Mander, öğle güneşinde hızla solan gösterişli bir saksı bitkisini andırıyordu.

Kraliçenin bakışları, şaşkın görünen Lord Vega'yı buldu. "Şimdi, konseye yeni atananlara gelince, Lord Vega, benim temsilci seçimim hakkında hüküm vermeden önce, Lila Byrne'ün savaş çabalarımıza konseydeki pek çoğumuzdan daha fazla katkıda bulunduğunu bilmelisiniz. Genç yaşına rağmen, krallığımız adına kritik casusluk ve sabotaj operasyonlarına katıldı - çoğu zaman kendini büyük riske atarak. Prens Adrian'ı sağ salim eve getiren kişi Lila'ydı. Bunu rütbe, unvan ya da tanınma olmadan yaptı. Hem o hem de Gölge

Dancer bu savaş sırasında büyük kişisel kayıplar verdi. Onların hakkını nasıl öderim bilmiyorum.

"Onlardan çok şey talep ettim, ancak sadakat ve hizmet söz konusu olduğunda asla tereddüt etmediler. Bu konseyde görev yapmaya uygunluklarını sorgulayan herkes ama herkes bana hesap verecektir."

Lila ve Gölge birbirlerine baktılar. Lila, belki bir iki kez bocalamışızdır, diye düşündü. Yine de kraliçe onu etkilemeye başlamıştı. Kalbindeki acı ve gözlerindeki yaşların yakıcılığı bunu söylüyordu.

Gryphon kraliçeye doğru eğildi ve kulağına bir şeyler mırıldandı. Kraliçe başını salladı ve aşağıdaki danışmanlara döndü. "Şimdi, yatağıma dönmeden önce benimle konuşmak istediğiniz başka bir şey var mı?" Bir an için konseye baktı. "Güzel. O zaman hepinize oturup iş yapmanızı öneririm." Bununla birlikte, sandalyesine geri döndü ve Gryphon onu uzaklaştırdı.

Demek böyle yapıyor diye düşündü Lila.

TAKTİK MESELESİ

Lyss'in Celesgarde'daki günleri uzun ve fiziksel olarak yorucuydu. Yorgun argın yatağa girdiğinde zihninin bütün gece çalışmaya devam ettiğini fark ediyordu. İlk başlarda bu süreyi kendini sorgulayarak, doğru şeyi yapıp yapmadığını merak ederek geçiriyordu. Hayatta kalmak Celestine'in savaş makinesine yaptığı katkıları haklı çıkarıyor muydu? Bu maskaralığa daha ne kadar devam edebileceğini merak ediyordu.

Yalan söylemekte o kadar da iyi değilim, diye düşündü.

Lyss, Gri Kurt atalarının düzenli olarak dönüp kendisine tavsiyelerde bulunacağını ummuşsa da hayal kırıklığına uğramıştı. Tahta çıkışıyla ilgili mesajlarını ilettikten sonra, onu tek bırakarak yaylalara dönmüş gibi görünüyorlardı.

Yavaş yavaş, tereddüt etmeyi bıraktı.

Peşinden gitmediğin şeyi elde edemezsin. Lyss'in babası Han Alister bunu ona öğretmişti. Bu yüzden yapılacak ilk şey ne istediğini bulmaktır.

Geçtiğimiz yıl yaşananlar, kız kardeşi Hanalea öldüğünden beri Lyss'in peşini bırakmayan şüphe ve kararsızlığı ortadan kaldırmıştı. Herkesin planladığı ya da belki de umduğu kraliçe olmayabilirdi ama sahip oldukları kraliçe oydu. Hayatta kalan oydu. Herkesin bununla başa çıkması gerekiyordu.

Yani. Her şeyden önce hayatta kalmaya ve Fells'e dönüp Gri Kurt kraliçeleri arasındaki yerini almaya kararlıydı.

Bu hedefe ulaşmak için istemediği bir işte başarılı olması gerekiyordu. İmparatoriçe Celestine ile ne kadar çok zaman geçirirse, başarısızlığın sonuçları da o kadar netleşiyordu. Çöl Kıyısı, onu hayal kırıklığına uğratanların kemikleriyle doluydu. Orduları onun kana bulanmış köleleriyle dolup taşıyordu.

Lyss, İmparatoriçe'nin kan büyüünden kurtulmak istiyorsa Celestine'in kara ordusunu uygulanabilir bir savaş gücüne dönüştürmek zorundaydı. Ya da en azından başarı görüntüsü satacak kadar başarılı olmalıydı. Eğer klan savaşçılarını, büyücüleri ve Valefolk'u bir orduya dönüştürebiliyorsa, o zaman kesinlikle kanlıları da buna benzer bir şeye dönüştürebilirdi. Muhtemelen. Belki de.

Hâlâ, doğuştan gelen haklarını elinden alabilecek bir ordu kurabileceğini söyleyen kafasının içindeki sesle uğraşmak zorundaydı.

Bu yüzden stratejisinin ikinci ayağı, imparatoriçeyi Arden'in kuzeydeki kraliyetten çok daha değerli bir hedef olacağına ikna etmektir. Bu, dansını savaş alanında yapmayı tercih eden Lyss için hassas bir danstı. İmparatoriçe karamsar, keyfi davranan, çabuk öfkelenen, yavaş affeden ve kaprisli biriydi. Pohpohlanmayı severdi ama talep edilmeyen tavsiyelere içerlerdi ve hatta her gün değişiyor gibi görünen kendi fikriyle örtüşmeyen tavsiyeleri bile talep ederdi.

Lyss, Celestine, Kaptan Samara ve Breon, Samara limandayken sık sık birlikte yemek yerlerdi. Lyss bu mide bulandırıcı çetin sınavlardan korkmaya başlamıştı, zira konuşurken kara mayınlarının arasından geçiyordu.

Breon elbette hiçbir şey söylemedi, sadece yemeğini karıştırdı ve tabağının yanındaki küçük tabakta piposuyla yemek boyunca hayal kurdu. Bazen Celestine daha fazla yemediği için onu azarlardı. Usulca bir ısırik daha alır, sonra çatalını bırakırdı. İmparatoriçe ona karşı her zaman şefkatliydi, onun iyiliğini istiyordu, onun için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

ona sesini geri vermeden yaşam kalitesini iyileştirmek.

Lyss bazen Breon'u imparatoriçeyi gözlerini kırpmadan izlerken yakalıyordu, sanki daha sonra kullanmak üzere bir şeyler saklıyormuş gibi. Bu konuda umutlu mu yoksa endişeli mi olması gerektiğini bilmiyordu.

At bunlar Akşam yemekleri, Celestine sık sık dahil Lyss için yakışıklı bir genç adam ve Breon için güzel bir genç kadın ya da tam tersi. Eski aşıkların dikkatini yeni seçeneklerle dağıtmaya kararlı görünüyordu. Bu konuklar yürek parçalayacak kadar güzel, cafede ya da bazilikada yetenekli ve iyice eğitilmiş içinde Dalkavukluk ve anlamsız konuşmalar. Belki gerçek hayatta ilginç insanlardı ama bu ortamda Lyss onları iflah olmaz derecede sıkıcı buluyordu.

İmparatoriçe, Lyss'in önüne konan genç fahişelere tepki vermemesi karşısında şaşırılmış görünüyordu. "Hoşunuza gitmediler mi Kaptan Gray?" dedi. "Birini ya da ikisini birden yatağınıza götürebilirsiniz. Eğer farklı bir ihtiyacınız varsa. . . ihtiyacınız olursa, elimden geleni yaparım."

"İyiler," dedi Lyss aceleyle. "Çok sevimli ve çekiciler. Sadece havamda değilim."

Celestine'in gözleri kısıldı. "Umarım kardeşimle bir ilişki kurma konusunda herhangi bir umut beslemiyorsundur. O sana göre değil."

O ne için? Lyss bunu söylemek istedi. Bunun yerine, "Anlıyorum Kardinal Hazretleri," dedi.

"Eğer deneyimsizseniz, endişelenmeyin. Onlar çok iyi öğretmenler" dedi. "Aslında, bu iyi bir yol olabilir."

"Hayır!" dedi Lyss. "Eğer biriyle yatacaksam, bunun bir anlamı olsun isterim," diye eklemek istedi. Gömleksiz Matelon'un görüntüsü aklına gelince yüzü ısındı - geniş omuzları, kaslı kolları, boynundaki zincirde asılı gümüş yüksük. Konuşmadan önce düşüncelerini toplamak için duraklaması. Onun gününe meydan okuma şekli

her gün. Ona meydan okuma şekli. Matelon'dan her zaman öğrenecek bir şeyler vardı.

Kan ve kemikler. Belli ki bunu yeterince derine gömmemiş.
"Kaptan?"

İmparatoriçe hâlâ ona bakıyordu ve sanki bir cevap bekliyormuş gibi kaşlarını çatarak, "Savaşa girerken bekârlığın zihinsel becerilerimi keskinleştirdiğini ve performansımı artırdığını fark ettim," dedi.

Samara'nın gözleri büyüdü ve biraz solgunlaştı.

"Oh!" Celestine Samara'ya sırtarak şöyle dedi. "Eğer bu doğruysa, askerlerimize o zamana kadar uzak durmalarını emrederim mi-"

"Hayır!" Lyss bağırmamaya çalışarak ve ancak kısmen başarılı olarak konuştu. "Ben sadece kendim için konuşuyorum. Herkes farklıdır."

Bununla birlikte Samara'nın yüzündeki endişe ifadesi kayboldu. "Katılıyorum Kardinal Hazretleri," dedi. "Çarşafların arasındaki bir mücadelenin kanımı harekete geçirdiğini ve beni başkalarının kanını dökmeye hazırladığını düşünüyorum."

Gördünüz mü? Lyss düşündü, gözlerini devirmemek için çabalıyordu.
Herkes farklıdır.

Tully Samara Lyss'in başının belası olmaya devam ediyordu. Karada savaşma konusunda neredeyse hiç tecrübesi olmamasına rağmen, bu onun neredeyse her konuda bir fikri olmasını engellemedi - genellikle Lyss'ininkinin tam tersi. Lyss'in Yedi Diyar'a yönelik herhangi bir saldırıyı Arden'e yönlendirmeye çalıştığından şüphelenmiş olmalı ki Lyss'in söylediği her şeyi baltalamak için elinden geleni yaptı.

Lyss, "Süvarilerin çok etkilendim," derdi. "Daha önce hiç böyle atlar görmemiştim. Evdeki askeri bineklerimizden tamamen farklılar."

"Bizim soyumuz saftır," dedi Samara. "Daha aşağı bir hayvana binmeyi reddediyoruz. Bu yüzden yüzlerce atımızı Tebeşir Kayalıkları'nda indirdik, böylece kuzey kraliçesinin askerlerine saldırabileceğiz." Sahip olmak

Sözlü eldiveni aşağı atarak onun yanıtını bekledi.

"Bu Alyssa Platosu'nda işe yarayabilir," dedi Lyss, bu coğrafi özelliğin başka bir isimle anılmasını dileyerek. "Ama Kale Kayalıkları'na vardığımızda, her şeyin değiştiği dağlardayız."

İmparatoriçe, "Atlarımızın ve askerlerimizin bu göreve hazır olduğundan hiç şüphem yok," dedi.

"Bunun için elimden geleni yapıyorum," dedi Lyss. "Ancak kuzeyde uzun süre savaştığım için askerlerimin hayatlarını nereye harcayacağım konusunda seçici davranıyorum. Bu bir taktik meselesi."

"Askerlerimiz kolay kolay yenilmez," dedi Samara. "Bunu kendin de gördün."

Lyss başını salladı. "Evet. Ama atlarımız tıpkı sulak alan atları gibi aşağı iner. Çölde yarışmak için yaratılmışlardır, yaylalardaki dar ve dik patikalara tırmanmak için değil. Ve kana bulanmışlar bile coğrafyanın çatışmalarını zorlaştırdığı yerlerde durdurulabilir." Devam edip etmemek konusunda tereddüt ederek durakladı. "En iyi askerlere ve en iyi atlara sahip olmak yeterli değildir. Doğru yerde, doğru askerlere ve doğru atlara sahip olmanız gerekir."

Samara, "Bana kuzeyde başarılı olamama karşı bahaneler üretiyormuşsunuz gibi geliyor," dedi.

"Başarılı olacağımızdan hiç şüphem yok," dedi Lyss, Celestine'in bakışları altında derisi diken diken olurken. "Ama zaman ve hazine açısından ne pahasına? Ve bunun sonunda elimizde ne olacak? Halkı en değerli varlığı olan dağlık bir kraliyet. Affetmeyen bir topraktan nasıl geçineceklerini ve düşmanlarını nasıl dışarıda tutacaklarını biliyorlar. Eğer onları köleleştirirseniz, değerleri kaybolur." Sesinin titrediğini fark etti, bu yüzden susmayı tercih etti.

"Vatanınızı neden korumak istediğinizi anlayabiliyorum Kaptan Gray," dedi Samara yılan gibi gülümseyerek, "ama şu anda sadakatiniz imparatoriçeye ya da öyle olmalı." Kadehini ellerinin arasında çevirdi.

İmparatoriçe dudaklarını birbirine bastırdı, gözleri donuk bir maviye dönüştü. Lyss bunun bir kısmının rol yapmak olduğundan şüpheleniyordu. Celestine, Lyss ve Samara arasında kışkırtabileceği her türlü anlaşmazlık ve rekabetten zevk alıyor gibiydi, tıpkı kana bulanmışlar arasındaki kanlı turnuvaları izlemekten zevk aldığı gibi.

"Kardinal Hazretleri, size elimden gelen en iyi tavsiyeyi veriyorum," dedi Lyss. Bu denizcilere mantıklı gelecek bir argüman aradı. "Bana şunu söyleyin, fırtınaya doğru mu yelken açarsınız yoksa ondan kaçınmaya mı çalışırsınız?"

Celestine, "Gerekirse fırtınaya yelken açarım," dedi.

"Ama ya gerekli değilse?" Lyss dedi ki. "Ya başka bir yoldan gidebilir ya da geçene kadar bir gün bekleyebilirsiniz?"

"İ olur kaçının o, . Elbette." ve İmparatoriçe "Sonunda yine de gitmek istediğim yere varacaksam," dedi isteksizce. "Yap sen harcamak çok zaman içinde ve Dragonback

Dağlar mı?"

Samara ve Celestine birbirlerine bakarak konunun açıkça değişmesinden şaşkınlık .

"Neden yapalım ki?" Samara sonunda söyledi. "Ejderhaların istilasına uğramış ve koyundan başka çalacak bir şey yok."

"Demek istediğim de bu. Heartfangs'e girmek gelmiş geçmiş en kötü fırtınaya yelken açmak gibi bir şey ve bu yazın oluyor. Kışın geçit vermez. Bir kez geçtiniz mi: daha fazla dağ ve yaşayacak hiçbir şey yok. Baston Körfezi'ne inmek ve Arden'in bereketli vadisinden doğruca başkente yürümek varken, yol boyunca bol miktarda yiyecek varken bunu neden yapasınız ki?"

"Ama biz zaten Chalk Cliffs'teyiz," dedi Celestine. "Askerleri, atları ve malzemeleri indirdik."

"Chalk Cliffs'ten vazgeçelim demiyorum." Yine de isterseniz, yolunuza çıkmam. "Orayı elimizde tuttuğumuz sürece, kuzeylileri doğuda derin su limanı olmadan sıkıştırabiliriz. Baston Körfezi'ni ve ardından Ardencourt'u alırsak, imparatorluğun kontrolü tümüyle sizin olur. Düzlükler boyunca batıya doğru yürüebilirsiniz."

yüzlerce mil. Güneyde kazandığınız her şey sizi daha zengin yapar. Kuzey ise sizi fakirleştirir, bunu garanti ederim."

Celestine ve Samara sanki Lyss hiç duymadıkları yerlerin isimlerini söylüyormuş gibi birbirlerine baktılar. Bunun operasyon için değerini pekiştireceğini umuyordu.

"Kardinal Hazretleri," dedi Lyss, "ilk başta kanla yoğrulmuş ordunuzun başına neden bir sulak alan kaptanını getirdiğinizi anlayamamıştım. Şimdi bunun dahiyane bir fikir olduğunu görüyorum. Carthis'te başarılı olan taktiklerin Diyarlarda o kadar işe yaramayabileceğini bilecek kadar akıllısınız. Bu yüzden daha önce orada savaşmış, araziye, iklimi ve insanları tanıyan komutan seçtiniz."

Celestine artık gülümsüyor, Lyss'in kürekle attığı işkembenin tadını çıkarıyordu.

"Bu doğru olabilir," dedi Samara, "ama ordumuzun başına bir yabancıyı getirmek ihanet riskini de beraberinde getirir."

"Hırslı bir yerel yöneticiyi terfi ettirmek de öyle," dedi Lyss. "Bu, göz ardı edilenler arasında kıskançlığa ve seçilenler arasında da bir hak duygusuna neden olur. Söyleyin bana Kardinal Hazretleri, geçmişte size kim ihanet etti?"

Celestine ona göz kırptı. "Arkadaşlar ve aile, sanırım," dedi.

"Demek istediğim de bu. Endişelenmemiz gerekenler her zaman yabancılar değil, çoğu zaman en yakın müttefiklerimizdir."

"Belki de Kardinal Hazretleri," dedi Samara, konuyu değiştirmeye hevesli bir şekilde, "Arden ordusundan bir komutanı yakalamalı ve kuzeyde bir istila için tartışmasını sağlamalıyız. Bu son derece sıkıcı bir söz düellosu olur. Nazari İmparatorluğu'nda savaşlarımızı denizlerde ve sahada yaparız, yemek masasında değil."

Lyss omuz silkti. "Fells'te, çeyrek asırdan uzun bir süredir savaş alanında argümanlarımızı ortaya koyuyoruz. Ardenine komutanınıza meydan okuyorum.

neden her yıl bu tartışmayı kazanmayı başaramadıklarını açıklamalıdır."

Celestine bir ileri geri bakıyordu. "Belki de," dedi, "ikiniz arasında bir turnuva düzenlemeli ve kimin kazanacağını görmeliyim."

"Belki de öyle olacak," dedi Samara, arkasına yaslanıp parmaklarını başının arkasında birleştirdi, mücevherleri sönmekte olan güneşi yansıtıyordu.

"Ben ," dedi Lyss, "yarışmayı karada yaptığımız sürece. Ayrıca sulak alanları kazanana kadar beklememizi öneriyorum. Bizi denizden geçirmek için Kaptan Samara'ya ihtiyaç olacak."

Samara kaşlarını çatarken Celestine elindeki fincanı masaya vurarak güldü ve gözlerindeki yaşları sildi. Lyss, donanma komutanına sataşmanın tehlikeli olduğunu biliyordu ama o, biri karşılık verene kadar zorlamaya devam edecek türden biriydi.

Ayrıca, pratik yaptıkça kelimeler arenasında savaşmakta daha iyi olduğunu fark etti.

Lyss konuyu değiştirmek için, "Merak ediyorum Kardinal Hazretleri," dedi. "Neden ilk etapta hedef olarak Chalk Cliffs'i seçtiniz? Sürpriz unsuru muydu, yoksa-"

"Aradığım biri var," dedi Celestine. "Onu en son kuzey kıyılarında görmüştüm. Bu yüzden Chalk Cliffs'i aldık."

Ah, diye düşündü Lyss. Breon gibi işaretlenmiş biri mi? "Onu avladığını biliyor mu?"

Celestine tereddüt etti. "Evet," dedi. "Artık biliyor."

"Yani kaçıyor mu?"

Celestine başını salladı. "Sanırım öyle."

"Gerçekten hâlâ orada olduğunu mu düşünüyorsun?" Lyss söyledi. "Yani, Chalk Cliffs'e yapılan saldırıyı kaçırmış olamaz. Geleceğinizi biliyor. Güneyde saklanmak daha kolay. Daha çok insan, daha iyi hava, daha dostane bir arazi. Arden ve Fells düşman olsalar da, sınırlar seyahat eden tek bir kişi için sandığınızdan daha geçirgen. Onun yerinde olsaydım

Şimdiye kadar Bruinswallow, bir çöl tapınağında diz çökmüş, bir düzlük rahibi kılığına girmiştim."

Celestine güldü. "Bunu görmeyi çok isterdim."

Lyss imparatoriçenin tereddütte olduğunu anlayabildi ve avantajını güçlendirmek için harekete geçti. "Eğer aceleniz yoksa, elbette kuzeyde ne kadar sürerse sürsün savaşabilir ve sonra güneye gidebiliriz. Ama kuzeye gitmeden önce güneyin kontrolünü ele geçirmenizi tavsiye ederim. Fells'in sadece bir derin su limanı vardı. Arden'da yarım düzine var. Bu denizdeki gücümüzü kullanmamızı sağlayacaktır. We'enhaven, Bruinswallow ve Güney Adaları gibi krallıklar bize katılabilir. Bu da sayımızı artırmamızı ve Fells'e güçlü bir şekilde yürümemizi sağlar."

İmparatoriçe peçetesini yere atarak masadan kalktı. Duvarda asılı duran, öl Kıyısı ve Kuzey Adaları'nı ayrıntılı bir şekilde gösteren ama Yedi Diyar'ın sadece kıyı gösteren büyük haritaya doğru ilerledi. "Eğer size kalsaydı, ordularımızı güneyde nereye indirirdiniz?"

Lyss duvarın dibinde ona katıldı. "Hızlı hareket edersek sürpriz yapma şansımız olur. Kral Jarat şimdiye kadar Tebeşir Kayalıkları'nı ele geçirdiğinizi biliyordur. Oradan içeriye doğru devam etmenizi isteyecektir. Bana kalsa, Ardencourt'a kadar iyi bir yol sağlayan Baston Koyu'nu önerirdim." Harita üzerinde izini sürdü. "Bu sayede uzun bacaklı atlarımızı kullanabilir ve bir hafta içinde orada olabiliriz."

Celestine için stratejik kararlar vermenin önemli olduğunu bildiğinden, "Eğer yürüyüşü minimumda tutmak istiyorsan, pençenin etrafından Southgate'e kadar yelken açmanı öneririm," dedi. Gemide bu kadar çok zaman geçirme fikrinden korkmasına rağmen parmağını deniz rotasında gezdirdi. "Bu bize Ardencourt'a daha kısa bir yol sağlar. Onlar daha ne olduğunu anlamadan onları kışlarından ısırabiliriz."

Ayrıca imparatoriçenin ordusunu kraliyetten mümkün olduğunca uzağına yerleştirdi.

İmparatoriçe elleri kalçalarında, seçenekleri inceleyerek durdu. Sonra harita üzerinde Ruh Geçidi olan noktaya dokundu. "Sanırım burası. Böylece planlarımızı değiştirmemiz ve kuzeye gitmemiz gerekirse bunu yapabiliriz." Celestine kaşlarını çatmış olan Samara'ya bir bakış attı.

Lyss için mesaj açtı: İmparatoriçe seçeneklerini açık tutuyordu. Ruh Geçidi hem Arden'e hem de Fells'e açılan bir kapıydı.

Celestine o zaman döndü ve Lyss'e çarpık bir şekilde gülümsedi. "Buraya geldiğinizde Kaptan Gray, sizi kötü bir denizci olmakla suçlamıştı. Karada daha iyi olup olmadığınızı sordum. Sanırım öylesiniz."

Bana fazla güvenme, diye düşündü Lyss. Babam öldürüldüğünden beri Arden'i işgal etmeyi planlıyordum. Sadece bunu bir Kartaca ordusunun başında yapacağımı hiç düşünmemiştim.

MAGE MİSCHIEF

Hal,thane'lerle yaptığı görüşmeden sonra, bir kenara ayırdığı büyücülerden biriyle buluşmak üzere vadi kampına geri döndü.

Kraliçe Sarayı'ndaki deneyiminden sonra büyücülere karşı temkinliydi ve onlar da ona karşı temkinliydi, bu yüzden ödeştiler.

Büyücünün adı Marc DeJardin'di. Arden'deki çoğu büyücünün aksine, o bir kara kuştu - düzenli ordunun değil, Kral Muhafızları'nın bir üyesiydi - bu yüzden Hal'ın bağlantıları onun hakkında çok az bilgiye sahipti. Söyleyecek pek bir şeyi yoktu ve diğer büyücüler de muhtemelen korkulan Kral 'ndaki geğmişi yüzünden mesafeli duruyordu. Burada kral için casusluk yapıyor olma ihtimali vardı. Eğer durum buysa, bunu er ya da geç öğrenmek daha iyiydi. Ama onda Hal'in güvenini çeken bir şey vardı. Belki de yakasının etrafındaki yara dokusu, her zaman görüldüğü kadar sakin ve uysal olmadığını gösteriyordu. Hal ayrıca, kralın seçkin muhafızlarının bir üyesi olduğu için, tasmaların nasıl çalıştığı hakkında çoğu tutsak büyücüden daha fazla şey bilebileceğini umuyordu.

DeJardin içeri girdiğinde Hal, LeFevre ile birlikte komuta çadırındaydı. Ya asker olmadığı için ya da Hal'in bunu hak ettiğini düşündüğü için göstermelik bir selam verdi.

"Hepsi bu kadar Kaptan," dedi Hal LeFevre'ye. "Sonra konuşuruz." Subay selam verdi ve gitti.

"Otur," dedi büyücüye, bir kamp sandalyesini işaret ederek.

Dejardin sanki yükünü hafifletmek bir zevkmiş gibi oturdu. Hal'den onlarca yaş büyüktü, çelik grisi saçları ve hayatı boyunca fiziksel olarak aktif olmuş birinin sağlam, geniş omuzlu yapısı vardı.

"Ben General Matelon," dedi Hal, general kelimesi boğazında düğümlenip kalmıştı. Ardenine ordusunda general olma noktasına gelebilmek için o kadar çok rüşvet, politika ve dalavere dönüyordu ki, bir adam bu unvana sahip olduğunda artık alışmıştı.

"Biliyorum," dedi Dejardin. "Terfiniz ve son dirilişiniz için tebrikler." Durakladı. "Bunu desteklediğinizi varsayıyorum."

"Henüz karar vermedim," dedi Hal. "O yüzden tebrikleri şimdilik bekletebilirsiniz."

Dejardin, Ardenine ordusundaki bir subaydan mizah beklemiyormuş gibi iki kez baktı. Sonra da çarpık bir şekilde gülümsedi. "Tutulduklarını farz edin."

"Kuvvetlerimize katılmaktan memnuniyet duyarız," dedi Hal, "ama kral tarafından tutsak edildiğinize göre bizimle savaşırken ne kadar özgür olacağınızı merak ediyorum."

"Bu bir risk," dedi Dejardin, "hem sizin için hem de bizim için. Bu riski almaya hazırım çünkü Gerard kardeşlerini öldürüp yönetimi ele geçirdiğinden beri imparatorluğa karşı ilk ciddi meydan okuma bu. Yardım edebilecekken öylece oturamam."

"Savaş alanında büyücülere komuta ettim," dedi Hal, "ama dürüst olmak gerekirse, tasmaların nasıl çalıştığı hakkında pek bir şey bilmiyorum. Bana ne anlatabilirsin?"

Dejardin uzandı ve parmaklarını yakasında gezdirdi. "Uzununu mu kisasını mı istersin?"

"Sen seç," dedi Hal.

"Kuzeydeki bakır kafalılar tarafından, iç savaşları sırasında ele geçirilen büyücüleri kontrol etmek için icat edildi."

"Onları bir yolu var mı?"

"Kafamı kesmek dışında mı?" DeJardin homurdandı. "Sadece büyölü bir anahtar kullanılarak açılabilirler. Eskiden her tasmanın kendine özgü bir anahtarı vardı. Anahtar kaybolursa çok kötü olurdu. Bu büyük bir tasarım hatasıydı ama bakır kafalar bunu pek umursamazdı çünkü tutsak büyücüler zaten çok uzun yaşamazdı."

Şaşıрма sırası Hal'deydi. DeJardin sonunda hayatının çalışmasını tartışması istenen bir bilgin gibi konuşuyordu. "Bu konuda bir çalışma yaptınız, değil mi?"

DeJardin parmaklarını yumuşattı. "Tutsaklığımın ilk on yılını tasmaları inceleyerek ve benimkinden nasıl kurtulacağımı bulmaya çalışarak geçirdim. Bu süreçte bir tür uzman haline geldim." Sanki Hal'in büyücülerin köleleştirilmelerinin daha iyi olduğunu savunmasını bekliyormuş gibi bekledi. O itiraz etmeyince, büyücü devam etti. "Ardenine iç savaşı sırasında, Gerard tahta geçmek için kardeşlerini öldürürken, savaş alanındaki değerini fark eden kişi, kendisi de bir büyücü olan General Karn'dı. Ancak büyücülere kimin tarafında olduklarını hatırlatmak ve kiliseye şeytani enerjilerinin kontrol altında olduğuna dair güvence vermek için bir yolu olmalıydı. Bu yüzden kırsalda kaçırdığı büyücülerini giydirmek için tasmalar ve tılsımlar toplamaya başladı. Bugüne kadar, büyücü bölümünün büyüklüğünün artmasındaki darboğaz bu oldu."

DeJardin'in söylediği bir şey Hal'in dikkatini çekti. "Eskiden her tasmanın kendine özgü bir anahtarı olduğunu söylemişsiniz. Bu değişti mi?"

DeJardin başını salladı. "Son zamanlarda Karn, tek bir anahtarla kontrol edilebilen yeni tasmalar sağlayabilen bir tedarikçi buldu. Sadece bu da değil, tılsım ve tasmanın işlevini birleştiriyorlar. Ölü bir büyücüden çıkarılıp canlı bir büyücüye takılabiliyorlar. Mükemmel bir çözüm. Bu yüzden kral eline geçen her şeyi satın alıyor. Mümkün olduğunca çok sayıda büyücüyü yeni teçhizatla donattı."

Hal bunu düşündü. "Onlara teçhizatı kimin sattığına dair bir fikriniz var mı?"

"Kimin yaptığını bilmiyorum ama aracı Lila Barrowhill adında biri."

Lila Barrowhill, diye düşündü Hal, kalbi biraz daha hızlı atıyordu. Herkesin kızı. Ve hiç kimsenin. Ardenine ordusu tarafından kullanılan flaşın "özel üretim" olduğu mesajını kim göndermişti?

"Bu yeni yakalardan biri mi?" dedi. "Taktığın mı?"

DeJardin başını salladı. "İlk donatılanlar Kral Muhafızı büyücüleriydi."

Hal, Ardencourt'ta Robert'a "teslim edilmiş" olan keseyi çıkardı. "Sana bir şey göstermek istiyorum," dedi. Kordonu çözerek kolyeyi avucunun içinde salladı.

Büyücü ona baktı. Bir parmağını uzattı ve yanıt olarak parladı. "Bu, tasmaları açmak için kullanılan türden bir anahtara benziyor," dedi. "Nereden buldun bunu?"

"Barrowhill için çalışan birinden," dedi Hal. "Mesele şu ki, tam olarak nasıl çalıştığını ya da kullanılırsa ne olacağını bilmiyorum. Elimizdeki tek mesaj kralın cephaneliğindeki tasmaların çoğunun 'özel üretim' olduğu ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Sanırım tasma şu ana kadar beklendiği gibi çalışıyordu?"

DeJardin başını salladı, gözleri hâlâ anahtara sabitlenmişti.

"Bu yeni tasmaların -ve bu anahtarın- kuzeydeki bakır kafalılar tarafından yapıldığını düşünün. İmparatorluğun can düşmanları. Bu işe karışanlar hain olabilir, kuzey kraliçeliğini bir bedel karşılığında satmış olabilirler. Ya da bu, imparatorluğun askeri çabalarını sabote etme planının bir parçası olabilir."

"Nasıl yani?" DeJardin başını eğerek cevap verdi.

"Tek bir anahtar tüm yakaları açar. Bir anahtar tüm tasmaları kontrol eder. Ardenine kralı için savaşıyan neredeyse tüm büyücüler şu anda onları takıyor. Ya bu tek anahtar"-Hal anahtarı eline aldı-"onları takan tüm büyücülerini bir vuruşta öldürebilirse?"

DeJardin'in gözleri biraz daha büyüdü. "Bunun onlar açısından çok ama çok akıllıca olacağını söyleyebilirim."

"Yani, eğer bunu denersek, seni öldürebilir. Seni ve tüm tasmalı büyücü arkadaşlarını öldürebilir. Tasmalı büyücülerin kontrolünü ele geçirmemi sağlayabilir. Ya da tasmayı açabilir." Hal bunları söylerken, "Neden bu kadar dürüst olmak zorundasın ki?" diye düşündü.

"Devam et," dedi DeJardin, yakasına daha net erişebilmek için çenesini kaldırarak. "Bir dene bakalım."

"Dur bakalım," dedi Hal, büyücünün şansa güvenme isteği karşısında şaşırmişti. "Sana bir şey göstereyim. Anahtarın ayarları var gibi görünüyor. Başını çevirirsen ..." Eklemi manipüle ederek sapın dört farklı noktada nasıl yerine oturduğunu gösterdi. "Yani ne yapacağı ayara bağlı olabilir."

"Aralarında öldürmek için K ya da açmak için O ile işaretlenmiş olan var mı?" DeJardin sert bir şekilde söyledi.

Hal gülmekten kendini alamadı. "Hayır," dedi. "Hiç işaretlenmemişler. Ama bunu kullanmak için bir büyücü gerektiğini biliyoruz."

"Görebilir miyim?" DeJardin elini uzattı ve Hal anahtarı içine bıraktı. Anahtar büyücünün elinde öncekinden daha parlak bir şekilde parladı ve sonunda çentiklerin yanında, etraflarındaki metale karşı parlayan semboller belirdi.

Hal eğildi, başı neredeyse DeJardin'inkine değecekti. "Kafatasının 'öldür' anlamına geldiğini tahmin ediyorum," dedi.

DeJardin, "Burada açık bir kilit ve kapalı bir kilit var," dedi. "Bunun 'kilit' ve 'kilit açma' olduğunu düşünüyorum. Bu da aşına olmadığım bir sembol."

Üzerinde zikzaklar olan bir sopaya benziyordu. Hal'a belli belirsiz tanıdık geliyordu, sanki daha önce bir yerde görmüş gibiydi. Esir tutulduğu sırada kuzeyde bir yerde miydi?

Sonra hatırladı. Delphi'deki turnuvalardan birinde, Lyssa Gray'in İskoçyalıları Hal'in tutsak arkadaşlarıyla karşı karşıya gelmişlerdi. Hal'in adamlarından biri

Yüzbaşı Gray'in gömleğinin eteklerine saplanan kılıcı, gömleği köprücük kemiğine kadar yırtmıştı. Maçı kazanana kadar iç çamaşırıyla dövüşmeye devam etmişti. Hal ona giymesi için başka bir gömlek getirdiğinde, köprücük kemiğinin hemen üzerindeki dövmeyle fark etmeden edemedi. Üzerinde zikzak olan bir sopaydı bu.

"O da ne?" diye sordu, köprücük kemiğine çok fazla bakmamaya çalışarak.

"Bu asa ve flaş," demişti. "Şeytan Kral'ın sembolü."

"Neredeyse dünyayı yok etmiyor muydu?" Hal söyledi.

Gray, "Düzlükteki tapınak okullarınızda duyduğunuz her şeye inanmayın," demişti. "O benim atam."

"Bu her şeyi açıklıyor," demişti Hal. Kadın onun omzuna bir yumruk atmış ve her şey sona ermişti.

"General mi?" Dejardin şaşkın bir ifadeyle Hal'ı izliyordu.

"Bence bu İblis Kral için bir sembol," dedi. "Büyücülük için."

Dejardin, "Bu da tasmayı bir muska olarak kullanmamızla ilgili olabilir," dedi.

Garip bir an için orada oturdular.

"Sanırım 'kilit' sembolü yeterince açık," dedi Dejardin ve kolyeyi geri verdi. "Hadi deneyelim."

Hal başını salladı. "Bence bir büyücü anahtarı kullanmalı," dedi. "Eğer istersen sen yaparsın." Anahtarı büyücünün eline bıraktı.

Dejardin bir an için ona baktı. Sonra sapından tutarak yayı çevirdi, böylece açık kilitle aynı hizaya geldi. Yakayı bir eliyle sabitleyerek, anahtarın iş ucunu yakanın içine kaydırды ve çevirdi. Yumuşak bir klik sesiyle tasma ikiye ayrıldı ve yere düştü.

Dejardin iki elini de kaldırdı ve boynunda, yakanın dayandığı, yara dokusuyla büzülmüş yeri parmakladı. Boğazını temizledi, gözleri doğal olmayan bir şekilde parlıyordu. "Artık mutlu bir adam olarak ölebiliyim," dedi.

"Umarım yakın zamanda olmaz." Hal eğilip yakayı kaldırdı, iki parçayı tekrar birleştirdi ve Dejardin'den anahtarı aldı. "Sakıncası yoksa başka bir şey denemek istiyorum." Anahtarı kullanarak tasmayı tekrar kilitledi ve ayarı İblis Kral sembolüne çevirdi. Neyse ki onu yakıp kül etmedi.

"Sıradaki soru. Buna dokunarak bir muska işlevi görüp göremeyeceğini söyleyebilir misiniz?"

"Sanırım öyle," dedi Dejardin. "Büyücü güçlerimi burada serbest bırakmamı istediğinize emin misiniz?"

"Sadece çadırı ateşe vermeyin," dedi Hal.

Büyücü yakaya uzandı ve yaka selamlamak için parladı. Onu eline aldı ve bir tılsım söyledi. Bir an için hiçbir şey olmamış gibi göründü. Sonra ortadaki çadır direği yapraklarla ve çiçeklere dönüşen tomurcuklarla patladı.

Dejardin sırtarak çiçeklerden birini kopardı ve Hal'a uzattı. "Çok iyi bir çiftçiydim. Önceden," dedi.

Hal sırtarak karşılık verdi, kimse ölmediği ve hiçbir şey yanmadığı için rahatlamıştı ve görünüşe göre anahtarın ve "özel üretim" tasmaların sırrını çözmüşlerdi.

Dejardin derin bir nefes aldı ve sanki uzun zamandır ilk kez özgür bir hava soluyormuş gibi yavaşça dışarı verdi. "Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum," dedi, "ama sanırım sen bana söyleyeceksin."

Hal güldü. Birlikte çalışabileceği bir adamdı bu. Sonra ayılarak, "Montaigne'lere karşı bize yardım etmek istediğini söylediğin için bize geldin," dedi. "Senin ve iltica eden diğer büyücülerin yardımını gerçekten kullanabiliriz. Yetenekli birliğimize liderlik etmeni istiyorum. Eğer bu savaşı kazanırsak, şerefim üzerine söz veriyorum ki, bu krallıkta bir daha hiçbir büyücü tasma takmayacak.

tılsım."

KARIŞIK BİR NİMET

Destin, General'in ölümüyle sorunlarının sona ereceğini düşündüyse, elbette yanılmıştı. Bu büyük belanın hayatından çıkmasıyla birlikte, kanatlarda bekleyen diğer tüm tehditler ve engeller dikkatini çekmek için öne çıktı.

Kara kuşlar sonunda babasının cesedini siperlerden indirmiş ve Potter'ın Tarlası'na gömmüşlerdi. Yine de Destin'in üzerinde intikamcı bir iblis gibi dolaşıyor ve onu kralın gözünde lekeliyordu. Her ne kadar Destin generale karşı bir dava açmış (burada önemli olan yaratmış olmasıydı) ve hem savcı hem de infazcı olarak görev yapmış olsa da, kral geçmiş hatalarının hatırlatılmasından hoşlanmıyordu.

Destin bu ironinin tadını çıkardı. General gaddar, acımasız, aşağılık bir piç olmasına rağmen Montaigne soyuna Jarat'ın konseyinde hayatta kalanların hepsinden daha sadık bir şekilde hizmet etmişti. Destin de dahil.

Destin'in kuzeye yürüyüş hazırlıklarına sadece çevresel bir katılımı vardı ve bu da onun için gayet uygundu. Sonu felaketle bitecek gibi görünen bir projeye dahil olmak gibi bir derdi yoktu. Ordunun tüm yetenekli askerlerinin yeni tarz yakalıklara sahip olduğundan emin olmak için levazım subaylarıyla birlikte çalıştı. Kralın yeni generaline Ardencourt ile Delphi arasındaki ve ötesindeki koşullar hakkında bilgi verdi.

Fellsmarch'ın başkentinden aldığı istihbarat raporları kafa karıştırıcıydı. Görünüşe göre Kraliçe Raisa

hastalanmıştı ve haftalardır ortalıkta görünmüyordu. Delphi'de büyük bir Highlander birliği kalmıştı ama imparatoriçeye karşı doğuya yürümeye hazırlanıyor gibi görünüyorlardı.

Bu arada, kuzey başkentindeki garnizon gün geçtikçe küçülüyor gibiydi.

Bu da ne demek oluyor? Geldiğimizi biliyor olmalılar, diye düşündü Destin. Kraliçenin istihbarat servisi yeğeni Julianna Barrett tarafından yönetiliyordu ve Barrett bundan daha iyiydi. Kraliçe ve sarayı, birliklerini sahaya sürmek için başkenti gizlice terk mi etmişti?

Rehineler neredeydi? Fellsmarch'ta olsalardı şimdiye kadar haber almış olurdu. Lila onları nereye saklamış olabilir? Sanki kuzeyde bir kara deliğin içinde kaybolmuşlardı. Destin zekâsı ve zekâsıyla alt edilmekten hoşlanmazdı ve Lila bu operasyon söz konusu olduğunda kesinlikle bunu yapmıştı.

Elde somut bilgi olmayınca Destin'in yaratıcı hayal gücü devreye girdi. Belki de Lila başından beri Celestine için çalışıyordu. Belki de Kraliçe Marina ve diğerleri Celesgarde'a gidiyorlardı. Belki de imparatoriçe onları Evan Strangward'ı teslim etmeleri şartıyla rehin tutmayı planlıyordu.

Evan neredeydi? En son konuştuklarında Evan, kraliçeyi Celestine'in yarattığı tehlike konusunda ikna etmek için kuzey sarayına gidiyordu. Bu başarılı olduğu anlamına mı geliyordu, yani tüm askerlerini ve hazinelerini doğudaki tehdide akıtırken güneyden gelen tehdidi ihmal mi ediyorlardı?

Ayrı kaldıkları yıllar boyunca, iletişim kurmadan uzun süre geçirmek alışılmadık bir durum değildi; özellikle de her iletişim düşmanlarının dikkatini çekme potansiyeline sahip olduğu için. Ancak, mevcut siyasi ve askeri manzara göz önüne alındığında, Destin endişelenmeden edemiyordu.

Şu anda bunu düşünemem, diye düşündü. Jarat'ın savaş konseylerinden birine hazırlanmak zorundaydı. Kral Jarat toplantıları kışladaki görev odasında yapmaya başlamıştı.

Tören alanındaki hareketliliği gözlemleyebilirdi. Üniformasının içinde görkemli bir şekilde oturup askeri strateji üzerine konuşmayı severdi. Genelde Destin bu toplantılara katılmazdı ama bu toplantıya katılması emredilmişti.

Savaş konseyi yeni ve eskilerin bir karışımıydı: Aralarında Lord Botetort, Beauchamp ve LaRue'nun da bulunduğu Jarat'ın geriye kalan sadık adamları; Kral Muhafızları'nın komutanı Barbeau ve kralın At Ustası'nın oğlu ve Ardenine ordusunun yeni komutanı Eric Bellamy.

Kışla, generalle olan ilişkisi göz önüne alındığında Destin'in hiçbir zaman en sevdiği yer olmamıştı ama babası öldüğüne göre bunun azalacağını ummuştu. Geçmemişti, en azından şu ana kadar.

Destin geldiğinde, Jarat ve Bellamy galeride güneşin altında talim yapan bir müfreze askeri izliyorlardı. Jarat konuşuyor, kibarca dinleyen Bellamy'ye eliyle işaret ediyordu. Jarat'ın üniforması yeni ve cilalıydı, Bellamy'ninki ise çok kullanılmış gibi görünüyordu.

Destin, ordular generali olarak atanmadan önce Eric Bellamy ile fazla vakit geçirmemişti. Bellamy ara sıra kış sarayında görünse de yılın diğer üç mevsiminde kuzeyde savaşıyordu. Ancak Bellamy'nin iyi bir ünü vardı. Babasının başarısız olduğu yerde onun başarılı olduğunu görmek kadar Destin'i mutlu edecek bir şey olamazdı. Bu, babasının itibarının son çiviye çakabilirdi.

Yine de Destin yanlış rakibe karşı yanlış savaşı verdiklerinden endişeleniyordu. Kral ordularını kuzeye gönderdiğinde, Destin yazın geri kalanında Tamron'a dönmeyi planlıyordu, böylece annesinin mirasını halledebilir, kaynaklarını çalıştırabilir ve Evan'ın yerini bulmaya çalışabilirdi. Ardencourt isyancıların eline geçtiğinde başka bir yerde olmayı tercih etti ki bu da muhtemel görünüyordu.

Jarat toplantıyı görev odasındaki büyük, masanın etrafında düzene soktu. "Geldiğiniz için teşekkürler beyler," dedi kral. "Bu toplantıyı kısa tutalım, olur mu, çünkü ben

hepimizin yapacak çok işi olduğunu biliyorum. General Bellamy, birliklerin hazırlığı hakkında bize ne söyleyebilirsiniz?"

Bellamy, "Dürüst olmak gerekirse, Majesteleri, ne kadar erken gidersek o kadar iyi," dedi. "Üç hafta önce yola çıkmayı umuyordum. Beklerken yiyecek stoklarımızı tüketiyoruz. Ayrıca önemli ölçüde insan gücü kaybı yaşadık."

"İnsan gücü kaybı mı?" LaRue söyledi. "Firardan mı bahsediyorsun?"

Bellamy, "Evet, lordum," dedi.

"Askerler sadece bizim hizmetimizden mi ayrılıyor, yoksa isyancılara mı katılıyorlar?" LaRue ısrar etti.

Bellamy tereddüt etti. "Bazı durumlarda, evet, isyancıların tarafına geçiyorlar."

Burada Destin'in katkıda bulunacağı bir şey vardı. "Halston Matelon'u ordularının başına getirdiklerine dair teyit aldım."

LaRue, "Öldüğünü sanmıştım," dedi.

"Görünüşe göre öyle değil," dedi Destin. "Subay arkadaşları arasında olduğu kadar rütbeliler arasında da çok iyi tanınıyor. Eğer askerler isyancılara katılmak için ayrılıyorsa, bunun onunla bir ilgisi olabilir." Destin, Bellamy'nin ifadesinden subayın Matelon'u zaten bildiğini anlayabiliyordu.

Botetort güldü. "Yüzbaşı Matelon bile bir köylü milisini orduya dönüştüremez," dedi. "Bana öyle geliyor ki yapmamız gereken firarın sonuçlarını netleştirmek. Savaş zamanında firar vatana ihanet anlamına gelir ve sert bir şekilde ele alınmalıdır."

Bellamy, "Kusura bakmayın ama Lord Botetort, ben kendimi bildim bileli savaştayız," dedi. Durdu ve boğazını temizledi. "Yürüyüşe çıkmadan önce bir maaş bordrosu sunabilirsek gerçekten yardımcı olur Majesteleri. Bu moralleri önemli ölçüde yükseltir ve inanıyorum ki firar sorununu da çözebilir."

Jarat, "Bana öyle geliyor ki, askerler hala şehirdeyken onlara ödeme yapmak sadece sorunlara yol açacaktır," dedi. "Ceplerinde parayla sokaklarda dolaşacaklar."

ve ellerinde zaman var. Yürüyüş sezonu sonrasına kadar beklemek daha iyi olacaktır."

Bellamy, "Aylardır maaş alamıyorlar Majesteleri," dedi. "Çoğunun bakmakla yükümlü olduğu aileleri var ve yürüyüş sezonunun bitmesini bekleyemezler."

"Lord Matelon ve hain arkadaşları tarafından kendilerine ödeme yapılma ihtimalinin daha yüksek olduğuna gerçekten inanıyorlar mı?" Jarat söyledi.

"Bilmiyorum Majesteleri ama görünen o ki bazıları bu riski göze almayı tercih etmiş. Gördüğümüz küçülmeyle birlikte, yakında kesin bir zafer elde etmek için kuzeye yeterli bir kuvvet gönderirken şehri yeterince garnizonlaştırmaya devam edip edemeyeceğimiz sorusu ortaya çıkacak. Özellikle de büyülu varlıklarımızın büyük bir bölümünü kaybetmiş görünüyoruz."

Bununla birlikte tüm gözler odadaki tek büyücü olan Destin'e çevrildi.

"Bu nasıl , Teğmen?" LaRue söyledi. "Tasmalar neden onları hizaya getirmedir?"

"Bilmiyorum," dedi Destin. "Bu benim uzmanlık alanım değil. Belki General Bellamy-"

"General Karn her zaman bundan sorumluydu," dedi Bellamy, füzeyi askeri bir hassasiyetle savuşturarak, "kendisi de bir büyücü olduğu için."

Destin diğer ayakkabının düşmesini beklerken koyu bir sessizlik çöktü. Ardenine sarayındaki göstermelik büyücünün hayatı böyleydi - her zaman şüpheli, her şey için suçlanan, hiçbir şeyle kredilendirilmeyen.

Her zamanki gibi Jarat hayal kırıklığına uğratmadı.

"Teğmen Karn, tebrikler. Albay rütbesiyle büyücü kuvvetlerimizin komutasını üstleneceksiniz. Bu görevde General Bellamy'ye rapor vereceksiniz. Tabii ki istihbarat servisinin başı olarak bana rapor vermeye devam edeceksiniz."

Destin'in amcasının Tamron'daki malikanesinde geçireceği bir yaza dair hayalleri hızla buharlaştı. Şimdi o da

Bu fiyaskonun tam ortasında ve işler ters giderse suçu üstlenmek için sırada.

Ama kralın yüzündeki ifadeden tartışmanın faydası olmadığını anlayabiliyordu.

"Evet, Majesteleri," dedi gülümsemeye zorlayarak. "Teşekkür ederim, Majesteleri."

Jarat bu sorunu da hallettikten sonra Bellamy'ye döndü. "Asiler hâlâ Tapınak Kilisesi'nde, değil mi?"

Bellamy, "Evet, Majesteleri," dedi, "en son aldığımız haberlere dayanarak."

"Şehre yürümeye niyetli olduklarına dair herhangi bir işaret gösterdiler mi?"

Bellamy, Destin'e bir bakış atarak, "Bu konuda kesin bir şey duymadım, efendim," dedi.

"Rehineler gittiğine göre, kuzeye doğru giderken, şehir surlarının koruması dışında bize saldırımları daha olası değil mi?"

"Bu da bir olasılık Majesteleri, ancak bizim yokluğumuzda buraya saldırımayı tercih etmeleri de mümkün."

Jarat, "Yaşadığımız gecikmelerle birlikte, sınıra doğru ilerlerken iyi zaman geçirmemiz kesinlikle çok önemli," dedi. "Bu nedenle, eğer bir seçim yapmak gerekirse, Tapınak Kilisesi'ndeki asilerin -eğer bizimle çatışmaya girerlerse- ve Delphi'deki garnizonun işini çabucak bitirmek için ezici bir gücü kuzeye götürmeyi tercih ediyorum. Şehri hafif garnizonlu bırakacağız, asileri dürüst tutmak için surlarımıza güveneceğiz. Kuzeydeki işimizi bitirip herhangi bir hasar oluşmadan geri dönebiliriz."

Bellamy bir deneme daha yaptı. "Majesteleri, eğer büyücülerimiz isyancı güçlere katıldıysa, bu-"

"Anladınız mı, General?"

Bellamy bir emir duyduğunda bunu anlayacak kadar uzun süredir ordudaydı. "Anlıyorum, Majesteleri."

Jarat bu tecrübeli askeri savaş stratejisi konusunda eğittikten sonra gülümsedi ve cömertçe ekledi: "Albay Karn

"Büyücü bölümümüzdeki yıpranmayı gidermek için."

Ve ben de büyücüleri kışımından çıkaracağım, diye düşündü Destin.

Kral Jarat'ın ödüle ulaşmak için zor kısımları atlamak gibi bir alışkanlığı vardı ama bu sefer bunu en uç noktaya taşıyordu. Kuzey yolunda bekleyen asi ordusunu boş verin. Delphi'deki garnizonu, büyücü eksikliğini, dağlardan geçen tehlikeli yolu ve şehir surlarının altındaki olası bir savaşı boş verin.

Fells'e ulaştığımızda ne olacağını konuşmalıyız, ne zaman olacağını değil.

Kralın güvenini artıracak bir şeyler oluyordu, Destin'in anlayamadığı bir şeyler, en azından şimdilik. Kral Jarat, her şeyin ötesinde Fellsmarch'a ulaşmak için yanıp tutuşuyordu. Bunun kralın bahsettiği casuslar ve bağlantılarla, Destin'in hakkında hiçbir şey bilmediği casuslar ve bağlantılarla bir ilgisi var mıydı? Neyi kaçıırıyordu?

"Zamanlama konusuna gelince, sabırsızlığınızı anlıyorum General," dedi kral. "Yola çıkmak için herkes kadar ben de endişeliyim. Ne yazık ki Pettyman'ın kuzeyde ihtiyaç duyacağımız malları bir araya getirmesi beklenenden uzun sürdü."

"Pettyman?" Bellamy belli ki şaşırılmış bir halde, "Kim o?" dedi. "Kim o?"

"Percival Pettyman," dedi Botetort. "Kraliyet kâhyası."

"Kamarot mu?" Belli ki bunun bir faydası olmamış. "Topladığı şey nedir, Majesteleri?"

"Fellsmarch'a ulaştığımızda saray için uygun kıyafetlere, hediyelere ve benzeri şeylere ihtiyacımız olacak," dedi Jarat. "Oraya fakir akrabalar gibi değil, fatihler gibi varmalıyız."

"Mahkeme için kıyafet mi?" Bellamy'nin yanaklarında renk lekeleri belirmişti. "Beklediğimiz şey bu mu?"

"Ve başka şeyler," dedi Jarat aceleyle. "Kuzeydeki insanların diz çökmesini istiyorsak, onlara kraliyetin neye benzediğini göstermemiz gerekecek."

Bu garip bir sessizlikle karşılandı.

"Hiç kuzeye gittiniz mi, Majesteleri?" Bellamy dedi ki. "Kimsenin diz çöktüğünü göreceğinizden şüpheliyim."

"Hemen değil elbette," dedi Jarat rahat bir tavırla. "Önce sopayı kullanacağız, sonra da havucu sunacağız. Ne yazık ki, kraliyet hazinesindeki mevcut talepler ve tartışmalı bölgelerde vergi toplamanın zorluğu göz önüne alındığında, kuzeyi fethedene kadar askeri bir ödeme yapamayacağız."

Mahkemeye hoş geldin Bellamy, diye düşündü Destin. Tutulmayan sözlerin ülkesi. Genç general için gerçekten üzüyor ve biraz da endişeleniyordu. İhtiyaç duydukları son şey babasının yerine geçecek kişinin hapse girmesiydi. Bellamy ile en kısa zamanda görüşmeye ve ordusunu kuzeye götürmeden önce ona biraz rehberlik etmeye karar verdi.

Destin'in Delphi'ye dönmeye hiç niyeti yoktu, havanın zar zor tahammül edilebilir olduğu yaz aylarında bile. Eğer işler kralın beklediği gibi gitmezse, Destin bunun suçunu üstlenmek için etrafta olmak istemiyordu.

Meşgul olması gerekiyordu. Hâlâ Ardencourt'ta gömmesi gereken cesetler vardı, zira onlar gelmeden önce gömeceğinden oldukça emindi.

SALDIRI PLANI

Jenna'nın dağda büyüyen ejderhalarla geçirdiği zaman yoğun bir eğitim ve büyülü bir şakalaşmanın birleşimiydi. O ve ejderhalar Boil'in izin verdiği her yere uçuyorlardı - en azından dağın başkentten uzak tarafına.

Bugünlerde hava sınırlarını test ediyor, rüzgâr duvarını kısa bir mesafe aşıyor, türbülansa karşı koymak için kendilerini eğitiyor ve çok da uzak olmayan bir gelecekte kaçışa hazırlanıyorlardı.

Lyss fırsat buldukça onlara katılıyor, ikramlar, teçhizatlar ve başkentte olup bitenlerle ilgili güncellemeler getiriyordu. Tuhaf bir aile oluşturmuşlardı ama işe yarıyordu. Burada bir güvenlik yanılması, aşağıdaki tehlikelerden yüksekte olma hissi vardı.

Jenna, Lyss ve Avcı arasında giderek büyüyen bağı fark etmişti. Ejderhalar kin tutmaya eğilimli olabilirlerdi ama bir iyiliği de asla unutmazlardı. Lyss'in sırt çantası olayında Slayer'ı koruduğu andan itibaren genç ejderha bedenen ve ruhen onun olmuştu. Her zaman onun için gösteriş yapıyor, ne zaman etrafta olsa en iyi akrobasi hareketlerini sergiliyor, izleyip izlemediğini görmek için bakışlarını çalıyordu. Ona koyun leşlerinden kuvars parçalarına kadar çeşitli hediyeler getiriyordu. Lyss'in ziyaret etmediği günler geçtiğinde, Cas'ı liman üzerinde bir keşif uçuşu yapmasının uygun olacağına ikna etmeye çalışırdı.

Jenna bazen gerçekten kıskandığını hissediyordu. Ejderhaların kendisine ait olmasına alışkındı. Ejderhalarla kurulan bağlar yüksek bakım gerektiren ilişkilerdi ama hem ejderhalar hem de insanlar bundan fayda görüyor gibiydi.

Lyss, İmparatoriçe'nin huzurunda yürüdüğü ipin gerginliği ve hırçınlığıyla gelirdi, ruhu endişeyle dolup taşardı. Yavaş yavaş yumrukları çözülür, kasları gevşer, ta ki ejderha esprilerine gülmeye ve o günkü avın sonuçlarıyla ziyafet çekmeye başlayana kadar.

Lyss'in ejderhaları duyma ve onlarla iletişim kurma becerisi geliyordu ama kırılganlığı ve gerektiğinde pul çıkaramaması onları şaşırtıyordu. Giderek daha fiziksel hale gelen sahte savaşları sırasında onun ateş hattında olmamasına dikkat etmeleri gerekiyordu.

Öte yandan Jenna her geçen gün aleve karşı daha dayanıklı hale geliyor gibiydi. Artık çıplak derisi bile, pulları daha sağlam bir zırh sağlamak için yüzeye çıkana kadar onu geçici olarak aleve ve bıçağa karşı koruyacak kadar dirençliydi.

Jenna'nın Maggi ve Riley'den beri hiç arkadaşı olmamıştı. Bu kadar çok sır saklayan bir kız için arkadaşlıklar neredeyse imkânsızdı. Sonra Adam Wolf çıkageldi; acı bakla kokusu, vakur yüzü ve kederli gözleriyle kendi zırhını giymişti. O zırhı kırana kadar ne kadar yalnız olduğunu fark etmemişti. Sonra o da götürüldü.

Cas bu boşluğu farklı bir şekilde, ortak bir zihin ve ortak bir kalple doldurmuştu. Yine de zaman zaman, ejderhayla yalnız kaldığında, nasıl insan olunacağını unuttuğundan endişeleniyordu. İçgüdüleri çoğu zaman uygarlıktan geriye kalan her şeyi bastırıyordu.

Ve şimdi, Lyss. Lyss kardeşinden çok farklıydı ama yine de Jenna'ya pek çok yönden Adam'ı hatırlatıyordu. Aynı kokuyu alıyorlardı: Kurt, taş, funda ve yüksek yerlerin temiz havası. Aynı demir iradeli yeteneği paylaşıyorlardı. Jenna'ya okuduğu hikâyelerdeki kahramanları hatırlatıyorlardı,

Delphi'deki tavan arasında saklanıyordu. Prens olan çiftlik çocukları ve kötü kralı öldürüp günü kazanan savaşçılarla dolu hikayeler.

Lyss Jenna'nın aklını ve kalbini insanların dünyasında tuttu.

Ama bazen merak ediyordu - bir daha tamamen insan olabilecek miydi? Olmak istiyor muydu?

Lyss, Jenna'nın neleri kaybettiğini ve şimdi bile neleri kaybediyor olabileceğini sürekli hatırlatıyordu. Zamanın kumları camın içinden kayıyordu; zamanının tükenmekte olduğunu hissetmekten kendini alamıyordu.

Adam Wolf öldü mü? Yaşıyor muydu? Eğer yaşıyorsa, imparatoriçe sulak alana bir ordu indirmişken bu ne kadar sürerdi? Jenna tecrübelerinden Celestine'in seni bulmak isterse, eninde sonunda bulacağını biliyordu.

Bu arada ejderhalar da kendi sorunlarıyla boğuşarak toplantı yapmakla meşguldü. Cas Jenna'ya fikirleriyle geldi.

Wolf için zırh yap. Gördün mü? der gibi ona parlak bir şekilde baktı. Sorun çözüldü.

"Bunu nasıl yapabilirim ki?" Jenna söyledi. "Dökümhanem yok. Zaten bir zırh takımı uçmak için çok ağır olur."

Cas'ın heyecanı azaldı ve arkadaşlarına katılmak için geri çekildi.

Ejderhalar komplo kurmaya ve plan yapmaya geri döndüler. Bir gün Lyss ziyarete geldiğinde ceketini kaybıldı. O ve Jenna onu her yerde aradılar ama hiçbir yerde bulamadılar. Ejderhalar aramaya yardım ediyormuş gibi yaptılar ama masum görünmek için o kadar çok çalışıyorlardı ki Jenna suçluların onlar olduğunu anladı. Ejderhalar birbirlerine oyun oynamakta çok iyidiler.

Lyss sonunda pes etti, vedalaştı ve dağdan aşağı inen patikayı takip etti.

Lyss gittikten sonra Jenna elleri kalçalarında ejderhalarla yüzleşti. "Kurdun ceketini ne yaptınız?"

Cas ceketini başlarının üstündeki kayalıklarda bir nişten aşağı çekti, sonra bir yığın parıltılı pul bıraktı

yanında, parlak renklerden oluşan bir kolaj. Görünüşe göre hepsi katkıda bulunmuş.

Kurt için zırh yap.

Jenna topladıkları malzemeleri inceledi. Ejderha pullarını delmenin ne kadar zor olduğunu deneyimlerinden biliyordu. İğneyle delinebilecek türden bir şey değillerdi, aksi takdirde zırh olarak işe yaramazlardı. Ama daha yakından baktığında, çevresinde küçük delikler görebiliyordu. Ejderhalar bu sıkıcı işi onun için dişleri ve pençeleriyle çoktan yapmışlardı. Ama onları dikmek için uçan havada parçalanmayacak ya da bir savaş sırasında yanmayacak ne kullanabilirdi?

Bir şeyler düşünmek zorundaydı. Ejderhalar üzerlerine düşeni yapmıştı.

Şimdiye kadar yavrular Cas'ın dörtte üçü büyüklüğüne ulaşmış ve güçlü birer uçucu olmuşlardı. Huzursuzlaşıyorlardı, insanların keyfi kurallarına uymaya daha az istekliydiler. Cas'ın kanadı neredeyse iyileşmiş gibi görünüyordu ama yine de her gece uyurken sertleşiyordu. Jenna burada ejderha ailesiyle yaşarken, evdeki olaylar gözünün önünden ve kontrolünün dışındayken fazla rahat olmaya başlamıştı.

Eylemsizliğinin suçunu Cas'ın yaralı kanadına, yavruların deneyimsizliğine, Kaynama'nın zorluğuna atmak kolaydı. Doğru, içinden iki ejderha uçmuş ve ikisi de yaralanmıştı. Ama imparatoriçe ve gemileri gelip gidebiliyorsa, onlar da bir yolunu bulabilirdi. Belki de İmparatoriçe gidince Çıban dinerdi.

Bekleme zamanı sona ermişti. Harekete geçme zamanı gelmişti. Ya da Cas'ın dediği gibi, yuvayı yakmak, yavruları öldürmek, istifçiye sahip çıkmak.

Böylece bir gece, hava karardıktan çok sonraya kadar Jenna ve Lyss oturup plan yaptılar. Plan basitti; şehri yok edecekler, limandaki gemileri yakacaklar, sonra da Çıban'dan geçip Yedi Diyar'a doğru kanat çırpacaklardı. Yolda herhangi bir Kartaca gemisiyle karşılaşırlarsa, onları da yakacaklardı.

Lyss Fellsli subaylarını da yanlarında götürmek istiyordu ama Jenna onların bir ejderhaya binmeye ikna edilebileceklerinden şüpheliydi, imparatoriçeden kaçıp eve uçmak için bile olsa.

Ve böylece karar verildi. Lyss dağdan aşağı bir yolculuk daha yapacaktı. Ertesi gün, ihtiyaç duyacakları malzemeleri getirerek geri dönecekti. Geceyi dağdaki kampta geçirecek ve şafakta saldıracaktı.

ŞEYTANIN PAZARLIĞI

Lyss dağ kampından şehre geri döndüğünde şafak sökmek üzereydi. Kısa bir gece uykusundan sonra yarın yine uzun bir gün olacaktı ama yine de kendini uyanık hissediyor, zihni planlarla kaynıyordu. Yanına alacak çok az şeyi vardı -uçarken giydiği polar astarlı deri ceket, saçlarını toplamak için kullandığı örgü şapka, Adrian'ın ona verdiği, içinde ailesinin resimleri olan madalyon. Güneş doğmadan önce ihtiyacı olan bazı malzemeleri toplamak cazip gelmişti. Fark edilme ihtimali daha azdı ama yakalanırsa da daha az bahanesi olacaktı. Sonunda odasına dönmeye ve gün başlamadan önce uyuyabildiği kadar uyumaya karar verdi.

Şaşırtıcı bir şekilde, liman önü hareketlilikle çalkalanıyordu. Mal fıçıları, İmparatoriçe'nin amiral gemisi Siren'e giden iskeleye yuvarlanıyordu. Atlar iskelede toplanmış, gemiye götürülmeye hazır bekliyordu. Görünüşe göre Celestine'in kendisi de yelken açmaya hazırlanıyordu. Lyss bunun iyi haber mi yoksa kötü haber mi olduğunu tartıştı. Eğer Celestine yelken açarsa, şehre yapılacak bir saldırıdan kaçabilirdi. Ancak yola çıktıktan sonra Indio'da kolay hedef olacaktı. Ve Celesgarde'a yapılacak bir saldırı onun yokluğunda çok daha az riskli olacaktı.

Lyss kafasındaki planları yeniden çizmeye o kadar odaklanmıştı ki odasının kapısının altından sızan lamba ışığını fark etmedi. İçeri girdi, kapıyı kapatıp kilitledi, sonra döndü ve sandalyede birinin oturduğunu gördü

Ocağın yanında, alevlerin ışığı elindeki kadehten ve boynundaki değerli taşlardan oluşan iplerden yansıyor.

"İmparatoriçe!" Lyss dilinde pas gibi korkunun tadını alarak konuştu. "Ben- Erken kalkmışsınız."

Celestine, "Ve siz de geç çıktınız, General Gray," dedi. "Ya da 'Ekselansları' mı demeliydim?"

Lyss'in kalbi tekledi, sonra o kadar sert çarpmaya başladı ki kaburgaları çatlayacak gibi oldu. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum, Kardinal Hazretleri. Uyuyamadım, o yüzden-"

İmparatoriçe karşısındaki sandalyeyi işaret ederek, "Oturun Prenses," dedi. "Oyun zamanı sona erdi."

Bir an için Lyss donakaldı, aklından bir düzine çılgınca plan geçti ve her biri sağduyu tarafından bir kenara itildi. Sonra sertçe yutkundü ve oturdu, çenesi yukarıda, elleri dizlerinin üzerinde ve bekledi.

Celestine sinir bozucu ametist gözleriyle onu inceledi. "Başlamadan önce, zavallı Bosley'e ne yaptığınızı öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

"Bosley?" Lyss bir kalp atışı, iki kalp atışı bekledi, bu arada bu sorunun anlamı kafasına dank etti. "Onu bir uçurumdan aşağı ittim," dedi. Parmağını ıslatarak kolundaki bir çizikten akan kanı ovuşturdu.

Bu imparatoriçe korkuyla besleniyor, diye düşündü. Ona bu zevki tattırmayın.

Celestine güldü. "Çekilmez bir hıyardı," dedi, "ama mükemmel bir bilgi kaynağıydı. Saatlerce konuşurduk. O kaybolmadan önce çok şey öğrendim."

Lyss, "Geldiği gece boğazını kesmeliydim," dedi.

"Neden yapmadın?"

"Çünkü onu bir uçurumdan aşağı itmeyi tercih ettim," dedi Lyss. "Ve şimdi her gece o noktaya dönüp uçurumun kenarına işiyorum."

"Her gece nereye gittiğini merak ediyordum," dedi Celestine. "Belki gizli bir sevgilin vardır diye düşündüm."

Öfkeni kullan, diye düşündü Lyss. İmparatoriçe seni titrerken ve terlerken görürse eve gidemezsin.

Korkma.

Lyss'in gözünde Bosley'nin Cas'ın pençesinde havaya yükseldiği, kollarını ve bacaklarını savurduğu, bok ve tükürük saçtığı, yüzünde mutlak bir dehşet ifadesi olduğu bir anı canlandı. Onu başka, hatta daha yaratıcı şekillerde tekrar öldürmeyi hayal etti.

İmparatoriçe isteksizce başını sallayarak, "Ah," dedi. "İçindeki kurdu şimdi görebiliyorum."

"Ne zamandır tanıyorsun?"

"Sulak alan memurlarınız geldiği günden beri," dedi Celestine. "Bosley benim gözüme girmek için acınacak kadar hevesliydi, özellikle de bu seni yok etmek anlamına geldiğinde." Durakladı. "Senden neden bu kadar nefret ediyordu?"

Lyss tanıştıkları gece Jenna'ya söylediği şeyi düşündü. Çünkü okyanus büyüklüğünde bir egonun içinde yüzen bir bokun yeteneğine sahipti. "Bu uzun bir hikâye," dedi. "Anlatmak için harcayacağım zamana değmez." Bu konuyu burada bırakmaya karar verdi. "Kim olduğumu uzun süredir biliyorsun. Neden daha önce benimle yüzleşmedin?"

"Dürüst olmak gerekirse, seninle ne yapacağıma karar vermemiştim. Bosley geldiğinde, askeri çabalarımız için ne kadar değerli olacağını zaten biliyordum. Sulak alanlara yelken açtığımızda seni bir koz olarak kullanma düşüncesiyle, kanlıları eğitmeye devam etmene izin vermeye karar verdim. Şimdi yelken açmaya hazırız ve subaylarım hala büyük bir askeri operasyonu yönetecek kapasiteye sahip değiller."

"Şey," dedi Lyss, "eğitim zaman alır. Bana altı ay ila bir yıl daha verin, bence ilerleme göreceksiniz."

İmparatoriçe, "Ne yazık ki altı aydan bir yıla kadar vaktim yok," dedi.

"Bu çok kötü," dedi Lyss. "Bu ordularınızı kendiniz yöneteceğiniz anlamına mı geliyor?"

Celestine başını salladı. "Denizde belki, zaman zaman da karada. Ama imparatorluğumun bakıma ihtiyacı var ve burada, adalarda halletmem gereken önemli işler var."

yaz ortasında. Seni bu yüzden işe aldım. Dediğim gibi, kara savaşlarında tecrübeli bir komutana ihtiyacım vardı."

Lyss'in her zamanki sabırsızlığı su yüzüne çıkıyordu. Sadede gel, seni sadist, oluk süpüren karga.

Celestine kendine biraz daha şarap sonra sürahiyi Lyss'e doğru itti. "Biraz ister misin?"

"Hayır, teşekkür ," dedi Lyss.

İmparatoriçe güldü. "Seni zehirleyeceğimden mi korkuyorsun?"

Yoksa seni de kanlılara mı ekleyelim?"

"Neden bana benimle ne yapmayı planladığını söylemiyorsun ve ikimize de biraz zaman kazandırmıyorsun?"

Lyss dedi ki. "Burada oturup tahmin yürütmeyeceğim."

"Biraz daha uzun yaşayacağınız anlamına gelse bile mi?" İmparatoriçe'nin sesindeki çelik yeniden ortaya çıkmıştı.

Lyss çenesini kaldırdı. "Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Neden bana bunun ne olduğunu söylemiyorsun?"

İmparatoriçe, "Başka seçeneğim yoksa seni de kana bulanmışlar arasına katacağım," dedi. "Fells'i boyun eğmeye zorlamak için seni rehin tutabilirdim ama görünüşe göre seni kurtaracak kimse kalmadı."

Lyss kayıtsız bir ifade takınmaya çalıştı. "Öyle mi?"

"Kraliçe annen öldü," dedi Celestine. Bir tepki bekliyor gibiydi.

Lyss ellerini sandalyenin kollarında sıktı ve yüzünü boş bir maskeye dönüştürdü. "Gerçekten mi?" dedi sert dudaklarının arasından. "Bunu hiç duymamıştım. Ne oldu?"

Celestine, "Zehirlenmiş," dedi.

Lyss bir kez daha denize bakan o terasta, beline kadar kurt denizinin içinde duruyordu. Hanalea ve Althea ona annesinin zehirlendiğini, Hat'ın bozulduğunu ve artık kraliçe olduğunu söylüyorlardı.

Annesi öldüyse, bu ailesinden hayatta kalan son kişi olduğu anlamına geliyordu, gerçek soydan geriye kalan tek kişi. Yıldızı sönmüş Alister'ların sonuncusu. Babası, kız kardeşi, onun

Kardeşi ve şimdi de annesi bu lanet olası savaş tarafından ondan alınmıştı.

Ama kurt kraliçeleri annesinin hayatta olduđunu da söylemiřlerdi. Acaba kederine yenik dűřmesini engellemek için mi yalan söylemiřlerdi? Yoksa terasta yaptıkları konuşmadan sonra annesi ölműř müydű?

Celestine onu kendi halkına karşı savaşması için kandırmaya mı çalışıyordu?

Bu son teori daha olası görünüyordu.

"Alyssa."

Lyss irkilerek başını kaldırdığında İmparatoriçe'nin derin bir sempati ifadesiyle kendisine baktığını ve gözlerinin yaşlarla doluğunu gördű. "Annen için çok üzgünüm," dedi ve uzanıp koluna dokundu. "Anne ile kızı arasında böyle bir bađ yoktur."

İmparatoriçe ile yapılan her konuşma bir dizi zikzaklı pusu gibiydi.

Zaman kazanmaya çalışan Lyss, "Kaynaklarınız onu kimin zehirlediğini söyledi mi?" diye sordu.

Celestine başını salladı. "En son duyduğuma göre, halanı ya da kuzenini tahta geçirmek için bir teklif vardı."

"Kim?" Lyss'in zihni bulanıklaştı.

"Annenin kız kardeşi, Mellony. Ve kuzenin Julianna. Teyzenden sonra varis o olacak."

Lyss'in hayatı boyunca zerre kadar hırs göstermemiş olan Mellony Teyze mi? Yine de insanlar onun yıllar önce Micah Bayar'la birlikte Gri Kurt tahtını ele geçirmek için komplo kurduğunu söylüyordu. Julianna mı? Lyss'in Finn'e olan aşkının tabutuna son çivi yi çakan tatlı, zeki, çevik Julianna mı? Belki de şimdiye kadar onunla evlenmiş olan?

"Ancak, hükümdarlığı kısa sürebilir. Kral Jarat, imparatorluk tacına son mücevheri eklemek için ordusuyla kuzeye doğru ilerliyor."

Lyss'in inatçı meydan okuması parçalanıyor, umutsuzluğa dönüşüyordu. Belki de burada kalması daha iyi olacaktı ve

Yedi Diyar'ın leşi için akalların kavga etmesine izin vermek.

Celestine iki elini birden kavrayınca irkilerek başını kaldırdı. "Benim annemi de öldürdüler. Beni harekete geçiren de bu. Annemi öldürdüler ve mirasımı aldılar ve ben onu geri almaya kararlıyım."

"Kralielik senin mirasın değil," diye ağzından kaçırdı Lyss. "O benim."

"Ve öyle de ," dedi Celestine. "Bu sana bağlı. Görüyorsunuz, haberler o kadar da kötü değil."

Bunun farkına varması bir an aldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Kardeşinle ilgili."

"Kardeşim mi?" Şimdiye kadar Lyss'in zihni bir akbaba kazanı gibi dönüp duruyordu.

"Al." Celestine kadife bir keseyi masanın üzerinden Lyss'e doğru itti.

Lyss elini koydu. "Nedir bu?" "A ve gör."

Lyss kesenin boynundaki ipi çözdü ve içindekileri avucuna boşalttı.

Nutku tutulmuş bir halde bakakaldı. Bu babasının yılan tılsımıydı. Babasının sokakta öldüğü ve kardeşiyle birlikte ortadan kaybolduğu günden beri onu görmemişti.

Yandı ve tüm odayı aydınlattı.

"Ajanlarım birkaç hafta önce Tarvos'ta kardeşinizle bir araya geldi."

"Anlamıyorum," dedi Lyss, parmaklarını özenle yapılmış oymanın üzerinde gezdirerek. "Ne ..." Durdu, düşüncelerini topladı ve imparatoriçenin bilgi almaya çalışıyor olabileceğini fark etti. "Bir kardeşim olduğunu düşündüren nedir?"

Celestine'in yüzü sertleşti. "Zamanımı boşa harcama, Alyssa," dedi. "Kardeşinin adı Adrian. Senden iki yaş büyük bir sulak alan büyücüsü.

Tarvos seni arıyor." Durakladı, sonra sabırsızlıkla, "Bu haberin sizi memnun edeceğini düşünmüştüm," dedi.

"Öyle," dedi Lyss. "Ya da olurdu. Ama benim kardeşim öldü. Bulduğunuz bu kişinin kardeşim olduğunu size düşündüren nedir?"

"Bize senden bahsetti," dedi Celestine. "Bir anlaşma yapmak istedi. Özgürlüğünüz karşılığında fidye teklif etti. Bu kolyeyi de bir simge olarak gönderdi. Senin onu tanıyacağını söyledi."

"Neden kendisi gelmedi?"

"Onu getirmesi için Kaptan Samara'yı gönderdim."

Lyss parmaklarını muskanın üzerine kapattı. "Adrian buraya mı geliyor?"

Celestine gülümseyerek başını salladı. "Öyle."

Umut Lyss'in içinde bir dolunay dalgası gibi yükseldi. "İşte seni böyle elde ederler," diyen sesi duymazdan gelmeye çalıştı. Kalbini böyle kırarlar.

Ash Çöl Kıyısı'na onu bulmak için gelmişti. Ve şimdi Celestine'in Lyss'i yem olarak kullanarak kurduğu bir tuzağa doğru yürüyordu. Lyss parmaklarını alnına bastırdı. "Ne zaman gelmesini bekliyorsun?"

Celestine, "Bu hafta içinde olmalı," dedi. Sonra bıçağı eve sürdü. "Ne yazık ki o gelmeden gidiyoruz."

Lyss başını kaldırdı ve İmparatoriçe'nin gözleriyle karşılaştı. "Ne demek istiyorsunuz?"

"İşte sana yaptığım teklif. Ordumu sulak alanlara götür ve güneylileri denize dök. Mirasını geri alırsan, sen ve kardeşin kuzey kraliçeliğini benim adıma yönetebilirsiniz." Havuç teklif ettikten sonra durakladı ve ardından sopayı gösterdi. "Beni hayal kırıklığına uğratırsan, kardeşini gözlerinin önünde diri diri yakarım. Sonra da seni kanla yoğrulmuş orduma katarım."

GECE ZİYARETÇİSİ

Evan saatlerce sırt üstü yatmış, parmağını bile kıpırdatamamıştı. Çalışmaya devam eden tek şey zihniydi - bir mantıksız kaçış planından diğerine koşuyor, birbiri ardına korkunç bir kadere doğru ilerliyordu.

Eğer bundan kaçarsam, asla ama asla bir denizciye güvenmeyeceğim.

Şövalyeler onu galeriden alıp pencereleri denize bakan sade bir taş odaya götürmüşlerdi. Fırtınadan doğan çocuğuna, sulak arazideki misafirlerinin onu zehirlediğine dair bir hikâye anlatmalarını dinledi. Ondan sonra, kana bağlı olanlar gelip gitmiş, onu yıkamış ve şiplordların dikkatli gözleri altında döndürmüşlerdi. Önce Jagger, sonra Riggs ve şimdi de bu gece Jasmina. Evan diğer beyin olan Sangway'e ne olduğunu merak ediyordu.

Destin'in tılsımı hâlâ teninde sıcak bir şekilde duruyordu, güçle doluydu ama denizin dibinde de olabilirdi. Indio'nun bu tarafında tılsımlar tanınmıyordu, yoksa onu asla yanında bırakmazlardı.

Zihnine bir not düştü - eğer bundan sağ çıkarsan, her zaman zehir taşı. Yine de onu ağzına götürmek, tılsımına ulaşmak kadar imkânsız . Kendini tekrar öldürmeyi deneyecek kadar uzun süre hayatta kalırsa bu sorunun etrafından dolaşmanın yollarını düşünerek bir süre oyalanmayı başardı. Örneğin, suikastçıların ve casusların zehirle dolu içi boş dişler taktıklarını duymuştu.

Kazara ısıracak diye sürekli endişelenirdi. İmparatoriçe'nin parmaklarının arasından kayıp gidebilecekse bu riske değebilirdi.

Prens Adrian ve Talbot neredeydi? Muhtemelen ölmüşlerdi, tabii imparatoriçe onları hayatta tutma emri vermediyse. Zavallı Helesa ölmüştü ve Kel'in de öyle olduğunu varsaydı.

Fırtına doğumlular onu böyle çaresiz görünce ağladılar, uzuvlarına masaj yaptılar, yüzünü okşadılar, çarşaflarını değiştirdiler, ihanetleri için sulak topraklıları lanetlediler. Evan'ın patlayacakmış gibi hissettiği zamanlar oldu, gerçekler patlamış bir çıbandan akan irin gibi üzerlerine sıçradı. Ama tabii ki bu olmadı ve sonunda kalmak için daha fazla bahane bulamadıklarında ayrıldılar.

Kanlı adam gittikten sonra Jasmina bir süre pencereden dışarı baktı, ellerini arkasında kavuşturmuş, gemideki bir figüran gibi durdu. Sonunda pencereden uzaklaştı, odayı geçti ve yatağının kenarına oturdu.

Şimdi ne olacak? Evan düşündü.

Ona doğru eğildi, böylece burunlarının arası birkaç santim açıldı. "Beni dinle Fırtına Lordu. Jagger'ın Celestine'e güvenecek kadar aptal olduğunu sen de ben de biliyoruz. Seni ele geçirdiğinde, işimiz biter." Kılıcını çekti ve adamın burnunun ucuna dokundurdu. "Seni öldürebilirim ve bu seni Celestine'in ellerinden uzak tutar ama o zaman sen ve seninle birlikte bizim korumamız da gitmiş olur ve Celestine intikam peşine düşer, Jagger da öyle. İmparatoriçe bize önce ulaşmazsa muhtemelen onu öldürmek zorunda kalırım."

Sanki bir cevap bekliyormuş gibi durakladı ama tabii ki cevap gelmedi.

"Gördüğünüz gibi, bu bir sorun."

Ne kadar çabalasa da Evan, Jasmina'ya ve sorununa pek sempati duyamıyordu. Özellikle de bıçağı hâlâ derisine batarken.

Evan dışarıdaki koridorda hızla yaklaşan ayak sesleri duydu. Jasmina da onları duymuş olmalıydı çünkü usulca küfredip bıçağı kaldırdı. Ellerini boynunun altından geçirerek Destin'in tılsımını tutan zinciri başının üzerinden kaldırdı ve babasının ona verdiği kolyeyi geride bıraktı. Tılsımı cebine soktu ve ayağa kalkarak pencereye doğru ilerledi ve pervaza oturdu.

Jagger kapıyı çarparak açtı ve girişte durup Evan'dan Jasmina'ya baktı. "Her şey yolunda mı?" dedi.

"Umarım sıkıntıdan ölmeden önce beni rahatlatmak için buradasınızdır," dedi Jasmina. "Bir cesede bakıcılık yapmak gibi bir şey bu." Eşikten kaydı, botları taş zemine güm diye çarptı. "Sulak alanlar daha mı eğlenceli? Gidip öğreneceğim."

"Onları rahat bırak, Jasmina," dedi Jagger. "İmparatoriçe onları canlı ve dokunulmamış istediğini açıkça belirtti."

"Merak etme," dedi Jasmina, eli bıçağının kabzasını okşarken. "Onlara çok fazla zarar vermeyeceğim."

"Ciddiyim," dedi Jagger. "Yapacak başka bir şey bul. Her şey buna bağlı."

"Tamam. Mürettebatımı çağıracağım ve yarın akşam gelgitinde yelken açacağım."

"Hayır," dedi Jagger. "İmparatoriçe'den talimat alana kadar kimsenin limandan ayrılmasını istemiyorum."

"Peki bu ne zaman ?"

"Sangway dün erkenden yola çıktı. Birkaç gün ya da bir hafta sürebilir."

"Şimdiden imparatoriçenin kışını , değil mi? Bir hafta daha burada oturmayacağım. Kaybettiğim zamanı telafi etmeliyim. Sen henüz liman müdürü değilsin, o da değil. İstedığimi yaparım." Jasmina yanından geçip gitti ama Jagger onun kolunu kavradı ve kendine doğru çekti. Evan'ın bildiği bir sonraki şey, yerde güreştikleri, yumruklaştıkları ve tekmeledikleriydi.

Daha iyi görebilmek için başını çevirebilmeyi diledi. Sonunda kavga sona erdi, görünüşe göre Jasmina için kötü bir şekilde. Ayağa kalktı, gözleri hızla morarıyor, düzensiz hıçkırıklarla nefesini içine çekiyordu. Hıçkırıkların sesi kızgın gibiydi, üzgün değil.

Ayrılırken söylediği sözler de bunu doğruluyordu. "Şimdi anlıyorum. Celestine'in yeni gözdesi olmayı umuyorsun. En sevdiklerinden bıktığında onlara ne olduğunu görene kadar bekle."

Kapıyı çarparak çıktı.

"Bu kız benim ölümüm olacak," diye mırıldandı Jagger.

İnşallah, diye düşündü Evan.

Kafes daha kötü de olabilirdi, diye düşündü Ash, ismine bakarak. Küçüktü - muhtemelen sekize sekiz, saman bir palet ve bir lazımlık vardı. Parmaklıklı bir penceresi vardı, tırmanmak için yeterince büyük değildi ve zaten ulaşamayacak kadar yüksekti. Ağır demir kapı, küçük bir egzersiz bahçesine bakan bir galeriye açılıyordu. Burası Ardenscourt'ta deneyimlediği türden, yerin derinliklerinde, rutubetli, ıslak bir zindan değildi. Belki de Carthis'te çok fazla nemli ve ıslak yer olmadığı içindir.

Kapının dibinde yemeklerin servis edildiği, tabakların ve lazımlıkların geri getirildiği küçük bir yuva vardı. Ash gelip giden kişi ya da kişilere iyice bakamadı bile. Koridorlarda bir hareket duyduğunda onlara seslenmeye çalıştı ama cevap alamadı. Şiplordlar işi şansa bırakmıyordu.

Sasha yan odada kilitliydi. Duvarlar kalın olsa da, pencerelerinden konuşarak sohbet edebiliyorlardı, ama elbette başka kimin dinlediğini bilmenin bir yolu yoktu.

O ilk gece Sasha, "Sence Strangward öldü mü?" diye sordu.

"Bundan şüpheliyim. Fırtına doğumlu olsaydı bizi paramparça ederdi."

"Belki de deniz lordları onu imparatoriçeye teslim etmek ve fırtına doğumlulara öldüğünü söyleyip bizi suçlamak niyetindedir. Sonra da bizi paramparça edecekler."

"Her şey mümkün ama sanmıyorum. Bizi hemen öldürürlerdi."

"Sanırım haklısın," dedi Sasha hızla. "Unutma, Jagger senin tılsımını aldı ve imparatoriçe için bir simge olarak ona ihtiyacı olduğunu söyledi." Durakladı. "Sence onu süslü olduğu için mi aldı, yoksa imparatoriçenin özellikle bizi aradığını mı düşünüyorsun?"

Başka bir deyişle, onların geleceğini başından beri biliyor muydu?

İhanete mi uğramışlardı?

Bu Sasha'ydı; her zaman umutsuzluğun karanlık sokaklarında yürüyordu.

Umutsuzluktan bahsetmişken, Ash babasının tılsımını kaybetmenin yasını içgüdüsel bir kederle tutuyordu. Ragmarket'te Han'ın ölümünün onu güneşe, düşman topraklarına fırlattığı o günden beri neredeyse sürekli takıyordu. Başlarda babasından kalan tek miras buydu. Aediion'da birbirlerine bağlandıklarından beri çok daha fazlası olmuştu.

Ve tabii ki bu bir aile yadigârıydı; nesiller boyunca Şeytan Kral olarak nam salan ve dünyayı kırıp geçiren büyük büyükbabası Alger Waterlow için yapılmıştı.

Tarihi, belki de Gri Kurt soyunun hayatta kalmasının anahtarını elinde tutuyordu ve parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin vermişti.

Bundan sonra Ash ve Sasha konuşmalarını çoğunlukla "Uyanık mısın?" ve "Kahvaltıda ne yedin?" sorularıyla sınırladılar. Son soru gerçekten de gereksizdi çünkü kahvaltıda her zaman gözleme, meyve ve tay, diğer öğünlerde ise gözleme, meyve, balık ve tay yiyorlardı. Artı bazen zeytin.

Yine de, yüksek sesle söylense de söylenmese de sorular gelmeye devam ediyordu. Celestine onları neden canlı istesin ki? Hiç tanışmamışlardı, o yıllardır Arden'deydi ve Fells'teki çoğu insan hâlâ onun öldüğünü düşünüyordu. Onun ve Strangward'ın arkadaş olduklarını ve bu bağlantıyı bir şekilde kullanmak istediğini mi düşünüyordu?

Hayal kırıklığına uğrayabilirsin, diye düşündü. Arkadaş, aramızdaki şey için güçlü bir kelime.

Yine de içinde bulundukları durum Strangward'ın söylediklerinin çoğunun doğru olduğunu kanıtlıyordu. İmparatoriçe için çalışmıyordu, onu durdurmak için elinden geleni yapıyordu, Fellsmarch'a bu amaçla gelmişti.

Ardenscourt'a Jenna'ya yardım etmek için geldiğini söylediğinde doğruyu söylüyordu. Jenna hâlâ hayattaysa, başarmıştı. Garip bir şekilde, kötü bir şekilde, belki ama yine de.

Belki de Strangward'ı kurtarmanın bir yolunu bulmalısın, diye düşündü Ash, böylece o da Lyss'i kurtarabilir.

Ya da belki birlikte çalışmayı öğrenmeleri gerekiyordu.

Ne kadar zamanları vardı? Celestine ne zaman gelecekti? Ya da hiç gelecek miydi?

Strangward neredeydi? Çoktan imparatoriçeye doğru yola çıkmış mıydı?

Bir gece Ash uyumak için battaniyesine henüz sarılmışken, koridorda her zamankinden daha sinsi bir hareket duydu. Akşam yemeği vakti çoktan geçmişti ve tabaklar çoktan toplanmıştı.

Fırtına Lordu'nun intikamını almak için orada olan fırtına doğumlular mıydı? Celestine'in köleleri, onları imparatoriçenin huzuruna sürüklemek için mi oradaydı?

Adımlar hücresinin dışında durakladı. Birkaç dakika sonra, birinin anahtarı kilide soktuğunu duydu, tamburların tıkırtısını. Kapı yavaşça açıldı.

Bu Jasmina'ydı, şiddetli bir sokak kavgasından yeni çıkmış gibi görünüyordu. Bir gözü şişmiş ama kapanmamıştı, dudağı şişmişti ve gözünün köşesinde bir damla kan kurumuştı.

Ağzını. Sağlam gözüyle küçük hücreyi taradı. "Diğer wetlander nerede?" diye tısladı.

"Yandaki kapı." Ash, aralarındaki mesafeyi ölçerek zırhlıya baktı. Tılsımı olmasa bile, eğer onu ele geçirebilirse-

"Bana yan gözle bakmayı kes," diye tersledi. "Bu morlukları hücrelerinizin anahtarlarını ele geçirerek kazandım. Biraz minnettarlık gösterin ve eşyalarınızı toplayın."

"Nereye gidiyoruz?"

"Kaçmana yardım edeceğim."

Ash tereddüt etti. Bu da o kaçarken öldürme planlarından biri mi olacaktı? Yine de mantıklı gelmiyordu. Strangward düştüğüne göre Shiplordlar kimseye hesap vermiyordu.

"İşte," dedi ve pantolonunun cebinden bir şey çıkarıp ona doğru fırlattı, böylece adam refleks olarak onu iki eliyle yakaladı. Bu Strangward'ın tuhaf görünümlü tılsımıydı, küçük mekanik bir aygıta benzeyen bir tılsım. Elinde parlayarak onu selamladı. Bu Strangward'ın öldüğü anlamına mı geliyordu, yoksa-?

"Bu senin işine yarar mı?" "Sanırım, ama-"

"Dene bakalım. Ben dev arkadaşını serbest bırakmaya gidiyorum." Jasmina tekrar kapıdan çıktı.

Ciddi olmalı, diye düşündü Ash. Yoksa bana bir tılsım vermezdi. Gerçekten işe yaradığını varsayarsak.

Sasha'nın kapısı açıldığında dışarıda menteşeler gıcırdadı ve koridordaki alçak seslerini duyabildi.

Strangward'ın tılsımını gösterişsiz, gürültüsüz bir şekilde test etmesi gerekiyordu. Cihazı kavradı ve parıltının hoş bir akım olduğunu hissetti. Fırtına Lordu'nun büyüü kendisinininkinden farklı olacak mıydı? Örneğin, artık hava yaratabilecek miydi?

Diğer flashcraftlar gibi klan yapımı gibi görünüyordu. Aslen Diyarlar'dan gelmiş olmalı.

Tanıdık bir şeyle başlamak en iyisiydi. Ash hızla çalışarak kapının üzerine yarı saydam bir bariyer örttü. Tam işini bitirdiği sırada Sasha köşeden hızla geldi ve bariyerin üzerinden sekti.

"Pislik çukurunda," diye küfretti, sadece ayaklarını tutmayı başarak.

"Üzgünüm." Ash sihirli duvarını hızla söktü. "İşe yarıyor," dedi Jasmina'ya.

"Güzel. Ben gemileri hazırlarken senin de fırtına lordunu getirmen gerekecek."

Ash'in içinde umut alevlendi. "Strangward hala hayatta mı?"

"Yaşıyor ama Jagger onu uyuşturduğu için bile kıpırdatamıyor. Sangway, İmparatoriçe'ye haber vermek için Kuzey Adaları'na doğru yola çıktı. Birkaç gün içinde burada olabilir." Kaptan Sasha'ya sarayın kaba bir krokisini uzattı. "Strangward burada tutuluyor." İşaret etti. "Şiplordlardan biri onu koruyor olacak, kim olduğunu bilmiyorum. Muhafızı öldürmen ve Strangward'ı o küçük ketçesine taşıman gerekecek. Kel aşağıda bekliyor olmalı. O sizi limandan çıkarabilir."

"Nerede ?"

"Ben biraz dikkat dağıtacağım," dedi Jasmina. Ash zamanın boşa geçtiğini biliyordu ama kendine engel olamıyordu.

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü aptallardan emir almayı sevmem ve Jagger da Celestine'e güvenebileceğini sanıyorsa aptalın tekidir. Strangward bir sihirbaz olabilir ama bize verdiği sözü her zaman tuttu. Anlaşmayı bozan Jagger. Sözünü tutan benim."

KÖTÜ HABER TAŞIYICILARI

Lila ve Gölge'nin Fellsmarch'ın başkentinde belirsiz bir süre hizmet etmeye mahkûm edildiği anlaşıldığından, Gölge dökümhanesini Kendall Evi'nin avlusuna kurdu, böylece doğudaki ordu için flashcraft ve silahlar yapmaya devam edebilecekti. Bu muhtemelen yaylalardaki kampların dışında yapılan ilk flashcraft'tı. Klan tekniği sıkı korunan bir sırdı.

Lila bir yıldan uzun bir süredir Gölge'nin işlerini Ardenine İmparatorluğu'na satıyordu ama gerçek süreci hiç görmemişti. Demircilik, demir işçiliği, deri işçiliği ve mücevher yapımının bir karışımıydı. Bir tutam yayla büyüyle birlikte.

Lila, doğuda ve güneyde olup bitenleri aklından uzak tutmak için Gölge'ye yardım etmeye başladı. Hayal kırıklığını gidermek için demir ve taş çekiçlemek gibisi yoktu. Ayrıca onu tavernalardan ve kumar salonlarından da uzak tutuyordu.

Başlangıçta, Shadow ona sadece en basit işleri yapmasına izin verdi - yanlış gittiklerinde zaman ve malzeme açısından en az maliyetli olanları. Ancak yavaş yavaş ona giderek daha karmaşık görevler verdi.

Burada, kuzeyde bile sıcak bir işti. Günün sonunda ikisi de kömür, ter ve metal kokuyordu. Sonra banyoya, hızlı bir akşam yemeğine ve en azından Lila'nın bir ceset gibi uyuduğu yatağa gidildi.

Böylesine süslü bir ortamda böylesine fiziksel bir iş yapıyor olmak tuhaftı. Sanki Gölge, birinin şık yemek odasına bir demirci ocağı kurmuş gibiydi.

Metal işlemenin kokusu, sıcaklığı ve gürültüsü sarayın diğer misafirlerini Kendall House'da konaklamaktan caydırıyordu. Bu yüzden çoğu zaman Lila ve Gölge misafirhaneyi kendilerine ayırıyordu.

Gölge durmak bilmeyen bir tempoyla çalışıyor, her boydan bıçak rafları, düzinelerce kendi tasarladığı özel tasmalar ve sahadaki askerlere sağladıkları kullanışlı tılsımlar üretiyordu. En azından dökümhanede, günün sonunda başardıklarını sayabiliyorlardı. Bu, diğer işleri olan siyasetten farklı olarak ferahlatıcı bir değişiklikti.

Bir öğleden sonra geç saatlerde Lila şişelerin bulunduğu tepsiyi fırının içine kaydırıp ve ağır kapıyı kapatarak yüzünü yakıcı sıcaktan uzaklaştırdı. Cildi güneşte çok kalmış gibi yanmaya başlamıştı bile. Ne kadar sıcak olursa olsun, yanması sadece birkaç dakika sürecekti. Kalıplar balmumundan arındığında, yavaşça soğumaları için onları santrifüjün yanındaki rafa yerleştirecekti. Bu sırada Shadow altın, gümüş, bakır -o gün hangi malzemeyi kullanacaksa- bir potada eritiyordu. Doğru sıcaklığa ve akışkanlığa ulaştığında, metali kalıpların içine fırlatan santrifüje dökerek her köşeyi ve yarığı doldururdu.

Gölge beline kadar soyunmuştu ama ter hâlâ sırtının ve omuzlarının her engebeli tepesini ve vadisini yaldızlıyor, yüzünden aşağı ve kürek kemiklerinin arasından akıyordu. Bazen Lila öylece durup onun çekicini savuruşunu, metali ve büyüü iradesine göre büküşünü izliyordu.

İzlemeye değer biriydi.

Lila buklelerini bir eşarpla arkadan bağlamıştı ve muhtemelen denizde geçirdiği bir günün ardından Jazz teyzesine benzediğini tahmin ediyordu.

Lila zamanlarını boşa mı harcadıklarını düşünmeden edemiyordu. Arden bir bir şeydi. Ama o ne olduğunu görmüştü.

sahil köylerinde oldu. Büyü yerine kaba, korkusuz, amansız güç kullanan bir düşmana karşı bir tılsım ne işe yarardı?

Arden'den bahsetmişken, Lila Matelonların onun tasmalarla ilgili mesajını alıp almadıklarını merak etti. Bu proje Gerard Montaigne'in tasmalı büyücülerini serbest bırakma çabasıyla başlamıştı. Artık imparatoriçe en tehlikeli düşmanları olduğuna göre, Arden'in iç savaşında isyancılara yardım etmenin daha hızlı bir ateşkese yol açacağını umuyordu.

Lila bir kalıbı soğutma rafından aldı ve su verme teknesine daldırdı. Yatırım parçalanırken buhar yüzüne doğru tısladı.

Gölge'nin çalışma masasının üzerine koymak için dönmüştü ki onun çalışmayı bırakıp avluda kendilerine doğru koşan Teğmen Ruby Greenholt'u izlediğini fark etti. Kraliçe Raisa ve Byrne ayrıldığından beri Greenholt onların kraliçenin Gri Kurt muhafızlarıyla irtibatını sağlıyordu.

Koşuşturan mavikuşlar asla iyi haber getirmez, diye düşündü Lila. İyi haberler sessizce içeri girerken, kötü haberler uluyarak üzerinize saldırır.

"Affedersiniz," dedi Greenholt nefes nefese. "Leydi Barrett beni sizi almam için gönderdi, kraliçe konseyinin acil bir toplantısı olduğunu söylemek için. Kaptan Gray hakkında haberler var."

Lila ve Gölge birbirlerine baktılar. "Toplantı ne zaman?"

"Şu anda oluyor," dedi Ruby. "Kütüphanede."

Dökümhanede saatlerce çalıştıkları için terli ve kirliydiler ama Ruby'yi sarayın arabacılar girişine kadar takip ettiler.

Kütüphanenin içi cehennem gibiydi, konsey üyeleri etrafta dolanıyor, duvara dayadıkları iki seyahat yorgunu yeni gelene sorular yöneltiyorlardı.

Gölge Lila'nın kulağına doğru eğildi. "Finn sul'Mander ve Hadley DeVilliers," diye fısıldadı. "İkisi de büyücü. Finn birkaç yıl Highlanders ile savaştı. DeVilliers ise

Donanmamızın komutanı. Prenses varisini kurtarmaya giden ekipteysdiler."

Sul'Mander ruhani bir şekilde yakışıklıydı. Bir cenaze törenindeki en yakın akrabaya benziyordu, ölen kişinin ardından öbür tarafa gitmeye niyetli birine. DeVilliers ise bir sokak çalgıcısı ile bir korsanın tesadüfi çocuğunu andırıyordu.

Leydi Mander oğlunun yanına dikilmiş, kurtları uzaklaştırmak için neredeyse dişlerini gösteriyordu. Leydi Barrett onun diğer tarafındaydı ve elini tutuyordu. Lord Vega, sanki araya girmeye hazırmış gibi havada asılı duruyordu. DeVilliers bir kenarda, başıboş duruyordu. Yüz ifadesinden başka bir yerde olmayı dilediği anlaşıyordu. Kolayca telaşlanacak ya da gözünü korkutacak birine benzemiyordu ama şu anda her ikisini de yapıyor gibi görünüyordu.

Scummer, diye düşündü Lila. Değişiklik olsun diye biraz iyi haber alamaz mıyız?

Sonunda Barrett konsey ile kuşatılanlar arasına girdi. "Sorularınızı Kraliçe Raisa gelene kadar saklamanızı rica ediyorum, böylece bu hikâyeyi sadece bir kez anlatmak zorunda kalırlar."

"Kraliçe Raisa gelmiyor," dedi Greenholt. Bu, ördek havuzuna bir gülle gibi düştü.

"Kraliçe gelmiyor mu?" DeVilliers'in ifadesi sıkıntıdan telaşa dönüştü.

Mellony de en az donanma komutanı kadar mutsuz görünüyordu. "Ne demek istiyorsunuz? Burada olmak zorunda."

Bu Lila'nın kulağına yanlış geldi. Sanki Mellony bir parti planlamış da Raisa evde kalmış gibiydi.

"Yüzbaşı Byrne kötü haberlerin Majestelerinin bu haftalarda kaydettiği ilerlemeyi baltalamasından korkuyor. Benden dikkatli notlar almamı ve kendisine rapor vermemi istedi."

"Bu kabul edilemez," dedi Prenses Mellony. "Yüzbaşı Byrne, kraliçenin ailesini ve seçilmiş konseyi dışlayarak bu kararları vermemeli. Raisa bunu tek başına yapmamalı."

Konuşmacı Jemson, "Kaptan Byrne kraliyete ve Hat'a hizmet etmekle yükümlüdür, Majesteleri," dedi. "Başka türlü davranamaz. Eğer kararı buysa, bunun dürüst bir karar olduğunu ve kraliçenin yararına olduğunu varsayabiliriz."

Prens Mellony cevap vermek için ağzını açtı ama Leydi Barrett elini kaldırdı. "Lütfen anne. Diğer herkes burada. Oturup Finn ve Hadley'nin söyleyeceklerini dinleyebilir miyiz?" Genelde soluk benizliydi ama şu anda tam anlamıyla kül rengi görünüyordu.

"Leydi Barrett haklı," dedi Micah Bayar. "Bu bizi hiçbir yere götürmüyor." Bir sandalye çekti ve oturdu.

Herkes aynı şeyi yaptı.

Barrett, "Öncelikle, kraliçeliğin iyiliği ve Hat'ın güvenliği için bu odada söylenen her şeyin gizli tutulması gerektiğini vurgulamama izin verin," dedi. "Bazılarınız Ekselansları Alyssa Gray'in İmparatoriçe Celestine'in eline geçtiğinde Chalk Cliffs'te olduğunu zaten biliyorsunuz. İmparatoriçe'nin tutsağı olarak Kuzey Adaları'na götürülmüş olabileceğine dair elimizde kanıtlar var. Kurtarma girişimi için küçük bir ekip oluşturuldu. Üyeler arasında Kaptan DeVilliers, Finn sul'Mander, Kaptan Sasha Talbot ve Prens Adrian sul'Han vardı."

Bu durum büyük bir şaşkınlıkla karşılandı.

"Prens Adrian'ı Carthis'e mi gönderdiniz?" dedi Lord Fenwaeter. "Ölümden yeni döndükten sonra mı?"

"Prens Adrian'ı hiçbir yere ben göndermedim," dedi Barrett, biraz test edercesine. "Bu en başından beri Prens Adrian'ın göreviydi. Diğer herkes gönüllü oldu."

"Konseye neden danışılmadı?" Lord Howard dedi ki. "Bana öyle geliyor ki, bu kadar önemli bir konuda bizim de dahil olmamız gerekirdi."

Çünkü bu konsey bir elek gibi sızdırıyor, diye düşündü Lila. Çünkü konseyden biri kraliçeyi zehirledi.

Barrett, "Operasyonun gizli tutulması çok önemliydi," dedi. "İmparatoriçe'nin Alyssa'nın kimliğini bilmemesi çok olası ve biz de bu şekilde kalmasını istedik."

Bilenler sadece doğrudan olaya dahil olan kişilerdi."

Ve sen, Lila tahmin etti.

Barrett sanki başka bir tartışma bekliyormuş gibi durakladı, ama hiç tartışma olmadı. "Şimdi," dedi, "kim başlamak ister?"

Finn başını salladı ve ellerine baktı.

"Kısaca anlatayım," dedi DeVilliers. "Deepwater Court açıklarında seyrediyorduk, ne zaman-"

"Deepwater Court?" Lord Howard söyledi. " neresi?"

"Carthis'in kuzey kıyısı. Lyss'in tutulduğunu düşündüğümüz Kuzey Adaları'na gidiyorduk.

."

"Ama emin değildiniz?" Lord Bayar Finn sul'Mander'e bakarak şöyle dedi. Genç büyücü amcasının bakışlarından kaçındı.

"Hayır," dedi DeVilliers. "Kesin olarak bilmiyorduk. Bir Kartaca gemisinin saldırısına uğradık ve kış tarafımızdan doğrudan bir darbe aldık." DeVilliers durdu ve boğazını temizledi. "Finn ve ben onu kurtaramayacağımızı anlayınca jolly botlardan birini denize indirdik. Birkaç dakika içinde battı."

"Peki ya Adrian ve Sasha?" Barrett Finn'den DeVilliers'a baktı.

DeVilliers başını salladı. "Deniz Kurdu vurulduğunda Ash ve Sasha kış tarafındaydı. Sonrasında onlardan hiçbir iz yoktu. Bildiğimiz kadarıyla hayatta kalan tek kişiler bizdik."

Prens gitti mi? Lila şaşkınlıkla düşündü. Ona dadılık yaparak onca zaman geçirdikten sonra mı? Bu olay onu beklenmedik bir şekilde etkiledi. Masanın etrafına baktığında, yüz ifadeleri dehşetten korkuya kadar değişiyordu.

"Peki ya korsanlar?" Fenwaeter söyledi. "Senin peşinden gelmediler mi?"

DeVilliers, "Onların ana direğini çoktan indirmiştik," dedi. "Vurulduğumuzda tam branda altında uzaklaşıyorduk. Battığımızda, görünürde hiçbir yerde değillerdi."

Lila DeVilliersi tanımiyordu, tam olarak değil, ama hikaye bir şekilde eksik ya da belki de iskelet gibi görünüyordu.

önemli ayrıntıları atlamıştı. Gölge'ye baktı, o da gemi kaptanına bakıyor, kaşlarını çatmış, çenesini ovuşturuyordu.

"Nasıl geri döndün?" Barrett Finn'e bakmaya devam etti, sanki onun da katkıda bulunmasını bekliyordu ama Finn hiçbir şey söylemedi.

DeVilliers, "Deepwater Court yakınlarındaki bir koyda yüzerek kıyıya çıktık," dedi. "Bir balıkçı teknesi çaldık, çok fazla dikkat çekmeyeceğini düşündüğüm iki kişilik bir tekne. Batıya dönmeden önce neredeyse Endru'ya kadar sahili kucakladık." Durakladı. "Şanslıydık, tabii buna şans denebilirse."

"Prenses Alyssa'yı kurtarmaya hiç yaklaşamadık," dedi Bayar, her zamankinden daha da kasvetli görünerek.

DeVilliers başını salladı. "Sasha'nın onun yerini bulmamıza yardım edebileceğini ummuştuk. Şimdi Sasha gitti ve nerede olduğunu ya da hâlâ hayatta olup olmadığını bile bilmiyoruz."

"Yüzbaşı Byrne onun hâlâ hayatta olduğunu söylüyor," dedi Shadow. "Eğer ölmüş olsaydı bunu bileceğini söylüyor."

Lord Vega, "Kaptan Byrne burada olup kendi adına konuşabilseydi harika olurdu," dedi. "Byrne'ler ile Gri Kurt soyu arasındaki gizemli bağı duyup duruyoruz. Bu bağın doğasının daha çok bedene, daha az ruha ait olduğunu düşünmeden edemiyorum."

Sanki haydut bir iblis Lila'yı ensesinden yakalamış ve ayağa kaldırmıştı. "Hakkında hiçbir şey bilmediğin konularda çeneni kapatırsan harika olur," dedi. "Sadece harika değil, aynı zamanda akıllıca."

Vega, Lila'ya sanki kafasının etrafında vızıldayan ve aniden kanını çeken bir sivrisinekmiş gibi baktı.

O cevap vermeden önce Barrett araya girdi. "Yorumunuz uygunsuzdu Lord Vega," dedi. "Sinirleriniz geriliyor ama sizden medeni bir dil kullanmanızı, dedikodu ve imaları bu odanın dışında bırakmanızı rica edeceğim." Lila'ya döndü. "Oturun lütfen, Leydi Byrne."

Geri alana kadar olmaz, demek istedi Lila, sanki bir okul bahçesi kavgasıymış gibi. Ama , Gölge'nin

şaşkınlık ve huşu karışımı bir duyguyla ona bakıyordu.

Vega, "Demek istediğim şu ki, sağlığı çok kötü olan bir kraliçemiz ve kayıp bir prenses varisimiz var," dedi. "Kraliçenin diğer çocukları çoktan öldü."

"Bu inanılmaz bir şanssızlık serisi," dedi Bayar. "Güneydeki komşularımız Montaigne'leri düşünmeden edemiyorum. Zavallı Prens Gerard, sadece kendisi kalana kadar kardeşlerini birer birer kaybetti."

"Açıkla kendini Bayar," dedi Vega sinirlenerek.

"Sadece bir gözlem," dedi Bayar. "Ne diyordunuz?"

"Kraliyet Sarayı'nın güvenliğini sağlamak için hemen bir şeyler yapmalıyız.

Vega," dedi.

"Katılıyorum," dedi Leydi Mander. "Kaosa bir kalp atışı mesafedeyiz ve iki cephede birden savaşıyoruz."

"Bir teklifiniz olduğunu varsayabilir miyiz?" Lord Fenwaeter söyledi.

"Prensес Mellony, Alyssa'dan sonra taht için sıradaki isim," dedi Leydi Mander. "Alyssa'nın -Allah korusun- ölmesi durumunda, onu resmen Alyssa'nın halefi olarak ilan etmek mantıklı olmaz mı?"

Mellony iki elini de avuç içleri dışarı bakacak şekilde kaldırdı. "Bana olan güveninizi takdir ediyorum, ancak siyaset için hiçbir zaman uygun olmadım, özellikle de bugün uygulandığı şekliyle. Alyssa'nın hayatta olma ihtimali olduğu sürece bu konuda ilerlemek için erken. Halefiyet konusu anlaşılabilir bir şekilde Raisa için hassas bir konu."

Bu da ne demek şimdi? Lila düşündü.

"Hassas ya da değil, bu konu ele alınmalı," dedi Leydi Mander. "Bu arada, kraliçemiz iş göremez durumdayken sizin naip olarak devreye girmeniz mantıklı olacaktır. Kraliçenin kararlarını aklıyla değil kalbiyle verdiğine inanıyorum."

"The kraliçe o değil etkisiz hale getirildi!" Bayar resmen bağırdı. "Birkaç gün önce buradaydı, bu odadaydı. Yıllar içinde kraliçemize inanmayı öğrendim, ve onu çok çabuk gözden çıkarmamalıyız."

Lord Vega, "Bu onu yok saymakla ilgili bir mesele değil," dedi. "Bu bir mesele-"

"I olur Ayrıca söyle o Bu çok yakında için saymak" Meadowlark," dedi Gölge. "Prenses varisi çocukluğumuzdan beri tanırım. Savaş alanında onun yanında savaştım ve size şunu söyleyebilirim ki her şeye rağmen kazanmanın bir yolunu bulacaktır. Eğer esir tutulursa kaçacak ve Indio'yu yüzerek geçmek zorunda kalırsa bize geri dönecektir." "Eğer ölürse bu son derece zor olacaktır," Leydi Mander söyledi.

Gölge bunu görmezden geldi. "General Dunedain, Shilo Trailblazer ve diğerleri kraliyet için savaşmak yerine burada olsalardı, onlar da aynı şeyi söylerdi. Prenses Mellony'ye saygısızlık etmek istemem ama şu anda ihtiyacımız olan kraliçe Lyss."

"Burada olsaydı aynı fikirde olurdum," dedi Leydi Mander. "Prenses Mellony'yi, Kraliçe Raisa normal görevlerine dönene kadar ya da Prenses Alyssa eve dönene kral naibi olarak atamayı öneriyorum."

"Bu önergeyi destekliyorum," dedi Lord Vega. Konsey yine bir kargaşa içinde dağıldı.

Lila'nın komplo kokusu alan bir burnu vardı ve şimdi bunun kokusunu almıştı. Nasıl bu kadar çabuk bir naip atama oylamasına geçebilmişlerdi?

Barrett, "Kraliçe hâlâ hayattayken bu kararı vermek bize düşmez," diye itiraz etti, "özellikle de kraliçe tavrını açıkça ortaya koymuşken." Ancak oylama yapıldığında o da kabul oyu verdi. Önerge altıya karşı dört oyla kabul edildi.

Mellony sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. "Raisa'nın yokluğunda naip olarak görev yapacağım," dedi, "çünkü konseyin kararı bu yönde. Ancak söz konusu veliahtlık olduğunda, kızım Julianna benden çok daha iyi bir seçim olacaktır."

Şimdi tüm gözler, incelemeler karşısında kızaran Barrett'a çevrilmişti.

Vega başını salladı. "Demek istediğinizi anlıyorum. Julianna'nın Prenses Alyssa'dan daha geniş bir deneyime sahip olduğu söylenebilir, zira kraliçenin hastalığından beri bu konseye başkanlık ediyor ve bu hükümete hem istihbarat hem de diplomatik rollerde hizmet etti. Prenses Alyssa askeri bir komutan olarak hatırı sayılır yetenekler sergilemiş olsa da sarayda herhangi bir resmi görevde çok az zaman geçirmiştir."

"Bu çok yanlış," dedi Barrett. "Beni Alyssa ile kıyaslamak haksızlık. Bu iş için birbirimizle yarışmıyoruz. Gri Kurt tahtının varisi o, ben değilim. Düşünmemiz gereken çok daha önemli meseleler var."

"Dikkate almamız gereken önemli konular var," dedi Lord Howard, "işte bu yüzden liderliğe ihtiyacımız var. Leydi Barrett, doğrudan sorumlu olanların yokluğunda bize liderlik ediyor. Neden bunu resmileştirmeyelim?"

"Bana öyle geliyor ki," dedi Lord Fenwaeter, "naipliğin yanı sıra veliahtlık meselesini de ele almalıyız. Eğer Prenses Mellony, Prenses Julianna için kenara çekilmek istiyorsa, neden bunu şimdi resmileştirmeyelim ki, en kötü ihtimalle bir karışıklık yaşanmasın?"

"Özünde," dedi Bayar, "Leydi Barrett, Prenses Alyssa'dan sonra sıradaki varis mi olacak? Prenses Mellony'nin yerine mi?"

"Kesinlikle," dedi Leydi Mander.

Bayar, "Kraliçe halefiyetle ilgili kararlara dahil olmalı" dedi.

"Kraliçe iki temsilci atadı," dedi Vega, Lila ve Gölge'yi işaret ederek. "Bu yüzden burada değiller mi? O olmadığı için mi?"

Herkes Lila ve Gölge'ye baktı.

Bunun olacağını biliyordum, diye düşündü Lila.

"Şu anda neden bir karar vermemiz gerektiğini anlamıyorum," dedi Gölge. Jemson'a döndü. "Sözcü Jemson, bu kanon hukukuna uygun mu?"

Jemson, "Kanunlar bu konuda özel bir açıklama yapmıyor," dedi. "Ancak Leydi Barrett'ın, Gri Kurt soyunun varisleri olan Kraliçe Raisa veya Alyssa ana'Raisa'nın herhangi bir kan meselesinin arkasında duracağını da unutmayın."

Vega, "Yani değişen tek şey, veraset söz konusu olduğunda Leydi Barrett'ın Prenses Mellony'nin önüne geçmesi," dedi.

"Bu bir önerge mi?" Leydi Mander söyledi. "Eğer öyleyse, ben de destekliyorum." Öneri altıya karşı dört oyla kabul edildi. Gölge, Lila, Bayar ve Jemson karşı oy kullandı. Lila'nın oyu prensipten ziyade kokusundan hoşlanmadığı içindi.

Lila, Shadow'un gözüne takıldı. Neler oluyor? Sanki bir oyundaki aktörler gibiydiler ve onlar dışında herkesin bir senaryosu vardı.

"Bu kararlar ışığında," dedi Leydi Mander, "Prenses Julianna ve Finn arasındaki evliliği mümkün olan en kısa sürede gerçekleştirmemizi öneriyorum. Prenses Alyssa ve Prens Adrian'ın da katılmasını umuyorduk ama öyle görünüyor ki bu mümkün olmayacak. Bu belirsiz zamanlarda beklemenin akıllıca olacağına inanmıyorum. Onların çocukları veraseti güçlendirecek ve koruyacaktır."

Dur bakalım, diye düşündü Lila. Finn ve Julianna'nın doğmamış çocuklarını da mı ekledik?

Finn başını kaldırdı ve Julianna'ya sanki yüksek bir rafta duran ve asla ulaşamayacağı bir bibloymuş gibi kederli bir özlemle baktı. Bu arada Kaptan DeVilliers Finn'e bir kaleymiş gibi bakıyor ve bir saldırı planı tasarlamaya çalışıyordu.

"Leydi Mander," dedi Prenses Mellony, "ben de çocuklarımızın evlendiğini görmek için sabırsızlanıyorum, ama sanırım koşullar Raisa'nın düğüne katılabilecek iyileşmesini beklememizi gerektiriyor. Şu anda gösterişli bir kutlama uygunsuz görünüyor."

Konuşmamız gerek, diye düşündü Lila, Shadow'un gözleriyle buluşarak.

Kesinlikle konuşmamız gerek. Ve ne kadar erken olursa o kadar iyi.

ALTTAN ÜSTE

Yılın bu zamanında şafak erken söküyordu ama Hal güneşten çok önce kalkmıştı. O ve özenle seçtiği ekibi gecenin büyük bölümünde hareket halindeydi. Şimdi Ardencourt şehir surlarının hemen güneyinde toplanmışlardı. Hemen arkalarında, en tecrübeli askerlerinden oluşan iki bölük ileri çağrılmayı bekliyordu. Küçük ordusunun geri kalanı Parlaktaş Kalesi'nde toplanmış, yürüyüş emirlerini bekliyordu.

Doğudaki gökyüzü aydınlanıyordu, bu yüzden Hal artık duvarlardaki nöbetçilerin siluetlerini seçebiliyordu. Seslerini ve birileri duvara işerken yapraklara sıçrayan yumuşak suları duyabiliyordu. Savaştan önceki bu anlar her zaman kanını harekete geçirirdi.

Kes şunu, diye düşündü. Şansı yaver giderse bu bir savaş olmayacaktı. Akıl hocası Jan Rives, en iyi savaşların hiç gerçekleşmeyenler olduğunu söylerdi.

Hal Bellamy'nin orada olmamasına sevinmişti, hem arkadaş oldukları için hem de Bellamy'nin asker altıncı hissiyle planlarını bir şekilde fark etmiş olabileceği için. Bellamy'nin nerede olduğunu biliyordu; Delphi'nin Jarat'ın ordusunun eline geçtiği haberini yeni almışlardı. Derebeyleri ve orduları Kuzey Yolundan güneye, başkente doğru ilerliyor olmalıydı. Hal onlar gelmeden önce şehrin güvenliğini sağlamak istiyordu.

Marc DeJardin ağaçların arasından cisimlendi, bir büyücüden çok bir hayalet gibiydi.

"Nasıl gitti?" Hal rahatladığını gizlemeye çalışarak fısıldadı. Dejardin'in görevi birçok açıdan en riskli olanıydı: Şehirdeki tasmalı büyücüleri bulmak ve efendilerine ihanet etmeleri karşılığında onlara özgürlük teklif etmek.

Dejardin o çarpık gülümsemesiyle gülümsedi. "Hayatımda bundan daha hain bir grup görmedim," dedi yaka anahtarını kaldırarak. "İmparatorluğun onlar için yaptığı onca şeyden sonra. Utanç verici."

"Kimse hayır dedi mi?"

"Hayır," dedi Dejardin. "Kapının da açık olduğundan emin olacaklar. Ve işte burada." Hal'in eline katlanmış bir kâğıt tutuşturdu. "Burada şehrin güncel bir haritası var, önemli yerler işaretlenmiş."

Hal sırtıttı. "Hiç askeri kariyer yapmayı düşündün mü Dejardin?"

Büyücü başını salladı. "Dediğim gibi, tek istediğim bir çiftçi olmaktı."

Hal bir düzine adamını bir araya topladı. Şehri zaten iyi tanıyanları seçmişti. Bazıları daha birkaç hafta önce buradaki garnizonda görev yapmıştı. Haritanın üzerinden geçtiler ve Hal her adama bir görev ve Matelon renklerinde, bazıları yayılan ağaçla süslenmiş bir atkı verdi. Adamlarının çoğu hâlâ düzenli ordunun kirli kahverengisini giydiği için bunun karışıklığı en aza indireceğini umuyordu. Tüm kapılar açılır açılmaz iki bölüğü içeri girecek, onları ordunun geri kalanı izleyecekti.

"Kan dökülmesini minimumda tutmak istiyorum," dedi Hal. "Büyücülerimiz barakalara barikat kuracak ve hâlâ yatakta olanları çatışmanın dışında tutacak. Eğer birilerini hapsedmeniz gerekirse, onları Newgate'e götürün. Kara kuşları sivillerden uzakta, ayrı hücrelere kilitleyin." Aldıkları istihbarata göre, şehirde ağırlıklı olarak Kral Muhafızları bulunuyordu. Düzenli ordu mensuplarının çoğu Bellamy ile birlikte kuzeye yürümüşü.

Postern kapısından girdiler ve uyuyan şehre doğru yayıldılar. Saraya, kışlaya, surlara.

Nöbetçileri indirdi, bazı kapıların kilidini açtı ve diğerlerini kilitledi. Hal, her ikisi de rehinelerle birlikte kaçış sırasında yıkılmış olan cephanelik ve Katedral Tapınağı kalıntılarının yanından koşarak geçti. İkisi de onarılmamıştı.

On beş dakikadan kısa bir süre içinde ilk asker dalgaları şehre akmaya başladı. Hal'in kendisi de bir bölüğün başında asma köprüden geçip saraya girdi. Oda oda dolaşarak insanları yataklarından kaldırıp zemin kattaki büyük salona topladılar. Çocuklar ağlıyor, memurlar hiddetleniyor, hizmetkârlar dua ediyor ve vatandaşların çoğu korkudan titriyordu.

Kuzeydeki kraliçe tarafından saldırıya uğramadıklarını anladıklarında gerginlik biraz azaldı. Ama sadece biraz.

Hal insanların birbirleriyle fısıldaştıklarını duyabiliyordu. "Bu genç Matelon, değil mi?"

"Olamaz. Matelon öldü!"

"O zaman ölümden dönmüş. Bilmem gerekirdi, geçen gündönümünde bir partide onunla dans etmişim."

"Büyücülerimiz nerede?"

"Görünüşe göre hepsi isyancıların tarafına geçmiş." Ve böyle devam eder.

Şehir iki saat içinde güvenli hale gelmişti. Hal saklanan olabileceğini biliyordu ama her birini ortaya çıkarmakla ilgilenmiyordu. Gördüğü kadarıyla kralın destekçilerinin çoğu bağlılık konusunda esnekti. Kazanan tarafa katılmanın değerini anlayacaklardı.

Hal, Destin Karn'ı aramaya gitti. Hâlâ casusluk ustasının oyununun sonunu anlayamıyordu ama hoşuna gitsin ya da gitmesin, Hal ve Robert'ı -ve rehineleri- kralın hapishanelerinden kurtarmıştı. Yine de Karn isyancılar tarafından nefret edilen ve korkulan biriydi ve Hal'in babası ve diğerleri geldiğinde hayatı tehlikeye girecekti. Karn da bunu biliyordu, rehinelerin kurtarılmasından sonra da bunu söylemişti. Hal onu korumak ya da en azından şehirden çıkarmak bir plan yapmak istiyordu.

Hal doğruca Newgate'e, Karn'ın şehirdeki kalesine yöneldi, eğer çoktan şehirden kaçmamışsa orada olabileceğini tahmin ediyordu. Remy ve LeFevre'yi mahkûmlarla ilgilenirken, bazılarını serbest bırakırken bazılarını da kilit altında tutarken buldu.

"Teğmen Karn'ı gören oldu mu?" Hal sordu. "Nerede olduğunu bilen var mı?"

LeFevre refleks olarak Malthus'un işaretini yaptı. "Hayır, onu görmedim ve umarım hiç görmem."

Hal, "Onu görürseniz tılsımını alın ve güvende tutun ama ona zarar vermeyin," dedi. "Onunla konuşmam gerek."

İki subay, casusluk ustası büyücünün herhangi biri tarafından yakalanıp tutulabileceğinden kuşkulu görünüyordu.

"Diğer kara kuşlar nerede tutuluyor?"

Remy bir koridoru işaret etti. "Kaptanlarının adı Barbeau. Soldaki ilk hücrede."

Harper onu öldürdükten sonra Granger'ın yerine Barbeau geçmiş olmalı, diye düşündü Hal. Yardım edemezdi ama bir gelişme olabilirdi. Muhtemelen. Belki de.

Görünüşüne bakılırsa Barbeau da yeni yetme bir gençti. Hal'den sadece birkaç yaş büyük görünüyordu, ince saçları ve kalıcı bir sakal gölgesi vardı.

"Kaptan Barbeau?" Hal söyledi.

"Doğru," dedi Barbeau. Hal'i bir aşağı bir yukarı süzdü. "Sen genç Matelon olmalısın. Ölümden döndüğünü duymuştum."

"Yeni terfiniz için tebrikler," dedi Hal, hanım annesinin eğitimi devreye girmişti. "Bir iş arkadaşınızı arıyorum. Destin Karn."

"O benim meslektaşım değil," dedi Barbeau hemen. "Bana rapor vermiyor. Onunla ya da yaptığı işle gerçekten bir ilgim yok." Çok geçmeden Barbeau tanıştıklarını bile inkâr edecekti.

"İlişkiniz ne olursa olsun," dedi Hal dişlerini sıkarak, "onun nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Kuzeye gitti," dedi Barbeau, "Delphi'ye sanırım. İki gün önce."

Hal'in, Yüzbaşı Alyssa Gray'in ellerinde aşağılandığı Delphi'yle ilgili pek hoş anıları yoktu. Duyduklarına bakılırsa, Teğmen Karn'ın da pek sevdiği bir yer değildi. "Neden oraya gitsin ki?"

Barbeau, "Kral orada hizmetlerine ihtiyaç duyulacağını düşünüyor gibiydi," dedi. "Ya öyle ya da o piç senin geleceğini öğrendi."

Bu Karn, diye düşündü Hal. Her zaman ordudan iki gün önde.

Hal, Robert ve Mercier'i büyük salonda buldu. Kardeşinin yanakları heyecandan kızarmıştı. "Düşünsene Hal, buraya en son geldiğimizde tutsaktık! Şimdi ise fatihler olarak geliyoruz!"

Hal bir fatih olmak için o kadar da heyecanlı değildi. Bu noktada başkenti, kuzeydeki daha önemli savaşa ulaşmak için aşması gereken bir engel olarak görüyordu.

"Bu insanlarla konuşmalısınız, Kaptan," dedi Mercier, topluluğa el sallayarak, "ve onları rahatlatmalısınız."

"Konuşmalarda pek iyi değilimdir," dedi Hal.

Mercier, "Onlara onları idam etmeyeceğinizi ya da hapsedmeyeceğinizi söylerseniz, bu yeterli olacaktır," dedi. "Bu sizi şehirdeki olmasa bile odadaki en popüler kişi yapacaktır."

Popüler olmak istemiyorum, diye düşündü Hal. Ordumu kuzeye götürmek istiyorum.

Hal isteksizce odanın önündeki kürsüye çıktı ve tahtın yanında durdu. Oraya en son gittiğinde Kral Gerard oturuyordu. Sanki bir ömür geçmiş gibiydi.

"Günaydın!" dedi. "Bir ordu tarafından yatağınızdan kaldırılmanın korkutucu olduğunu biliyorum. Ama biz

Yabancılar ya da işgalciler... Bizler sizin vatandaşlarıyız. Birçoğumuz sadece birkaç hafta önce bu şehri koruyorduk."

"O zaman siz hainsiniz!" diye bağırdı biri ama komşuları tarafından hemen susturuldu.

"Bizler hain değiliz," dedi Hal. "Bizler savaşın ete ve kana mal olduğunu ilk elden bilen askerleriz. Vatanımızı korumak için savaşmaktan korkmuyoruz ama bir kralın incinen gururunun intikamını almak için kuzeyde bitmek bilmeyen bu savaşta mücadele etmekten yorulduk."

"Yalancı!" Uzun boylu, zayıf bir figür kalabalığı yararak kürsünün önündeki nispeten boş alana doğru ilerledi. "Biz Gerçek İnanç için savaşıyoruz! Kuzeydeki ibislere karşı büyük aziz için savaşıyoruz."

Hal yeni geleni Malthus Kilisesi'nin müdürü Cedric Fosnaught olarak tanıdı.

"Savaşmaktan asla vazgeçmeyeceğiz," diye bağırdı Fosnaught, dönüp kollarını sallayarak kalabalığı coşturdu. Bu, birkaç bağırış çağırışla karışan dağınık tezahüratlarla karşılandı.

"Öyle mi baba?" Hal dedi ki. "Ben on bir yaşımdan beri bu savaşta savaşıyorum. Siz şahsen ne kadar savaştınız?"

Kilise görevlisi dudaklarını birbirine bastırdıktan sonra, "Kötülüğe karşı bu savaş hepimiz farklı şekillerde veriyoruz oğlum," dedi.

"Ve savaşınızı Katedral Tapınağı'ndaki lüks bir süitte ve sarayın yaldızlı odalarında, günde üç öğün yemek yerken yapıyorsunuz, değil mi?"

Fosnaught hiç utanmadan, "Kesinlikle," diye karşılık verdi. "Bu kilisenin, bu imparatorluğu doğru yolda tutmak için doğrudan güçle konuşabilecek güçlü bir liderliğe ihtiyacı var. Bu kutsal savaş desteklemek için hepimiz fedakârlık yaptık."

"Savaşan askerlere ödeme yapmayı içermeyen fedakârlıklar," dedi Hal. "Kuzeyde hayatlarını tehlikeye atarken aileleri açlıktan ölen, tarlaları nadasa bırakılan askerler."

Bu, toplanan vatandaşlar ve askerler tarafından bir onay gürültüsü ve birkaç "Selam, Matelon!" bağıışıyla karşılandı.

Fosnaught kendini yukarı çekti. "Yaradan'ın bunu sağlayacağına inanmalısınız, Kaptan Matelon. Gerçekten de kuzeyde geçirdiğin zaman seni lekelemiş. En iyisi tövbe et ve ölümsüz ruhunun kaderine bak. Birkaç gün ya da hafta içinde, kilisenin düşmanlarının başına neler geldiğini göreceğiniz zaman gelecek. Kral Jarat'ın, kilisenin ve imparatorluğun yüceliği için büyük azizin elinin iş başında olduğunu göreceksiniz."

Hal kilise adamından hiç etkilenmemişti ama bu tehditte tüylerini diken diken eden bir şey vardı. Sanki Fosnaught onu cesaretlendiren bazı özel bilgilere sahipti.

Diğerleri o kadar etkilenmedi.

Robert, "Bana öyle geliyor ki oldukça küçük bir imparatorluk olacak," diye mırıldandı.

Şimdi bir bağıış korosu vardı. "Selam, Matelon!" ve "Kral Hal!"

Fosnaught titreyen parmağıyla Dejardin'in küçük bir büyücü grubuyla birlikte durduğu yeri işaret etti. "İşte hain büyücüler!" diye gürledi. "Onlara imparatorlukta bir yer edinmeleri ve Yaradan'ın gözünde saygınlık kazanmaları için bir şans verdik ve nasıl aldığımızı görüyorsunuz. Bunun için yanacaksınız, size söz veriyorum. Büyü belasını Yedi Diyar'ın her köşesinden sileceğiz."

DESTİNY

En azından Evan'ın hapishanesi denize açıktı. Havanın soğuması ve ışığın değişmesi bir günün diğerine geçişini işaret ederken, taşa çarpan suyun sesi hiç kesilmiyordu. Üç gündür sırt üstü yatmış, Celestine'in gelmesini bekliyordu. İlk başta, her küçük ses onu belirsiz bir şekilde şimdiki zamana çekmiş, açıkta kalan teninde soğuk ter damlaları oluşmuştu. Şimdi ise rüyalar ve gerçekler birbirine karışıyor, o da bu ikisi arasında sorunsuzca yolculuk ediyordu.

Özellikle de zehir tarafından susturulduğundan beri, diğer denizcilerden birinden destek alma umudu azalıyordu. Artık hepsi bu plana bağlıydı - Jagger'la birlikte hareket etmişlerdi ve geri dönüşü yoktu. Şu anki gardiyanı Maig durumdan pek memnun görünmüyordu ama en kötüsünü bekleyen ve genellikle haklı çıkan türden biriydi. Bir köşede oturmuş, kendi kendine çentik ve kemik oynuyordu.

Üçüncü gün güneş batıyor, Evan'ın başının üzerindeki duvarları ve tavanı kana buluyordu ki bir şey ya da biri terastan içeri süzülen ışığı engelledi. Maig'in aniden kesilen alarm çığlığını duydu. Burnuna keskin bir büyü kokusu geldi. Daha önce büyü'nün bir kokusu olduğunu hiç fark etmemişti.

Sonra şifacının zayıf yüzü ortaya çıktı, her zamanki gibi kaşlarını çatmıştı. Evan'a bakarken parlak gözleri kısıldı. "Hiç hareket edebiliyor musun Strangward?" diye fısıldadı.

Evan hareket etmedi, konuşmadı ve şifacı ne demek istediğini anladı. Sul'Han yaklaştı ve tılsımı Evan'ın yüzüne doğru savrulup burnuna çarptı. Ama bu Evan'ın tılsımıydı, Destin'in ona verdiği tılsım. Prens onu boynundaki bir zincire takmıştı. Görünüşe göre zehir Evan'ın zihnini de yavaşlatmıştı çünkü şifacının nasıl olup da Evan'ın tılsımını kendi tılsımının yerine taktığını çözemiyordu.

Sul'Han elini Evan'ın çıplak göğsüne bastırdı ve diğer eliyle çekiç ve maşa tılsımını kavradı. Evan parıltının tatlı bir tonik gibi içine sızdığını hissedebiliyordu, arkasında hafif bir coşku bırakıyordu ama başka pek bir şey yoktu.

"Kan ve kemik," diye homurdandı şifacı, hayal kırıklığına uğramış ama şaşırmamış görünüyordu. Bu kez sıcak ellerini Evan'ın omuzlarına koydu, dişlerini sıktı ve gözlerini kapattı.

Evan büyüünün çekiciliğinin farkındaydı, tıpkı onu ters yüz etmekle tehdit eden bir emme gibi. Önce derisi karıncalandı, sonra da ateşe verilmiş gibi yanmaya başladı. Beyni onlarla yeniden bağlantı kurarken kollarındaki ve bacaklarındaki kaslar zıpladı ve seğirdi.

Bir noktada baldırına dayanılmaz bir kramp girdi ama şifacı bacaklarını dizden ayak parmağına kadar ovarak krampı yatıştırdı. Daha sonra kollarına ve omuzlarına masaj yaptı, hasarlı sinirlerini yatıştırmak için basınç ve büyüünün bir kombinasyonunu kullandı. Bu, vücudunu huzur içinde bırakan enfes bir şeytan çıkarma yöntemi.

Öldüm ve cennete gittim, diye düşündü Evan. Dudaklarını yaladı. Dudaklarını yalayabilmenin değerini daha önce hiç bilmemişti.

"Acele eder misin Ash? Gitmemiz gerek." Kapının yönünden gelen Talbot'tu.

Hayır, diye düşündü Evan. Acele etme. İstedığın kadar zaman ayır.

Ama Prens Adrian yatağın başına geri döndü ve Evan'ın yüzüne baktı. "Nasılsın?" diye sordu.

"Eğer ayakta durmayı başarabilirsen, buradan gitmeliyiz." Şifacı solgundu, terliyordu ve biraz titriyordu. Tüm dünyaya akşamdan kalma gibi görünüyordu.

Sanırım bu benim için senin için olduğundan daha iyi, diye düşündü Evan. "Kurak topraklardaki geleneklere göre," dedi neredeyse normal bir sesle, "artık evliyiz ve sen bu hizmeti her gün yerine getirmekle yükümlüsün."

Şifacının dudakları nadir görülen bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Hayal kurmaya devam et korsan," dedi. Zinciri başının üzerinden kaldırarak Destin'in tılsımını Evan'ın kalbinin üzerindeki olağan yerine yerleştirdi.

Talbot bir kolunu, şifacı da diğer kolunu tuttu ve Evan'ı ayağa kaldırmayı başardılar. Evan'ın kolları omuzlarından sarkarken, koridorda hasta efendilerini ziyaret etmek için bir sonraki fırsatı bekleyen bir fırtına doğumlu kalabalığı bulmak için topallayarak dışarı çıktılar. Evan, Kel ve Maslin'in de onlarla birlikte olduğunu görmekten mutluydu - iki özgür mürettebat üyesi.

Evan'ı sulak alanlılarla birlikte , neredeyse hep bir ağızdan kılıçlarını çektiler. "onu!" Kel onlara doğru bir adım atarak şöyle dedi.

"Sulak topraklılar bana yardım ediyor," dedi Evan, sesi kullanılmadığı için cılız ve tuhaftı. "Beni zehirleyen ve bana ihanet eden gemi lordlarıydı. Tarvos limanını imparatoriçeye teslim etmek niyetindeler."

"Bu asla olmayacak," dedi Maslin acımasızca. Toplanan fırtına doğumluları ileri doğru salladı. "Birlikte hepsini öldürebiliriz."

"Buna gerek kalmayacak," dedi Evan. "Ben sulak alanlılarla birlikte gidiyorum. Shiplordların beni takip etmediğinden emin ol, hepsi bu. İmparatoriçe yakında burada olacak. Celestine takas edecek bir şeyleri olmadığını öğrendiğinde onların da kendi sorunları olacak."

Kel üzgün görünüyordu. "Gidiyor musunuz lordum? Ama siz daha yeni geldiniz."

"Ben gidiyorum," dedi Evan. "İmparatoriçe gelmeden önce sen de gitmelisin."

Kel, "Biz de sizinle gelmek istiyoruz," dedi.

Evan iç çekti. "Benim gittiğim yere gidemezsin," dedi.

"Ama İmparatoriçe Tarvos'u alırsa, nereye gideceğiz?"

Maslin dedi ki. "Eğer sizinle gelemiyorsak, o zaman neden burada kalamıyoruz?"

"Celestine burada olduğumu düşünürse, içeri girmenin bir yolunu bulur," dedi Evan.

Kel acımasızca, ", " dedi.

"Pekâlâ," dedi Evan. "Maslin, seni limanın başına geçiriyorum. Geçen sefer sana verdiğim ayna hâlâ sende mi?"

Liman başkanı başıyla onayladı.

"Shiplord'lara söyle ister gitsinler, ister kalıp sizinle savaşsınlar. Ama gitmek zorundayız. Geçen her dakika onun beni durdurma ihtimalini artırıyor." Düşüncesizce önce Kel'i, sonra da Maslin'i kucakladı. "Eğer hayatta kalırsam Tarvos'a döneceğim."

Kel, "Sizinle birlikte aşağı inip boğazları açacağız," dedi.

Arka merdivenlerden sarayın zemin katına çıktılar. İlk başta Maslin ve Kel yarı yarıya Evan'ı taşırken, Sasha da şifacıya yardım etti. Tepeden rıhtıma iniş sonsuza kadar sürecekmiş gibi görünüyordu. Suyun kenarına vardıklarında, Evan güneyde, kıyı şeridi boyunca bağırışlar duydu.

Jagger ve iki tayfası kıyıda durmuş, rıhtım ile limanda demirlemiş uzun gemiler arasındaki yolun yarısında bulunan bir jolly teknesinin yolcularına emirler yağdırıyordu.

"Buraya gel, Jasmina," diye bağırdı Jagger. "Sana söyledim, İmparatoriçe gelene kadar kimse buradan ayrılmayacak."

Jasmina kaba bir hareket yaparak, "Ben de sana gideceğimi söylemiştim," diye bağırdı. "Celestine'e benden selam söyle."

Jasmina'nın mürettebatı çoktan Scorpion'un güvertesine dolmuş, yelken açmaya hazırlanıyordu.

Dikkat dağıtıyor, diye düşündü Evan ve bundan faydalanmamız gerekiyor.

Kel Evan'ı Destiny'nin güvertesine bıraktı, sonra da peşinden atladı. O ve Maslin Evan'ı kış tarafa sürükleyerek dürbünle dümen arasına yerleştirdiler.

Jasmina ketch'i yelkene hazırlama sözünü tutmuş, direklerdeki yelkenlerin contalarını çıkarmış, kopan halatları değiştirmiş, mizana hariç her şeyi başlangıç için reeflemişti. İskelet halindeki mürettebatlarına çok iyi uyuyordu.

"Çekilin," dedi Evan sessizce. "Sana ihtiyacın olan rüzgârı ve biraz da takip eden denizi vereceğim. Maslin, boğazları açman için sana işaret vereceğim. Jasmina'nın da geçmesine izin ver. Sonra boğazları kapatın ve Cliff House'a geri dönün. Mümkünse gemicilerin sizi görmesine izin vermeyin. Mutlu olmayacaklardır."

Maslin aynayı sağ elinde tutarak başını salladı.

Destiny rıhtımdan uzaklaştı, Sasha ve şifacı yelkenleri idare ediyordu, Evan da dümendeydi. Limanın başka yerlerindeki manzaraya bakılırsa hâlâ fark edilmemişlerdi. Jagger'ın mürettebatından birkaçı kendi sandallarını suya indirdi ve Jasmina'ya yetişmek için sertçe çekmeye başladılar. Ama Jasmina çok önde başlamıştı. Neşeli tekne Scorpion'un yanına gelir gelmez, Jasmina tekneye atladı ve mürettebatı da tekneyi peşinden çekti.

Jagger'ın gemiye binen ekibi yaklaşırken, Scorpion'un silah kapakları açıldı. Mesaj açıldı. Neşeli tekne hızla rotasını değiştirdi. Jagger iskeleden küfürler savurdu. Kıyıdaki herkes hâlâ o drama odaklanmıştı.

"Şimdi," dedi Evan, "yelkenleri sallayın ve bakalım Scorpion'un önündeki kanaldan geçebilecek miyiz?"

Hızlarını artırarak boğazlara doğru ilerlediler ve Scorpion'u kıyıdaki seyircilerle aralarında tuttular. Evan gözlerini kapadı, branda şakırtılarının, arma çingiraklarının ve deniz havasının tenine kondurduğu öpücüğün tadını çıkardı.

"Kesikten geçemeyeceksin, Jasmina!" Jagger bağırdı. Elinde bir şey parıldıyordu. Evan'ın kalbi, Jagger'ın o etkisiz durumdayken aynasını almış olması gerektiğini anlayınca sıkıştı. "Seni uyarıyorum. Gerekirse seni ben bulurum."

"Oluktaki pisliği em, Jagger!" Jasmina bağırarak karşılık verdi. Scorpion yaklaşarak Jagger'a kıçını gösterdi ve daha fazla yelken açtı.

Kan ve kemik, diye düşündü Evan. Jagger ve Maslin Muhafızların kontrolü için yarışacak. Bu işin sonu iyi bitmez.

Geri dönüş yoktu. İleri gitmek ve en iyisini ummak zorundaydılar.

"Mizanayı sallayın!" diye bağırdı tayfasına. "Ve acele edin, eğer ezilmek istemiyorsanız."

Destiny öne doğru sıçradı, spreyc kpeşteleri temizledi ve vernikli güverteye sıçradı.

Evan iskeleden gelen bağırışları duydu. Fark edilmişlerdi. Jagger bunu henüz anlamadıysa bile, Destiny'nin yıllardır rıhtımından kıpırdamadığı gerçeğini göz önüne alırsak, yakında anlayacaktı. Evan, Jagger'ın kanalın iki yanına yerleştirilmiş yirmi dört kiloluk dört topu hatırlamayacağını umuyordu. şansları yaver giderse, Jagger onları boğazdan uzak tutmak için Muhafızlara gvenecekti.

"Daha fazla yelken!" Evan bağırdı, Scorpion zerine gelirken onları. Büyük gemiyi Destiny ile rıhtım arasında tutabildiği sürece Jagger onlara net bir atış yapamazdı. Ama Scorpion hız ve boğazlar aynı anda birden fazla gemiyi barındırmıyordu.

İleride, yarıktaki Evan havadaki parıltıyı, suyun yüzeyindeki çıbanı görebiliyordu ki bu da bariyerlerin yerinde olduğunu gösteriyordu. Umarım Maslin, Jagger'ın karşı koyamayacağı şekilde sihirli kapıları açmak için aynasıyla ışığı yakalamak için son dakikaya kadar beklerdi. Zamanlama her şeydi.

Arkalarına bakan Evan, Scorpion'un onlara doğru yaklaştığını ve boğazlara varmadan önce tepelerinde olacağını gördü. Açacak yelkenleri kalmamıştı. Sadece bu da değil, boğazlara giren gemiler yüksek kayalıklar rüzgârı kestiğinde her zaman ivme kaybederlerdi. Daha büyük olan Scorpion onlardan daha fazla ivmeye sahipti. Yol vermek zorunda kaldılar.

"Sancak tarafına!" diye bağırdı Evan, yekeyi iterek ve acemi mürettebatının artık yelkenlerle ne yapacağını bildiğini umarak. Limandaki hafif dalgalar küpeştelerin üzerinden taşana kadar eğildiler, eğildiler, sonra hafifçe doğruldular. Scorpion yanlarından geçip yarığa girdiğinde yine alabora olmak üzereydiler.

Kendine gelen Evan tılsımını kavradı ve rüzgârı küçük gemilerinin yelkenlerine iterek onu ileri doğru itti ve Scorpion'un dümen suyunu yuttu. Büyük gemi titredi ve Evan panik içinde bir an için en kötü korkularının gerçekleştiğini düşündü. Sonra sular duruldu, hava temizlendi ve Scorpion yoluna devam ederek açık sulara yöneldi.

Deniz etraflarında kaynamaya başladıkça kendi gemileri de sallanmaya ve dönmeye başladı. Jagger boğazları kapatıyor olmalıydı. Etraflarında su duvarları yükseldi ve Evan omurgasının denizin dibine çarpacağından emin olana kadar aşağıya daldılar.

"Dayan!" diye bağırdı. Bir şekilde ayaklarını altına almayı başardı ve mizana yaslanarak ayağa kalktı. İki kolunu da kaldırarak, Destiny'yi aşağı çeken girdaba doğru savurdu. Dönme yavaşlayıp sonra tersine dönerken her tarafından su fışkırdı. Tekrar yükseliyorlardı, ta ki bir mantar gibi yüzeyin üzerine fırlayıp mide bulandırıcı bir gümbürtüyle yere inene kadar. Evan rüzgârı yelkenlere yönlendiriyor, brandayı idare etmek için arkadaşlarına güveniyordu. Destiny ileri atılırken, Evan geriye doğru düştü ve kafasını küpeşteye çarptı. Ve tek hatırladığı buydu.

YUVAYI YAK

Gün batarken, güneşin eğik ışınları yanardağın tepesini yaldızlıyor, vadileri ve vadileri karanlıkta bırakıyordu. Ve hala Kaptan Gray gelmemiştir.

Jenna Lyssa'nın zırhlı ceketinin son rötuşlarını yapmıştı ve savaş arifesinde ona hediye edeceklerdi. Ejderhalar kutlama için bir ziyafet planlamışlardı. Dağın tepesine iki keçi ve bir yaban domuzu taşımışlar ve Jenna ile Lyssa'nın "yanmış" ete olan tuhaf tercihleri nedeniyle keçilerden birini kızartmaya gönülsüzce razı olmuşlardı.

Jenna zamanını yerin alevler çıkararak geçiriyordu. Ağlayan Kız Kardeş'te alev yüzeye yakın bir yerde kaynıyor, bazen lav, buhar ve aşırı ısıtılmış su olarak ortaya çıkıyordu. Ejderhaların kovalaması için kayalıklardan uçan fırıldaklar göndererek onu çağırabileceğini keşfetmişti. Kırmızı, turuncu, sarı alevler giderek daha küçük kürelere bölünüyordu. Kendi özel Gündönümü havai fişek gösterileri gibiydi.

Bu bir süreliğine dikkatlerini dağıttı, ancak her zaman kimin kayıp olduğuna geri döndüler.

Cas sürekli Jenna'nın aklına giriyor ve hep aynı soruyu soruyordu. Jenna nerede?

"Gelecek, Cas," dedi Jenna yüzüncü kez. "Geleceğini söyledi ve gelecek."

Yaz yaklaştıkça günler uzuyordu. Bu yüzden tam karanlık çöktüğünde geç olmuştu ve

Lyssa Wolf'tan hala bir iz yoktu.

Tüm ejderhalar huzursuzdu, aniden çıkıntıdan yuvarlandılar, kanatlarını açtılar ve dağdan süzıldüler, pulları güneş ışığının kalıntılarında parıldıyor, kendi fırıldaklarını yaratıyorlardı. Avcı en kötüsüydü. Hiçbir zaman sabrıyla tanınmamıştı. Şimdi kocaman bir teriyeri andırıyor, uçurumun kenarından taklalar atıyor, etraflarında daireler çiziyor, yükseklerden onlara doğru eğiliyor, kayaya çarpmamak için son anda yön değiştiriyordu. Cas sonunda sabrını yitirdi ve geri dönmeden önce genç ejderhayı neredeyse Kaynarca'ya kadar kovaladı.

Jenna açlığın ejderhaları huysuzlaştırdığını biliyordu. İhmalkâr tanrılara sunulan bir adak gibi pervazın üzerine serilmiş yiyecekleri işaret etti. "Devam edin ve yiyin. Aç olduğunuzu biliyorum."

Öyle de yaptılar, ama şenlik havası dağılmış, yerini endişeye bırakmıştı.

Avcı geri döndü ve temkinli bir şekilde çıkıntının en uzak köşesine indi. Yaklaştı. Git Wolf'u bul, dedi.

"Onu burada beklememiz gerekiyor," dedi Jenna. "Saldırıdan önce imparatoriçeyi alarma geçirmek istemeyiz." Plan Celesgarde'ı yok etmek, sonra da Kaynama'dan geçip anakaradaki Ejderha Sırtı Dağları'na uçmaktı. Orada birkaç gün dinlendikten sonra Indio'yu geçerek sulak alanlara ulaşmayı planlıyorlardı. Eğer Lyss hâlâ başkentteyse, şehri yok etmeden önce onu bulmaları gerekiyordu.

Yarın Lyssa Wolf olmadan mı gideceğiz? Jenna uyumak için yanına kıvrıldığında Cas sordu.

"Yarın gideceğiz," dedi Jenna, "ve neler öğrenebileceğimize bakacağız."

Uykusuz geçen bir gecenin ardından Jenna şafak sökmeden uyandığında Avcıyı uçurumun kenarında çömelmiş, hâlâ eyerini takmış, sanki atlamaya hazırlanıyormuş gibi buldu. O pozisyonda uyuyakalmış, gelmeyen Lyssa Wolf'u bekliyordu.

"Yuvayı yakma" ihtimali karşısında çok heyecanlanan ejderhalar, bir gece önce planlanan ziyafetten kalan yarı donmuş keçi etinden oluşan kahvaltıyı yerken sakinleşmişlerdi. Bir ejderhanın yemek için hevesini kaybetmesi ciddi bir meseleydi.

Cas yavrulara yükseklerden gideceğimizi söyledi. Ne göreceğimize bakıp karar vereceğiz. Kurdun nerede olduğunu öğrenene kadar şehre saldırmayın.

"Saklamak istediğin her şeyi getir," dedi Jenna. "Muhtemelen geri dönmeyeceğiz." Lyssa'nın ceketini dikkatlice katladı ve çantalarından birine yerleştirdi. Sonra kendi savaş zırhını, kaskını ve gözlerini koruyan deri çerçeveli gözlüklerini giydi.

Zamanla genç ejderhaların her biri, çoğu eski okyanusların yumuşattığı kuvars ve taş parçalarından oluşan küçük parlak nesneler toplamıştı. Lyss her birine deri bir taşıma çantası getirmiş, Jenna'yla birlikte göğüslerine ve sırtlarına bağlayabilecekleri uzun kayışlar dikmişlerdi. Jenna bir gece önce onları toplamalarına yardım etmişti.

Avcı istif çuvalını burnuyla dürtükledi. Ama ya Lyssa Wolf geri gelirse ve biz burada olmazsak? Dağın arka tarafına taşındığımız zamanki gibi.

"Bakalım limanda ne bulacağız," dedi Jenna. Lyssa Wolf'un dağdaki sığınaklarına dönmeyeceğine dair kötü bir his vardı içinde. Zihninin denizinde bir görüntü yüzüyordu; uzun bir gemi, tam yelkenle onlardan uzaklaşıyordu.

Cas düşüncelerini böldü. Jenna gemide Lyss'i mi gördü?

"Hayır," dedi Jenna. "Ben sadece- Hadi gidelim."

Jenna Cas'a bindi ve kendi yükünü ejderhanın omuzlarına yerleştirdi, bir sığınak ve barınak haline gelen bu yerden ayrılmak zorunda kalmamayı diliyordu.

Buraya saklanmaya gelmedin, diye düşündü. Buraya imparatoriçeyi öldürmeye ve sonra da sulak araziye dönüp

Adam Wolf'u bulmak. Zaten çok gecikmişti.

Ani bir aciliyet, hareket etme ihtiyacı onu ele geçirdi.

Teker teker çıkıntıdan havalandılar, en önde Cas vardı.

Omuzları ellerinin altında rahatça hareket etti, boynu gökyüzüne doğru uzandı, kanat vuruşları emin ve güçlüydü,

Kaynama'da aldığı yaralardan eser yoktu. "Etkileyici," dedi

Cas'ın arkasındaki çıplak noktaları ovuşturarak. kulakları, ulaşamadığı kaşınan yerleri.

Biliyorum.

"Kibirli ejderha."

En iyi ejderha.

Jenna güldü. Birbirlerini sık sık bu şekilde iğneliyorlardı. Bu bir şekilde aralarındaki bağı kırılmasını, birbirlerine duydukları muazzam güveni azaltıyordu. Eğer Adam Wolf'u bulabilirse, dirsek atabileceği bir yer olacak mıydı?

Kışkırtıcı öpücüklerin içinde dalgalandı. Evet.

Bunu ister miydi?

Jenna'nın kafasındaki tavşan.

Bu Cas'ın sürekli endişelenmek için kullandığı bir terimdi.

Cas adanın güney tarafının tamamını görebilene kadar tırmanmaya devam etti. Biraz daha yükseldiklerinde adanın omurgasının üzerinden daha kalabalık olan kuzey tarafını görebiliyorlardı.

Burada hava zayıftı ve Jenna havadaki oksijenin her zerresini almaya odaklanmıştı.

Jenna iyi mi?

"Ejderha ciğerlerine ihtiyacım var."

Jenna omzunun üzerinden baktı ve arkalarında V şeklinde dizilmiş yavruların dağların üzerindeki hava akımlarında bunu korumak için mücadele ettiklerini gördü.

Onlara yavru demeyi bırakmalıyım, diye düşündü. Çok hızlı büyüyorlar.

Dağları aştıklarında Celesgarde görünür hale geldi. Jenna'yı şaşırtan şey, limanın her zamanki direk ormanından yoksun olmasıydı. Gemilerden başka bir şey yoktu.

"Herkes nerede?" diye mırıldandı.

Kasaba da terk edilmiş görünüyordu. Her zamanki yanık turba kokusu bile her zamankinden daha hafifti. Su kenarındaki ağıllarda sadece bir avuç at kalmıştı.

Tuzak mı?

"Bilmiyorum, Cas," dedi Jenna. "Daha aşağıya inmemiz gerekecek."

Cas yavaş ve dairesel bir iniş için gereken sabra sahip değildi. Bunun yerine kanatlarını katladı ve yere doğru daldı, yerden birkaç bin fit yukarıda yavaşlamak için tekrar uzattı.

Uçağın geri kalanı da farklı başarı dereceleriyle aynı şeyi yapmaya çalıştı. Genç ejderhalardan biri yanlış hesap yaptı ve muazzam bir sıçramayla limana indi.

"Onlara kötü alışkanlıklar öğretmeyin," dedi Jenna.

Pratiğe ihtiyacım var.

"Şu anda değiller."

Yüzmeyi de öğrenin.

Genç ejderha sığ suda çırpınarak dehşetini dile getirdi. Bunun üzerine ağılın yanındaki binadan kana bulanmış bir asker çıktı. Dolu bir arbalet taşıyordu.

Ejderhayı suyun içinde görünce iskeleye doğru hücum etti ve yayını kaldırdı.

"Cas!"

Ama Cas pençelerini uzatmış, iskeleye doğru düşmeye başlamıştı bile. Tam atışını yaparken kanlar içindeki askere sertçe vurdu. Atış boşa gitti ve asker yere yığıldı, çığlıklar atıyor, bir düzine yarasından kanlar akıyordu.

İlk adamın ardından bir avuç kana bulanmış kişi binadan dışarı fırlamıştı. Neler olduğunu gördüklerinde içeri kaçtılar.

Cas yavrulara Lyssa'yı aramalarını söyledi. Kasabaya yayıldılar, onun kokusunu aradılar, pencerelere baktılar, çatıları söktüler ve içeriye baktılar, ki bu da içeridekilerin kalbini durdurmuş olmalıydı.

Jenna kokuyu hemen fark etti. Limandaki her şeye sinmiş gibiydi. Ev kokusu. Aile kokusu. Ölüm kokusu.

Yeniden doğuşun.

Bu İmparatoriçe'nin kokusu muydu? Yoksa başka bir şey miydi?

Jenna. Cas kanadını uzattı, Jenna için bir merdiven. Adama Lyssa'yı sor.

Jenna yere tırmanarak indi ve hâlâ yere yapışmış olan yaralı askerden kaçmak için son birkaç metreyi atladi. Jenna'yı gördüğünde gözleri neredeyse kül rengi yüzünden fırlayacaktı.

Ortak dilde "Lütfen," dedi. "Lütfen. Bırakın gideyim."

Jenna'nın gözüne ölümcül şekilde yaralanmış gibi göründü. Sonra Lyss'in kanlılar hakkında söylediklerini hatırladı; öldürülmeleri neredeyse imkânsızdı. En kötü yaralarla bile yaşamaya devam edebilirlerdi. Çok zeki değillerdi ama bilerek imparatoriçeye ihanet etmezlerdi.

Yani tehdit ya da işkencenin işe yaraması pek mümkün değildi. "Bırak onu Cas, ama gözün üzerinde olsun."

Cas isteksizce elini bıraktı ve kenara çekildi.

Jenna doğaçlama yaparak korsana, "Yaralandığın için üzgünüm," dedi. "Bu talihsiz bir yanlış anlaşılma. Gördüğünüz gibi, İmparatoriçe'nin kuvvetlerine katılmak için geliyorduk."

Asker ani güneş ışığına maruz kalan bir baykuş gibi bir, iki kez gözlerini kırptırdı. "Dreki mi? İmparatoriçe'nin ordusunda mı?"

"Bu çok gizli." Jenna sanki biri dinliyormuş gibi sesini alçalttı. "Kimse bilmesin diye dağlarda eğitim alıyorduk. İmparatoriçe gitmeden önce ona katılmamız gerekiyordu." Jenna etrafına bir kez daha baktı. "Nerede o? Çok mu geç kaldık?"

"O burada değil," dedi asker.

Sabırsızlığını bastıran Jenna farklı bir soru sormayı denerdi.
"Ne zaman gitti?"

"Son üç gün içinde birçok gemi ayrıldı. O burada değil."

"Nereye gidiyordu?"

"Bilmiyorum. Çoğu sulak alanlara doğru yelken açtı.
Bazıları da Çöl Kıyısı'na."

Genç ejderhalar iskeleye dönüyorlardı. Lyssa yok, dediler.

"Birlikte çalıştığımız biri vardı. Islak kum renginde saçları
olan bir sulak alan sakini. Nereye gittiğini biliyor musun?"

"Yüzbaşı Gray?" dedi asker ve Jenna'nın kalbi yerinden
fırladı. "Evet! Onunla birlikte çalışıyorduk."

"Nereye gittiğini bilmiyorum," dedi başını sallayarak.
"Diğerleriyle birlikte yelken açtı. Sulak alanlara gitmiş olabilir;
Carthis'e gitmiş olabilir."

Onu yaklaştırmak, "Bilmen gereken bir şey var," dedi.

Jenna dizlerinin üzerine çöktü ve ona doğru eğildi.

Kanlı asker hamlesini yaptığında onu kurtaran sadece
Jenna'nın ejderha hızındaki refleksleri ve klan yapımı zırhı
oldu. Askerin kavisli Kartaca kılıcı ortaya çıktı ve Jenna'yı
göbeğinden köprücük kemiğine kadar yarabilirdi ama Jenna
kılıcın geldiğini gördü ve eldivenli yumruğuyla askerin
dirseğine vurarak darbenin yönünü sertleştirilmiş deriden
sıyrılacak kadar değiştirdi. Jenna kendini geriye doğru
fırlatarak tehlikeden kurtuldu ve sert bir şekilde rıhtıma indi.

Cas çığlık attı, kan donduran bir meydan okumaydı. Ondan
sonrası parıltıyan pullar, dişler, pençeler ve alevlerden oluşan
bir bulanıklıktı. Sonunda, kana bulanmış korsan tanınmaz bir
kömürleşmiş et ve kül yığınınına dönüştü.

Artık ölü, dedi Cas.

Ve öyleydi de. Ama şimdi Jenna'nın Lyss'i aramaya nereden
başlayacağı ya da hâlâ yaşayıp yaşamadığı konusunda hiçbir
fikri yoktu.

YURT

Lyss denize açıldığı gün şafak vakti Breon'a veda ederek onu derin uykusundan uyandırdı. Sersemlemiş ve kafası karışmıştı ve ona gideceğini anlatması biraz zaman aldı.

Anladıktan sonra yatağını yırttı, yatak örtülerini karıştırdı ve sonunda yatağının altına uzanıp iletişim kurmak için kullandığı küçük tableti çıkardı. Okuma ve yazma becerileri ilkeldi ama hiç yoktan iyiydi.

Nereye? diye yazmış.

"Ben eve gidiyorum," dedi Lyss. "İmparatoriçe kim olduğumu biliyor. O da geliyor."

Yüzü düştü. Özür dilerim, diye yazdı. Tableti ona uzattı, piposunu eline aldı ve duvara çarpıp parçalanması için odanın öbür ucuna fırlattı.

Lyss Breon'a bakakaldı. Koluyla gözlerini sildi.

"Bu senin hatan değil," dedi Lyss. "Bunu yenebilirsin. İlk seferde olmasa bile ikinci ya da üçüncü seferde. Kazanacağız, yemin ederim."

Uzun bir süre, başı eğik, yumrukları sıkılı bir şekilde durdu. Sonra tableti geri aldı ve "DİKKATLİ OLUN" yazdı.

"Dikkatli ol," dedi Lyss. Düşüncesizce ona sarıldı. "Kardeşim buraya gelebilir," dedi, gözyaşları adamın omzunu ıslatırken. "Ben gelene kadar birbirinize göz kulak olun."

Geri. Hayatta kal. Kaçabilirsen kaç. Kaçamazsan, senin için geri geleceğim."

Şimdi Lyss Siren'in güvertesinde durmuş, camdan bakarak eve yaklaştığını gösteren beyaz kayalıkları ilk kez görüyordu. Gemi kana bulanmışlarla doluydu ama o kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti.

Omzunun üzerinden, güvertede durmuş mürettebatına emirler yağdıran, gümüş rengi saçları rüzgârda uçuşan imparatoriçeye baktı.

Lyss Breon'u özlemişti. Jenna, Cas, Avcı ve diğerlerini de özlemişti. İmparatoriçe'yle olan amansız ve ölümcül dansında çok ihtiyaç duyduğu rahatlamayı sağlamışlardı.

Kurtlar bile onu terk etmiş gibi görünüyordu. İmparatoriçe'nin ultimatomundan beri onları görmemişti. Bana Gri Kurt kraliçesi olduğumu söylemiştin, diye düşündü. Öğüt ve tavsiye vermen gerektiğini sanıyordum.

Highlander subayları onunla birlikteydi ama Bosley olayından sonra onlara güvenmemekte direndi. Onları zaten içinde bulundukları tehlikeden daha fazla tehlikeye atmak istemiyordu.

Bu, Indio'ya yaptığı ikinci yolculukta, Lyss sonunda denizle barışmıştı. Ya da en azından hava sertleştiğinde birkaç deniz tutması nöbetiyle bozulan huzursuz bir ateşkes. Gitmesi gereken yere ulaşmak için yenmesi gereken şeylerden biriydi bu. Ve öyle de yapacaktı. Şimdiki felaketler çocukluk korkularının önüne geçmişti.

Geçiş sırasında, tepesinden geçen altı ejderhadan oluşan bir oluşum görmeyi umarak gökyüzünü izledi. Muhtemelen bunu dilemiş olan tek denizci oydu.

Birini -aslında birkaç kişiyi- öldürmeye gittiğinin son derece farkındaydı. Listesinde kimlerin olacağını zaman gösterecekti. Her gece uykuya dalarken, Celesgarde'ın yeni başkentinin küle dönüştüğünü hayal etti. Kral Jarat'ın sırtan kafasını

Omuzları. Julianna ve Mellony Teyze ile yüzleşip cevaplar talep ediyor.

Bu karanlık ve kanlı rüyalar onu ayakta tutuyordu.

Babasının tılsımına dokunarak Han Alister'ın mezarı üzerine yemin etti. Annesinin, kız kardeşi Hana'nın, Gri Kurt soyu için ölen binlerce kişinin mezarı üzerine. Kraliçeliğini geri kazanacak, kardeşini kurtaracak ve babalarının tılsımını onun ellerine teslim edecekti ya da bunu denerken ölecekti.

Kazandığını düşünüyor olabilirsin Celestine, diye düşündü. Ama bu hikaye bitmedi. Jenna'yı ve ejderhaları bulacağım ve gemilerinizin hepsini su hattına kadar yakacağım. Breon'u yapraktan kurtaracağım ve Hal Matelon'u bulup başladığımız işi bitireceğim. Bu hikayenin nasıl biteceğini kimse tahmin edemezdi.

Jada Long Foot yanına geldi ve Lyss sessizce bardağı uzattı. Uzun Ayak, Lyss'in Highlander subaylarından biriydi; düzenli ordudaki az sayıdaki klan üyesinden biriydi.

Jada camın arkasından , sonra camı indirip eline vurdu, yüzü okunmaz haldeydi. "Neredeyse evde olduğunuz için memnun musunuz General Gray?"

Dürüst olmak gerekirse, Lyss buna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu.

"Yeniden orman görmekten memnun olacağım," dedi sonunda. "Kurak topraklara asla alışamayacağım."

"Ben de öyle," dedi Jada. "Özellikle Farrow için çok zor oldu." Güvertenin açık bir yerinde, kana susamış hevesli bir izleyici kitlesiyle sopa çalma pratiği yapan Su Gezgini'ne doğru başını salladı.

Lyss kuzeye, yükselen güneşin Alyssa Zirvesi'nin eteklerindeki bulutları yaktığı yere baktı.

Jada yaklaştı. "Kan yiyenlerin yaylalarda kıçlarına tekme yedikleri doğru mu?"

Lyss düşüncelerini kendine saklamaya özen göstererek başını salladı. "İmparatoriçe güney yolunu seçmeye karar verdi."

Kıyıya vardıklarında, gelen yeni haberler Lyss'in tahminini doğrulamıştı. İstila Alyssa Platosu'nun batısındaki dağlarda durmuştu. Bahar yaza dönerken bile yüksek geçitler kar ve klan savaş partileriyle doluydu. İmparatoriçe'nin orduları kuzeydeki Heartfangs'in yamaçlarında bozguna uğradıkça şaşırtıcı kayıplar veriyordu. Kana susamışları öldürmek zor olabilirdi ama kuzeyliler yüzlerce yol bulmuştu.

İmparatoriçe, "Bu kadar askeri nereden buluyorlar?" diye homurdandı.

Lyss, Char Dunedain hâlâ orduya komuta ediyorsa muhtemelen güneydeki savaşı bırakıp bu savaşa odaklanmış olabileceğinden şüphelenmiş ama bunu söylememişti. Fellsli general bu tür zor kararlar vermeye alışkındı. İmparatoriçe kuzeyi fethederse Delphi'de olanların bir önemi kalmayacağını bilecek kadar zekiydi.

Delphi'nin Kral Jarat'ın ordusunun eline geçtiği haberi geldiğinde bu teori doğrulanmış oldu.

Ama Dunedain'e emirleri kim veriyordu? Mellony mı? Julianna mı? Eğer Jarat'ın ordusu Fellsmarch'a kadar ilerlerse, Lyss'in içindeki kurt hainlerin duvarlarda asılı kalacağını umuyordu.

Savaş marşının sözleri kafasında yankılandı.

Dağ kampından yayla vadisine kadar
savaş çığlığımızı duyacaksınız:
Fethetmeye geldiğini . Bunun yerine,
ölmeye hazırlanın.

"Gidip teçhizatımı getirsem iyi olacak," dedi Uzun Ayak. Selam verdi ve arkasını döndü.

Gelgitin arkalarında olduğu noktayı döndüler ve Spiritgate'teki limana girdiler.

Lyss bu limana gelmeyeli uzun zaman olmuştu. O zaman bile, düşman bölgesinde olduğu için genellikle uzaktan görmüştü. Ama buraya aşına olmayan biri bile

Liman, rıhtımın neredeyse tamamen yok edildiğini söyleyebilirdi.

İmparatoriçe'nin kuvvetleri bir hafta önce liman girişinin iki yanındaki tepelerde bulunan topları imha etmişti. O zamandan beri şehrin üzerine ateş açıyorlardı. Liman cephesi boyunca uzanan binaların çoğu yakılmış ya da temizlenmişti - tavernalar, kliket evleri, depolar, sandallar ve benzerleri.

Elbette kale hâlâ oradaydı ve uçurumun kenarındaki surlar da. Ama yakında kıyıda esen rüzgârda kırılan İmparatoriçe'nin bayrağı olacaktı.

Kartaca süvari taburları Tebeşir Kayalıkları'ndaki sahilden Alyssa Platosu'nu geçiyordu. Şimdiye kadar çok az direnişle karşılaşmışlardı. Plana göre kara kuvvetleri doğrudan limandan asker, topçu ve malzeme çıkarmanın yolunu açacaktı.

Lyss uzaktan izlemektense karadaki savaşın içinde olmayı tercih ederdi. Yine de, yanına birkaç Ardenli asker alabileceği anlamına gelse bile, Carthis imparatoriçesi için ölmeye niyetli değildi.

Bir süre bombardımanı izledi ve bu savaşın yolunun üzerinde olabilecek herkesi düşünmemeye çalıştı. Fells doğu kıyısındaki tek derin su limanını kaybettiğine göre Hadley neredeydi? Hal Matelon neredeydi? Eve dönebilmiş miydi, yoksa Chalk Cliffs yakınlarında mı ölmüştü? Zihni sürekli Sasha Talbot'a, onun diz çökmüş kılıcını sunarkenki görüntüsüne dönüyordu. Bazen sanki Sasha kafasının içindeymiş gibi geliyordu. Diğer zamanlarda ise sanki ona uzaktan sesleniyordu, her geçen gün daha da artan bir uzaklıktan.

Spiritgate şimdi alevler içindeydi ve kıvılcımlar gece gökyüzüne yükseliyordu. Toplar karadan gürlüyordu. Atlı Lordlar gelmişti. Yakında ordusunu karaya, Ardenine topraklarına çıkaracaktı. Uzun zamandır istediği şey buydu. Tam olarak beklediği gibi ,

ve bu seeeği bir ordu değildi, ama bunu başaracaktı.
Yakında, diye dűřűndű. Senin için geliyorum, Jarat.

YAKILABILIR OLANI YAKMAK

Ejderhaların Celesgarde ile işi bitmemişti. Lyssa'nın ortadan kaybolması, imparatoriçenin kaçıışı ve kana bulanmış korsanla yapılan pek de tatmin edici olmayan görüşmeden sonra zaten kötü bir ruh hali içindeydiler. Jenna'ya yapılan saldırı onları bir yıkım çılgınlığına sürükledi. Rıhtımlardan yamaçlardaki teraslara sıkışmış evlere ve limanda kalan tek şey olan küçük balıkçı teknelerine kadar yakılabilecek her şeyi yaktılar. sırada, küçük bir kanlı cep siperden çıkıyordu. Ejderhalar hiç merhamet göstermiyordu. "Yuvayı yakın "ı çok ciddiye alıyorlardı.

Jenna'nın ejderha doğası, katliamdan üzüntü duyan yanıyla savaşıyordu.

Bunun gerekli olduğunu düşündü. Bunun için geldin. Ama imparatoriçe garnizonunun kaderini paylaşmak için orada olsaydı çok daha anlamlı olurdu. Sadece kokusu kalmış, onlarla alay ediyordu.

Garipti. Celestine'in kokusu ona biraz Evan Strangward'ı hatırlatıyordu. Bu ne anlama geliyordu? Hepsi birbiriyle bağlantılı mıydı? Hepsi bir şekilde ilişkili miydi?

Celestine'in de bir magemark'ı var mıydı?

Ejderhalar saray karşısında hüsrana uğramış, üzerine alev yağdırmış ve her ahşap parçasını kömürleştirmişlerdi ama saray hâlâ imparatoriçenin gücünün mermer bir anıtı gibi duruyordu. Sonunda, parçalarını koparmaya çalışarak ona çarpmaya başladılar.

"Kes şunu!" Jenna ağladı. "Kendinize zarar vereceksiniz. Zırhınız sert ama taş sizden daha sert."

Limana sıçrayan genç ejderha, volkandan gevşek kayaları kaldırıp sarayın üzerine bırakma fikrini ortaya attı. Saray ısıltılı bir moloz yığını haline gelene kadar daha büyük kayaları kaldırarak bunu sürdürdüler.

Saraydan daha sert kayalar, dedi büyük bir memnuniyetle.

Her saldırı, sarayda saklandıkları yerlerden birkaç kanı bozuk daha çıkardı. Ejderhalar onları paramparça yapıdan kaçır kaçmaz bir yuvadan çıkan köstebekler gibi yok etti. Sonunda gelmeyi bıraktılar.

"Limana sıçrayan ejderha" insanlar için garip bir isimdi ama imgelerle iletişim kuran ejderhalar için çok anlamlıydı. Avcı'nın zihninde suya düşen bir ejderha canlanacak ve bu ona bilmesi gereken her şeyi anlatacaktı.

Aslında, Celesgarde'ı kömürleşmiş bir harabeye dönüştürmeyi bitirdiklerinde, genç ejderhalar onun aşağılayıcı inişini canlandırmaya başladılar; havada kısa bir mesafe çırpındılar, sonra körfeze düşüyormuş gibi yaptılar ve yuva arkadaşlarının kaderinden kaçmak için son dakikada yön değiştirdiler.

Rahatsız olmamış gibiydi. Artık ıslak da değildi. Vücudunun ısısı suyu buharlaştırdığı için kelimenin tam anlamıyla buharlaşıyordu.

"Senin için daha kısa bir isme ihtiyacım var," dedi Jenna. "Sana 'Splash' diyebilir miyim?"

Güzel isim, diye yanıtladı ciddiyetle. Su ateşi söndürür. Yan gözle kardeşlerine baktı. Ve böylece genç ejderhalardan biri daha bir isim aldı.

Bu kadar çok çalışıp oynadıktan sonra yavruların karnı acıkmıştı elbette ve içlerinden üçü et getireceklerine söz vererek ava çıktı. Avcı ve Cas geride kalanlar arasındaydı.

Avcının suratı asıktı. Celesgarde'ın yok edilmesine acımasız bir etkinlikle katılmıştı. Şimdi ise sanki her yanı çökmüş gibiydi.

Lyssa Wolf'u bulun, dedi.

"Biliyorum avcı," dedi Jenna, onun karmakarışık zihnini yatıştırarak. "Sanırım dün yola çıkan gemilerden birinde, ama hangisinde olduğunu ve ne tarafa gittiğini bilmiyoruz."

Avcı bir zamanlar korsanın kılıcı olan metal havuzunu dürttü. Lyssa'nın zırha ihtiyacı var.

"Lyssa benden daha zeki," dedi Jenna, kıl payı kurtulduğu kazayı düşünerek. "Dikkatli olacaktır."

Cas ise yıkık saraya dönmeye devam ediyor, taşları iterek yoldan çekiyor, burnunu girişteki molozların arasına sokmaya çalışıyordu.

"Sorun nedir?" Jenna onun yanına geldi.

Orada hala canlı bir şey var.

Jenna kokuyu aldı. Çok zayıftı. Tanıdık ama yine de değil. derinliklerinde bir yere çarptı. Strangward'ın kokusu değildi ama ona onu hatırlatıyordu. Celestine'in kokusu değildi. -pek değil- ama aynı can sıkıcı duygu karışımını çağırıyordu. Ev. Aile. Tehlike. İçinde bir yerlerde gerçeği ortaya çıkarabileceği umudunu alevlendirdi.

Avcı içeri girdi. Lyss değil, dedi kesin bir havayla. Onu kazıp çıkaralım ve öldürelim. Kuyruğunu en yakındaki duvara çarparak onu yıktı.

"Bekle," dedi Jenna. "İçeride kimin olduğunu öğrenmem gerek."

Kimse iyi değil, dedi Cas ve Jenna sanki görevlerini unutmuş gibi ekledi: Yavruları öldürün.

Yuvayı yakın, dedi Avcı ve alevleri binanın kırık cephesinin üzerine döktü.

"Hayır!" Jenna kendini ejderha ile sarayın arasına sokarak, derisi alevle buluştuğunda pullarının su yüzüne çıktığını söyledi. "İçeri girip bakacağım."

Bu da ejderhanın mutsuzluğuna yol açtı.

Jenna ölü bir askerden bir kılıç alarak, "Gitmem gerek," dedi. "Sığmayacaksın. Şimdi binadan uzak dur ki üzerime düşmesin."

Jenna şiddetli itirazlara rağmen mermer saraydan geriye kalanlara doğru ilerledi. Parçalanmış kaya parçaları yukarıdan üzerine yağıyordu ve ayakta kalan duvarlar her an yıkılma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Yine de koku giderek güçleniyordu, bu yüzden yaklaşıyor olması gerektiğini bilerek yoluna devam etti.

Yıkık bir merdivenin yanından geçerken kokunun üst kattan geldiğini fark etti. Binanın her an kulaklarının dibine yıkılacağından emin olan Jenna merdivenin kalıntılarından yukarı doğru tırmanmaya başladı, arkasından taşların aşağıdaki karo zemine çarparken çıkardığı şangırtıyı duydu.

Sonunda kendini en üst basamağa attı ve orada bir an dinlendi, bıçağı yanında, zor nefes alıyordu. İşte o zaman duydu - daha önce hiç deneyimlemediği bir müzik. Melankoli, arzu ve acıyla öyle doluydu ki, neredeyse ağlayacaktı. Telli bir çalgıya benziyordu ama alışık olduğu fesleğenlere benzemiyordu.

Uzun bir an boyunca orada öylece . Ama fazla oyalanamayacağını biliyordu, yoksa ejderhalar peşinden gelecek ve muhtemelen onu da gömeceklerdi. Dizlerinin üzerine çöktü, sonra ayağa kalktı ve sesi ve kokuyu takip ederek sarayın önüne doğru , engellerin etrafından dolaştı, uçurumların üzerinden atladı. Yol boyunca daha fazla cesedin yanından geçti - enkaz altında ezilmiş, kanlar içinde bir kalabalık, hepsi de davetsiz misafirleri savuşturmaya hazırmış gibi silahlarını tutuyordu.

Büyük, kemerli bir kapıya ulaşana kadar koku daha da güçlendi. Eşiğin karşısında Celestine'in kanlar içindeki adamlarından biri yatıyordu, kırılmıştı ama zar zor yaşıyordu. Jenna görüldüğünde, kılıcını kaldırdı ve ayak bileklerini kesmeye çalıştı, ama Jenna ondan kolayca kurtuldu ve yüzükoyun yatan adamın üzerinden atladı.

yol boyunca kılıç kolunu kesti. Ötede yatan şeyin son koruyucusu gibiydi.

Ve orada, okyanusa bakan bir terastan geriye kalanların üzerine tünemiş olan Jenna, o güne kadar gördüğü en güzel çocuğu buldu. Bir zamanlar güzel olan giysileri şimdi toz toprak içindeydi ve kanla ıslanmıştı. Saçları belirsiz bir renkteydi ve mermer tozuyla beyazlaşmıştı. Kendine özgü kokusunun yanı sıra saçlarına, giysilerine ve tenine başka bir koku sinmişti. Tanıdık, kömürleşmiş, dumanlı bir koku. Onda bir şeyler vardı, kir ve dağınıklığa rağmen narin, şımartılmış bir nitelik.

Sonra Jenna onu diğerlerinden başka bir şey fark etti. Aurası yoktu. Özgürdü, kana bulanmamıştı.

Oyununa o kadar odaklanmıştı ki Jenna "Sen kimsin?" diyene kadar onu fark etmedi.

Ona baktı, gülümsedi ve hiçbir notayı kaçırmadan başını salladı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye ısrar etti. "İmparatoriçe için mi çalışıyorsun? Onun ... müzisyeni misin?" Neredeyse en sevdiği kişi diyecekti ama son anda müzisyen olarak değiştirdi. Bununla birlikte müzik biraz sekteye uğradı. Sanki onu elinden almaya çalışacakmış gibi enstrümanına daha sıkı sarıldı. Sanki buna nasıl cevap vereceğinden emin değilmiş gibi sessizce ona baktı.

Soru.

"Konuşamıyor musun?"

Önce pipoyu, sonra boğazını işaret etti ve başını salladı. Telleri okşadı ve teller herhangi bir insan sesinden daha güzel konuştu.

Jenna daha da yaklaştı. Kendine engel olamıyordu. Müzik o kadar büyüleyiciydi ki dikkatini dağıtıyordu. Çocuk enstrümanını kucağına dayamış, bir bacağını bükmüştü. Diğer bacağı bir mermer bloğun altına sıkışmıştı.

"Yaralısın!" dedi, ihtiyatı elden bırakıp onun yanına diz çökerek.

Çocuk üzgün bir şekilde bacağına baktı ve sanki o kadar içinde bulunduğu durumu fark etmemiş gibi yarı omuz silkti. Yakından bakınca

dumanlı kokusu daha da güçlüydü. Yanında duran pipoyu görünce ne olduğunu anladı. Yaprak. Delphi'de bunu içen insanlar tanıyordu, mutsuzluğu daha az mutsuz kılmak için.

"Burada kalamazsınız," dedi Jenna. "Bu bina çok geçmeden çökecek."

Çocuk taşı itme taklidi yaptı, sonra başını salladı, yüzünde teslim olmuş bir ifade vardı. Sonra iki elini de kaldırıp avuç içlerini düzleştirerek ona doğru itti ve açıkça gitmesini söyledi.

Jenna omzunu mermer bloğa dayamayı denedi. Bir milim bile kıpırdamamış gibi görünse de, çocuğun nefesi sanki bu deneme acı veriyormuş gibi tısladı. Gözlerini kapadı ve sanki müzik acısını hafifletiyormuş gibi biraz daha çaldı.

Büyük ve ağır bir şey arkalarındaki kırık saray duvarına inerken yukarıdan çakıl taşları ve kum yağdı. Teras ile güneş arasına devasa bir kafa girerken ışık azaldı.

Jenna mı?

Cas'dı.

Jenna ayağa fırladı. "Cas! Hayır!" dedi, müzisyenin üzerinde durup onu korumak için kollarını açarak. "Bu duvar senin ağırlığını taşıyamaz."

Ezilerek ölmek müzisyeni endişelendirmediyse de devasa ejderhanın gelişi endişelendirdi. Gözleri irileşip yuvarlaklaştı ve yüzünü korumak için iki elini kaldırdığında müzik aniden sona erdi.

Müzik mi? Cas çocuğa doğru eğilerek, onu daha da dehşete düşüren gözlerinin içine hüznle baktı. Müzik mi?

"Onu korkutuyorsun, Cas," dedi Jenna. "Şu taşı bacağından kaldırmama yardım et. Ağırlığını bacağına vermemeye dikkat et-"

Artık çok geçti. Kulakları sağır eden bir çatırtıyla teras yıkık saraydan koptu ve üçünü de uzaya fırlattı. Slayer ve Splash'ın hızla geçip gitmesi dışında, en azından ikisi limana düşecekti,

Onları havada öylesine kemik titreten bir güçle durduruyordu ki Jenna bacaklarının ve kollarının vücudundan sıyrılabileceğini düşündü.

Üç ejderha da yere doğru spiral çizerek insan yüklerini nazikçe suyun kenarına bıraktı. Jenna ayağa kalktı ama müzisyenin hasarlı bacağıyla bir süre daha hiçbir yere gitmeyeceği belliydi. Ne pahasına olursa olsun onu korumak istercesine kollarını enstrümanına doladı.

Cas başını daha da yaklaştırdı. Müzik mi?

Ejderha çekici olmaya çalışıyordu ama işe yaramıyordu. Müzik gelmeyince, diğer ejderhalar kalabalıklaştı. Çocuğa dört bir yandan yaklaştılar, ne yapacağını görmek için burunlarıyla onu dürttüler, tellere vurarak uyumsuz sesler çıkarmalarını sağladılar.

"Kesin şunu!" Jenna söyledi. "O yaralı, bu yüzden şimdi müzik çalmayacak. Eğer uslu durursanız, belki kendini daha iyi hissettiğinde tekrar çalar."

Acıdı mı? Avcı söyledi. Lyss'e ihtiyacım var.

Yaparız, diye düşündü Jenna, ama yapmak zorundayım. Neyse ki diğer her şeyle birlikte tıbbi malzemelerini de paketlemişti. Kemerindeki hançeri kullanarak adamın pantolonunu diz altından kesti ve yaralı bacağını ortaya çıkardı. Mucizevi bir şekilde kemikler kırılmamış gibi görünse de bacak morarmış ve kanıyordu. Ejderhaların onun her hareketini izlemek istemesi de işe yaramamıştı.

Çocuğun yaralarını yıkamaları ejderhaları tatlı su aramaya gönderdi, bu da onları bir süreliğine saçlarından uzaklaştırdı. Yavrular etle döndüğünde çocuğun bacağını ketenle sarıyordu ve ejderhalar akşam yemeği için mola verdi.

Jenna sözlerini bitirirken, çocuk aniden ellerini tuttu. İlk başta ona zarar verdiğini düşündü ama sonra aralarında bilgi akışı başladı. Zihni bulanıktı ama yaprağın etkisi geçmeye başlamış gibiydi.

Jenna'nın aklına bir görüntü geldi; kızıl saçları altın rengine çalan küçük bir çocuk. Tanıdıktı. Tıpkı kokusu gibi.

Başını eğdi, gözleri kapalı, sanki dinliyormuş gibi, sonra enstrümanına uzandı ve kadının kalbine bir bıçak gibi saplanan birkaç geçici nota çaldı.

İrkilen Jenna ellerini geri çekti. Ondan ne almıştı ki bu kadar yakından vurabiliyordu? Bilgi toplayan oydu, hedef değil.

Müzik vaadi ejderhaları kanlı ziyafetlerinden uzaklaştırdı. Konserin başlaması için sabırsızlanan seyirciler gibi etrafta toplandılar.

Çocuk irkilerek geri çekildi, gözleri irileşmişti.

Jenna müzisyene, "Bu senin hatan," dedi. "Bunu sen başlattın. Daha fazla müzik dinlemek istiyorlar."

Çocuk yarı gülümsedi ve ejderhalar dikkatle dinlerken art arda üç şarkı çaldı.

Onu sorgulamalıyım, diye düşündü Jenna, ama bu kolay olmayacak. Yeterince iyi duyuyor gibi görünüyordu ama konuşamıyor ya da konuşmuyordu. Doğuştan mı dilsizdi, yoksa ona bir şey mi yapılmıştı da hikâyeler anlatamıyordu?

Belki Celestine onun dilini kesmişti, diye düşündü Jenna ürpererek. Ya da ses tellerini.

Elini onun omzuna koydu. "Aç ağzını."

Şaşkın bir ifadeyle ona uydu. Kadın bir elini adamın başının arkasına kaydırarak başını geriye doğru eğdi. Ve dondu kaldı.

O da dondu kaldı. Kızın parmakları ensesindeki sihirli işareti incelerken birbirlerine baktılar. Korkmuş görünen adam uzandı ve kadının elini çekmeye çalıştı.

Ejderhalar huzursuzlanmaya başlamıştı. Daha fazla müzik, dedi Cas. Jenna onu görmezden geldi. Müzisyenin bileğini tuttu, elini kaldırdı ve kendi boynuna koydu.

Gözleri büyüdü ve bulanık zihni yavaşça tepki verdi. Boğuk bir çığlıkla onu sertçe kucakladı, omuzları hıçkırıklarla titriyordu.

EV DENİZCİDİR

Konseyl toplantısı bittikten sonra Lila, Shadow'u koridora kadar takip etti ve Yüzbaşı DeVilliers'ın onları beklediğini gördü. Daha doğrusu Gölge için.

"Gölge!" diye tısladı deniz kaptanı. "Konuşmamız gerek."

"Var," dedi Shadow. "Kendall House'da kalıyoruz."

Neden bizimle geri gelmiyorsun?"

DeVilliers Lila'ya baktı ve kaşlarını kaldırdı, sanki "Ve sen ..." der gibiydi. ?

"Bu Lila Byrne," dedi Shadow çabucak. "Yüzbaşı Byrne'ün kızı."

DeVilliers iki kez baktı. "Byrne? Julianna'nın toplantıda seni bu isimle çağırdığını duydum ama-"

"Ben Kaptan Byrne'ün bir cinden olma şans çocuğuyum," dedi Lila. "Canını zor kurtardı."

"Öyle mi?" DeVilliers kaşlarını şüpheli bir ifadeyle çattı.

Belki de, diye düşündü Lila, bu hikâyenin işlendiği bir kuşak almalıyım ki tekrarlamak zorunda kalmayayım.

"Söyleyeceğin her şeyi duyması için Lila'ya güvenebilirsin," dedi Gölge. "Sadece onun ağzından çıkan hiçbir şeye inanma." Koridorda bir aşağı bir yukarı baktı. "Ama burada konuşmayalım. Kendall House'a geri dönelim."

DeVilliers, "Sadece bir kız Kendall House'da içecek bir şeyler bulabilirse," dedi.

"Bir kız yapabilir," dedi Shadow.

Böylece Kendall House'a doğru yürüdüler; Shadow ve DeVilliers geçmişteki kötü davranışlarını anımsıyor, Lila da çatık kaşlı bir refakatçi gibi arkalarından geliyordu.

Neyin var senin? Lila kendini zihinsel bir sarsıntıdan geçirdi.

Kendall House'a geri döndüğünde, DeVilliers odanın etrafında dönerken Shadow raftan gözlüklerini indirdi, eli tılsımının üzerindeydi ve kulak misafiri olanlara karşı bariyerler oluşturuyordu.

İşini bitirir bitirmez kendine biraz elma şarabı doldurdu, uzun bir yudum aldı ve soğuk ocağın kenarına oturdu. Lila kendisi için tombala doldurdu ve Gölge'nin en rahat koltuğuna oturdu. Gölge su içti.

"Neler oluyor Gölge?" DeVilliers söyledi. "Bu şimdiye kadar katıldığım en garip toplantıydı. Buraya büyük bir pislik fırtınası yüzünden azarlanmayı bekleyerek geldim. Bunun yerine, yeni bir halefiyet planına geçtiler." Tekrar içti. "Byrne nerede? Kraliçe nerede? Artık Julianna mı yetkili?"

Shadow, Kaptan'ın yokluğunda neler olduğunu anlattı.

"Yani kraliçe ormanda mı saklanıyor?" DeVilliers başını salladı. "Bu onun yapacağı bir şey değil. Bayar'ın konseyde ne var? Onu doğuda kullanabilirler."

"Sanırım yakında geri dönecek," dedi Shadow. "Kraliçeye gelince, Yüzbaşı Byrne onun sağlığını şansa bırakmıyor."

DeVilliers şimdi neredeyse suçlarcasına Lila'ya bakıyordu. "Baban."

Lila omuz silkti. "Benim hatam değil."

"Tam olarak ne oldu Hadley?" Gölge söyledi. "Deniz Kurdu'nda dört büyücünüz vardı. Korsanlar geminizi batırmayı nasıl başardılar? Konseyde Strangward'dan hiç bahsetmediğini fark ettim. Size ihanet mi etti yoksa?"

DeVilliers şömineye doğru yığıldı. "Hiç sanmıyorum," dedi asık suratla.

"Öyle düşünmüyor musun?" Gölge biraz daha elma şarabı doldurdu.

DeVilliers, "Bu kısmen benim hatamdı," dedi. "Strangward'a güvenmiyordum ve bu da söylediği her şeyi sorgulamama neden oldu.

Her şey ortaya çıktığında, sanırım onu dinlemeliydim." Bir içki alacak kadar uzun süre durakladı. "Deniz Kurdu'yla Kuzey Adaları'na gitmememiz konusunda bizi uyardı. Tarvos'ta durup başka bir gemiye geçmek istedi. İhanete uğramaktan korktuğumuz için doğrudan Celesgarde'a gitmeyi tercih ettik.

"Strangward reddetti. Eğer Deniz Kurdu'yla kuzeye gitmekte ısrar edersek onu en yakın kara parçasında bırakmamızı istedi. Ben reddettim. Celestine'i uyaracağından korktum. O da rüzgârı uzaklaştırdı."

"Bunu gerçekten yapabiliyor mu?" Lila ağzından kaçırdı.

"Evet," dedi DeVilliers. "Yapabilir. Böylece, İmparatoriçe'nin gemilerinden biri ortaya çıkana kadar bir açmaz yaşandı. Strangward gemiyi ve kaptanını tanıdı. Gemide büyücü olmayacağını, bu yüzden imparatoriçeye ipucu vermemek için geleneksel silahlar kullanmamız gerektiğini söyledi. Finn'e bir barikat kurmasını söyledim, Strangward rüzgârı ilgilieniyordu ve ben silahları hazırlarken Prens Adrian ve Talbot düşmanı oyalamak için kış tarafa gittiler. Geri çekilmeyi reddettiler, ben de diğer gemiye bir borda fırlattım. O kadar ağır hasar almıştı ki, yola çıktığımızda bizi takip edemedi. Uzaklaşıyorduk ve kurtulduğumuzu sanıyordum. Ve sonra, toplantıda da söylediğim gibi, Prens Adrian ve Talbot'un durduğu kış tarafa doğrudan bir isabet aldık."

"Finn'in barikatlar kurduğunu söylediğini sanıyordum," dedi Gölge.

"Evet," dedi DeVilliers, "ama biz vurulduğumuzda onlar düşmüştü." Durakladı. "Sadece bu da değil," diye alçak sesle devam etti, "bizi vuran büyücü aleviydi. Top ateşi değil."

"Yani . . . Strangward gemide büyücü olmayacağını söylerken yanılıyor muydu?" Gölge dedi ki.

Lila, bu hikâyeyi DeVilliers'ten öğrenmenin iskeleden midye çıkarmak gibi bir şey olduğunu düşündü.

DeVilliers başını salladı. "Sanırım 'dost ateşi' diyebileceğiniz bir şeydi," dedi.

"Strangward mı?" Lila tahmin etti.

"Her ne kadar böyle düşünmek istesem de," dedi DeVilliers, botlarına bakarak, "gemimi batıran Finn sul'Mander'di."

Gölge şaşkın sessizliği bozdu. "Finn!" Başını iki yana salladı. "Bu hiç mantıklı değil."

"Biliyorum," dedi DeVilliers sefilce başını sallayarak. "Finn'i küçüklüğümüzden beri tanırım. Prens önce o ve Prens Adrian da çok yakındılar. Ve Finn yaralanana kadar Arden'e karşı savaşan en iyi savaş büyücülerimizden . O zamandan beri değişti."

"Savaş insanı değiştirir," dedi Shadow, nişan yüzüğünü parmağında bir aşağı bir yukarı kaydırarak. "Bazılarımız güçlenir, bazılarımız da ... her neyse." Boğazını temizledi. "Finn'in mücadele ettiğini biliyordum ama köşeyi dönmüş gibi görünüyordu. Bir düğün planlıyordu."

"Finn'le yüzleştin mi?" Lila söyledi. "Sonra, yani karaya döndüğünüzde? Senin bildiğini biliyor mu?"

DeVilliers başını salladı. "Sadece- onu öldürmek zorunda kalmak istemedim ve onun da beni öldürmesini istemedim. Onu benimle birlikte geri getirmek istedim ve yolun her adımında onunla savaşmak zorunda kalmak istemedim. Kraliçe Raisa ve Kaptan Byrne'e durumu anlatmaya ve ne onların karar vermesine karar verdim. Onu bir şifacının değerlendirmesini önerecektim. Kardeşim Ty gibi biri. Finn için merhamet dilemeyi planlıyordum. Ama buraya döndüğümde . . ." DeVilliers sözlerini yarıda kesti.

"Buraya döndüğünde," dedi Lila, "kraliçe ve Kaptan Byrne'ün gittiğini ve Finn'in nişanlısı Julianna'nın konseyi yönettiğini gördün. Finn'in annesi ve akıl hocası da konseyde."

DeVilliers Lila'ya gözlerini kırpıştırarak baktı, sanki Lila bu kadarını beklemiyordu. "Aynen öyle. Bu haberi tüm konseye duyurmadan önce kraliçeyle özel olarak konuşmak istedim. Ve şimdi Kraliçe Raisa'nın herhangi bir travmayla başa çıkamayacağını duydum." DeVilliers gözlerini sildi.

"Çok üzgünüm Hadley," diye fısıldadı Gölge. "Geminiz için de üzgünüm. Deniz Kurdu'nu ne kadar çok sevdiğini biliyorum."

Hadley bunu bir kenara itti. "Gemilerin yeri doldurulabilir ama insanların yeri doldurulamaz."

Ne kadar cömert, diye düşündü Lila. Kıyılarda büyüdüğü için, efendilerin gemilerine ne kadar değer verdiklerini biliyordu.

DeVilliers, "Herkesi hayal kırıklığına uğratmış gibi hissediyorum," diye devam etti. "Konsey masasının etrafına baktığımda gördüğüm tek dost yüz sizinkiydi."

Shadow, DeVilliers'i kucakladı, sırtını sıvazladı ve kulağına fısıldadı.

"Peki sence bu işin içinde kim var?" Lila aşk festivalini bölmek için "Sence bu işin içinde kim var?" dedi.

İkisi de ona baktı. "Neyin içinde?" DeVilliers söyledi. Lila, "Bütün bu olanlar berbat," dedi. "Etrafımda Bir komplo kokusu aldığımda bunu anlayacak kadar uzun süredir. Finn, Julianna ile nişanlı. Prensesin varisini kurtarmak için bir görevi sabote eder ve kardeşini ortadan kaldırır. Prenses Alyssa için durum hiç iyi görünmüyor ve Julianna bir anda tahtın sıradaki sahibi oluyor. Finn kraliçenin eşi olmak ister mi?"

DeVilliers kaşlarını çatı. "Bilmiyorum," dedi. "Finn'in çocukluk arkadaşını öldürmeyi soğukkanlılıkla planladığını hayal etmek zor."

"Dediğin gibi, savaş insanları değiştiriyor," dedi Lila hızlıca. "Belki de saraydaki arkadaşlarınızdan hiçbirini tanımıyor ve sevmiyor olmam bir avantajdır. Prens Adrian'ın Bayarlara hiç güvenmediğini ve Baş Büyücü'nün yeğenine özel bir ilgi duyduğunu biliyorum. Sence birlikte komplo mu kuruyorlar, yoksa Bayar istediğini elde etmek için Finn'i mi kullanıyor?"

DeVilliers biraz sert bir sesle, "Finn'in savaş deneyimlerinin onu travmatize ettiğini düşünmeye daha meyilliyim," dedi.

"Savaş deneyimleri bir insanı, özellikle de Yüce Büyücü gibi güçlü iradeli biri tarafından kullanılmaya karşı daha savunmasız hale getiremez mi?" Lila söyledi.

DeVilliers kaşlarını çatarak, "Muhtemelen," dedi. "Ty, Lord Bayar'ın Finn'in şifa hizmetine girme kararına şiddetle karşı çıktığını söyledi. Onun akademide eğitim almaya devam etmesini istiyordu. Aralarında gerçek bir anlaşmazlık konusu olmuş. Yıllar önce Bayar'ın tahtı ele geçirmek için bir komploya karıştığını duymuştum."

"Bakın," dedi Shadow, "burada oturup spekülasyon yapabiliriz ama Kaptan Byrne ve Kraliçe Raisa bu tarih hakkında herkesten daha çok şey biliyor. Bence onlardan talimat almamız çok önemli."

"Ama ben öyle düşünmemiştim, bana öyle söylendi-" DeVilliers kafası karışmış bir halde kekeledi.

"Gerçek şu ki kraliçe konseyin inandırıldığından daha sağlıklı," dedi Shadow. "Yüzbaşı Byrne komplo konusunda Lila ile aynı burna sahip. Artık sarayın kraliçe için güvenli olduğuna inanmıyor. İleri geri mesajlar gönderiyoruz. Ty onunla ilgileniyor. Gidip onunla konuşmalıyız ve sen de Ty'a Finn hakkında ne düşündüğünü sorabilirsin."

"Kraliçeye neler olduğunu anlatmamı mı istiyorsunuz?" DeVilliers öncekinden daha da perişan görünüyordu. "Neden hep kötü haberleri ben vermek zorundayım? Önce Oden'in Ford'u, şimdi de bu. Kırıcı'nın habercisi kılığına da girebilirim."

Lila anlamıştı. Kraliçenin hastalığının tek iyi yanı, DeVilliers'ın başarısızlığını kraliçeye itiraf etmekten kaçınabilmesiydi. Ama Lila ensesinde bir karıncalanma hissetti; bu, Ölüm'ün kapıda durduğuna ve bir ziyarette bulunup bulunmayacağına karar verdiğine dair bir uyarıydı.

"Bu gece gitmeliyiz," dedi Lila. "Bir şeyler ve korkarım ki çabuk hareket etmezsek önümüze geçecek."

KAN KARDEŞLER

O gece, Lila ve Gölge gece yarısından sonra kalktılar ve şatonun yakınından sıvıştılar. DeVilliers ile saraydan birkaç blok ötede, atlarını tuttukları ahırda buluştular. Karşılıklı anlaşma gereği, Hanalea Tepesi'ne doğru yola çıkana kadar gereksiz hiçbir kelime konuşmadılar.

DeVilliers'in suratı asıktı, dudakları sessizce kıpırdıyordu, muhtemelen ne söyleyebileceğinin provasını yapıyordu.

Kraliçe Raisa, kötü haberlerim var, diye öneride bulunmayı düşündü Lila.

Bir kulübenin kalıntılarının yanından geçtiler; çürüyen tahtalar ve taş bir bacadan başka bir şey yoktu. Shadow kulübenin yıllar önce, sonsuza dek yaşamakla lanetlenmiş münzevi bir ay tüccarı tarafından kullanıldığını anlattı. Madem sonsuza dek yaşamakla lanetlenmişti, diye düşündü Lila, o zaman neden hâlâ burada değil?

Lila'nın ensesinde yine tüyler diken diken oldu. Burada çok fazla hayalet var, diye düşündü, çok fazla unutulmuş hikâye. Onun zevkine göre çok fazla büyü.

Hayalet hikâyeleri için iyi bir geceydi. Hava yoğun ve ılıktı, bu dağlarda, özellikle de yaz gündönümünden önce alışılmadık bir durumdu. Rüzgâr yükseldikçe dallar tepelerinde takırdıyor, geçen yılın yaprakları atlarının ayaklarına dolanıyordu. Ay ve yıldızlar kalın bulutlar tarafından gizlenmişti. Sabaha kadar fırtına çıkacak, diye düşündü Lila. Fırtına çıktığında bir çatının altında olacaklarını umuyordu. Hanalea'da fırtınalar kalp durduracak kadar şiddetli olabilirdi.

Aygırı Swiver, havadaki ya da en azından binicisindeki gerginliği hissediyor gibiydi. Hayal ettiği her tehditte dalıyor, dans ediyor ve ürküyordu. Başlangıçta berbat bir attı - huysuz, güvenilmez, cehennem gibi kurnaz. Lila onu bu yüzden seviyordu. Birbirlerine benziyorlardı.

Lila Ruhlar'da kendini hep yabancı hissetmişti. O bir şehir kızı ve bir kaçakçıydı, teknesi vardı ama bir dağ izcisi değildi. Ona göre ormanlar, sıcak bir yatak, bir çatı ve bira ikram edilen bir yere ulaşmak için geçilen yerlerdi. Arka patikalarını taramak için sürekli eyerinde dönüyor, takip eden ayak sesleri duyduğuna ve aç gözlerin baskısını hissettiğine ikna oluyordu.

Kurtlar, diye düşündü ve tepeden tepeye yankılanan yalnız ulumalarını duyduğunda bu teorisi doğrulandı. Swiver bundan hiç hoşlanmamıştı.

Burada ne işim var benim? diye düşündü Lila, bilmem kaçınıcı kez. Doğuda bir yerlerde ailesi ölü yatıyordu, martılar ve kuzgunlar kemiklerini didikliyordu. Bir yerlerde, dağlardan oluşan o duvarın ardında, kraliçenin ordusu İmparatoriçe Celestine'in güçlerine karşı umutsuz bir savaş veriyordu. Lila hiçbir zaman askeri bir tip olmamıştı ama karanlık ve intikamcı bir yanı kelle uçurmayı içeren bir savaşa katılmayı arzuluyordu.

Kuzeybatıda gürleyen gök gürültüsü, yağmurun er ya da geç geleceğini gösteriyordu. Uğultu devam etti. Dağın daha yukarisından, tapınak evinin olduğu yönden geliyor gibiydi.

İleride, Gölge dizginleri eline almıştı. Kafası karışmış gibi etrafına bakındı.

"Ne oldu?" DeVilliers dar patikada ona doğru yaklaşırken omzunun üzerinden Lila'ya baktı.

"Şimdiye kadar bize meydan okunmuş olmalıydı," dedi Gölge. "Demonai'ler kimsenin fazla yaklaşmasını engellemek için tapınak evinin etrafında geniş bir çember oluşturdular."

"Belki de ıslanmak istememişlerdir," diye önerdi Lila ilk yağmur damlaları düşerken.

Bu, Shadow'un gözlerini devirmesini sağladı. Lila mesajı aldı. Demonai savaşçıları biraz yağmurdan korkmazlar.

Bir karşılık hazırlıyor gibiydi ki, yakındaki bir ağaç patladı ve bir şimşek onu ikiye böldü. Lila Swiver'ı kontrol etmek için mücadele etti, yanan odun ve ölümün metalik kokusunu soludu, el ve ayak parmaklarında kıl payı kurtulduğunu gösteren karıncalanmayı hissetti. Gökyüzü açıldı ve yağmur yağmaya başladı.

İşte o zaman DeVilliers'in yardım için bağırdığını duymuş.

Lila atını döndürerek diğerlerini aradı ve ağaçların arasında dolaşan karanlık gölgeler gördü. Kurtlar onlar için mi gelmişti? Kirpiklerindeki yağmur suyunu kırıştırdı ve tekrar baktı. Şimdi gölgelerden biri yüzüne doğru geliyor, gerçek bir bıçakla ona doğru sallanıyor ve görünüşe göre bacağını koparmaya çalışıyordu. Swiver'ın başını çevirerek geri çekilmeye çalıştı ve bıçak aygırın omzunu ısırdı.

Swiver'ın canına tak etmişti. Şaha kalktı ve toynaklarını bıçak adamın kafasına indirdi.

Lila eyerinden aşağı eğildi, kılıcı iki eliyle kavıyordu ama kafatası ezildiği için adamın öldüğü belliydi. Siyah bir cübbe giymişti, belki bir rahip ya da adak adamı gibi. Bu bir anıyı canlandırdı ama Lila'nın bunun üzerinde duracak zamanı yoktu.

Etrafına bakındı. Shadow bıçak adamlardan birini haklamak üzereydi ama DeVilliers'in etrafı sarılmıştı ve altıya karşı bir hayat mücadelesi veriyordu.

"Bu da ne böyle?" Lila kendi kendine Swiver'ı öne doğru ittiğini söyledi. "Neden onunla uğraşıyorsun? Neyimiz var bizim?"

Swiver, DeVilliers'in saldırganlarından birine çarparak katkıda bulunmaktan çok mutluydu. Lila eyerinden aşağı eğildi ve adamın kafasını omuzlarından ayırarak işini bitirdi. İyi, diye düşündü. Kafa kesiyorsun. İstedğin buydu, değil mi?

Shadow bıçaklı adamının işini bitirmiş ve DeVilliers'in yardımına gelmişti. Saldırganlar ona o kadar odaklanmışlardı ki Gölge onları kesmeye başlayana kadar orada olduğunu fark etmediler bile. DeVilliers bir düzine yaradan kan kaybediyordu ama savaşmaya devam etti ve onlar da gelmeye devam ettiler, Lila ve Gölge hırlayan, ısırın köpekler gibi etraflarında dönüyorlardı.

Sonunda suikastçıların hepsi ölmediyse de yere serilmişti. Sekiz kişilerdi ve hepsi de o kara cübbeleri giymişti. Lila atından indi ve karnının üzerinde sürüklenerek ilerleyen birini yakalamak için harekete geçti. Öldürücü darbeyi indirmek için kılıcını kaldırdığında, adamın yağmur suyu ve kan karışımı bir su birikintisini yaladığını gördü.

"Scummer," diye homurdandı, istemsizce bir adım geri çekildi ve büyücü kanının tadına bakan başka bir suikastçı grubunu hatırladı. Adamı ters çevirdi. Ağzının etrafına bulaşan kan ve gümüş fincan kolyesi şüphesini doğruladı. Adamın üzerine kusmaktan kıl payı kurtuldu.

Neden iyi şeyler tek seferlikken kötü ve ürkütücü şeyler hep tekrarlanıyor?

Suikastçı bununla birlikte son nefesini verdi ve hayata gözlerini yumdu.

Şey, diye düşündü Lila, ayağıyla onu dürterek, en azından mutlu öldü.

Lila bu kez adamı iyice aradı ve vücudunun çeşitli yerlerine gizlenmiş üç bıçak daha buldu. Bir bez torbanın içinde de tanıdık, kristal bir taş buldu. Ne demişti ona?

Lord Darian'ın taşı.

Lila boğazında kaynayan korkuyu bastırmaya çalıştı. Burada görmediği bir düzen vardı, ipleri elinde tutan görünmeyen bir kukla ustası.

Lord Darian. Aklına gelen görüntü Micah Bayar'a çok benziyordu.

Adamı tanıımıyorsun bile, diye kendi kendini azarladı Lila. Bir insan güvensizliği miras alabilir mi?

Daha da önemlisi, suikastçılar tapınak evine mi gidiyorlardı, yoksa görevlerini tamamlamış olarak şehre geri mi dönüyorlardı?

O, Gölge ve DeVilliers tapınak evinde ne bulacaklardı? Bir katliam sahnesi mi? Daha fazla suikastçı mı? Devam mı etmeliler yoksa alarm vermek için aceleyle kasabaya mı dönmeliler?

Soru ortaya çıkar çıkmaz cevabı biliyordu.
Devam etmek zorundaydılar.

Shadow'un sesi onun hastalıklı düşüncelerini böldü. "Lila. İyi misin?"

Yukarı baktı. DeVilliers atından inmişti ve Shadow bir koluyla onu omuzlarından destekliyordu. Yağmurda sırlıslık duruyordu, saçlarındaki mavi çizgiler yeni yağmış kar kadar solgun yüzünde canlıydı.

"Ben iyiyim," dedi. "Sen?"

"Ben iyiyim," dedi Shadow. "Hadley çok kan kaybetti." "Ben iyiyim," dedi DeVilliers, kolundan kurtulmaya çalışarak ve dengesini kaybetmek üzereydi. "Kimdi onlar?" "Onların adı Darian Kardeşler," dedi Lila. "Başka bir Bir grup Prens Adrian'a Oden's Ford'da suikast düzenlemeye çalıştı. Malthus Kilisesi'nin radikal bir mezhebi. Lord Darian dedikleri birine hizmet ediyorlar." Lila çenesini ovuşturarak duraksadı. "Ah, bir de büyücü kanına bağımlılar." Suikastçinin gümüş kupa kolyesini havaya kaldırdı. "Bu yüzden kupa."

DeVilliers'ın biraz midesi bulanmış gibiydi.

İşte bir soru, diye düşündü Lila. Neden bazı insanlar kana susamışlığın normal olduğunu düşünürken kan içmenin iğrenç olduğunu düşünüyor?

Taşı ve kolyeyi cebe indiren Lila, ölülerin geri kalanını aradı, daha fazla bıçak ve kendi kaya bahçesini inşa etmeye yetecek kadar taş topladı. Gölge atları topladı ve onları saldırı yerine geri götürdü.

"Ata binebilir misin?" Gölge, DeVilliers'a dedi ki. "Eğer öyleyse, harekete geçmeliyiz. Onlardan daha fazlası olabilir."

DeVilliers yapabileceğinde ısrar edince Shadow onu eyere çıkarmasına yardım etti.

"Ben önde gideceğim," dedi Lila, "Gölge de arkadan gelip arka patikamıza göz kulak olabilir."

Darian Kardeşler'le karşılaştıktan sonra başka bir tuzağa düşme korkusuyla daha yavaş ilerlediler. Ama başka kimseyle karşılaşmadılar ve sonunda ağaçlar seyrelti, patika düzleşti ve tapınak evinin etrafındaki açıklık göründü. Tapınaktan çok bir kulübeye benziyordu, Eski Kilise mabetlerinin rustik tarzındaydı. Atlarını ormanın hemen kenarına oturtular ve yaşam belirtisi olup olmadığını izlediler. Yağmur hâlâ sağanak halinde yağarken, kimsenin hava alması pek olası değildi. Bacadan bir tutam duman sızıyordu, yani orada biri vardı ya da yakın zamanda olmuştu.

"Burada kal ve beni koru," dedi Lila.

"Ben giderim," dedi Shadow hızla, atını onun yolunun karşısına doğru çevirerek.

Lila, "Bak, sen yaylı bir ölü gözsün," dedi. "Uzaktan işe yaramazım, bu yüzden seni korumamın imkânı yok."

Shadow onun doğruyu söylediğini biliyordu, bu yüzden DeVilliers'in yanında kaldı, Lila ise Swiver'ı ileri doğru itti. Açıklığı geçerken bütün sinirleri karıncalanıyor, acıyı bekliyordu.

Tapınak evine olaysız bir şekilde ulaştı, attan indi ve aygırı öndeki verandaya bağladı. Evin yan tarafında, kanlı, ıslak giysilerden oluşan bir yığın gibi görünen ama asla öyle olmayan bir şey gördü.

Lila temkinli bir şekilde yaklaştı ve ayağıyla dürterek ters çevirdi. Darian Kardeşlerden birinden geriye kalanlardı, her tarafa kan sıçramıştı. Yakınında, çamurun içinde bir bıçak yatıyordu. Kurtlar tarafından parçalanmış gibi görünüyordu. Aslında etrafı kurt izleriyle çevriliydi.

Lila, Shadow ve DeVilliers'in ağaçların arasından izledikleri yere doğru döndü ve başını salladı. Tanıdığımız kimse yok.

Basamakları tırmanarak verandaya çıktı ve orada benzer şekilde giyinmiş, benzer şekilde ölmüş başka bir ceset buldu. Bu ceset saldırıya uğradığında kapıdan girmeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. Mandal kana bulanmış.

Kapıyı denedi. Kilitli değildi ve ayağıyla iterek açtı, biri dışarı fırlarsa Gölge'ye net bir görüş açısı sağlamak için bir kenarda durdu.

Böyle bir şey olmayınca, boynunu kapı çerçevesinin etrafından dolaştırdı ve içeri baktı.

Tahmin ettiği gibi, ocakta hâlâ yanan bir ateş vardı. Sanki yemek yarıda kesilmiş gibi masanın üzerinde kirli tabaklar ve bardaklar vardı. İçeride ne bir boğuşma izi, ne başka ceset, ne de kan vardı. Görünüşe göre kraliçe, kaptanı ve Demonai korumaları eşyalarının çoğunu geride bırakarak aceleyle kaçmışlardı.

Eğer orada olsalardı.

"Alo?" dedi, önce sessizce, sonra daha yüksek sesle. "Burada kimse var mı?"

Cevap gelmedi.

Lila yavaşça nefes verdi, başka bir Darian katliamından sonra temizlik yapmak zorunda kalmayacağı için ciddi şekilde rahatlamıştı.

Merdivenleri sessizce tırmandı. Merdivenin bir tarafında, genellikle adanmışlar tarafından kullanılan ama son zamanlarda Gri Kurt kraliçesini koruyan Demonai savaşçıları tarafından kullanılan bir yatakhane vardı. Diğer tarafta ise üç küçük yatak odası vardı; hepsi de yakın zamanda kullanılmış gibi görünüyordu ama şu anda boştu.

Lila son yatak odasından çıktı, merdivenlere doğru döndü ve kendini devasa bir gümüş kurtla göz göze buldu. Onu geçmenin hiçbir yolu yoktu; neredeyse galeriyi doldurmuş, merdivenlere giden yolu kapatmıştı. Korkuluğun üzerinden aşağıdaki kata baktı ve atlarsa bacaklarını kırıp kırmayacağını düşündü. O zaman daha da kötü bir duruma düşerdi.

Yatak odalarından birine barikat kurma fikrini düşündü ve vazgeçti. Kurt o kadar uzağa gitmeden çok önce tepesine binmiş olacaktı.

Lila iç geçirerek bıçağını çekti ve bunun kazanabileceği türden bir yakın dövüş olmadığını bilerek duruşunu genişletti.

Kurt her şeyden çok eğlenmiş görünüyordu. "Bıçağı bırak," dedi. "Ölüleri öldüremezsın."

Sadece bir kurt değil. Ölümsüz bir kurt. Konuşan bir ölümsüz kurt.

"En kötüsünden korktuğunuzu biliyorum ama kraliçe naibi güvende," dedi kurt.

Lila dudaklarını yaladı. "Kraliçe naibi mi?"

Şimdi de konuşan bir ölümsüz kurtla sohbet ediyorum.

"O ve baban doğuya seyahat ediyorlar. Kraliçe Diyarlar'a geri dönüyor ama yalnız ve büyük bir tehlike altında," dedi kurt.

"bakalım. Az önce-" dediğini sanıyordum.

"Saraydaki görevin henüz bitmedi," dedi kurt. "Baban haklıydı -burası çok tehlikeli bir yer- ama geri dönmelisin."

"Buradan daha mı tehlikeli?" dedi Lila. "Ne yazık ki evet," dedi kurt.

"Dışarıdaki rahipleri öldüren sen miydin?"

"Kızlarım ve ben yaptık," dedi kurt. "Bu ve uyarımız kraliçe naibine kaçması için zaman kazandırdı." Büyük başını dünyanın geldiği noktadan üzüntü duyan bir ihtiyar edasıyla salladı. "Bir zamanlar böyle bir müdahale düşünülemezdi bile. Yaşayanlar ve ölümler arasındaki duvar bir kez aşıldığında, müdahale etmek giderek daha cazip hale geliyor."

"Yani, sen ... uh ... ölüsün," dedi Lila. "Sen kimsin?"

"Ben Hanalea ana'Maria, New Line kraliçelerinin kurucusuyum."

"Bunun sadece bir hikâye olduğunu sanıyordum," dedi Lila.

"Bu bir hikâye," dedi Hanalea, "ama bazı hikâyeler gerçektir." Lila, "Şeytan Kral nasıl biri?" diye sormayı düşündü.

Ama büyük kurdun öyle bir varlığı vardı ki, Lila'nın en iyi şekilde davranmasını istiyordu.

"Senin sadece Gri Kurt kraliçelerine görüldüğünü sanıyordum," dedi Lila.

"Elbette kraliçelere," dedi Hanalea, "ve bazen de kraliçenin ailesine ve muhafızlar hattına."

"Muhafızlar mı?"

"Baban gibi muhafızlar," dedi Hanalea.

"Ah." Lila boğazını temizledi, kendini kötü kaytarıcı gibi hissediyordu. "Ben aslında aile işinde değilim. Aslında, Prenses Alyssa-"

"Kraliçe Alyssa," diye düzeltti Hanalea onu nazikçe.

"Kraliçe Alyssa'nın zaten bağlı bir kaptanı var," dedi Lila. Tabii bu Kaptan Talbot'un öldüğü anlamına gelmiyorsa?

"Kaptan Talbot yaşıyor ve kraliçe de . Şimdilik.

Bu zamanlarda çok sayıda koruyucuya ihtiyaç var."

Şimdi de Gri Kurt muhafızlarına mı katılacağım? Hayır, teşekkür ederim.

"Sen çağrıldın Lila Byrne," dedi Hanalea. "Hizmet etmek senin doğanda var."

Lila, kurdun zihninin derinliklerine inebilme yeteneği karşısında iyice tedirgin olmuştu.

Ancak, az önce bir Darian Kardeşler sürüsünü parçalara ayıran dev bir kurtla, ölü ya da değil, tartışılmaz.

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Sen ve diğerleri saraya dönmeli ve kraliçenin çıkarlarını elinizden geldiğince korumalısınız. Hainlerin kim olduğunu belirleyin ve onları ortadan kaldırın. Kraliçenin dönebileceği bir tahtı olmalı."

Elbette, diye düşündü Lila, peki ya yarından sonraki gün? Alaycı zihnini dizginleyemiyor gibiydi. Ama kurt alınmamış gibi görünüyordu.

"Genç olan," dedi Hanalea nazikçe, "Hat'a hizmet etmek için zaten çok şey feda ettin ve senden daha fazlası istenecek. Muhafızların hayatı kolay bir hayat değildir. Büyükbaban hayatını verdi, baban da ailesinden vazgeçti."

Bir anda, açıklanamaz bir şekilde, Lila ağlamaya başladı, gözyaşları yanaklarından süzülüyor, göğsü sessiz hıçkırıklarla inliyordu.

"Özür dilerim," diye nefes nefese kaldı. "Özür dilerim. Hiç istememiştim, anlamamıştım."

Hanalea yanına sokuldu, geniş sırtı Lila'nın göğüs hizasındaydı ve Lila kadim kraliçeye yaslanıp yüzünü onun kürküne gömdü.

Lila bir kapının açılıp kapandığını ve aşağıdan gelen ayak seslerini duydu.

"Lila?" Arayan Gölge'ydi.

Lila doğruldu, elleri hâlâ Hanalea'nın kürkünü tutuyordu.

"Şimdi," dedi Hanalea yumuşak bir sesle, "bence en iyisi konseyin

kraliçe naibinin burada, tapınak evinde olduğuna inanmaya devam ediyor. Burada olduğunu düşünürlerse, onu başka yerde aramazlar." Şekli parıldadı, belirsizleşti ve kayboldu.

Lila ocak odasına baktı. DeVilliers hızlı bir kaçış yapmak zorunda kalma ihtimaline karşı kapının yanındaki duvara yaslanmıştı. Gölge merdivenlerin dibinde durmuş, yukarı, galeriye doğru bakıyordu.

"Buradayım," diye seslendi Lila parmaklıkların üzerinden.

Gölge basamakları tırmanıp korkulukta Lila'ya katıldı ve yüzüne bakmak için biraz yana eğildi. "Sen iyi misin? Dışarıdaki cesetleri gördüm. Herhangi bir iz var mı ..." Sözünü yarıda kesti. "Ağlıyorsun." Başparmağının ucuyla nazikçe kadının yüzündeki gözyaşlarını sildi ve yatak odalarına doğru baktı. "Çok mu geç kaldık?"

"Hayır," dedi Lila boğazını temizleyerek ve koluyla yüzünü ovalayarak. "Evde kimse yok. Darian Kardeşler'in içeri girdiğini hiç sanmıyorum. Kraliçe, Byrne ve diğerleri kaçana kadar kurtlar onları oyalamış gibi görünüyor."

"Kurtlar onları uzak mı tuttu?" Gölge etrafına bakındı. "Hangi kurtlar?"

"Dışarıdaki izleri görmedin mi?" dedi. Başka soru sormasına fırsat vermeden merdivenlere doğru döndü. "Aşağı inelim ve DeVilliers'ı ettirebilecek miyiz bakalım. Burada kalmamalıyız. Kim olursa olsun

O suikastçılar kraliçenin partisinin nerede kaldığını biliyorlardı. Cesetleri saymak için uğrayabilirler."

"O halde onları beklemeliyiz," dedi Shadow suratsızca.

İşte tanıdığım ve sevdiğim, kendine zarar veren, gözü kara Gölge, diye düşündü Lila. Ayrıca yatakhaneye yapılan saldırıdan sonra Prens Adrian'ı Oden's Ford'dan ayrılmaya ikna etmeye çalıştığı anıları da geri getirdi.

"Sadece üç kişiyiz," dedi Lila, "ve tek büyücümüz yaralı. Kimin ya da kaç kişinin geleceğini bilmiyoruz. Burada olanlarla ilgili konuşabilecek tek kişi biziz."

"Kraliçenin peşinden gidip yardıma ihtiyaçları olup olmadığına bakabiliriz," dedi Shadow. "Çok uzakta olamazlar."

Lila başını salladı. "Bence Fellsmarch'a geri dönmeli ve bizden istenen işi yapmalıyız. Kraliçeye yardım etmenin en iyi yolu bu."

Gölge başını eğdi, kaşlarını birbirine yaklaştırdı. "Ne?" Lyss sinirli bir şekilde söyledi.

"Sadece mahkemeden ayrılmak için her bahaneye atlayacağını ," dedi Gölge. "Şimdi geri dönmek mi istiyorsun?"

"Bazen istediğinizi yapamazsınız," dedi Lila.

DELFI'DE KARANLIK GÜNLER

Destin, şehrin Bellamy'nin ordusuna teslim olmasından bir gün sonra bir grup büyücüyle birlikte Delphi'ye gitti. Şehrin son ziyaretinden bu yana geliştiğini görünce şaşırmişti. Bir kere hava daha temizdi ve şehrin içinden geçen nehir artık açık bir lağım değildi. Su hâlâ içmek için güvenli değildi ama şimdi, baharın sonlarında bile pis koku artık midesini bulandırmıyordu.

Bir zamanlar madenlerde çalışan çocuklar için artık okullar vardı. En kötü gecekondü mahallelerinden bazıları ve konutlar dağın yukarısına ve madenlere daha yakın bir yere taşınmıştı, böylece gidip gelmek daha kolaydı.

Doğru, şehir için yapılan savaşta şehrin bazı kısımları enkaza dönüşmüştü. Hâlâ bir demir işçisinin kışındaki bir çıban gibi bağlı bir kasaba ile madenler ve fabrikalardan oluşan bir kümeydi.

Vatandaşlar Arden'in boyunduruğuna girmeye Destin'in en son orada olduğu zamankinden daha istekli değillerdi. Aslında, uzun zamandır ilk kez özgürlüğün tadına vardıklarından, blok blok, sokak sokak ve ev ev şeytanlar gibi savaşmışlardı. Her karış toprak kan ve terle kazanılmıştı.

Kasaba halkı canla başla mücadele etse de, düzenli İskoç ordusu yok gibiydi.

Destin, bir seçim yaptıklarını düşündü. Doğuda Celestine ile savaşıyorlar. Orada kaybederlerse, Delphi'de olanların anlamsız olduğunu biliyorlar.

Delphi'de kraliyet sarayı olmadığından, kral ve saray mensupları zengin belediye başkanının sarayını ele geçirdiler. Belediye başkanı, Arden'in şehrin kontrolünü kaybetmesinden kısa bir süre sonra gizemli koşullar altında ölmüştü. Destin, Delphi'de geçirdiği süre boyunca Willett Peters ile birlikte çalışmıştı ve başına her ne geldiyse bunu hak etmişti.

Destin ve Bellamy şehrin durumu hakkında bilgi vermek üzere sarayın büyük salonunda kralla buluştu. Jarat, Delphi'de elde ettikleri "kolay zafer" hakkında kesinlikle baş döndürücüydü. "Tek duyduğum genç Matelon'un ne kadar büyük bir komutan olduğu," diye böbürlendi. "O bu şehri kaybetti ve biz de geri kazandık. Hızlı ve ikna edici bir zafer elde etmek için ezici bir gücü kuzeye göndermek bizim açımızdan ileri görüşlülüktü."

Destin bu durumda kralın "kraliyet" çoğulunu kullandığından şüphelenmiştir.

Bellamy, "Bence kendimize fazla güvenmemeye dikkat etmeliyiz, Majesteleri," dedi. "Yerel milisler ve eli sopalı vatandaşlarla savaşıyorduk ve yine de ağır kayıplar verdik. Bakır kafalılarla ve düzenli orduyla karşı karşıya olsaydık sonuç farklı olabilirdi."

Kral Jarat, "O zaman açıkça onları alt ettik," dedi. "Onları pantolonları aşağıdayken yakaladık. Bence Albay Karn ve istihbarat servisinin hakkını teslim etmeliyiz." Kral Jarat o anki ruh haliyle hemen herkese kadeh kaldırmaya hazırды. Övgüleri elinin tersiyle itmek zordu ama Destin bunun ne kadar çabuk değişebileceğini biliyordu.

Destin, "Gözlerim ve kulaklarım bana Highlander ordusunun büyük kısmının İmparatoriçe Celestine'in güçleriyle şiddetli çatışmaların devam ettiği doğuya konuşlandırıldığını söylüyor," dedi.

"Umalım da biz Fellsmarch'ı alana kadar korsanlar onları oyalasın," dedi Kral Jarat. "Gözlerim ve kulaklarım bana başkentin de benzer şekilde zayıf bir garnizona sahip olduğunu söylüyor."

Kral sık sık Destin'e kendi kaynakları olduğunu ve casusluk şefinin bilmediği sırları bildiğini hatırlatarak bu şekilde kan döküyordu.

Destin, Bellamy'ye bakarak, "O halde kolay bir zafer daha umalım," dedi. Generalin çenesinde bir kas çalışıyordu ama Bellamy sükûnetini korudu. General Karn'ın komutası altında ne zaman çenesini kapalı tutması gerektiğini öğrenmeden bu kadar uzun süre hayatta kalamazdı.

"Nüfusun pasifize edilmesi nasıl gidiyor?" Jarat kendine bir bardak şarap daha doldurdu.

"Destin, "Son yirmi dört saat içinde gerçekleşen üç sabotaj vakasına bakılırsa, pasifize olmadıklarını rahatlıkla söyleyebiliriz," dedi. Halk bir şeyleri havaya uçurma konusunda hiç yetenek kaybetmemişti.

"Bu sizin Delphi'ye ikinci tayininiz değil mi?"

"Evet, Majesteleri," dedi Destin. Generalin yaverliğini de sayarsak, aslında üçüncü yaverliğim, diye düşündü.

"O zaman onlarla nasıl başa çıkacağını şimdiye kadar öğrenmiş olmalısın," dedi Jarat. "Burada kaç büyücü var?"

Bunu sanki tüm büyücüler birbirini tanımalı ve iletişim halinde olmalıymış gibi sordu.

"Bilmiyorum Majesteleri," dedi Destin. "Tahminimce çok fazla değil, çünkü kuzeydeki büyücülerin çoğu doğudaki savaşa katıldı. Sanırım şehir için yapılan son savaşta sadece iki tanesiyle karşılaştık."

"Şimdi neredeler?" Jarat söyledi.

Destin cevap almak için Bellamy'ye baktı.

Bellamy, "Biri öldü Majesteleri, diğeri de esir," dedi.

"Albay, bu eyaletteki tüm büyücülerin yerini tespit etmenizi istiyorum," dedi Jarat. "Birçoğu saklanıyor olabilir. Anladığım kadarıyla siz de bir büyücü olduğunuz için onları tespit edebiliyorsunuz. İlk adım onlara tasma takmak olacak."

"İlk adım mı, Majesteleri?" Destin'in midesinde dehşet birikti.

"Bu, onların kuzey tarafındaki savaş çabalarına katılmalarını ya da bu şehirde ayaklanmalara öncülük etmelerini engelleyecek," dedi Jarat, sanki yavaş zekâlılara açıklama yapıyormuş gibi. "Eninde sonunda onları toplayıp güvenli bir tesiste tutacağız."

Hayır. Destin'in istediği iş bu değildi. En son Delphi'ye mahkûm edildiğinde bu işi zaten yapmıştı - bulunmak istemeyen birini avlamak.

Destin, prens Adrian sul'Han'ı öldürmeyi başaramadıktan sonra kaderini öğrenmek için Kral Gerard'la bahçede buluştuğu gün generalin ona verdiği tavsiyeyi hatırladı.

Kral sizden ne yapmanızı isterse, evet deyin.

Destin'in uymakta gittikçe zorlandığı basit bir tavsiye.

"Teşekkür ederim, Majesteleri," dedi Destin. "General Bellamy'nin de yardımıyla bir ekip oluşturacağım."

Kral Jarat, "Albay, emin olun, size yardım teklif etmeden böyle önemli bir görev vermezdim," dedi. Odadan çıkan bir yavere eliyle işaret etti.

yardımcısı geri döndü, önderliğinde dokuz siyah cüppeli figür vardı.

Destin'in kalbi sıkıştı.

"Bu insanlarla daha önce çalıştığınıza inanıyorum," dedi Jarat. "Bağlantım Lord Darian bana Oden's Ford'daki başarısız operasyonda adanmışlarının oynadığı rolü anlattı. Kayıplarına rağmen, kuzeyi büyü belasından temizlemek için bize bir kez daha yardım teklif etti. Bu sefer takip edecekleri belirli bir koku olmasa da, büyüünün kokusunu saklandığı yere kadar takip edebilecekleri konusunda beni temin etti." Jarat durakladı. "Umarım ona sadık olanlara geçen sefer olduğundan daha iyi bakarsınız."

DOSTÇA ATEŞ

Ardenscourt'un Hal'in küçük ordusunun eline geçmesinden sonraki günlerde, askerlerinin geri kalanı da garnizonlarını takviye etmek için gelmişti. Toplamda emrinde binden fazla asker ve on beş özgür büyücü vardı. Ayrıca nereye gitmek istediğini ve oraya nasıl gideceğini de iyice düşünmüştü.

Delphi'de geçirdiği süre boyunca bir işgal ordusunun komutanı rolünün ötesine hiç geçmemişti. Delphi hiçbir zaman Arden'e boyun eğmemişti ve Hal vatandaşlarla anlamlı bir ilişki kurmaktan kaçınmıştı. Öncelikli hedefi bir an önce gerçek savaş alanı olarak gördüğü yere dönmekti.

Bu farklı olmalıydı. Burası onun ülkesiydi; burada büyümüş ve hizmetinde kanını dökmüştü. Geleceğinde çıkarı vardı.

Ama Hal tüm seslerin duyulduğu, askerlerin para için değil, inandıkları fikirler ve krallığı korumak için savaştığı bir yerde yaşamak istiyordu. Yöneticilerin halklarının iyiliğini ön planda tuttuğu bir yerde.

Lyssa Gray'in zor durumdaki krallığını düşmanlarından korumasına yardım edeceğine söz vermesinin nedenlerinden biri de buydu. Bunu bir Arden ordusu ve Arden kralının desteğiyle yapmayı tercih etmişti ama gerekirse tek başına da yapabilirdi. Ailesini ve diğerthane'lerin ailelerini bulup onları evlerine gönderebileceğini umuyordu. Bu, uzun süredir hizmet ettiği imparatorluğa verdiği son büyük sözü yerine getirecekti.

Eğer o ve Alyssa krallığı korumayı başarır, bir gün kuzeyde yaşayabileceğini ve Gri Kurt soyuna katkıda bulunabileceği her şekilde hizmet edebileceğini umuyordu. Alyssa ne şekilde izin verirse.

Ancak bu, elbette ailesini geride bırakacağı anlamına geliyordu.

Hal'in babası, Ardencourt'u ele geçirdikten sonra kuzeye bir ordu götürmekte özgür olacağına söz vermişti. Bu yüzden subayları ve erleriyle toplantı yaparak zemin hazırladı. Askerler nadiren seçim yaparlar ama Hal bu durumda bir istisna yaptı. Ele geçirilen bölgenin askeri yönetimi planlar yaptı ve kendisiyle birlikte kuzeye gelecek gönüllüler istedi. Yine o kadar çok gönüllü vardı ki bazılarını geri çevirmek zorunda kaldı. Kuzeye yürüyüş için ihtiyaç duyacakları mühimmat ve malzemeleri topladı.

Sadece birkaç gün içinde, asi ordusunun öncü keşif kollarının şehrin kuzeyinde görüldüğü haberi geldi. Hal, Matelon'un meşe sancağını surların üzerine dikti ve beklemeye başladı.

Sonunda bir avuç atlı kapılara doğru mahmuzlandı, öndeki asker müzakere bayrağını salladı. Bütün asi derebeyleri oradaydı ve her biri evlerinin sancaklarını taşıyan bir atlı birliği getirmişti - kılıç ve taç giyen Tourant, kalkan ve haç giyen Pascal ve Rolande DeLacroix, yayılan meşe için babası ve Jan Rives ve su üzerindeki kule ile Rafe Heresford.

Atlılar ilerlemeye devam ederken kısa bir mesafe durdular. Yine de surlara fazla yaklaşmadılar. Ardenine taktiklerine o kadar aşinaydılar ki, komutanın kimde olduğunu öğrenene kadar bu riski göze alamadılar.

Hal, Robert ve Mercier onları karşılamak için at sürdüler, arkalarında bir düzine Ardenine müdavimi vardı, yayılan meşe, kırmızı şahin işaretlerinin üzerine sıvanmıştı. Asilerin gözleri Matelon kardeşleri tanıdıkça daha da büyüdü.

Çavuş Rives önce Hal'a, sonra duvarların üzerinde dalgalanan Matelon bayrağına ve tekrar Hal'a baktı. "Küçük H-General, efendim, ah

-"Neler oluyor?"

"Çok güzel bir soru," dedi Lord DeLacroix. "Neler oluyor? Bize ihanet mi ettiniz? Her şeye rağmen Jarat için mi savaşıyorsun?"

"Savaş sona erdi ve şehri kazandık," dedi Hal. "Bu kadar basit."

"Biz kimiz?" Tourant talep etti.

"Ben ve ordum," dedi Hal, surlara doğru eliyle işaret ederek. Siperlerden bir kükreme yükseldi: "Matelon!"

"Kuzeye yürüdüğünüzü sanıyordum!" Rolande itiraz etti. "Burada ne yapıyorsun?"

"Bir fırsat gördük," dedi Hal, "ve onu değerlendirdik." "Ama en iyi ihtimalle bir salvo yaptınız!" Heresford'un söylediği Sesinde hayranlık vardı.

"Önemli olan ordunuzun büyüklüğü değil," dedi Mercier, "komutanın becerisidir."

Duvarlardan yine bir çığlık yükseldi.

"Görünüşe göre duvarlarda bir salvodan fazlası var," dedi Heresford sert bir sesle. "Geri kalanlar nereden geldi?"

"Sorun nedir beyler?" Lord Matelon, sesi delegasyonun üzerinde çınlayarak konuştu. "Sizin için çok mu hızlı gidiyoruz?"

Hal bir grup askerin arasından bakarken gülümseyen tek kişi babasıydı, yüzü zaferle parlıyordu.

"Neyi bekliyorsunuz, General?" DeLacroix söyledi. "Kapıları açın." Müfrezesini ileriye doğru sallamak için döndü.

"Dürüst olmak gerekirse, Lord DeLacroix, surların içinde daha fazla askere ihtiyacımız yok," dedi Hal. "Her şey yolunda ve milislerimizle siviller arasındaki teması en aza indirmek istiyorum."

"Bizi içeri almayacak mısınız?" Tourant neredeyse bağıırıyordu.

"İçeri girebilirsiniz," dedi Hal, "ama ordularınızı dışarıda bırakın."

Bu durum bir hoşnutsuzluk g mb rt s yle karşılandı.

"şehre korumasız girmemizi mi bekliyorsunuz?" DeLacroix ayağa kalktı. "Kendimizi sizin merhametinize bırakmamızı mı bekliyorsunuz? Siz Matelonların rakiplerinizi ortadan kaldırmak için bu durumdan faydalanmanızı engelleyecek ne var?"

Hal şaşkın bir ifade takındı. "Müttefik olduğumuzu sanıyordum," dedi, "rakip değil."

Tourant, "Kral Gerard bizi teker teker koparıken böyle demişti," diye hırladı.

Bu Hal'in isteyeceği son şeydi. Bunun bir olasılık olmasa da bir g   mücadelesine dönüşmesini asla istememişti, ancak bunun bir olasılık olduğunu biliyordu.

"Bir sonraki hamlemizi tartışmak için birthane konseyi toplamalıyız," dedi Hal. Kuzeyde ne olursa olsun, Jarat ve ordusunun eninde sonunda geri döneceğini varsayıyorum. şehrin düştüğü haberi ona ulaştığında, belki de çok geçmeden. Bunun için plan yapmamız ve hazırlıklı gerekiyor."

Karışık milislerin arasında bir hareketlilik Hal'in gözüne çarpınca sözünü kesti. Bir grup okçu  zengilerinde dikilmiş, yaylarını kaldırmış ve-

"Dikkat et, Hal!" Robert atını Hal'in aygırına doğru mahmuzladı ve Hal'in yan yatmasına neden oldu, böylece oklar Hal'in yanından tıslayarak geçti, ancak bir tanesi Robert'in omzunu delip geçerek şehrin duvarlarına çarptı.

Mercier atını ileri doğru iterek Hal ve Robert'in arasında durdu. Yukarıda Hal, duvarlardaki okçular oklarını yerleştirip silahlarını kaldırdık a taşa çarpan tahtaların takırtısını duydu.

"Robert!" Hal ağabeyinin atının dizginini tutarak ve eğilip kardeşinin yüzüne bakarak bağırdı.

Robert oturduğu yerde kalmayı başardı ama yüzü ölümcül derecede solgundu. "Ben iyiyim," dedi. "Sadece beni içeri götürün ki herkesin önünde atımdan d şmeyeyim."

Hal'in adamlarından bazıları Robert'ı şehrin kapılarından geçirip tehlikeden uzaklaştırdı. Hal'in babası ve sancaktarları

ileri atıldı ve milisler ile Hal'ın grubu arasında dikenli bir duvar oluşturdu. Diğer thane'ler ve sancaktarları, Hal'in okçularıyla aralarına daha fazla mesafe koydukça bir yakın dövüşün içine dağıldılar.

Hal yumruğunu havaya kaldırdı. Adamlarına "Durun!" diye bağırdı. Sonra da kabaran öfkeyi kontrol etmekte zorlanarak askerlere döndü. "İşte tam da bu yüzden surların içinde daha fazla askere ihtiyacımız yok," dedi. "Bununla birlikte, ailelerimizi kurtarmak ve doğudaki imparatoriçeyle savaşmak için kuzeye yürüyecek bir ordu topluyorum. Aranızda bu çabaya katkıda bulunmak isteyen varsa bana haber göndersin. Eğer ateşkes bayrağı altında şehre gelip bir konsey kurmaya istekliyseniz, başımızın üstünde yeriniz var. Değilse, adamlarınızı ve atlarınızı o çok endişelendiğiniz tarlalara geri götürmenizi öneririm, böylece bu sezon iyi bir hasat bekleyebiliriz."

Derebeyleri birbirlerine baktılar, elleri kılıçlarının üzerindeydi. Atları kişnedi, tepindi ve sancakları rüzgârda şakladı. Ama kimse kımıldamadı. Savaşmaya bu kadar isteksiz olan derebeyleri, ganimeti kanlı işi yapanların ellerine bırakmaya da aynı derecede isteksizdi.

"Ama bir konsey olmadığına göre, yetkili kim o zaman?" Tourant talep etti.

"Sanırım öyleyim," dedi Hal.

GİZLİ KOY

Evan kötü bir kaşıntı vakasıyla uyandı. Ayrıca, ızgara balık kokusu.

Gözlerini açtı, gözleri odaklanana kadar bir, iki kez kırıştırdı.

Geminin ortasındaki vinç yuvasına yaslanmıştı. Sakin sularda demir atmışlardı, yıldızlar tepelerinde parıldayan bir tonoz oluşturuyor, kayalıkların karanlık şekilleri her tarafta beliriyordu. Sessiz konuşmaları duyunca ileriye, Prens Adrian ve Sasha'nın oturduğu yere baktı, sırtlarını ana direğin yakasına dayamışlardı, önlerinde bir ziyafet vardı.

"Pekala," dedi yüksek sesle, "görünüşe göre boğulmamışsınız."

Konuşmayı aniden kestiler, başlarını ona doğru çevirdiler.

Evan keskin bir nefes aldı. "Ve uyanmaya geçecek bir şey kokusu alıyorum." Oturana kadar kalçalarını geriye doğru kaydırды, sonra başının arkasındaki yumruyu parmakladı. Saçları kandan yapış yapış olmuştu ama kanama durmuş gibiydi.

"Cennette olmadığımı biliyorum çünkü tüm baş ağrıları'nın anasını yaşıyorum."

"Cennette olmadığınızı biliyorsunuz çünkü seni asla içeri almazlar," dedi Sasha, bıçağıyla büyük bir balığı parçalara ayırırken.

"Ve her kaşınıyor."

"Bu sinir zehrinin kalıntısı," dedi Adrian. "Şiplordlarınızdan bir veda hediyesi. En kötüsünü kaçırdığınız için mutlu olun."

"Senin sözüne ," dedi Evan.

El yordamıyla tılsımını aradığında şifacı, "Tılsımını geri aldım. Ona ihtiyacım vardı-"

"Eminim iyi bir şekilde kullanmışsınızdır."

"Aç mısın?" Şifacı güverteye yayılmış yiyecekleri işaret etti.

"Açgözlü." Evan dikkatlice ayağa kalktı, denge için mizana örtüsünü kavradı, sonra ilk mavi su geçişini yapan bir karacı gibi ilerledi.

Küçük bir koydaydılar. Evan kıyı boyunca dalgaların taşlara vuruşunu duyabiliyordu.

"Neredeyiz?" diye sordu Sasha'nın yanına oturup kendine elma şarabı doldururken.

"Tarvos ile Deepwater Court arasında bir yerde," dedi Sasha, bir tabağı ona doğru iterek.

"Buraya nasıl geldik?" Strangward şifacıdan Sasha'ya baktı, şaşırılmış yapıyordu ama yüzünü sabit tutamıyordu.

"Buraya yelken açtık," dedi Adrian. O ve Sasha fincanlarını tokuşturdular, kendilerini beğenmiş görünüyorlardı.

Strangward sırttı, gerindi, fincanını yere bıraktı ve parmaklarını dikkatle başının arkasında birleştirdi. "Benim işim bitti," dedi. "Devam edin."

Sasha parmaklarını yalayarak, "Sen devam et, Strangward," dedi.

"Bana Evan deyin," dedi Evan. Sonra da ekledi, "Kaptan Evan."

"Bütün gece yelken açtık, Kaptan Evan. Sonra balığı ağa taktık ve pişirdik. Şimdi yemek yiyoruz ve nöbet sende."

Evan güldü ve balık yemesine yardım etti. "Bu vesileyle sizi sağlam denizciler olarak ilan ediyorum," dedi. "Adrian ve-"

"Bana Ash de," dedi şifacı.

"Ash?"

"Adrian sul-Han' anlamına geliyor," dedi şifacı.

"Bana Sasha deyin," dedi Talbot, "açık denizlerin dehşeti."

Evan bir süredir elma şarabı içtikleri izlenimine kapıldı.

"Nasıl oluyor da sizin haritalarınız bizim evden getirdiklerimizden farklı oluyor?" Sasha söyledi. "Bunların hiçbiri ..." Ellerini kaldırarak etraflarındaki küçük körfezi işaret etti. "Bunların hiçbiri bizim haritalarımızda yok."

"Benimkiler kaçakçıların haritaları," dedi Evan. "Biraz daha fazla ayrıntı sunuyorlar. Ben de Tarvos'tan yola çıkan bir kaçakçı olarak başladım." O zamandan beri kaybettiği her şeyi hatırlayarak sessizliğe gömüldü. Bir kez Destiny'de olmak özellikle dokunaklıydı. O zamanlar Destin'le şimdi ulaşılmaz görünen bir gelecek için planlar yapmak ne kadar da umut vericiydi. Ash, "Demek şimdi ana limanını kaybettin," dedi. ruh hali. "Özür dilerim."

Evan yarı omuz silkti. "Olabilir. Kel ve Maslin ayakta kalıp savaşmaya kararlı görünüyorlardı. Nasıl sonuçlanacağını göreceğiz."

"Shiplordların ne yapacağını düşünüyorsun?" Sasha söyledi. "Şu anda onlar olmaktansa kendim olmayı tercih ederim. Celestine bir bağışlayıcı bir insanım. Bana ihanet etmelerinin hayatlarına ya da özgürlüklerine mal olabileceğini bilmek çok rahatlatıcı."

"Yine de," dedi Ash.

"Bu sadece başarılı olmamızın her zamankinden daha önemli olduğu anlamına geliyor," dedi Evan. "Yarın Kuzey Adaları'na doğru yelken açacağız."

Ertesi sabah gizli koyu arkalarında bırakıp kuzeye doğru ilerlediler, kıyıya yanaşarak bir kaçakçı gibi görünmeyi ve Celestine'in gemicilerinin dikkatini çekmemeyi umuyorlardı. Özellikle de Evan, ödülünü almak için güneye, Tarvos'a giden Celestine'le karşılaşmak istemiyordu. Diğerlerine Endru'nun o kadar yoksul olduğunu ve gemilerinin bir korsan için asla cazip bir hedef oluşturmadığını açıklayarak Endru renklerini direğe astı.

Deepwater Court'u durmadan geçtiler. Evan, Ash ve Sasha'yı bu limanın Celestine'in kaptanları rutin bir mola noktası olduğu konusunda uyarmıştı; bu kaptanlar ağır bir yükü Boil'e göğüs germektense en kuzeydeki limana gelip gitmeyi tercih ediyorlardı. Ayrıca Tarvos'ta çok fazla gecikmişlerdi. Sulak arazi mürettebatı günler geçtikçe daha da sinirlendi.

Özellikle de Sasha. Anakara ile Kuzey Adaları arasındaki darlığa yaklaştıkça Sasha daha da huzursuz oluyordu. Evan bunun sadece geçişle ilgili bir endişe olup olmadığını merak etti, gerçi Sasha daha önce denize açılmakla ilgili özel bir gerginlik göstermemişti.

Belki de "açık denizlerin dehşeti" tamamen farklı bir anlama sahipti.

Ash de bunu fark etti. Şifacı sonunda, "Sorun nedir?" diye sordu.

"Bir terslik var," dedi. "Sanki Lyss'e yaklaşmak yerine ondan uzaklaşıyor gibiyiz."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Ama yanlış yöne gittiğimizi hissediyorum."

"O halde doğru yön nedir?" Evan söyledi.

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum," dedi, sesi neredeyse duyulmuyordu.

Ash elini onun omzuna koydu. "Gri Kurt soyunun Byrne olmayan ilk bağlı kaptanı olduğun için kendine olan güvenini kaybetmediğinden emin misin?"

"Mesele de bu," dedi Sasha her zamanki neşesiyle. "Kendime güveniyorum. Yanlış yönde ilerlediğimizden eminim."

"Buraya kadar geldik," dedi Evan. "Artık geri dönemeyiz. Kraliçenizi Celesgarde'da bulamazsak, önerdiğiniz yere gideceğiz. Ama bunu yapmak için denize elverişli bir gemiye ihtiyacımız olacak. Bu yüzden armalarımızı kaybetmeden fırtına duvarından geçmek için bazı stratejileri gözden geçirmek istiyorum."

Evan yıllar boyunca topladığı haritalardan, Deepwater Court'un kuzeyindeki başı döndükleri anda, Carthis'in fırtına başı etrafındaki batı akıntılarının onları doğrudan Boil'e sürükleyeceğini biliyordu. Ancak, ileri hareketlerini yavaşlatmak ve kontrol etmek için sadece mizana yelkenini açık bırakarak ve içine hava vererek fırtınaya girişlerini kontrol etmeyi umuyordu.

Bu stratejiyi acemi mürettebatıyla uygulayabilmeyi diliyordu ama fırtınanın içindeki koşulları nasıl tahmin edeceği ve bunları nasıl hesaba katacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Fırtınayı atlatmak bir şeydi - Güney Adaları civarında birkaç kez tayfunlarla karşılaşmıştı. Bu durumda, havanın düzelmesini bekleyemezlerdi. Ellerindeki havayla başa çıkmak zorundaydılar.

Tek yapabildiği, armayı anında değiştirebilecekleri umuduyla hem el işaretlerini hem de sözlü emirleri uygulamaktı. Güvendiği mürettebatı yerine bu sulak arazililerle yelken açma kararını defalarca sorguladı.

Hayır, diye düşündü. Karada ihtiyacım olacak mürettebat bu.

Evan'ın gelgitleri okumasına dayanarak, geçişi başı dönecekleri gün şafaktan hemen sonra planladılar. Dümen Evan'ın elindeydi ve Sasha ile Ash iskele ve sancakta yelken mürettebatı olarak görev yapıyordu. Yarı karanlıkta bile Evan burnun ötesindeki serseri akıntıları gösteren dalgaları görebiliyordu.

"Bunun için varız," dedi Evan. "Hareket edebilen her şeyin güverteye bağlandığından, ambar kapaklarının kapatıldığından, halatların istiflendiğinden emin olun. Denizi takip edeceğiz -en azından ilk başta. Yakın rotada seyredeceğiz, ama içine girdiğimizde ışınla ulaşacağımızı tahmin ediyorum."

Onlar rüzgâra doğru yaklaştıkça rüzgâr tazelendi, hava ve su güçlerini dengeleyebileceğini umuyordu. Destiny akıntılarının etkisiyle titredi, sonra suyun içinde kıpırdamadan durdu, direkleri gıcırdadı ve eğildi

Rüzgâr ve su hâkimiyet için savaşıırken gece gökyüzüne karşı rakish.

Ana yelken açılıp deniz onu yakalayınca bir anda ileri fırladı. Evan dik durabilmek için dümene tutunmak zorunda kaldı. İleride, fırtına duvarı parlayan gökyüzüne karşı karanlık bir lekeydi.

Evan rüzgârın yönünü değiştirmek için uğraştı ama çabalarının pek bir etkisi olmadı. Bu, sihirle doğmuş bir havaydı - onun yönetmeye alışık olduğu türden bir hava değil. Çekiç ve maşa tılsımını kavradı ve ondan güç aldı. Gemisinin parçalara ayrılmasını engellemek için her şeyini harcıyor gibiydi.

İki kişilik mürettebatının alıştırma yaptıkları şeylerden bazılarını hatırladığını umarak emirlerini haykırdı.

"Mizanayı bırakın. Sadece flokla gideceğiz."

Ash ve Sasha itaat etmek için çabaladılar. Fırtına duvarına çarptıklarında, çapraz giriş rüzgârları yağmur, buz ve tuzlu suyu Evan'ın yüzüne doğru sürükledi. Bir anda rüzgârın önünde koşmaya başladılar ve adayı çevreleyen havaya kapıldılar. Ama Kız Kardeşler'in etrafından dolaşamazlardı, içinden geçmek zorundaydılar.

Evan dümeni hafifçe kırdı ve geniş bir menzile yelken açana kadar döndüler. Flok yelkeni sıkı sıkıya salınmış olmasına rağmen, Evan hâlâ başlarının üstünden halatların koptuğunu duyuyordu. Küçük gemileri deniz suyu küpeştelerin üzerinden akana kadar yan yattı. Evan bir kez daha tüm gücüyle fırtınaya karşı geri itti, neredeyse muskası kuruyacaktı ve Destiny karaya oturmaktan kaçınacak kadar kendini düzeltti.

Yeke elinde gevşedi ve dümenin serbest kaldığını anladı. Onu kontrol etmek için elinde kalan tek şey yelkenleriydi. İleriye doğru koşarak, iç fırtına duvarını aşmak için ivmelerini korumak amacıyla umutsuz bir çabayla flok yelkenine hava bastı. Ve sonra, bir anda, karşı rüzgârlar kayboldu. Evan'ın hava koşullarının baskısı altında mizana, yürek parçalayan bir sesle

atladı ve öne doğru düşerek ana direği de parçaladı. Artık güverte arma ve yelkenlerle dolmuştı.

"Ash? Sasha? İyi misin?"

Ketch sakın denizlerde ilerlerken sesi ani sessizlikte yankılanıyor gibiydi. Omzunun üzerinden, ufukta beliren güneşin kanlı küresine kadar baktı.

Fırtına duvarı gitmişti.

FIRTINADA LIMAN

Jenna ve ejderhalar adaları aramaya devam ettiler ama Celestine ya da Lyss'ten hiçbir iz bulamadılar.

Çok uzun süre bekledin. Bu mesaj kafasının içinde yankılandı ve pişmanlığı iliklerine kadar işledi. Çok geç kaldın.

Haftalardır Celestine'e ulaşamıyordu ve Jenna zamanını dağın tepesinde saklanarak geçirmiş, Cas'ın hasarlı kanadını ve yavruların büyümesini eylemsizlik için bir bahane olarak kullanmıştı.

Jenna on bir beri kişisel intikam savaşını sürdürüyordu. Ateş ve patlayıcılar konusunda yetenekliydi. Düşmanlarının yuvalarını yakmak için ejderha kardeşlerinin yardımına ihtiyacı yoktu. Bir dahaki sefere tereddüt etmeyecekti. Bir dahaki sefere, başarısız olmayacaktı.

Ama şimdi, aciliyetin üstesinden gelmiş, nereye gideceğini bilmiyordu.

Jenna ve ejderhalar müzisyeni imparatoriçenin yıkık sarayından kurtardıktan bir gün sonra, Jenna bazı cevaplar almak için onunla oturdu. Müzisyenin sesinin olmaması görüşmeyi garip ve zahmetli bir süreç haline getirdi.

"Adın ne senin?" Jenna müzisyenin kucağındaki tableti işaret ederek "Adın ne?" diye sordu.

Dikkatli blok harflerle BREON yazdı. Bir an tereddüt ettikten sonra, D'TARVOS diye ekledi.

"Demek Tarvos'lusun?" dedi Jenna.

Omuz silkti, "Belki" der gibi.

Jenna Tarvos'un nerede olduğundan tam olarak emin değildi ama haritada bir yerde görmüş gibiydi. "Carthis'te mi? Sahilde mi?"

Breon başıyla onayladı. Zahmetle, kıvranan dikey bir çizgi çizdi. Eli titriyordu ve sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu. Yine de Jenna havadan çektikleri görüntülerden bunun Carthis kıyısı olduğunu anlamıştı. Alt uca yakın bir nokta ekledi ve TARVOS olarak etiketledi.

"Carthis'in güney kıyısında mı?"

Başını salladı, haritasını deşifre ettiği için memnun görünüyordu.

"Aileni tanıyor muydun?" Jenna artık pek umutlu değildi ama sormak zorundaydı.

Başını iki yana salladı. "Kaç yaşındasın sen?"

Elini salladı, sonra 16 yazdı.

"Yeteneğin nedir?" Jenna bir şekilde yanlış sorular soruyormuş gibi hissederek sordu. Önemli bir şeyi kaçırmış gibi.

Önce boğazını, sonra da enstrümanını işaret etti.

"Müzik mi?"

Başını salladı.

"Başka büyülü işaretli insanlar tanıyor musun?"

Başını sallayarak önce Jenna'yı, sonra da kendisini işaret etti.

"Evan Strangward adında bir korsanla tanıştın mı?"

HAYIR

Sen de onun gibi kokuyorsun, demeyi düşündü Jenna. Ama söylemedi. Ama yine yazmaya başlamıştı, sorgusuz sualsiz. Tableti kaldırdı.

CELESTINE KIZ KARDEŞİM OLDUĞUNU SÖYLÜYOR.

"Ne?"

Breon başını salladı. Sonra gözlerini sıkarak kapattı ve sanki başı ağrıyormuş gibi ellerinin topuklarıyla alnına masaj yaptı.

Jenna Breon'u inceledi, Celestine'le akrabalıklarının ipuçlarını arıyordu. Onun kokusunu içine çekti, kışkırtıcı derecede tanıdıktı.

Eğer Breon Celestine'in kardeşiye ve imparatoriçe onun, Jenna'nın ve Strangward'ın peşindeyse, o zaman-

"Cas."

Ejderha güneşin altında kahvaltıdan sonra uyuyordu. Tek gözünü açtı.

"Breon'un kokusu size başka birini hatırlatıyor mu?"

Cas devasa kafasını kaldırıp ona doğru savururken Jenna müzisyenden uzaklaştı. Yaklaştıkça Breon daha da solgunlaştı. Ejderha keskin bir nefes aldı. Breon gözlerini kapadı, dudakları sessiz bir dua gibi kıpırdadı.

Müzisyen Jenna gibi kokuyor, dedi Cas. Sonra başını ön ayaklarının üzerine koydu ve uykusuna geri döndü.

Jenna'nın aklı karıştı. Eğer Celestine, Strangward, Jenna ve Breon aynı kokuyu paylaşıyorlarsa, o zaman aynı kanı paylaşıyor olmalıydılar. Hepsinin kardeş olması mümkün müydü?

Bu haber ona bir kayrak düşmesi gibi çarpsa da, sanki derisinin altında bunu hep biliyormuş gibiydi. Sanki uzun zamandır gömülü bir geçmişini paylaşıyorlardı.

Koku hafızanın yeridir.

Yukarı baktı. Müzisyen oturuyordu, gözleri kapalıydı, yüzü terden parlıyordu, sanki özel bir acıya katlanıyormuş gibiydi.

"İmparatoriçe'nin şu anda nerede olduğunu biliyor musun?" Jenna söyledi.

ALEMLER.

"Neresi olduğunu biliyor musun? Hangi şehir?" Breon başını salladı, sonra yazdı:

GERİ GELECEK. ŞİMDİ GITMELİYİM.

"İmparatoriçe'nin neden peşimizde olduğunu biliyor musun?" Jenna söyledi. "Magemark yüzünden mi?"

Breon cevaplarının tükendiğini göstermek istercesine ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde kaldırdı. Sonra öne doğru eğildi ve sayfadaki harflere daha fazla vurgu yapmak istercesine Jenna'nın gözlerinin içine baktı. Solgundu, titriyordu.

"Sen iyi misin?" Jenna söyledi.

Parmağını ŞİMDİ GİTMELİYİZ yazısının altında gezdirerek soruyu geçiştirdi.

"Gitmeye hazırlanıyoruz," dedi Jenna. "Ama aradığımız başka biri daha var. Kaptan Gray. Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Breon tereddüt etti, Jenna'ya niyetinden emin değilmiş gibi şüphayle baktı, sonra tabletini eline aldı ve yazdı, NEDEN?

"Onu neden bulmak istiyoruz?"

Başını salladı.

"Çünkü ... çünkü biz arkadaşız. Onun için endişeleniyoruz."

Büyücü, sanki derisinin içinden bakıp kalbini okuyabilecekmiş gibi uzun bir süre ona baktı. Sonunda, "LYSS İMPARATORLUKLA AYRILDI" diye yazdı.

Lyss mi? "Lyss'i tanıyor musun?" Başını salladı.

ARKADAŞLAR.

"Yani Diyarlar'a geri mi dönüyor?" Breon başını salladı.

"O zaman yarın yola çıkarız," dedi Jenna, zihni hızla çalışıyordu. Şimdiye kadar Celestine'in gemileri burası ile Diyarlar arasındaki geniş okyanusun herhangi bir yerinde olabilirdi. Lyssa Wolf'un Celestine'i kuvvetlerini güneye götürmesi için ikna etmeye çalıştığını biliyordu ama imparatoriçenin onu dinleyeceğinin garantisi yoktu. Tüm sulak alan kıyısı kat edilmesi gereken çok fazla bölgeydi.

Jenna ejderhalara öğrendiklerini anlattı ve onlar da tekrar toparlanıp yola çıkmaya hazırlandılar. Güvenlikleri için liman kentinin kalıntılarını terk edip dağlara geri döndüler.

Ama genç, sihirli işaretli müzisyen kötü bir gece geçirdi. Sanki ateşi varmış gibi titriyor ve terliyordu ama teni soğuk ve nemliydi. Karnı ağrıyormuş gibi iki büküm oldu. Onu biraz olsun rahatlatan tek şey cafasa çalmaktı, ama müziği dinlemek gittikçe zorlaşıyordu, o kadar acı doluydu ki.

Ejderhalar endişeden kendilerinden geçmişlerdi. Dağların tepesindeki bir kaynaktan seçme çiğ keçi eti parçaları ve su getirdiler ama o neredeyse hiçbir şey yemedi. Onu oyalamak için akrobasi gösterileri yaptılar. Dağlardan parıldayan kuvars parçaları ve denizden karmaşık deniz kabukları taşıdılar.

Sonunda Jenna neyin rahatsız ettiğine dair bir ipucu bulabilmek umuduyla tekrar ellerini tuttu ama adamın acısı ve çaresizliği Jenna'yı boğdu. Yine de zihni eskisinden daha berraktı ve Jenna kıvrık bir borunun şeklini ve bazı buruşuk kahverengi yaprakları seçebiliyordu.

Jenna sonunda o zaman anladı. Jilet yaprağına bağımlı olduğunu düşündü. Yoksunluk çekiyor.

Büyücü hasta mı? Splash ellinci kez sordu.

Jenna yapraktan söz eder etmez ejderhalar adanın dört bir yanına dağıldılar ve pençelerini her tür yaprakla doldurarak geri döndüler ve incelemesi için onları çocuğun önüne bıraktılar. Çocuk başını sallamaya devam etti. Sonunda sarsılarak doğruldu, nöbet geçirirken uzuvları büküldü. Bu durum yavruları o kadar tedirgin etmiş ki, heyecanlarını kontrol edemeyerek havalanıp tekrar yere inmeye devam .

Sonunda Splash vücudunu çocuğun etrafına sararak sıkıca kucakladı ve nöbetler hafifleyip çocuk uykuya dalana kadar onu yakınında tuttu.

Bir kez daha, uçuştaki en zayıflar tarafından geride tutuluyorlardı.

O gece bir konsey düzenlediler. "Burada kalamayız," dedi Jenna. "Yuvayı yaktık ama Celestine hâlâ yaşıyor. Onu bulmamız gerek."

Avcı, Lyssa Wolf'u bulun dedi.

Spellsinger'la kal, dedi Splash, müzisyenin etrafındaki sarmallarını kesin bir havayla ayarlayarak.

"Büyücüyü arkamda bırakmak istemiyorum," dedi Jenna. "O da benim gibi işaretlenmiş. Belki de benim soydaşım olabilir." En azından, onun kendi hikâyesinin parçalarını bilebileceğini umuyordu.

Sen kal. Biz gidip Lyssa Wolf'u bulacağız, dedi Avcı.

Hayır, dedi Cas. Ya hepimiz gideriz ya da hepimiz kalırız.

Kısa kalkışlar ve inişler, alev patlamaları, kuyruk tokatlamaları ve agresif duruşlarla noktalanmış bir ejderha tartışması patlak verdi. Sonunda bir karara vardılar: İki gün içinde adadan ayrılacaklardı. Eğer büyücü o zamana kadar iyileşmezse, onu yanlarında taşımak ve yolculuktan sağ çıkmasını ummak zorunda kalacaklardı.

Ertesi sabah Jenna bir ejderhanın uyandı. Cas'a yaslanmıştı ama Cas yuvarlanarak uzaklaştı ve Jenna'yı kararsızca yere bıraktı.

Artık tamamen uyanmış olan Jenna ayağa fırladı. Kendisine Keçi Ayağı diyen genç ejderha alarmı veren kişiydi. Şafak nöbetindeydi. Sonunda Jenna onun ne bağırdığını anlayabildi.

Gemi!

Bir gemi mi yoksa birçok gemi mi? Cas söyledi.

Bir gemi, dedi Goat. Splash'ın düştüğü yer. Ejderhalar için Celesgarde sonsuza dek "Splash'ın Düştüğü Yer" olacaktı.

Jenna'nın kalbi göğsünde bir yumruk gibi sıkıştı. Celestine miydi? Eğer Diyarlara gidiyorsa, imparatoriçenin bu kadar çabuk dönmesi pek olası görünmüyordu. Tabii Kartaca anakarasına hızlı bir yolculuk yapıp tekrar geri dönmediyse.

"Büyük bir gemi mi?" Jenna, Keçi'nin gemilerin göreceli büyüklüğüne karar verme yeteneğinden pek emin olmasa da sordu. "İmparatoriçe'nin gemisi mi?"

Büyük gemi değil, dedi Goat. Küçük gemi.

Celestine'in kaptanlarından biri daha uygunsuz bir zamanda gelmiş olabilirdi. Ejderhalar intikam beklentisiyle kendilerini ateşli bir çılgınlığa sürüklüyorlardı.

Sonra Jenna başka bir şey fark etti. Martı sesleri, yarıklardan gelen buhar tıslamaları ve ejderhaların savaş çığlıkları dışında ürkütücü bir sessizlik vardı. Rüzgârın sürekli uğultusu kaybolmuştu. Işık da değişmişti. Işık da değişmişti.

Güneş ufku açmıştı, keskin ve parlaktı, artık bulut ve buz tarafından boğulmuyordu.

Fırtına duvarı yıkılmıştı.

Bu ne demek oluyor?

Korku titretti. İmparatoriçe olmalıydı. Başka kim bir fırtına duvarı inşa etme ya da yıkma gücüne sahip olabilirdi ki?

"Cas," dedi Jenna, kamp alanından zırhını getirip giyerken. "Sanırım bu Celestine olmalı. Eğer oysa, akıllı ve dikkatli olmamız gerekecek. Onu korkutup kaçırmak istemeyiz." Bunun bizi öldürebileceğinden daha iyi karşılanacağını biliyordu.

Ejderhalar sinsi, dedi Cas. Splash ve Pricker, siz Spellsinger. Slayer ve Goat, bizimle gelin, gemiyi bulun. Splinter, yüksekte kal ve başka gemiler olup olmadığına bak. Bu görevler konusunda belli bir miktar homurdanma oldu ama genç ejderhalar sonunda Cas'a boyun eğdiler.

Ejderhalar birer birer dağın yamacından havalanıyor, irtifa kazanmak için daireler çiziyor ve Jenna'nın Ağlayan Kız Kardeş'e geldiğinden beri görmediği bir şey olan gün doğumunun parıltısında kendilerini kaybediyorlardı. Jenna ve Cas en son uçanlardı. Hepsi yerden zar zor görülebilecek kadar yükseldiklerinde batıya, adanın liman tarafına doğru uçtular.

Jenna, Cas'ın omzunun üzerinden aşağı eğildi ve görmek için zorlandı. Yıkık şehir, sarayın molozları ve rıhtımın kalıntıları vardı. Ve orada, limanda demirlemiş küçük bir gemi vardı.

İmparatoriçe gemisi değil, dedi Cas. Çok küçükmüş.

Jenna gözlerini kıstı. "Gemide kimseyi görebiliyor musun?"

Bir şey hareket ediyor, dedi Cas. Ejderha onur muhafızları tarafından takip edilerek aşağıya doğru daire çizdi.

Çok geçmeden Jenna bile teknedeki ayrıntıları seçebildi. Ağır hasar görmüşe benziyordu, direkleri ve armaları ezilmiş ve kırılmıştı. İmparatoriçe'nin filosunda çok çeşitli gemiler vardı, çünkü sık sık ele geçirdiği gemileri hizmete sokuyordu. Yine de bu, mürettebatının çoğundan daha küçüktü.

Jenna dalgalandırdıkları yırtık pırtık bayrağı tanıyamadı; bu imparatoriçenin siren alameti değildi.

Jenna güvertede hareket eden üç kişiyi seçebiliyordu, gökyüzünden üzerlerine gelen ölümden habersiz ortalığı temizlemeye çalışıyorlardı.

Av.

Kaynama sırasında zarar görmüşler miydi?

İçinden geçerken Kaynama'ya zarar vermişler miydi?

Yuvayı yakmak mı? Cas umutla sordu. Jenna arkalarındaki yavruların heyecanlı korosunu duyabiliyordu.

Yuvayı yakın! Yavruları öldürün! İstifçiye sahip çıkın!

Jenna sihirli işaretini parmakladı. İmparatoriçe'ye yaklaştığında her zamanki gibi tepki vermiyordu. Yanmıyor, sızlamıyor ya da karıncalanmıyordu. Bunun yerine, zihninden o kadar hızlı görüntüler geçiyordu ki, herhangi birini zordu.

"Henüz değil," dedi. "Aşağı in."

Silahlarınız var, Cas uyardı. Kandırmaca olabilir.

Yine de ejderha irtifa kaybetmeye devam ediyordu. Jenna artık düşmanı tek tek işaretleyebiliyordu. Üçü de kulaklarının üzerine kadar indirilmiş saat başlıkları takıyordu. İkisi ufukta soluk şafak yıldızları gibi parlıyordu. Büyücülerdi ama Celestine'in ordusunda kullandığı türden değillerdi. Büyücülerden biri ince ve çevikti, kalan tek direğe tırmanıyor ve bir örümcek gibi armadan aşağı iniyordu. Diğer uzun boylu, iri yarı ve hareketlerinde daha bilinçliydi. Onunla ilgili bir şey Jenna'nın hafızasına kazınmıştı.

Üçüncüsü -bir kadın- cüssesi ve gücü dışında yetenekli değildi. İşe istekle sarılmıştı. Sorumlu olan örümcek gibi görünüyordu. Jenna imparatoriçeden hiçbir iz göremedi.

Gemiye yakıp gidelim mi? Cas söyledi.

Gemiye yakın! Yavrular koro halinde.

Jenna da aynı fikirdeydi ama sonra kırık gemiden yeni bir ses yükseldi. Örümcek şarkı söylüyordu, ortak dilde.

Arkadaşlarını neşelendirmeye çalışıyor gibi görünüyordu.

Arkadaş sarhoştı ve şişesinden bir
yudum almak için aşağı indi, oh
Bir şişe geçirme ve bir çınlama stingo
Denizci şişesini sever, OH!

Delikanlılar, ah, genç kızlar, ah
Denizci tıkırtıyı sever, bu
yüzden
Midden'de bir boğuşma ve pruvada bir
rıhtım Denizci kliketi seviyor, OH!

Jenna, müstehcen bir şarkı söyleyen birini diri diri yakmak
yanlış olur, diye düşündü. Kararsız bir şekilde havada asılı
kaldılar, Cas kanatlarının geniş hareketleriyle onları havada
tutuyordu.

Bırak korsan şarkısını bitirsin, Cas önerdi. Sonra gemiyi
yak ve git.

Jenna aerie'ye dönüp küçük geminin mürettebatı
onarımını yapıp gidene kadar saklanmaları gerektiğini
düşünmeye başlamıştı.

Yeminini hatırladı. Tereddüt etmeyeceğim. Başarısız
olmayacağım. Bu gemi İmparatoriçe'nin filosunun bir parçası
olmalıydı. Hiçbir düşman ya da rakip bu küçük savaş gemisini
sirenin inine gönderecek kadar aptal olamazdı.

Neye karar vermiş olursa olsun, artık çok geçti. Keçi
dönmeye devam etmiş, her tur onu su yüzeyine biraz daha
yaklaştırmıştı. Şimdi kanatlarını katladı ve bir meydan okuma
çıığı atarak denize doğru alçaldı. Yüzeye çarpmadan hemen
önce, güverteyi sıyrarak ileriye doğru fırladı, belli ki gemiyi
ejderha aleviyle baştan sona taramak istiyordu. Hedefine o
kadar odaklanmıştı ki, ayakta duran tek direktten bir ağ gibi
yayılan halatları fark etmeyi ihmal etti. Yüksek hızla onlara
çarptı, sonra ağır bir şekilde güverteye indi, kalan arma

üzerine geliyordu. Ne kadar çırpınırsa o kadar tuzağa düşüyordu.

Şarkı aniden kesildi. Dişi bağırarak gökyüzünü, Cas'ı ve Avcıyı işaret etti, sonra da geminin iki yanını saran silahlara doğru koşmaya başladı. Cas da güverteye doğru hamle yaptı ama örümcek büyücü çok hızlı ellerini onlara doğru savurdu ve bir rüzgârla savrulup baş aşağı yuvarlanmaya başladılar. Uzun boylu büyücü, başka herhangi birini cayır cayır yakacak bir alev topuyla onu takip etti.

Avcı kendi sortisine başladı, kör edici şafakta intikamcı bir ölüm perisi gibi çığlık atıyordu. Ama uzun boylu, iri yarı büyücü güvertede yerini korudu; bir eli tılsımının üzerindeydi, diğer eli ise bileğinin her hareketiyle geminin üzerine ışıltılı ağlar saçıyordu. Avcı, kendisi de ağa dolanmamak için son anda geri dönmek zorunda kaldı. Ejderha alevi sağanağı da barikatı aşamadı.

Keçi kendini kurtarmak için çırpınırken güvertedeki enkazın bir kısmını ateşe vermeyi başardı. Örümcek eliyle işaret etti ve büyük bir dalga güverteye çarparak onu söndürdü ve bu sırada Keçi'yi de söndürdü.

Jenna, bir hava durumu büyücüsü, diye düşündü. Hatırlaması gereken bir şey vardı.

Dişi kibriti çakarken toplar teker teker patladı ve mermiler çığlıklar atarak yanlarından geçti. Sonuç olarak, etkileyici bir savunma gösterisiydi. Gemilerin topları tatmin edici bir ses çıkarır, ancak bir ejderha kadar hızlı hareket eden herhangi bir hedefi vurmakta iyi değildirler. Tüm toplar ateşlendikten sonra, yeniden doldurmak zaman alacaktı. Bu sırada Keçi geminin donanımından geriye kalanları kıymıklara ve halatlara ayırıyor, bir yandan da çığlıklar atıyordu.

Yine de iki büyücü de yorgun görünüyordu, auraları kış güneşi kadar solgundu. Jenna savunmayı daha fazla sürdüremeyeceklerinden şüpheleniyordu.

Kimdi onlar? Keskin bir nefes aldı ama odun dumanından başka bir koku alamadı.

Bu arada, büyücünün sihirli barikatını aşıp umutsuzca dolanmış genç ejderhayı kurtaramadılar.

Jenna izlerken, uzun boylu büyücü Goat'un yanına ulaşmak için karışık döküntüler arasında mücadele etti. Bocalayan ejderhaya cesaret edebildiği kadar yaklaştı, ejderhanın ön bacaklarının hemen arkasında, Keçi'nin onu göremeyeceği bir yerde durdu. Görse bile kuyruğuyla, aleviyle ya da dişleriyle ona ulaşamazdı.

Cas, büyülü bariyerden kaçınmaya devam ederken cesaret edebildiği kadar alçaldı, kanatlarının gücü su yüzeyinde dalgalanmalar yarattı.

"Keçi!" Jenna bağırdı. "et!"

Büyücü duydu. Durdu ve başını kaldırıp baktı, eliyle gözlerini gölgeledi. Sonra başını salladı ve işine geri döndü. Bir elini ejderhanın yanına bastırdı ve alını Keçi'nin pullarına değecek kadar yaklaştı. Büyücü bir tılsım mırıldandı. Sesi ve sözleri tanıdık geliyordu. Yavaş yavaş Goat sustu, çırpınmayı bıraktı, başını güverteye eğdi ve gözlerini kapatıp mırıldandı.

Uzun boylu büyücü ceketinin altına uzandı ve elinde yeni bir şey parıldadı. Bir bıçak.

Keçi! Cas bir uyarı çığlığı attı. Ama büyülenmiş olan Keçi cevap vermedi.

Büyücü hileli saldırısı! Avcı hayal kırıklığıyla geminin üzerinde bir ileri bir geri gidip gelerek büyücünün barikatını defalarca alevlendirdi. Barikat soluyor, yer yer zayıflıyor gibi görünüyordu ve alev ara sıra geminin içine giriyordu. Sanki tehlikenin farkındaymış gibi, örümcek güverteleri tekrar tekrar ıslattı ve ejderhaları rüzgârla geri çekerken, dişi de yakalanan alevleri söndürdü.

Ama büyücü saldırmadı. Keçi'nin karnını deşmeye çalışmak ya da boğazını kesmek için ilerlemek yerine, genç ejderhanın uzuvlarını sabitleyen donanımı metodik bir şekilde kesmeye başladı. Ejderhanın etrafından dolanarak

Ejderhanın vücudunu sardı, hatta mücadele ederken onu boğmakla tehdit eden ipleri kesmek için ejderhanın sırtına çıktı. Keçi'yle konuştu ve ejderha sırt üstü yuvarlandı, böylece büyücü altındaki halatlara ulaşabildi.

Büyücü bıçak kullanmakta ustaydı. Keçi'nin bağlarından kurtulması uzun sürmedi.

İşte o zaman Keçi'den yükselen sıcaklık Jenna'ya büyücünün kokusunu getirdi -vahşi, sarhoş edici, kurt kokusu. Jenna'nın aklına bir görüntü geldi; Ardencourt zindanındaki bir sahne, kızıl saçlı şifacı Adam Wolf, büyüyle iltihaplanmış yarasının üzerindeki bandajları dikkatle kesiyordu.

"Kurt!" Jenna ağladı.

Nerede? Cas kulaklarını dikip gemiyi ve kıyı şeridini tarayarak, "Nerede?" diye sordu.

"İşte!" dedi Jenna ve ejderhanın sırtından atladı. Bu akıllıca bir hareket değildi, çünkü güverteden beklediğinden daha yüksekleydiler. Başarısız büyülü barikatın tam ortasına daldı ve sertçe güverteye çarptı. Orada yatarak nefesini vücuduna geri çekmeye çalıştı.

Birkaç dakika sonra, Cas onunla şifacının arasına indiğinde tüm gemi sarsıldı ve sıralandı. Kendini ejderhanın bacaklarının arasından dışarı bakarken buldu. Şifacı ayakta duruyordu, bacaklarını iki yana açmış, küçük bıçağını önüne uzatmış, çenesi yukarıda, savaşmaya hazırdı. Saat başlığının altından görünen bakır saçlarını, uzun, acı bakla gibi yüzünü, mavi-yeşil gözlerindeki inatçı kararlılığı görebiliyordu. Sonra kadın arkadaşı daha büyük kılıcını sallayarak onun önüne geçti. Yine de, bu iki küçük insanın tek bir büyük kılıçla neredeyse yetişkin bir ejderhaya karşı koyması gülünçtü.

Cas'ın kasları gerildi, başı öne eğildi ve Jenna onun onları alevler içinde bırakmasına saniyeler kaldığını anladı.

"Hayır!" Jenna, Cas ve hedeflerinin arasına sıçrayarak elini ejderhanın burnuna sıkıca yerleştirdi. "Erkek olan Lyssa

Wolf'un yavru arkadaşı."

Cas keskin bir nefes aldı. Kurt gibi kokuyor, diye kabul etti. Başını eğdi, çekici bir şekilde sırtarak kaya parçası büyüklüğündeki dişlerini ortaya çıkardı. Alev dişi mi?

Jenna bunun ejderha esprisi olduğunu biliyordu ama yine de kaşlarını çatarak ona baktı ve "Hayır," dedi.

Adam Wolf ve arkadaşına döndü. Kadının kılıcının ucu güverteyi gösterecek şekilde düşmüştü. Adam Wolf donmuş, gözlerini kırpmadan duruyordu. Bıçağı elinden kayarak ayaklarının dibindeki tahtalara çarptı. "Jenna?" dedi kısık sesle, bir adım öne çıktı, vücudu hayal kırıklığına uğramayı beklercesine temkinli bir şekilde eğilmişti.

Jenna şifacıya doğru uçu ve ona o kadar sert çarptı ki ikisi de neredeyse geriye doğru devriliyorlardı. Onu kendine çekti, kalbinin o tuhaf denizci kıyafetlerinin ve kendi deri zırhının içinde çarptığını hissetti. Parmaklarıyla geniş sırtında gezindi, omurgasının dibine kadar yürüdü, kaslı kığını sıktı ve onu sıkıca bedenine çekti. Adam eskisinden daha zayıf, daha yıpranmış görünüyordu.

Burnunu adamın omzuna bastırdı, onu içine çekti, yakın geçmişini okudu. Ardencourt'a geri döndüğünde, her zaman hafifçe otlar, ilaçlar, kan ve çay kokardı. Şimdi ise tuzlu su, deniz havası ve ter kokusu onun kurtsu temelini kaplıyordu. Yüzünü yukarı kaldırdı ve dudaklarının birkaç santim aralıkta olduğunu gördü. Adamın sakallı yüzünü ellerinin arasına alarak onu vahşice öptü.

Jenna belli belirsiz, tepesindeki ejderhanın kanat çırpışlarını duydu, rüzgârın saçlarını karıştırdığını hissetti. Kafasının içinde Cas'ın sesini duydu. Avcı! Splinter! Kıyıda bekle. Jenna belki de kurtla çiftleşiyordur.

Yanakları alev alev yanan Jenna bir anda etrafının seyircilerle çevrili olduğunun farkına vararak geri adım attı. Keçi, başı neredeyse onlara değene kadar karnının üzerinde ilerlemişti. Adam Wolf'un kadın arkadaşı ağız açık bir şekilde bakıyordu. Cas onun arkasında geziniyordu, sıcak, hafif kükürtlü

nefesini ensesinde hissetti. Müdahale etmeye hazır, ölçekli bir refakatiyi andırıyordu.

Ve sonunda örümcek iki botunu da güverteye vurarak armadan aşağı atladı. Nöbetçi ŗapkasını çıkarıp selam verene kadar Jenna onun korsan Evan Strangward olduğunu anlamadı.

Adam Wolf'a, "Sana onun hayatta olduğunu sylemiŗtim," dedi.

BORDERLANDS

Destin, Oden's Ford'daki kısa ortaklıkları sırasında Darian Kardeşler tarafından geri püskürtülmüştü. Fellsian prensine suikast düzenlemekte başarısız oldukları için hem itilmiş hem de hayal kırıklığına uğramıştı. Geçmişlerini asla çok derinlemesine araştırmamıştı çünkü bunun tek seferlik olmasını planlamıştı. Onları kullanmasının tek nedeni Kral Gerard'ın yüzyıllardır süren Oden's Ford Barışı'nı ihlal suçunun başka bir yere atılmasını istediğini açıkça belirtmesiydi.

Bu fiyaskodan sonra Destin bir daha asla fanatiklerle çalışmamayı aklına not etmişti.

Söylemesi yapmasından daha kolaydı. Jarat bu karga cinayetini Destin'e verdiğinde, kuzeye doğru yola çıkmadan önce katedralin kütüphanesinde biraz araştırma yapmıştı. Bin yıl önce Malthus Kilisesi'nin patriklerinden biri olan Aziz Darian ve Darian Kardeşler olarak bilinen, yeteneklileri Diyarlar'dan yok etmeye kararlı takipçileri hakkında pek çok bilgi vardı. Ancak Darian ve yandaşları ortadan kaybolmuş gibi görünüyordu. Yüzyıllardır onlar hakkında hiçbir şey yazılmamıştı.

Görünüşe göre şimdi Darian kardeşliği yeni bir liderle yeniden canlanmıştı. Destin modern Lord Darian hakkında çok az şey bulabilmişti. Toplayabildiği iki bilgi kırıntısı, onun bir büyücü olduğunu ve kuzeyde bir yerde yaşadığını gösteriyordu.

Sanırım bu onu bir büyücü yapıyor, büyücü değil, diye düşündü Destin. Ve onu bulmanın zor olduğu bir yerde

bir büyücüye çarpmadan bir taş bile atamaz. Bu utanç vericiydi çünkü Destin yeni Darian'a müritlerini geri vermekten çok mutluydu.

Bu arada, kana susamış rahiplerden oluşan bir bölüğün gönülsüz kaptanı olarak görev yaptı. Kelimenin tam anlamıyla kana susamış. "Destin onlara, "Sizin işiniz büyücüleri yakalamak," dedi.

onları kurutmak için. Anlaşıldı mı?" Ancak tehditler, gözleri cennette olanları pek etkilemedi.

Neyse ki, Delphian garnizonundaki birkaç şanssız büyücü dışında, Destin genel nüfus arasında yetenekli kimse bulamadı. Ne de olsa büyücüler istedikleri yerde yaşayabilirdi. Durum böyleyken, neden Delphi'yi seçsinler ki? Bununla birlikte, Jarat'ın ordusu Fells'e girdiğinde bolca büyücü bulacaklarından hiç şüphesi yoktu.

Daryalılar saklanan büyücüleri aramak için etrafı koklarken, Destin de kuzeydeki askeri durum ve kayıpthane aileleri ile Arden'in ana kraliçesi ve prensesinin yeri hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmeye çalışıyordu.

Ayrıca sulak alan kıyısı boyunca kaçak korsanların görülme olasılığı hakkında da araştırma yaptı. Çok sayıda korsan görülmüştü ama bunların hepsi doğudaki imparatoriçeye ait gemiler gibi görünüyordu. Savaşın İstilacılar Körfezi'nden sınır kasabası Spiritgate'e ve batıda Alyssa Platosu'na kadar şiddetli olduğu bildirilmişti.

Kralın yarın kuzeye yürüyeceklerine dair haber göndermesi ve Destin ile yordakçalarına da birlikte yürümeleri emrinin verilmesi neredeyse bir lütuftu.

Yürüyüş günü, Delphi'deki her gün gibi soğuk ve kötü başladı. Destin yürümeyi değil, ata binmeyi seçmişti. Fells ve halkı hakkında çok fazla istihbarat toplamış birine göre, generalin pençesinden kurtulacak yaşa geldiğinde sınırın kuzeyinde çok az zaman geçirmişti.

Arden ordusu Delphi'de kayıplar vermiş olsa da, Marisa'ya tırmanırken sayıları hâlâ binlerle ifade ediliyordu

Pines Geçidi, geçmişte pek çok güneylinin mezarlığı. Çizgili atkılarıyla dikkat çeken paralı askerler, askerlerin yarısına yakınıni oluştuyordu. Destin, kralının paralı askerlerine düzenli birliklere ödediğinden daha iyi ödeme yapıp yapmadığını merak etti. Öyle olmasını umuyordu.

Kral Jarat'ın havaya rağmen keyfi yerindeydi, güzel bir atın üzerinde hoplaya zıplaya ilerliyordu, tasmalı büyücülerden oluşan özel muhafızları da ona ayak uydurmaya çalışıyordu. Öldürmek için giyinmişti.

-Kelimenin tam anlamıyla, bir general üniforması içinde, eyerinin çizmesinde babasının iyi kullanılmış kılıcıyla. Piyade kollarının sonunda, Jarat'ın Fellsian Sarayı'nda kendini evinde hissetmesi için gereken her şeyi taşıyan tekerlekli arabalar vardı. Parlak bir not vardı: Jarat'ın kuzeye giden uzun yolda acil bir tadilata ihtiyaç duyması ihtimaline karşı, Destin'in arkadaşı ve bir zamanlar ajanı olan terzi Jocelyn Fournier de araba konvoyuna katılmıştı.

Destin kendisini konvoy ile ordunun minibüsü arasında konumlandırdı. Her zamanki kuralına bir istisna yapmış ve standart askeri kıyafetler giymişti. General sayesinde savaş alanında nasıl hareket edeceğini biliyordu. Vur-kaç pusularıyla ünlü bir ülkede göze çarpmamak en iyisiydi. Tepede bir klan okçusu olsaydınız, kime nişan alırdınız; bir generale mi, hor görülen bir casus şefine mi, yoksa sıradan bir askere mi? Eğer tepelerde büyücüler varsa, elbette yetenekli olduğu anlaşılır ve kesinlikle avlanırdı.

Bir dava uğruna ölmesi gerekiyorsa, öyle olsun, ama seçme şansı olsaydı, Arden'in genç kralı için ölmemeyi tercih ederdi.

Geçide doğru yavaşça tırmanışları ürkütücü bir şekilde olaysızdı. Eski askerler omuzları kambur, yüzleri asık, gözleri yamaçları ve önlerindeki patikayı tarayarak at sürüyorlardı. Yeni askerler ve şeritler birbirlerini dürtüyor, kuzeylilerin uyumuş olması gerektiği konusunda endişeyle şakalaşıyorlardı. General Bellamy ve subayları her yerde görünüyor, düzenleri sıkılaştırıyor, gözcülerle görüşüyor, çamura saplanan arabaların kazılmasını yönetiyorlardı. Onlar ne zaman

Marisa Pines Kampı'na yaklaştıklarında yolda, temizlenene kadar ilerlemeyi imkânsız kılan büyük bir kaya parçasına rastladılar.

Bu konuda içimde kötü bir his var, diye düşündü Destin. Atından indi ve bariyeri temizlemek için büyücüleri bir ekip halinde organize ederek yardım etti. Bunu uyurgezer gibi yaptıklarında, Destin yoldaki enkazı kaldırmak için derme çatma bir takoz kurdu.

Her zaman mühendis olmak istediğini düşündü.

Yayların ilk şakırtısını duyduğunda yol hâlâ büyük ölçüde kapalıydı. Askerler ve subaylar, patikanın her iki tarafındaki tepelerden üzerlerine ok yağarken siper almaya çalıştılar. Bakır başlı okların yaylım ateşiyle etkili bir şekilde kıştırılmışlardı ve yolun tıkanması nedeniyle ilerlemeleri ve menzil dışına çıkmaları engellenmişti.

Büyücüleri kralın etrafını sarmış, tepeleri defalarca alevle süpürüyorlardı. Çalılıkları kömürleştirdiler ve ağaçları ateşe verdiler ama bakırbaşlar bundan etkilenmemiş gibi görünüyordu.

Bir grup asker, okçuları temizlemek amacıyla yamaçtan yukarı tırmanmaya başlamıştı ama içlerinden herhangi biri tepeye ulaşabilirse şanslı sayılırlardı.

Destin Bellamy'ye yaklaştı. "Bakır kafalar tılsım takıyor olmalı, bu da doğrudan büyülü saldırıları etkisiz kılıyor. Eğer kuvvetlerimizi geçidin birkaç yüz metre güneyine çekebilirsek, uçurumun yüzeyini patlatıp onları yerinden edebiliriz."

Bellamy elleri kalçalarında Destin'i inceledi, sonra uçurumun yüzüne baktı. "Geçidi tamamen kapatma riskini göze almış oluruz," dedi.

"Artık kapalı," dedi Destin, "ve yukarıdan sürekli ateş altındayken orayı temizleyemeyiz. Elinizdeki büyücüleri kaybedeceksiniz."

Bellamy, "Bu arabaları geri döndürmek neredeyse imkânsız olacak," dedi. Ki bu doğrudu. Ardenine ordusu dev bir Bruinswallow constrictor sliding through a rabbit gibiydi.

Yuva. Kendi etrafında dönemezdi ama parçalar dönebilir ve geldikleri yöne doğru ilerleyebilirlerdi.

"Şimdilik arabaları bırakın. Adamları taşıyın."

Bellamy büyüü sığınağına kapanmış olan Jarat'a bir bakış attı. Çenesini ovuşturdu, sonra arkasını döndü ve geri çekilme emrini verdi. Kollar geldikleri yoldan geri yürüdüler, Jarat'ın arabalarının etrafında bir nehir gibi ayrıldılar ve onların ötesinde birlikte aktılar.

Arden Kralı onlara doğru atını mahmuzladı. "General Bellamy! Ne yapıyorsunuz? İleri gitmeliyiz, geri değil! Uymamız gereken bir program var."

"Bu benim fikrimdi, Majesteleri," dedi Destin, alışılmadık bir centilmenlikle. Ardenine ordusunun yükselen genç yıldızının kendi tarafında olmasının faydalı olacağını düşünüyordu. Ayrıca Bellamy'den hoşlanıyordu. Ayrıca, bu doğrudu. "İlerlemeden önce okçuları tepelerden temizlememiz gerekiyor, yoksa bir tugay oluşturacak kadar adamımız kaldığı için şanslı sayılırız."

Kral kaşlarını çattı. "Bunun işe yaramasını umsanız iyi olur," dedi. Üzengilerinin üzerinde durdu ve atının dizginlerini sıkı sıkı tutarken, düşüş bölgesi askerlerden temizlendi ve geride sadece arabalar kaldı. Destin büyücülerini büyüü bir kalkanın arkasına dizdi ve onlara düşman okçularının görüş noktasının hemen altındaki kayalıkları hedef almalarını emretti.

Büyücüler her iki taraftaki kayalıkları patlatarak parçalanmış kayaları, çakılları ve savrulan okçuları yola döktüler. Okçuların tehlikeyi fark edip geri çekilmeleri uzun sürmedi.

Ne yazık ki, devasa bir kaya parçası kralın değerli arabalarından birine doğrudan çarptı ve arabayı kırmızı Tamron şarabıyla ıslatılmış kıymıklara, ipeklere ve satenlere dönüştürdü.

Destin ve büyücüler enkazı temizlemek ve yolu açmak için çalışırken, Jarat'ın kâhyası ve hizmetkârları dağınıklıktan kurtarılabilecek olanları kurtardılar. Dört saat sonra, geçit çoktan dağın gölgesine girmişti,

tekrar yola koyuldular, gece için kamp yapmak zorunda kalmadan önce diğer tarafta ortaya çıkmaya kararlıydılar.

Ertesi sabah terk edilmiş bir Marisa Pines Kampı'na girdiler. Kamp yüzyıllar boyunca birçok kez yağmalanmış, fethedilmiş ve yakılmıştı. Sadece hiçbir zaman fethedilmiş olarak kalmamış. Destin, kamp sakinleri muhtemelen tahliye işini bir bilime dönüştürmüşlerdir, diye düşündü. Omuzlarını kamburlaştırıp çevredeki tepeleri tararken yüzlerce çift gözün onlara baktığını hayal etti.

Tecrübeli askerler bu hayal kırıklığını metanetle karşıladı. Marisa Pines, geçit boyunca tekrarlanan saldırılarda büyük miktarlarda güneyli kanı dökülmesine sahne olmuştu.

Öte yandan, Jarat'ın genç ve kıpır kıpır derebeyleri öldürecek kimse kalmadığı ve yağmalanacak çok az şey olduğu için çok üzgündü. Onlar her şeyi yakıp yıkmaktan yanaydı ama Jarat "kazandıkları" toprakları korumaya neredeyse özel bir ilgi duyuyordu. Tüm ordu gece boyunca ıssız köyün kuzeyindeki vadide kamp kurdu.

Destin bir kez bile gözlerini kapatmadı.

Ertesi gün, nispeten düz olan Vadi'de kuzeye doğru, rahatsız edilmeden ilerlediler. Tarlalar ekilmiş, meyve bahçeleri çiçek açmıştı ama ne çiftçiler ortalıkta görünüyordu ne de ordunun boş karnını doyuracak taze yiyecek ya da hayvan vardı. Yanlarında erzak getirmişlerdi ama uzun bir kuşatma onları çabucak tüketebilirdi.

Destin, bu "istilanın" gidişatına bakılırsa, cadı kraliçenin kapıları açabileceğini ve kayıp Ardenine rehinelerinin de katılacağı bir hoş geldin partisi düzenleyebileceğini düşündü.

Tabii bu büyük bir tuzak değilse ve biz de tuzağın içine doğru yürümüyorsak.

KINGMAKER

Neyse ki Robert'ın omzunu delip geçen ok geride temiz bir yara bırakmıştı. Güneyde çok az büyücünün iyileştirme konusunda deneyimi olmasına rağmen, Marc DeJardin Ardencourt'taki iyileştirme salonlarında biraz zaman geçirmişti. Robert'ın omzunu, hastasından aldığı kesin talimatlar doğrultusunda tedavi etmiş ve gösterişli bir yara izi bırakmıştı.

Hal rahatlamıştı ama öfkesi ve hayal kırıklığı dinmemişti. Robert taç savaşındaki ilk kayıp olabilirdi.

Suçlu okçuları bulup duvarlara asma isteğini bastırdı. Sorun askerler değil, diye düşündü. Emir altında hareket ettiklerine şüphe yoktu.

Hal sahadaki performansı ile orduda yükselmeyi ummuştu ve bir noktaya kadar da başarmıştı. Sonra doğrudan General Marin Karn'la karşılaştı ve Arden'in zehirli politikasına karşı cesaret, beceri ve stratejinin asla kazanamayacağını anladı.

Otuz yılı aşkın bir süredir imparatorluk acımasız bir kralın çizmesi altında sıkışıp kalmıştı. Onlarca yıl süren savaştan ve bunun kan ve hazine olarak bedelinden sonra Hal, bir despotun diğeriyle takas edilmesinden daha fazlasını istiyordu. Kuzeyde daha iyi bir sistem görmüşü ve Fells'i imparatoriçeye ve hayatta kalmasını tehdit eden her kim olursa olsun ona karşı savunarak bu sistemi desteklemeyi planlıyordu.

Yine de, olan biten her şeye rağmen, imparatorluğa olmasa da anavatanına olan sadakatini korudu. Arden'in gelenekleri, dili ve adetleri iliklerine kadar işlemiştir. Bu haliyle Arden yeni bir iç savaşa sürüklenecek gibi görünüyordu ve bu da Celestine için kolay lokma demektir. Bir şekilde memleketine daha iyi bir yönetim getirmek zorundaydı ama yüzlerce yıldır özgürlük nedir bilmeyen bir diyarda bunu nasıl başaracağına dair hiçbir fikri yoktu. Ama adım atmazsa bunun gerçekleşmeyeceğini biliyordu.

Hal'in babası, Hal'in davetini kabul ederek saraya gelip konsey toplantısı yapan tek derebeyiydi. Diğer thane'ların çoğu çoktan evlerine çekilmiş, intikam planları yapmaya başlamıştı.

Böylece Matelon'un adamları kendilerini kralın şarabını içerken ve kralın masasında yemek yerken buldular. Hal'in babası, Hal'in şüphelenmeyen müttefiklerini alt etme şeklinden dolayı sevinçten başı dönüyordu.

Belki de baş dönmesi çok ağır bir kelime oldu. Lord Matelon hâlâ Hal'in Ak Meşeler'in yasakçılarını diğer herkesle birlikte kapıların dışında bırakması konusunda ısrar etmesinden şikâyetçiydi. Ruh hali imparatorluğun en iyi şarabının da yardımıyla hızla düzeliyordu.

Lord Matelon, "Tarafsızlık görüntüsünü sürdürme ihtiyacını anlıyorum," dedi, "ama şimdi kazandığımızı eve götürmekte yanlış bir şey yok."

"Buraya bir iç savaşı bitirmeye geldim," dedi Hal, "yeni bir iç savaş başlatmaya değil."

"Kesinlikle," dedi babası. "Sana kaç kere söyledim, bir iç savaşta kimse kazanamaz diye? Bir savaş önlemenin anahtarı, isyancıların en başından itibaren umutsuz olduğunu bilmelerini sağlamaktır. Ezici güç, bizi devirme düşüncelerinin cesaretini kıracaktır. Ailelerimizin peşinden kuzeye gitmek için ne kadar isteksiz olduklarını gördünüz. Muhtemelen bunun

Onları bizden gelecek bir saldırıya karşı savunmasız hale getirmek için başka bir numara."

Hal diğer veliahtların kuzeydeki girişimine katkıda bulunmasını beklemiyordu ama hoş bir sürprizle karşılaşmaya da hazırды. Haber gönderen tek kişi genç Rafe Heresford'du ve muhtemelen taht için yapılacak herhangi bir yarışta galip gelme şansının olmadığını biliyordu. Sadece bu da değil, geriye kalan tek ailesi kuzeye götürülen ailesiydi.

"Seninle geleceğim, Hal," dedi Robert, yanakları zaferden ve biraz fazla şaraptan kızarmıştı. "Neredeyse eskisi kadar iyiyim."

"İkiniz de kuzeye gitmiyorsunuz," dedi Matelon. "Size burada ihtiyaç var."

Hal ve Robert babalarına baktılar.

İlk kez Hal konuştu. "Birleşikthane ordusuna liderlik etmeyi kabul ettiğimde, Ardencourt'u almayı başardığımızda kuzeye yürümek istediğimi söylemiştim." Durakladı, sonra devam etti. "Sözümü tuttum."

Lord Matelon masanın altındaki köpeklerle bir kemik attı, sonra da Hal'e bir kemik attı. "Kuzeye bir ordu gönderemezsin demiyorum evlat," dedi. "Ordunun başka birinin alması gerektiğini söylüyorum. Belki Heresford, çünkü gitmeye istekli görünüyor."

Hal, "Yapmaya yemin ettiğim işi yapması için Heresford'u göndermiyorum," dedi. "Eğer benimle gelmek istiyorsa, sorun değil."

"Bakın," dedi Lord Matelon, "ordular dayanmaz. Elimizdeki avantajı kullanmalıyız. Şehir ve yanımda getirdiğim sancaktarlara ek olarak binden fazla tecrübeli askerimiz var. Şimdi yapacağımız bir güç gösterisi daha fazla kan dökülmesini engelleyecektir. Taç giyme törenini bir hafta içinde düzenleyeceğiz."

"Taç giyme töreni mi?" Hal'in midesi botlarının içine gömüldü.

"Evet," dedi babası. "Ben imparator olarak taç giydiğimde, aşağı diyarlara ulaşip onlara daha fazla özerklik sunacağız. -en azından geçici olarak- destekleri karşılığında. Eğer Jarat

kuzeye yaptığı istiladan kurtulursa, tahtının işgal edildiğini görecektir. Diğer thane'ler Jarat'ın ona karşı silahlandıkları için onları asla affetmeyeceğini bilecek, bu yüzden bizimle birlikte hareket etmek zorunda kalacaklar. Özellikle de kaybettikleri mülkleri geri almak istiyorlarsa."

"Peki ya annem ve Harper?" Robert sesini yükselterek konuştu. "Onlar da listenizde var mı?"

"Sen kendini unut evlat," diye tersledi Lord Matelon. "Eğer Heresford onları geri almazsa, güneydeki gücümüzü pekiştirdikten sonra serbest bırakılmaları için pazarlık yapacağız."

"Kiminle pazarlık yapacağız?" Hal söyledi. "İmparatoriçe kuzey kraliçeliğini istila ederse, herhangi bir müzakere için şartları belirleyen kişi o olacaktır."

Lord Matelon, "İmparatoriçe'ye olan bu takıntınızı anlayamıyorum," diye homurdandı.

Hal, Teğmen Karn'ın rehinelerin kurtarılmasından sonra söylediklerini düşünmeden edemedi. Belki baban kral olarak taç giyer. Kral Arschel. Bu arada, imparatoriçe yürüyor. Bu , kimin kazanacağını çok kısa bir saltanatı şüpheleniyorum.

Hal bir Matelon'du ve iyi bir asker, saygılı bir evlat, kralın sadık bir tebaası olarak yetiştirilmişti. Şimdi, belki de bunların hiçbirisi değildi.

Derin bir nefes aldı. "Yanıyorsunuz baba."

İri başını kaldırdı, kalın kaşları birbirine yaklaştı. "Yanlış mı? Ne demek istiyorsun?"

Hal babasının gözleriyle karşılaştı ve Robert'ın gözlerindeki baskının farkında olarak bakışlarını tuttu. "Emrimizde bin tecrübeli asker olduğunu söylemiştin. Aslında benim iki bin tecrübeli askerim var. Senin de sancaktarların var. Belki."

"Ne diyorsun, Halston?" Babası, Hal çocukken çok korkutucu olan o bas gümbürtüsünü kullandı. Ama Hal çocuk değildi, artık değildi.

"Ben verdiğim sözleri tuttuğumu söylüyorum," dedi Hal, "sen de bana verdiğin sözleri tutacaksın."

Lord Matelon ellerini masaya vurdu. "Büyük resmi göremiyorsunuz. Yirmi beş yıldan fazla bir süredir Gerard Montaigne'in altında acı çekiyoruz. Bu bizim bunu değiştirme şansımız. Biz krallar soyundan geliyoruz. Geçmişte de yönettik. Şimdi de yönetmememiz için hiçbir neden yok."

"Büyük resmi göremeyen sensin," dedi Hal. "Yerel çekişmeler gözünü o kadar kör etmiş ki kuzeyde toplanan fırtınaları fark etmemişsin. Sana anlatmaya çalıştım ama dinlemedin. Biz pozisyon kapmaya çalışırken imparatoriçe kuzeyi fethedecek ve sonra bizi de fethedecek."

Babasının çenesi çalışıyordu ve alnında boncuk boncuk terler parlıyordu. Bu mahalleden gelen direnişlere alışık değildi. Hal onun argümanlarını sıraladığını ve işe yarayacak bir argüman bulmaya çalıştığını anlayabiliyordu.

"Eğer mesele veraset ise, oğlum, emin ol benden sonra sen hüküm süreceksin. Ben yaşıyım, sen gençsin, bu yüzden uzun süre beklemen gerekmeyecek. Bu arada, seni ordularımızın başına geçireceğim. Uygun bir evlilik için pazarlık yaparız, belki de aşağı diyarlardan bir prensesle. Yüksekleri hedeflememek için bir sebep yok. Bir imparatorluğu ve senden sonra çocuklarını yönetecek ve Diyarlara kalıcı bir barış getireceksin. Bence beklediğinize değdiğini göreceksiniz." Matelon ayağa kalktı. "Bunu bir düşün evlat, haklı olduğumu göreceksin." Babası bu sözlerle salondan çıktı.

Babaları gittikten sonra Hal ve Robert masada kaldılar. Robert biraz daha şarap doldurdu.

"Beni bir kez bile dinlemedi," dedi Hal, parmağını bardağının kenarında gezdirerek.

Robert, "Çünkü ikimizin de üzerine binmeye alışkın," dedi.

Hal, "Ondan çok şey öğrendim," dedi.

"Ve ikimizden de hiçbir şey öğrenmedi," dedi Robert. Hal'e yan yan baktı. "Tahtı senin alman gerekecek, biliyorsun."

"Sen al," diye hırladı Hal. "Jarat senden çok daha yaşlı değil ve sen işi ondan daha iyi yaparsın. Başına tacı kendim koyacağım."

"Tahtı alamam," dedi Robert. "Ordunuz bunu kabul etmez. Bir hafta içinde ölmüş olurum." Durakladı. "Sen kalıp yönetirsen, ben de orduyla kuzeye giderim."

Hal başını salladı. "Benim liderlik etmem gerekiyor. Gönüllü isteyen bendim. Alınmayın ama tecrübeli olan benim. Evde oturup onları -ve sizi- tehlikenin içine göndermeyeceğim."

Robert, "Politikacılar böyle yapar," dedi.

"Bu benim taht için uygun olmadığının kanıtı." "Tahtı boş bırakıp kuzeye gidersen iddia edecek. Muhtemelen babam, bir başkası onu itene kadar. Kan dökülmeye devam eder ve imparatoriçe gelip kalanları alır."

Hal kardeşine baktı. "Kazanabilirim, biliyorsun."

Robert iki elini de kaldırdı. "Yapmayacaksın demiyorum. Eğer yaparsan, bir harabe olmasa bile bir karmaşaya geri döneceksin. DeLacroix ya da Tourant tahta geçerse, peşinden suikastçılar gönderecek ya da seni yenmek için imparatoriçeyle işbirliği yapacaklar. Tıpkı eski günlerdeki gibi."

"Ne zaman politikacı oldun?"

"Babamın hırsını miras almamış gibi görüldüğünüze göre birileri öyle olmalı."

Hal güldü. "İstekli olmadığımıdan değil," dedi. "Var." Eğer hâlâ yaşıyorsa, Lyssa Gray'le ilgili hedefler. Eğer hayatta kaldıysa. Görev çantasında sevgilisinin bir minyatürüyle savaşa giden her asker gibiydi. Savaş bittikten sonraki hayatın sembolü.

"Paramı sana yatırıyorum."

"Yanlış atı destekliyor olabilirsin."

"Şansımı deneyeceğim," dedi Robert. "Demek istediğim, eğer babam tahta geçerse, asla istediğinizi elde edemezsiniz. İmparatoriçe kapıyı çalana kadar burada kalman ve gündemini desteklemen için her zaman nedenleri olacak. Eğer işbirliği yapmazsanız, sizi de tıpkı Anne ve Harper'ı gözden çıkardığı gibi gözden çıkaracaktır."

"Bu çok sert," dedi Hal. "Bu her zaman onun politikası olmuştur, pazarlık yapmamak-"

Robert, "Onun için bahaneler üretmeyi bırakmanın zamanı geldi," dedi. "Her zaman yaptığımız şey bu. Babam yirmi beş yıldır sahip olduklarımıza kıyasla iyi görünüyor. Ama yeterince iyi mi?" Durakladı ve Hal bir şey söylemeyince devam etti. "Politikanızın ne olduğuna karar vermenin ve istediğiniz şeyin peşinden gitmenin zamanı geldi."

"Bu kadar şarap yeter," dedi Hal, kadehini yere bırakarak. "Mantığın sesi gibi konuşmaya başladın." Başını eğdi. "Neden başka kimse inanmazken sen bana inanıyorsun?"

Robert, "Sana her zaman inandım, Hal," dedi.

Hal dirseklerini masaya dayamış, çenesini kavuşturduğu ellerinin üzerine koymuş, öfkeyle düşünüyordu. Tacı kapanın elinde bırakmadan kuzeye yürümenin bir yolu var mıydı?

Kendisini desteklemeleri halinde büyücülere özgürlük sözü vermişti. Babası tahta çıkarsa, bunun da uygunsuz olacağını hissediyordu. Bir söz daha tutulmamış, büyücülere kin bırakılmıştı. Büyücüler artık tasmaları tarafından hapsedilmeyecekti.

"," dedi Hal. "İşte düşündüğüm şey."

Ertesi sabah erkenden Hal, kendisini kral ilan etmeye çok hevesli olan subaylarla bir araya geldi ve planları için onların desteğini aldı. Bu adamlarla olan geçmişini kendi gündemini ilerletmek için kullanmasının haksızlık olabileceğinin farkındaydı ama kendisine duydukları güvenin dürüstçe kazanıldığını düşünmek hoşuna gidiyordu. Thad Mercier, Hal'in yokluğunda şehrin askeri komutanı olarak görev yapmayı kabul etti. Mercier iyi biriydi.

Subay ve asker arkadaşları tarafından saygı görüyordu. Sonra o ve Mercier, Dejardin ve büyücülerle buluştu. Bu süre zarfında Hal ve Robert babalarından gelen ve buluşma talep eden birkaç mesajı görmezden geldiler.

Hal, Jan Rives'ten Robert'ın yanında şehrin levazım subayı ve kâhyası olarak görev yapmasını istedi. Yaşlı çavuşun babasına olan sadakati göz önüne alındığında Rives'in kabul etmesini beklemiyordu ama kabul etti.

"Zamanı geldi," dedi Rives. "Her şeyi berbat ettik. Eğer değişim istiyorsak gençlere yer açmalıyız."

Hal'in taç giyme töreni iki gün sonra Jarat'ın küçük salonunda gerçekleşti. Hal, Jarat'ın taç giyme töreninde bulunmamıştı ama kendisinininkine benzer bir tören olduğunu düşünmek zorundaydı. Kuşatma altındaki bir hükümdara yakışır şekilde küçük, aceleci ve gizliydi.

Uygun bir taç bulmak için kraliyet kasasını aramışlardı ama Jarat kraliyet kıyafetlerinin çoğunu yanında taşımış gibiydi. Sonunda küçük bir taç bulmuşlardı, aslında daha çok bir halkaydı ama Hal'a yakışmıştı.

Geleneklere göre törene kilisenin müdürü başkanlık etmeliydi ama Hal'in Fosnaught'un başka bir laf kalabalığına ihtiyacı yoktu. Bunun yerine, Malthus Kilisesi'nin yerine geçmeye istekli esnek bir rahibini buldular. Katılımcıların çoğu, büyücüleri temsil eden Marc Dejardin de dahil olmak üzere Hal'in subaylarıydı. Askeri darbe kokan, tamamen erkeklere özgü bir etkinlikti.

Toplantıya katılmış olabilecek kadınlar kuzeyde bir yerlerdeydi. Hâlâ başkentte olan soylu kadınlar, özellikle de rehine ailelere yapılan muameleden sonra, isyancı güçlerin dikkatini çekmek istemedikleri için evlerinde saklanıyordu.

Hal, Kaptan Gray'in söylediği bir şeyi hatırladı. Oh. Doğru ya. Ordunuzda kadın yok. Kaybetmenize şaşmamalı.

Her seferinde bir adım diye düşündü.

Hal'in "müttetikleri" kendi kulübelerinde toplanmış, planlar yapıyor ve hiç şüphesiz onu yok etmeyi planlıyorlardı. Sadece Rafe Heresford zor durumdaki yeni kralın şerefine kadeh kaldırmak için oradaydı.

Biraz tartıştıktan sonra babasını davet etti ve Hal'i şaşırtan bir şekilde Lord Matelon da geldi. Belki de aile içindeki bölünmüşlük görüntüsünü en aza indirmek istemişti. Belki de onaylarsa yeni rejimde daha fazla nüfuz sahibi olabileceğini umuyordu. Belki de o mükemmel Tamron şarabından biraz daha içmeyi umuyordu.

Hal, değişimin gençlerle başlayacağı düşüncesiyle Katedral Tapınağı okulundaki çocukları da davet etti. İmparatorluğun dört bir yanından gelen öğrencilerin çoğu kızdı, çünkü sanat ve din odaklı bir tapınak eğitiminin onlar için uygun olduğu düşünülüyordu. Robert'ın tacı Hal'in başına dikkatle yerleştirmesini iri gözlerle ve endişeyle izlediler. Taç mütevazı olabilirdi ama yine de onu ağırlaştırıyordu.

Arden'de ölüm, tacın altından çıkmanın tek yoluydu.

Tapınak korosu şarkı söyledi, sesleri yüksek ve doğruyd.

Sonra çocuklar yeni kral tarafından kutsanmak üzere teker teker öne çıktılar. Hal her birine üzerinde Matelon ağacı olan kalaylı bir düğme verdi.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi Hal çocuklara. "İyi bir hükümdar olmak için elimden geleni yapacağım. Eğer gelip beni görmek ve nasıl olduğumu anlatmak isterseniz, sarayın kapısında jetonunuzu gösterin, ben de sizi içeri almalarını sağlayayım."

Aşağı diyarlardan olduğu anlaşılan yaşlı bir kız avucundaki jetonu tarttı ve "Nasıl imparator olunuyor? Bunun için bir okul var mı?"

"Şey," dedi Hal, "yöneticilerin pek çok farklı şeyi bilmesi gerekir. Bu yüzden öğrenebildiğimiz kadar çok şey öğreniyoruz ve sonra da başka şeyler bilen iyi yardımcılar buluyoruz." Durakladı. "Başka sorunuz var mı?"

"Seni görmeye gelirsek," dedi küçük bir çocuk, "pasta olacak mı?"

Hal güldü. "Gelecekteki turtayı garanti edemem ama arka masalarda yemek var, buyurun yiyin."

Salonun arka tarafında mütevazı bir ziyafet sofrası hazırlanmıştı ve tapınak çocukları bu sofraya doğru akın ediyordu.

Hal'in subayları etrafında toplanmış, onu tebrik ediyor, yeni imparatorlarına gösterişli reveranslar sunuyor, özenle hazırlanmış yeminler ediyor, akıl almaz kadeh kaldırmalar öneriyorlardı. Ta ki yemek masalarından gelen bir çığlık dikkatlerini çekene kadar.

Küçük bir kız yere yığılmıştı ve acı içinde kıvranıyordu, birkaç okul arkadaşı etrafında kümelenmişti. Bir öğretmen kızın yanına diz çöktü, sorular sormak için yaklaştı, sonra kusan kızı yan yatırdı. Masanın karşısında, ağzının yarısına kadar bir hindi budu getirmiş olan daha büyük bir çocuk dik dik bakıyordu.

Hayır. Oh, hayır.

"Durun!" Hal bağırarak ziyafet masasına doğru ilerledi. "Hiçbir şeye dokunmayın. Hiçbir şey yemeyin. Geri çekilin. Şimdi."

Çocuk hindi buduna özlemle baktı ve Hal onu elinden kapıp masaya geri atana kadar elinden bırakmak istemedi.

Kendisini takip eden memurlarına doğru döndü. "Bir şifacı çağırın. Hemen." Durakladı, sonra usulca ekledi, "Bizden biri."

Robert, "Çoktan yapıldı," dedi.

Hal, solgun yüzlü ve korkmuş oldukları her hallerinden belli olan çocuklara doğru döndü. "Masadan kim yemek yedi?" diye sordu. "Şimdi doğruyu söyleyin."

Sanki bir darbe bekliyormuş gibi omuzlarını kamburlaştıran çocuklardan üçü çekingen bir şekilde ellerini kaldırdı.

"Şuraya oturun ve şifacıyı bekleyin," dedi Hal, onları ocağa doğru yönlendirerek.

"Ama ... devam edip yiyebileceğimizi söylemiştiniz," dedi hindi bacaklı çocuk ağlamaklı bir sesle.

"Yaptım," dedi Hal. "Bu senin hatan değil. Sadece ... Yemekte bir sorun olduğundan endişeleniyorum."

Bunun üzerine iki çocuk daha ellerini kaldırdı ve diğerlerinin yanına oturdu. Kızlardan biri eteğinin cebinden şekerli bir kek çıkardı ve masaya geri koydu.

"General Mat - Majesteleri," dedi Dejardin. "Yardımcı olabilirim." Hasta kıza doğru başını salladı.

"Devam et," dedi Hal. "Bak bakalım ne yapabiliyorsun."

Sonunda, Dejardin ve Hal'in saha cerrahı Georges Tomasson'un ortak çabaları galip geldi ve kız iyileşecek gibi görünüyordu. Görünüşe göre, diğer çocukların hiçbiri hastalanacak kadar yanlış bir şey yememişti. Dejardin ve Tomasson, Hal'in komuta kademesiyle bir araya gelerek, imparatorlukta en çok kullanılan zehir olan kenevir otunu hazırladılar. Bulması kolay, zamanında tespit edilirse tedavi edilebilir.

"Bunun bir uyarı olduğunu mu düşünüyorsun?" Hal sordu. "Yoksa yeni rejimin başını kesmeye mi çalışıyorlardı?"

"Oh, kesinlikle ikincisi," dedi Dejardin sert bir şekilde. "Eğer tüm subaylarınız masaya otursaydı, midesi bulanır ya da ölürdü. Yeni düzen için kötü bir başlangıç." Durakladı. "Unutmayın, Montaigne'ler her zaman bir tadımcı kullanırdı."

Bunun yerine Hal, çocukları bu makam için kullanmıştır.

Daha iyisini yapmalısın Matelon, eğer bundan sağ çıkacaksan, diye düşündü Hal. Riskler bu kadar yüksekken kimse kurallara göre oynamaz.

Tanrım, diye düşündü. Kendimi neyin içine soktum ben?

KUTSAL VE PROFAN

Destin kabul etmek zorundaydı, kuzeydeki cadı kraliçeler Marisa Pines Geçidi'nden kuzeye, başkente kadar Vadi boyunca güzel bir yol inşa etmişlerdi. Savaştan önce, klan tüccarları kuzey ve güney arasında serbestçe seyahat ediyor, imparatorluktaki istekli alıcılara mal satıyorlardı.

Ardenine ordusu boş arazide iyi bir ilerleme kaydetmişti; verimli vadinin manzarası dağlara kadar açık olduğu için pusu kurma riski çok azdı. Coğrafyayı inceleyen Destin, sol taraftakilerin Gri Kurt kraliçelerinin evleri olan Ruh Dağları olduğunu biliyordu. Sağ tarafta, kuzeyin göbeğine kestirme bir yol bulduğunu düşünen pek çok güneyli komutanın dinlenme yeri olan Heartfangs vardı. Ve ileride, kuzey büyücülerinin kalesi Gri Leydi'nin karamsar yüzü belirliyordu.

Bir yerlerde, Heartfangs'in diğer tarafında, Celestine ordusunu karaya çıkarmıştı.

Evan burada, kuzeyde bir yerde miydi? Ayrıldıklarında korsan, Gri Kurt kraliçesini doğudaki tehlikeye dikkat etmesi için ikna etmek üzere kuzeye yelken açtığını söylemişti.

Destin'in gözleri ve kulakları şehrin hafif bir garnizonla korunduğunu, İskoçyalı ordusunun büyük kısmının doğuda imparatoriçeyle savaştığını bildirmeye devam etti. Ona kalenin içindeki durum hakkında çok az şey söyleyebildiler. Herkesin bildiği kadarıyla, kraliçe ciddi şekilde hastaydı; bazıları onun

ölmüştü. Kraliyet ailesinden geriye kalanların ya da kraliçe konseyinin nerede olduğunu kimse bilmiyordu. Eğer biraz akılları varsa, dağların yükseklerinde, ulaşılmaz bir yarıktaki, kapıyı koruyan büyücülerle birlikte olurlardı.

Yine de, diye düşündü Destin, bu savaş bitmekten çok uzak. Ben doğmadan çok önce, Kral Gerard ordusunu Fellsmarch'ın kapılarına kadar yürütmüş. Sonra da düzlüklere kadar kovalanmış ve taciz edilmiş.

Destin, kan emici Darian Kardeşlerini kovalamak ve hizaya getirmekle görevlendirilmişti. Tüm kuzey boyunca, saklanan büyücüler ortaya çıkarma umuduyla kırsalda çok geniş bir alana yayıldılar. Nadiren bulabildiler. Sonuç olarak, kardeşler bir ziyafete davet edildiklerini düşünen ve kendilerine ekmek ve su sunulan misafirler gibi asık suratlı ve huysuzdu. Destin'in ordudan nefret etmesine rağmen, büyücü birliğinin arkadaşlığını büyücü avcısı kargalarına tercih ettiğini fark ediyordu.

Birkaç kez yerel milislerle girdikleri çatışmalar yüzünden geciktiler ama bunlar Vadi'nin görece düzlüklerinde dağlarda olduğundan daha az etkiliydi. Sonunda Jarat'ın binlercesi zorla şehrin surlarına ulaştı. Kral teslim olmaları için bir talep gönderdi. Şehir reddetti. Böylece Arden'in şehri ikinci kez kuşatması başladı.

Destin, Kral Gerard'ın şehre yaptığı önceki saldırı hakkında ciltler dolusu kitap okumuştur. Bu tarihi Arden'de bulmak zordu ama babasının kuzeyde yaşadığı aşağılanmayı okumak hoşuna gidiyordu.

Artık kampta olduklarına göre, Daryalıları sürekli Destin'in peşindeydi. Ya onu gözetlemek için görevlendirilmişlerdi ya da mevcut tek büyücüye çekildikleri içindi. Aç gözlerinin baskısı tüylerini diken diken ediyordu.

Şimdi Evan'ın bazen nasıl hissettiğini anlıyorum, diye düşündü.

Nihayet bir gece Destin, tam da yerde bir gece daha geçirmeye hazır olup olmadığını tartışırken Kral Jarat'ın komuta çadırına çağırıldı.

Destin, siyah kuyruklu parlak bir kuyruklu yıldız gibi kara cüppeli fanatikleri takip ederek kampa doğru yürüdü.

Komuta çadırına ulaştıklarında onlara "Dışarıda kalın," dedi. "Daha da iyisi, kamaralarınıza dönün." Çadıra girdi, maiyetinin olduğu kalacağını biliyordu.

Genelde kralın çadırı gece geç saatlere kadar şenlikli olur, yeni asiller, gelecek vadeden genç subaylar ve kamp takipçileriyle dolup taşar, bira ve mavi harabeyle yağlanırdı. Bu gece farklıydı. Çadır sadece üç kukuletalı fener ve siyah pelerinli, uzun boylu, yedek iki büyücü tarafından aydınlatılıyordu.

Kral Jarat ve büyücülerin yanı sıra kralın kara kuşlarından oluşan bir sürü de vardı. Jarat, üniforması içinde, siyah giysili olmayan tek kişiydi. Destin kendini Shivering Fens'teki kara çamurlu bataklıkta ilerliyormuş gibi hissetti.

"Karn," dedi Kral Jarat, "tanışmanı istediğim biri var." İki büyücüden daha uzun olana doğru işaret etti. "Valentin Fells sarayında bir memur, ama aynı zamanda gizlice gerçek kilisenin bir rahibi ve imparatorluğun bir ajanı."

"Gerçekten mi?" Destin dedi ki. "Olağanüstü bir adam olmalısınız. Malthus Kilisesi'nde kutlama görevlisi olarak hizmet veren çok fazla büyücü yok. Aslında, sanırım ilk duyduğum sizsiniz."

"Güneyde pek fazla yakasız büyücü yoktur," dedi Valentin. "Siz de dikkate değer olmalısınız."

Jarat büyücüler arasındaki bu atışmadan keyif almış görünüyordu. "Valentin, rahmetli babamın hükümdarlığı döneminden başlayarak yıllar boyunca bize çok faydalı desteklerde bulundu. O ve yardımcısı . . ." Kral beklentiyle diğer rahibe baktı.

"Fabian," diye girdi Valentin.

"Fabian, Malthus'un lütfunu günahkâr kuzeye yaymak için şehri kazanmamıza yardım etmeyi kabul etti." Belki de hayal gücünün etkisiydi ama Destin, Jarat "gerçek kilise "den bahsederken hep alaycı bir aşırılık sezmişti.

"Ancak bir engelle karşılaştık," diye devam etti Jarat. "Cadı kraliçenin biz gelmeden önce ölmüş ve gömülmüş olacağına dair bana güvence verilmişti ama şimdi onun hayatta olduğuna inanıldığını duyuyorum."

"Kraliçe öldü, Majesteleri," dedi Valentin, her kelimeyi ısırarak. "Ben oradaydım. Öldüğünü gördüm. Kullandığım zehrin başarısız olduğu hiç görülmemiştir."

"Her zaman bir ilk vardır, değil mi?" Jarat, Gündönümü hediyesi kaybolmuş bir çocuk gibi huysuzlanarak tersledi.

Bu değiş tokuş Destin'in tüm dikkatini çekti. Bu Valentin Kraliçe Raisa'yı mı zehirlemişti? Eğer doğruysa, gerçekten de faydalı bir destek.

"Kraliçe öldüyse neden devlet töreni yapılmadı, sokaklarda feryatlar yükselmedi ya da ..." Jarat durakladı, sonra nazikçe ekledi, "yeni bir hükümdarın taç giyme töreni?"

Valentin, "Onun öldüğünü kabul etmeyi reddediyorlar, Majesteleri," dedi. "Konseyi onun hayatta olduğuna ikna etmek için büyü ve sihir kullandılar."

"Kim bu 'onlar'?"

"Kraliçe'hizbi iktidarı teslim etmek konusunda isteksiz Majesteleri. Hepsi bu."

"Hizipler genellikle öyledir," dedi Jarat sert bir sesle. "O halde saray etkinliklerinde görülmediğine göre nerede olması gerekiyor?"

"Görevlileri, dinlenmesi ve iyileşmesi için dağlardaki bir kulübeye yerleştirildiğini iddia ediyor, ancak oraya bir ekip gönderdim ve boştu."

Jarat Valentin'le tartışırken, Destin dikkatini şu ana kadar hiçbir şey söylememiş Fabian'a verdi. Destin kapüşonunun gölgesindeki rahibin yüzünü görebilmek için ona doğru eğildi. Ortağından çok daha gençti, belki de onlu yaşlarının sonundaydı. Dumanlı, perili gözleri ve gümüş rengi saçlarıyla çelimsiz ama yürek parçalayıcı derecede güzeldi.

O da tanıdık geliyordu. Birden Destin'in bakışlarının farkına varan Fabian'ın gözleri büyüdü ve arkasını dönmeye çalıştı ama Destin omzunu kavradı.

"Tanışıyor muyuz?" Destin söyledi.

"Hayır, Teğmen." Genç büyücü sanki cübbesinin içinde kaybolacakmış gibi başını bir kaplumbağa gibi içeri çekti.

"Aslında albay," dedi Destin. Yani daha önce tanışmışlardı - o hâlâ teğmenken.

Destin'in yaşına yakın olduğu için genç rahibi bir çocuk olarak düşünmesi tuhaftı. Ama Destin duygusal travmaların izlerini okumakta iyiydi. Fabian yine uzaklaşmaya çalıştı. Bu sefer Destin onun elini kavradı.

"Ben Destin Karn," dedi, sesi ve tutuşu sıcak ve ikna ediciydi. "Gerçek adın ne?" Kana bulanmış bir savaş alanını, kömürleşmiş ve paramparça olmuş cesetleri, mum ışığını yansıtan nemli taş duvarları, dualar okuyan cüppeli figürleri ve -başka bir şeyi- kısa bir anlığına gördü. Yabancı bir şey, çok yaşlı ve şeytani bir ruh.

Bununla birlikte duvarlar yıkıldı. Aralarında alevler çatırdadı ve Destin yanmamak için elini çekti.

Destin çocuğun gözleriyle karşılaştı ve bu sanki kuzeyde yeryüzünün kaynayan kanının yüzeye çıktığı yarıklardan birine bakmak gibiydi. Fabian başını eğdi ve çadırdan dışarı fırladı.

Jarat ve Valentin dönüp genç rahibin arkasından baktılar.

Destin başını salladı, sanki şaşırılmış gibi omuz silkti. "Sadece arkadaşça davranmaya çalışıyordum," dedi.

"Bu ne cüret?" Valentin hırladı. "Ne cüretle ona saygısız ellerini uzatırsın?"

Destin'in üniforma tuniğinin önünü kavradı ve onu kendine doğru çekti, bu da Destin'e hançerinin ucunu rahibin cüppesine bastırmak için iyi bir fırsat verdi. Yumuşak ve boyun eğen eti bulmadan önce metale birkaç kez vurdu.

Büyücünün gözleri, kılıcın iğnesini hissettiğinde genişledi.

"Bırak beni," dedi Destin, sesi sadece Valentin tarafından duyulabiliyordu.

Büyücünün eli düştü.

"Ben de zehirler hakkında bir şeyler biliyorum," diye nefes aldı Destin. "Bir dahaki sefere bu bilgiyi seninle doğrudan paylaşacağım. O çocuğa her ne yapıyorsan, durmanı istiyorum."

Destin bir adım geri çekildi ve kılıcını sakladı.

Destin Karn- gittiği her yerde arkadaş edinirdi.

Kral Jarat ikisini izliyordu. Destin, genç kralın saraydaki sözlü bıçak oyunlarına bir şeyler olduğunu anlayacak kadar aşina olduğunu biliyordu. Ama ne mutlu ki, şimdilik bunu görmezden gelmeyi tercih etmiş olmalıydı.

Jarat, "Valentin şehrin surlarını aşmak ve uzun bir kuşatma olmadan kaleye yaklaşmak için bir plan tasarladı," dedi. Durakladı. "Umarım üçünüz birlikte çalışabilirsiniz."

"Elbette," dedi Valentin. "Her şey Tanrı'nın ve büyük azizin yüceliği için."

Elbette, diye düşündü Destin. Kuşatmalar sıkıcıdır.

"Bu fırsat için teşekkür ederim Majesteleri," dedi Destin yüksek sesle. "Gerçek inanca mensup insanlarla çalışmaktan her zaman mutluluk duymuşumdur."

Valentin'e göre, baskın kraliçenin konsey toplantısıyla aynı zamana denk gelecekti. Hem Valentin hem de Fabian o toplantıda olacaktı. Destin, Darialılar ve kara kuşlar kaleyi ve yakınıni temizlerken, iki rahip kraliyet ailesini koruyacaktı.

Destin bunun Valentin ve Fabian için iyi bir plan olduğunu kabul etmek zorundaydı. Destin'in ekibi kaleyi kat kat ve oda oda temizlerken, rahipler de kraliyet ailesinin kontrolünü ele geçirmiş olacaktı.

Bu bir tuzak bile olabilir. Hainler faydalı olabilir ama güvenilmez olma eğilimindedirler. Hatta hain. Bu yüzden Destin'in kişisel kuralı bir haine asla güvenmemektir. Bu kural asla fanatiklerle çalışmamayı da içeriyordu.

Destin artık Valentin, Fabian ya da kan içen kargalarla hiçbir şey yapmak istemiyordu. Şiddet ve kan dökme, kendini bildi bileli hayatının bir parçasıydı. Yine de bu farklıydı.

Jarat, Valentin'in Gri Kurt mahkemesinde görevli olduğunu söyledi. Ne memuru? Destin şimdiye kadar Gri Kurt mahkemesindeki personel hakkında çok şey biliyordu. Elbette gerçek adlarını kullanmıyorlardı. Valentin toplantıda olacaklarını söylediğine göre, ikisi de konsey yesi olmalıydı.

Çok fazla soru, çok az cevap. Yapılacak çok şey var.

Destin kralın çadırından ayrıldığında, dışarıda bekleyen bir karga sürüsü bulamayınca aşırdı. Onları zlediğinden falan değil. Kampın içinden geçerek geri döndü ve onlara söylediği gibi gerçekten çadırlarına dönüp dnmediklerini merak etti.

Darialıların paylaştığı çadıra ulaştığında, içeriden parlak bir şekilde aydınlatıldığını fark etti. Dualar okuyan kısık sesler duydu. Meraklanan Destin çadıra doğru ilerledi, kulağını brandaya dayadı ve dinledi. Şimdiye kadar sesler sessizleşmişti.

Sadece git, dedi kendi kendine. İçine bakarsan göreceğin şeyi görmemenin bir yolu olmayacak.

Umutsuzdu. Destin girişe doğru döndü, kapağı hafifçe araladı ve içeri baktı.

Darian Kardeşler yerde daire şeklinde oturmuş, her birinin elinde kapüşonlu bir fener vardı. Çemberin ortasında, artık beline kadar soyunmuş olan genç rahip Fabian duruyordu. Destin cübbesi olmadan onun ne kadar zayıf olduğunu görebiliyordu, kaburgaları ne çıkıyordu, karnı dümdüzdü. Kolları yanlarından sarkmış, avuç ileri ne bakıyordu ve her iki yanında dirsekten bileğe kadar uzanan sayısız kesikten kan damlıyordu.

Lambalar rahiplerin kana bulanmış yüzlerini ve mutluluk ifadelerini aydınlatıyordu. Destin'in varlığından habersiz görünüyorlardı ama Fabian gözlerini açtı ve doğrudan Destin'e baktı.

Destin bir kez daha genç büyücünün gözlerinden dışarı bakan yabancı bir varlık hissetti.

"Bu kadar üzgün görünmeyin Albay," dedi Fabian. Sesi aynı anda farklı, daha derin, eski ve hüzünlüydü. Sanki bir araya gelmiş bir ses yumağı gibiydi. "Beni kurtaramazsınız. Ben senin ulaşamayacağın bir yerdeyim." Darian kargalarının oluşturduğu çemberi işaret etti. "İçinde yaşadığım bu bedene erişimlerini reddedemem. Ne de olsa onlar benim çocuklarım."

KIRMIZI DÜĞÜN

Lila Kendall House'daki süslü yatağında uyanık yatıyor, bu tuzaktan kapanmadan önce kurtulamadığı için kendini azarlıyordu. Her zaman iyi bir şey varsa, o da hava durumunu okumak ve fırtına kopmadan kaçmaktı. Herkesin kızı olmanın faydalarından biri kimsenin kızı olmamasıydı. Onu kaybolmuş davalara bağlayacak can sıkıcı sadakat bağları yoktu.

Kurt Kafası'ndaki ailesi hariç. Eğer istediği gibi olsaydı, onlarla birlikte ölecekti ama çok geç kalmıştı.

Ve şimdi buradaydı - daha önce hiç inanmadığı bir davaya koşullar tarafından zincirlenmişti. Asla katılmadığı bir savaşta kuşatma altındaki bir kalede kapana kısılmıştı. Ölü bir kurt tarafından zorbalığa uğramış ve her zaman Lila ile aynı kurallara göre oynayan bir çocuk tarafından suçlanmıştı. Şimdiye kadar.

Söz konusu çocuk yan uyuyormuş.

Ama şimdi dışarıdaki koridorda bir hareket duydu ve ne olduğunu anlayamadan başka biri Gölge'nin kapısını çalıyordu. Ve o kişinin kim olduğu hakkında iyi bir fikri vardı. Hadley DeVilliers da Kendall House'da kalıyordu.

Bu Lila'yı harekete geçirmek için yeterliydi. Ayaklarını botlarının içine soktu ve kapıyı çarparak açtı.

Hadley DeVilliers, eli kılıcının kabzasında, Gölge'nin kapısından uzaklaştı. Tuhaf. Oldukça süslü bir elbisenin üzerine kuşanmış bir kılıcı vardı.

"Merhaba Kaptan," dedi Lila. "Kayıp mı oldunuz?"

O anda Gölge'nin kapısı açıldı ve saçları hırıltılı bir şekilde başını dışarı çıkardı. "Neler oluyor?" dedi, esneyerek ve Lila'dan DeVilliers'e bakarak. Kesinlikle ziyaretçi bekliyor gibi görünmüyordu.

Lila, DeVilliers'e başını sallayarak, "Koridorda davetsiz bir misafirin sesini duydum," dedi. "Ben de araştırmak için dışarı çıktım."

DeVilliers Lila'ya sinirli bir bakış attıktan sonra Gölge'ye döndü. "Bir durum var ve ne yapacağımı bilmiyorum."

Kendi odandaki yatağına mı döneceksin? Lila öyle düşündü. Ama kaptanın ifadesinden bir şeylerin ciddi şekilde ters gittiğini anlayabiliyordu. "Sorun nedir?" dedi, yaklaşarak.

DeVilliers, "Finn ve Julianna yarım saat içinde Katedral Tapınağı'nda evleniyorlar," dedi. "Julianna, Shadow ve benim de onlarla birlikte ayağa kalkmamızı istiyor."

Gölge'nin neredeyse uykudayken anında uyanık hale geçmek gibi esrarengiz bir yöntemi vardı. İkisine de odasına girmelerini işaret etti ve kapıyı kapattı.

"Gecenin bir yarısı mı evleniyorlar?" dedi.

DeVilliers başını salladı. "Julianna'nın annesi buna karşı, bu yüzden kaçarak evlenmeyi düşündüler. Ancak kuşatma nedeniyle bunu kalenin yakınından ayrılmadan yapmak zorundalar."

Lila, "Prenses Mellony'nin maçıtan yana olduğunu sanıyordum," dedi.

DeVilliers, "Şey ... öyle ," dedi. "Yani, öyleydi. Ama şimdi Julianna ayak sürüdüğünü, kuşatma sürerken beklemleri gerektiğini düşündüğünü söylüyor."

Kulağa iyi bir tavsiye gibi geliyor, diye düşündü Lila. Özellikle de resepsiyonda muhtemelen arpa ve su servis etmek zorunda kalacakları için.

"Sizce Prenses Mellony, Finn'in Deniz Kurdu'na olanlardaki rolünü öğrenmiş midir?" Gölge dedi ki. "Bu

neden fikrini değiştirdi?"

"Julianna'ya Finn hakkında bir şey söyledin mi?" Lila söyledi.

DeVilliers başını öne eğdi. "Yapamadım. Çok heyecanlı ve mutluydu ve bu çok garipti. Yani, biz çocukken-"

"Yoksa zaten bildiğini mi düşünüyorsun?" Lila söyledi.

"Bu da ne demek oluyor?" DeVilliers tersledi.

"Belki de Julianna kendi masal romantizminin yıldızıdır. Ve onunla taht arasındaki tek kişi Prenses Alyssa'ydı. Yani Finn-"

DeVilliers kesin bir ifadeyle, "Hayır," dedi. "Julianna bunu asla onaylamaz."

"Finn'in geminizi havaya uçuracağını da düşünmediniz."

"Gördüğünüz şeyden kesinlikle emin misiniz?" Gölge dedi.

DeVilliers neredeyse hevesle, "Şüpheyeye her zaman yer vardır," dedi. "Yani, saldırı sırasında çok şey oluyordu. Belki de ben yanlış yorumladım-"

"Şu ana kadar kendinden oldukça emindin," dedi Lila. "Sadece pısırlıklık yapıyor olman mümkün mü?"

"Gecenin bir yarısı karar vermek zorunda kalacağımı düşünmemiştim!" DeVilliers ağladı. "Julianna'ya düğününde nişanlısının bir hain ve katil olduğunu söylemektense bir korsan filosuna saldırmayı tercih ederim."

Doğruyu söylüyor, diye düşündü Lila. Korkak olduğundan değil.

Evet. Her zaman konuşup düğünü durduran kişi olmak istemişti.

"Ben yaparım," dedi Lila. "Zırhımı giymem için bana bir dakika verin yeter." Ona baktıklarında, "Şaka yapıyorum ama muhtemelen gecelikle girmeme izin vermezler," diye ekledi.

Birkaç dakika sonra üçü birlikte koridorlardan hızla geçerek Katedral Tapınağı'na doğru ilerlediler. Saray garip bir şekilde terk edilmişti, gerçi dürüst olmak gerekirse

gece. Yine de, diye düşündü Lila, kuşatma falan söz konusu olduğuna göre duvarlarda nöbetçi olması gerekmez miydi? DeVilliers sarayı en iyi bilen kişiydi, çünkü ailesi geçmişte konseyde görev almıştı. Onları kaldırımlardan ve çatılardan geçirdi, aşağıda kamp kurmuş güneylilerin bakma ihtimaline karşı başlarını dış duvarlardaki korkulukların üzerine çıkarmaktan kaçınmaları konusunda uyardı.

Katedral Tapınağı sarayın kendisinden ayrıydı, ancak bir avludan ya da bir üst galeriden geçilerek ulaşılabilirdi. Galeriye tercih ettiler. Neredeyse karşıya geçmek üzereydiler ki bir yerlerden gelen alarm zilinin sesini duydular. Kaçış fark edilmiş miydi?

Belki başka biri düğünü durdururdu ve onlar da durdurmak zorunda kalmazdı.

Tapınağa ulaştıklarında galeri katındaki kapıları denediler ama kapılar kilitliydi. Etrafında dönerek diğer taraftaki kapıları da denediler ama sonuç aynıydı.

"Düğününde yer almamızı nasıl bekler? onun düğününe mi gideceksin?" Gölge homurdandı.

Mahzen katına inen DeVilliers sonunda kalenin yakınından mahzenlere açılan kilitli olmayan bir kapı buldu. Uzun zaman önce ölmüş kraliyet mensuplarının mezarları arasından geçerek, sonunda koroya açılan birkaç basamaklı merdivenleri hızla çıktılar. Yan şapellerden birinden gelen sesleri duyabiliyorlardı.

Şapele girdiklerinde, kutlama yapanlar şaşkınlıkla başlarını kaldırdılar.

Savaş zamanı standartlarına göre bile küçük bir düğündü. Lila artık kraliçenin konseyinin üyeleri olan katılımcıları tanıyordu. Finn'in ailesi, Lord ve Leydi Mander. Finn'in akıl hocası Lord Vega. Finn'in amcası Lord Bayar. Leydi Barrett'in Shadow ve DeVilliers'tan katılmalarını istemesine şaşmamalı. Herkes için ayağa kalkmış gibi görünen Konuşmacı Jemson'ı saymazsak, onun için ayağa kalkacak kimse yoktu.

Kimin daha güzel olduğunu söylemek zordu; gelin mi damat mı? Finn büyücü evinin şallarını

Gümüş rengi saçlarını ortaya çıkaran mor bir tunik. Julianna'nın elbisesi zümrüt yeşiliydi, şeffaf gri şalı gri kurtlar ve baykuşlarla işlenmişti, şık koyu renk saçları topuz yapılmıştı.

"Oh!" Julianna yanakları pembeye boyanmış bir halde konuştu. "Çok özür dilerim. Konuşmamızın bölünmesinden korktuğumuz için daha fazla beklemek istemedik, bu yüzden törene biraz geç kaldınız ama bizimle kadeh kaldırmak için yeterince vaktiniz var."

"Scummer!" Lila ağzından kaçırdı. "Yani sen zaten evli misin?"

Gelin ve damat birleşmiş ellerini havaya kaldırdı, alyansları meşale ışığında parlıyordu.

"Ne kadar oldu Finn?" Julianna söyledi. "Beş dakika mı?" Gelin ve damat uzun ve yavaş bir şekilde, tüm odayı ateşe vermekle tehdit edercesine öpüştüler. Ancak ana kiliseden gelen ayak sesleri dikkatlerini çekince ayrıldılar. Botlu ayaklar.

Mavi ceketliler ana mabetten şapele akın etti. Finn'i Julianna'dan kopardılar, kollarını bağladılar ve tılsımını çıkardılar. Julianna'ya daha nazik davrandılar, çoğunlukla fiziksel olarak kocasının yanına koşmasını engellediler.

"Bunun anlamı nedir?" Leydi Mander mavi ceketlilere ve tutsaklarına doğru yürüdü.

Yukarıdaki galeriden bir ses duyuldu. "Aynı muameleye maruz kalmak istemiyorsanız geri çekilin Leydi Mander."

Lila, belki de ölmüş olan Kraliçe Raisa'yı yeniden görmeyi bekleyerek başını kaldırdı ama gelen, aralarında Teğmen Greenholt'un da bulunduğu daha fazla mavzerli tarafından desteklenen Prens Mellony'ydi.

"Finn sul'Mander, seni kız kardeşim Kraliçe Raisa ana'Marianna, oğlu Prens Adrian sul'Han ve prensesin varisi Alyssa ana'Raisa'nın öldürülmesinde suç ortaklığı yapmakla ve ihanetle suçluyorum."

"Hayır!" Julianna bir kez daha Finn'e doğru ilerlemeye çalıştı ama onu esir tutan mavi ceketliler tarafından engellendi.

"Finn bir hain değil, aynı zamanda bir katil değil."

Lord Vega kraliçe naibine baktı, yüzü bir öfke maskesine dönüşmüştü. "Bu ne cüret?" diye bağırdı. "Seni yalancı, işbirlikçi, ikiyüzlü cadı." Tılsımını kavrayarak titreyen elini Mellony'ye doğru uzattı ve bir alev selini serbest bıraktı. Teğmen Greenholt kendini prensesin üzerine fırlatarak onu yana ve aşığı doğru itti, böylece yıldırım ıskaladı.

Vega yılmadan galerinin merdivenlerine doğru hücum etti. Merdivenleri yarılamiştı ki Micah Bayar onu yakaladı ve iki büyücü Gündönümü mumu gibi kıvılcımlar saçarak aşığıya kadar yuvarlandılar.

Finn ığlık attı, insan sesine pek benzemeyen yüksek ve vahşı bir sesti bu. Tılsımı olmamasına ve Kraliçe'nin Muhafızları tarafından kuşatılmış olmasına rağmen alevler içinde patladı ve kendisini yakalayanları geri püskürttü. Lila onun Julianna'ya ulaşımaya çalışacağını düşündü ama onun yerine Micah Bayar'ın hareketsiz bir Harriman Vega'nın üzerinde durduğu merdivenlerin dibine doğru sıçradı.

Bayar iki adım geri çekildi ve yeğenini savuşturmak için kollarını kaldırdı. Finn alevleri tekrar tekrar Yüce Büyücü'nn diktiği bariyere doğru sürdü. Orada da başarılı olamayınca döndü ve ateşini, kaçmak için sıraların ve yazı tiplerinin arkasına dalan düğün konuklarına yöneltti.

Lila, Lord ve Leydi Mander ile birlikte bir boşluğa sıkışııp kaldı.

"ık dışarı!" diye hırladı Lord Mander, başarısız bir şekilde onu dışarı itmeye çalışarak. "Yeterince yer yok."

"Neden gidip oğlunla mantıklı bir şekilde konuşmuyorsun?" Lila tersledi. "Ben burada bekleyeceğim."

Ama bunu Micah Amca'ya bırakmış gibi görünüyorlardı.

"Finn!" Bayar bağırdı. "Kan ve kemikler! Kesin şunu!" Finn kalabalığa saldırmaya devam edince, Baş Büyücü elini kaldırdı ve hiçbir etkisi yokmuş gibi bir dizi tılsım konuştu. Sonunda Baş Büyücü bir alev seliyle tapınak stnlarından birine çarptı. Sütün devrildi ve

Finn'e çarptı. Çarpışmanın her şeyi bitirmesi gerekirdi ama Finn alevler içinde kalmış bir kuklayı andırarak ayağa kalktı. Döndü ve kendini Vega'nın üzerine attı. Birkaç dakika içinde Finn'in bedeni alevler içinde yok oldu ve geride sadece düğün kadifesi ve ipek parçaları ile metal parçaları kaldı.

Vega'nın vücudu zarar görmemiş görünüyordu.

Ani, dehşet verici sessizlikte Lila, kilitli tapınak kapılarına tekrar tekrar vuran bedenlerin sesini duydu. Takviye kuvvetler olabilir, diye düşündü Lila, ama kapılara tekrar tekrar vurmalarıyla ilgili bir şey ona, dışarıda her kim varsa, onları içeride istemediğini düşündürdü. Bluejacket'lerden biri şaşkınlığı bir kenara bırakıp tökezleyerek şapelden çıktı ve en yakın kapıya yöneldi.

"Hayır!" Lila sersemlemiş halinden sıyrılarak bağırdı. "Sakın açma-"

O zamana kadar tartışmalı bir noktaydı. Kapı kırıldı ve siyah cüppeli figürler ellerinde parıldayan kılıçlarla daldı.

Darians.

Bu neden sürekli oluyor? diye düşündü Lila. Oden's Ford'daki fanatikler, Hanalea'daki fanatikler, şimdi de sarayın içindeki fanatikler. Düşen bir kılıcı kapıp savaşa dalmadan önce düşüncek tek zamanı buydu. Mavi ceketliler karanlık rahiplerle savaşıyor, onları galeriden ve düğünden geriye kalanlardan uzak tutmaya çalışıyorlardı.

Lila özellikle iyi bir kılıç ustası değildi, özellikle de elbise içinde, ama Darialıları uzakta tutmak için daha uzun bir kılıcın avantajını gördü.

"Lila! Bize yardım et." DeVilliers ve Gölge, Julianna'nın kan kardeşleri sürüsü yaklaşırken donup kaldığı mihraba doğru yanından geçip gittiler. Hâlâ düğün çiçeklerini tutuyordu ama şalı ayaklarının dibinde buruşmuş, saçları uzun tutamlar halinde yüzüne dökülmüştü. Ön kolundaki bir yaradan kan akıyordu. Lila, Gölge ve

DeVillier'ler kendilerini mihrabın üzerine atarak Darialıları yeni gelinden uzaklaştırdı.

Kendinden emin casus şefi ve saray görevlisi gitmiş, yerine gelinliğine kan bulaşmış, perişan bir genç dul gelmişti. "Bırakın beni alsınlar," diye fısıldadı, sallandı, gözlerini kapattı, boynuna daha iyi erişebilmek için çenesini kaldırdı.

Lila, "Bayılırsan seni öldürürüm," diye homurdandı ya da aynı derecede kahramanca bir şey söyledi.

Julianna'ya merdivenlere doğru yardım ettiklerinde bilinci yerindeydi ama Prenses Mellony'nin mavi ceketlileri Daryalıların galeriye tırmanmasını engellemek için savaşıırken, merdivenlerin dibinde büyük bir bıçak savaşı yaşanıyordu.

"Julianna!" Mellony galeriden çılglık attı. Lila onun korkmuş yüzünün solgun bir ay gibi parmaklıkların üzerinde süzüldüğünü görebiliyordu.

Bayar odanın içinden merdivenlerin dibine doğru zorla ilerledi ve ilerlerken Darialıları yaktı. İntikamcı bir ruh gibi görünüyordu, yüzü acımasız ve kederliydi. Döndü, kollarını uzattı ve Shadow ile DeVilliers Julianna'yı ona doğru kaldırdı. Büyücü onu merdivenlerden annesine taşıdı, sonra savaşa katılmak için tekrar aşağı indi.

Büyücüler -Manderler, Bayar ve DeVillierler- kardeşleri büyük bir hızla öldürüyorlardı. Darialıların stratejik olmaktan çok çılgınca davranmaları işe yaramıştı, gerçi elinde bıçak olan çılgın bir insan çok fazla zarar verebilirdi. Yine de kuzeyliler sayıca çok üstündü. Tam savaş yakında bitecekmiş gibi görünürken, daha fazla siyah giyimli savaşçı odaya akın etti ve galeriyi doldurdu. Lila ilk başta onların Darian Kardeşleri olduğunu düşündü ama bunlar kapüşonlu siyah cüppeler yerine özel dikim siyah üniforma tunikler giyiyor, bıçak yerine arbalet ve kılıç taşıyorlardı. Silahlarını disiplinli bir şekilde kullanıyorlardı.

Karatavuklar, diye düşündü Lila. Ateşli pislikler. Onları kim içeri aldı?

Mellony ve Julianna'yı aramak için galeriye doğru baktı ama sadece siyah üniformalarla dolu bir deniz gördü.

Uzun boylu bir subay öne çıktı, eldivenli ellerini galeri korkuluğuna dayadı ve kutsal alandaki manzarayı inceledi.

Lila'nın içinde tanıma duygusu dalgalandı. Bu Destin Karn'dı. Belki de hayal görüyordu ama aşağıdaki katliamdan gerçekten rahatsız olmuş görünüyordu.

"Vurun şu kargaları," dedi. "."

Arbalet sesleri duyuldu ve şapelin dört bir yanında Darialılar yere yığıldı, tek bir kişi bile ayakta kalmadı.

Sana hiç seni sevdiğimi söyledim mi Destin Karn? Lila düşündü. Seni gördüğüme sevineceğim günün geleceğini kim bilebilirdi?

YATMA VAKTİ HİKAYELERİ

O ilk gece Ash ve engelli Destiny teknesinin mürettebatı Celestine'in mermer sarayının kalıntıları arasında kamp kurdu. Ek binalarda hamaklarını asabilecekleri ve fırtına duvarından geçerken hasar görmemiş ya da yok olmamış erzaklarını depolayabilecekleri sağlam barınaklar buldular.

Ash bu işleri tökezleyerek yapıyor, Jenna'nın gözden kaybolduğu her seferinde biraz daha panikliyordu. Bir yanı hâlâ rüya gördüğünden ve dikkati dağılırsa Jenna'nın ortadan kaybolacağından korkuyordu.

"Ash!" Sasha, sarmal bir halata takılıp düştüğünde kolunu tuttu. "Dikkatli olur musun? Ay çarpması mı yoksa güneş çarpması mı yaşadığını anlayamıyorum."

"Aşık olmuş," dedi Evan, dudakları seğirerek. "İflah olmaz." Korsan, sana söylemiştim tarzında yeniden bir araya gelmelerini sahipleniyor gibiydi.

Ash'in umurunda değildi. Uzun bir dizi başarısızlık ve kayıptan sonra, işte bu olmuştu.

Jenna ana kamplarının dağların tepesinde, limandaki olası trafikten uzakta olduğunu açıkladı. Kampta iki ejderha ve bir insan daha bırakmışlardı. Başka bir büyüyle işaretlenmiş insan.

Sıcak elleriyle Ash'in omuzlarını kavrayarak zihnine bir görüntü itti; bir mağara ve kemiklerle dolu bir çıkıntı. Ash'in şaşkın ifadesine gülerek, "Kelimeler çok yavaş," dedi.

Ardenscourt'tan beri altı ejderha ve bir insan edinmiş - hayır, arkadaş olmuştular. Ash tüm bunlara nasıl dahil olduğunu merak etmekten kendini alamıyordu.

Ejderhalar ava çıktılar ve sonra imparatoriçenin mahzeninden ejderha kızartması domuz eti ve şarap ziyafetinde onlara katıldılar. Sasha kendi öğüdünü tuttu ama Ash onun sanki karşılıklı savunma için korsana yaklaştığını fark etti. Eli hançerinden hiç ayrılmıyor, gözleri sanki bu şölende tatlı olmayı bekliyormuş gibi bir ejderhadan diğerine kayıyordu.

Ash yemeği neredeyse hiç tatmamıştı. Jenna'yı aklında tutacak ayrıntılara değer veriyor, Ardenscourt'ta ayrıldıklarından beri meydana gelen değişiklikleri hesaplıyordu.

Jenna'nın altın raptor gözleri, ateş ışığıyla parlayan, bakır ve altınla tozlanmış yüzünde ışıldıyordu. Eldivenlerinin üzerinde kaslı kollarını açıkta bırakan kalın deri bir zırh, bölünmüş deri bir etek ve binici çizimleri giymişti. Saçları ensesinde bir düğüm halinde toplanmıştı ve en ufak bir utangaçlık belirtisi göstermeden yemek yiyor, et parçalarını koparıyor, çiğniyor, yutuyor, parmaklarını yalıyor, başını geriye atıyor ve sessiz ejderha şakalarına gülüyordu. Arada sırada Ash'e doğru eğiliyor ve onu öpüyordu. Öpücükleri Celestine'in şarabıyla tatlandırılmış kışkırtıcı vaatler gibiydi.

Çok öpüştük ama az konuştuk. Soruları kısa ve belirsiz cevaplar alıyor, dokunarak verdiği canlı imgelerle noktalanıyordu. O ve ejderhalar zihinden zihine konuşabildikleri için, insan konuşması biraz fazla zahmetli görünüyordu.

Başka değişiklikler de vardı. Huzursuzdu, uyanıkken sürekli hareket halindeydi. Belki de hayatının büyük bir kısmında bir madene hapsedildiği için, sonunda bir zindana hapsedilmişti. Sanki onu yere bağlayan prangalardan kurtulmuş, uygarlığın ipek pelerininin sıyrılmış ve kanatlarını açmıştı. Ash kendini bir yabancı gibi hissetmekten . Ya aralarındaki uçurum aşılamaz hale geldiyse?

Her neyse, gece daha da Ően ŐakraklaŐan dört ejderhanın eŐliŐinde rahatlamak zordu. Sonunda Cas kafasını Jenna ve Ash'in arasına sokarak ikisini süzmeye başladı ve Jenna neredeyse Ash'in kucaŐına düşene kadar burnuyla Jenna'yı drtt. Jenna sessizce azarlayarak onu itmeye devam etti. Sonunda gülerek ayaŐa fırladı ve Ash'in kalkmasına yardım etmek işin elini uzattı.

"Ne?" dedi, gözlerini kırpıştırarak. "Nereye gidiyoruz?"

Jenna gülmekten zorlukla konuşarak, "Cas kuyruklarımızı baŐlama zamanının geldiŐini söylüyor," dedi.

"Ne?" Ash ellerini pantolonunun arkasına bastırma isteŐine direndi. Evan ve Sasha bir maŐtaki hevesli seyirciler gibi bu gidiŐ gelişi izliyordı. "Ejderhalar genellikle uÇarken ŐiftleŐirler, bu yüzden kuyruklarını korumak işin-"

Ash, yüzü utanŐtan kızarmış olsa da gülmekten kendini alamadı. Bu, dört devasa pullu akrabanın bir düŐünde yatak seremonisini zorlaması gibiydi.

"Cas'a söyle kendi işine baksın," dedi Ash, sırtıyor gibi görünen ejderhaya bakarak, gerÇi ejderhalarda bunu anlamak zordu. "Ona söyle, hazır olduğumuzda kuyruklarımızı birbirine baŐlayacaĐız."

Jenna Ash'in ellerini tuttu, gözlerinin işine baktı ve mırıldandı: "Ben hazırım Kurt. Sen de hazır mısın?"

Ash hamağını önce yarı inşa edilmiş, sonra da yarı yıkılmış ahırdaki at baŐlama odası gibi görünen yere asmayı tercih etmişti. Kim mermerden bir ahır inşa eder ki zaten? diye düşünmüştü. Ama ejderhalar ahırını yıkarken sarayı yıktıkları kadar kapsamlı bir iş yapmamıŐlardı, bu yüzden orada konaklamak daha güvenli gelmişti. Limana o kadar yakındı ki, suyun rıhtıma hafifÇe ŐarptıŐını ve iskeleleri emdiŐini duyabiliyordu.

Jenna küçük odanın içinde dolaşırken kapının girişinde beceriksizce durdu, sonra pencerenin önünde durakladı. Tek pencereden sızan ay ışığı havuzunda durmuş, denize bakıyordu.

Ash fırtına ceketini çıkardı, dikkatlice katladı ve deniz sandığının üzerine koydu. Sonra gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Jenna pencereden arkasını döndü ve pervaza yaslanarak onu izlemeye koyuldu. Soyunmak için hiçbir hareket yapmadı.

Ash düğmelerini çözmeyi bıraktı. "Bir sorun mu var? Beklemek istersen anlarım. Birlikte o kadar zaman bile geçirmedi ve bunun çoğu zindandaydı." Sözcüklerin ağzından dökülmesini engelleyemiyor gibiydi, ileriye gitme ihtimalini ortadan kaldıran sözcükler.

"Beklemek istemiyorum," dedi Jenna, sesi gırtlaktan gelen bir hırıltıya dönüşmüştü. "Ama-"

"Eğer biraz kız otu bulmamız gerekirse ya da-"

"Kapa çeneni şifacı," dedi Jenna. "Bak, sen benim vücudumu Ardencourt'taki pislik zindanda zaten gördün. Seninkini hiç kıyafetsiz görmedim. Görmek istiyorum."

Ash derin bir nefes aldı ve bıraktı. Bir feragatname yayınlamamak için dudağını ısırıldı. Gözlerini kapatmamak için direndi. Gömleğinin düğmelerini açmayı bitirdi ve omuzlarından sıyrarak yere düşürdü. Sonra pantolonunun tokasını kurcaladı, çözmeyi başardı ve pantolonundan çıktı. Pencereden gelen ışığın kısmen aydınlattığı, tamamen çıplak bir şekilde durana kadar küçük giysileriyle onu takip etti. Onun gözlerine bakabilmek için her şeyini verdi.

Jenna onu inceledi, gözlerini kırpmadan, sanki her şeyi ezberlemiş gibi. Hâlâ bakıyordu, deri zırhının bağcıklarını dikkatle, metodik bir şekilde çözdü ve düşmesine izin verdi, kalın örme kazağını başından çekti, pamuklu atletini takip etti. Eteğini, tozluklarını ve küçük giysilerini çıkardı, bir kenara attı ve kararlı bir şekilde ona doğru yürüdü. Birkaç santim ötede durduğunda, yarattığı sabit ısıyı hissedebiliyordu. İki elini birden uzatıp parmaklarını adamın göğsünde, köprücük kemiğinde, omuzlarında gezdirdi ve sonra

Öne doğru ilerledi ve göğsünü onunkine bastırdı, patlayacağını düşünene kadar onu ten tene ısıttı. Dikkatle, tereddütle ellerini onun kalçalarına doladı ve onu kendine doğru çekti.

"Oh," diye fısıldadı boynuna, "sen yakışıklı bir kurtsun. Şimdi bana bu tuhaf yatağına nasıl gireceğimi göster."

Jenna Bandelow'la sevişmek bedenlerin olduğu kadar zihinlerin de birbirine dolanmasıydı, imgelerin ve hislerin birbirine karışması o kadar eksiksizdi ki bazen kimin neye sahip olduğunu söylemek zordu - kim veriyor, kim alıyordu.

Daha sonra, hâlâ birbirlerine dolanmış halde yatarlarken Ash, "Anneme senden bahsettim," dedi.

"Öyle mi?" Jenna uykulu bir şekilde söyledi. "Ne dedin sen?"

Ash güldü ve onun göz kapaklarını öptü. "Ona öldüğünü söyledim."

"Huh!" Jenna . "Sanırım bu sondu konuşma."

"Hayır," dedi Ash. "Değildi. Ona nasıl tanıştığımızı anlattım. Ona sordum. Bu kadar kısa bir süre içinde, bu koşullar altında birine aşık olmanın mümkün olup olmadığını sordum."

"Ne dedi?"

"Bana aşkın birlikte geçirilen zamanla değil, o zamanın nasıl geçirildiğiyle ölçüldüğünü söyledi."

"Yani diyorsunuz ki zindandaki bir kişinin üzerindeki kan ve pisliği yıkamak-"

"Bazen hastanın şifacıyı iyileştirdiğini söylüyorum." Ash konuşmayı öpücüklerle kesti ve sonra geri çekilerek, "Bana savaş zamanında aşkın hızlı hareket ettiğini söyledi, öyle de olmak zorunda." dedi.

"Kız kardeşine senden bahsettim," dedi Jenna, onun yanına sokularak, ısırarak ve dişleyerek ve kesinlikle onu

-

Bekle biraz.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yavru arkadaşın buradaydı," dedi. "Lyssa Gray."

Ash şaha kalktı ve hamağın çılgınca sallanmasına neden oldu. "Ne? Kız kardeşim burada mıydı?"

"İmparatoriçe'nin atlı lordlarına nasıl dövüşüleceğini öğretiyordu," dedi Jenna, onu öpücüklerle tekrar düzleştirmeye zorlayarak ve alt dudağını ısırarak. "Breon sesini geri aldığı anda sana daha fazlasını anlatabilir."

"Mffblt," dedi Ash, öpücüklerin etrafında konuşmaya çalışarak. Bunda da başarılı olamayınca ellerini onun omuzlarına bastırdı ve dudaklarını serbest bırakacak kadar aralarına mesafe koydu.

"Ne zaman? Burada ne işi vardı? O mi? Şimdi nerede? Breon kim? Neden bana söylemedin?"

Jenna kaşlarını çatı, sanki cevaplamak istediği bir soru varmış da çoğuna cevap vermek zorunda kalmış gibi. "Yaklaşık bir hafta önce ayrıldı ve sanırım Diyarlar'a doğru yelken açtılar. Sana daha önce söylemedim çünkü konuşmaktansa sevişmeyi tercih ederdim. Sana söylediğimde sevişmenin biteceğini biliyordum." Onun altında çok dikkat dağıtıcı bir şekilde kıpırdandı, sonra sırtını dikleştirdi ve onu ters çevirerek üstte olmasını sağladı. "O imparatoriçenin tutsağıydı. Ya imparatoriçe için savaşıacaktı ya da kana susamışlara katılacaktı."

"Yani o değil mi? ?"

Jenna başını salladı. "Lyssa kan ritüelinin insanları güçlü yaptığını ama aptallaştırdığını söyledi. İmparatoriçe akıllı subaylar istiyor."

Ash sopa yemiş gibi hissetti. Tekrar. İyi anlamda. Bu kızın değişmez bir özelliği gibi görünüyordu. Zihnini yeniden harekete geçirmesi, bu yeni bilgiyle boğuşması biraz zaman aldı. Lyss sadece bir hafta önce buradaydı. Bazen o ve kız kardeşi dünyanın dört bir yanında birbirlerini takip etmekle lanetlenmiş gibi görünüyorlardı, asla tam olarak bağlantı kuramıyorlardı.

Ama yaşıyordu ve Jenna'ya göre Diyarlar'a geri dönüyordu. Bu ona Sasha'nın söylediklerini hatırlattı,

Kuzey Adaları'na doğru yelken açtıklarında yanlış yöne gidiyorlarmış gibi görünüyordu.

"Kız kardeşim nasıl biri?" Ash bilgiye aç bir şekilde konuştu. "Onu benden daha iyi tanıyor olabilirsin. Onu beş yıldır görmedim." Onu bir daha asla göremeyeceği düşüncesini aklından atmaya çalıştı.

Jenna bir an düşündü. "Ejderhalardan korkmuyor," dedi, sanki bu çok şey anlatıyormuş gibi. "Senden farklı bir şekilde vahşi ve güçlü. Sen için için yanıyorsun, o ise alev alev yanıyor." Durakladı, sonra dedi ki, "Onun için endişelendiğini biliyorum Kurt, ama o hayatta kalan biri. Birçok kez ölümle yüzleşti. Bir yolunu bulacaktır." Jenna'nın kesik kesik, ejderha gibi konuşması şiir gibiydi; ekonomik ve bir o kadar da canlıydı.

Jenna, "Breon kendini daha iyi hissettiğinde size onun hakkında daha fazla şey söyleyebilecek," dedi.

"Doğru," dedi Ash. "Breon mu? Kim o?"

"Sana bahsettiğim büyülü işaretli çocuk. Lyss'le birlikte burada tutsaktı."

"Hasta mı? Yaralandı mı?"

"İmparatoriçe ona yaprak veriyordu. Şu anda yoksunluk çekiyor."

"Belki ona yardım edebilirim," dedi Ash.

"Yarın onu görmeye gidebiliriz. Keçi seni taşımak isteyebilir. Ya da benimle gelebilirsin."

"Keçi mi?"

"Armadan kurtardığın ejderha. Sesinle büyülediğin ejderha."

Ash nefes aldı. Şimdi zor kısma gelmişti. "Lyssa. Sana kim olduğunu söyledi mi?"

"Bana Kaptan Gray ve senin kız kardeşin olduğunu söyledi," dedi Jenna. Yüzünü tekrar nasırlı ellerinin arasına aldı ve "Bana gerisini anlatmanı bekliyordum," dedi.

KRALLA BİR GÖRÜŞME

En azından Ardencourt ile Delphi arasındaki yol tanıdıktı. Hal orduda geçirdiği her yıl boyunca en az bir kez bu yolda yürümüştü. İlkbaharda zinde ve iyi beslenmiş olarak kuzeye, sonbaharda ise yaralarını sarmak için güneye. Delphi'de görev yaptığı ve Lyssa Gray'in onun güneyli kışını tekmelediği bir sefer hariç.

Levazım subayı Rives, kuzeye giderken yiyecek pek bir şey bulamayacaklarını bildiğinden, ordularına erzak sağlamak için elinden geleni yapmıştı. Yeni bir hasada kadar uzun bir süre geçecekti ve Jarat'ın ordusunun izinden gidiyorlardı. Kuzey Yolu boyunca uzanan kırsal alan ıssız görünüyordu. Hal, çiftçilerin ve ev sahiplerinin kilerlerinde toplandıklarını, tarlalarda yattıklarını ve iki hafta içinde geçecek ikinci ordunun dikkatinden kaçmayı umduklarını hayal etti.

Burası imparatorluğun müreffeh kalbi olmalı, diye düşündü Hal. İnsanlar kendilerine ait olanı korumak için mahzenlerinde saklanmak zorunda kalmamalı.

Hal'in aklına ordu gazileri arasında popüler olan bir şarkı geldi.

Kaybettiğim bacağımın yerine koymak
için kılıcımı bastona çevirdim.
Krallar teklif eder, kraliçeler tasarlar
ama bedelini asker öder.

Bellamy neredeydi? Hâlâ Delphi'de miydi yoksa kuzeydeki başkente doğru mu yürümüştü? Eğer yola devam ettiyse, o zaman sınır kasabasının sorumluluğunu kime bırakmıştı? Jarat'ın arkasında ekmek kırıntıları toplayan birinin olduğunu fark etmesi ne kadar sürerdi?

Bellamy o zaman geri dönmek zorunda kalacaktı. Hal'in ondan önce Delphi'yi alması gerekiyordu.

Hal bu bölgeyi, bu kasabayı ve savunmasını yakından tanıyordu; Jarat'ın işgal ordusundan daha iyi tanıdığına şüphe yoktu. bir dizi hataya aşınaydı, çünkü onları yapmıştı. Tepelerdeki toplar son seferinde onun felaketi olmuştu. Yıllar önce, Arden bağımsız şehrin kontrolünü ele geçirdikten sonra, Delphialılar tarafından Arden'i dürüst tutmak için yerleştirilmiş olan topu ihmal etmişlerdi. Arden ordusu artık onlara ihtiyaç olmadığını düşünmüştü ama onları yerinde bırakmışlardı. Fells ordusu tepeleri ele geçirdikten sonra bu topları çok iyi kullandı.

Kaptan Gray'in Delphi'de zafer kazandıktan sonra söylediği sözleri hatırladı. Belki de burası düzgün bir şekilde savunulsaydı, ele geçirilmesi o kadar kolay olmazdı.

Hal o zaman dersini almıştı ama Jarat'ın almadığını umabilirdi.

Ordusu Kuzey Yolu'ndan ayrıldı, kırsal kesimde batıya doğru ilerledi ve ardından Delphi Yolu'nu geçmek için kuzeye yöneldi. Umarım kasaba garnizonu o bölgeden bir sorun beklemiyordur. Doğu-batı yolunun kuzeyinde, Delphi'nin keşif menzilinin dışında kalacağını umduğu bir noktada kamp kurdular. Yine Mercier ve DeJardin'i, düşmanın varlıklarını ve savunmasını değerlendirmeleri ve kuzeylilerin görev süreleri boyunca değişiklik yapıp yapmadıklarını görmeleri için şehre gönderdi. Ayrıca onlara, eğer hâlâ hayattalarsa bulmaları için iki kişinin adını ve iletmeleri için sözlü bir mesaj verdi.

Elçileri ertesi gün yanlarında iki misafirle döndüler. Hal onları hemen tanıdı: Brit Fletcher ve Yorrie Cooper, Delphi'nin yurtseverleri. Fletcher'ın bir kolu

ve yüzünün yan tarafında, ifadesi değiştiğinde çatlayıp sızan ciddi yanıklar vardı. Cooper eskisinden biraz daha iyi beslenmiş olsa da her zamanki gibi görünüyordu.

Hal minnettar bir dua gönderdi. Teklifinin nasıl karşılanacağından, hatta karşılanıp karşılanmayacağından bile emin değildi.

"Pekâlâ," dedi Fletcher, "bu Kaptan Matelon değil mi? Yoksa size Kral Hal mi demeliyim?" Mercier ve DeJardin'e bir bakış fırlattı.

"Matelon da olur," dedi Hal. Mercier ve DeJardin'in Patriot'ları ikna etmek için yeni unvanını havuç olarak kullandıklarını biliyordu ama keşke bundan hiç bahsetmeselerdi diyordu.

"Güzel," dedi Cooper. "Krallardan pek hoşlanmayız, özellikle de güneyli krallardan."

"İşte bu yüzden geldiğiniz ve beni dinlemeye istekli olduğunuz için minnettarım," dedi Hal. Komuta çadırına doğru işaret etti. "Bu taraftan."

Güzel bir bahar sonu gecesi idi. Çadırın kapakları arkadan bağlanmıştı ve tatlı defne ve hanımeli kokuları esintiyle içeri doluyordu. Vatanseverler Hal'ın içecek teklifini kabul ettiler ve Hal son sonbahar elma şarabı fıçısını doldurdu. Kamp sandalyelerine ve tuzlanmış balık fıçılarının üzerine oturdular.

"Biliyor musun Matelon, öldüğünü duymuştum," dedi Fletcher, koluyla dudaklarındaki elma şarabını silerken. "Birkaç kez duydum."

"Bir gün," dedi Hal. "Bugün değil. Hâlâ hayatta olduğunuzu gördüğüme sevindim. Jarat'ın her şehir bloğu için büyük bir kan bedeli ödediğini duydum."

"Bizi ayakta tutan şey de bu," dedi Cooper. "Güneylileri öldürmek."

Belli ki bu kolay bir satış olmayacaktı.

"Halkınızın söylediği doğru mu - güney başkentini kazandığınız?" Fletcher söyledi.

"Bu doğru," dedi Hal.

"Demek yeni üst düzey yönetici ?"

"Tam olarak değil," dedi Hal.

"O zaman bu neyle ilgili?" Fletcher dedi ki. "Bizi buraya sadece elma şarabınızı paylaşmak için davet etmediğinizi biliyorum."

"Yardımaınıza ihtiyaım var," dedi Hal.

Cooper, Fletcher'a bir bakış atarak, "Krallarla sadece o zaman görüşüyoruz," dedi. "Yardımaımıza ihtiyaç duyduklarında."

Hal, "Senin de benim yardımaıma ihtiyaın var," dedi. Bu onların dikkatini çekti.

Cooper elindeki bardağı sertçe yere vurdu. "Ne demek istiyorsun?"

"Konumunuz hem bir lütuf hem de bir lanet. Savaşta olduğumuz sürece, oyunda bir oyun parçasısınız. Bir süreliğine özgürce kazanabilirsiniz ama er ya da geç ordular geri gelir. Özgür bir Delphi büyük oyuna uygun değil."

"Biz kuzeydeki kraliçe için buradayız," dedi Cooper. "Hatırladığım kadarıyla buraya gelmiş ve canınıza okumuştu."

"Evet," dedi Hal, kadehini kaldırarak. "Kuzeydeki kı tekmeleyen kraliçeye."

Ona şüpheyile bakarak tostı mırıldandılar.

Fletcher, "O zamandan beri kendi işlerimizi yürütmemize izin verdi," dedi.

"Evet," dedi Hal. "O sözünü tutan biri. Yine de Jarat imzalamadı ve şimdi burada."

"Ve şimdi buradasın," diye karşı ıktı Cooper.

"Ve şimdi buradayım. Delphi'yi Kral Jarat'tan geri almak ve size iade etmek istiyorum."

"Onu bize geri verin," dedi Fletcher acı bir sesle. "Size yardım etmek için burada olduklarını söyleyen krallara dikkat edin."

Cooper, "Kuzeydeki kraliçe bize karşı dürüştü," dedi.

"Ama o burada değil," dedi Fletcher.

"Evet, burada değil," dedi Hal. "Kuzey orduları doğuda canlarını kurtarmak için savaşıyor. Eğer başarısız olurlarsa, İmparatoriçe Celestine ile tanışacaksın."

Cooper ve Fletcher önce birbirlerine, sonra da Hal'a baktılar. "Korsan mı?"

Hal başını salladı. "Chalk Cliffs'te neler olduğunu gördüm. Ben de oradaydım. İmparatoriçe kazanırsa, hepimiz içindeyiz. Bu sözü hatırlıyor musun? Delphi'de işler kötü olabilir ama her zaman daha da kötüye gidebilir."

Vatanseverler alınmaları gerekip gerekmediğinden emin değilmiş gibi ona baktılar.

"Madem doğudaki imparatoriçe için bu kadar endişeleniyorsun," dedi Cooper, "o zaman neden kuzey kraliçesine yardım etmiyorsun?"

"Öyleyim," dedi Hal, bunu ağzından duyduğuna biraz şaşırarak. "Jarat'ın sırtına bıçak saplamasına ihtiyacı yok, o yüzden onu ben halledeceğim."

Cooper kaşlarını kaldırarak, "Onun için," dedi. "Onun için," dedi Hal.

"Bunu neden yapasın ki?"

Bunun basit bir cevabı yoktu ama Hal yine de denedi. "Kuzeydeki kraliçe bana karşı dürüsttü," dedi. "Güneydeki kral hiç dürüst olmadı."

"Eğer ona yardım etmek istiyorsan acele etsen iyi olur," dedi Fletcher. "Jarat Ardencourt'a doğru ilerliyor, eğer henüz orada değilse."

KESİŞME

Lila giysilerini heybesine doldurdu ve para kemerini beline başladı. Shadow ve DeVilliers'ı geride bırakmak anlamına gelse bile dışarı çıkmak zorundaydı.

Bu ikisi düşün günü toplanmıştı ve o zamandan beri onları görmemişti. Zindanda tutulduklarını tahmin ediyordu ama zindanın nerede olduğunu bile bilmiyordu. Ardencourt'ta olsaydı, müttefikleri ve kaynakları aracılığıyla onları bulmak için gizli soruştırmalar yapabilirdi. Ardencourt Kalesi'nin sırları hakkında memleketindeki saraydan daha fazla şey bildiğini fark etmek sarsıcıydı.

Potansiyel kaçış yolları dahil.

Kral Jarat ve maiyeti dün salvolar dolusu asker, karatavuk tugayları ve tasmalı büyücülerle birlikte gelmişti.

Neden gözden kaçırıldığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama bu sonsuza dek süremezdi. Eğer Karn onu Katedral Tapınağı'ndaki kaosun ortasında fark etmediyse, yakında burada olduğunu öğrenecekti.

Dışarı çıkmak zorundaydı. Arkadaşlarını bulmaya çalışırken zaten çok gecikmişti (DeVilliers'ı ne zaman arkadaş olarak görmeye başlamıştı?). Kendisini kaçakçı, paralı asker ve güneyli casus Lila Barrowhill olarak tanıyan insanlara Kraliçe Muhafızları'nın kaptanının kızı Lila Byrne olarak tanıtılamazdı.

Kaptan İnanılmaz'ın adını sana takmasına izin verirsen olacağı budur, diye düşündü.

Gitmek zorundasın. Bu bir hayatta kalma meselesi, diye düşündü. O zaman neden kendinle tartışarak zaman harcıyorsun?

Yeni rejimin temsilcileriyle yüz yüze gelmeden önce sınışıabilirse, güneye dönüp yeniden Lila Barrowhill olabilirdi.

Ne kadar sürecek? Kafasının içindeki bir ses fısıldadı. İmparatoriçe'nin Ardencourt'a ulaşması ne kadar sürer? Her neyse, ailenin intikamını almak istediğini sanıyordum.

Buradan uzaklaştığında mavi bir harabe fıçısında boğulabilecek türden bir sestti. Kurtları da geride bırakabilirdi. Ne de olsa Arden'da hiç konuşan ölü kurtlar görmemişti.

Lila çantalarını omuzlarında salladı ve pelerinini üzerine geçirdi, böylece garip bir kambur kocakarıya benzedi. Güzel havaya rağmen kimsenin pelerini sorgulamayacağını umuyordu.

"Burada işin bitmedi."

Lila arkasını döndüğünde kapının önünde yeşil gözlü, kocaman gri bir kurt buldu.

"Sen de kimsin?" Lila dedi ki. "Gri gözlü kurt nerede?"

"Kraliçeyle birlikte," dedi kurt. "Yerine ben bakıyorum."

Şimdi de yedek konuşan ölü kurtlarla mı uğraşacağım?

"Kraliçe nerede?" Lila söyledi. Peki hangi kraliçe?

"O geliyor. Burada kalmalı ve Hat'a hizmet edenleri korumalısınız."

"Bakın," dedi Lila, "zaten burada olmak istediğimden daha uzun süre kaldım. Söz veriyorum, geri döneceğim ve kraliçe buraya geldiğinde ona yardım edeceğim."

Bununla birlikte kapı çarparak açıldı (kilitlememiş miydi?) ve kurt gözden kayboldu.

Bu Destin Karn'dı, casus siyahları içinde öldürmek için giyinmişti.

Odanın etrafına baktı. "Kim var burada? Kiminle konuşuyordun?"

"Ölü bir kurt," dedi Lila. "Dinle, sana isterdim ama ben de tam gidiyordum." Adamın etrafından dolanmaya çalıştı ama adam onu durdurmak için kolunu uzattı.

"Konuşmamız gerek," dedi.

"Gitmem gerek," dedi Lila. Bir kez daha yanından geçmeye çalıştı ama adam onu odanın içine doğru itti, kapıyı çarptı ve arkasını döndü.

Karn, "Şimdi konuşmamız gerekiyor," dedi.

Lila, "Beni en son zorlamaya çalıştığında neredeyse karnına bir bıçak saplıyordum," dedi.

Karn, "Neredeyse" dedi, "önemli olan terim bu. Neredeyse için kredi veriyorsak, seni neredeyse bir düzine kez öldürdüm. Neredeyse seni sakat bıraktığım zamanların sayısını unuttum."

Tehdit mi, müzakere mi?

Tehdit.

"Bırak beni Karn," dedi Lila. "Seni uyarıyorum."

"Ve seni uyarıyorum," dedi Karn. "Kalenin yakınından asla . Principia'nın kıcı kadar sıkı kilitlidir."

Principia'nın kıcı hakkında ne biliyorsun?

Lila, "Casus olarak asılmaktansa kaçmaya çalışırken öldürülmeyi tercih ederim," dedi.

Karn, "Aslında bence Jarat bugünlerde yakmayı tercih ediyor," dedi. "Yakıt ve hızlandırıcı için daha pahalıya mal oluyor ama kalabalığın hoşuna gidiyor ve imha ve gömme işlemlerinden tasarruf sağlıyor."

Lila ona ters ters baktı ama hiçbir şey söylemedi. Casusluk şefi zaferin kokusunu almış olmalıydı, çünkü yan sandalyelerden birine oturdu ve karşısındakini işaret etti.

"Otur," dedi. "Çantalarınızı yere koyun. Bu biraz zaman alacak."

Bu, onu sorguladıktan sonra gitmesine izin vereceği anlamına mı geliyordu? Belki öyle, belki değil.

Lila pelerini ve çantaları bıraktı, teklif edilen sandalyeye doğru yürüdü ve oturdu.

Pazarlık yap.

"Rogan Shadow Dancer ve Hadley DeVilliers'in gitmesine izin verirseniz tüm sorularınızı yanıtlayacağım."

Bir kez olsun onu şaşırtmıştı. Karn'ın gözlerinin arkasındaki çarklar döndü. "Senin bakır kafa tedarikçin ve donanma komutanı mı?"

"Evet."

"Lila Barrowhill, başka birini mi arıyor?" Karn başını salladı. "Seni tanımıyorum bile."

"Başka bir şey daha var. Burada bana Lila Byrne derler." İçini çekti, sonra geri kalanını tükürdü. "Ben Kraliçe Muhafızları'nın kaptanının kızıyım."

"Bunu biliyorum," dedi sabırsızca. Lila ağzı açık bir şekilde ona bakınca gözlerini devirdi. "Casusluk ustası mı? Birkaç şey biliyorum. Ama bunu asla sana karşı kullanmadım, çünkü kişisel deneyimlerimden de biliyorum ki bazen armut dibine düşer. DeVilliers ve Dancer'a gelince, verdiğiniz bilgilerin işe yarayıp yaramayacağını göreceğiz." Durakladı, öne doğru eğildi ve "Ellerini ver" dedi.

"Gerçekten yapmak zorunda değilsin-"

İnce gülümsemesi kayboldu. "Bana ellerini ver."

"Peki!" Lila kaşlarını çatarak konuştu. İkna yöntemlerine direnmenin her zaman en iyisi olduğunu öğrenmişti. Çok kolay kabul ederse büyücüler tılsım aramaya başlardı. Ve bu hiç işe yaramazdı.

Karn sorularla ve ikna kabiliyetiyle doluydu. Kraliçe Raisa ve Yüzbaşı Byrne hakkında, Highlander ordusunun ve General Dunedain'in nerede olduğu hakkında ve konseyin çeşitli üyeleri hakkında sorular sordu. Elinde, teker teker gözden geçirdiği soyluların bir listesi vardı. Karn'ın zaten ne bildiğini söylemek her zaman zordu, bu yüzden Lila bazen tam olmasa da çoğunlukla onun sorularını dürüstçe yanıtladı.

"Bana ölen damattan ve arkadaşından bahset," dedi Karn, gözleri öylesine açıldı ki, kadın konunun özüne geldiklerini anladı. "İsimleri neydi?"

Eminim isimlerinin ne olduğunu çok iyi biliyorsundur. "Harriman Vega ve Finn sul'Mander."

"Vega," diye tekrarladı Karn. "Emin misin?"

"Evet," dedi Lila, "eminim. Onunla birlikte konseyde görev yaptım."

Saraydaki şifa salonlarından o sorumlu. Ya da öyleydi."

"Hmm." Karn üniformasının içine uzandı, bir kese çıkardı ve Lila'ya uzattı. "Bu eşyalar onlardan ele geçirildi. Bazılarını kilise kıyafeti olarak tanıyorum, ama geri kalanı ..."

Lila içindekileri masanın üzerine silkeledi. Nefesi boğazında düğümlendi. "Scummer," diye mırıldandı, işaret parmağıyla eşyaları dürterek onları neredeyse aynı iki yığın halinde sıraladı.

"Ne?" Karn eğilerek söyledi. "Ne oldu?"

İki muska, güney kilisesinin rahipleri tarafından takılan yükselen güneş kolyelerinden iki tane, Malthusian kargalarının bellerine takmayı sevdikleri krallığın anahtarlarından iki takım vardı. Bir avuç dolusu karamel renkli kuvars taşı. Ve zincire asılı iki küçük altın kupa.

Bir anı, Lila'nın o zamandan beri gömmeye çalıştığı bir ceset gibi su yüzüne çıktı. Ash, onu yatakhane odasında öldürmeye çalışan kan emici rahip Usepia'yı sorguya çekiyordu. Ash, Darian Kardeşler'e kana bulanmış mendilini kimin verdiğini ve onları ava çıkmış tazılar gibi peşinden kimin gönderdiğini sormuştu.

"Bir büyücü," demişti rahip. "Görünüşe bu büyücü inançlı bir adam."

Lila bir büyücünün, hayattaki misyonları büyücüleri öldürmek ve kanlarını toplamak olan, kendilerine Malthus'un Kılıçları adını veren fanatiklere emir vermesinin tuhaf olduğunu düşündüğünü hatırlıyordu.

Lila başını kaldırıp kendisine sabitlenmiş, cevabını bekleyen Karn'a baktı. Ne yöne çevirirse çevirsin, ölü Finn'den vazgeçmekte bir sakınca görmüyordu.

Lila, "Küçük fincanlar Darian suikastçıları tarafından taşınır, böylece büyücü avlarının kanını içebilirler," dedi.

"Büyücüleri hareketsiz kılmak için küçük taşlar kullanıyorlar. Sanırım bu hem Finn'in hem de Vega'nın Darian Kardeşler olduğu anlamına geliyor." Durakladı. "Ama sen bunu zaten biliyor olmalısın. Oden's Ford'da Adrian sul'Han'ı öldürmeleri için kargaları kiralayan sen değil miydin?"

"Şey, hayır," dedi Karn. "Tam olarak değil." "Ne demek tam olarak değil?"

"Ben de işin içindeydim," dedi Karn. "Benim işim sizi tehlikeden uzak tutmaktı. Ama plan -ve personel- doğrudan Ardencourt'tan geldi. Darialılarla olan bağlantım Finn sul'Mander olarak bildiğiniz kişiydi."

"Finn?" Lila'nın başı dönüyordu. "Darialıları Oden's Ford'a Finn mi gönderdi?"

Karn başını salladı. "O da işin içindeydi ama bence asıl fikir sahibi Vega'ydı. Vega'nın birkaç yıldır Arden'la birlikte çalıştığını düşünüyorum, belki de Yüksek Büyücü Han sul'Alger'in öldürülmesine kadar uzanıyordur." Karn sanki ileriye doğru bir yol seçiyormuş gibi durakladı. "Ama başka bir şey daha var. Vega'nın Finn'e bir şey yaptığını düşünmeden edemiyorum, kutsal olmayan bir şey. Affedilemez bir şey." Lila casus şefinin sesindeki ham duygu karşısında şaşkına döndü.

Lila, Vega'yla olan ilişkilerini hatırlayarak, bazen içgüdüleriniz size bir insanın kibirli bir pislik olduğunu söylediğinde, bunun doğru çıktığını düşündü.

"Onlar ölmeden hemen önce, Prin - kraliçe naibi Mellony, genç Sul'Mander'i ihanetle ve kraliçe, prens ve prensesi öldürmekle suçladı. Bu konuda bir şey biliyor musun?"

"Yani, doğru olması dışında mı?"

Lila, Destin Karn'ın şok edilemez olduğunu düşünmüştü ama verdiği yanıt casusluk şefinin en azından ürkmüş görünmesine neden oldu.

Başını eğdi. "Bana bunların hiçbirini bilmediğini mi söylemeye çalışıyorsun? Finn'i onları öldürmesi için tutmadığını mı?"

Karn başını salladı. "Ama bu imparatorluğun işin içinde olmadığı anlamına gelmez." Durdu, düşündü, sonra baktı

Lila'ya baktı. "Yani hepsi öldü mü? Ve onları Finn mi öldürdü?"

"Bunu bilmiyorum," dedi Lila. "Eğer hâlâ hayattalarsa, bu hiç de

Finn sayesinde." Carthis'teki prenses varisini kurtarmaya yönelik talihsiz görevi detaylandırmaya devam etti. Kritik sırları vermediğini varsayıyordu - tüm konsey görevi ve başarısızlığını biliyordu. Ve eğer onlar biliyorsa, casus şefi de biliyordu.

"O zamana kadar Finn'in ihanetinden şüphelenmek için herhangi bir sebepleri yok muydu?"

"Görünüşe göre değil," dedi Lila, "yoksa onu neden davet etsinler ki? Hem Shadow hem de DeVilliers savaşta yaralandığından beri kendinde olmadığını söylediler."

"Doğru," diye mırıldandı Destin, kaşları çatılmıştı. "Vega ile ne zaman işbirliği yaptı?"

"Sanırım yaralandıktan sonra Vega onunla ilgilendi," dedi Lila. "Finn şifacıların hizmetine katılmaya o zaman karar verdi."

"O zaman mı dindar oldu?"

Lila omuz silkti. "Sorulacak yanlış kişi benim," dedi. Yine de konseyin tamamı Finn'in başarısızlıktaki rolünü bilmiyordu. Düğünden beri Lila'nın aklını kurcalayan bir soru vardı: DeVilliers ona söylemediyse, Mellony Finn'in ne yaptığını nereden biliyordu?

Finn ya da onun komplocuları yapmadıysa tabii. Çünkü o da komplonun bir parçasıydı.

Lila başını kaldırdı ve Karn'ın gözleriyle karşılaştı. O ve casusluk ustası iskambil oyuncuları gibiydiler, bir yandan kartları birbirlerine doğru iterken bir yandan da ellerinin tamamını saklamaya çalışıyorlardı. Ondan mümkün olduğunca çok bilgi koparmak istemesi mantıklıydı. Ama neden onunla bu kadar çok şey paylaşıyordu?

Karn, "Yani Finn ve DeVilliers Deniz Kurdu'ndan kurtulan tek kişilerdi," dedi.

"Doğru," dedi Lila. "Adrian, Talbot ve Strangward kayboldular ve öldükleri sanılıyor."

"Bekle, ne?" Karn daha önce ürkmüş görünüyorduydu da şimdi tamamen pusuya düşmüş gibiydi. "Evan Strangward onlarla birlikte miydi?"

Lila başını salladı. "Kartacalı korsan, hatırladın mı?" dedi ama Karn'ın hatırlatmaya ihtiyacı olmadığı açıktı. "Strangward buradaydı, kraliçeyi ve konseyini Celestine'in Diyarları istila etmek istediğine ikna etmeye çalışıyordu. Tebeşir Kayalıkları'nı gerçekten kazanana kadar onu ciddiye almamışlardı. Prens, Prenses Alyssa'yı kurtarmak için bir görev önerdiğinde, Strangward pilot olarak hizmet etmeye gönüllü oldu."

"Ve Finn onları öldürdü mü? o mu öldürdü?" Karn'ın sesi kırılğan bir ton almıştı. Casus şefinin yüzüne baktığında hiçbir ifade göremedi. Sanki resmi yırtılmış bir çerçeve gibiydi.

"Dediğim gibi hayatta olabilirler. DeVilliers ile konuşun. Size daha fazlasını söyleyebilir."

Karn hiçbir şey söylemedi. Ona bakmadı. Ama ellerini tutuşu acı verecek kadar sıkışmıştı. "Rahatla Karn, kemiklerimi kıracaksın."

Karn o zaman ellerini tamamen bıraktı ve yanlarına indirdi. Bir süre sonra, sanki onlarla ne yapacağına karar verememiş gibi ellerini kucağına götürdü. Casusluk ustası gözlerini kapatıp yutkundu ve kirpiklerinin altından tek bir damla gözyaşı süzüldü.

Bu da ne böyle? Lila, adını koyamayacağı kadar derin bir kaybın huzurunda kendini davetsiz bir misafir gibi hissetti. Dudaklarını yaladı. Söyleyecek bir şey bulmaya çalıştı ama başaramadı. Parmak uçlarında dışarı çıkabilmeyi diledi ama ne de olsa burası onun odasıydı.

"Şey," dedi Lila sonunda, "Finn ve Vega'nın ölmüş olması çok kötü. Muhtemelen bazı sorularımıza cevap verebilecek tek kişiler onlardı."

"Vega ölmedi." Karn o kadar alçak sesle konuşmuştu ki Lila onu doğru duyduğundan emin olamadı.

"Ne dedin sen?"

Karn gözlerini açtı. Karanlık ve çalkantılı sulara açılan pencereleri andırıyorlardı. "Vega ölmedi. DeVilliers ve Gölge ile birlikte onu güvenli bir şekilde kilit altına aldım."

"Ah." Lila bunun DeVilliers ve Shadow için iyi bir haber olup olmadığından emin değildi ama kesinlikle kötü bir haber olduğundan şüpheleniyordu

Vega için.

Ve sonra Karn hiç beklenmedik bir şey söyledi. "Düğünü yöneten kilise görevlisi -Jemson, sanırım adı buydu. Onu tanıyor musunuz?"

"İyi değil," dedi Lila. "Kraliçe'nin konseyinde. Ama onun hakkında iyi şeyler duydum." Tereddüt etti. "Malthusian Kilisesi'nde ayin yapmıyor ama-"

"Güzel," dedi Karn.

"İnsanlar onun hakkında sanki Eski Kilise'nin bir aziziymiş gibi konuşuyor."

"Tam da ihtiyacım olan şey bu olabilir," dedi Karn. "Bir aziz." "Eğer bir aziz arıyorsan Jemson'a gitmen gerektiğini düşünüyorum.

manevi danışmanlık," dedi Lila.

Karn ona göz kırptı. "Ruhani danışmanlığa çok ihtiyacım olduğuna şüphe yok," dedi. "Şu anda şeytan çıkarma ayiniyle başa çıkabilecek birini arıyorum."

PERSUASION

Roff Jemson, Destin'in şimdiye kadar tanıştığı en istikrarlı kilise adamı olmalıydı. Destin soruyu sorduğunda gözünü kırpmadı, tereddüt etmedi. Sadece çenesini ovuşturdu ve şöyle dedi: "Zavallı Finn'in ele geçirildiğinden neden şüphelendiğinizi söyleyebilir misiniz? Ve eğer öyleyse, bu sizi neden ilgilendiriyor?"

Konuşmacının sesinde herhangi bir yargılama ya da alay yoktu, sanki Destin'in talebini olduğu gibi kabul etmiş gibiydi.

Bu noktada Destin, Konuşmacı Jemson'ın kendisi hakkında ne düşündüğünü gerçekten umursamıyordu. Sadece planını kabul etmesini istiyordu.

Jemson'ın Katedral Tapınağı'ndaki küçük ofisinde oturuyorlardı ve etrafları kitap raflarıyla çevriliydi. Yerde, masaüstünde daha fazla kitap yığılıydı. Arkasında, bir çocuğun çizdiği resim duvardaki bir panoya asılmıştı.

"Bana Finn'in yaralandıktan sonra değiştiği söylendi," dedi Destin. Başrahibe Finn'in ruhunu arındırmak için ikna yöntemini kullandığını, orada kadim ve yabancı bir şey bulunduğunu ve Finn ile Darian Kardeşler'in katıldığı törene tanık olduğunu anlatmaya devam etti.

Jemson dikkatle dinledi, sonra arkasına yaslanıp ellerini kavuşturdu. "Yani teoriniz ?"

"Benim teorime göre Aziz Darian ya da onun gibi biri Finn'in hareketlerini kontrol ediyordu. Ya ele geçirme yoluyla ya da büyü yoluyla. Bence Lord Vega bunu bir şekilde kolaylaştırdı."

Jemson "Ele geçirme kavramı Eski Kilisesi'nde çok fazla destek görmüyor" dedi. "Şeytani

Malthus Kilisesi'nin literatüründe mülkiyet daha büyük bir rol oynamaktadır."

"Belki de bir nedeni vardır," dedi Destin açıkça. "Ele geçirilme kavramını bir kenara bırakırsak, büyücülerin ya da sihirbazların Aediion'da, yani rüya dünyasında ölümlerle etkileşime girme geçmişleri var. Mystwerk bilginleri, ölü bir ruhun ziyaretçi bir büyücüyle birlikte gerçek dünyaya geri dönmesinin tehlikeleri konusunda uyarıyor."

Jemson homurdandı. "Finn'i çocukluğundan beri tanırım. Savaşta önceki halinden çok farklı bir çocuk." Bir kalp atışı kadar durakladı. "Savaş birçok yara bırakır, bazıları görünmezdir. Finn'in yaptığı şeylerden sorumlu olmadığını düşünmeyi çok isterdim ama boşa kürek çektiğinizden endişeleniyorum."

"Finn'i hiç tanımadım," dedi Destin, "ve onu mahkûm etmek ya da kurtarmak için hiçbir nedenim yok. İstemediğim şey, gerçek suçlular serbest kalırken onun suçu üstlenmesi." Durakladı, ellerinin titrediğini fark etti ve onları masaüstüne bastırdı.

"İyi misiniz Albay Karn?" Jemson kaşları endişeyle çatılmış, koyu renk gözleriyle Destin'in yüzünü tarayarak konuştu.

Hayır, diye düşündü Destin. Ben iyi değilim. Muhtemelen hiçbir zaman da iyi olamayacağım. İşte bu yüzden kalbimdeki delik için bir şeyler yapmalıyım.

Yüksek sesle, "Ben iyiyim. Neden?"

"Bağışlayın beni Albay," dedi Jemson. "Sadece çok üzgün görünüyorsunuz."

Destin boğazındaki yumrudan bir inkâr çıkaramadı. Çok uzun bir süre gibi görünen bir süre boyunca birbirlerine bakarak oturdular.

"Denemenin bir zararı olur mu?" Destin sesinin kalın ve tuhaf olduğunu söyledi.

"Benden tam olarak ne yapmamı istediğinizi hâlâ anlamış değilim. Bir ceset üzerinde şeytan çıkarma ayini yapamam. Özellikle de hatırladığım kadarıyla Finn'in bedeni neredeyse tamamen alevler tarafından tüketilmişken."

"Daha açık konuşmalıydım," dedi Destin. "Harriman Vega üzerinde bir şeytan çıkarma ayini gerçekleştirmeni istiyorum."

"Vega mı?" Jemson şaşkın görünüyordu. "Ama anladığım kadarıyla Lord Vega da ... ölmüştü."

"Tam olarak değil," dedi Destin. "Ölmüş olması gerekiyordu ama ölmedi. Hayatta kaldı ve benim gözetimim altında bir hücreye kapatıldı. O zamandan beri onu birkaç kez sorguladım ve hiçbir sonuç alamadım. İşkence, tehdit ve meydan okumadan başka bir şey üretmiyor. İkna yöntemini kullandığımda, Finn'de hissettiğim varlığın şiddetli bir geri tepmesiyle karşılaşıyorum. Her ne ise, sanırım ev sahiplerini atladi."

Jemson, Ardenli casus şefinin bu tuhaf isteğine, onun düşmanlığını kazanmadan hayır demenin bir yolunu arıyor gibiydi.

"Kraliçe naibinin Finn hakkında yaptığı suçlamalar hakkında bir şey biliyor musun?" Destin aniden söyledi.

"Hayır," dedi Jemson, konunun değişmesinden dolayı rahatlamış görünüyordu. "Prenses Mellony -daha doğrusu kraliçe naibi- bana güvenmedi. Ve açıkçası, vatana ihanetle suçlandığını bilseydim düğüne başkanlık etmezdim."

Destin, "Yani bu konu konseyde tartışılmadı," dedi. "Hayır."

"Ve Julianna'nın bu konuda hiçbir şey bilmediği açık." "Bilmediğini düşünmek isterdim."

"Finn'in soğukkanlı bir cinayet işleyebileceğini mi düşündünüz?"

Jemson tereddüt etti. "Düğünden önce hayır derdim. İyileşmeye olan yeni ilgisi ve Julianna ile nişanlanmasıyla köşeyi dönmüş gibi görünüyordu. İyileştiği konusunda iyimserdim."

"Yine de, Prenses Mellony ona meydan okuduktan sonra, düğün grubunun geri kalanıyla birlikte Leydi Barrett'i öldürmeye çalıştı."

"Naibin suçlamasının içindeki şeytanları bir kez daha uyandırdığını düşündüm."

Gerçekten, diye düşündü Destin.

Garip bir sessizlikten sonra Jemson, "Ben Eski Kilise'de bir konuşmacıyım ve bu yüzden büyü unsurları konusunda rahatım. Ama yine de bu, travma geçirmiş bir çocuğun trajik eylemleri için karmaşık bir açıklama gibi görünüyor."

"Duymanı istediğim başka biri daha var." Destin ayağa kalktı ve dışarıdaki kara kuşla konuşmak için kapıya gitti. Birkaç dakika sonra DeVilliers içeri alındı.

"Hadley!" Jemson ilk kez gülümseyerek ayağa kalktı. "Tanrı'ya şükürler olsun ki hayattasın. Tutuklandığında en kötüsünden korkmuştum."

DeVilliers Destin'e bakarak, "Görünüşe göre biraz daha hayatta kalacağım," dedi.

"Muhtemelen bildiğiniz gibi," dedi Destin, "Kaptan DeVilliers Finn'i çocukluğundan beri tanıyor."

"Sözcü Jemson," dedi DeVilliers. "Konseye Carthis açıklarındaki saldırıyı anlatırken bilgi sakladım. Julianna'ya nişanlısının Adrian ve Sasha'yı öldürdüğünü ve Lyss'i kurtarma görevini ölümcül bir şekilde sabote ettiğini nasıl söyleyeceğimi bilemedim."

DeVilliers, o gün yaşananları paylaşmaya devam etti Deniz Kurdu.

"Muhtemelen Karn'ın söylediklerini neden dinlediğimi merak ediyorsunuzdur. Ben de tam olarak inanamıyorum. Lord Vega'yı çok iyi tanımıyorum ama Lyss ondan nefret ediyor. İçten içe her zaman babasının ölümünde Vega'nın parmağı olduğuna inanmıştır."

Jemson başını salladı. "Kraliçe Raisa da bu şüpheyi paylaşıyordu. Bunu belli etmemeye çalıştı çünkü elinde hiçbir kanıt yoktu."

"Yani," dedi DeVilliers. "Başından beri düşmanlarımızla çalışıyormuşuz gibi görünüyor. Neden en azından Karn'ın bu konuda haklı olabileceği gerçeğini göz önünde bulundurmuyorsunuz? Anlattığı hikâyeye inanmanın zor olduğunu biliyorum ama umarım sizden ne yapmanızı istediğini düşünürsünüz. Eğer teorisi yanlışsa, o zaman bir zarar yok. Eğer haklıysa, o zaman"-yutkundu-"o zaman umarım Finn'i affetmenin bir yolunu bulabilirim."

EXORCISM

Ne zaman bir hükümdar bir duvarı, bir kaleyi ya da bir tahkimatı yükseltse, insanlar hemen onun üzerinden, altından ya da içinden bir yol bulmaya koyulur. Ardencourt'ta olduğu gibi Fellsmarch Kalesi de gizli odalar ve tünellerle doluydu ve bunlardan bazıları şehrin tamamen dışına çıkıyordu. Destin buraya vardığında, hem işgal altındaki şehre direnişçilerin giriş çıkışlarını engellemek hem de kalenin küçük bir bölümünü kendisine ayırmak için güvendiği ajanlarından birini kalenin haritasını çıkarmakla görevlendirdi.

Destin geçici sığınağı için, daha müreffeh zamanlarda ihtiyaç duyulan, ancak şimdi savaşın yoksunlukları arasında boş duran boş depolardan oluşan bir koloni seçmişti. Bu depolar, şu anda kralın mahkûmlarıyla dolu olan zindanlardan daha az trafiğe sahipti ve marjinal olarak daha rahattı.

Harriman Vega, kimsenin onu duyamayacağı uzak bir bölgede, kalın taş duvarları, bir yatağı, bir leğeni ve bir kovası olan küçük bir odaya kapatılmıştı. Yine de Ardencourt'taki sarayda bulunan çukura kıyasla kuru ve oldukça rahattı.

Vega'nın hak ettiğinden çok daha rahattı. Büyücü bu kadar uzun süre hayatta kalabilmişti çünkü Destin'in gerçeğe ulaşma arzusu onu öldürme arzusundan daha fazlaydı. En azından şimdiye kadar.

Destin bu kez çok sayıda tanığın ve güvenlik açısından en az bir büyücünün daha hazır bulunmasını istedi. Böylece meşalelerle aydınlatılmış, taş duvarlı oda Destin'le birlikte oldukça kalabalıklaştı,

Konuşmacı Jemson, Lila, Shadow ve DeVilliers'in yanı sıra onur konuğu.

Malthus Kilisesi'nin yetkililerine kıyasla Jemson'ın getirdiği kıyafet çok azdı: Kuzeyde kutsal sayılan bir nehir olan Dyrnnewater'dan bir şişe su ve taştan bir toprak leğen. Yalınayaktı ve sade siyah yün bir cübbe giymişti. Vega'nın üzerinde hâlâ düğün kıyafetleri vardı ama artık üzerleri kan ve kirle kaplanmıştı. Destin, Vega'nın düğünde yediği dayağın üzerine bir kat daha acı eklemişti ama tüm yaralanma izleri doğal olmayan bir hızla kaybolmuştu. Aksine, eskisinden daha meydan okuyucuydu.

Vega, Destin'in delegasyonu içeri doluştuğunda kaşlarını çattı, ancak Konuşmacı Jemson'ı gördüğünde oldukça aydınlandı.

"Jemson!" dedi ayağa kalkarak. "Bu çılgınlığa bir son vermek için nüfuzunu kullanabileceğine eminim. Albayın sana ne söylediğini bilmiyorum ama Prenses Mellony'ye ya da Kral Jarat'a haber ulaştırabilirsen, bu işi çabucak çözebiliriz."

Prenses Mellony mi? Destin düşündü. Düğünde öldürmeye çalıştığın kişi mi? Yalancı, işbirlikçi, ikiyüzlü cadı dediğin mi?

Jemson, "Korkarım ne prenses ne de kral üzerinde çok az etkim var," dedi. "Sokağa çıkma yasakları ve kısıtlamalar dışında kimseyle iletişimimiz olmadı. Albay Karn sizinle konuşmamı istediği için buradayım."

"Ne zamandan beri Arden Kralı'nın muhafızlarının bir üyesi Eski Kilise'nin konuşmacılarına emir veriyor?" Vega Destin'e döndü "Kral bana nasıl davranıldığını öğrendiğinde, Albay, bunun bedelini çok ağır ödeyeceksiniz."

Destin, "Kral Jarat ile bu kadar yakın olduğunuzu hiç fark etmemiştim," dedi.

"Ve sen kendine casusluk ustası diyorsun. Aslında, ne hakkında hiçbir fikrin yok-"

"Kral senin öldüğünü düşünüyor," dedi Destin, "ve dürüst olmak gerekirse, bu yüzden uykusu kaçmıyor. Görünüşe göre artık işe yaramıyorsun."

"Pekala," dedi Vega, kabadayılığının bir kısmını kaybederek. "Bunu göreceğiz."

Destin, "Vega, kimsenin senin tarafında olmadığı gerçeğini ne kadar çabuk kabul edersen, bunu o kadar çabuk atlatırız," dedi.

"Albay gelmemi istedi çünkü belki de tam olarak . . . kendinizde değilsiniz," dedi Jemson. "Bazı ruhani müdahalelerden fayda görebileceğinizi düşündü."

"Neredeyse hiç ihtiyacım yok-"

"Tam olarak ne zaman Malthus Kilisesi'nde rahip oldunuz?" Jemson sonunda sabrının tükendiğini söyledi.

"Mesele bu mu?" Vega toprak leğene ve su testisine baktı. "Size tavsiyem, ilerleyeceğiniz yolu dikkatlice düşünmenizdir. Hepimiz aynı Tanrı'ya tapıyoruz ama Eski Kilise'nin ritüellerini ve sapkınlıklarını bırakmanın zamanı geldi. Büyük aziz yükselişte ve bunu kabul etmeniz akıllıca olacaktır."

"Olabilir," dedi Jemson, "ama ben artık yaşlı bir adamım ve Eski Kilise bana uyuyor." Döndü ve DeVilliers'e işaret etti. "Yüzbaşı?"

"Lord Vega," dedi, "babam Oden's Ford'daki Mystwerk Akademisi'nde öğretim görevlisiydi. Derslerinde Aediion kavramını, yaşam ve ölüm, geçmiş ve şimdiki zaman arasındaki buluşma yerini öğretirdi. Zamanın ve mesafelerin ötesinde iletişim kurmak için nasıl kullanılabileceğini gösterdi."

Vega uzun bir süre onu inceledi, sanki yüzündeki ajandayı okumaya çalışıyordu. "Hepimiz sözde rüya dünyası hakkında hikâyeler duymuşuzdur. Herkes karşı tarafa geçmeyi başarmış birilerini duymuştur ama bu kişiler hiçbir zaman röportaj için uygun görünmezler. Ben bunun Eski Kilise'den kalma başka bir kalıntı olduğu sonucuna vardım. Ölüm anında ya Yaratan'a ya da Yıkan'a gideriz. İkisinin arası yoktur."

DeVilliers, "Yine de babamın birçok öğrencisi gizli âlemlere erişimde başarılı oldu," diye ısrar etti.

"Ya da öyle olduklarını söylediler," diye karşılık verdi Vega.

DeVilliers, "Yine de akademiye katıldığınız için tekniğe ," dedi.

Yeraltı deposunda hava serin olmasına rağmen Vega'nın alnında bir ter tabakası belirmişti. "Bu çok uzun zaman önceydi. Bugünlerde öğrettiklerinden bile şüpheliyim. İmparatorluk büyüdükçe Mystwerk'e kayıtlar önemli ölçüde azaldı."

"Bir din adamı olarak," diyor Jemson, "geçmişin azizleri ve filozoflarıyla tanışabilmenin ve gerçeği doğrudan onlardan alabilmenin ne kadar cazip olacağını tahmin edebiliyorum."

Vega, "Hiç şüphe yok ki bu hikâyelerin devam etmesinin nedeni de bu," diye tersledi.

"Hem büyücü hem de rahip olsaydım," dedi Jemson, "çağların bilgeliğine erişmek için bir girişimde bulunmaya direnmek zor olurdu. Doktrinel bir tartışmanın ortasında, 'Aziz Darian'la konuştum ve sen yanıyorsun' diyebildiğinizi hayal edin. Bunun size İnciller üzerinde vereceği gücü hayal edin. İnananlar üzerinde mi?"

Jemson Darian'dan bahsedince Vega ayağa kalktı ve ileri geri yürümeye başladı. "Bir tutsak olabilirim ama oturup bu batıl inanç saçmalıklarını dinlemek zorunda değilim."

"Daha da iyisi," dedi Jemson acımasızca, "ya azizleri bizzat geri getirebilir ve şimdiki zamanın yanlışlarını düzeltmeleri için onları dünyaya gönderebilirsiniz?"

"Yeter!" Vega hırladı. "Eğer buraya bana yardım etmek için değil de beni azarlamak için geldiyse, o zaman gidin."

"İşte bu kadar," dedi Destin, "Konuşmacı Jemson ve ben size yardım etmek için buradayız." Bir tabure çekti ve yatağa doğru işaret etti. "Lütfen. Oturun ve ellerinizi bana verin."

"Hayır. Dokunma bana. Çık dışarı. İşim bitti." Vega kapıyı işaret etti.

"Lütfen oturun," dedi Jemson. "Size zarar vermek için burada değiliz."

"Kırıcı'ya git, seni kara cüppeli kâfir!" Vega tükürdü. Büyücü'yü yatağa sabitlemek için orada bulunan herkes seferber oldu.

Shadow hepsine tılsımlar vermişti ama Destin bunun gelen her neyse ona karşı yeterli bir koruma olup olmadığından emin değildi.

Destin Vega'nın ellerini kavradı ve DeVilliers onun ellerini Vega'nın ellerinin üzerine koydu. İkna kanallarını açtı ve o güne kadar duyduğu en iğrenç küfürlerle karşılaştı. Orduda görev yaptığı ve deniz kıyısında yaşadığı düşünülüyordu bile.

Jemson Vega'nın çırpınan bedeninin üzerine Dyrnnewater serpti ve Vega sadece daha fazla çırpındı. Konuşmacı da onu toprak serpererek takip etti. Şimdiye kadar kutlama yapanların hepsi nehir suyuyla ıslanmış ve çamurla kaplanmıştı.

Jemson, Vega'nın itirazlarını duyabilmek için sesini yükselterek, "Dua edelim," dedi. "Diyarlar'ın bedeni ve kanı, Yarattıcı'nın cismani dünyadaki en saf tezahürüdür. Bu adamın, Harriman Vega'nın, kirli ruhlardan ve kötü istilacılardan kurtulmasını ve bu dünyaya doğduğu gibi temizlenmiş ve mükemmel bir şekilde karşımıza çıkmasını istiyoruz."

Belki Destin'in hayal gücüydü ama Vega'nın siyah gözlerinin yakut kırmızısına döndüğüne yemin edebilirdi. Güç Vega'nın ellerinden Destin'in ellerine sıçradı ve onu ele geçirdi. Jemson bunun olabileceği konusunda onu uyarmıştı ama beklediğinden güçlüydü. Vücuduna girmeye çalışan enerjiyi kontrol altına almaya çalışarak kendini geri itti.

DeVilliers donup kalmış, gözleri şoktan fal taşı gibi açılmıştı. "DeVilliers!" Destin'in nefesi kesildi. "Biraz yardım?"

O da kendi flaşını onunkine ekledi. Ruhu birleşen ellerinin kesişiminde tutmak için her ikisinin de göstermesi gerekti.

"Lord Darian! Sizi Yaradan'ın huzurunda kendi erdemlerinizle hesap vermeye çağırıyoruz!" Jemson gürledi.

Ve bir anda havada alev alev yanan yeşil bir buhar belirdi. Bazen Tamron'da görülen tilki ateşine benziyordu.

Odun. Sanki kendine bir konukçu arıyormuş gibi odadaki insanlara doğru uzun dallar gönderdi.

Jemson tartışmaya yer bırakmayan bir sesle, "Evine git Darian," dedi. "Huzur içinde ol. Yaşayanların arasına ait değilsin." Testide kalan suyu alevlerin üzerine fırlattı ve alevler tıslayarak söndü, geride hafif bir çürüme kokusu ve derin bir ürperti bıraktı.

"Gitti mi?" Lila mırıldandı, yüzü tiksinti maskesine dönüşmüş bir halde öne doğru eğildi.

"Gitti," dedi Jemson, terden ıslanmış saçlarını alnından silerek. "Yaratıcıya şükürler olsun."

Lila ürpererek, "Söylemeliyim ki, geçtiğimiz yıl, ondan önceki tüm hayatım boyunca gördüğümde daha fazla ürkütücü pislik gördüm," dedi.

Destin tekrar Vega'nın yatağının yanına otururken, diğerleri odanın kenarlarına çekildi. Büyücü sessizleşip hareketsizleşmişti ve görünüşe göre bazı temel kıvılcımlar geride boş bir kabuk bırakarak ayrılmıştı. Derisi morarmış, kabarmış ve önceki yaralarının kanıtları su yüzüne çıktıkça pul pul dökülmüştü. Sanki içindeki iblis onları uzak tutmuş ya da bir büyü altında saklamıştı.

İlk adamdan geriye bir şeyler kalmıştı, çünkü Destin onun gözlerinin parıltısını kesik kapakların arasından görebiliyordu.

Destin, "Sanırım ölüyorsunuz Lord Vega," dedi.

Bir an için Vega aynı fikirde değilmiş gibi göründü ama sonra öksürüp boğazını temizledi ve büyücü cüppesine kan tükürdü. "Sanırım haklısın," dedi.

Destin, "Bazıları günah çıkarmanın ruha iyi geldiğini söyler," dedi.

"Sana itiraf etmemi mi bekliyorsun?"

"Bence intikam daha da iyidir," dedi Destin. "Belki bana başka birinin kirli çamaşırlarını anlatmak istersiniz."

Vega sert ve hırıltılı bir şekilde güldü. "Özellikle suçlamak istediğin biri var mı?"

"Kimden vazgeçeceğinizi seçebilirsiniz," dedi Destin. "Tek şart doğru olması."

Vega homurdandı ve sanki tüm sırlarını mezarına götürmek istiyormuş gibi sessizliğe gömüldü. Destin bunun uzak bir ihtimal olduğunu biliyordu ama yıllar içinde ölenlerin -hatta kötülerin bile- genellikle hikâyelerini anlatarak miraslarını korumaya hevesli olduklarını görmüştü. Ve belli ki Vega kendisini bir kötü adam olarak görmüyordu.

"Ne zamandır Arden ile çalışıyorsun?" Destin sordu.

"Yanlış anladınız, casus şefi," dedi Vega. "Bu hiçbir zaman Arden'le ilgili olmadı. Yaptığım her şey kilise ve kötülerin kurtuluşu içindi. İyileştirme, et ve kandan daha fazlası için geçerlidir; uzun zamandır ruhları iyileştirmeyi hayal ediyordum. Henüz bir öğrenciyken Darian'ın kendisi bana bunu yapmam için gerekli bilgi ve araçları verdi." Durakladı ve Destin konuşmak için ağzını açtığında, "Ve evet, teorin doğrudur. Bu Aediion'daydı. Kutsal görevini burada, yeryüzünde yerine getirmem için beni seçti. Beni seçti."

Şimdiye kadar Vega aldığı yaralar yüzünden o kadar şekilsizleşmişti ki neredeyse tanınmaz hale gelmişti.

"Ne yazık ki, Tanrı'nın isteğini getirmek için günahkârlarla çalışmak zorunda kaldım. Yardım için Arden'e baktım ama Gerard Montaigne beni tekrar tekrar hayal kırıklığına uğrattı. İblis Kral'ı öldürmek ve Şeytan'ı geri getirmek için hayatımı ve itibarımı riske attıktan sonra bile-"

"Dur bakalım," dedi Destin. "Bu bin yıl önce oldu." Scummer, diye düşündü. Aklını kaçırıyor. Lütfen bana kullanabileceğim bir şey verecek kadar tutarlı kal.

"Hayır, hayır," dedi Vega. "Yeniden doğan İblis Kral. Yüce Büyücü, Alister. O hayatta olduğu sürece imparatorluğun -ve kilisenin- asla galip gelemeyeceğini biliyordum."

Jemson törenden kalan enkazı temizlemekle meşguldü ama şimdi başını kaldırıp baktı. "Han'ı öldüren sen miydin?"

Vega gururla, "Planı ben tasarladım, zehri ben hazırladım ve suikastçıları ben ayarladım," dedi. "Plan şuydu

Çocuğu, yani oğlunu kaçııp babasını öldürecekti. Bu, çocuğun babasının yerini Kırıcı'nın yeryüzündeki temsilcisi olarak almasını engelleyecekti. Bunun yerine, kuzeydeki cadıyı diz çökmeye zorlayacak bir pazarlık kozu olacaktı."

"Harika," diye mırıldandı Destin, bir yandan da "Hiç şansın yok," diye düşünüyordu. Eğer cennete bu kadar odaklanmamış olsaydın, kraliçenin bunu asla kabul etmeyeceğini bilirdin.

Şimdiye kadar odadaki her çift göz Vega'ya sabitlenmişti. Destin bir o kişiye bir bu kişiye baktı ve herhangi birinin sözünü kesmesini engellemek için başını salladı. Bırakın konuşsun.

"Ama çocuk kaçtı," dedi Vega. "Beni tanıyıp kraliçeye ihbar etmesinden korktum ama ortadan kayboldu. Doğrudan operasyonlara devam edersem er ya da geç tanınacağımı biliyordum. Daha güvenilir bir yardıma ihtiyacım olduğunu biliyordum. Darian bir kez daha sağladı. Bana Darian Kardeşlerden oluşan yeni bir ordunun nasıl kurulacağını öğretti."

"Finn bu işe nasıl bulaştı?" DeVilliers sordu.

"Malthus Kilisesi'ni merak ediyordu ve ben de ona ders vermeye başladım. Mükemmel bir bilgindi. Ruhani konulara giderek daha fazla zaman ayırıyordu. Kısa süre sonra, her kış, Finn'in büyücü akademisinde olması gerekirken, Oden's Ford'daki Tapınak Kilisesi'nde Malthus'un sözlerini inceliyordu.

"Ertesi yaz, Finn ölüm döşeğindeyken şifa salonlarına geldi. Gerçekle ve amaçla doldurulması gereken bir kap gibiydi. Onu kutsal görevine hazırlamayı kendime görev edindim." Bu sözlerle birlikte Vega öksürük krizine girdi ve yatağa kan damlacıkları sıçradı.

"Sonunda onu Aediion'a götürdüm ve gerçek savaş başladı. Ben sadece kolaylaştırıcıydım. Finn sul'Mander, büyük azizin gerçek kiliseyi Diyarlar boyunca, hatta kuzeye kadar yaymak için çalıştığı araçtı. Malthus'un her takipçisinin övgüsünü hak ediyor," dedi Vega. "Umarım Principia'ya söylersiniz, Peder Fosnaught, ne zaman

onu görebilirler. Belki de onun fedakarlığı için bir anıt dikebilirler."

Eminim bu onun kaybettiklerini fazlasıyla telafi edecektir, seni aşâğılık piç, diye düşündü Destin. "Finn, Oden's Ford'daki Darian Kardeşler ile bağlantımdı," dedi. "Kendisine Lord Darian diyordu."

"Aslında . Prens Adrian'ın oradaki varlığından bizi haberdar eden oydu. Ama kurban törenine katılmadı, çünkü prensin onu tanıyacağından endişe ediyorduk."

Destin zamanının tükenmekte olduğunu farkında olarak aceleyle devam etti. "Prenses Mellony, prens ve kraliçenin öldürölmesinin arkasında Finn'in olduğunu nereden biliyordu?"

"Çünkü Finn'in arkasında Prenses Mellony vardı," dedi Vega. Titredi ve gözlerini kapattı, sanki vücudundaki tüm kaslar gevşemiş gibiydi. Destin rahibin son nefesini verdiğiinden korkarak öne doğru eğildi ama göğsü hâlâ inip kalkıyordu, her nefeste havayı içeri ve dışarı taşımak için mücadele ediyordu.

"Mellony ... bu işin içinde miydi?" Jemson sessiz kalamayarak şöyle dedi.

"Evet," dedi Vega gözlerini açarak. "Mellony bu savaşı kazanmak için hiçbir yol görmüyordu. Ayrıca kraliçeliğin ruhani sağlığı konusunda da endişeliydi."

Lila usulca homurdandı.

"Finn ile Julianna'yı evlendirmek için bir plan yaptık. Kral ve kraliçe olarak tahta çıkacaklar ve Darian'ın başında olduğu, yeryüzünde bir Tanrı krallığı kuracaklardı."

Lila, "Ne yazık ki zaten bir kraliçe ve bir prenses varis vardı," dedi.

Vega artık dinleyicilerinin farkında değil gibiydi, hikâyesini anlatmaya o kadar hevesliydi ki. "Vardı. Prensesin Tebeşir Kayalıkları'na yapılan saldırıda öldüğünü ya da Carthis'te tutsakken öleceğini düşündük. Prens onu kurtarmak için bir görev planladığında, bunun başarılı olma ihtimalini göze alamazdık." Vega gözlerini tekrar kapattı, sanki onları açık tutmak çok zahmetliymiş gibi.

"Finn'in gemimi batırmasının nedeni de bu," dedi DeVilliers. "Ve Mellony'nin bunu nasıl bildiği," dedi Lila.

"Montaigne'ler bunun için hareketsiz kalırlar mı? Kuzey sınırlarında bağımsız bir Tanrı krallığı?" Destin söyledi. Bunun cevabını bildiğinden oldukça emindi.

"Yeni krallık elbette imparatorluğun bir parçası olacaktı. İlk başta halkı kazanmanın zor olacağını biliyorduk ve bu yüzden Arden kuzeydeki herhangi bir direnişi bastırmak için bir ordu teklif etti."

"Mükemmel," dedi Destin, Arden için mükemmel olduğunu düşünerek. "Nasıl yanlış gitti?"

"Kral Gerard öldü, Jarat tahta ve Mellony, Finn veraset yolunu açtıktan sonra bile ayak sürümeye başladı. Biz de evliliği gizlice yürütmeye karar verdik. Ve neler olduğunu gördünüz."

Yaptık, diye düşündü Destin. Mellony yeni damadını bir uçurumdan aşağı attı.

Bu son konuşma patlaması Vega'nın kalan gücünü de tüketmiş gibiydi. Elini kaldırdı, görünüşe göre Malthus işareti yapmak istiyordu, ama sonra göğsünün üzerine düştü ve Vega'nın işi bitti.

Destin derin bir nefes aldı, sonra yavaşça bıraktı. Odayı taradı. Diğerleri öfke ve üzüntünün birbirine karıştığı bir halde görünüyordu.

"Asıl soru," dedi Destin, "şimdi ne olacağı?"

DİSPERSİYON

Evan, Destiny mürettebatını gemilerini mümkün olduğunca çabuk tamir edebilmek için limanda kamp kurmaya ikna etti. Ayrıca başka seçeneği de yoktu. Büyüyle işaretlenmiş kardeşlerinden bir diğeri olan Breon'la buluşmak için can atsa da dağ kampına gitmenin bir yolu yoktu. Ejderhaların hiçbiri onu bir yere taşımayı kabul etmezdi.

Flamecaster'ın -Jenna'nın Cas dediği ejderha- ona karşı hâlâ ciddi bir kını vardı. Diğer ejderhalar da onu takip ediyordu. Kitaptan başını kaldırdığında her hareketini izleyen bir çift ejderha gözüyle karşılaşmak çok üzücüydü.

Bu, şifacının gördüğü karşılamamanın tam tersiydi. Cas, Evan'ı suçladığı tasmayı çıkardığı için onu takdir etti. Slayer'ın bağ kurduğu popüler Lyssa Gray'in kardeşiydi. Ve Goat adındaki ejderhayı geminin donanımından kurtarmıştı.

Evan Jenna'dan Cas'ı nasıl kazanacağı konusunda tavsiye istediğinde Jenna gözlerini devirdi. "Boynuna bir tasma taktın, onu karanlık bir yere kilitledin ve okyanusun ötesine taşıdın. Bunun itici olabileceğini düşünmüyor musun?"

Evan bahaneler aramaya başladı. "Onu pazardan aldığımda tasmayı takıyordu."

"Bu da başka bir şey. Ejderhaları 'satın alamazsınız', ejderhalara 'sahip olamazsınız' ya da ejderhaları 'evcilleştiremezsiniz'. Ejderhalar silah ya da hava gemisi değildir. Onlar yoldaştır. Onlarla ortak olursunuz, bağ kurarsınız ya da kurmazsınız."

"O benim gemimi yaktı," dedi Evan. "Bu bizi eşit yapmaz mı?"

"'Even' düşmanlar ve rakipler içindir. Size güvenmesini istiyorsanız ona bundan daha fazlasını vermeniz gerekecek." Rahatlayarak ekledi: "Ejderhalarla iletişim kurmaya çalışırken, görsel düşündüklerini unutmayın. Onlara ne demek istediğinizi gösterin, anlatmayın; böylece davanızı daha iyi anlatabilirsiniz."

Yine de mesaj açıldı. Tek başınasın.

"Kamp ne kadar uzakta?" Evan ısrar etti. "Bir patika var mı? Yürüyebilir miyim?"

"Şimdi olduğu yerde değil," dedi Jenna. "İmparatoriçe'nin askerlerinin kanatları çıkmadıkça bulamayacakları bir kamp istedik. Bu yüzden onu dağın diğer tarafına taşıdık." Durakladı. "Merak etmeyin. Splash bizimle geliyor. Breon'u buraya getirmeyi planlıyoruz, böylece Adrian gemide çalışabilir ve onunla da ilgilenebilir."

"O nasıl?" Evan söyledi. "Daha iyi hissediyor mu?"

"Sanırım öyle," dedi Jenna. "Göreceğiz. Bazı sesler çıkarıyor olsa da hâlâ sesini geri alamadı."

Bu yüzden Evan, Jenna ve şifacının Cas'a binip rıhtımdan ayrılmalarını kıskançlıkla izledi.

O gece iki ejderha geri döndü; Jenna ve sihirli işaretli çocuk Cas'a, Adrian da Splash'a binmişti.

Evan ve Sasha hastanın indirilmesine yardım etmek için koştular.

"Bu işportacı!" Ejderhanın yanından aşağıya kayarak onu bekleyen kollarına doğru ilerlerken Sasha haykırdı. "Yaratıcıya şükürler olsun."

İşportacı Sasha'yı görünce gülümsedi ve mırıldanarak selam verdi.

"Onu tanıyor musun?" Evan yaklaşarak, "Onu tanıyor musun?" diye sordu.

"Evet," dedi Sasha onu dikkatle ayağa kaldırarak ama kolundan tutmaya devam ederek. "Adı Breon d'Tarvos. Lyss Fellsmarch'ta pusuya düşürüldükten sonra bu aşağılık dilli alçağı yakaladım. Chalk Cliffs'te onun gardiyanıydım."

Sasha ona doğru eğilerek, "Sakin geçen sefer yaptığın gibi üzerime kismaya kalkma," diye fısıldadı.

"Yani," dedi Adrian boğazını temizleyerek. "Bazı kurtarıcı nitelikleri olmalı?"

Bu ejderhaları kahkaha krizine soktu.

Sasha kıpkırmızı kızardı. "O gerçekten bir katil değil," dedi savunmacı bir tavırla. "Sadece bir jilet yaprağı bağımlısıydı. Gerçi şimdi bıraktı."

"Haberler kötü," dedi Ash. "Yine kullanıyor, çünkü yoksunluk yaşıyor."

"Bu doğru mu?" Sasha Breon'la göz göze gelmeye çalıştı ama Breon onun bakışlarını kaçırdı.

"Celestine vermiş olmalı," dedi Evan. "Sahildeki en büyük satıcı o." Müzisyene bakmamaya çalıştı; kızıl kahverengi saçlarında parıldayan altın rengi bir çizgi, uzun kirpikli mavi-gri gözleri vardı. Müzisyenin yüz hatları, yüzeye tam olarak çıkamayan derin bir anıyı canlandırıyordu.

"Hediyesi ne?" Evan söyledi.

Sasha, "Ses aracılığıyla cazibe ve empati yeteneğine sahip," dedi. "Kendisinin anlattığına göre, bir kişinin şarkısını duyuyor ve ona tekrarlıyor, bu da aralarında karşı konulması zor bir bağ kuruyor."

İşe yarıyor gibi görünüyor, diye düşündü Evan, Breon'dan Sasha'ya bakarak. İşportacının magemark'ına bakmak için sabırsızlanıyordu.

Büyücü Evan'a bakıyor, kaşlarını çatıyor, sanki kendi anısını yüzeye çıkarmaya çalışıyordu.

Evan uzandı ve Breon'un elini tuttu. "Merhaba Breon," dedi. "Ben Evan."

Breon gülümsedi. "Ev!" diye fısıldadı.

İşportacının sesi geri geliyordu, kısıktı ama her gün biraz daha iyileşiyordu. Akşam yemeğinden sonra, hava çalışmak için çok karanlık olduğunda, şarkı söylemek hala çok acı verici olsa da bazen cafasa çalışıyordu.

Kokunun hafızanın merkezinde yer aldığı söylenirdi; eğer öyleyse, müzik de onun yanına sokulmuştu. İşportacının müziği, şimdiye kadar derinlere gömülmüş olan görüntüleri su yüzüne çıkardı.

Breon'un anlattığı hikâye iskelet gibiydi, duraksamalıydı ama diğerleri gibi onun da ilk anıları sokaklarda hayatta kalmaya daırdı.

Evan, Jenna ve Breon her boş anlarını birlikte geçiriyorlardı. Yeniden bir araya gelen yetim kardeşler gibiydiler; anılarının ve deneyimlerinin yapboz parçalarını bir araya getirerek hepsini kapsayan bir resim oluşturmaya çalışıyorlardı.

Durmadan tartıştılar. Hepsi Celestine ile akraba mıydı? Onun da bir büyü işareti var mıydı? Onları bu yüzden mi avlıyordu -büyü işaretlerini söküp güçlerini çalabilmek için mi? Böylece taht rakiplerini ortadan kaldırabilecek miydi?

Eğer öyleyse, neden onlara canlı ihtiyacı vardı?

Sadece ailesini yeniden bir araya getirmek istemiş olması mümkün müydü?

"Kan sudan daha kalındır," dedi Evan sert bir sesle. "Kana bulanmışlara sorun."

"Sana bir prens gibi davrandı mı?" Jenna Breon'a sordu. ",
dedi Breon. "Beni süslü püslü giydirdi
giydirdi ve beni sevgiye boğdu." Durakladı, sonra ekledi, "Ama beni tekrar yaprağa bağladı ve sesimi elimden aldı. Gerçekten sahipleniciydi -hatta annelik yapıyordu. Ve otoriterdi."

İşportacının yüzündeki ifadeyi okuyan Evan, amcasının gemisinde tayfalık yaparken Celestine'le tanıştığı günü hatırladı. İmparatoriçe onu kovmuş, ona fare demişti. Ta ki onun bir hava büyücüsü olduğunu öğrenene kadar. Ve sonra, fırtınalı bir günde güneşin bulutları yarması gibi, hava değişti.

Nazari kanı taşıyorsunuz - imparatorluğun kalp kanı. Yüzyıllar öncesine dayanan büyülü bir mirasın var. Strangward seni kendine saklamak istiyor ama sen benim yanıma aitsin.

"Başka bir şey daha var," dedi Breon. "Tam değildi. Sanki büyük parçaları eksik gibiydi."

Kalp gibi mi? Evan düşündü. "Ne demek istiyorsun?" Jenna söyledi.

"Onun şarkısı," dedi Breon. "Doldurulması gereken boşluklar vardı. Melodisi olmayan bir kadans gibiydi. Ya da ritmi olmayan bir melodi." Arkasına yaslandı, kendinden memnun görünüyordu.

Evan şaşkın yüzlerden oluşan bir çembere baktı. Yine de, sanki karşılıklı anlaşmışlar gibi, konuyu kendi haline bıraktılar. Her birinin kendi geçmişi, kendi tuhaflıkları, arzuları ve hayalleri olsa da, kan ve belayla birbirlerine bağlıydılar.

Belki de, diye düşündü Evan, bir aileye sahip olmak böyle bir şeydir.

Evan, Adrian ve Sasha gün doğumundan gün batımına kadar Destiny üzerinde çalıştılar, direklerini ve serenlerini onardılar ve değiştirdiler, halatlarını eklediler, onu tekrar denize elverişli hale getirmek için ne gerekiyorsa yaptılar. Breon kendini geliştirdikçe o da katkıda bulunmaya başladı. Jenna ve Cas adanın dört bir yanından malzeme getirdiler.

Günler geçti ve Evan'ın aciliyet hissi arttı. İmparatoriçe Diyarlar'daydı, Destin de öyle. Genç Gri Kurt kraliçesi de öyle. Oraya geri dönmesi, kurtarabildiği kadarını kurtarmanın bir yolunu bulması gerekiyordu. Destiny'nin denize elverişli ve yelken açmaya hazır olması gerekiyordu.

Can sıkıcı bir şekilde, şüpheler su yüzüne çıkmaya devam ediyordu. Evan yetenekli bir gemi kaptanıydı ve hava büyücülüğü en çok denizde etkiliydi. Bir büyücü olarak bile kara savaşına girmesi bir fark yaratır mıydı? Celestine'i yenmenin en iyi yolu bu muydu?

Genç ejderhalardan ikisi -Keçi ve Splinter- insanların neler yaptığını merak ederek rıhtımda dolaşmaya başlamıştı. Özellikle Keçi, kendisini tuzağa düşüren gemi hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu. Kısa süre sonra, sınırlı bir şekilde yardım etmeye başladılar - direklerle halat taşımak, ana direği yerine kaldırmak ve malzeme ve erzak taşımak

gemiden kıyıya. İletişim biraz garipti. Ejderhalar insan konuşmalarını anlayabiliyordu ama onların söylediklerini sadece şifacı duyabiliyordu.

Ejderhalar gemi tamirinden yorulduklarında, limanın üzerinde karmaşık akrobasi manevraları yapıyorlardı ve çoğu zaman Splash da bu sahte savaşımlara katılıyordu. Bazen Evan ve Adrian izlemek için çalışmayı bırakırlardı.

Üçünden biri, Splinter, diğerlerine ayak uydurmakta zorlanıyor gibiydi. Kardeşlerinden gözle görülür şekilde daha küçüktü ve zeki ve çevik olmasına rağmen onların kanat genişliğine yetişemiyordu. Bunun nedeni açıkça görülebiliyordu; kanatlarından biri gözle görülür şekilde deforme olmuştu. Evan onun bu şekilde mi doğduğunu yoksa yaralanmış mı olduğunu merak etti.

Eğer bir yumurta kümesinde "yavrunun en küçüğü" diye bir şey varsa, o Splinter'dı.

Evan Jenna'ya bunu sorduğunda, Jenna yavruların kurtlar tarafından saldırıya uğradığını açıkladı. Splinter hayatta kalmıştı ama kanadı ağır hasar görmüştü. Adrian onu muayene etmişti ama yara artık düzeltilemeyecek kadar eskiydi.

Evan şifacı değildi ama bir şeyleri hareket ettirmek için rüzgâr ve direnç kullanma konusunda çok şey biliyordu. Splinter'a biraz daha fazla yardım etmeye başladı - örneğin, yuva arkadaşlarından birini geride bırakmak için ihtiyaç duyduğunda bir kuyruk rüzgarı veya kritik bir zamanda "yüksek zemine" sahip olması için onu diğerlerinin üzerine çıkarmak için bir hava akımı.

Evan bunu ilk kez yaptığında Splinter fark etti. Kanatlarını çılgınca çırparak havada asılı kaldı ve ani haydut rüzgarın kaynağını aradı.

Üçüncü ya da dördüncü kez müdahale ettiğinde, ejderha rıhtımda Evan'ın yanına indi ve oyunun bittiğini söyleyen bir bakışla onu sabitledi. Başka bir şey daha vardı; zihninin sınırlarında tam olarak kavrayamadığı bir kıpırtı. Ejderha onunla iletişim kurmaya mı çalışıyordu?

"Sanırım sana daha iyi bir kanat verebilirim," dedi Splinter'a.

Ejderha ona sadece şüphencilik olarak tanımlanabilecek bir bakışla baktı.

Jenna'nın ona ejderhalarla iletişim kurma konusunda söylediklerini hatırlayan Evan, aklındaki çözümü gözünde canlandırmaya çalıştı

-Hasarlı kanada yüzey alanı ekleyecek ve böylece diğerine daha iyi uymasını sağlayacak bir tür flok yelkeni.

Üretmek başka bir mesele olurdu. Aleve dayanıklı bir kumaştan yapılması gerekir. Ve hafif, böylece ek ağırlık amacına zarar vermeyecek.

Destin bunu nasıl yapacağını çok iyi bilirdi.

Evan zihnindeki o çırpınışı tekrar duydu.

Splinter durmuş, sanki bir cevap bekliyormuş gibi dikkatle ona bakıyordu, belli ki bu sağır insana sinirlenmişti.

"Neler oluyor?"

Adrian iskelede onlara katılmıştı ve merakla birinden diğerine bakıyordu.

"Sanırım Splinter'ın kanadını dengeleyecek bir tür yelken mekanizması tasarlayabilirim, böylece daha iyi eşleşirler. Şu anda düz uçmasını sağlayacak ayarlamaları yapmak için gerçekten çok çalışması gerekiyor. Onu bu konuda ikna etmeye çalışıyorum."

Adrian, Splinter'a başını sallayarak, "Sana sorular soruyor," dedi.

Evan çaresizce omuz silkti.

"Eğer sorun yaşıyorsanız, ona dokunmak size yardımcı olacaktır."

Dostluk elimi uzatırsam, ısırpı koparır mı?

Adrian, "Unutmayın, ona sessizce ve yüksek sesle söylediklerinizi duyabilir," dedi.

"Splinter," dedi Evan, kendini biraz aptal gibi hissederek, "sana dokunmamın bir sakıncası var mı? Bu şekilde seni duyabilirim."

Ejderha başını neredeyse burun buruna gelecekleri şekilde eğdi. Evan onun hafif kükürtlü nefesinin sıcaklığı altında derisinin gerildiğini hissedebiliyordu. Bu bir evet ya da en azından bir belki gibi görünüyordu. Ejderhanın çenesinin altına eğildi ve elini çenesinin altına, o kadar kalın zırhlı olmadığı yere dayadı.

Bir dizi görüntü Evan'ın kafasına çarptı. Anlamı yeterince açıktı: Nasıl olur da uçamayan, kanatsız,

Oldukça cılız bir yaratık uçmama yardım eder mi?

"Gemiler uçar," dedi Evan, ketçiyi işaret ederek. Çok iyi bir örnek değildi, çünkü yelkenleri hâlâ direklere bağlıydı.

Splinter anlamıştı, çünkü yanıt olarak okyanusta süzülen ve bir dümen sesi çıkaran bir ejderha görüntüsü gönderdi. Gemiler karın üstünde uçar.

"Ama ikiniz de rüzgâr kullanıyorsunuz."

Bir kez daha, Evan işe yarayabileceğini düşündüğü teçhizatı görselleştirdi, ancak itiraf etmek gerekirse, bazı kısımları oldukça kabataslaktı.

Dene, dedi Splinter, sonunda.

Mimar Evan'dı, ancak Destiny'nin mürettebatının üç üyesi de tüm gün gemi onarımı yaptıktan sonra projede çalışmaya başladı.

Hepsi Splinter'ın yeni teçhizatını denemesini izlemek için rıhtımda toplandı. İlk denemesinde kendini limanda buldu. Üçüncü fırlatışta, herkesin büyük bir gelişme olduğunu görebileceği kadar çalışmıştı.

Genç ejderha her gün alıştırma yaptı. Ve her gün geminin onarımına yardım etmeye ve Evan'a avlanırken yakaladığı av hayvanlarını ve balıkları getirmeye devam etti. Evan armalarda birkaç ayarlama yaptı ve çok geçmeden Splinter neredeyse diğerlerine ayak uydurmaya başladı ve belli ki gökyüzündeki yeni ustalığının tadını çıkarıyordu.

Destin daha iyi bir teçhizat yapabilirdi, diye düşündü Evan. Yine de kendinden memnun olmaktan kendini alamıyordu. Özellikle de Splinter'ın onayının diğer ejderhaları, hatta Cas'ı bile kazanmanın anahtarı olduğu ortaya çıktığı için. Bu başarıyı arkasına alan Evan, ejderhalarla insanların birlikte uçmasını sağlayacak daha fazla ve daha büyük eyer ve koşum takımı yapmak için Jenna'yla birlikte çalışmaya başladı.

Gemi tamamlanmak üzereyken tartışmalar başladı - şimdi ne olacak?

Breon, "Onlar gitmeden hemen önce İmparatoriçe bir şekilde Lyss'in gerçekte kim olduğunu öğrendi," dedi. "Belki de tam o sırada bu yüzden gitmişlerdir."

Evan, "Celestine'in Kaptan Gray'in askeri becerilerinden faydalanmak istediği çok açık," dedi. "Bu yüzden sulak alanlara geri dönüyorlar. Şu anda savaşın olduğu yer orası. İmparatoriçe, Tarvos hariç, Çöl Kıyısı'nı zaten kontrol ediyor. Ve kız kardeşin Diyarlar'da nasıl savaşılacağını biliyor. Orada başarılı oldu."

"Lyss'in imparatoriçe için kendi halkına karşı savaşacağına inanamıyorum." Sasha kamp ateşine biraz daha demir odunu ekledi.

"İmparatoriçe çok ikna edici olabiliyor," dedi Evan. "Jenna'nın da belirttiği gibi, imparatoriçeye kana bulanmış bir köle olarak hizmet etmekle özgür bir insan olarak hizmet etmek arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsa, ikincisini seçerse kimse onu suçlayamaz. En azından bu şekilde kaçma umudu var."

"Celestine onu güvenli bir yere kilitlemek istemez miydi?" Adrian söyledi. "Bir rehine olarak askeri bir komutandan daha değerli olmaz mıydı?"

Breon, "İmparatoriçe Lyss'in neler yapabileceğini gördü," dedi. "Çok fazla seçeneği yok."

"Eğer Celestine Lyss'i Diyarlara götürürse, onu yakından izleyeceklerini biliyorsun," dedi Jenna. "Eğer kaçmaya çalışır ve başarısız olursa, sonucunun ne olacağını biliyor." "Bence Lyss hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapacaktır," Sasha dedi ki. "Gri Kurt soyundan hayatta kalan tek kişi o. Kendisiyle birlikte son bulmaması için dişiyle tırnağıyla mücadele edecektir."

"Artık hayatta olduğunu bildiğine göre, Wolf," dedi Jenna, "o da seni tekrar görebilmek için hayatta kalacaktır."

Sasha içini çekti. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama biz burada oyalanırken Lyss'in gittikçe uzaklaştığını hissediyorum. Gemi hâlâ denize açılmaya elverişli değil ve İmparatoriçe'nin gemilerinden kaçmayı başarsak bile eve dönmemiz zaman alacak. Çok geç kalacağımızdan endişe ediyorum."

"Belki de geri dönmemize gerek yoktur," dedi Jenna. Bu sözleri boş yüzlerle karşılandığında, hemen devam etti. "Bu değişir

Elbette ejderhalara. Diyarlar'a gitmek isteyip istemedikleri ve bizi oraya uçurmaya istekli olup olmadıkları. Beş kişi ve altı ejderhamız var."

"Gençlerden herhangi biri daha önce okyanusu uçarak geçti mi?" Evan söyledi.

Jenna dudağını ısırdı, sonra Splinter'a endişeli bir bakış fırlattı. "Hayır. Ama fırtına duvarı yıkıldığından beri her gün daha uzağa uçuyorlar. Bazıları neredeyse Carthis'in anakarasına kadar uçtu. . . ." Sözünü yarıda kesti.

"Ben bir ejderhaya binmeyeceğim," dedi Sasha. "Alınma," diye mırıldandı, ejderhaların gözlerinden kaçmaya çalışır gibi kucağına bakıyordu.

"Lyss ejderhalardan korkmaz," dedi Jenna. "Lyss ve Avcı her zaman birlikte uçarlar. Eğer kraliçene hizmet etmek istiyorsan onu örnek almalısın."

"Eğer Lyss burada olsaydı ve bir ejderhanın üzerinde okyanusu geçmeyi planlasaydı, onunla giderdim," dedi Sasha. "Aksi takdirde . . ." Başını iki yana salladı.

"Ama hizmet etmek için yapman gereken buysa?" Jenna bir kaşını kaldırdı.

"Ejderhalardan herhangi birinin beni taşıyacak kadar güçlü olup olmadığını bile bilmiyorsun," dedi Sasha. "Ben hepinizden iki kat daha büyüğüm."

Cevap olarak Cas kanadını yere doğru uzatarak onu gemiye tırmanmaya davet etti.

"Cas seni taşıyacağını söyledi," dedi Jenna. "Pricker taşıyacak."

Sasha onlara şüpheyle baktı ve Evan onun asıl endişesinin bu olup olmadığını merak etti.

"Hepiniz istediğinizi yapabilirsiniz ama ben gemimi burada bırakmayacağım," dedi Evan kesin bir ifadeyle.

Jenna'nın nefesi hayal kırıklığı içinde tısladı. "Ama-"

"Dinle, sen ve Cas zaten gemilerimden birini yaktınız," dedi Evan. "Ve şu anda diğer gemilerimin kimin sancağı altında seyrettiğinden emin değilim. Bu-" Sertçe yutkundu, içinde kabaran duyguları bastırmaya çalışıyordu. "Bu benim ilk gemim ve onu burada bırakmayacağım."

Destiny pek çok açıdan, gerçeğe dönüşen hayallerin sembolü olmuştu; mutluluğu umut etme hakkına sahip olduğunu kabul etmişti. O ve Destin bunu birlikte inşa etmişlerdi. Henüz bundan vazgeçmeye hazır değildi.

Jenna, "Gemiler çok yavaş," dedi.

Adrian, "Eğer Fells'e geri dönüp savaşa girersek ejderhalar bize yardım edebilir," dedi.

"Her neyse, Cas geri dönmek istiyor," dedi Jenna. "Sulak alanlarda avlanmak çok daha iyi."

"Hepiniz Diyarlar'a geri dönebilirsiniz," dedi Evan. "Ben burada kalacağım. Gerekirse bir tekneyi tek başıma yüzdürebilirim. Sizi uyarmak ve imparatoriçenin orada bir yer edinmesini engellemeye çalışmak için sulak alanlara iki kez yelken açtım. İmparatoriçenin seni ele geçirmesini engelledim ama diğer her şeyde başarısız oldum. Ben bir asker ya da diplomat değilim. Ben bir korsanım ve hava büyücülüğü yeteneklerim en çok suda işe yarıyor."

İleri geri konuşmalar bir süre daha devam etti.

"Bak," dedi Evan sonunda, "Celestine her şeyini sulak alanlardaki savaşa yatırdı, çünkü savaşın burada kazanıldığını varsayıyor. Ben ona öyle olmadığını göstereceğim. Jenna, Cas ve diğer ejderhalar onun değerli sermayesini yok ettiler. Çöl Kıyısı boyunca onun kalelerini geri alacağım."

"Bunu öğrendiğinde, bazı birliklerini ve gemilerini Diyarlar'dan geri neden olabilir. Bu size dağlarda yapabileceğim her şeyden daha çok yardımcı olur. Ayrıca, soğuk havayı sevmediğimi keşfettim."

"Ama ya imparatoriçe artık Tarvos'u kontrol ediyorsa?" Adrian söyledi.

"Celestine'in ekibiyle uğraşmaya alışkınım. Tarvos'taki ekibime geri döneceğime dair söz verdim ve bu sözü tutacağım. Benimle gelmek isteyen herkese kapım açık, ancak şimdiden söyleyeyim, muhtemelen sonu iyi bitmeyecek."

Breon herkesi şaşırtarak, "Ben de geleceğim," dedi.

"Hayır!" Sasha dedi ki. "İmparatoriçe seni buraya bir amaç için getirdi ve sen kalıp bunun ne olduğunu öğrenmek istemiyorsun." Breon, "Burada kalmayı planlamıyorum," dedi ve eliyle

mermer sarayın kalıntıları. "İmparatoriçe sulak alanda. En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum. Ve ondan ne kadar uzakta olursam o kadar iyi."

"Bizimle geri gelmelisin," diye ısrar etti Sasha.

"Sulak topraklarda aranan bir adamım," dedi Breon, "ve bunu hak ediyorum. Geri dönmemi ve mahkemeye çıkmamı istediğiniz için sizi suçlamıyorum."

"İstediğim bu değil!" dedi Sasha. Sonra etrafındaki yüzlere bakarken kıpkırmızı kesildi. "Demek istediğim, geri dönmeni ve adını temize çıkarmanı istiyorum."

Breon, "Suçlu olduğum halde adımı temize çıkaramam," dedi. "Yaptığım tüm kötü şeyleri telafi etmek için bir şeyler yapmak istiyorum. Seninle birlikte geri dönüp İmparatoriçe'nin kışını tekmelemek isterdim. Ama . . . Ben de bir asker değilim. Bir savaşta işe yaramazım. Ve Evan'ın burada tek başına kalmasını istemiyorum. Belki benim yeteneğim de işe yarayabilir."

Evan Sasha'dan Breon'a baktı. "İstersen kalabilirsin Sasha. Demek istediğim, kraliçenin Carthis'te olma ihtimali var."

"Hayır," dedi Sasha, gözyaşları yüzünden aşağı akarken. "Öyle değil. Olmadığını biliyorum. O Diyarlar'da ve bir ejderhaya binmek anlamına gelse bile oraya gitmeliyim."

Bununla birlikte gardiyan ve eski mahkûmu kucaklaştı.

Bu garip bir arkadaşlık, diye düşündü Evan. Ama ben kimim ki yargılayayım?

Sonunda Splinter ve Splash, Breon ve Evan'la kalmaya karar verdi. "İki ejderha, bir gölge yaratıcısı ve bir fırtına yaratıcısı," dedi Evan. "Celestine'in günleri sayılı."

Takip eden günlerde Breon, Ash, Sasha ve Evan'a katılarak Destiny'yi kendi yollarına gitmeden önce mümkün olduğunca denize elverişli hale getirmeye çalıştı.

Yolcu taşımak için üç ejderhayı donatacak kadar teçhizatları vardı ve sadece üç insan uçuyordu,

bu kadarı yeterliydi. Artık Destiny'nin yelken açmaya hazır olmasını beklemeye gerek kalmadığından, uçucular gitmeye hazırlandılar - Jenna ve Cas, Ash ve Goat, Sasha ve Pricker. Avcı tek başına uçtu, fazladan teçhizat taşıyordu ve gerektiğinde diğerlerinin yerini almaya hazırdı. Plana göre Kuzey Adaları'ndan Diyarlar'a en kısa su geçişi olan Büyücü Kafası'na uçacaklardı.

Ayrılış günü buruk bir tatlıydı. Evan hayatı boyunca rakipler, düşmanlar, üstler ve astlar tarafından kuşatılmıştı. Destin'le geçirdiği kısa süre dışında Evan'ın hiç gerçek arkadaşı, hatta akranı olmamıştı. O zamandan beri bu kadar yaklaşılmıştı ve şimdi veda ediyordu. Bazı vedaların sonsuza dek sürdüğünü deneyimlerinden biliyordu.

Evan, Destin'in kendisine verdiği muskayı çıkardı ve Adrian'a doğru uzattı. "Buna benden daha çok ihtiyacın var," dedi.

Şifacı başını salladı. "Hayır. Sende kalsın. Yakında kuzeyde, tılsımların yapıldığı yerde olacağım. İyi olacağım."

Evan ve Breon onları uğurlamak için rıhtımda durdular. Ama Evan'ın bir isteği daha vardı.

"Kraliçenizin -kız kardeşinizin- Carthis'te olma ihtimali olduğunu söylemiştik," dedi Evan. "Eğer öyleyse, söz veriyorum onu size geri getireceğim." Durakladı. "Ama karşılığında hepinizden bir söz istiyorum."

"Hangisi?" Jenna söyledi.

"Destin Karn benim için çok önemli," dedi Evan. "Kim kazanırsa kazansın, onun hayatta kalmasını ve gelişmesini sağlamak için elinden gelen her şeyi yapmanı istiyorum."

Jenna'nın gözleri kısıldı. "Biliyordum! Başından beri birlikte çalışıyordunuz."

"Suçluyum," dedi Evan, suçluluk duymadan. "Söz veriyor musun?"

Ve böylece anlaşmaya varıldı.

REJİM DEĞİŞİKLİĞİ

Lila kaçak prenze saraya kadar eşlik ettiğinden beri büyük salona gelmemişti. Şimdi salon değişmiş ve hareketlenmişti. Gri Kurt sancakları sökülmüş ve yerlerine Arden'in kırmızı şahini asılmıştı. Arden renkleri ve işaretleri her yerde görünüyordu.

Pencereler açıktı ve bu sıcak akşamda hoş bir esintiyi içeri alıyordu.

Lila'nın gözüne bir toplantı ya da mahkemeden çok bir parti ya da resepsiyon gibi görünüyordu. Kralın Arden'deki daha resmi davetlerine benziyordu; hizmetkârlar dolaşüyor, bolca yiyecek ve içecek vardı, herkes kıyafetlerinin altında silah taşıyordu. Shadow ve DeVilliers, Lila'dan kendilerine tam bir rapor vereceğine dair söz aldıktan sonra uzak durmayı tercih etmişlerdi.

Lila'nın elbette başka seçeneği yoktu. Karn gelmesi için ısrar etti.

Etrafta dolaşan bir partiydi ama Lila odanın önündeki kürsüye kraliyet kıyafetleriyle özenle hazırlanmış bir masa yerleştirildiğini fark etti. Henüz kimse oraya oturmamıştı.

Lila yanından geçen bir tepside iki gümüş şarap kadehi aldı, Montaigne M ve Arden şahini taşıdıklarını fark etti.

"Bütün bu süslü eşyalar buraya nasıl bu kadar çabuk geldi?" Lila bir tanesini Karn'a uzatarak mırıldandı.

Karn, "Jarat askeri trenle birlikte vagonlar dolusu yük getirdi," dedi.

"Sanırım kazanacağından oldukça emindi," dedi Lila.

"Sanırım öyle de denebilir," dedi Karn, yanlarından geçmekte olan birkaç Kral Muhafızı'na başıyla selam vererek. "Eğer oyunu ayarlarsanız kazanmak kolaydır."

"Zincirlere vurulup götürülmeyeceğime emin misin?"

"Hiçbir şeyden emin olamam ama sizin için bir şeyler söyleyebilirim. Sancaksız bir fırsatçı olarak biliniyor olmanız da yardımcı oluyor." Karn, Lila'nın kaşlarını çatmasına güldü. "Bak, Jarat burada olduğunu biliyor. İsteseydi çoktan zincire vurulmuş olurdun. Güzel şarabını idam etmeyi planladığı biri için harcamazdı."

"Vega'nın cesedine ne yaptınız?" Lila söyledi.

"O hâlâ ölü," dedi Karn kadehini kaldırarak. "Ve kimsenin onu bulamayacağı bir yerde."

Lila fincanına baktı ve kokladı. "Bunun zehirli olma ihtimali nedir?" dedi. "Kim dolduruyor?"

"Bu yeni bir rejim, unuttunuz mu?" Karn dedi ki. "Hepsi önceden incelendi ve tadıldı, o zamandan beri de kilit altında tutuluyor."

"Peki o zaman," dedi Lila, "fondip" Fincanını boşalttı ve bir tane daha aldı. "Burada çok fazla insan var," dedi kalabalığı tarayarak. "Soyluların ve konsey üyelerinin çoğu da dahil. Manderler bile burada! Bu da ne demek oluyor? Artık kimse kin tutmayı bilmiyor mu? Kimse hapiste değil mi?"

"Sanırım Mander'lerin yeni rejimle bir anlaşma yaptığını söyleyebilirsiniz. Ne de olsa bir hainin ve bir katilin ebeveynleri olarak elleri zayıftı. Kraliçe'nin Muhafızları hala hayatta olanlarla birlikte kamaralara kapatıldı. Gri Leydi'ye kaçamayan büyücülerin hepsi tasmalı. Bakır kafalıların hiçbiri şehre inmedi."

Lila Karn'a özel tasmalarından bahsetmeyi düşündü. Sonra da ona ne zaman ve ne kadar bilmesi gerekiyorsa o zaman söylemeye karar verdi.

O anda odanın önünde bir hareketlenme oldu. Bir trompet bir tantana çaldı ve kara kuşlardan oluşan bir şeref kıtası içeri girdi. Ardından Prenses Mellony geldi, siyah ipek elbisesi içinde zarıftı, boynunda elmaslar parlıyordu ve başında elmas bir taç vardı. Garip bir duraksamadan sonra Julianna Barrett sade siyah bir takım elbise giymiş, bir omzuna gri bir şal atmış ve şalın üzerine incelikle -Lila gözlerini kısarak- kuyruksüren kediler işlemiştir.

"Ön tarafa yaklaşmam gerekiyor," dedi Destin ve kürsünün yanında durana kadar ilerledi. Lila iyi görebilmek için onu takip etti. Yakından bakınca kraliçe naibi ile prenses arasında bir tür tartışma yaşandığını görebiliyordu. Kıyafetlerle ilgili gibi görünüyordu, çünkü bir noktada Mellony şalı Julianna'nın omzundan çekmeye çalıştı ve prenses annesinin bileğini kavrayıp, "Beni rahat bırak anne," diye tısladı.

Normalde Lila ring kenarında bir yer ayırttığı için memnun olurdu. Dikkatleri kendisinden uzaklaştıracak herhangi bir dramdan memnun olurdu. Ama makyajının altında hâlâ siyah ve mavi olan, ağlamaktan ve uykusuzluktan gözleri şişmiş Julianna'nın yüzüne baktığında, utanarak başını çevirdi.

Ve nihayet Kral Jarat kanatlardan içeri girerek sahnenin ortasındaki yerini aldı. Annesinin kuzguni saçları ve babasının buz mavisi gözleriyle kürsüdeki en parlak kuştı ve koyu mavi ipekten bir ceket giymiştir. Başında Montaigne'lerin seyahat için tercih ettiği orta boy taç vardı.

Kalabalık tepki gösterdikçe sohbetin mırıltısı azaldı, bazıları öne doğru dirsek attı, diğerleri menzilden çıkmak istercesine geri çekildi ve hepsi sahneye bakmaya başladı.

Kürsünün bir yanında genç general Eric Bellamy, diğer yanında ise Malthus Kilisesi'nin müdürü Cedric Fosnaught bulunuyordu. Konuşmacı Jemson basamakları tırmandı ve güneyli başrahibin yanında durdu.

"Julianna'nın burada olmasına şaşırdım," dedi Lila.

"Julianna ile de bir anlaşma yaptılar," diye fısıldadı Destin. "Eğer işbirliği yaparsa, Finn temiz bir isimle ve askeri törenlerle gömülecek."

"Acaba düğün hakkında ne diyecekler?" diye mırıldandı Lila.

Destin, "Hiçbir şey söylemeyeceklerini tahmin ediyorum," dedi.

Bir başka tantana sesi odayı susturdu ve Mellony öne çıktı.

"Bu hepimiz için zor bir mevsim oldu," dedi, sesinde hafif bir titreme vardı. "Kayıpların ikişer üçer geldiği, gidenlerin yasını tutmak için uygun aralıklar bırakmayan, bitmek bilmeyen bir keder mevsimi. Bunu şimdi düzeltmek istiyorum. Konuşmacı Jemson'dan yakın zamanda ölenlerin isimlerini anons etmesini ve bir hayır duası sunmasını istedim."

İyi ki yakın zamanda ölenlerle sınırlı, diye düşündü Lila, yoksa bütün gece burada olurduk.

Jemson Fosnaught'u öne doğru yönlendirdi. "Ekümenik uyum adına, Peder Fosnaught'tan isimleri okumasını istedim, ben de takdisi sunacağım."

Ne yaptığını anladım, diye düşündü Lila. Listeyi onaylamak istemiyorsun, seni fitneci alçak.

Fosnaught, Jemson'ın kendisine uzattığı listeden bir şeyler okurken sesi bir çan gibi çınlıyordu. "Raisa ana'Marianna. Amon Byrne. Adrian sul'Han. Alyssa ana'Raisa. Sasha Talbot. Harriman Vega. Finn sul'Mander."

Bu duyuru şaşkınlık ve inançsızlık dolu soluklarla ve ardından bir soru kakofonisiyle karşılandı. Orada bulunanlardan bazıları Prens Adrian'ın ölümden dirildiğini ve şimdi tekrar ölü olduğunu bilmiyordu.

Ayak uydurmak zor, diye düşündü Lila. Bir yas brifingi yapmalıyız.

Konuşmacı Jemson ellerini kaldırarak toplantıyı kendi yöntemiyle susturdu. "Hepinizin tüm bu olanlarla ilgili sorularınız olduğunu biliyorum. Şüphesiz, sorularınız önümüzdeki günlerde yanıtlanacaktır. Bu gece, sizlere

Ölenleri hatırlamak, hala hayatta olanları tanımak ve ileriye dönük eylemlerimizle sevdiklerimizi nasıl onurlandıracağımızı düşünmek. Bir yol ayırımına geldiğimizde, bir seçim yapmak söz konusu olduğunda, "Kraliçe Raisa ne yapmamızı isterdi?" diye düşünmek faydalı olacaktır. Onun anısına en iyi nasıl hizmet edebiliriz? Şimdi. Dua edelim."

Takdis sona erdiğinde, Jemson sağ tarafa doğru çıktı. Kraliçe naibi tekrar ayağa kalktı, yanaklarında renk lekeleri vardı. "Şimdi, trajedinin ortasında kutlama yapmak için bir neden var. Haftalar önce Prenses Alyssa kaybolduğunda, akıbeti bilinmiyordu, konsey kraliyet verasetinin sağlam kalmasını sağlamak için adımlar attı. Prenses Julianna ana'Mellony, bir halefe ihtiyaç duyulması halinde Alyssa'nın halefi olarak seçildi. Bu gece, Julianna ana'Mellony'nin Fells kraliçesi olarak resmi taç giyme törenini kutluyoruz."

Bu durum kısa bir sessizlik, ardından dağınık bir tezahürat ve özellikle yaşlı konuklar arasında bir sürü şaşkın mırıltı ile karşılandı. Bu iş böyle yapılmaz. Peki ya dört soru? Tapınak ayini ne olacak? Bağlı olduğu kaptan nerede?

"Diz çök, Julianna ana'Mellony, Gri Kurt soyunun kanlı prensesi ve bu yükü kabul etmeye hazırlan," dedi Mellony.

Julianna diz çöktü, başını eğdi.

Mellony tacı masadan kaldırdı ve kızına doğru döndü.

Jarat içeri girdi. "Bana bırak," dedi. Tacı Mellony'nin elinden aldı. "Ben, İmparator Jarat Montaigne, Yedi Diyarın Yeni İmparatorluğu'nun meshedilmiş hükümdarı, sizi Julianna ana'Mellony, Fells eyaletinin kraliçesi ilan ediyorum." Tacı yavaşça Julianna'nın başına yerleştirdi.

İl mi? Lila, Mellony'den, leşe konmuş bir fellscat gibi gülümseyen Jarat'a baktı.

Jarat Julianna'nın ellerini tuttu, ayağa kaldırdı ve öptü. Kadehini masadan aldı ve kaldırdı. "Fells'in kraliçesine!"

Mellony kadehini hızla kaldırdı. "Fells'in kraliçesine!"

Lila da diğerleriyle birlikte kadehini kaldırdı ve "Fells'in kraliçesine" diye mırıldandı.

Mellony sözü tekrar aldı. "Dahası da var," dedi. "Bazılarınız savaşı bir dünyayı hiç bilmediniz. Bu bize binlerce cana ve sayısız hazineye mal oldu. Bu gece, Diyarların imparatoru Jarat Montaigne ile bir barış anlaşması imzaladığımızı duyurmaktan memnuniyet duyuyorum. Aramızdaki savaş sona ermiştir." Kadehini tekrar kaldırdı. "Kalıcı bir barışa!"

Bu, daha tereddütlü bir tezahürat ve şaşkınlık karışımıyla karşılandı.

"Ve son olarak, imparatorluk ile Fells eyaleti arasındaki bu yeni ilişkiyi kutlamak için, Fells kraliçesi Julianna ana'Mellony'nin Diyarların imparatoru Jarat Montaigne ile nişanlandığını duyuruyorum. Bu evlilikle birlikte Yedi Diyar yeniden birleşecek ve bundan böyle onların çocukları tarafından yönetilecektir."

Jarat tekrar Julianna'ya döndü, elini tuttu ve parmağına bir yüzük takmaya gitti. Son anda, garip bir şekilde elini değiştirmek zorunda kaldı çünkü Julianna yüzük parmağında hâlâ Finn'in yüzüğünü takıyordu.

Küçük isyanlar, diye düşündü Lila, biraz da hayranlıkla.

Mellony'nin dudakları bunu görünce gerildi ama yüzünü toparladı ve kadehini kaldırdı. "Mutlu çift."

Kalabalık, bilmedikleri bir kiliseye gelen konuklar gibi çekingen bir şekilde karşılık verdi.

Salonun arka tarafından bir ses yükseldi. "Sen Fells'in kraliçesi değilsin."

Herkes kimin konuştuğunu görmek için döndü. Uzun gri saç örgülü, uzun boylu bir kadındı, duruşu herhangi bir kraliçeninki gibi dikti.

"Kimsin sen, yaşlı kadın?" Jarat dedi ki.

"Ben Magret Gray, Hanalea'nın bir bakiresi ve Gray Wolf soyunun koruyucusuyum." O yürürken kalabalık dağıldı.

İleri doğru. Arkasından grinin her rengine bürünmüş, gözleri meşale ışığında parıldayan kurtlar geliyordu. Salonu duvardan duvara doldurmuşlardı, hayaletler gibi sessiz, kalabalığın arasından geçerek ilerliyorlardı.

Lila, büyülenmiş gibi bakan Destin'e doğru eğildi. "Ah... beni mazur görün ama hiç kurt görüyor musunuz?"

"Sen neden ?" Destin söyledi. "Boş ver."

"Magret!" Julianna eskisinden daha solgun bir sesle konuştu.

"Sen Fells'in kraliçesi değilsin," diye tekrarladı Magret. "Gerçek kraliçe bir orduyla geliyor ve ona karşı çıkan herkes kan bedeli ödeyecek."

"Kraliçe Raisa öldü," dedi Mellony. "Kafan karışmış Magret. Lütfen. Biri ona yardım etsin." Etrafına bakındı ama tabii ki odada mavikuş yoktu, sadece karatavuklar vardı.

"Ben Kraliçe Raisa'dan bahsetmiyorum," dedi Magret. "Kraliçe Alyssa ana'Raisa'dan, kanlı kraliçeden bahsediyorum."

"Alyssa!" Julianna, Mellony'ye sert bir bakış fırlattı. "Yaşıyor mu?"

"Evet," dedi Magret. Şimdi kürsünün önünde duruyordu. Kıyamet gününde Kırıcı'nın görüntüsüne benzeyen Jarat'ı işaret etti. "Evlat, senin günlerin sayılı. Ruh Geçidi düştü. Ardencourt düştü. Delphi düştü. Ve sen de adaletin kılıcının altına düşeceksin."

Jarat başını iki karatavuğuna doğru salladı ve onlar da Magret'e doğru yaklaştılar.

"Onu rahat bırakın!" Julianna bağırarak merdivenlere doğru koştu ama yolu Jarat'ın muhafızları tarafından kesildi.

Destin de Magret'e doğru ilerledi. Lila casus şefinin ne yapmak istediğinden emin değildi ama her ne yapacaksa çok geç kalmıştı. O daha oraya varamadan, genç kız karatavuklardan biri tarafından ezilmiş, bir kan gölünün içinde ölü yatıyordu.

Bununla birlikte, bir uğultu başladı.

"Magret!" Julianna bu kez kara kuşların duvarını delip Magret'in yanına koştu. "Bir şifacı çağırın!"

ağladı, onun yanında diz çöktü, başını kaldırdı ve kollarının arasına aldı.

Kimse kımıldamadı. Lila uzaktan bile bir şıfacının işe yaramayacağını anlayabiliyordu.

Mellony bile işlerin bu kadar çabuk kötüye gitmesinden dolayı şok olmuş görünüyordu. "Julianna," diye fısıldadı. "En iyisi bu, sence de öyle değil mi? Magret-"

"Magret doğruyu söylüyordu, anne!" Julianna bağırdı. "Ve bunun için öldü." Elleri kana bulanmış halde ayağına kalktı ve Jarat'ın yüzüğünü parmağından çıkardı. Ona doğru fırlattı. Yüzük masaya çarptı ve odanın içine doğru savruldu. "Seninle evlenmiyorum," diye tükürdü. "Kimseyle evlenmiyorum."

ÇÖL SAHİLİ

Evan Splinter'ın başına doğru eğildi ve Breon'a seslendi, "İşte. Bunlar onlar."

Bu yükseklikten bakıldığında, shiplordlar kumun üzerindeki lekeleri andırıyordu. Evan saydı. Jasmina iyi iş çıkarmıştı. Dörtte dört. Shiplordlar güneydeki küçük bir koyda kumsalda bekliyorlardı.

Derin Liman, muhtemelen bir tuzağa düşürölüp düşürölmediklerini merak ediyorlardı. Jasmina onları buraya Fırtınakıran'ın onlara bir teklifi olduğu ve bunu kabul etmeleri için ikna edici bir argüman sunacağı vaadiyle çekmişti.

Hiç şüphesiz, ikna edici bir argümanın pek çok biçimi olabileceğinin farkındaydılar.

Evan onların bu daveti ve şartlarını kabul etmelerine biraz şaşırmıştı. İmparatoriçe öl Kıyısı'a döndüğünde ne olacağı konusunda gerçekten endişelenmiş olmalılar.

Evan silahlarını atlarının yanında bırakmaları ve sahilde silahsız olarak toplanmaları konusunda ısrar etmişti. Shiplord silahları ejderhanın derisinde bir çentik bile açamazdı ama Evan'ın böyle bir avantajı yoktu.

"Silah görüyor musunuz?" dedi.

Hayır, dedi Splinter bir süre sonra.

Evan ona başıyla onay veren Breon'a baktı. "Gidelim," dedi

Evan. Bununla birlikte, Splinter kanatlarını katladı ve suya doğru düştüler. O kadar hızlı geldiler ki, shiplordlar tepki veremedi neredeyse yüzeye varmışlardı. Çarpmadan hemen önce, Splinter kanatlarını çırpı

Süzölerek geldiler ve iri, hantal bir martı gibi sahile kondular.

Shiplordlar kaçmaya başladı ama Splash ve Breon kumsalın kenarına, Shiplordlar ve atlarının arasına zarif bir şekilde indi.

Shiplordlar gergin bir grup halinde toplandı ve tüm gizli silahları ortaya çıktı, böylece bir kirpi gibi kıllandılar. Evan tekrar burunları saydı. Blazon, Ursula, Riggs ve Jasmina.

"," dedi Evan, kuma doğru kayarak. "Gitme. Henüz benim ikna edici argümanımı duymadınız."

Eğer shiplordlar daha önce bakıyorlarsa, şimdi neredeyse gözleri yuvalarından fırlayacaktı. O kendilerine doğru yürürken sanki dört kişilik bir kalabalığın içinde kaybolabileceklermiş gibi birbirlerine daha da sıkı kenetlendiler.

Splinter boynunu uzatarak Evan'ın omzunun üzerinden baktı, sıcak nefesi zırhlıları yıkıyordu.

"Bu Splinter," dedi Evan. "Keskin nesneler onu tedirgin eder, bu yüzden silahlarınızı bir kenara bırakmanızı öneririm." Durakladı ve kimse kıpırdamayınca ekledi: "Zaten size bir faydası olmaz."

Yavaşça, isteksizce silahlarını sakladıkları yerlere geri koydular. Onları bu tuzağa düşüren Jasmina'ya ters ters baktılar.

Jasmina ayakta durmuş, elleri kalçalarında, ejderhalara bakıyordu. "Geçmişte ejderha binicileri hakkında hikâyeler duymuştum," dedi yüzünde samimi bir hayranlık ifadesiyle. "O günlerin geride kaldığını sanıyordum."

Evan eliyle Breon ve Splash'i işaret etti. "Bunlar Breon d'Tarvos ve Splash."

"Bakın," dedi Blazon, dudaklarını gergin bir şekilde yalayarak, "Jagger'ın sizi imparatoriçeye vermeyi planladığından haberimiz yoktu." Etraftaki herkes başını salladı.

"Bilseydik sana söylerdik," dedi Ursula.

"Ve Jagger öldü," dedi Blazon. "Onu Jasmina öldürdü. Samara seni almaya geldiğinde, ona izin vermedik."

limana."

"Gerçekten mi? Maslin ve Kel'in onları içeri almadığını duydum," dedi Evan.

"Hiçbirimiz yapmazdık," dedi Ursula. "Jagger'ın Fırtınakıran'ı teslim edeceğini iddia ederek ona tuzak kurduğunu söyledik." Hepsi başını salladı.

"Sana inanıyorum," dedi Evan.

Ona göz kırptı. "Öyle mi?"

"Yapmamalı mıyım?"

"Ah, evet," dedi aceleyle, diğer shiplordlar başlarını sallayarak onayladılar.

Evan'ın yanında muhtemelen en genç shiplord olan Riggs, Splinter'a yaklaşıyordu. "Evcil mi?" diye sordu Evan'a, elini ejderhaya doğru uzatarak. "Onu sevebilir miyim?"

"Hayır!" Evan böyle deyince Riggs elini geri çekti. "Ben Splinter'ın arkadaşı ve ortağıyım, sahibi değil," dedi. Dersini iyi öğrenmişti. "Eğer ona dokunmak istiyorsan, benden değil ondan iste."

"Ama... beni anlayacak mı?"

"Seni anlayabilirler," dedi Evan. "İnan bana."

Splinter artık öfkelenmeye başlamıştı. Bu genç erkeği sevebilir miyim?

Splinter, Riggs'e ters ters bakarak Evan'a sordu.

"Splinter seni sevip sevemeyeceğini soruyor," dedi Evan Riggs'e.

"Pekâlâ," dedi Riggs, ayak ayak üstüne atarak ve sanki onu kurtarabileceklermiş gibi diğerlerine. "Sanırım öyle"

Bunun üzerine Splinter başıyla onu hafifçe dürttü ve Riggs geriye, kumların üzerine düştü.

Splinter ve Splash bunun çok komik olduğunu düşündü. Riggs ayağa fırladı, yıpranmışlıktan eser yoktu.

İnsanları da sevebilir miyim? Splash söyledi.

"Hayır," dedi Breon. "Ejderhalar tarafından okşanmaya alışık değiller."

Splash, davet edilmedikleri sürece ellerini kendilerine saklamaları gerektiğini söyledi.

Breon, "Katılıyorum," dedi.

Shiplordlar bu tek taraflı gibi görünen değiş tokuşları giderek artan bir endişeyle izliyorlardı.

"Ejderhalar bizimle müttefik olmayı kabul etti," dedi Evan. "Bir öğleden sonra bütün bir şehri yakabilirler. Gemiler özellikle savunmasızdır, çünkü neredeyse tamamen ahşaptırlar ve kaçacak yerleri yoktur. Bir şehri ele geçirdiğimizde diğerleri de hizaya girecektir."

"Ejderhaların bundan çıkarı ne?" Riggs söyledi. O, hepsinden çok, bu yeni düşünce tarzına alışıyor gibi görünüyordu.

"Bölge ve avlanma alanları söz konusu olduğunda bizden bazı tavizler istiyorlar. Başka bir deyişle, dağları onlara bırakmamızı ve kıyıda belirlenmiş alanlarda izinsiz balık avlanmasına izin vermemizi istiyorlar."

"Hiçbir zaman sabırlı olmayan Jasmina, "Ben Strangward'la birlikteyim," dedi. Başka kim bizimle?"

"İmza ne olur?" Blazon söyledi. "Ganimeti paylaşamazsınız," dedi Riggs.

"Dur bakalım," dedi Evan. "Kimse ganimet beklentisiyle imza atmamalı. Çöl Kıyısı'ndaki şehirleri yağmalamıyoruz, onları özgür bırakıyoruz. Kıyıdan uzakta ne yaptığınız sizi ilgilendirir, ancak bu limanlarda faaliyet göstermek istiyorsanız, onlara saldıramazsınız."

Şimdiye kadar hepsi çökmüş görünüyordu. "Soruna cevap vermek gerekirse, Blazon," diye devam etti Evan, "tarafsız kalmakta zorlanabilirsin. Eğer İmparatoriçe'nin yanında yer alırsan, gemin hepimiz için adil bir oyun olur. Eğer tarafsız kalmayı başarırsanız, kararları veren konseye dahil olmayacaksınız ve bundan sonra daha yüksek liman ücretleri ödeyeceksiniz."

Sonunda karar oybirliğiyle alındı; herkes imzaladı.

"Şimdi," dedi Evan, "İmparatoriçe'nin adalara ne zaman döneceğini bilmiyoruz. Ama Tully Samara burada. Şehirler düşmeye başladığında fark edecektir. Yapmasını isteyeceğimiz son şey, her şeyi kontrol altına almadan önce sulak alanlara yelken açıp Celestine'i uyarmak olur."

"Peki, onu görürsek ne yapmamızı istersiniz?" Riggs söyledi.

"Mümkünse onu canlı yakalayın," dedi Evan. "Mümkün değilse, öldürün."

Deepwater Court, Çöl Kıyısı'ndaki en büyük ve en önemli limandı ve İmparatoriçe'nin Çöl Kıyısı'ndaki en önemli kalesiydi. Evan'ın gemicileri limanı ablukaya alarak teslim olmalarını istedi. Liman yöneticisi reddedince ejderhalar demirli tüm gemileri ateşe verdi.

Liman başkanıyla görüştüğünde Evan şöyle dedi: "İşlerin şimdi kesildiğini mi sanıyorsunuz? Kaptanlar Deepwater Court'un gemilerin su hattına kadar yanmak için gittiği yer olduğunu öğrenene kadar bekleyin."

Liman başkanı hâlâ mantıklı düşünmeyi reddediyordu, bu yüzden Splinter gümrük binasını ve rıhtımların en uzununu yaktı.

"Yangını gördünüz," dedi Evan. "Sırada sel var. Eğer şimdi teslim olmazsanız yarın tüm sahiliniz sular altında kalacak."

"Anlamıyorsun," dedi liman başkanı. "İmparatoriçe limandan vazgeçtiğimi öğrendiğinde beni kanlı bir köleye dönüştürecek."

"Bırak da İmparatoriçe için ben endişeleneyim," dedi Evan. "Sen benim için endişelensen iyi olur."

Celestine'in liman başkanı teslim oldu.

Özgür erkek ve kadınlarda görülen kendini koruma içgüdüsünden yoksun olan birkaç yüz kana bulanmış daha belalıydı. Mümkün olduğunda, Evan onları kendi kanıyla dönüştürdü. Gerektiğinde ise onları öldürdü.

Sonuç, gerçekten istemeden de olsa kendine bir ordu kurması oldu.

Evan'ın aklına bir görüntü geldi: Destin'le birlikte teknenin güvertesinde kadehlerini kaldırmış, kadeh kaldırıyorlardı. Acımasız.

Bir hafta içinde Deepwater Court serbest bir limana dönuştü. Kıyı boyunca ilerledikçe haber yayıldı ve süreç daha da kolaylaştı. Çoğu zaman Celestine'in özgür askerleri ve idarecileri önlerinden kaçıyordu. Evan gittiği her yerde Kaptan Gray'i gören olup olmadığını, nerede olduğunu bilen olup olmadığını soruyordu. Ayrıca Tully Samara'yı da sordu.

İkisini de bulamadı. Kurt kraliçeyi bulmayı beklemiyordu. Samara'yı bulmayı bekliyordu.

Nerede bu şeytan? diye düşündü Evan. Şimdiye kadar, eğer Tully Çöl Kıyısı'nda bir yerlerdeyse, Evan ve gemicilerinin neyin peşinde olduğunu biliyor olmalıydı.

Tarvos en kolay "fethedilen" yerdı. Evan'ın yokluğunda, Celestine batıda maceraya atılırken burası Kel'in gözetiminde serbest bir liman olarak kalmıştı. Bir hafta sonra tüm Çöl Kıyısı onların olacaktı, gerçi doğuda ve kıyı boyunca birkaç köyde tek tük direnişler vardı. Sahilin hızla fethedilmesi iki amaca hizmet ediyordu: İmparatoriçe'nin yenilmezlik algısını azaltıyor ve umarız gemicileri Evan'ın bir daha hafife alınacak biri olmadığına ikna ediyordu.

Bu süre içinde Samara'yı ne görmüş ne de ondan haber almıştı.

Evan'ın başkentini yeniden kurmayı planladığı Tarvos'ta konseyde bir araya geldiler. Evan sorumlulukları denizcileri arasında paylaştırdı. Jasmina ve Riggs, sadakatinin ödülü ve yeteneklerinin takdiri olarak Deepwater Court'u aldı. Blazon ve Ursula, kıyı boyunca devriye gezme sorumluluğu da eklenerek Endru'ya gitti. Evan ve Breon şimdilik Tarvos'ta kalacaklardı.

Limanlar için bazı ön kurallar belirlediler ve ardından kutlamaya geçtiler. Neşelerinin üzerindeki tek gölge, Celestine'in er ya da geç geri döneceği, ordularının intikam için aç sulak arazi "acemileri" ile dolup taşacağı bilgisiydi.

Evan, bütün amacın onu buraya geri çekmek olduğunu düşündü. Ama bunu yeni sevgiliyle paylaşmaması gerektiğini biliyordu.

Indio'nun diğerk tarafında kalmasını tercih eden müttefikler.

"Belki de Samara oradadır," dedi Ursula, içkinin neşeli halinden asık suratlı haline geçmişti. "Belki de neler olduğunu duydu ve Celestine'e söylemek için sulak alanlara doğru yelken açtı."

Riggs, "Belki de Celestine, kendisine karşı birleşmiş özgür bir Çöl Kıyısı'na geri dönerse, hemen geri dönüp sulak alanlara geri dönecektir," dedi.

"Geri dönecek," dedi Breon aniden. "Daha önce olmasa bile yaz ortasında Kuzey Adaları'na dönecek."

Evan ve Jasmina ona baktılar.

"Neden?" Evan söyledi. "Neden düşünüyorsun?" "Şarkısında yazıyordu," dedi Breon.

Jasmina ona şüpheyle baktı. "Celestine ... şarkı mı söylüyordu?"

Breon, "Yüksek sesle değil," dedi.

"Sen söyleyebilir misin?" Evan, Jasmina'yı bir bakışıyla susturarak, "Söyleyebilir misin?" dedi. Breon'un yeteneği hakkındaki bilgisi en iyi ihtimalle yarım yamalak. O, Evan'ın tanıştığı ilk büyücüydü.

Breon sanki bir anısını arıyormuş gibi gözlerini kapadı.

Her şeyin başladığı yer
burası. Burası her şeyin
bittiği yer.
Parçalanma
Yeniden birleşme
Kanayan toprakta dövüldü.
Olduğu gibi, yine olacak. Yaz
ortasında,
Güneş gökyüzünde durakladığında.

Bu sessizlikle karşılandı.

"Yani." Evan boğazını temizledi. "Bu sana Celestine'in yaz ortasında geri döneceğini mi söylüyor? Sulak alanlar çökmüş olsun ya da olmasın?"

Breon açıldı onun gözlerini. "Evet." o dedi ile Sessiz bir güven.

"Sadece bir ay kaldı," dedi Jasmina. "Bunu nasıl anladın?"

"Orada," dedi Breon, kaşları çatılmıştı, sanki duymadıklarına şaşırmış gibiydi.

"Sence bu ne anlama geliyor?" Evan söyledi. "'Kanayan toprakta dövülmüş' mü?"

Breon başını salladı, sanki şarkıyı ben söyledim der gibiydi. Benim işim bitti.

"Nehirler mi?" Jasmina tahmin etti. "Volkanlar mı?"

"Burada olduğu gibi sulak alanlarda da volkanlar var," dedi Evan. Breon'un kehanetini sorgulamak istemiyordu ama bu durum dava açmasını zorlaştırıyordu. Neyse ki şu anda gemiciler endişelenemeyecek kadar derinlere dalmışlardı.

"Fırtına Yaratan'a!" diyerek kadehlerini kaldırdılar.

Evan kadehini kaldırdı. "Acımasız," dedi.

GÜNEYLİLERİ ÖLDÜRMEK

Lyss, başkasının bayrağı altında, başkasının ordusuyla da olsa yeniden güneylilerle savaşmanın güzel olduğunu düşündü. Çoğu gece o kadar bitkin düşüyordu ki derin ve rüyasız bir uykuya dalıyordu. Diğer geceler ise Celestine'in tüm kıtanın kontrolünü ele geçirmesine yardım ettiği endişesiyle uyanık kalıyordu. Kardeşini hayatta tutma arzusu gibi bencil nedenlerle kraliçeliğine ihanet ettiğinden endişe ediyordu.

Babasını, kız kardeşini, annesini ve sayısız arkadaşını kaybetmişti. Bu üç kez lanetlenmiş soy ve yıldızlarla dolu kraliçelik için sevdiğim her şeyden ve herkesten vazgeçmek zorunda mıyım?

Güven vermek için kardeşinin yılan tılsımını ellerinin arasında tutardı. Enerji parmaklarına akarken, onu oraya kimin koyduğunu merak etti -Adrian mı yoksa babası mı?

Bazı geceler, uykuya dalarken, muska dikkatini çekiyordu, ısrarla, sanki onu bir rüyanın içine çekmeye çalışıyordu. Babası öldüğünde üzerinde olan giysilerle duruyordu, ama yine temizdi, lekesizdi. Ellerini uzattı, ona doğru uzandı ama aralarında çok büyük bir mesafe vardı. Rüyanın içine dalmak ve gerçek dünyayı geride bırakmak istedi.

Kendi kendine, gerçek dünyada yaşamak ve başarılı olman gerektiğini söyledi. Çizgi burada bitmeyecek.

Beklediği gibi, kana bulanmış ordusu nispeten düz sınır bölgelerinde olduğundan çok daha etkiliydi.

dağlarda. Spiritgate'den Delphi'ye doğru nehir vadisini takip ederek batıya doğru hızla ilerlediler. Lyss kendi kendine Delphi'nin tekrar Ardenlerin eline geçmesinin iyi bir şey olduğunu söyledi. Böylece şehri ele geçirdiklerinde kendi vatandaşları yerine güneylileri öldürmüş olacaktı.

Lyss'in başarısı Celestine'i memnun etti. Her gün Lyss'in yeteneklerini övse de, zamanının çoğunu Lyss'i ordunun başına getirmekle ne kadar doğru bir karar verdiğini düşünerek geçiriyordu.

Lyss, işler ters gittiğinde tüm suçun kendisine ait olacağını bilse de, övgüyü imparatoriçeyle paylaşmaktan memnundu. "Bir generalin ilk işi kazanabileceği bir savaş seçmektir," dedi Lyss. "Sonra, iş asıl savaşa geldiğinde, bir dahi gibi görünür."

İskoçyalı subayları, İskoçyalılarla savaşmadıkları için rahatlamışlardı ama kana bulanmış askerlerinin davranışlarını tedirgin edici buluyorlardı.

"Neredeyse hiçbir şey yemiyorlar," dedi Teğmen Farrow. "Soğuğu hissetmiyor gibi görünüyorlar. Sanki yaralandıklarının farkında değiller. Bir kasabaya vardığımızda tavernalara ya da eğlence evlerine bile gitmiyorlar."

"Yani onlar ideal askerler, değil mi?" Lyss sert bir şekilde söyledi. "Hangi komutan böyle askerler hayal etmez ki?"

"Ben," dedi Farrow açıkça. "Onları gerektiği kadar önemsemek zor, çünkü pek insan gibi görünmüyorlar."

"Unutmayın, çoğu isteksiz acemilerdir. Ve içlerinde neler olup bittiğini asla bilemezsiniz. Belki de düşündüğünüzden daha fazla."

Jada Uzun Ayak ayağa kalktı ve o lakayt tavrıyla selam . "Öncü gözcülerden bazıları az önce geldi. Burası ile Delphi arasındaki yolun oldukça açık olduğunu söylüyorlar. İki gün içinde orada oluruz."

Lyss iyi şansa güvenmemeyi öğrenmişti. "Herkes nerede? Sanki tüm kırsal alan boşaltılmış gibi."

"Bulabildiğimiz az sayıdaki sivil, orduların birbiri ardına geçtiğini söylüyor," dedi Uzun Ayak. "Birçoğu yiyeceklerini ve değerli eşyalarını saklayıp bölgeyi terk etmiş."

Lyss inledi. Ona göre çok hızlı ilerliyorlardı. Delphi'ye ne kadar çabuk ulaşırlarsa, kuzeye, Marisa Pines Geçidi'ne ve krallığın göbeğine doğru yürümekle o kadar çabuk karşı karşıya kalabilirdi.

En azından Samara burada değildi, omzunun üzerinden bakıyordu. Celestine olaylara göz kulak olması için onu Carthis'te bırakmıştı. Celestine'i ona katılması için doğuya gönderebilmeyi diledi. Bu ona biraz daha esneklik sağlardı. Ya da çok fazla. Hâlâ kan bağı hakkında daha fazla şey bilmeyi ve bunu kırmanın bir yolu olup olmadığını öğrenmeyi diliyordu.

Ve sonra, bir rüyanın gerçekleşmesi gibi, Celestine kuzeydoğuya çağrıldı. Tebeşir Kayalıkları'nı ele geçirdiğinden beri orduları dağlarda ilerleme kaydetmekte zorlanıyordu. Klan savaşçıları dağ geçitlerinde kana bulanmışları yok ediyordu ve en iyi komutanlarından birkaçını kaybetmişti.

Lyss, Celestine'in onu güney seferinden çekip oradaki sorunlarla ilgilenmesi için kuzeye göndereceğinden endişelenmişti ama öyle olmadı. "Bu savaşın iyi giden bir kısmı," dedi imparatoriçe. "Neden buna müdahale edeyim ki?"

Onun yerine, Tebeşir Kayalıkları'nda yakalanan, Lyss'in en iyi Fellsli topçularından biri olan Munroe Graves'i aldı. Celestine, "Dağlardaki bu askerlere ulaşamazsak," dedi, "saklandıkları yerleri havaya uçuracağız."

İyi şanslar, diye düşündü Lyss ama bunu yüksek sesle söylemedi çünkü kendisi gitmeyeceği için mutluydu.

Graves tavsiye istediğinde Lyss şöyle dedi: "İstediği her şeye evet de ama kaçabilirsen kaç. Eğer kaçabilirsen, General Dunedain'e giden yolu bul ve ona neler olduğunu anlat. Onlara kardeşimin muhtemelen Kuzey Adaları'nda esir tutulduğunu söyle."

Graves, "Evet, hanımefendi," dedi.

"Dikkatli ol," dedi Lyss, gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzöldüğünün farkında olarak zorlukla yutkunarak. "Hayatta kal ve seni tekrar gördüğümde sana bir içki ısmarlayayım."

Düşüncesizce ona sarıldı.

O ve Celestine bir de veda konuşması yaptılar. İmparatoriçe, "Unutmayın Majesteleri, hiç kimsenin yeri doldurulamaz değildir," dedi. "Bana iyi hizmet ederseniz, bol bol ödüllendirilirsiniz. Ama bilin ki ihanete karşı elim çok serttir. Seni bulacağım, Celesgarde'a geri götüreceğim ve hem seni hem de kardeşini öldüreacağım."

"Anlıyorum İmparatoriçe," dedi Lyss. "Delphi'yi aldıktan sonra hangi yöne gitmeliyim?"

Celestine güldü. "Kazanmaya devam ettiğin sürece, istediğin yöne gidebilirsin."

Bu şehri daha kaç kez ele geçirmem gerekecek? diye düşündü Lyss. Delphi'yi çevreleyen geniş açık araziye baktı. Delphi'nin Arden'den aldığı zamankinden çok daha iyi korunduğunu biliyordu. Şehrin zayıflıklarından yararlanmış ve bir sonraki istilacı için o kadar kolay olmayacak şekilde şehri tahkim etmişti.

Şehrin surlarını çevreleyen araziye temizlemişti. Bu şekilde, yaklaşan herhangi bir ordu sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca surlardan ateş altında kalacaktı.

"Tuhaf bir şey var," dedi Uzun Ayak, işaret ederek. "Şehrin surlarında dalgalanan yeni bir sancak var. Kraliçenin sancağını indirip başka bir sancak dikmişler ama o da Ardenine sancağı değil. Kimin olduğunu bilmiyorum."

Lyss gözlerini gölgeledi. "Amblem bir ağaca benziyor."

"Benim tahminim de bu."

"Bu bir şehir bayrağı olabilir mi?" Delphi bir zamanlar bağımsız bir şehir devletiydi.

Uzun Ayak omuz silkti. "Olabilir. Ya da belki Jarat'ın adamlarından biri istilayı yönetiyor ve şehri kendine mal ediyordur."

Lyss ilk kez Celestine'in gemilerine ve mermer sarayına gösterdiği göz ve kulak ağrını korumaya da göstermesini diliyordu. İyi istihbarat askerlerin hayatını kurtarırdı.

Şimdiye kadar Delphi'deki herkes büyük bir ordunun şehir surlarının hemen dışında kamp kurduğunun farkında olmalıydı.

Delphi'nin etrafından dolaşıp güneye, Ardencourt'a doğru ilerleyebilirdi. Başka bir surlu kaleye daha ihtiyacı yoktu ve her kurt gibi o da boğazına saldırmayı tercih ederdi. Ayrıca Delphi'nin Ardenine'in eline geçmesi kuzeye giden yolda bir engel, o tarafa gitmemek için bir bahane daha demekti.

Ama Delphi, Spiritgate'ten gelen yolun üzerinde oturuyor ve kıyından gelen ikmal hatlarını engelliyordu. Celestine onu almama kararını sorgulayabilirdi, sorgulamalıydı da.

Sonunda Demeter Farrow'u bir buluşma ayarlaması için ateşkes bayrağı altında gönderdi.

Şehir surları ile Lyss'in ordusu arasında bir gölgelik altında buluştular. İmparatoriçe, Lyss, Farrow ve Jada Uzun Ayak için.

İkisi şehirden gelmişti. Lyss yüzlerini taradı. "Fletcher!" Lyss Brit Fletcher'ı tanıdı, Arden'ı şehir dışına çıkardıklarında birlikte çalıştığı Vatanseverlerden biriydi. Diğer Yorrie Cooper'dı, bir başka Delphiali.

özgürlük savaşçısı.

"Kaptan Gray!" Fletcher söyledi.

Kimin daha çok şaşırdığını söylemek zordu. Ardenine İmparatorluğu'nun Fletcher'ı elçi olarak seçtiğini hayal etmek zordu. Hemen belirttikleri gibi, imparatoriçenin Lyss'i seçtiğini hayal etmek de zordu.

"Ne zamandan beri Carthis için savaşıyorsun?" Fletcher talep etti.

"Ne zamandan beri Arden'ı temsil ediyorsun?" Lyss karşılık verdi.

"Hiçbir zaman," dedi, gücenerek. "Ben Delphi'nin özgür devletini temsil ediyorum."

Lyss Fletcher'dan Cooper'a baktı. "Kafam karıştı."

"Çok şey oldu," dedi Cooper. "Kral yolda. Biraz gecikecek."

"Kral mı?"

"Evet," dedi Fletcher, ağzında kuş olan bir kedi gibi. "Arden Kralı burada, özgür şehir Delphi'de."

"Onun burada ne işi var?" Ve neden buraya gelip pazarlık yapma riskini alsın ki?

"Kral Delphi'ye bir hafta önce geldi," dedi Cooper. "Kuzeye, Fellsmarch'a doğru yürümeye hazırlanıyor."

"Öyle, değil mi?" Hangi orduyla? diye eklemek istedi, çocukluk alayının bir yankısıyla.

Cooper başıyla onayladı. "Birkaç gün daha geç kalsaydınız onu kaçırdınız."

Öte yandan, İskoçyalılar ve klanlar doğu dağlarında yoğunlaşmışsa, başkente giden yol kolay bir yol olabilirdi.

Bu asla ama asla olmayacak, diye düşündü Lyss, içinde yükselen kurt. Belki ailesi ölmüştü, belki kardeşini kurtaramayacaktı, belki Celestine kazanacaktı. Ama eğer Jarat Montaigne Delphi'de, etrafında binlerce kana bulanmış insanla kapana kısılmışsa. Lyss onun şehri asla canlı terk etmemesini sağlayacaktı. En azından bunu yapabilirdi.

Çadırın dışından bir meydan okuma ve yanıt duydu ve kapak kenara çekilerek büyücü yakası takmış kır saçlı bir adam içeri alındı, ardından da Ardenine askeri üniforması giymiş bir kişi -kral olması gereken kişi- onu takip etti.

Daha odaklanmadan siluetin tanıdık olduğunu fark etti. Uzun boylu, geniş omuzlu, dik. Bir şekilde güven vericiydi. Jarat'ın tahmin ettiğinden daha yaşlıydı.

Şaşırtıcı siyah kirpikleriyle gri-yeşil gözlerine baktı. Alnına dökülen kuzguni saçları. Başındaki altın halka, onu takan adam kadar basit ve yalındı. Yüzündeki acımasız ifadeye bakılırsa, ne kadar derin bir bataklığın içinde olduğunu biliyordu.

ama içinden çıkmanın ya da savaşmanın bir yolunu bulurdu.

Lyss'in kalbi yaralı bir kuş gibi çırpınıyordu ama yine de kafasına kan gitmiyordu çünkü tamamen sersemlemişti.

şimdi o yayılan aēa işaretini daha önce nerede gördüğünü hatırladı - şu anda aēalarla tanınmayan bir şehrin üzerinde uçan bir işaret. Gömleksiz bir Hal Matelon'la karşılaştığı olaylardan biriydi. Adamın n kolunun iç tarafında, fazla dikkat çekmeyecek bir yerde bir dövme fark etmişti.

"O da ne?" dedi, bileğini kavrayıp daha iyi görebilmek için kolunu çevirme işteğine direnerek.

"Bu mu?" Matelon işaret parmağıyla mürekkebin izini sürmüştü. "Bu yayılan meşe, evimin işareti. Kız kardeşim Harper, savaşta ldürleceğimden ve cesedimin asla teşhis edilemeyeceğinden ve hayatta olup olmadığımı asla bilemeyeceklerinden korkuyordu. Eğer lmüşsem, hayatının geri kalanını benim kapıdan girmemi bekleyerek geirmeyeceğini söyledi. Bu yüzden bana bu dövmeyi yaptırdı." Başını kaldırıp Lyss'e baktı, gözlerinin kenarları kırışmıştı. "Onu tanıman gerekirdi," demişti.

Ve Lyss, gardiyanı olarak Hal'i kız kardeşinden ayrı tutan kişinin kendisi olduğunu bilerek ve kardeşinin ona geri dönmesini beklediği onca yılı hatırlayarak kendini suçlu hissetmişti.

Bir ses hafıza ve kafa karışıklığı sisini yardı. "General? Hanımefendi? İyi misiniz?"

Farrow'du. Memur endişeyle onun yüzüne bakıyordu.

Lyss ona keskin bir baş selamı verdikten sonra krala döndü. "Matelon," dedi.

"Evet," dedi, sanki bir Kartacalı saha komutanı tarafından bu kadar tanıdık bir şekilde hitap edilmesine şaşırmış gibi. Uzun, bol pantolonuna bakarak onu bir aşağı bir yukarı süzdü,

işlemeli yeleği, kavisli bıçağı, boynuna doladığı baş sargısı. Sonra yüzüne bağlanmış.

Gözleri büyüdü ve ona doğru bir adım attı. "Gri mi?" dedi zorlukla yutkunarak. Sanki onun bir tür hile ya da hayalet olup olmadığını anlamak istercesine etrafına hızlıca bir göz attı. Ya da Celestine'in onun arkasında olup olmadığını, iplerini çekip çekmediğini. Çok küçük bir kavanozdaki iki büyük balık kadar sessiz bir şekilde durup birbirlerine baktılar.

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" Cooper şaşırmış gibi yaptı. "Ah, tabii. İkiniz Delphi'ye son gelişinizde tanışmıştınız."

Lyss, "Bu bizim üçüncü turumuz," dedi. "Görünüşe göre Matelon kaybetmekten asla yorulmuyor."

ASKERİ MANEVRALAR

Hal aylardır Lyssa Gray'i bir daha görürse ne söyleyeceğini prova ediyordu. Birkaç farklı senaryo vardı ama hiçbirini tam olarak doğru çıkmadı. Gerçek şu ki, yetiştirilme tarzı ikisini merkeze alan bir hikaye için hiçbir çerçeve sunmuyordu - en azından mutlu sonla biten bir hikaye için.

Birinde, masallardaki şövalyeler gibi diz çöküp kılıcını uzattı. Kılıcım sizde Majesteleri, derdi.

Gözlerini devirirdi. Ayağa kalk, Matelon. Bunu kimse yapmaz.

Ya da "Kılıcından fazlasını istiyorum, Matelon" diye hırlardı. Ve bir şekilde ikiye bölünmekten kaçınarak onun üzerine atlardı.

Bir diğerinde, İmparatoriçe Celestine'i denize sürmüş, bir savaş alanında ölümcül bir şekilde yaralanmış yatıyordu. Gray çamur ve kanlar içinde dizlerinin üzerine çöker ve onu kollarına alırdı. Yedi Diyar'ı kurtardın, diye fısıldardı. Şu andan itibaren Matelonia olarak bilinecek. Ve sonra öldü.

Anlaşıldığı üzere, bu senaryoların hiçbirini gerçek hayatta olanlara uzaktan yakından benzemiyordu. Hayatının geri kalanında hayal kurabilirdi ama Gray'in çöl atlısı kıyafetleriyle ortaya çıkıp imparatoriçenin kanlılarından oluşan bir orduya liderlik ettiği bir senaryoyu asla hayal edemezdi.

İmparatoriçe'nin gemisinin onunla birlikte uzaklaşmasını izlediğinden beri, neredeyse her saatini hayranlık duyduğu bu kraliyete, saygı duyduğu bu kraliçelere yardım etmeye çalışarak geçiriyordu.

Gray onun adına gösterdiği tüm bu çabalardan tamamen habersiz olsa da, içinden gelen tepki ihanetti. Senin için yaptığım onca şeyden sonra. . . imparatoriçe için mi savaşıyorsun?

Belki de sadece zedelenmiş egosu konuşuyordu, çünkü bu bir savaş alanında üçüncü karşılaşmalarıydı ve kız üçüncü kez onu alt etmişti.

Yorgun görünüyordu, biraz hırpalanmıştı ama tecrübelerinden biliyordu ki hırpalanmış yüzeyinde dövülmüş çelikten bir çekirdek saklıydı. Bunun imkânsız olduğunu söyleyecek olsa da, eskisinden daha güçlü, daha sert ve daha bilenmiş görünüyordu.

Carthis'te ona ne olmuştu? İmparatoriçe onu anavatanına karşı savaşmaya ikna etmek için ne yapmış olabilirdi? Kendi kanına karşı? Kendi kendine, savaştığı Arden olduğu için bunun pek de önemli olmadığını mı söylemişti?

Hal'in kana bulanmışlarla ilgili deneyimi sınırlıydı ama Lyss'e bir kez bakınca onun bağlanmadığına ikna oldu. O hâlâ iliklerine kadar bir kurttu. Bir bakıma bu durumu daha da zorlaştırıyordu. O kahverengi gözlerin ardından bakan Alyssa Gray olmasaydı kabullenmek daha kolay olurdu.

Müzakerelerin o ilk turu, elleri kaybeden iki inatçı insan arasındaki bir kart oyunu gibiydi, ikisi de ne gösterecek ne de pas geçecekti. Bahisler masaya yığılırken oynamaya devam ettiler. Kazanacak çok şey, kaybedecek çok şey vardı. Kimin ? Ne kadarını açıklamalıyım? Dost muyuz, düşman mı?

Belki de bir kart oyunundan çok bir kılıç dövüşüydü.

Gray'in söze "Demek yine kaybettin Matelon" diye başlaması da yardımcı olmadı.

"Henüz değil," dedi Hal.

Homurdandı. "Etrafına bak. Etrafınız sarıldı."

Haklıydı ama Hal, "Şimdi de striptizci mi oldun?" diye karşılık verdi. Bu yeni bir şey." Striptizci her iki taraftaki paralı askerler için kullanılan bir terimdi.

"Ne?"

"İmparatoriçe Celestine için mi savaşıyorsunuz?"

Gray'in subayları (hepsi Fellsian) sinirlenerek kendi aralarında mırıldandılar.

"Tam olarak değil," dedi Gray. Sanki bu konuda söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi baktı ama sonra vazgeçti. "Bana Arden'in kralı olarak taç giydiğin söylendi. Jarat bu konuda ne düşünüyor?"

"Bilmiyorum," dedi Hal. "Ordusuyla birlikte Fellsmarch'ta."

Bunun kan çektiğini söyleyebilirdi. Gray, Fletcher ve Cooper'a sorgulayan bir bakış attı ve onlar da başlarını salladılar.

Sertçe yutkundu, kendini yukarı çekti, çenesini o şekilde kaldırdı. "Ne Şehirdeki durum hakkında bir şey duyduunuz mu? Kayıplar hakkında?"

Hal kan döküldüğüne ya da ceset sayısının arttığına dair bir haber duymamıştı. Duymuş olsa bile, öldürmek için içeri girmezdi, giremezdi. Bu şekilde olmazdı. Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Gözlerim ve kulaklarımdan oluşan bir ağım yok, bu yüzden daha çok pantolonumun koltuğuna göre uçuyorum." Durakladı, sonra bir tavernada böbürlenen bir öğrenci gibi eklemekten edemedi: "Jarat kuzeyde meşgulken ben Ardencourt'u ve şimdi de Delphi'yi aldım."

"Şimdiye kadar, Delphi," dedi Gray. "Ve Spiritgate benim elimde." Fletcher yüksek sesle boğazını temizledi. "Kaptan, Majesteleri,

Kuzeyde kraliçe için savaştığını söylemiştin," dedi Fletcher, Gray'e başparmağını sallayarak. "Doğruyu mu söylüyordun?"

Hal başını salladı. "Evet," dedi Gray'e bakarak.

"Bu hâlâ doğru mu?" dedi Cooper.

"Evet," dedi Hal.

Gray kaşlarını çatarak Hal'den Cooper'a ve Fletcher'a baktı.

"O zaman siz ikiniz ne diye kavga ediyorsunuz?" Cooper, okul bahçesindeki bir kavgada arabuluculuk yapan biri gibi konuştu.

"Celestine'e hiçbir şey teslim etmeyeceğim," dedi Hal. "O yüzden kimin için savaştığını bilmem gerekiyor." Gray'i işaret etti. "Bana imparatoriçe gibi görünüyor."

"Eee?" dedi Cooper. "Öyle mi?"

Gray, söyleyecek hiçbir şeyi olmayan, ezbere çağrılmış bir öğrenci gibi donup kalmıştı.

"Biliyor musun," dedi Fletcher, "bu zor bir soru olmamalı."

Hal, Gray'in gözlerinde biriken yaşları o zaman fark etti.

Fletcher'a, "Sakin ol," diye mırıldandı. "Ne yaptığını bilmiyorum-"

"Mırıldanmayı kes!" Gray hırladı. "Söyleyecek bir şeyin varsa, yüksek sesle söyle."

Hepsi yere bakıyordu. Kimsenin söyleyecek bir şeyi yoktu.

"Tamam. Hepiniz dışarı çıkın!"

Ne yapacaklarını bilemez bir halde birbirlerine baktılar.

"General Gray," dedi Farrow, "benim yapmamı ister misiniz-"

"Kulaklarının nesi var? Çık dışarı dedim!"

Çadırdan çıkmaya başladıklarında, Hal'ın omzunu kavradı ve onu etrafında döndürdü. "Sen hariç."

Bunun üzerine her iki taraftan da itirazlar yükselmeye başladı. "Majesteleri," dedi Fletcher, hızlı ve alçak sesle konuşarak, "siz

ne yapabileceğini bilmiyorum. İmparatoriçe'ye bağlı olduğunu duyduğum o kana susamışlardan biri olabilir. Onu tanısanız bile, o-"

Hal, "Kana bulanmış değil," dedi, "Beni öldürürse bunu kişisel nedenlerle yapacaktır," diye düşündü.

"Yine de. Bu riske değmez."

"Yanılıyorsun," dedi Hal. "Bu riski almaya değer. Eğer ölürsem, Robert'a kral olabileceğini söyle. O zaman Harper. Dışarıda bekle."

Omuzlarının üzerinden bakarak ayaklarını sürüyerek dışarı çıktılar ve gölgeliğin kenarlarının hemen ötesinde asılı kaldılar.

"Eğer bunu duyabiliyorsanız, çok yakındasınız demektir," diye bağırdı Gray. Biraz daha uzaklaştılar.

Gray ellerinin tersiyle yüzünü sıvazladı. "Tuzağa düşen sen olduğun halde neden ben ağlıyorum?" diye mırıldandı.

"Farklı türde tuzaklar var," dedi Hal, karanlıkta bir atış yaparak.

"Fletcher ve Cooper'a benim için savaştığınızı söylerken ne demek istediniz?"

"Arkanı kolladığımı kastetmiştim. Chalk Cliffs'te neler olduğunu gördüm. İmparatoriçe'nin gemisinin seninle birlikte uzaklaştığını gördüğümde, onun burada kazanamayacağına yemin ettim. Babamı ve diğerlerini asıl tehlikenin o olduğuna ikna etmeye çalıştım. Yardım için kuzeye bir ordu götürmeme izin vermeleri için onları ikna etmeye çalıştım. Birbirleriyle savaşmakla meşgul oldukları için beni dinlemediler. Ardencourt'un önce geldiğini söylediler. Ben de kendi ordumu topladım ve Ardencourt'u aldım. Sonra Jarat'ı kuzeye kadar takip ettim. Ve işte buradayım."

"Etkileyici," dedi. Ağlamayı bırakmıştı ama gözleri hâlâ kırmızı ve şişti.

"Lyss," dedi Hal. "var?"

Ayağa kalktı ve volta atmaya başladı. "Neden burada içecek bir şey yok?"

"İçmeyin. Otur. Konuş," dedi Hal, yanındaki kamp sandalyesini işaret ederek. Chalk Cliffs'te Gray'in kardeşinin öldüğünü öğrendiği, bunun için Hal'i suçladığı ve onu bir içki oyununa zorladığı zamanı unutmamıştı.

Volta atmayı bıraktı, ona ters ters baktı ve oturdu. Ve sonra, sanki onun aklını okumuş gibi, "Ölen kardeşimi hatırlıyor musun?" dedi.

Hal başını salladı.

"Ölmemiş, en azından benim düşündüğüm şekilde ölmemiş. Celestine onu benim iyi davranışima karşı rehine olarak tutuyor."

Scummer, diye düşündü Hal. "Emin misin? Onu gördün mü?"

Başını iki yana salladı. "Ağabeyimin babamızdan aldığı tılsım ondaydı," dedi yakasındaki ağır bir kolyeye dokunarak. "Ash bunu asla isteyerek vermez. Yani ya öldü ya da tutsak."

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Onu Tarvos'ta, Carthis'te bulduğunu ve Celesgarde'a geri getireceğini söyledi. Kendi kendime sordum: Kardeşimin Tarvos'ta ne işi vardı ki? Sonra fark ettim ki, beni bulmaya geliyor olmalıydı." İç çekti. "Ona o kadar çok veda ettim ki, buna alışacağımı sanırsınız. Yani, onu on bir yaşımdan beri görmedim. Ama kız kardeşimiz öldükten ve ben varis olduktan sonra bana destek olan oydu. Bunu ben istemedim ve diğer herkesin onun yerine benim olmamdan dolayı hayal kırıklığına uğradığını biliyordum ama o sürekli 'Bunu yapabilirsin Lyss' diyordu." Gözyaşları yeniden akmaya başlamıştı ve Lyss onları öfkeyle silip süpürdü.

Bu senin hatan değil, demek istedi Hal ama bunun suçluluk duygusunu azaltmayacağını biliyordu.

"Bu bir numara olabilir mi? Celestine'in kardeşini tutması yani?"

"Olabilir." Sertçe yutkundu, gözyaşları tekrar taşacakmış gibi görünüyordu. "Elimde kalan tek şey o," diye fısıldadı. "Bunun yanlış olduğunu biliyorum. İlk görevimin kraliçeliğe karşı olduğunu biliyorum. Kendime sürekli Diyarlara geri dönebilseydim, güneylilerle savaşmaya devam edebilseydim, eğer-eğer-eğer diyordum."

"Hatırlayacağınız gibi, kuzeyde rehin tutuluyordum," diye başladı Hal, "bu sırada-"

Gray telaşla, "Bunu asla onaylamadığımı biliyorsun," dedi ama Hal elini kaldırdı.

"Bitirmeme izin verin. Annem ve kız kardeşim Kral Gerard tarafından rehin tutulurken ben de kuzeyde rehin tutuluyordum. Demek istediğim, nasıl hissettiğinizi biliyorum" dedi. "Çaresiz."

"Ailene ne oldu?" diye fısıldadı, sakinleşmiş görünüyordu. Sanki kendini kötü haberlere hazırlıyormuş gibi görünüyordu.

"Onları kurtarmaya çalıştım ve kuzeyde bir yerde son buldular." Kadın ayrıntıları sormak için ağzını açtığında, "Bu uzun bir hikaye. Her neyse. Bildiğim kadarıyla, hâlâ hayattalarsa, hâlâ kuzeydeler. Kuzey Yolu'nu kullanmamın bir başka nedeni de bu."

"Özür dilerim Matelon," dedi. "Bunların hiçbirini hak etmiyorsun." Elini onun koluna koydu. Avuç içi çok çalışmaktan pürüzlüydü, derisi çöl güneşi ve denizde geçen günler yüzünden kararmıştı.

Elini onun elinin üzerine koydu, onu kollarına çekme, endişelenmemesini, her şeyin yoluna gireceğini söyleme isteğine direndi. Bir kere, birkaç adım ötede duran seyircilerin çok iyi farkındaydı. Daha da önemlisi, Alyssa Gray ile ortak olabileceğini ama onu korumasının mümkün olmadığını anlamıştı.

Bu, kalbinin aralarındaki mesafeyi kapatma arzusuyla sızlamasını engellemedi.

"Bakın," dedi, "ben kral olmak istemedim. Arden'de tahta oturmak için yanıp tutuşan en az dört kral yardımcısı var, babam da dahil. Ama eğer kabul etmezsem, hayatımı çekilmez hale getirecek ve savaşı sonsuza dek sürdürecektir birine bağlı olacağımı fark ettim. Tahtı sen de istememişsin gibi görünüyor ama işte buradayız. Eğer bu konuda adım atmazsak, Diyarların bir geleceği olmayacak."

Gray, "Sanırım benim durumum biraz farklı," dedi. "İlk başta kraliçe olmak istemedim çünkü kendimi o role ait olan kişinin yerini dolduran biri gibi hissettim. Annemden ve kız kardeşim Hanalea'dan çok farklıydım. Ancak, yavaş yavaş, annem ya da kız kardeşim gibi olmasam da, belki de sunacak farklı bir şeyim olduğunu fark etmeye başladım. Belki de şu anda ihtiyaç duydukları kraliçe benim."

"Belki de öylesindir," dedi Hal. "Celestine onun için Diyarları fethetmen karşılığında sana ne teklif etti?"

Gray acı acı güldü. "Kardeşim ve benim Fells'i birlikte yönetebileceğimizi söyledi."

"Güneydeki dost komşunuz olarak mı?"

"Doğru."

"Ona inanıyor musun?"

Uzun bir duraksamadan sonra Lyss, "Hayır," dedi ve kelimeyi bir hava akımıyla serbest bıraktı.

"Peki bundan sonra nereye gideceğiz? Gerçekten Delphi'yi kuşatıp bizi açlıktan öldürecek misin? Bu, temelde aynı tarafta olan iki kişi için bir kayıp gibi görünüyor."

Cevap vermesi uzun zaman aldı. Ayaklarını sürüyerek giysisinden bir çapak aldı. "Sadece onu canlı canlı yakacağını söyledi. Artık onun oyununu oynamadığımı hayal edip duruyorum ve-ve-"

"Gerard ailemi şehrin duvarlarına asacaktı," dedi Hal, kasvetli bir teke tek oyunuyla. "Bak, biz akıllı ve yetenekli insanlarız. Kendi başımıza gayet iyi idare ediyoruz. Görünüşe göre birlikte herkesi yenebiliriz."

Gray kaşlarını çattı, düşünüyordu ve Hal onun çaresiz bir hayal kırıklığından planlama moduna geçtiğini anladı. "Ordum Celestine'e kanla bağlı. Ne yaparsak yapalım, onların -ve onun- ihanete uğradığını çok geç olana kadar öğrenmesini engellemeliyiz."

"İmparatoriçe şimdi nerede?" dedi.

"Queen Court yakınlarında," dedi dikkati dağılmış bir şekilde. "Oraya gitmek zorunda kaldı ..." Sanki söylemek istediği şey yeni bir düşünce tarafından bir kenara itilmiş gibi, sözünü yarıda kesti. Gülümsemeye başladı, gözlerinde bağlılığın ışığı vardı.

"Ordun nerede, Matelon?"

"Madenlerin yanında, şuradaki karargâhta kamp kurduk," dedi Hal, bulunmaları kolay olacağından hiçbir şeyi ele vermediğini düşünerek.

"Bir fikrim var," dedi Gray. "Ama çok üzgünüm Majesteleri, yine kaybetmek zorunda kalacaksınız."

KÖTÜ HABER VE KÖTÜ HABER

Destin, tam da tüm kartların elinde olduğunu düşündüğün anda, diye düşündü. Jarat Montaigne'in başına gelen de buydu - kendi deyimiyle Yedi Diyar'ın imparatoru, inatçı kuzey krallığının fatihi, askeri deha ve barışçı.

Destin, Jarat'ın başarılarının en azından bir kısmının arkasında toza dönüştüğü haberini verme zevkine (ve hatırı sayılır bir riske) sahip olacaktı.

Jarat, Fells'in asi (ve tartışmalı) kraliçesini dize getirmek için bir strateji geliştirmek amacıyla özel bir toplantı düzenlemişti. Toplantıya katılanlar casusluk şefi Destin Karn, kraliçe naibi Mellony ana'Marianna ve Jarat'ın gezici disiplincisi, celladı ve sorgulayıcısı Bertram Olivette'ten oluşuyordu. Kayıp olan müstakbel gelindi ve söylendiğine göre akli başında değildi.

Görünüşe göre Jarat'ın elinde havuç kalmamıştı ve sopa kullanmaya başlamıştı. Destin ve Olivette de bu noktada devreye girdi. Görüşme saatlerdir devam ediyormuş gibi görünüyordu. "Bir anlaşmamız vardı," dedi Jarat Mellony'ye, "ve ben Kızın bunu uygun bir coşkuyla onurlandırmasını bekliyoruz."

Mellony, "Perişan halde, Kardinal Hazretleri," dedi. "Sonra kocasını daha yeni kaybetti."

"Görüşmelerimiz sırasında hiç bahsetmediğin bir koca," diye tersledi Jarat. "Onu öldürmeye çalışan bir hain. Kendini şanslı saymalı."

"O çok şanslı Majesteleri," dedi Mellony. "Gerçekten de çok şanslı. Sadece bunu fark etmesi biraz zaman alabilir."

"Bu senin fikrindi, hatırla. Kraliçe ve varis prensesi ortadan kaldıracığına ve tahtın sıradaki varisinin kızın olması için yolu açacağına söz vermiştin. Fellsmarch'a bir ordu getir demiştin. Kızımın evlen ve onu imparatoriçe yap, ben de sana kapıları açayım, demiştin."

Mellony hiç istifini bozmadan, "Bunların hepsini yaptım," dedi. İlginç, Destin düşündüm. Bu yüzden Mellony oldu Jarat'ın "gizli kaynak" hepsi birlikte. Bunlar kurtlar olabilir ver ve

Montaignes paraları için koşuyor.

"Yine de," dedi Jarat, "kendimi kendi salonumda, konuklarımın önünde aşağılanmış buluyorum."

Destin, Arden'de kralı küçük düşürmenin büyük bir suç olduğunu düşündü.

"Merhamet edin Majesteleri," dedi Mellony. "Önce yeni kocasının, sonra da hemşiresinin gözlerinin önünde öldürüldüğünü görünce-"

"Asla gereken iki şey," dedi Jarat. "En azından lekesiz mi?" Mellony'nin dudakları gerildi. "Pardon?"

"Evlilik tamamlanmış mıydı? Hasarlı mallar için pazarlık mı yapıyorum?"

Destin ortaya çıkan sessizlikte konuştu. "Kardinal Hazretleri, anladığım kadarıyla düğün, damat gelini öldürmeye çalışınca yarıda kesilmiş. Yani öyle görünüyor ki-"

"Bu noktada, kızı yatağa atmaktansa idam etmeyi tercih ederim," dedi Jarat asık suratla. "Yedi Diyar, yanımda tahta oturmak için can atacak kadınlarla dolu."

Bu da iyi bir soru doğurdu. Jarat neden Gri Kurt tahtının varisiyle evlenmeye bu kadar kararlıydı? Kraliyet soylarının kolayca elden çıkarılabildiğini deneyimlerinden biliyordu. Neden bu kadar çok yükü olmayan biriyle yeni bir başlangıç yapmıyordu?

Sonra aklına geldi. Destin, Jarat'ın Ardencourt'ta bir kurt prensesle evleneceğini söyleyerek övündüğünü hatırladı. Bu da Mellony ile pazarlıkların çoktan başlamış olması gerektiği anlamına geliyordu. Jarat babasının başaramadığını başarmaya kararlı, hem de her şekilde. Kral Gerard kuzeyi fethedemedi ve kurt kraliçeyle evlenemedi. Jarat bunları bir listeden kontrol ediyordu.

Babalar ve oğullar. Anneler ve kızlar, nesiller boyu bitmemiş işler yaratıyorlar. Tanrılar, diye düşündü Destin. Lütfen beni daha fazla buna katlanmak zorunda bırakma.

Belki de tanrılar dinliyordu, çünkü Jarat kraliçe naibini aniden görevden aldı. "Kızınıza biraz akıl verin, Majesteleri. Beden ve devlet birliğimizi ve savaşın bitişini görkemli bir kutlamayla anmayı çok isterim. Ama gerekirse onu saçlarından tutup bir şapele sürüklerim."

Kraliçe naibi ayağa kalktı, reverans yaptı ve odadan çıktı.

O gittikten sonra Jarat Destin ve Olivette'e döndü. "İkinizin kederli nişanımı ziyaret etmenizi istiyorum. İkna işe yaramazsa, onu hizaya getirmek için ne gerekiyorsa yapın. Sadece üzerinde görünür bir iz bırakmayın, anlaşıldı mı?"

Destin ve Olivette başlarını salladı.

"Gidebilirsin Olivette," dedi Jarat. "Albay, bir dakika bekleyin."

Scummer, diye düşündü Destin, sorgulayıcının hızlı çıkışını izlerken. Şimdi yarış başlıyor.

"Güneyden ve doğudan haberler aldığınızı söylemiştiniz?"

"Evet, Kardinal Hazretleri," dedi Destin. Durakladı ve bir nefes aldı. "Asithane'ler Ardencourt ve Delphi'yi ele geçirdiler."

"Saçmalık." Jarat kollarını . "Bunu sana kim söyledi?"

"Bunu birkaç farklı kaynaktan duydum," dedi Destin, "Newgate'teki bir gardiyan da dahil olmak üzere.

Charles Barbeau'dan not." İmparatora doğru mühürlü bir mektup uzattı. "Orada esir tutuluyor."

Jarat mektubu kaptı, mührü kırdı ve açtı. Sayfayı taradı, eli hafifçe titriyordu. "Bu olamaz," diye fısıldadı mektubu avucunun içinde buruşturarak. "Onları kim yönetiyor?"

"Halston Matelon," dedi Destin. "Kendini Arden'in kralı ilan etti."

"Görünüşe göre ihanet bu çizgide doğru ilerliyor." Jarat kılıcının kabzasını parmakladı. "O kibirli sahtekârı süt emen bir domuz gibi tüküreceğim."

Destin bu konuda sessizliğini korudu. "Tüm göstergeler Marisa Pines Geçidi'nden kuzeye doğru ilerlemek istediğini gösteriyor."

"Bu hiç mantıklı değil," diye homurdandı Jarat. "Bunu neden yapsın ki? Güneyi yatıştırmakla yeterince uğraşmıyor mu?"

"İdare edebileceğini düşünüyor gibi görünüyor," dedi Destin. "Dahası da var. İmparatoriçe Spiritgate'e bir ordu indirdi. Şehri ele geçirdiler ve sınır bölgelerinden Delphi'ye doğru yürüyorlar. Çoktan oraya varmış olabilirler."

"Hayır," dedi Jarat. "İmparatoriçe'nin Kraliçe Sarayı yakınlarındaki dağlarda mahsur kaldığını duydum. Geçidi aşmayı başaramadı." Jarat her zaman gerçekliğe karşı tartışarak onu değiştirebileceğini düşünürdü.

"Celestine'in orduları her geçen gün büyüyor. Her iki cephede de savaşabileceğini düşünüyor gibi görünüyor." Destin durakladı.

Bekle. Bekle. . . .

"Bu senin hatan Albay," diye tükürdü Jarat, asla hayal kırıklığına uğratmazdı. "Kendine casus ustası diyorsun. Bundan daha önce haberimiz olmalıydı. Bunu önceden tahmin etmeli ve ona göre hareket etmeliydik."

Söyledik, Kardinal Hazretleri, diye düşündü Destin. Size söylemeye çalıştık ama dinlemediniz, babanızı göstermeye o kadar kararlıydınız ki.

Destin gözlü ve Öfkeli genç İmparator, Destin'in tavsiye ettiği ve Jarat'ın babası kralın emrettiği gibi Jarat'ın tılsımını hâlâ her gün takip takmadığını merak ediyordu.

Jarat'ın sesi düşüncelerini böldü. "Albay, bu konuda kimseye tek bir kelime bile sızdırılmasını istemiyorum. Bu kuzeylilere bizi buradan çıkarabileceklerini düşünmeleri için bir sebep vermek istemiyorum."

"Emredersiniz Kardinal Hazretleri," dedi Destin, hapse atılmadan kaçma hevesiyle kapıya doğru geri çekilerek. Krala kötü haber getirmek de büyük bir suç olabilirdi.

"Bir şey daha var." Jarat hâlâ kaşlarını çatarak kapıya doğru yürüdü ve çekip açtı. Dışarıda bir karatavuk sürüsü vardı. Jarat onları içeri davet etti.

Destin onları temkinli bir şekilde süzdü, kalbi daha hızlı atıyordu. Jarat büfedeki bir çekmeceyi açtı ve parıldayan gümüş bir nesne çıkardı.

Destin onu anında tanıdı. Midesi bulandı.

"Albay, sayılarımız arttığı için büyümlü varlıklarımızı tutarlı bir şekilde ele almanın önemli olduğuna karar verdik. Tüm kuzeyli büyücülerin zapturapt altına alınmasında ısrar ederken, bu mahkemenin bir subayının yakasız dolaşması yanlış bir mesaj verir."

Destin, krala ve karatavuk sürüsüne bakarken acı bir yenilgiyi dilinde tattı. Hepsi tılsım takmamış olsaydı Jarat bu hamleyi yapmazdı.

"Tutarlılık önemli bir ilkedir, Kardinal Hazretleri," dedi Destin hızla, "ama-"

"Ayrıca bunun askeri büyücülerimizin moralini yükselteceğine ve liderleri olan size karşı bir yoldaşlık duygusu uyandıracığına inanıyoruz," dedi Jarat. Bildiğiniz gibi, yetenekli güçlerimiz arasında ciddi bir yıpranma söz konusu."

Ve bunun yardımcı olacağını mı düşünüyorsun? diye düşündü Destin. Gerard zalim, gaddar bir piçti ama Destin'in boynuna asla tasma takmamıştı.

Destin hızlı hızlı düşünerek, "İyi bir noktaya değindiniz Kardinal Hazretleri," dedi, "ama bu gerçeği göz önünde bulundurdunuz mu?"

sizi büyüle saldırılara karşı koruma kabiliyetimi sınırlayabilir mi?"

"Kraliyetin sadık bir hizmetkârı olarak kaldığınız sürece büyü yapma yeteneğiniz zarar görmeyecektir."

"Babanızın hizmetine girdiğimden beri olduğum gibi," dedi Destin. "Bu yüzden hayal kırıklığına uğradım."

"Ayrıca, Diyarlardaki tüm yeteneklileri yakaladığımda kötü niyetli büyü bir sorun olmaktan çıkacak. Onlara sığınak ve destek olarak hizmet edecek cadı krallığı olmadan, kanunsuz büyü uygulamalarını ortadan kaldıracamız ve tüm büyücülerin imparatorluğa ve kiliseye hizmet etmesini sağlayacağız."

Destin çaresizliğini sesinden uzak tutmaya çalıştı. "Eğer herhangi bir şekilde yetersiz kaldıysam, bunu kendi başıma düzeltmeye çalışmak için izin istiyorum."

"Bu bir pazarlık değil, Albay," dedi Jarat, o asık suratı yeniden ortaya çıkarak. Açık yakasını Destin'e doğru uzattı. "Diz çök."

Destin kaçmak için odanın etrafına bakındı. Duvarda bir delik açıp oradan kaçmak cazip geliyordu. Ama nereye gidebilirdi ki? Bu duvarların dışında hiç dostu ve müttefiki yoktu, içeride de çok az dostu vardı. Sadece Evan vardı, tabii hâlâ yaşıyorsa.

Büyü güçlü, ama sadece bir türdü. Bir kaçağın sarayda hiçbir gücü yoktur. Oynamak için oyunun içinde olması gerekiyordu.

Destin dizlerinin üzerine çöktü, acı gözyaşları gözlerini yakıyordu. Jarat, Destin'in boynundaki tasmayı takarken biraz beceriksizce davrandı.

Gergin, diye düşündü Destin, öyle de olmalı.

"İşte, şimdi," dedi Jarat içtenlikle. "O kadar da kötü değil, değil mi? Bu tasmalar hakkında benden çok daha fazla şey biliyorsun. Ama için rahat olsun, bana iyi hizmet ettiğin sürece endişelenecek bir şey yok."

Destin boğazını temizleyerek, "Evet, Kardinal Hazretleri," dedi ve yüzündeki cinayeti temizledi.

"Kalkabilirsiniz," dedi Jarat.

Destin ayağa kalktı, artık yüzünün herhangi bir azizinki kadar saf olduğundan emindi. Kara kuşların hepsi, görevin büyüğü bir çatışma olmadan tamamlanmış olmasından mutlu, rahatlamış bakışlarla birbirlerine bakıyorlardı.

Jarat anahtarı havaya kaldırdı. "Bunu güvenli bir yerde saklayacağımdan emin olabilirsiniz," dedi ve yeleğinin içine soktu. "Bu hiçbir şekilde sana güvenmediğim anlamına gelmiyor. Aslında, bu fedakârlığınız ilerlemenizle sonuçlanacaktır. Kuzeyli büyücülerin de aramıza katılmasıyla üstün yetenekli kuvvetlerimizin büyük ölçüde artacağını umuyorum. Yetenekli kuvvetlerimizin generali ve komutanı olarak, kuzeyin pasifize edilmesinde ve imparatorluğun korunmasında kilit bir rol oynayacaksınız." Jarat'ın yüz ifadesi, işte, şimdi! Ne elde ettiğini gördün mü?

Bir yığın pisliğin üzerine kocaman bir sinek konduracağım, diye düşündü Destin. Tüm kabuslarım gerçek oldu. Baba katilliğinin bedeli bu mu? Bir ömür boyu babasının kendisi için kurduğu tuzaklardan kaçmış, sonra da bu tuzağa düşmüştü.

Destin, "Bana olan güveniniz için teşekkür ederim Kardinal Hazretleri," dedi.

Çocuk imparator Destin'i omzundan alkışlayacakmış gibi göründü ama son anda bunu bir selama dönüştürdü.

Destin selama karşılık verdi. "Şimdi, Sayın Kardinal, eğer başka bir şey yoksa-?"

Jarat'ın muzaffer ifadesi, muhtemelen bir derin su limanını ve başkentini kaybettiğini hatırlayınca soldu. "Bellamy'ye onu hemen görmek istediğimi söyle," diye tersledi. "Yapacak işlerimiz var. Ve unutma, kızla olan meseleyi de hallet." İmparator ona el salladı.

KURT VE ŞAHİN

Jarat'ın küçük konsey odasından çıkarken Destin, çoğunlukla kendisine yönelttiği bir öfkeyle .

Çok zekisin, diye düşündü. Oyun tahtasındaki taşları hareket ettiriyorsun, herkesten bir adım önde olduğuna inanıyorsun, çoktan kazandığından tamamen eminsin.

Ama yaz ortası pazarındaki herhangi bir çiftçi gibi, generalin deyimiyle, kendi başına giyinmeyi bile beceremeyen şeker kışlı bir çocuk tarafından pusuya düşürülmüştü. General cehennemde kendi kendine gülüyor olmalı.

Destin generalin kontrolünden kurtulduğundan beri bir daha asla bir zorbanın boyunduruğu altına girmeyeceğine yemin etmişti. Kendi seçimlerini yapacak, iyi ya da kötü kendi günahlarını işleyecekti. Bu onun kararı, onun hatası, onun başarısı ya da başarısızlığı olacaktı. Krala hizmet edebilirdi ama isterse başka bir krala da hizmet edebilirdi. Ya da sonuçlarını kabul ederek kimseye hizmet etmeyebilirdi.

Tasmaya dokundu, onu orada bulunca hâlâ bir şekilde şok olmuştu. Bir kez daha kapana kısılmıştı ve önünde hiçbir iyi seçenek yoktu. Destin Carthis'e kaçarsa, imparator hâlâ denizin ötesine ulaşp ona işkence edebilir ya da öldürebilirdi.

Şimdi de kızla arasını düzeltmek için yola çıkmıştı. Oraya Olivette'ten önce varmayı çok istemişti ama muhtemelen bunda da başarısız olmuştu.

En azından Jarat müstakbel gelinini zindanlarda tutmuyordu -en azından henüz değil. Ama o, evin aile kanadındaki birkaç kapının ardına kilitlenmişti.

saray. Yaklařtıķķa seslerin yükseldiğini duyabiliyordu; kraliķe naibi ile Olivette arasında bir tür tartışma yaşanıyordu.

İyi, diye düşündü Destin. Aşağılanmıştı, öfkelenmişti ve biriyle kapışmaya fazlasıyla hazırđı.

"Onu alamayacaksınız!" Mellony bağırdı. "İmparator bana onunla konuşmam için emir verdi ve ben de bunu yapıyorum."

"Benim de imparatorlardan aldığım emirler var," dedi Olivette. "Bırak

yoksa muhafızları çağırırım."

Dışarıdaki karatavuklara başını sallayan Destin, Julianna'nın odasının kapısını çarparak açtığında kraliķe naibi ile sorgulayıcı Olivette arasında bir çekişme olduğunu gördü. Aralarında bir çocuğun bez bebeği gibi duran Julianna vardı. Destin içeri girdiğinde yarışmacılar başlarını kaldırıp baktılar.

"Albay Karn, bu adama bizi rahat bırakmasını söyleyin," dedi Mellony, sesi öfke ya da korkudan ya da her ikisinden birden titreyerek. "Krallığın kraliķesine el kaldırmaya hakkı yok."

Destin, kraliķelerin imparatorlukta çok az statüye veya korumaya sahip olduğunu öğreneceksin, diye düşündü. Kraliķe naipleri, daha da az.

Olivette, "Onu aşağıya götürüyorum, Albay," dedi.

General, diyebilirdi Destin ama bu rütbeye sahip olmak gibi bir niyeti yoktu.

Destin, "Onu bırakın ve dışarı çıkın," dedi.

"İmparatoru duydunuz," dedi Olivette, duruşunu genişleterek.

İşkence ve işkence tehdidi zaman zaman yararlı araçlar olabilir. Ancak Olivette sonuçtan çok sürece düşkün görünüyordu.

"İmparatoru duydum," dedi Destin. "Nişanlısının üzerinde iz bırakmamakla ilgili kısmı duydum. Umarım kolay kolay morarmaz, yoksa başın zaten belada demektir." Çenesiyle Olivette'in Julianna'nın kolunu tutuşunu işaret etti. Aceleyle bıraktı ve Mellony kızını güvenli kucağına çekti.

Destin, "İmparator, ikna işe yaramazsa daha güçlü önlemler alınmasını söyledi," . "Uzman hizmetlerinize ihtiyaç duyulursa sizi kesinlikle çağıracağım."

Olivette, Destin'in karşı çıkıp çıkmamayı tartışıyormuş gibi ona ters ters baktı. Sonra da sonunda kabalaşmaya başladı. "Eğer bir büyücü olmasaydın, ben-"

"Ne mutlu ki ben bir büyücüyüm ve sabrım tükeniyor," dedi Destin, Olivette'in yeni tasmaını fark etmemesini umarak tılsımını parmaklarken. Eğer fark eder ve bu konuda bir yorum yaparsa, Destin'in gömecek bir cesedi daha olabilirdi. "Şimdi çık dışarı."

Kapı Olivette'in arkasından kapanır kapanmaz Mellony, "Teşekkür ederim Albay. Gelişiniz-"

"Onun nesi var?" Destin iki parmağını Julianna'nın çenesinin altına koyup yüzünü yukarı kaldırarak boş gözlerine baktı. "Transa geçmiş gibi görünüyor."

"Nişanlandığından beri böyle," dedi Mellony kızını bir sandalyeye yönlendirirken. "Konuşmadı, gülümsemedi ya da hiçbir şeye tepki vermedi. Sanırım bunalmış ya da kederli ya da-"

Destin aniden, "Bizi yalnız bırakın," dedi.

"Albay, lütfen, yardım etmeme izin verin," dedi Mellony. "Belki birlikte-"

"Hayır," dedi Destin. "Onu yalnız sorgulamam gerekiyor."

Mellony kendini toparladı. "İmparatorun nişanlısının birileri tarafından refakat edilmeden sorgulanması uygunsuz-"

"Beni zorlama," dedi Destin. "Ben senin serseri kahramanın değilim. Olivette'le aramızdaki fark, onun insanları incitmekten hoşlanması, benimse hoşlanmamam. Genellikle. Sen ve kızın burada olduğum için kendinizi şanslı saymalısınız. Şimdi gidin, yoksa sizi dışarı çıkarmaları için muhafızları çağırırım."

O gitti.

Destin odanın içinde dolaşarak ses yalıtımı yaptı. Sonra Julianna'nın karşısına oturdu. Nasıl başlayacağını düşünerek çenesini ovuşturdu. "Bu oynadığınız tehlikeli bir oyun," dedi.

Hareket etmedi, ifadesini değiştirmedi.

"Jarat özünde zalimdir ve Olivette daha da kötüdür. Seni hayal bile edemeyeceğin şekillerde incitecek. Korkunç ve karmaşık olacak ve sonunda Jarat istediğini elde edecek. Bir evliliğe böyle başlanmaz. Kötü bir emsal teşkil eder."

Julianna dudağı biraz titremiş olsa da hiçbir şey söylemedi.

Destin onun ellerine uzandı, sıkıca kavradı ve aralarındaki kanalları açtı. Saçlarını diken diken eden bir öfke, keder ve ihanet seliyle karşılaştı. Bazen bu, uzun süredir sır saklayan insanlar için bir barajın patlaması gibi işlerdi.

"Bana Finn'den bahset," dedi.

şimdi gözyaşları döküldü ve yanaklarından aşağı süzüldü. "İnsanlar benim de bu işin içinde olduğumu düşünecekler - ne amaçladıklarını başından beri bildiğimi sanacaklar. Ama yapmadım. Yaradan'ın üzerine yemin ederim ki yapmadım."

"Sana inanıyorum," diye mırıldandı Destin.

"Kraliçenin casus şefi olmam gerekiyordu ve bunun olacağını tahmin etmemiştim," dedi, sesi gözyaşlarıyla kalınlaşmıştı.

"Bazen böyle şeyler olur." Herkes gibi o da bunu .

"Finn'i seviyordum ama yaralandıktan sonra sanki iki kişi olmuş gibiydi. Bazen normal haline bürünüyordu, bazen de ona baktığımda başka birini görüyordum." Titredi. "Bana onun korkunç şeyler yaptığını söylediler."

"Bu onun hatası değildi," dedi Destin. Kız ona kısık gözlerle baktığında, "Ciddiyim. Öyle değildi. Karmaşık bir durum ve şimdi buna girecek zamanımız yok ama her şey bittiğinde sana açıklayacağım. Bu arada, onu sevmeye devam etmenizde ve onu eski haliyle hatırlamanızda bir sakınca yok." Uzun bir aradan sonra ekledi: "Ama aynı şeyi annen için söyleyemem."

Julianna başını öne eğdi. "Kan ve kemik," diye fısıldadı. "Raisa Teyze'yi her zaman çok kıskanmıştır,

Yine de bunu iyi saklıyor. Nedense başına gelen her kötü şeyin, her kaybın kız kardeşi yüzünden olduğunu düşünüyor. Büyükanne Marianna'ya yakındı - prenses varisi Raisa'dan daha yakındı. Sanırım taht için kendisinin daha uygun olduğuna inanmaya başladı. Bir noktada, herkes Prenses Raisa'nın öldüğünü düşünürken, anne kraliçe olarak taç giymeye çok yaklaştı. Hayatta olduğu için Raisa'yı affettiğini hiç sanmıyorum.

"Ben doğduktan sonra, kaybettiklerini benim aracılığım ile geri almaya çalıştı. Prenses Alyssa'yı eleştiriyor, sürekli bizi kıyaslıyor ve benim çok daha iyi bir kraliçe olacağımı söylüyordu. Sonunda diplomat ve istihbarat müdürü rolünde mutlu olduğum gerçeğini kabul ettiğini düşünmüştüm. Ve sonra öğrendim ki, başından beri kendi ailesine karşı komplo kuruyormuş. Resepsiyonda okuduğu ölümlerin isimlerinin yer aldığı liste - sanırım bunların hepsinde onun parmağı vardı. Sanki kurbanlarının listesini okuyor gibiydi. Ama Hanalea ve amcam Han'ı da listeye dahil etmeliydi." Kadının gözyaşları birleşmiş ellerine düşüyordu.

Destin sormak zorunda kaldı. "Bilmediğine emin misin? İnsanlar ölmeye devam ettiğinde, Mellony'nin bu işte parmağı olduğundan hiç şüphelenmedin mi?"

"Sanırım bizi yok edecek şeyleri görmezden gelmenin yollarını buluyoruz. Arada bir bir şey kafamda soru işareti yaratırdı. Ama sonra unutup giderdim." Başını iki yana salladı. "Çok utanıyorum."

"Julianna. Anne babamızın canavar olmasının bizim suçumuz olmadığını uzun zaman önce öğrendim. Bunun sorumluluğunu üstlenemeyiz, yoksa iki kez zarar görmüş oluruz. Tek yapabileceğimiz farklı bir şekilde ilerlemeye çalışmak." Ellerini bıraktı ve arkasına yaslandı. "Şimdi yapman gereken şey Jarat'la evlenmeyi kabul etmek, onun yüzüğünü takmak, onunla insan içine çıkmak ve her şey için hevesliymiş gibi davranmak. Bu ikimize de biraz zaman kazandıracaktır."

Julianna kollarını kavuşturarak, "Hayır," dedi. "Yapamam."

"Leydi Sul'Mander, bunun ne kadar zor olduğunun farkındayım-" Destin onun ifadesi karşısında sözünü kesti. "Ne oldu?"

"Şimdiye kadar kimse bana böyle demedi. Herkes böyle bir şey olmamış gibi davranmak istiyor - Finn'le hiç evlenmemişim gibi."

"Tabii ki oldu," dedi Destin. "Şimdi, Leydi Sul'Mander. Bu yeni evliliğin ilerlemesini engellemek için ne kadar ileri gitmeye hazırsınız?" Zaten kendisi de imparatorun düğün gününü mahvetmek için oldukça ileri gidebilirdi.

"Ölmeyi tercih ederim," dedi Julianna. "O küstah, aşağılık çocuğun bana dokunmasına asla izin vermeyeceğim." Bir an oturup düşündü. "Bir fikrim var - evliliği engelleyecek, Jarat'ın düğün gününü mahvedecek ve sonunda beni hayatta bırakacak bir fikir. Ama yardımınıza ihtiyacım var." Çenesini kaldırarak, sanki ölçüsünü alıyormuş gibi ona baktı.

Destin, "İnanın bana Leydi Sul'Mander, bu gündemi ilerletmek için elimden gelen her şeyi yapacağım," dedi.

Ona baktı. "İtiraf etmeliyim ki Albay, gündeminizi anlayamıyorum."

"Ben de böyle seviyorum," dedi Destin. "Şimdi, lütfen." Devam etmesi için eliyle işaret etti.

"Aklımda şöyle bir şey var," dedi Julianna. "Ama Shadow'un ve Konuşmacı Jemson'ın da yardımına ihtiyacım olacak."

VALE İÇİNDE

Hal'in Fletcher ve Cooper'ı Delphi şehrine Celestine'in bayrağını çekmeye ikna etmesi için biraz hızlı konuşması gerekmişti. Subaylarını kana bulanmış orduyla kuzeye, Fells'e doğru yürümeye ikna etmek için daha fazla hızlı konuşmak gerekmişti.

Hızlı konuşmak hiçbir zaman Hal'in güçlü yanı olmamıştı.

"Savaşmadan öylece teslim mi olacağız?" Mercier ensesini ovuşturarak şöyle demişti. "Sayıca üstün olduklarını biliyorum ama ordumuzun büyük kısmı madenlerde ve kanlılarla aramızda sağlam duvarlar var. Onları bir süre oyalayabiliriz ve dışarıdaki adamlarımız onları kuzeyden taciz edebilir."

"Haklısın ama bu bizi buraya hapsediyor. Kuşatma için zaman ayıramayız ve çatışmalarda adamlarımızı kaybetmeyi göze alamayız," dedi Hal. "Ayrıca, bu tam olarak bir teslimiyet sayılmaz."

"Bu nasıl bir teslimiyet değil?" Fletcher kollarını kavuşturdu ve kaşlarını çatı.

"Çünkü Vatanseverler, ordumuzun desteğiyle şehrin kontrolünü ellerinde tutmaya devam edecekler. Değişen tek şey başka bir sancak dikmemiz olacak."

Mercier başını salladı. "Anlamıyorum. Şehri ya teslim ederiz ya da etmeyiz."

"Ya da şehri teslim ediyormuş gibi yaparsınız," dedi birisi.

Hepsi Gray'in lamba ışığına doğru ilerlediğini görmek için zamanında döndüler.

"Beyler," dedi Hal, "size Fells ordusundan Yüzbaşı Lyssa Gray'i takdim etmek istiyorum. Onu Gri Kurt olarak tanıyor olabilirsiniz."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Remy Malthus'un işaretini yaptı.

"Gri Kurt bir kadın mı?" Marc DeJardin çok eğlenerek, "Gri Kurt bir kadın mı?" dedi. "Büyücü bile değil. Dünya ne hale geliyor?"

Gray her el sıkıştı. "Kralınızı kuzeyde esir olduğu sırada tanıdım ve ona güvendim," dedi. "İmparatoriçe Chalk Cliffs'i aldıktan sonra Kartaca ordusuna sızdım ve güney seferine atandım. Matelon ve ben, Jarat'ı Fellsmarch'tan kovmak ve rehineleri kurtarmak için birlikte hareket etmek üzere bir anlaşma yaptık. Sonra da Celestine'i Diyarlar'dan kovacağız."

Hal'in subayları artık şoka girmiş görünüyordlardı ve Hal onları suçlamıyordu.

Gray nasıl avantaj sağlayacağını biliyordu. "Celestine'i bu konuda mümkün olduğunca uzun süre karanlıkta tutmak önemli," dedi. "Ordum ona kan bağıyla bağlı olduğu için, onun emirlerini yerine getirdiğimize inanmak zorundalar. İhanete uğradığını anladığında hızla harekete geçecektir. Kaynakları neredeyse sınırsız. O zamandan önce Jarat'ı halletmemiz gerek."

Remy, "'Jarat'ı idare et' demene bayılıyorum, sanki bir sineğe vurmak gibi," dedi.

Gray acımasız bir gülümsemeyle, "İzle beni," dedi.

Hal'in memurları birbirlerine baktılar. etkilendiklerini anlayabiliyordu. Arden ordusundaki neredeyse herkesin Gri Kurt'la ilgili efsaneler ve masallar duymuş olmasının zararı yoktu.

"Jarat için savaşan adamların çoğunu tanıyoruz," dedi Mercier. "En azından yerli doğumluları. General Bellamy iyi bir adam. Onlarla karşı karşıya gelme düşüncesinden nefret ediyorum."

DeJardin, "Matelon' katıldığımızda bunun için imza attığımızı biliyorduk," dedi.

Hal, "Ve kendi şartlarımızla barışa ulaşmanın bir yolunu bulana kadar da bu böyle olmaya devam edecek," dedi.

"Nasıl hissettiğinizi anlıyorum," dedi Gray. "Kendi şehrim'e saldırıyor olacağım. Orada ailem var, eğer çoktan ölmedilerse. Jarat bu ordunun başında olduğumu öğrenirse, bana ulaşmak için onları hedef alacaktır."

Mercier, "Dürüst olacağım, adamlarımız için kana bulanmışlarla birlikte savaşmak zor olacak," dedi.

"Kan yiyenlerin çoğu burada, Diyarlar'da doğdu," dedi Gray, "ama canlı ele geçirilecek kadar talihsizlerdi." Durakladı, bunun aklına yerleşmesi için zaman tanıdı. "Emir komuta zincirimde olmanızı çok isterim. Kanla yoğrulmuşlar çok fazla yönlendirilmeye ihtiyaç duyarlar. Ama kendi adamlarınla kalmak istersen bunu anlayışla karşılarım. Gerçek şu ki, Celestine diyarları denizden denize fethedene kadar durmayacak. Eğer onu durdurmazsak, siz de onlara karşı savaşıyor olacaksınız."

"Şu korsan kıyafetlerini mi giyeceğiz?" Mercier yüzünü ekşiterek, "O korsan kıyafetlerini giyecek miyiz?" dedi.

Gray bir an için afallamış görünüyordu. "İlk gelen ilk alır," dedi. "Ne yazık ki herkese yetecek kadarımız yok."

Hepsi güldü. Ve böylece onları kazanmıştı.
-Daha önce hiç kadın bir komutanla birlikte görev yapmamış adamlar. Eğer Hal unuttuysa, Chalk Cliffs'in düşüşünden sonra neden kendisini Gri Kurt kraliçesine adadığını hızlı bir şekilde hatırlıyordu.

Şimdi, Kraliçelerin Yolu'ndan Fellsmarch şehrine doğru , Hal kuzey başkentine daha önce hiç bu kadar yaklaşmadığını fark etti.

Vadi'den bir meydan okuma olmadan geçmek ürkütücüydü. Tepelerden ateş eden klan okçuları ya da onları bekleyen büyülü tuzaklar yoktu. Jarat dağlık bölgeleri güvence altına alma zahmetine girmemiş, gücünü kendini daha çok evinde hissettiği düzlüklere yoğunlaştırmıştı.

Vadi yemyeşil ve bereketliydi, her yerde kır çiçekleri açıyordu. Dyrnnewater nehri içinden akıyor, etrafındaki dağlardan eriyen karlarla kıydan kıyıya doluyordu. Batıda Hanalea'nın karlı zirvesi bulutlarla kaplıydı. Kuzeyde ise büyücülerin kalesi Gri Leydi'nin asık suratı vardı.

Vatandaşlarının bunun için savaşmaya ve ölmeye istekli olmalarına şaşmamalı, diye düşündü.

Delphi'ye döndüğümüzde, imparatoriçenin siren bayrağı artık surlardan, Matelon ağacının ve Delphialı kazma ve çekicin üzerinde dalgalanıyordu; böylece imparatoriçenin sulak generalini gözetleyen gözler olabilirdi. Gerçekte şehir Matelon'un adamları ile Vatanseverlerin ortak kontrolü altındaydı. Gray, Celestine'e Delphi'nin düştüğünü ve onun da kuzey başkentini ele geçirmek üzere yola çıktığını haber vermişti.

Hal on bir yaşından beri Arden için savaşıyordu; on beş yaşından beri yüzbaşydı ama hiç bu kadar büyük bir ordunun başında yürümemişti. On bin kişilik ordunun sadece beş yüz kadarı kendi asker ve subaylarından oluşuyordu. Adamlarının geri kalanını Delphi'de bırakmıştı.

Kana susamışlar yorulmak bilmezdi. Hal'in askerlerine ve onların dinlenme, yemek yeme ve uyuma ihtiyaçlarına uyum sağlamak için hızlarını yavaşlatmak zorunda kaldılar. Hal, Gray'in onlarla çalışma şeklinden etkilenmişti. Söylediği gibi, kendi başlarına karar vermeye uygun olmadıkları için büyük bir ilgiye ihtiyaç duyuyorlardı. Gray onlara sabır, saygı ve inatçı bir ısrarla davranıyordu ve Hal onların da buna karşılık verdiğini görebiliyordu.

Vadi'nin ortasında Jarat'ın çizgili askerlerinden oluşan büyük bir kuvvetle karşılaştılar. Bazıları cesurca savaştı ama diğerleri neyle karşı karşıya olduklarını görünce tavşan gibi kaçtı. Paralı askerler, kan paralarını harcamak için hayatta kalamayacaklarını anladıklarında bunu yapma eğilimindeydiler.

Bundan sonra, birleşen ordular, surların görüş alanı içinde durana kadar rakipsiz bir şekilde ilerlediler.

Şehir. Saat geç olmasına rağmen, neredeyse yaz ortası olduğu için güneş tam olarak batmamıştı.

Hal şaşkınlığını gizleyemeyerek, "Çok güzel," dedi. Gençliğinde kendisine anlatılan onca masaldan sonra, hâlâ yarı yarıya karanlık ve uğursuz bir yer olmasını bekliyordu. Ama dağların yamaçlarına bir mücevher gibi yerleştirilmişti, tapınak kuleleri batan güneşi yansıtıyordu.

"Evet," dedi Gray. "Öyle." Şehre yaklaştıkça daha az konuşmak zorunda kalıyordu. Şimdi atının oturuyordu, Fellsian subayları etrafındaydı, esinti saçlarını alışlagelmiş savaş örgüsünden çıkarıyordu. Kardeşine ait olan kolyeyle oynuyordu.

"Yaratıcıya şükürler olsun," dedi memuru Farrow. "Bu şehri bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"Nasıl ilerleyeceğimize dair bir önerin var mı?" Hal Gray'e sordu. "Onlara kraliçeyle konuşmak istediğimizi söyle," dedi Gray.

"Bakalım nasıl tepki verecekler."

KIRMIZI GÖZLÜ UÇUŞ

Cas ve Jenna, genç ejderhaları ve onların acemi insan uçucularını göz önünde bulundurarak, son geçişe hazırlandıkları Kız Kardeşler'in en batısına ulaşana kadar adadan adaya kısa atlamalardan oluşan bir rota planladılar. Bölgedeki gemiler ya da gözcüler tarafından görülmemek için genellikle geceleri uçuyorlardı.

Ağlayan Kız Kardeşler, lavların bir yaradan pıhtılaşan kan gibi yeryüzünün karanlık yüzeyinden sızdığı pürüzlü ışık şeritleriyle bağlanmış, suyun üzerindeki karanlık kabukları andırıyordu.

Adam Wolf - artık kendisine Ash diyordu - yayla adının Atlarla Konuşur olduğunu söylemişti, bu da onlarla doğrudan, görsel bir şekilde iletişim kurma yeteneğini yansıtıyordu. Ejderhalar bir kurdun atlarla konuşması fikriyle oldukça eğlenmişlerdi ve Adam Wolf onlarla kolay bir ilişki geliştirmişti bile. Özellikle Keçi, bir ağa dolandığı ve Ash'in onu yatıştırıp sonra da kurtardığı o ilk temas noktasını hiç unutmamıştı. Şimdi birlikte uçmayı öğreniyorlardı. Eğer bu ilk su geçişini atlatırlarsa, çok iyi arkadaş olacaktı.

Keçi meraklı ve zeki, kavgacı ve atılgandı. Zaman zaman insan yolcusunun sınırlamalarını hesaba katmayı unutuyordu. Düz, doğrudan uçuş sıkıcı hale geldiğinde, Keçi yuva arkadaşlarıyla sahte hava savaşlarına girerdi, Ash de elinden geldiğince dayanmaya çalışırdı. Balık tutarken, su yüzeyini sıyrır, dalgaları yararak Ash'in derisini ıslatan spreyler gönderirdi.

Sasha, Pricker'a, "Aklına bir şey gelmesin," dedi. Jenna'nın eyerini ve koşum takımını kullanıyorlardı - Cas için yaptırdığı takımı. Celesgarde'dan ilk uçuşlarında Sasha, Pricker'ın göğüs kayışını sıkıca kavradı ve gözlerini kapadı. Neyse ki Pricker sakin ve istikrarlıydı ve havada gösteriş yapmaya eğilimli değildi ve Sasha yavaş yavaş rahatladı.

İlk başlarda, çoğunlukla balıkçı tekneleri ve tek direkli kaçakçılardan oluşan az sayıda gemi gördüler. Yolculuklarının son ayağında, Ağlayan Kız Kardeşler'in en batısından Büyücü Başı'na kadar, kıyı şeridini kucaklayan ve çoğu imparatoriçenin siren bayrağını taşıyan daha fazla gemi görmeye başladılar.

Gemileri yakmak mı? Cas daha iyi için alçaldı. "Henüz değil," dedi Jenna.

Sonunda Fortress Rocks'ın güneybatısında, dağların kıyı boyunca uzanan düzlüklerle buluştuğı yerde karaya çıktılar. Uzun bir uykudan sonra Keçi ve Avcı ava çıktılar. Sasha Pricker'a, Ash ve Jenna da Cas'a bindi. Ruh Dağları'nın doğu yamacı boyunca uçarak savaşı aradılar.

Jenna, Ash'in vücudunun kendi vücuduna değmesine, burnuna gelen kokusuna, kulağına gelen yumuşak sesine, saçlarına değen nefesine verdiğı kontrol etmeyi öğreniyordu.

Hayatının geri kalanını bir hamakta geçiremezsin, diye düşündü.

Hâlâ. Dizlerini Cas'ın yanlarına dayadı ve kendini geriye, onun kucağına, bedeninin karşılamasına doğru itti. En azından buna sahip olabilirdi.

Savaşı Büyücü Kafası'ndan Kraliçe Sarayı Vadisi'ne giden geçitte buldular. Doğ u yamaçları kanlılarla kaynıyordu, o kadar kalabalıklardı ki sanki toprağın kendisi hareket ediyormuş gibi görünüyordu. Sayıları çok fazlaydı ama tepelerdeki yayla okçularının caydırıcı ateşi altında dar geçitten geçmek zorunda kaldılar. Geçitten geçemeyince, bir kanal arayan sel suları gibi kuzeye ve güneye doğru akmaya başladılar.

Bu birlikler, Arden ordusunun bilenmiş disiplinine kıyasla savaş arayışındaki bir güruhu andırıyordu. Öte , savaşla bilenmiş Arden ordusu da bu dağları aşmakta her zaman zorlanmıştı.

İstilacılar Tebeşir Kayalıkları'ndan top getirmişlerdi ve kayalıkların dibinde bir dizi patlama gerçekleştirerek kayalığı rastgele bir şekilde bombalıyorlardı.

Köstebekler gibi dağların altında tünel mi açalım? Cas önerdi.

"Belki," diye yanıtladı Ash. "Bu birkaç yüz yıl sürer."

Yine de imparatoriçenin geçide fırlatacak binlerce kanı vardı ve kraliyetin kaybettiği her asker önemliydi. Eninde sonunda, sayılarının daha etkili olacağı Vadi'nin düzlüklerine doğru zorbalıkla ilerleyeceklerdi.

Fells kuvvetleri zar zor görülebiliyordu; hem serpme kumaştan üniformalarıyla İskoçyalılar hem de toprak tonlarındaki tozlukları ve gömlekleriyle klanlar. Kana bulanmışların ön safları çok açıktı.

"Sence Lyssa aşağıda mı?" Jenna sordu.

"Hayır," dedi Sasha. "O bundan daha zeki." Sanki altıncı hissiyle araştırıyormuş gibi gözlerini kapattı. "Yine de o burada, Diyarlar'da. Söyleyebileceğim kadarıyla, güneyde ve batıda çok uzaklarda."

"Hmm," diye düşündü Jenna, gözleri yere sabitlenmişti. "Patlayıcıları bir araya getirip geçidin duvarlarına yerleştiriyorlar."

"Sen öyle diyorsan." Ash bakmaya zahmet etmedi.

"Sanırım okçuları tepeden indirmeye çalışıyorlar," dedi Jenna. "Benim bir fikrim var."

Öne doğru eğildi ve Cas'a bir şeyler fısıldadı. Ejderha geniş bir daire çizerek geçidin batı ucundan geçti.

Jenna Ash'e, "Başını aşağıda tut," dedi. "Geçitten alçak irtifada uçağınız ve sen

benim kadar iyi zırhlı." Derisinin biraz gerildiğini ve uyuştüğunu hissedebiliyordu, bu da pullarının ortaya çıkışını işaret ediyordu. Şimdi daha hızlı ve bir tehdit olasılığı karşısında daha kalın bir şekilde ortaya çıkıyorlardı.

İlk başta kanyonun içinde, iki taraftaki yamaçlarla neredeyse aynı hizada ilerliyorlardı. Jenna kendini bir klan okçusuyla göz hizasında buldu, okçu önce şaşkınlıkla geriye sıçradı, sonra toparlanıp bir ok attı. Neyse ki, Jenna atışını yapamadan çoktan onun pozisyonunu geçmişlerdi.

Geçidin ağzında, kana bulanmışlar fitilleri birbirine bağlamışlardı, böylece tek bir kibritle iki tarafı da tutuşturabileceklerdi. Delphi'de sabotajcı ve patlayıcı ustası olarak çalıştığı dönemden Jenna bunun risklerini ve faydalarını biliyordu.

İskoçyalılar'la kan dökücüler arasındaki insansız bölgeyi geçtiler. Şimdiye kadar, Cas'ın kanatları duvardan duvara uzanırken, Pricker da hemen arkalarından takip ederken, imparatoriçenin askerlerinin başlarının üzerinden zar zor geçiyorlardı. Bazıları kollarını başlarının üzerine atarken, diğerleri yüzüstü toprağa düştü.

"Biz dönene kadar alev yok," dedi Jenna. O ve Cas birlikte çalışmaya o kadar alışmışlardı ki bazen aynı fikirdeymiş gibi görünüyorlardı. Ash, Pricker ve Sasha'nın biraz daha yönlendirilmeye ihtiyacı vardı.

Cas pençeli ayaklarını uzattı ve kanyondan çıkarken fünüyeyi yakaladı, ölümcül bir boncuk dizisi gibi arkalarından sürükleyerek kanyondan çıktı ve ötedeki yamaçtaki kanlı taburların arasına girdi.

Doğuya doğru devam ettiler, neredeyse sahile vardılar, bir dönüş yaptılar ve sinmiş kana bulanmışların başlarının üzerinden kükreyerek geri döndüler.

"Şimdi!" Jenna dedi ki. "Orduyu yak. Cas sola, Pricker sağa."

Cas soldaki birlikleri alevle yıkarken, Pricker sağ tarafı süpürerek yığılmış askerlerin üzerine alev selleri gönderdi.

"Yukarı-yukarı-yukarı!" diye bağırdı ve iki ejderha irtifa kazandı, büyük kanat çırpışları alevleri körükledi. Yine de, kaynaşmış patlayıcılar infilak ettiğinde, patlamaların gücü kuyruklarını başlarının üzerine yuvarlamalarına neden oldu, böylece Ash Jenna'nın belindeki tutuşunu sıkılaştırdı ve tutunmak için mücadele etti.

"Sakın düşeyim , Wolf," dedi.

Geri döndüklerinde Jenna, kan gölüne dönmüş denizde büyük delikler görebiliyordu. Hâlâ ayakta olan askerler tekmelenmiş bir karınca yuvasındaki karıncalar gibi koşuşturuyorlardı.

Sasha zaferle kükredi. Yüzündeki ifade coşkudan başka bir şey değildi. "Alın bakalım, sizi hödük yobazlar! Her rağmen öldürülebilirsiniz." Yumruğunu salladı. "Yine!" diye bağırdı.

Jenna yana doğru eğilerek Cas'ın koşum takımına bağlı bir bottan bir savaş baltası çekti. Kanı yükselmişti. Alevler derisinin üzerinde titriyor, saçları kaynıyor ve yanıyordu. Bu kez alçaktan saldıracak ve kana bulanmışları yakından ve kişisel olarak öldürecek, böylece hayatlarının kanı üzerine sıçrayacaktı.

Ash onun düşüncelerini okuyarak arkasına geçti. "Jenna! Sasha! Hey, şimdi. Şimdiden çok fazla zarar verdik. Subaylar bize iyice bakıp imparatoriçeye haber göndermezse daha iyi olur."

"Ne?" Sasha bu istenmeyen müdahaleye sinirlenerek homurdandı. "Kraliçemizi kaçırdığında ne olacağını bilmesini istiyorum ve-"

"Jenna. Gidip Highlander subaylarını bulalım ve neler olduğunu öğrenelim. Yanlışlıkla kendi askerlerimizi öldürmek istemeyiz. Ayrıca Celestine'in nerede olduğunu bize söyleyebilirler. Ve Lyss'i gören olup olmadığını."

Bu sonunda Jenna'nın kana susamışlığını delip geçti. "Pekâlâ Kurt," dedi sakinleşmeye çalışarak, pulları kaybolurken teninin değiştiğini hissederek. "Gidip komutanlarınızı bulalım ve ne bildiklerini öğrenelim."

İskoçyalıların kampı geçidin hemen batısında, Ash'in Queen Court Vale dediği yerdeydi. Jenna'ya kuzeyli askerler yıkılmaya yüz tutmuş bir sarayın kalıntılarını sahra hastanesine çevirmiş ve etrafında bir çadır ormanı oluşmuş gibi göründü.

Vale'nin batı ucunda bir mülteci kampı vardı. Büyük bir ağilda her türden hayvan bulunuyordu ve kamp sakinlerinin çoğu ordunun ihtiyaç duyduğu malzemeleri tedarik etmek, hayvanlara bakmak ve sivillerin savaş çabalarına yardımcı olmak için yapabilecekleri her şeyi yapmak için küçük atölyeler kurmuş gibi görünüyordu.

Cas ve Pricker buluşmaya katılmak için can atıyorlardı ama Jenna onları Vadi'nin ortasına inen bir çift ejderhanın geniş çaplı bir paniğe yol açacağı ve kendi taraflarından derhal bir saldırıya davetiye çıkaracağı konusunda ikna etti.

"Onlarla savaşmak istemiyoruz," dedi. "İmparatoriçe ile savaşmak istiyoruz." Böylece Vadi'nin dağlara, fark edilmeden inebilecekleri kadar yakın bir yere indiler. Ash, Jenna ve Sasha yolun geri kalanını yürüyerek geldiler. Çilek toplayan üç genç kadına rastladıklarında hâlâ ağaçların arasındaydılar.

Bir anda dut sepetlerini bıraktılar. İçlerinden ikisi oklarını yerleştirdi ve yeni gelen üç kişiye nişan aldı. Üçüncüsü kötü görünümlü bir bıçak çıkardı.

"Silahlarınızı bırakın," dedi okçulardan biri. "Yoksa sizi vururum." Ortak dil konuşuyordu ama o ve diğer okçu belli ki klandandı. Bıçaklı kızın düz siyah saçları klan tarzında örülmüş ve sarılmıştı, tüylerle süslenmişti ama bir dağlı olamayacak kadar açık tenliydi.

Ash, Jenna ve Sasha bıçakları, kılıçları ve savaş baltalarını yere bıraktı.

"Harper," dedi sözcü. "Nöbetçi memuru getir." Bıçak kullanan kişi koşmaya başladı.

Arkadaşlarından hiçbiri konuşmaya istekli görünmediği için Sasha, "Yaylarınızı indirebilirsiniz. Ben Kraliçe'nin Gri Kurt muhafızlarından Yüzbaşı Sasha Talbot."

Genç okçular, Kartacalı baş sargısı, korsan terliği ve denizci örgüsü kazağıyla onu bir aşağı bir yukarı süzdüler. "Nöbetçi subayı bekleyeceğiz," dedi.

Dördü garip bir sessizlik içinde duruyordu. Sözcü tanıdık geliyordu ve Jenna'ya bakmaya devam etti, sanki uymayan bir yapboz parçasıyla yüzleşiyormuş gibi başını eğmişti.

"Neden kan meyvesi topluyorsun?" Kül Klan'da söyledi. Sepetlere doğru işaret etti.

Sözcü ona göz kırptı. "Ne?"

"Zehirliler," dedi. "Bu yüzden onlarla ne yapmayı planladığınızı merak ettim."

Çenesi yukarı kalktı. "Dilimizi nereden biliyorsun, kurak topraklı?"

"Çünkü ben bir kurak topraklı değilim," dedi Ash. "Ben Vadi'de doğdum. Küçüklüğümden beri her yaz Marisa Pines ve Demonai Kampları'nda Willo Watersong ile birlikte çalıştım." Tereddüt etti. "Söylesene, Willo Cennestre iyi mi?"

Cennestre, yaylalarda bilgeliği ifade eden bir unvandı.

Sözcü isteksizce, "O iyi," dedi. Yayı indirdi, ipi gevşetti ama oku takılı tuttu. "Kan meyveleri boya için. Uzun süre kalıcı bir kırmızı üretiyorlar."

Ash, "Kırmızı için her zaman kan kökünü kullandım," dedi.

"Eskiden yapardım ama şimdi mordan bulamıyoruz. Kan meyvelerini mordanlamak için yanmış ardıç kullanıyorum."

Jenna zar zor anlayabildiği bir dilde böğürtlenler hakkında yapılan bu konuşmaya sabırsızlanarak ayaklarını kaydırđı.

"Ne boyuyorsun?" Ash devam etti.

"Deri," dedi kız. Jenna'yı işaret etti ve ortak dilde, "Bu ceket i aylar önce ben yaptım. Dikişleri boyunca uzanan kırmızıyı görüyor musun? Hâlâ yapıldığı günkü kadar zengin."

Jenna kıza baktı, yapbozun parçaları yerine oturmuştu. "Fortress Rocks'daydın. Sen Sparrow'sun."

Başını salladı. "Shadow'la birlikteydin. Adının Riley olduğunu söylemiştin." Bunu söyleme şekli Ash'in buna inanmadığını gösteriyordu. "Bir gryphon için binicilik kıyafetleri ve koşum takımı alıyordun." Yarı yarıya gülümsedi. "Gryphon'un yeni kıyafetlerini beğendi mi?"

O anda Harper, peşinde altı klan savaşçısıyla birlikte ağaçların arasından fırladı.

Ash Jenna'ya doğru eğildi. "Demonai savaşçıları, klanların seçkin savaşçıları. Bu Shilo Trailblazer, kampın reisi ve yayla savaş güçlerinin komutanı."

Trailblazer orta yaşlarda, hava koşullarından etkilenmiş bir kadındı, saçları kafasının her yerinde küçük örgüler halinde toplanmıştı. Üçüne de yukarıdan aşağıya baktı, sonra Sasha'ya odaklandı. "Neden böyle giyinmişsin Talbot?" dedi. Ash ve Jenna'yı işaret etti. "Onlar da kim?"

"Ben Adrian sul'Han, Raisa ana'Marianna ve Han Alister'in oğluyum," dedi Ash. "Yaylalarda Atlarla Konuşan olarak bilinirim."

"Ah. Şimdi anlıyorum," dedi Trailblazer, kısık gözlerle onu inceleyerek. "Senin öldüğünü duymuştum."

"Bu uzun bir hikâye. Annemi nerede bulabileceğimi söyleyebilir misiniz?"

"Komuta çadırında," dedi Trailblazer, işaret ederek. "İşte orada."

"O iyi mi?"

"Sayenizde her geçen gün daha da güçleniyor."

Ash döndü ve Jenna'nın elini tutarak onu çadıra doğru çekti. "Annemle tanışmak ister misin?"

Jenna topuklarını sıkarak geri çekildi. "Mahremiyet istemez misin?"

"," dedi Ash, onu öne doğru çekerek.

"Ama . . . Rüzgarda uçuşan, yıpranmış ve terli bir kraliçeyle tanışamam," dedi Jenna. Ve muhtemelen dişlerimde böcek var.

"Umurunda olmaz. Ona senden bahsettim. Sizinle tanışmak için sabırsızlanacaktır." Sasha'ya döndü. "Bizimle gel."

O da seni görmek isteyecektir."

Jenna komuta çadırına kadar ayaklarını sürüyerek gitme isteğine direndi. Kraliyet ailesiyle olan geçmişı, Delphi'ye gelip arkadaşları Riley ve Maggi'yi öldürdükten sonra onu doğudaki imparatoriçeyle takas eden Gerard Montaigne ile başlamıştı.

Ash çadırın dışındaki muhafızlarla konuştu ve hemen anons edildiler.

İçeri girdiklerinde, çoğu İskoçyalıların giydiği üniformaları giyen kadın ve erkeklerden oluşan küçük bir grup insan tarafından karşılandılar.

İçlerinden biri, çuha giymiş ufak tefek bir kadın, vücudu öne eğik, elleri iki yanında açılıp kapanıyordu. Gözleri, dağınık saçlarının altında çarpıcı bir yeşildi.

Ash öne atılarak onu kendine doğru çekti. Bir an kendini tuttu, sonra kucaklaşmanın içine gömüldü. Sözleri sadece Ash'in kulakları içindi ama Jenna duymadan edemedi.

"Kaybolacağından korktuğum için sana dokunmaya korkuyordum," diye mırıldandı. "Bunu daha kaç kez yapacağız?"

"Bilmiyorum anne," dedi Ash. "Umarım bu keder mevsimi öyle ya da böyle yakında sona erer." Durakladı. "Lyss'i geri getirmedi ama onunla ilgili haberlerim var."

"Bizim de haberlerimiz var," dedi kurt kraliçe.

Arkasında, mavi ceketli, uzun boylu, asık suratlı bir muhafız, uçuş derisi giymiş Jenna'yı, yanında kavisli kılıcıyla inceliyordu. İki kraliyet mensubu ile Jenna'nın arasında durana kadar ilerledi.

"Bu kim, Kaptan Talbot?" dedi Jenna'yı başıyla işaret ederek. "O, o, o bizi kurtaran ve bizi buraya geri getirdi," diye ağzından kaçırdı. "İşportacı gibi, sihirli işaretli."

Ash Jenna'ya döndü, gülümseyerek tekrar elini tuttu. "Anne, Kaptan Byrne, bu Jenna Bandelow, Delphi Yurtseveri. Bir müttefik."

KASIRGANIN GÖZÜNDE

Kasırganın gözünde dans ediyoruz, diye düşündü Destin. Batmakta olan bir geminin güvertesinde yemek yiyoruz ve benim boynumda da kocaman bir çapa var. Sanki bir şekilde gevşetebileceğim gibi parmaklarını Jarat'ın yakasının altına kaydırdı.

Etrafları Celestine'in kampı göz alabildiğine uzanan kanlı ordusuyla çevriliydi. Buna kamp demek cömertlik olurdu. Askerlerin çoğu çadır kurmaya zahmet etmemişti. Açık alanda, yerde uyuyorlardı.

Karşılıklı sert mesajlaşmalar ve kılıç şakırtıları olmuştu. İmparatoriçe'nin komutanı Fells'in kraliçesiyle görüşmek istemiş, Jarat ise bunu reddetmişti. Jarat, Kartacalılardan teslim olmalarını istemiş, onlar da reddetmişti. Böylece herkes beklemeye koyuldu.

Bu arada düğün için planlar hızla ilerliyordu. Geçitten zorla geçirdikleri araba konvoyunun içindekiler yerleştirildi - örtüler ve yemek takımları, tencereler, servis parçaları, müzik aletleri ve bir yaylı çalgılar dördlüsü ve koro için donanım. Tamron şarabı kasaları ve Bruinswallow birası fıçıları, peynir tekerlekleri ve tütsülenmiş istiridye kutularıyla birlikte büyük salona taşındı. Terziler Mellony'nin gelinliğini uzun boylu kızına uyacak şekilde değiştirdiler. Bu arada Julianna, Jarat'ın dileyebileceği kadar uysal ve çekici bir nişanlı gibi görünüyordu. Onun koluna asılıyor, söylediği her şeye katılıyor ve iyi dileklerini gülümseyerek kabul ediyordu. Siyasi bir eşleşmede ender rastlanan olağanüstü bir güzelliğe sahip olması da cabasıydı.

"Ona ne yaptığınızı bilmiyorum Albay," dedi Jarat sırtarak, "ama gelecekte işbirliği yapmayan bir kadınla karşılaştığımda kimi arayacağımı biliyorum."

Lila bu hazırlıkları yüzünde ekşi bir ifadeyle izledi. "Gitmeye çalıştım ama bana izin vermediniz," dedi Destin'e. "Şimdi etrafı kan içenlerle çevrili bir sarayda kapana kısıldım." Destin'in yardımcısı rolüne alışmaya çalışmıyordu.

"En azından bir sarayda kapana kısılmışsın," dedi Destin. Lila ona kaşlarını çatınca, "Hadi ama Lila, etrafına bir bak. Partileri sevdiğini biliyorsun ve bu şimdiye kadarki en iyi parti olacak."

"Ardından açlık, işkence ve kan köleliği saflarına katılma mı?" Lila bir kaşını kaldırdı.

"Bunu ödenmesi gereken bir bedel olarak düşün, büyük bir akşamdan kalma gibi." Destin ileriye, Jarat ve Julianna'nın birlikte sevimli oldukları yere baktı. Ve aliteratif. Bundan sonra kullanacakları monogramı sergiliyorlardı - birbirine dolanmış iki J.

"Partinin yakında sona ereceğini biliyorum," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

Destin cevap vermek yerine bir şarap kasasını aldı, kollarına indirdi ve üzerine bir tekerlek peynir koydu. "Buna ihtiyaçları olmayacak. Özel bir kiler ve şarap mahzeni oluşturunca," dedi. "Siz de aynısını yapmak isteyebilirsiniz."

Lila yükünün altında sendeleyerek uzaklaştı.

Destin büyük salondan çıktı, avluyu geçerek Katedral Tapınağı'na gitti ve sunağın arkasındaki sınıf ve ofis labirentinden geçerek Konuşmacı Jemson'ın kapısını çaldı.

"Gel," diye konuşmacı.

Konuşmacı, Julianna'nın ilk düğününde annesine haber vermeden nikâh şahitliği yaptığından beri istenmeyen kişiydi.

Jarat, diye düşündü Destin, bunun yarısını bile bilmiyorsun.

Ofis küçüçüktü, yerden tavana kadar kâğıtlar ve kitaplarla doluydu.

"Albay," dedi Jemson sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Bu bir sürpriz."

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi Destin, "ama yine yardımınıza ihtiyacım var."

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bu sefer, bir cesetten kurtulmak için yardımınıza ihtiyacım var."

Destin Katedral Tapınağı'ndan ayrıldığında, ajanlarından biri hayalet gibi yanına yaklaştı. "Nerelerdeydin?"

Destin omzunun üzerinden bakarak, "Kilisede," dedi. "Seni görmek isteyen biri var," dedi.

"Sizin için bazı bilgileri olduğunu söylüyor. Adını Claude Remy olarak verdi."

Remy. Ardenine müdavimlerinden bir subaydı ve geçmişte güvenilir biriydi. Aslında, rehinelerin serbest bırakılmasından önce Destin'e Matelon kardeşlerin Ardencourt'ta olduğunu haber veren de oydu.

"Nerede o?"

"Dışarıda, posta kapısının yanında."

Destin dışarı çıktı ve nehir kıyısına ulaşana kadar şehir duvarını takip etti. Kapının yanındaki gölgelerin arasında bir hareket gördü.

"Remy?" dedi.

Memur duvar apliklerinden gelen ışığa doğru ilerledi, rahatlamış görünüyordu. Son karşılaşmalarından bu yana zor günler geçirmiş gibi görünüyordu.

"Sana ne oldu böyle?" Destin açıkçası merakla sordu. "Yol kenarındaki bir mülteciye benziyorsun."

"Matelon," dedi Remy, "ve şu iblis kan emiciler. Bu bardağı taşıran son damla oldu."

Destin bundan bir anlam çıkaramadı. Darian Kardeşler hakkında mı konuşuyordu? Matelon'un onlarla ne ilgisi vardı? "Gel," dedi, "otur ve açıkla."

Remy'yi kale trafiğinden uzaklaştırıp nehrin yanındaki bir banka çekti. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Matelon Ardencourt'a gitmek üzere asker toplarken onunla anlaştım. Her zaman adil bir komutan olmuştur, adamlarına iyi bakar vethane'lerin altında terfi etmek için iyi bir şans olduğunu düşündüm. Böylece Ardencourt'u aldık ve Matelon kendini kral ilan etti, yani her şey iyi görünüyordu. Sonra Delphi'yi aldık, ama ondan sonra her şey ters gitti."

Destin hâlâ şaşkındı. "Yanlış mı? Nasıl yani?"

"İmparatoriçe'nin ordusu tarafından kuşatıldık. Tıpkı şimdiki gibi. Bu yüzden üst düzey yetkililer bir toplantı yaptı ve Matelon imparatoriçenin komutanına teslim olmayı kabul etti."

Destin kaşlarını çatı. "O mu yaptı? Bu Matelon'un yapacağı bir şey değil."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ama ikisi - Matelon ve Kartacalı general - bunun gerçek bir teslimiyet olmadığını, bir araya gelip Fellsmarch'a yürüyeceklerini iddia ettiler. Böylece yarım yüz kişi ve binlerce kanlı buraya kadar geldi. Yol boyunca işlemeye bile vakit bulamadık."

Sonunda taşlar yerine oturdu. "Yani ... dışarıda orduyla mısın?"

Remy gözlerini devirdi. "Ben de öyle dedim. Ama bunu yapamam. Kanlılarla ve kuzeyliler için savaşamam. Ben böyle yetiştirilmedim."

Destin'in hızla akan düşünceleri bir anda durdu. "Ne? Kuzeyliler için savaşamam da ne demek?"

"İmparatoriçe'nin ordusunun komutanı bir kuzeyli. Highlander'lardan gelen bir kadın. O ve Matelon birbirlerini tanıyor gibiydiler. Matelon kuzeyde esirken tanıştıklarını söylediler."

Matelon, Matelon, Destin düşündü. peşindesin? "Bu Kartacalı komutanın adı ne?"

Remy sanki duyulacağından endişelenmiş gibi eğildi. "Gri Kurt adını kullanıyor. Hala ailesi olduğunu söyledi."

Kral Jarat onun kim olduğunu bilmemeli çünkü ailesini ona karşı kullanır. Ve imparatoriçenin birlikte çalıştığımızı bilmemesi gerektiğini, çünkü kana susamışları bize düşman edeceğini söyledi. Ve ben bunun için orada olmak istemiyorum." Ürperdi.

Destin daha yakına eğildi. "Peki ne yapmayı planlıyorsun, Remy?"

"Krala bildiklerimi anlatacağım. Umarım bu bilgiyi kuzeyli komutanı ordusunu uzaklaştırmaya ikna etmek için kullanır."

Destin bunu düşündü. Seçeneklerini değerlendirdi. Elini Remy'nin omzuna koyarak, "Bu konuda bana geldiğine sevindim," dedi.

Remy irkildi. "Peki," dedi, "beni krala götürebilir misin?"

"Üzgünüm," dedi Destin, dirseğini Remy'nin çenesinin altına kilitleyip başını geriye doğru çekerek, "ama bu mümkün olmayacak." Hançerini subayın boğazına sapladı, fışkıran kandan kaçtı ve cesedi nehre attı. Dyrnnewater yükseliyordu, umarım Remy'yi şehrin dışına ve batıya doğru sürükler. Destin hançeri duruladı, ellerini yıkadı ve koluna sıçrayan kanı temizledi.

Bıçaklar hâlâ işe yarıyor, diye düşündü, tasma olsun ya da olmasın.

Avludan mutfaklara doğru yürüdü ve kendisini depoya, kat kat büyülü barikatların ardında kilitli tuttuğu odaya götüren birkaç basamaklı merdivenden indi. Benzer şekilde korunan seyahat çantasında küçük bir deri kese buldu. Ve kesenin içinde, ağzı balmumuyla kapatılmış cam bir şişe. Şişeyi ışığa tutarak salladı ve içindekiler şıpırdadı. En azından hâlâ sıvı haldeydi. Her şeyi yerine koydu ve koridorlardan geçerek gizli misafir odasına doğru ilerledi.

Lila'nın kapısını çaldı. İçeride bir hareketlilik oldu ve sonra diğer taraftan Lila'nın sesi duyuldu. "Kim o?"

"Denis Rocheford."

"Ha," dedi ve kapıyı açtı.

Destin'in Remy ile uğraştığı süre içinde Lila bir tütsülenmiş jambon, bir tekerlek peynir ve küçük bir fıçı bira biriktirmişti. Burası yeniden gerçek bir depo gibi görünmeye başlamıştı. Ya da çok küçük bir parti, çünkü DeVilliers ve Shadow Dancer da oradaydı ve ganimeti paylaşıyorlardı.

Güzel, diye düşündü Destin. Eminim içlerinden biri ihtiyacım olan cevapları biliyordur.

"Size bir şey getireyim mi?" Lila söyledi. "Şarap, peynir, jambon?"

Destin başını salladı. "Hayır, teşekkür ederim."

Lila kaşlarını çatarak onu inceledi. "Ne zamandan beri eşarp takıyorsun?"

"kuzeyde soğuktur," dedi Destin ayarlayarak.

"Neredeyse yaz ortasındayız," dedi Lila. "O ne demek?"

"Ne neymiş?" Destin temkinli bir ifadeyle.

"Eşarabının altında," dedi Lila. Destin'in siyahlarına eklediği siyah atkıyı bir çırpıda kaptı. "Yaka mı takıyorsun? Bu yeni bir şey." Ona uzandı ve Destin bileğini kavradı. Sertçe.

"Onu rahat bırak," dedi. Bileğini bırakarak atkıyı kaptı ve uçlarını düğümlemek için uğraşarak yeniden taktı.

Bu sırada Gölge de ayağa kalkmış, burnunu içeri uzatmıştı. "Bir bakayım. Bizimkilerden biri mi?"

"Sanırım öyle," dedi Lila. "Sadece daha iyi bir-"

"Beni rahat bırakın!" Destin bağırdı, sesi neredeyse boş olan depoda yankılanıyor, vücudunun etrafında alevler parlıyordu.

Sanki bir bomba patlatmış gibi gözleri fal taşı gibi açılmış, bakakalmışlardı. Kendini kaybettiğinde de böyle oluyordu. Destin bir sandalyeye çöktü ve başını ellerinin arasına aldı. Gözyaşlarının parmaklarının arasından sızdığını fark edince utandı.

Sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca oda tamamen sessizdi. Sonra insanlar odanın içinde hareket ederken küçük hışırtılar duydu, sandalyeler yerde sürtünüyordu. Birisi -Lila?- burnunun dibine bir fincan soktu. Güçlü buharı içine çekti, aldı ve boşalttı, sonra da duvara fırlattı. Neyse ki metaldi ve sekerek bir köşeye düştü.

"Peki," dedi Lila, "bu yakayla mı ilgili?"

Destin dişlerini sıkarak, "bahsetmek istemiyorum," dedi.

"Evet, ," dedi Lila.

Destin öfkeli bir yanıt hazırlamak için başını kaldırdığında Lila ve Gölge'nin biraz kendini beğenmiş, biraz da sempatik bir şekilde ona gülümsediğini gördü. Bu nihayet onun öfke duvarını yıktı.

"Ne?" dedi, birinden diğerine bakarak.

"Bu tasmaları ben yaptım," dedi Gölge, "ve Kral Jarat'ın bilmediği özelliklere sahipler." Kemerindeki deri çantaya uzandı ve uzun saplı bir anahtar çıkardı. Flashcraft tasmaları açmak için kullanılan türden bir anahtar.

Gözleri anahtara sabitlenen Destin zorlukla yutkundu ve "Jarat tasmayı takmadığımı fark ederse doğruca Cellat Tepesi'ne giderim" dedi. Yine de buna değebilirdi.

"Sorun değil," dedi Gölge. "Al. Açık bırakabilirsin. Sana bu anahtarın nasıl çalıştığını göstereyim."

Sonunda Destin'in iç cebinde bir anahtar vardı ve tasma bin kat daha hafif hissettiriyordu. "Yani Kral Gerard'a sattığın tüm o tasmalar ... ?" Bir kaşını kaldırdı.

"Kuzeyde kimsenin köleleştirilmesi gerektiğine inanmıyoruz, büyücülerin bile."

"Ve köleleştirilmiş büyücüler, bir kez özgür bırakıldıklarında-

"Muhtemelen onları köleleştirilenlere sırt çevireceklerdir. Bu da utanç verici olur," dedi Shadow.

"Biliyorlar mı?" Destin söyledi.

"Bazıları biliyor."

Destin, bu da yetenekli güçler arasındaki yıpranmayı açıklıyor, diye düşündü.

"Ve inanın bana, kuzey ordularıyla çarpışmadan önce hepsi bunu öğrenecek."

"Teşekkür ," dedi Destin basitçe. "Size borcumu ödememin bir yolu varsa-"

Shadow göz kırparak, "Bunu unutmayacağız," dedi. "Bir şeyler düşüneceğimizden eminim."

Lila, "Borçluların şerefine," dedi ve kadehler tokuşturulup içildi.

Onlara borcumu ödemenin bir yolunu bulacağım, diye düşündü Destin, ama bunu hangi para birimiyle yapacağını zaman gösterecek. Şu anda başka bir işi vardı.

"Benim için bir soruya cevap verebileceğinizi umuyorum," dedi Destin. "Gri Kurt adını kullanan Fellsli bir subay - bir kadın - hakkında bana ne söyleyebilirsiniz?"

DeVilliers neredeyse birasını yudumlarken boğulacaktı, sonra da öksürük krizine girdi. Shadow'un yüzü boş bir maskeye dönüştü.

Destin deneyimli bir sorgulayıcıydı. Tepkileri ona bilmesi gerekenlerin bir kısmını anlattı.

DeVilliers elinden geldiğince rahat bir şekilde, "Tanıdık geliyor," dedi. "Neden sordunuz?"

"Çünkü dışarıdaki ordunun komutanı o," dedi Destin. "O ve Matelon."

"Ne?" Shadow dizlerinin üzerine çöktü. O ve DeVilliers birbirlerine baktılar.

"Matelon?" Lila söyledi. "Bizim Matelon mu?"

"Görünüşe göre o artık bizim Matelon'umuz değil. O artık bir kral."

"Bunu sana kim söyledi?" Lila söyledi.

Destin gözlerini devirerek, "Sana sürekli hatırlattığım gibi, ben bir casus şefiyim," dedi. "Onu tanıyor musun, evet mi hayır mı?"

"Evet," dedi Gölge.

"Peki bana onun hakkında ne söyleyebilirsin?"

"Size onun kazanacağını söyleyebilirim," dedi Shadow.

Destin rahat bir nefes alarak, "Güzel," dedi. Belki de Julianna ve Jemson'la birlikte hazırladığı umutsuz plana artık gerek kalmayacaktı. "Bir tanışma faslına ihtiyacım var."

GRI KURT

Destin önlerindeki tüneli aydınlatmak için parmaklarının ucunda ışık yarattı. Şimdiye kadar Arden'e kadar yürümüş olmaları gibi görünüyordu. "Kaybolmadığımıza emin misin?"

"Merak etme," dedi Gölge. "Çok uzak değil. Hadley, Meadowlark ve ben-"

"Meadowlark?"

"Prenses Alyssa," dedi Gölge. "Çocukken sürekli bu tünellerde oynardık. Bu tünel Alger Waterlow'un Kraliçe Hanalea ile buluşmalarında kullandığı tünel. Yatak odasından Gri Leydi'ye kadar uzanıyor."

Ve bu sefer Gri Kurt'a kadar uzanıyor, diye düşündü Destin. İçinde şişe olan kese kalbinin yanında duruyordu ve vücut ısıyla ısınıyordu.

Burada işim neredeyse bitti, diye düşündü.

Ve garip bir şekilde öyleydi. General ölmüştü. Annesi huzur içindeydi. Marina ve Madeleine Montaigne'lerin elinden kurtulmuştu. Kral Gerard ölmüştü ve Jarat'ın günleri sayılıydı. Şimdi son büyük düşmanın peşine düşme zamanıydı. Destin bu gece hayatta kalamayacağını biliyordu ama ölecekse Kızıl Şahin'e ihanet etmiş biri olarak ölecekti.

Tünel keskin bir dönüş yaparak yukarı doğru eğim kazandı ve sonunda doğal bir mağarayla birleşti.

"Onlara bizimle burada, tünelin sonunda buluşmalarını söyledim," dedi Gölge. "Hemen şurada."

Destin ilerideki meşale ışığını ve onları bekleyen insanların siluetlerini görebiliyordu.

Büyülü bir bariyerin arkasında küçük bir grup halinde duruyorlardı. Destin büyücülerini Gerard'ın kara kuş muhafızlarıyla birlikte görev yapmış olan Marc DeJardin olarak tanıdı. Hâlâ bir tasma takıyordu; şüphesiz Lila'nıninkilerden biriydi ve şimdi tılsım olarak kullanılıyordu. Arden'in yeni kralı Matelon, Ardenli muhafızların üniformasını giymiş ve üzerine yayılan bir ağaç işareti iliştirmişti. Ve son olarak, Remy'nin Gri Kurt olarak tanıttığı kadın, Kartacalı komutan. Sağlam bir yapısı vardı ama çölde savaşırken giydiği kıyafetlere bakarak hakkında başka bir şey söylemek zordu. Neredeyse Matelon kadar uzun boyluydu, başındaki örtü yüzünü sarmış, sadece kahverengi gözleri görünüyordu.

Shadow ve DeVilliers da ona bakıyordu ve Destin onların dikkatli ifadelerinden doğru tahmin ettiğini anlayabiliyordu.

"Karn," dedi Matelon başını sallayarak.

Destin eğilerek, "Majesteleri," dedi. "Bir Matelon için olağanüstü esnek ve çevik olmuşsun. Yine de sizi İmparatoriçe için savaşırken görmeyi hiç beklemiyordum."

"Ben imparatoriçe için savaşmıyorum," dedi Matelon. "Ben onun için savaşıyorum." Arkadaşına başıyla selam verdi.

Destin birinden diğerine baktı. "Ne tuhaf yatak arkadaşları," dedi ve bu söz sinirlerine dokunmuş gibiydi.

"Demek kötü şöhretli Teğmen Karn sensin," dedi komutan, Kuzeyli aksanıyla.

"Öyleyim." Destin tek dizinin üzerine çöktü. "Kraliçe Alyssa, sanırım?"

Herkes irkildi.

"Ayağa kalk," dedi kurt kraliçe, örülmüş saçlarını, bronz tenini ve geniş, güler yüzlü ağzını ortaya çıkarmak için örtüsünü geri iterek. "Seni şimdi öldürmek zorunda kalacağımın farkındasın değil mi?"

"Belki de olmaz," dedi Destin, "ne kadar yararlı olabileceğimi öğrendiğinizde."

"Sana neden güveneyim ki?" Alyssa söyledi.

"Çünkü ortak bir düşmanımız var."

"Kim? Jarat mı?" dedi kraliçe küçümseyen bir ifadeyle.

"Hayır. Celestine."

Onu inceledi, başı eğik, kaşları çatıktı. "O nasıl senin düşmanın oluyor? Yani, bilsinler ya da bilmesinler, Diyarlar'daki herkesin düşmanı olması dışında?"

"Uzun hikâye," dedi Destin, "ama son nefesimi verene kadar Celestine'le savaşmaya niyetliyim." Shadow ve DeVilliers'a doğru başını salladı. "Söylediklerimin bir kısmını doğrulayabilirler."

"Hmm," dedi Alyssa şüpheyle. "O zaman sanırım seni dinlemem gerekecek. Ama önce bir dakikaya ihtiyacım var." Dikkatini arkadaşlarına çevirerek onları kucakladı. "İkinizi tekrar gördüğüme çok sevindim," dedi sesi titreyerek. Bir anda sanki bir baraj yıkıldı. Herkesin yüzünden yaşlar akmaya başladı.

Destin ve Matelon, ordu buluşmasındaki eşler gibi etrafta dikiliyorlardı.

"Oturalım," dedi Alyssa sonunda, mağaranın zeminine serpiştirilmiş minderleri işaret ederek. Destin oturdu, Gerard Montaigne ile taş zeminde bir daire içinde oturmayı hayal etmeye çalıştı.

"Şimdi," dedi Destin'e, "seni işe almanın yararının riskinden daha fazla olduğuna beni ikna et. Ne öneriyorsun?"

"Sana bilgi armağan ediyorum," dedi. "Sana babanı kimin öldürdüğünü, kız kardeşine ve erkek kardeşine kimin ihanet ettiğini ve Southbridge'de sana kimin saldırdığını söyleyebilirim. Ayrıca anneni kimin zehirlediğini ve arkadaşın Finn'e kimin ihanet ettiğini de."

"Hepsi bu kadar mı?" DeVilliers mırıldandı.

Alyssa elleri dizlerinin üzerinde Destin'e doğru eğildi ve Destin kraliçenin yüzündeki kurdu gördü. Ensesindeki tüyler diken diken oldu ve diline metal tadı geldi.

"Eğer bu işlere bulaştıysanız, Teğmen, kendi mezarınızı kazıyorsunuz," dedi yumuşak bir sesle.

Destin hemen, "Ben bu tür şeylere karışmadım," dedi.

"Bu çok uygun," dedi Alyssa.

"Uygun ve doğru. Gerard ve Jarat bu işlerin yapılması için doğrudan kuzeydeki hainlerle birlikte çalıştılar. Gerçeği yakın zamana kadar öğrenmemiştim."

"Hangisi? Kısaca, lütfen."

"Harriman Vega ve teyzen Mellony başlıca oyunculardı."

Gözünü kırpmadı. "Vega'dan hep şüphelenmişimdir ama ..." Düşünmeye devam etti. "Julianna değil mi?"

Destin başını salladı.

"Peki bunu nasıl biliyorsun?"

"Ona sordum. İkna yöntemini kullandım, işkence değil" dedi.

Alyssa bunu düşündü. "Sana inansam bile Karn, yapılanlar geri alınamaz. Yani bu bilginin şu anda bana faydası sınırlı."

"O halde geçmiş bir kenara bırakalım ve geleceğe odaklanalım," dedi Destin. "Mellony Julianna'nın başına bir taç koymayı başardı ama o bunu istemiyor. Mellony yarın onu Jarat ile evlendirmeyi planlıyor. Julianna bunu da istemiyor."

"Yarın mı?"

"Evet. Julianna, Lila Byrne, Sözcü Jemson ve ben bunun olmasını engellemek için gerekli adımları attık, ancak yardımınıza ihtiyacımız var. Size Jarat'ı ve şehrinizi geri verebilirim. Daha da önemlisi, imparatoriçeyi Diyarlar'dan çıkarmanıza yardım edebilirim."

"Jemson!" diye bağırdı kraliçe. "Sana mı bulaştı?" Sesindeki küçümseme apaçık ortadaydı.

"Lyss," dedi DeVilliers. "Karn değer." Destin komutanın gözleriyle karşılaştı. Teşekkür ederim.

Kraliçe bunu sindirdi. Destin'e "et," dedi.

Destin ceketinin içine uzandı ve hem DeJardin hem de Matelon kollarını kavradı. Bu kadar yaklaştıklarını fark etmemişti.

"İşte," dedi. "İç cebimde. Küçük bir şişe. İstersen sen getir."

DeJardin uzandı ve Destin'in aylar önce Evan'ın kendisine verdiğinden beri sakladığı şişeyi çıkardı. Büyücü şişeye baktı, sallamaya başladı ve Alyssa'nın incelemesi için havaya kaldırdı.

Burnunu kırıştırdı. "Kana benziyor," dedi.

"Öyle. Ordunuz İmparatoriçe'ye kanla bağlı. Bu da ona hizmet ettiklerine inandıkları sürece sizin için savaşacakları anlamına geliyor. Eğer ihanete uğradığını anlarsa, katledilme riskiniz çok yüksek."

Alyssa ve Matelon birbirlerine baktılar.

"Bunu biliyoruz," dedi Alyssa. "Ama özgür ordumuz sadece beş yüz kişilik. Elimizdekilerle çalışmamız gerekiyor."

"Celestine bir kan büyücüsü," dedi Destin.

"Bu onun kanı mı?"

"Hayır," dedi Destin. "Bu Evan Strangward'ın."

"Korsan mı?" Kraliçe Alyssa başını eğdi.

"O da bir kan büyücüsüydü," dedi DeVilliers. "Mürettebatı kana bulanmıştı."

"Fırtınadoğan," dedi Destin. "İmparatoriçe onu yıllarca Çöl Kıyısı'nda bir aşağı bir yukarı avladı. Evan'ın yeni kan köleleri yaratmakla ilgili etik bir sorunu vardı ama Celestine'in kanını kendi kanıyla bağlayabileceğini keşfetti. Böylece 'fırtına doğumlu' dediği kişiler oldular."

"Yani mürettebatı - mor auralı olanlar - Celestine'in kanlıları... yeniden mi kullanılmış?" DeVilliers söyledi.

Destin başını salladı.

"Evan Strangward'ı oldukça iyi tanıyormuşsunuz gibi görünüyor," dedi Gri Kurt kraliçe, düşünceli bir ifadeyle ona bakarak.

"Evet," dedi Destin. "Tarvos'ta arkadaşlık." Çok fazla şey açıkladığından korkarak durakladı.

"Peki," dedi Matelon, "bir şişe Strangward'ın kanıyla ne yapıyorsun?" Yeni meshedilmiş kral şişeyi işaret etti.

"Ardenscourt'a geldiğinde bana verdi. İmparatoriçe sulak alanları işgal ederse bir şekilde kullanabileceğimi umuyordu."

"Celestine'in kanlısını Strangward'a bağlamamızı mı öneriyorsunuz?" Kraliçe Alyssa söyledi.

Destin başını salladı. "Hayır. Sana bağlı olmalarını öneriyorum." Kadının yüzünde hayır ifadesini görünce devam etti. "Senin kanının bir kısmını Ev ile Strangward'ınkiyle karıştırmayı öneriyorum. Sonra da bunu onların suyuna, birasına ya da her ne içiyorlarsa ona karıştıralım." Kraliçenin tiksiniş yüz ifadesini görünce aceleyle devam etti. "Tam olarak ne olacağını bilmiyorum ama Strangward'ın kanının bağı gevşeteceğini ve belki de seninle ittifak kuracaklarını ya da en azından imparatoriçeden kurtulacaklarını umuyorum. Gerçi artık o gittiğine göre bunun nasıl işe yarayacağını bilmiyorum." Bunu yüksek sesle söylemek Destin'in bu planın kulağa ne kadar olasılık dışı geldiğini fark etmesini sağladı.

"dakika," dedi Alyssa. "Bir şeyi gözden kaçırmış olmalıyım. Bu mü?"

DeVilliers boğazını temizledi. "Strangward seni İmparatoriçe'den kurtarmak için bizimle gelmişti," dedi, "ama gemim battığında o, Sasha ve Ash kayboldu."

Kraliçe Alyssa sanki darbe almış gibi irkildi. "Ne?"

DeVilliers, "Özür dilerim, Kaptan Majesteleri," dedi. botlarına baktı. "Görünüşe göre hep kötü haberler getiriyorum."

Alyssa hareketsiz oturuyordu, elleri dizlerinin üzerindeydi, yüzü kasvetliydi. Matelon ona doğru uzandı, elini geri çekti ve sonunda omzuna koydu.

Kraliçe boğazını temizledi. "Öldüklerinden emin misiniz? İmparatoriçe kardeşimi Tarvos'ta bulduğunu iddia etmişti. Kanıt olarak da tılsımını göstermişti." Yakasına uzanarak, belirgin bir şekilde oyulmuş bir yılan kolyesi çıkardı. "Ash bunu Deniz Kurdu'nda mı takıyordu?"

DeVilliers ona baktı, sonra başını salladı.

"Eğer Celestine ile birlikte batmış olsalardı
Deniz Kurdu mu?"

"Bilmiyorum, cesedi kıyıya vurmadıysa tabii. "

"Bu durumda onu nasıl teşhis etmiş olabilirler?" Alyssa
söyledi. "Sanırım Gri Kurt kıyafeti giymiyordunuz."

DeVilliers, "Hayır, hanımefendi," dedi.

Kraliçe sanki düşünüyormuş gibi alt dudağını ısırıldı.
"Celestine, Ash'in beni aramak için Tarvos'a geldiğini ve bir
anlaşma yapmak istediğini iddia etti."

"Gitmeden önce onu görmedin mi?" Gölge dedi ki.

Alyssa başını salladı. "Onu Celesgarde'a geri götürmesi için
birini gönderdiğini söyledi. Bana bunu söyledikten hemen
sonra yelken açtık."

Destin'in içinde umut kabardı, . Kuzeyli prens hayatta kalıp
kıyıya ulaştıysa, Evan'ın da kurtulmuş olması mümkün
müydü?

"Celestine başka birinden bahsetti mi?" dedi hevesini
gizlemeye çalışarak.

"Hayır. Sadece Ash." Kaşlarını çatı. "Yine de garip.
Rüyalarımda sürekli Sasha'yı görüyorum, bana hayatta
olduğunu söylüyor, benim için geldiğini söylüyor." Omuz silkti.
"Bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum."

DeVilliers, "Sasha artık sizin bağlı kaptanınız Majesteleri,"
dedi. "Siz orada olamadığınız için bağlama töreninde yerinizi
ben aldım. Jemson'ın elinde Hat'ın kanı vardı."

"Yani Sasha'nın bana bağlı olduğunu mu söylüyorsun? Ve
bu rüyaları açıklayabilir mi?"

Sanki bu önemli bir ipucuymuş gibi hepsi birbirine
bakıyordu.

Ama DeVilliers'in söylediği başka bir şey dikkatini çekti.

"Tüm bu 'bağlayıcı tören' de neyin nesi?" Destin söyledi. Kimse onunla göz göze gelmedi. Belli ki bu paylaşmak istemedikleri bir sırdı.

"Bak," dedi Destin, "bu noktada ya birlikte yaşayacağız ya da birlikte öleceğiz. Bana güvenebilirsin. Sana ihanet etmeyeceğime annemin mezarı üzerine yemin ederim."

Kraliçenin kahverengi gözleri buluştu. "Yeterince makul, Karn, ama burada işimiz bitmeden önce buna ikna olmazsak, sen ölü bir adamsın."

Destin zaten bildiği şeyi başıyla onayladı.

Kraliçe uzun bir süre onun bakışlarını tuttuktan sonra, "Soy'un kanı Kraliçe'nin Muhafızları'nın kaptanını bağlamak için kullanılır, böylece ne olursa olsun Soy'un çıkarları doğrultusunda hareket etmek zorunda kalır," dedi Alyssa.

"Nasıl bağlanıyorlar? Kanla ne yapıyorsunuz?"

"Kaptan bunu Dyrnnewater'dan gelen suyla karıştırarak içiyor." Burnunu kırıştırdı. "Yani, sanırım, kendimi hiçbir zaman bir büyücü olarak görmemiş olsam da, bu şekilde, sanırım öyleyim."

"Bu bağlanma zekâyı, karar verme yetisini ya da bunlardan herhangi birini azaltıyor mu?" Destin sordu.

"Hayır!" dedi kraliçe dehşete düşmüş bir halde. "Bunu asla yapmam. Küçültülmüş bir kaptan da istemem."

"İşte Celestine'le aranızdaki fark bu," dedi Destin, içinde bir umut kıvılcımı hissederek. "Strangward'ın kanını bu işin dışında bırak. Kana bulanmışları bağlamak için Soy'unun kanını kullan. İşe yaramazsa, zarar gelmez."

"Hayır," dedi Alyssa kesin bir ifadeyle. "Bundan hoşlanmıyorum."

Destin, insanların gün boyu kan dökebilmelerine rağmen iş kan içmeye gelince çizgiyi çekmeleri ne kadar komik, diye düşündü. Ben de dahil.

"Onları şimdi kullanıyorsun, değil mi?" Destin ısrar etti. "Kendi özgür iradeleriyle mi buradalar?"

"Hayır," diye itiraf etti.

"Ve onları kandırıyorsunuz, çünkü aslında öyle olmadıkları halde imparatoriçe için savaştıklarını sanıyorlar."

"Öyleyim," dedi kaşlarını çatarak, sanki bu tartışmayı kaybedeceğini biliyormuş gibi.

"Kana susamışların çoğu Diyarlardan," diye ısrar etti Destin. "Sizin komutanız altında olmaları daha iyi olmaz mıydı? Sence kime hizmet etmeyi tercih ederler?" Tekrar durakladı. Kadın hiçbir şey söylemedi ve kaşlarını çatmaya devam etti. "Yani bana bu savaşın sonucunu, özgür askerlerinizin ve Fells vatandaşlarının hayatlarını sırf alingan olduğunuz için riske atmaya hazır olduğunuzu mu söylüyorsunuz?" Kraliçenin bununla boğuşmasını izledi ve "Prensipleri olan bir hükümdar mı?" diye düşündü. Ne kadar uygunsuz.

"Majesteleri," dedi Matelon, "belki biz-"

"Celestine onları umursamıyor," dedi kraliçe perişan bir halde. "Onları hayatları değersizmiş gibi harcıyor. O ... o bu aşağılık turnuvaları eğlence için düzenliyor. "

Bir insan kendi kendine bir şeylerden bahsediyorsa, Destin sessiz kalması gerektiğini biliyordu. O da öyle yaptı.

"Pekâlâ," dedi Kraliçe Alyssa alnını yorgun bir şekilde ovuşturarak. "Deneyeceğiz."

"Bu gece yapabilir misin?" Destin şansını zorlayarak, "Bu gece yapabilir misin?" dedi. "Yarın yoğun bir gün olacak."

ÖLÜ DÜĞÜNÜ

Lila Byrne kendini bir ay içinde Julianna'nın ikinci düğününe katılırken buldu. İlk düğünden daha büyük olmasına rağmen, Lila, Shadow ve DeVilliers tekrar gelen birkaç konuk arasındaydı. İlk düğüne katılanların çoğu ölmüştü ya da ölen damadın akrabalarıydı. Jarat'ın akrabalarının çoğu da ölmüştü, birçoğu babası tarafından öldürülmüştü. Annesi ve kız kardeşi doğudaki Avcı Kampı'nda saklanıyordu ama umarım bunu bilmiyordu.

Düğün davetlilerinin şehre sığınanlar arasından seçilmesi gerektiğinden, davetli listesi bir kraliyet düğünü için beklenenden daha az lüks bir listeydi. Kraliçe naibi geline eşlik etmeleri için birkaç kuzen bulmuş. Jarat, genç ve iğrenç kölelerinden bazılarını askere aldı.

Yakalı büyücüler mabette sıralanmıştı - Ardenine ordusuyla birlikte gelenlerle birlikte şehirde kalan büyücülerin neredeyse tamamı.

Lila galeride Destin'i gördü, etrafta dolaşüyor, izliyor ve bekliyordu.

DeVilliers sakin, Shadow ise kasvetliydi; üzerinde kavak ağaçları ve fellscats'ten oluşan ince bir desenle işlenmiş bir palto giymişti. Nişanlısı için kavaklar, annesi için çöl kedileri.

"Cenaze ceketini gerçekten giymen gerekiyor mu?" Lila mırıldandı.

"Bu düzlüktekiler bunun ne tür bir palto olduğu hakkında hiçbir fikre sahip değil," dedi Gölge. "Ama Baykuş bilecektir."

Görünüşe göre Baykuş, Julianna'nın yayla adlıymış.

Damat, Peder Fosnaught ile birlikte Katedral Tapınağı'nın önünde bekliyordu. Lila, Malthus'un şişme Kilisesi'nin şişme prensinin bu karmaşaya başkanlık etmesinin uygun düşündü. Gelinin annesi kilisenin önündeki yerini aldı, şampanya rengi sateniyle göz kamaştırıyordu.

Bir yaylı çalgılar dörtlüsü, Yedi Diyar'ın dört bir yanından müzikler çaldı. Kuzeyde gök gürlüyordu, mevsimin bu erken saatinde alışılmadık bir şeydi. Hava kesifti, belaya işaret ediyordu. Rüzgâr hızlandı ve mumlar gıcırdadı, ışık duvarlarda titriyor, gölgeler kurtlar gibi dolaşıyordu- Kes şunu! Lila düşündü.

Trompetler bir tantana çaldı ve gelin, başında üvez ve üvezden oluşan bir çember, kızlık öpücüğü, zambak, kan üzümü ve üvezden oluşan bir çağlayan taşıyarak nefin önünde belirdi. Bir gelin için tuhaf seçimler. Kanlı bir kurban için uygun.

Koridorda yürürken, gök gürültüsü tekrar patladı ve rüzgâr yükseldi, Julianna'nın etrafında dönerek taşıdığı çiçeklerin yapraklarını kopardı, saçlarını bağlarından kurtardı.

Kalabalıktan bir mırıltı yükseldi. Hanalea nefes aldı. Dörtlü daha yüksek sesle çaldı.

Jarat sabırsızca karatavuklara işaret etti, onlar da panjurları kapatıp kilitlemek için çabaladılar ama panjurlar serbest kaldı ve uçup gitti.

Şimdi ulumalar başlamıştı. Ses hem tapınağın içinden hem de dışından, Lila'nın kafasının içinden ve dışından geliyor gibiydi. Lila omuzlarını kamburlaştırarak sese karşı ürperdi.

Gölge bir kolunu ona doladı. "İyi misin?" diye fısıldadı.

"Durdur şunu," diye inledi Lila.

"Hanalea konuştuğunda onu dinlemeliyiz," dedi saçlarını okşayarak.

Yüzünü Shadow'un omzuna gömmek istedi ama gözlerini Julianna'dan alamıyordu.

Gelin yavaşça, bilinçli bir şekilde, çenesi yukarıda ilerledi. Artık rüzgârın, gök gürültüsünün ve uğultunun gürültüsü kulakları sağır ediyordu. Julianna neredeyse mihraba ulaşmıştı ki sendeledi ve kalabalığın nefesi kesildi. Dizlerinin üzerine çöktü.

"Julianna?" Mellony gürültüyü bastırmak için neredeyse bağırarak konuştu. "Ne oldu?"

Gelin hâlâ dizlerinin üzerinde, avuç içleri yukarı bakacak şekilde kollarını kaldırdı, yüzü meşale ışığıyla yıkanıyordu. "Savaşçı Hanalea için!" diye bağırdı. Yüzüstü yere yığıldı ve hareketsiz kaldı, buketinden geriye kalanlar taş zemine saçıldı.

Bununla birlikte fırtına dindi.

"Ne oluyor lan?" Jarat ani sessizliğin içinde konuştu.

Ayağı takılmasın diye eteklerini elleriyle kavrayan Mellony, koridora geri döndü ve kızının yanına diz çöktü, yanaklarını tokatladı, nabzına bakmak için gevşek bileğini tuttu. Topuklarının üzerine oturarak, "O öldü!" diye feryat etti.

"Hayır," dedi Jarat, sunaktan inip kadınlara doğru adım atarak. "Aşırı öfkeli, histerik kadınlardan bıktım artık." Julianna'yı kolundan tutarak ayağa kaldırmaya çalıştı ama Julianna ölü bir ağırlıktı. Mellony üzerine atladı ama iki kara kuş kollarından tutup onu geri çekti.

Cemaat şaşkın bir sessizlik içinde izledi. Sonra, yukarıdaki galeriden biri yüksek ve net bir sesle şarkı söylemeye başladı.

Biz kuzeyin çocuklarıyız,
ağaçların arasında doğduk.
Tasmayı almayacağız.

Ve biz diz çökmeyeceğiz.

Lila yukarı baktı. Yukarıda, galeride, elinde kılıcı, uzun saç örgüsü omzuna dökülen, uzun boylu, asık suratlı bir kadın duruyordu.

Spattercloth. Fells'in İskoç ordusunun üniforması.

Hal Matelon onun yanında duruyordu, üzerinde Arden'in buff'ı vardı. Bu da ne?

Dörtlü melodiye yakaladı. Etraflarındaki insanlar da şarkıya katıldı. Gölgelemlerden sıyrılıp öne çıkan askerlerin sayısı giderek artıyor, tüm galeriyi kaplıyor, uzun yaylarını düğün davetlilerine doğrultuyorlardı. Dışarıda artık bir meydan savaşının sesleri duyuluyordu. Odadaki büyücülerden bazıları savaşa katılmak için kapılardan dışarı süzöldü.

Sizinle kışın karda, yazın çamurda
savaşacağız,
Ve Hanalea'nın yamaçları
Kanınızla sulanacak.

Karatavuklar merdivenlere doğru üşüştü. Tepede yay sesleri duyuldu ve karatavuklar oldukları yere yığıldı. Her taraftaki kapılardan daha fazla sıçramalı kumaştan asker içeri girerek kimsenin dışarı çıkmasını engelledi. Jarat'ın askerleri tören kılıçlarını çektiler, ancak yukarıdan gelen oklar ve yerdeki kılıçlılar tarafından kesildiler.

Julianna'nın refakatçileri kalabalıkla birlikte şarkı söylüyordu.

Biz kuzeyin çocuklarıyız ve
yalnız savaşmayız.
Annelerimiz yanımızda savaşır
Dağ evini korumak için. Dağ

kampından yayla vadisine

Savaş ığlığımızı duyacaksın:
Fethetmeye geldiğini . Bunun yerine,
ölmeye hazırlanın.

Mellony kendini kızının bedeninin üzerine atmış, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

"Büyücüler! Bana! Kralınızı koruyun!" Jarat bağırdı, askerlerin her taraftan yaklaştığını görüyordu.

Geri kalan büyücüler kollarını kavuşturmuş, yüzleri taş kesilmiş bir halde çevre boyunca duruyordu.

"Karn!" Jarat bağırdı, etrafına bakınıp casus ustasını/büyücüsünü aradı. "Neredesin? İtaat etmelerini sağla." Karn hiçbir yerde görünmüyordu.

Dışarıdaki kavga sesleri azalmıştı. Tüm salon sessizliğe bürünmüş, herkes bundan sonra ne olacağını görmek için bekliyordu.

Jarat galeriye baktı. Bir yerlerde, özenle süslenmiş tacını kaybetmişti. Birdenbire yapayalnız kalmıştı.

"Sen de kimsin be?" dedi şarkıcıya.

"Ben Alyssa ana'Raisa, Gri Kurt kraliçesiyim," dedi. "Sen de kimsin ve benim salonumda ne işin var?"

"Ben Jarat Montaigne, Yedi Diyar'ın imparatoruyum."

Alyssa çok dikkatli bir şekilde koridorun bir tarafından diğer tarafına baktı. "Sanırım yanılıyorsunuz," dedi. "Sanırım sen benim tutsağımsın."

Mellony bu konuşmayı duyunca başını kaldırdı. Ayağa kalkarak Jarat'tan uzaklaştı. "Alyssa! Yaratıcı'ya şükürler olsun." Titreyen eliyle Jarat'ı işaret etti. "Julianna'yı öldürdü."

Tam o sırada salonun kapıları büyük bir gürültüyle açıldı ve Destin Karn içeri girdi. Geldi ve Jarat'ın yanında durdu. "Çatışma sona erdi," dedi. "Düşmanı yakınlardan sürdük."

Jarat ayağa kalktı. "Teşekkür ederim General. Şimdi." Başını kaldırıp Alyssa'ya baktı. "Çok büyük bir hata yaptınız. Bu

Özellikle genç kadınlar söz konusu olduğunda merhametli olmak benim geleneğimdir, ama bunu affetmem mümkün değil. Düğünümü mahvettin ve gelinimi öldürdün."

Lila, insanların tanıklarla dolu bir odada olanlar hakkında nasıl yalan söyleyebildiklerine hayret etmek için bir an durdu.

Sonra Jarat Alyssa'yı işaret etti ve Karn'a "Öldür onu" dedi.

Karn kafası karışmış gibi Jarat'a bakmakla yetindi. "Ah. Sana söylemedim mi? Taraf değiştirdim. Kurt kraliçe günü kazandı. Sen değil." Karn hiç düşünmeden kralın boynuna bir kelepçe geçirdi ve sıkıca bağladı.

Jarat'ın gözleri büyüdü, tekmeledi ve çırpındı, umutsuzca boynunu tırmaladı, sonra düğün ceketini pençeleyerek iç cebine ulaşmaya çalıştı.

Sonunda Karn imparatoru zorla yere yatırarak onu kısırdı. Jarat topuklarını yere vurarak debeleniyor, çıkardığı ses mumlarla aydınlatılmış mabette yankılanıyordu. Yavaş yavaş hareketleri düzensizleşti ve sonunda durana kadar yavaşladı. Karn emin olmak için birkaç dakika daha bekledikten sonra topuklarının üzerine oturdu.

Destin Karn bu, diye düşündü Lila. Yarım kalmış işleri tamamlamaya her zaman isteklidir.

Mellony dehşete düşmüş bir halde bakakaldı. Sonra ellerini yalvarırcasına kaldırarak Alyssa'ya baktı.

"Mellony Teyze," dedi Alyssa, "beni çok büyük hayal kırıklığına uğrattın."

"Neden sen?"

Alyssa cevap vermedi, sadece ona bakmaya devam etti.

"Ben- Lütfen anlayın," dedi Mellony sonunda. "Ne düşündüğünüzü biliyorum ama gerçekten başka seçeneğimiz yoktu. General Dunedain ordusunu doğuya götürdü ve bizi savunmasız bıraktı. Arden şehri ele geçirdikten sonra, hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapmak zorunda kaldık. Jarat bir kraliçeyle evlenmeye kararlıydı ve bu yüzden ..." Sözünü yarıda kesti. "Ve şimdi hayal edilebilecek en büyük bedeli ödedim. Ben kızımı kaybettim. Ve sen de seni seven kuzenini kaybettin."

Lila bunun, anne babasını öldürüp sonra da yetim olduğu için merhamet dileyen bir çocuğa benzediğini düşündü. Ama tam tersi.

"Hayır," dedi Alyssa, sesi biraz titreyerek. "Bu senin için işe yaramıyor, artık değil. Muhtemelen her şeyi bilmiyorum ama Vega hakkında, Finn hakkında, babam, kız kardeşim ve annem hakkında yeterince şey biliyorum. Seni sevdiler ve sana güvendiler. Ben de seni sevdim ve sana güvendim. Ve sen hepimize ihanet ettin."

Mellony etrafına, askerlerle dolu odaya ve henüz kaçmamış olan düğün konuklarına baktı. "İncinmiş ve üzgünsün," dedi. "Bunu anlıyorum. Belki de bunu özel olarak konuşmalıyız. Söylenenler geri alınamaz ve şimdi birbirimize her zamankinden daha fazla ihtiyacımız olacak."

"Hiçbir şeyi geri almaya niyetim yok," dedi Alyssa. "Ve herkesin senin kendi adına söyleyeceklerini duymasını istiyorum. Annemin yaptığı en büyük hata, sen onun tahtını ilk kez ele geçirmeye çalıştıktan sonra seni geri almak oldu."

İlk seferinde mi? Lila düşündü. Ne zamandı o?

Bir an için Mellony yalvarmaya devam edecek gibi göründü. Ama belki de "kraliçe naibi" bunun bir işe yaramayacağını anladı, çünkü taktik değiştirdi. Sertleşti, çenesini kaldırdı ve şöyle dedi: "Yaptığım şeyi krallığın iyiliği için yaptım. Julianna senden çok daha iyi bir kraliçe olurdu. Çok zarif, çok güzel, çok iyi konuşan ve çok zekiydi. Herkes Julianna'yı severdi. Sen her zaman iri yarı ve beceriksizdin, sosyal ortamlarda nasıl davranacağını asla bilemezdin, her zaman herkesle kavga ederdin. Zavallı annenin dikkatini dağıtırdın."

Lyss, "İnsanları rahatsız ediyorum," dedi. "Yanlış bir şey gördüğümde bunu dile getiriyorum. Zor sorular soruyorum. Ve insanlarla kavga ederim - çünkü bazı şeyler savaşmaya değer." Elini kılıcının kabzasına koydu. "Bu benim tercih ettiğim silah. İnsanları sırtlarından bıçaklamam ya da şaraplarına zehir koymam."

"Eğer benim böyle şeyler yaptığımı ima ediyorsanız, bu utanç verici bir yalan," dedi Mellony. "Zavallı Raisa'nın bugünü görece kadar yaşamamış olması iyi bir şey. Bana nasıl davrandığınızı duysa çok utanırdı."

"Aslında annem hayatta ve iyi durumda," dedi Alyssa. "Yakında bir gün onunla oturacağız ve ona her şeyi anlatabilirsin."

Mellony'nin ilk kez söyleyecek bir şeyi yoktu. Yumrukları sıkılı, yüzünde şaşkınlık ve dehşet ifadeleriyle öylece durdu.

"Annem ve ben, sen ve Julianna birlikte çok şey başarabilirdik," dedi Alyssa yumuşak bir sesle. "Bazen kan ve tarih bağı yeterli olmuyor gibi görünüyor."

Askerlerine başıyla işaret etti ve onlar da Mellony'yi uzaklaştırdılar.

Şimdiye kadar mabet İskoçyalılar, mavikuşaklar ve kraliçenin yakın çevresi dışında boştu. Julianna yaylı çalgılar dörtlüsünün boşalttığı yan şapele taşınmıştı. Shadow ve DeVilliers onunla birlikteydi. Lila da oturdu.

Julianna gelinliğinin içinde uyuyan bir prensese benziyordu, solgun ve güzeldi, alnında yere çarptığı yerde mor bir çürük oluşmuştu.

Lila daha yakından bakmak için eğildi. "Ona verdiği şey neydi?"

"Kan üzümü," dedi Gölge. "Bu bir sinir zehri. Küçük bir dozda alındığında, nefes almayı ve kalp atışını engeller ve böylece ölümü taklit eder. Klan çocukları bazen bunlara yakalanır. Bu yüzden ölüleri yakmadan önce üç gün boyunca başında nöbet tutarız."

Yedi Diyar'daki herkesin yararlanabileceği kişisel bir zehir zulası olmalı, diye düşündü Lila.

"O nasıl?" Kraliçe Alyssa kapı aralığından seslendi. "O geliyor , sanırım ," Gölge dedi. O ayağa kalktı, Boşalttığı yeri işaret ederek. "Otur," dedi.

Julianna başını iki yana çevirerek inledi. Elini kaldırıp başındaki şişliği parmakladı ve acıyla irkildi.

Gölge eğildi ve fısıldadı, "Uyanma zamanı. Her şey bitti."

"Tüm baş ağrılarının anası bende," dedi Julianna. Gözlerini kırarak açtı. "Ben evli miyim?"

"Hayır," dedi Alyssa.

Şimdi Julianna'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Lyss! Yaratıcı'ya şükürler olsun. Bu doğru-ölü değilsin."

"Sen de ölmedin," dedi kraliçe onun saçlarını okşayarak. "Ama Jarat öldü."

Julianna oturmak için mücadele etti, sonra vazgeçti. "Peki ya annem?"

"Hâlâ yaşıyor," dedi Alyssa. Bir süre durakladıktan sonra ekledi: "Kilit altında. Onun hakkında ne yapacağıma henüz karar vermedim."

"Hiçbir zaman kraliçe olmak istemedim," diye fısıldadı Julianna. "Yaptığım işi seviyordum -diplomasi, bilgi toplama ve analiz etme, sorunları çözme. Bana inanmıyorsan seni suçlamıyorum ama-"

"Sana inanıyorum," dedi Alyssa. "Seni yanlış değerlendirmişim. Ne kadar zeki ve yetenekli olduğunu kıskandım ve annenin hırsını kendi hırsınla karıştırdım."

Ama Julianna sanki onu ikna etmeye kararlıymış gibi devam etti. "Ben yeterince vahşi değilim," dedi. "Ben senin gibi bir kurt değilim."

"Sert olmak yeterli değil," dedi Alyssa.

"Bu hiç adil değil," dedi Julianna, gözyaşları yüzünden aşağı akarken. "Çok ama çok üzgünüm. Karn, ebeveynlerimizin canavar olmasının bizim suçumuz olmadığını söyledi ama ben yine de kendimi sorumlu hissediyorum. Eğer hayatımı Han Amca'nınkine ya da Hanalea'nınkine ya da-"

"Onları geri almayı çok isterdim," dedi Alyssa kuzeninin ellerini tutarak. "Ama bu takası yapmak istemiyorum. Sana ihtiyacım olacak."

VALE'DE AVLANMAK

Ash'in de tahmin ettiği gibi, İskoçyalıların yeni kanatlı müttefiklerine tepkisi, ejderhalar imparatoriçenin ordularına karşı savaşta güçlü ortaklar haline geldikçe korku ve şüpheden coşkulu bir heyecana dönüştü. Kanlıların avantajı sayıları, güçleri ve dayanıklılıklarıydı. Askerler yerde bulunduğu sürece Celestine hem düşmanı alt edebilir hem de ordularını yenileyebilirdi. Fakat ejderhalar çatışmanın üzerinde savaşıyor ve bir hamlede tüm sütunları yok ediyordu. İmparatoriçe'nin askerlerinin geçide yönlendirilmiş olması bu işi daha da kolaylaştırdı. Yakıp yıkmak kana bulanmışları öldürmenin birkaç etkili yolundan biri olduğundan, bu durum savaşın gidişatını değiştirdi.

Yavaş yavaş, ejderhalar ve insan ortakları imparatoriçenin ordusunu Kale Kayalıkları'nı ve Alyssa Tepesi'ni geçerek, geride binlerce ölü bırakarak geri çekilmeye zorladı. Ash bu durumdan pek hoşnut değıldi, çünkü kana bulanmışların çoğu kuzeyli askerler olarak yola çıkmıştı.

Vadi'den gelen haberler o kadar iyi değıldi. Gözcüler Jarat'ın ordusunun Delphi üzerinden kuzeye ilerlediğini ve Fellsmarch'ı ele geçirdiğini bildiriyordu. Sasha, Lyss'in hâlâ hayatta olduğunu ve batıda bir yerde olduğunu iddia ettiğinden, Ash onun Jarat'ın ilerleme yolunda olabileceğinden endişeleniyordu.

Ash ve Sasha, onu bulmak için Vadi'ye uçma izni istemek üzere kraliçe ve askeri komutanlarıyla buluştu.

General Dunedain bir kaşını kaldırdı. "'Biz' kim?" "Keçi ve ben, Sasha ve Avcı," dedi Ash. Ne zaman Dunedain kaşlarını çattı, aceleyle devam etti. "Geriye Cas ve Pricker kalıyor. Jenna kalıp seninle savaşacağını söyledi."

"Alyssa'nın orada olduğundan emin misin?" Kraliçe Raisa söyledi.

"Sanırım Vadi'de bir yerlerde," dedi Sasha. "Emin olamıyorum. Bu işte yeniyim. Bak, eğer kaçıp Diyarlar'a geri döndüyse, muhtemelen Tebeşir Kayalıkları'nın etrafından dolanır ve sınır bölgelerinden eve dönmeye çalışır. Nerede olduğumuz hakkında hiçbir fikri olmazdı."

"Alyssa'nın dönüşüp dönüşmediğini söyleyebilir misin?" Kraliçe Raisa sordu. "İmparatoriçe için savaşıyor olması mümkün mü?"

"Lyss'in hâlâ Lyss olduğuna ikna oldum," dedi Sasha kesin bir ifadeyle. "O dönüştürülmedi. Bu yüzden imparatoriçe için nasıl savaşabileceğini anlamıyorum."

"Çocuklarım birbirlerini tehlikeye atmaya devam ediyor," dedi Kraliçe Raisa, teslim olmuş bir havayla. Ash'i kucakladı. "Dikkatli ol."

Ve böylece, güzel bir ilkbahar sonu gününde Ash, Keçi, Sasha ve Avcı, Ateş Deliği Nehri'ni takip ederek Vadi'nin doğu sınırını belirleyen dağların saçaklarının üzerinden uçtular. Sıcak kaynakların beslediği akarsuların soğuk nehirle buluştuğu yerde buhar bulutları belirliyordu. Arazideki büyük engeller haritadaki kırıksıklıklar gibi görünüyordu. Memleketini daha önce hiç bu açıdan görmemişti.

Ejderhalar, Carthis'ten çok farklı olan yemyeşil manzara karşısında büyülenmişlerdi.

Yeşil, dedi keçi. Ve sonra, iyi avlar?

"Evet," dedi Ash. "İyi avlar."

Sasha'nın yönlendirmesiyle kuzeye döndüler ve Kraliçelerin Yolu'nu takip ederek Gri Leydi'ye doğru ilerlediler.

"Başkente yakın bir yerde olmalı," dedi.

Başkentte başka kim var? Ash düşündü. Tahtta oturan biri varsa kim? Jarat Montaigne mi? Bu fikir midesini bulandırdı.

Fellsmarch şehrine yaklaştıklarında, şehri çevreleyen bir asker okyanusu gibi görünen şeyi görebiliyorlardı. Eğer bu Jarat'ın ordusuysa, Arden'in genç kralı tüm imparatorluğu yanında getirmiş gibi görünüyordu. Şehri ele geçirmeyi bu şekilde mi başarmıştı? Lyss surların içinde sıkışıp kalmış mıydı?

Bloodsworn, Keçi dedi ki. Öncekiyle aynı.

"Bloodsworn?" Ash'in kalbi sıkıştı. Celestine Diyarlar'daki herkes ölene kadar asker göndermeye devam mı edecekti?

Üzülme. Öldürmek için daha fazla.

"Bir gün öldürmeyi bırakmak istiyorum," dedi Ash. Daireler çizip irtifa kaybettikçe, askerlerin çoğunun tanıdık çöl savaşçısı kıyafetleri giydiğini görebiliyordu. Ama eskisi gibi değillerdi.

Auralarıydı. Ne kan yiyenlerin giydiği morumsu renkteydiler ne de Strangward'ın fırtına doğumlularınıninki gibi kırmızı. O kadar siliktiler ki parlak güneş ışığında neredeyse hiç görünmüyorlardı.

"Lyss şehirde değil," diye seslendi Sasha. "Şehrin kuzeyinde bir yerde. Gray Lady'de."

"Kana bulanmış" askerler Gri Leydi'nin yan taraflarına doğru kayıyordu. Çöl savaşçılarının arasında devetüyü lekeleri vardı -birkaç yüz Ardenli taşralı.

Ash'in kalbi sıkıştı. Jarat ve imparatoriçe kraliçeye karşı birlik mi olmuştu? Lyss yukarıda bir yerde mi saklanıyordu?

Avcı daha alçaktan gitmeyi önerdi. Belki kokusunu alırlar.

Ejderha gözleri yerdeki ayrıntıları seçene kadar yavaş spiraller çizerek alçaldılar.

"Tam altımızda olmalı gibi görünüyor," dedi Sasha. "Onu görüyor musun?"

Bir avuç insan dağın yamacındaki mağaraya benzeyen bir yarıktan çıkmıştı. Askerlerin kampına doğru yamaç aşağı ilerlemeye başladılar.

Ash gözlerini kıstı ama kız kardeşine benzeyen birini göremedi.

Grup, toplanan askerleri gören bir çıkıntıya yürüdü.

Memurlar olabilir, dedi Goat. İyi bir hedef mi? Ejderhalar savaş taktiklerini ve terminolojisini büyük bir istekle benimsemişlerdi.

"Belki," dedi Ash. "Daha aşağıya inebilir miyiz?"

Subaylardan biri toplanan askerlerle konuşmaya başladı, sesi vadinin üzerinde çınliyordu. Ash kelimeleri çıkaramadı. Ama Keçi anlayabildi ve Ash'e iletti.

"Kararınızı vermek için yarına kadar vaktiniz var. Bazılarınız Fells'ten, bazılarınız aşağı diyarlardan ve bazılarınız da Carthis'ten. Hepiniz kalabilir, bana bağlılık yemini edebilir ve imparatoriçeye karşı savaşa katılabilirsiniz. Ama eğer güneyden geliyorsanız, sizi uyarmalıyım ki bizim kışlarımız sizinkilerden çok daha soğuk geçer."

Askerlerin arasından kahkahalar yükseldi. Kanlı kahkahalar mı?

"Saha komutanlarınızla görüşün ve kalıp kalmayacağınızı ya da eve dönüp dönmeyeceğinizi bildirin. Giderseniz, kişisel teçhizatınızı yanınıza alın. Eve dönüş yolculuğunda ihtiyacınız olacak."

Ardenine renklerine bürünmüş bir subay yanına geldi ve askerlerine seslendi. "Tugaylarımın kalmasını bekliyorum. Şehirde düzeni sağladıktan ve burada neye ihtiyacımız olduğunu belirledikten sonra doğuya, kıyıdaki savaşa doğru konuşlanacağız."

İki memur birbirlerine baktıktan sonra hep bir ağızdan "Dağılabilirsiniz" dediler.

Avcı bir anda, "Lyssa Wolf!" dedi. Kanatlarını katladı ve Sasha'nın can havliyle tutunmaya çalıştığı çıkıntıya doğru alçaldı. Keçi de hemen peşinden daldı. Yerdeki insanlar onları fark edince bir uyarı çığlığı atıp dağıldılar ve korunacak bir yer aradılar ama çıplak çıkıntıda bulabilecekleri hiçbir şey yoktu.

Ejderhalar çıkıntı ile mağara arasına indi, böylece insanlar kapana kısıldı. İkisi büyücüydü,

Diğerlerinin önünde durup ejderhalara yaylım ateşi açtılar ama zırhlı postlarına hiçbir etkisi olmadı. Ash ve Sasha yere kayarak onların arkasına saklandı.

Cılız büyücü alevi, dedi Keçi.

Ejderhaların onlara bir gösteri yapmasından korkan Ash hemen, "Sakin karşılık vermeyin," dedi.

Aptalca değil. Lyss'i bul, sonra misilleme yap.

Avcı başını sinmiş insanlara doğru uzattı. Buffalı subay kendini ilk konuşan subayın üstüne atmıştı. Kadın onun altından kurtulmaya çalışıyor gibi görünüyordu.

Lyssa Wolf!

"Avcı!" diye bağırdı. Ve "Matelon, bırak beni!" diye bağırdı müstakbel koruyucusuna. Sonunda kendini kurtardı ve Avcı'ya doğru koştu, ejderhanın yanına bastırarak onu kucaklamak için elinden geleni yaptı. "Hayır, hayır, hayır," dedi Avcı onlara doğru ilerleyen askere tehditkâr bir şekilde bakarken. "Bana yardım etmeye çalışıyordu, canımı yakmaya değil."

Ash küçük kız kardeşine ilk kez yakından baktı.

Her şeyden önce, artık küçük değildi. Neredeyse Ash kadar uzun boyluydu ve kasları ile kemiklerinin üzerindeki kızlara özgü dolguların her bir parçasını kaybetmişti. Saçları Kasım samanının rengindeydi ve klan tarzı küçük örgülerle toplanmıştı, ama bir çöl savaşçısı gibi giyinmişti, doğuda savaştığı kana bulanmışlardan biri gibi. Teni yanık bakır rengindeydi.

-Annelerinkine daha yakındı ve büyükbabasının kahverengi gözleri ona miras kalmıştı. Tüm bunları biliyordu ama yine de sanki farklı bir insanın çerçevesi üzerine yerleştirilmiş gibiydi. İnatçı çenesi ve geniş alnıyla yüzü neredeyse aynıydı ama elmacık kemikleri ve çenesi daha keskin bir açığa sahipti.

O da yırtıcı bir zarafet ve hareket ekonomisiyle bir savaşçı gibi hareket ediyordu.

Lyssa Wolf, diye düşündü Ash, kalbi üzüntüyle dolmuştu. Küçük kardeşim sonsuza dek gitti. Çok şey kaçırdım.

Lyss o sırada Avcı'dan uzaklaştı, aşağıdaki askerlerden gelen alarm sesleri dikkatini dağıtmıştı. Bazıları dağın yamacından onlara doğru tırmanmaya başlamıştı. Avcı başını burnun kenarından uzatmış, kulaklarını dikmiş, saldırmaya hazırlanıyordu.

"Hayır!" Lyss bağırdı. "Avcı, hayır! Onlar benim askerlerim. Herkes bir dakika dursun!"

Dağa tırmanan askerler tırmanmayı bıraktı ve oldukları yerde durdu.

Avcı utanmış görünüyordu. Ve kafası karışmıştı.

Lyssa da mı kana bulandı?

"Tam olarak değil. Şu anda sahip olduğum şeyin özgür bir ordu olduğunu umuyorum." Bir kez daha askerlerle konuşmak için döndü. "Her şey yolunda," dedi. "Bunlar benim arkadaşlarım. Beni şaşırttılar, hepsi bu."

"Dreki?" Subaylardan biri, sanki Lyss kimi kucakladığını fark etmemiş gibi ejderhaları işaret etti. Hem ejderhalar hem de kana susamışlar Lyss'in yoldaş seçimini sorguluyordu.

"Evet," dedi Lyss. "Ama onları tanıyorum. Onlara güveniyorum." Bununla birlikte, Sasha avcının bedeninin arkasından dışarı baktı. "Lyss?"

Lyss uzun bir süre şaşkın şaşkın bakakaldı. "Sasha?"

"Evet ," dedi Sasha, eski alışkanlıklarına geri dönerek.

Lyss avcıdan Sasha'ya baktı. "Ne oldu? Avcı'yla birlikte misin? Gerçekten bir ejderhaya mı biniyordun?"

"Aslında öyleydim hanımefendi," dedi. "Yani, Majesteleri." Tek dizinin üzerine çökerek kılıcını gösterdi. "Yüzbaşı Sasha Talbot, göreve hazır."

"Talbot," dedi Lyss. "Seni görmek çok güzel. Şu kılıcı bir kenara bırak da sana uygun bir hoş geldin diyebileyim."

Sasha kılıcını kınına soktu ve kucaklaştılar.

Avcı geride duruyordu ama burnunu yaklaştırarak sabırsızlıkla dans ediyordu. Sonunda Sasha fark etti.

"Majesteleri, Avcının sizin için bir şeyi var. Tüm ejderhalardan ve Jenna'dan. Hepsi yardım etti. Bunu size Celesgarde'da vermeyi planlıyorlardı ama siz onlardan önce gittiniz." Sasha ejderhanın yanına koştu ve tařıdığđ deri çantanın kemerini çözdü. Birkaç dakika sonra, elinde daha fazla deriye sarılmış bir paketle yere geri döndü. Paketi Lyss'in ellerine tutuşturdu.

Lyss dikkatlice açtı. İçindekiler ellerinin arasında bir avuç yıldız gibi parlıyordu.

"Dene bakalım," dedi Sasha. "Bu ejderha pullu bir zırh."

Lyss uzun bir süre ona baktı ve parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin verdi. Sonra başını kaldırıp Sasha'ya baktı. "Bu kaybolan benim ceketim mi?"

Ceket şimdi daha iyi, dedi avcı.

Lyss kollarını kolların içine soktu ve önden bağıladı. Pullar çeşitli renklerdeydi, güneş ışığında cıva gibi .

Avcı, Lyssa Wolf'un Lyssa Dragon'a benzediğini söyledi. Isırması zor, alev alması zor.

"Bayıldım," dedi Lyss onu parmaklayarak. "Teşekkür ," diye ekledi elinin tersiyle gözlerini silerken.

Her küçük buluşma kendi içinde eksiksiz ve mükemmel görünüyordu, tadını çıkarmak için zaman gerekiyordu. Ash araya girmekten nefret ediyordu ama daha fazla bekleyemezdi.

Ash Keçi'den uzaklaştı ve boğuk bir sesle, "Lyss?" dedi.

Ona doğru döndü, eli kavisli kılıcındaydı, yüzünde o tanıdık sabırsızlık vardı. "Evet? Sasha, kimsiniz? Seni tanıyor muyum?" Gözleri adamın yüz hatlarını taradı, sonra tekrar taradı. "Hanalea'nın kanı ve kemikleri," diye fısıldadı, umut ve güvensizlik karışımı bir ifadeyle. "Ash?"

"Lyss," dedi tekrar. Ne söyleyeceğini yüzlerce kez planlamıştı. Ve yüzlerce kez değiştirmişti. Şimdi kelimeler tahta gibi görünüyordu. Yetersiz. "Sana verdiğim sözü tutmadığım için özür dilerim." Sertçe yutkundu, gözlerini ondan hiç ayırmadı. "Sana bir keresinde ihtiyacımız olan kraliçenin sen olabileceğini söylemiştim. Ve öylesin."

Keçi onu ileri doğru itti ve Lyss'e çarpmasına neden oldu. Sonra Lyss onu yakaladı ve tuttu. Gücü inanılmazdı ve güven vericiydi.

Ağlıyordu, hem gülüyor hem ağlıyordu ve kelimeleri oraya buraya sıkıştırıyordu. "İmparatoriçe ... sana sahip olduğunu söyledi . Eğer yapmazsam seni diri diri yakacağını söyledi. Bunu yapmak istemedim ama tılsımın ondaydı ve sen - seni çoktan kaybetmiştim."

Gömleğinin altından yılan tılsımını çıkardı. "Gördün mü? Bunu bana o verdi - eğer sana ne olacağını hatırlatması için takmamı söyledi-"

İkisi de ellerini muskanın üzerine kapattı ve içlerinde bir parıltı belirdi. Ve yine babalarının sesi.

Buna değdi. Sen buna değersin.

Lyss'in gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. Tılsıma ve Ash'e baktı. "Bu sen misin-"

"Onu gördüm," dedi Ash. "Onunla konuştum. Bu yüzden tılsımı benden aldıklarında, onunla olan bağlantımızı sonsuza dek kaybettiğimi düşündüm."

Lyss zinciri kendi boynundan çıkarıp Ash'in boynuna geçirdi. Tılsım ait olduğu yerde, köprücük kemiğinin hemen üzerinde duruyordu.

"Seninle gerçekten ama gerçekten gurur duyuyor," dedi Ash. "onu göreceğiz, söz veriyorum, sana kendisi söyleyebilir."

Lyss uzun bir süre hiçbir şey söylemedi, sadece yıllar önce peşinden koştuğu ağabeyini hatırlamaya çalışıyormuş gibi dikkatle yüzünü inceledi. "Değişmişsin," dedi sonunda. "Öldüğünü düşündüğümde, hep kim olacağını merak ederdim."

Uzun bir duraksamadan sonra, kendini şimdiki zamana geri gibi oldu. "Nerelerdeydin?" dedi. "Nereden geliyordun, ne zaman-"

"Ruhların doğusundaki savaşta bulundum," dedi. "Annem, Yüzbaşı Byrne, General Dunedain ve-"

"Annem yaşıyor o zaman? Yaratıcıya şükürler olsun. O kadar çok farklı hikâye duydum ki neye inanacağımı bilemedim." Lyss ellerini pantolonunun ceplerine soktu. Tanıdık. Ash hatırladığı kızın kalıntılarını görmeye başlamıştı, geçmişten gelen küçük hediyeler gibi.

"Hadley burada," dedi Lyss. "Ve Shadow. Şehre geri . Ve Lila Byrne -sanırım onu tanıyorsun. Ve Destin Karn."

Ash refleks olarak tılsımını kavradı. "Destin Karn'ın burada ne işi var?"

"Karmaşık bir durum," dedi Lyss. "Celestine hakkında söyleyebileceğiniz tek bir şey var, o da Diyarlar'ı bir araya getirmiş olması."

"Affedersiniz, Majesteleri," dedi birisi.

Lyss döndü. Bu Matelon'du, onu ejderhalardan korumaya çalışan asker.

"Böldüğüm için özür dilerim Majesteleri," dedi, "ama Mercier, Lereaux ve ben erkeklerin sorularını yanıtlamak üzere kampa gidiyoruz. Ve kadınların," diye ekledi beceriksizce. "Buna alışacağım, söz veriyorum." Önce Ash'e, sonra tekrar Lyss'e baktı. "Sanırım bizimle gelmek istemezsin."

"Hayır," dedi Lyss. "Onlarla yarın sabah konuşacağım."

Matelon Ash'e döndü. "Ben Hal Matelon," o dedi, elini uzattı.

"oğlu mu? Ordu subayının mı?" "Evet,"

dedi Matelon.

Ash yaşlı Matelon'u Ardencourt'ta, Thane İsyanı'nın başladığı o talihsiz yemekte görmüştü. Oğul ile baba arasındaki benzerliği görebiliyordu. Matelon sanki ölçüsünü alıyormuş gibi Ash'e bir aşağı bir yukarı bakıyordu.

"Ben Adrian Sul'Han," dedi Ash. "Lyss'in kardeşi. Görünüşe bakılırsa bundan sonra böyle tanınacağım."

içeri."

"Bu duyguyu bilirim," dedi Hal. "Delphi'yi kız kardeşine kaptırdım. Hem de iki kez."

"Kraliçe Sarayını unutmayın," dedi Lyss.

"Nasıl ?" Matelon dedi ki. "Her gün bu konuyu gündeme getirdiğine göre."

Ash güldü. "Kaybetmekten her zaman nefret etmiştir," dedi. "Küçükken bile kazanmak için bir yol bulurdu."

"Matelon Arden'in yeni kralı," dedi Lyss.

"Gerçekten mi?" Ash güneye, Fellsmarch'a doğru baktı.

"Jarat'a ne oldu?"

"O öldü," dedi Lyss, çenesi gerilerek. "Teğmen Karn bize bu iyiliği yaptı."

Karn mı? Ash'in hızla çalışan zihni bunun üzerinde tökezledi. "Sanırım artık General Karn," dedi Matelon.

"Bana orduyla işinin bittiğini söyledi," dedi Lyss.

Acaba yetişebilecek miyim, diye düşündü Ash.

"Kana bulanmışlara ne oluyor?" dedi. "Bunlar daha önce gördüklerimden farklı görünüyor."

"İmparatoriçe'ye olan bağlarını gevşetmenin bir yolunu bulmuş olabiliriz," dedi Lyss, parmaklarını ön kolundaki iyileşmekte olan bir yaranın üzerinde gezdirerek. "Bunu söylemek için çok erken olabilir ama subaylarım bir değişiklik olduğunu, daha fazla inisiyatif ve özgüven gösterdiklerini düşünüyorlar. Umarım bu sadece hüsnükuruntu değildir."

"Onlara ne istediklerine dikkat etmelerini söyledim," dedi Matelon. "Kendilerine söyleneni yapan, soru sormayan ve asla şikayet etmeyen askerlere sahip olmayı özleyebilirler."

Lyss güldü.

Matelon Lyss'i selamladı ve arkasını gitti.

"Krallar selam vermez," dedi Lyss bir kaşını kaldırarak. "Seni kral okuluna mı göndermemiz gerekiyor Matelon?"

Matelon bu yorumu elinin tersiyle itti. Sonra o ve memurları tepeden aşağıya doğru yürüdüler.

Ash onların arkasından baktı, kolay arkadaşlıklarını biraz kıskandı, sonra Lyss'e döndü.

"Peki. Şu Matelon. Ona güveniyor musun?"

"Evet," dedi basitçe. Duruşunu genişletti ve sanki güneyli adına savaşmaya hazırmış gibi çenesini kaldırdı. Onda yine hatırladığı kız kardeşini gördü.

"Peki ya Karn?"

Elini salladı. "Dediği gibi, ortak bir düşmanımız var. İmparatoriçe. Ve saraydaki komplolar hakkında altın değerinde bir bilgi madeni."

Ash'in kafası karışmıştı. "Ardenscourt'ta mı?"

"Hayır," dedi. "Fellsmarch'ta." Adam daha fazla soru sormak için ağzını açtığı anda, kadın başını salladı. "Bunu daha sonra konuşuruz. Anlatacak o kadar çok şey var ki, hâlâ bilmediğim o kadar çok şey var ki."

Görünüşe göre hepimiz bu bulmacanın bir parçasına sahibiz, diye düşündü Ash.

Ama Lyss çoktan yoluna devam etmişti. "Yani sen hayattasın ve Sasha da öyle. Peki ya korsan Strangward? Seninle birlikte Carthis'e yelken açtığını duydum."

Ash başını salladı. "Gemimiz battıktan sonra Strangward beni ve Sasha'yı kurtardı. Görünüşe göre o da Breon gibi büyüyle işaretlenmiş. Biz ayrıldığımızda, o ve Breon Kartaca Sahili'ne doğru yelken açıyorlardı. Amaçları Celestine'e eve döndüğünde endişeleneceği bir şey vermektir."

Lyss rahatlamış gibi gülümsedi. "Bunu Karn'a söylemen gerekecek."

Strangward'ın öldüğüne inanıyor."

Ash, el ilanları Diyarlar'a doğru yola çıktığında Evan'ın söylediklerini hatırladı.

Destin Karn benim için önemli. Kim kazanırsa kazansın, onun hayatta kalmasını ve gelişmesini sağlamak için elinden geleni yapmanı istiyorum.

"Söylenecek çok şey var," diye fısıldadı Lyss. "Yüz yılımız olsa yine de hepsini söyleyemeyiz."

"Ama bir başlangıç yapabiliriz," dedi Ash, "hemen şimdi."

BETRAYAL

Yaz ortası yaklařtıķķa Breon, imparatoriķe d6nd6đđđnde sığınabileceđđi kıyı boyunca uzanan s6rg6 deliklerini tespit etmeyi takıntı haline getirdi. Her sabah Evan'ın evinin yukarısındaki kayalık platoya tırmanır ve g6n6n maceraları iķin Splash ve bazen de Splinter ile buluşurdu. Hatta boğazları geķerek Kuzey Adaları'na gittiler ve uzun s6re şiddetli fırtınalar ve aķık denizlerin ardında saklı kalan o b6lgenin ilk ayrıntılı haritalarından bazılarını yaptılar.

Evan onlarla gitmeyi ķok isterdi ama kendini m6şterisi olan gemi lordları ile serbest limanları kendi derebeyliklerini kurmak iķin bir fırsat olarak g6ren diğer yeni yetmeler arasındaki anlaşmazlıkların iķinde buldu. At lordları ve korsanların 6fkeleri ve g6r6n6ře g6re hafızaları kısaydı. Verilen s6zler ve yapılan anlaşmalar 6đle g6neşinde sis gibi dağılıyordu.

Elini kolunu sallayarak tartışmalar ve tavırlarla geķen bir g6n6n ardından Evan bir gemiye -herhangi bir gemiye- binmeye ve uzaklara yelken aķmaya hazırđı. Splash ve Splinter g6ky6z6nden d6ř6p sert bir şekilde yanındaki rıhtıma indiğinde h6l6 rıhtımdaydı. Bu alışılmadık bir durumdu. Ejderhalar limanın 6n6nden uzak durma eğilimindeydi, ormanda sivri direkler ve heyecanlı insanlar vardı.

"Beklemekten sıkıldın mı?" Evan s6yledi. "Ben de tam eve gidiyordum."

Splash, Breon'un mağarada sıkıştığını s6yledi.

Breon, Splash ve Splinter, oradaki bazı deniz mağaralarını keşfetmek ve haritalamak için güneye, Midden Körfezi'ne uçmuşlardı.

"Ne demek sıkışmış?" Evan söyledi.

Splash, mağarada olduğunu ve dışarı çıkmayacağını söyledi.

"Ve sen sığamayacak kadar büyüksün?" Ejderhalar bazen insanların onların gidemediği yerlere gidebilmesine sinirlenirdi. Bu Breon'un keşfe kendini kaptırıp zamanı unuttuğu ilk sefer değildi. "Gelgit mi geldi? Kaya mı düştü? Yaralanmış mı?"

Sıkıştım. Evan yardıma gel. Görünüşe göre Splash bunun yeterli bir açıklama olduğunu düşünmüş.

"Pekâlâ," dedi Evan, bir ejderhanın üzerinde uçup gitmenin neredeyse denize açılmak kadar iyi olduğunu düşünerek. "Hadi eve gidelim, ben de birkaç eşya getireyim. Karanlık çökmeden oraya varmak istiyorsak hemen gitmeliyiz."

Kıyı boyunca güneye doğru uçtular; Evan, Splinter ve Splash ile birlikte halatlar, takımlar, tıbbi malzemeler ve kalmaları gerekirse diye giysi ve kamp malzemeleri taşıyordu. Batıda güneş alçalmaya başlamıştı ama daha önlerinde birkaç saatlik gün ışığı vardı.

Midden Körfezi Endru ve Tarvos arasında bir gemiyi saklamak için en iyi yerlerden biriydi. Yüksek kayalıklarla çevriliydi ve gelgitte sık sık suyla dolan çatlaklar ve mağaralarla delik deşikti. Bir liman olarak uygun değildi, çünkü yükü boşaltmanın tek yolu uçurumun tepesindeki yüksek platoya vinçle çıkarmaktı. Plato aynı zamanda bir ejderha için tek iyi iniş yeri idi. Evan teçhizatı indirdi ve uçurumun kenarına taşıdı. Platonun hemen altındaki bir nişte bulunan sert, budaklı bir ardıç ağacına bir ip bağlanmıştı. Halat bir kancanın içinden geçerek uçurumun yüzünden aşağıya, neredeyse suya kadar uzanıyordu.

"Buraya mı tırmandı?" Evan arkasına doluşan ejderhalara bakmak için dönerek, "Buraya mı tırmandı?" dedi.

İpten aşağı, uçuruma.

Evan içini çekti, eldivenlerini giydi, ipi vücuduna sardı, ve uçurumun kenarından geri çekildi. O

taş duvardan suya doğru iple indi. Yelkenli gemilerin armalarına tırmanarak geçirdiği uzun günlerin karada da işe yarayacağını kim bilebilirdi? Dibe yakın bir yerde, kayada içine kayabileceği kadar büyük bir yarık buldu. Ayaklarını mağaranın içine doğru salladı, sonra döndü ve ejderhaların kenardan baktığı yere doğru baktı.

"Burada mı?" dedi.

Evet. Sıkışıp kalma.

Mağaranın zemini ıslaktı, orada burada deniz suyu birikintileri vardı, bu yüzden Evan gelgitte su basması gerektiğini biliyordu. "Breon?" diye seslendi. Sesi taşlarda yankılandı ama cevap gelmedi. Anlaşıldığı kadarıyla mağara uçurumun epeyce gerisine gidiyordu. Evan düşmüş kayalarla dolu, çatlaklar ve yarıklarla dolu bir zeminde ilerlemeye çalıştı. Bileğini burkması ya da düşmesi kolay olurdu. İleride kayalara çarpan dalgaların sesini duyabiliyordu, bu yüzden denize başka çıkışlar olması gerektiğini biliyordu. Belki de Breon sonuna kadar gitmiş ve diğer taraftan çıkmıştı.

Evan bir şey duydu; ileride bir inilti olabilecek bir ses. Hava yeniden aydınlanmaya başlamıştı, bu yüzden mağaranın diğer girişine yaklaşıyor olması gerektiğini biliyordu. Bir köşeyi döndü ve duvarda hareket eden gölgeler gördü.

Sonra kafasının arkasına sert bir şey çarptı. Öne doğru düştü, elleriyle düşüşünü engellemeye çalıştı ama alnı bir taş parçasına çarptı. Dilini ısırılmış olmalıydı, çünkü bir anda ağzı kanla doldu. Görüşü siyah noktalarla doldu, sonra her şey karardı.

Evan uyandığında boynundaki sıkılığın farkındaydı; sert, metalik ve boğucu bir şeydi bu. Ona uzanmaya çalıştı ama sonra ellerinin sıkıca bağlı olduğunu fark etti. Başının iki yeri öfkeyle ağrıyordu. Birkaç metre ötede, taşa vuran suyun sesini duydu. Gözlerini kırdı.

açtı ve titrek meşalelerin aydınlattığı taş bir odada, bir kaya çıkıntısının üzerinde yan yattığını gördü.

Başını çevirdi ve kafeslenmiş başka bir tutsak gördü

-Breon. Breon'un boynunda metal bir tasma vardı; sulak topraklarda büyücüleri kontrol etmek için kullanılan türden bir tasma. Evan onu pazardan satın aldığıında Cas'ın taktığı türden.

Denize attığın şey eninde sonunda kıyıya vuracaktır, diye düşündü Evan. Bir denizci atasözü.

Yakınlarda küçük bir tekne bağlıydı ve karanlığın içinde hareket eden gölgeler, görünüşe göre yola çıkmaya hazırlanmak için erzak istifliyordu. Duvarları başlarının üstündeki bir noktaya kadar midyeler ve yosunlar kaplamıştı, bu da mağaranın gelgit sırasında su altında olması gerektiği anlamına geliyordu. Gelgit yaklaşıyor gibi görünüyordu, ancak gelgitin yükselmesine muhtemelen bir ya da iki saat vardı.

"Stormcaster!" dedi tanıdık bir ses. "Sana çok sert vurduğumu düşünmeye başlamıştım. Ve bu utanç verici olurdu, çünkü imparatoriçe seni canlı istiyor."

Bu Tully Samara'ydı, suyun kenarına dikilmiş, kollarını kavuşturmuş, genişçe gülümsüyordu. "Yeni tasmanı beğendin mi? İmparatoriçe onları sulak alanlardan getirdi. İkinizi Celesgarde'a güvenli bir şekilde geri götürmeyi çok daha kolaylaştıracağını söyledi."

"Celesgarde'a mı gidiyorsun?"

"Evet. İmparatoriçe fırtına duvarını yıktı." "Aslında fırtına duvarını yıkan bendim.

Sonra da şehri yerle bir ettik. Oraya gitmek istediğine emin misin? Bir harabeden fazlası değil."

Samara ona şüpheyle baktı. "Ne istiyorsun?"

Evan, "Demek istediğim, beni düşman olarak görmek istemiyorsun," dedi.

"Endişelenmiyorum," dedi Samara. "Dreki ve fırtına büyücüsü sihrin olmadan, botlarımın üzerinde sadece bir pisliksin." Geminin efendisi kanalda bir sondaj yaptıktan sonra mürettebatına başıyla işaret etti. "Onları gemiye bindirin. Vakit geldi."

Samara'nın kana bulanmış mürettebatı Breon'u ellerinden ve ayaklarından tutup neşeli tekneye bindirdi. Sırada Evan vardı.

Bununla birlikte Breon ilk kez konuştu. Daha doğrusu şarkı söyledi:

Her şeyin başladığı yer
burası. Burası her şeyin
bittiği yer.
Parçalanma
Yeniden birleşme
Kanayan toprakta dövüldü.
Olduğu gibi, yine olacak. Yaz
ortasında,
Güneş gökyüzünde durakladığında.

Breon'un sesini içinde büyü unsuru olmadan duymak tuhaftı. Sesi bir şekilde sade, süssüz geliyordu.

"Bu da ne, dua mı?" Samara söyledi.

Ejderhalar hoşnutsuzluklarını ve hayal kırıklıklarını haykırmaya başlayınca dışarıda bir yaygara koptu.

Samara irkildi ve girişe doğru baktı. Uzakta, ıslak taşın üzerinde parıldayan alevin titreşimi görülüyordu.

Breon omuz silkerek, "Genellikle şarkı söylememi severler," dedi. Evan onun gözlerinin meşalelerin ışığında parladığını görebiliyordu.

"Birazdan imparatoriçe için şarkı söyleyebilirsin," dedi Samara, tekneye adım atıp sallanmaya başladı.

"Avcı, Sprinter!" Breon seslendi. "Unutmayın. Celesgarde'a, Ağlayan Kız Kardeşler'e doğru yelken açıyoruz. Kanayan toprağı arayın."

Samara gözlerini devirerek, "Unutmamaları için yazmalarını söyle," dedi. Bununla birlikte mürettebat denize açıldı ve akıntının gücü onları çıkıntıdan uzaklaştırıp açık denize doğru sürükledi.

KAZANMANIN BEDELİ

Fellsmarch'ın geri alınmasından bu yana Hal, Ardencourt'taki Robert ile sınırlı bir iletişim kurabilmişti. Aşağı krallıklar huzursuzdu ve yeni rejimin kararlılığını test ediyorlardı.

Kraliyet ordusu hâlâ Fells'deydi, hâlâ ödenmemişti ve kraliyet kasası boştu.

Görünüşe göre kardeşi hırslı derebeylerine ve onların entrikalarına karşı direniyordu. Ya öyleydi ya da kardeşini güney siyasetiyle meşgul etmek istemiyordu. Anlattığına göre, zamanının çoğunu evlilik teklifleriyle geçiriyormuş.

"İstedğini seçebilirsin, Hal," dedi. "Krallıktaki her derebeyinin bir kızı var ve hepsi de onu bir Matelon'la evlendirmek istiyor. Tercihen sen, ama ikinci seçenek olarak ben de varım."

Burada, kuzeyde kalıp iyi olduğu işi yapmak için o kadar çok neden vardı ki. Hal, kazanmanın böyle bir şey olduğunu düşünüyordu; eninde sonunda savaşmayı bırakıp yönetmek zorundasınız. Savaşmak hakkında çok şey biliyordu ama yönetmek hakkında çok az şey biliyordu.

Yine de kaybetmekten daha iyiydi.

Elinde iyi örnekler bile yoktu. Arden'in kralları tahtlarını işbirliği ve silah zoruyla kazanmış, sonra da korku ve iltimasla yönetmiş, hükümeti arkadaşları ve aileleriyle doldurmuşlardı. Ordu da bundan muaf değildi. Kan ve sadakat, yetenek ya da eğitimden daha önemliydi.

İşleri farklı şekilde yapsaydık bu savaşı uzun zaman önce kazanmış olabilirdik.

Delphi'de askeri valiyken sivillerle ve onların sorunlarıyla ilgilenmekten kaçınmış, bildiği şeylere odaklanmayı tercih etmişti. Ve bunun bir hata olduğu ortaya çıkmıştı.

Bu kuzeyli kraliçelerden öğreneceği çok şey olduğunu fark ediyordu, özellikle de seleflerinden farklı bir yolda ilerlemek istiyorsa.

Lyss yönetim konusunda çok az deneyimi olduğunu iddia etse de, iyi bir hükümet konusunda deneyimi vardı. Şaşırtıcı bir şekilde ve bazılarının onaylamamasına rağmen, eski hükümetin kalıntılarından yeni bir hükümet kurarken onunla birlikte oturmasına izin verdi. Jarat'ın gitmesiyle, kraliyetin uzun süredir görev yapan yöneticilerinden bazıları saklandıkları yerden çıktı ve işe koyuldu. Matelon'un levazım subayı Jan Rives'in yardımıyla Julianna Barrett'i lojistikten sorumlu tuttu. Micah Bayar Yüksek Büyücü olarak görevine devam etti ve hemen doğudaki savaşa doğru yola çıktı. Demeter Farrow şehir garnizonunun sorumluluğunu üstlendi.

Bazı tartışmalardan, subaylarıyla yaptığı görüşmelerden ve Eric Bellamy ile yaptığı samimi konuşmadan sonra Hal, kraliyet ordusunu Bellamy'nin komutası altında yanında tuttu ve sadık adamlarını kardeşini desteklemeleri için Ardencourt'a gönderdi. Jarat'ın arkasını koruyamayarak yaptığı hataları yapmak niyetinde değildi.

Artık savaşa yeniden katılma vakti gelmişti. Hal ve ordusu doğruya, Kraliçe Sarayı'na doğru uzun bir yürüyüşe başladı.

Lyss, Ash ve Sasha, Keçi ve Avcı ile birlikte önden uçmuşlardı; böylece kraliyet kardeşleri anneleriyle yeniden bir araya gelebilecek ve doğudaki savaşın komutanlarını batıdaki gelişmelerden haberdar edebileceklerdi. Hal her şeyi açıklama görevini bir başkasına devrettiği için mutluydu.

Kendi ailesini bulmayı başaramadığı için bir başka mutlu buluşmayı kaçırdığı için de üzgün değildi. Fellsmarch'ın başkentinde kimsenin onu bulamaması onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

rehinelerin nereye gittiğini biliyor gibiydi. Kuzeye giderken yolları kesilmiş olabilir miydi? Gemileri denizde kaybolmuş olabilir miydi? Korsanlar tarafından yakalanmış olabilirler mi? Savaş halindeki bir dünyada pek çok olasılık vardı, çoğu da kötüydü.

Lila Byrne, Shadow Dancer ve Destin Karn, Hal ve ordusuyla birlikte FellsMarch'tan yola çıktı. Hal, Gölge'nin Hal ve Destin Karn ile güney ordularına göz kulak olmak için orada olup olmadığını merak etti.

"Sence bize neden güveniyor?" Destin bir gece herkes yatağına girdikten sonra komuta çadırının dışında oturlurken Hal'a sordu. Karn ve Matelon, kamp ateşinin başında her gece yaptıkları konuşmalardan sonra Destin ve Hal olmuşlardı.

"Bize kim neden güveniyor?"

"Kraliçe Alyssa," dedi Destin.

"Bize güveniyor mu?" Hal bir kaşını kaldırdı.

Destin, "İki güneylinin bir orduyla krallığında seyahat etmesine izin veriyor," dedi.

"Bence bize şans veriyor çünkü Celestine'i yenmenin tek yolunun Diyarlar'ı birleştirmek olduğunu biliyor. İmparatoriçe ile hepimizden daha fazla zaman geçirdi. Neyle karşı karşıya olduğumuzu biliyor."

Şimdi Queen Court Vale uzanıyordu, dağların gri granitleri arasında yeşil bir vaha. Batı ucunda çadırlar, ağıllar, sahra mutfakları ve benzerleriyle geniş bir askeri kamp uzanıyordu. Demek ki İmparatoriçe'nin orduları geçememişti. General Karn onu başarısız olması için buraya gönderdiğinde Hal'in yeşil birliklerine karşı direnen geçitte hâlâ sıkışmış olmalıydılar.

Kraliçe Sarayı'ndaki yenilgisinden sonra Hal, eğitim gördüğü yere kazanabilecek türden bir orduyla dönmeyi hayal etmişti. Hayalleri hiç tahmin edemeyeceği şekilde gerçekleşiyordu. Şimdiye kadar komuta ettiği en iyi asker ve subaylardan oluşan Ardenine müdavimlerinden ve iyileşmekte olan kana bulanmış dayanıklılığı

ve güçleri, deneyim ve zihinsel üstünlük eksikliklerini bir şekilde telafi etti.

Bu bir bakıma kendisinin önerdiği ve merhum General Karn'ın reddettiği stratejiyi yansıtıyordu: tecrübeli askerleri acemi askerlerle bir araya getirmek. Görünüşe göre eski kanlı askerler günden güne geliyordu. Sadece görmek istediği şeyi görmediğini umuyordu.

Vadi'nin merkezinde, Yedi 'ın kraliçelerinin buluşma yeri olan Kraliçe Sarayı'nın kalıntıları uzanıyordu. Hal ve Lyssa'nın o zamandan beri için için yanan bir şeyi tutuşturdukları yer. O gecenin anısı Hal'in kalbinin yanına yerleşmişti, ya da bu tür anılar nerede saklanıyorsa oraya. Yaşanan onca şeyden sonra, onu hiç bu şekilde düşünmüş müydü? Bu, karanlıkta çakan ani bir kıvılcımdan daha fazlası olabilir miydi?

O bir kraliçe, dedi kafasının içindeki bir ses, ve sen sadece bir

-Sen bir kralsın, kendine sürekli bunu hatırlatmak zorundaydı.

Alyssa Gray aşağıda bir yerdeydi.

Vadi'ye indiklerinde, Pricker önlerinden uçarak vadinin üzerinde süzüldü ve bir meydan okuma çağrısı yaptı. Batıdaki gökyüzünde üç benek belirdi, Alyssa Dağı'nın omzunun üzerinden uçarak onlara doğru savruldu. Bunu, hiç bilmeyenlerin ağızını açık bırakan muhteşem bir akrobasi ve piroteknik gösterisi izledi.

Ejderha erken uyarı sistemi göz önüne alındığında, vadi tabanının görece düzlüğüne ulaştıklarında, bir tür karşılama komitesi toplanmıştı. Alyssa, Kraliçe Raisa, Kaptan Byrne, Sasha ve General Dunedain. Ash, Jenna, Cas ve Goat'un geçidin doğusunda keşif uçuşu yaptıkları anlaşılıyordu.

"Hoş geldiniz Majesteleri," dedi Raisa Hal'e. "Taç giyme töreniniz için tebrikler." Sanki yüzeye çıkan herhangi bir krallık belirtisi arıyormuş gibi onu baştan aşağı süzdü.

"Teşekkür ederim. . ." Hal tereddüt etti, sonra da "... hanımefendi" diye bitirdi. Lyss'in nasıl kraliçe olduğunu hâlâ anlayamıyordu.

Annesi hala hayattayken.

Fark etti. "Bana Raisa Cennestre diyebilirsin. Yaylalarda bu bir onur unvanıdır."

"Teşekkür , Raisa Cennestre," dedi Hal, .

"Anladığım kadarıyla başkentimizin kurtarılmasına yardım ettiğiniz için size teşekkür borçluyuz," dedi. Hal, onun kraliyetteki herhangi bir gücü kendisine devretmemek için kelimelerini dikkatle seçtiğini hissetti. Destin'e döndü. "Ve siz Teğmen Karn, krallığımızın kalbindeki ihaneti ortaya çıkardığınız için teşekkür ederiz."

Destin başını öne eğdi. "Kötü haberlerin taşıyıcısı olmaktan hiç zevk almıyorum," dedi. "Arden'de ailemizin ihanetine karşı her zaman tetikte oluruz, çünkü bu bir yaşam biçimidir."

Bu doğru, diye düşündü Hal. Örneğin, Destin kendi babasını öldürmüştü.

Raisa gülümsedi. "Daha sonra konuşuruz." döndü.

Alyssa devraldı. "General Dunedain'e askerlerinizi yerleştirmek için Lereaux ve LeFevre ile birlikte çalışmasını söyledim. Şu anda sen ve Karn benimle erzak çadırına gelmelisiniz."

"Erzak çadırına mı?" Hal ve Destin birbirlerine baktılar.

"İkinizin de yeni kıyafetlere ihtiyacı var," dedi, onları eleştirel bir gözle süzerek.

Bir ordu kampındayız, salonda değil, diye düşündü Hal üniformasını fırçalarken. Belki eskisi kadar taze değildi ama Lyss'in bunu yapmasına şaşırmıştı. "Başka giysilerim de var," dedi. "Sadece üstümü değiştirecek bir yer bulmam gerekiyor."

"Bir haftadır yoldayız," dedi Destin, "ama varır varmaz yıkanmayı planlıyordum."

"Bu yeterli değil," dedi Lyss. "Beni takip edin." Yürüdü, Hal ve Destin de şaşkın bakışlarla onu takip etti. Annesinin orada olması ve Arden'in kokuşmuş kralı tarafından utandırılmış olması mıydı?

Erzak çadırına girdiklerinde içerisi tanıdık deri, yn ve eyer sabunu kokusuyla doluydu. Klan kıyafetleri içindeki üç kız tezgâhın arkasında çalışıyor, perçinleri ve halkaları deriye akıyor ve parçaları birbirine dikeyordu. İçlerinden biri ayaġa kalktı ve onları karşılamak için tezgâha geldi. Siyah saçları, Hal'a Lyss'inkileri hatırlatan kalın bir örgüyle örülmüştü ama Hal'a baktığında gözleri çarpıcı bir gri-yeşildi. Tanıdık.

"Yardım edebilir miyim- Hal!" Adı bir sevinç ıġlıġı olarak ıktı.

Harper'dı. Tezgâhın üzerinden atlayıp onun kollarına atladı.

"Bana yaşadığını söyleyip durdular ama seni kendi gözlerimle görene kadar buna inanmaya hazır deġildim," dedi. "Kaşınıyorsun," diye ekledi, parmaklarını çenesinin üzerinde gezdirerek.

"Harper," dedi Hal her zamanki belagatiyle. Harper'ın kollarından tutarak onu odanın içinde dans ettirirken, diġer herkes de onu şaşkınlık ve eġlence içinde izliyordu.

"Dansçı olduğunu bilmiyordum Matelon," dedi Lyss. "Bu senin kardeşin olmalı," biri diġeri deri işçileri tahmin etti.

"Öyle, öyle! Hal, bu Sparrow, bu da Flicker Silvertree. Onlar birer dahi. Çok şey öğreniyorum."

"Annem de burada mı?" Hal söyledi.

"Avcı Kampı'nda," dedi Harper. "Oradaki aile reisi Willo Cennestre ile çalışıyor, şifa salonlarına yardım ediyor."

Sonunda, diye düşündü Hal, istediġim kavuşmayı elde ettim. Yedi Diyar'daki tüm azizlere ve tanrılara teşekkür etmekten, onları güvende tutmakla ilgili yeni endişelere yöneldi. Bir kralın ailesi, düşmanları tarafından istismar bir başka zayıf noktaydı.

Harper kapının yanında pusuya yatmış olan Destin Karn'ı gördü. "Teġmen Karn! Destin!" Hal'i serbest bırakarak, ilk başta oldukça ürkmüş görünen casus şefini kucakladı.

"Beni o aşağılık Granger'dan kurtardığın için sana hiç teşekkür edemedim," dedi.

"Ah. Leydi Matelon," dedi Destin, kafası karışmıştı. Eğildi ve onun elini öptü. "Rehinelerin geri kalanıyla birlikte kendini kurtaran sendin. Size hayranlık duyuyorum."

Sparrow ve Flicker, etkilendikleri her hallerinden belli olan Harper'a baktılar. "Neden kimse bana burada olduklarını söylemedi?" Hal baktı Lyss'e suçlayıcı bir şekilde.

Lyss, "Jarat hareket halinde olduğu sürece, rehinelerin nerede olduğunu kimsenin bilmesini istemedik," dedi. "Özellikle de kraliçe konseyinden birinin Arden'a bilgi verdiğinden şüphelendiğimiz için. Jarat'ın onları almaya gelmesini istemedik. Burada yeterince sorunumuz vardı."

"Haydi, Hal," dedi Harper, kolundan çekerek. "Hunter'ın Kampı'na gidelim ve annemi görelim. Çok uzak değil."

Harper'la birlikte at ağıllarına doğru yürürken Hal düşünmeden edemiyordu: Ya İmparatoriçe geçitten geçmeyi başarır mı? O zaman ne olacaktı? Önem verdiği neredeyse herkes onun yolunun üzerindeydi.

KARANLIK

Jenna bunun farklı bir savaş türü olduğunu düşündü. Hiç orduda görev yapmamıştı ama sabotajcı rolünde tek başına, çoğunlukla yakından ve kişisel olarak çalışmış, patlayıcıları yerleştirmiş, fünyeleri yerleştirmiş, sonra da ateşlemişti. Her ne kadar güvenli bir mesafeden izlese de, çoğu zaman barutun tutuşurken çıkardığı patlamayı duyacak, ayaklarındaki yankıları hissedecek ve kara barutun küflü, sülfürik dumanını soluyacak kadar yakındı.

Artık zamanının çoğunu yerdeki katliamın üzerinde süzülerek, sadece ona katkıda bulunmak için alçalarak ve sonra uçarak geçiriyordu. Bunun yanlış olduğunu düşündü. Bir yırtıcı öldürdüğünde, ölümle samimi bir dansa girişmiş olur. Bu çok kolay.

Bir piyade, ne kadar vahşi olursa olsun, üzerlerine çullanan, alev püskürten ve yukarıdan üzerlerine kayalar yağdıran zırhlı uçuculara karşı çok az risk taşır. Ejderhaların keşif rolü de Hal, Alyssa ve General Dunedain komutasındaki birleşik ordulara pusu kurmayı ya da manevra yapmayı neredeyse imkânsız hale getiriyordu. Ejderhalar yeri tarayarak Celestine'in varlığını işaret eden parıltıyı aradılar. Sonunda imparatoriçe kendini gizlemeyi ya da varlığını saklamak için bir çıkıntının veya başka bir engelin altına saklanmayı öğrendi. Yine de, yeterince yaklaştığında Jenna'nın sihirli işareti yanıt veriyordu.

Ee, Celestine. Değişiklik olsun diye av olmak nasıl bir duygu?

Jenna, şansının sonsuza kadar devam edemeyeceğini düşündü. Ama şans iki yönlüdür.

Celestine ejderhaların kendilerini tehdit eden tek silahtı, ancak yetenekli bir okçu binicilerden birini avlayabilirdi. Çöl Kıyısı boyunca, çiftlik hayvanlarını avlayan ejderhalara karşı kullanılmak üzere silahlar geliştirilmişti. Jenna, Tebeşir Kayalıkları'ndan daha fazla ateş gücü göndermeleri an meselesi, diye düşündü; ejderhaların zırhını delebilecek silah kalitesinde çelik şarapneller fırlatan toplar; arabalar üzerinde taşınan ve okları öldürücü bir darbe indirebilecek kadar güçlü fırlatılan mamut yaylı tüfekler.

Diyarların birleşik orduları sonunda Kraliçe Sarayı ile Alyssa Platosu arasındaki geçidi aştı ve imparatoriçenin birliklerini doğruya, sahile doğru itti. Hal'in Ardenine müdavimlerinin ve "yeniden doğmuş" kanlıların eklenmesi platoda güçlü bir fark yarattı. Lyss askerlerini tam da bu tür bir savaş için eğitmişti ve kan yiyenlerin fiziksel gücü ve dayanıklılığına karşı koyabildiler.

Jenna ve Cas geceleri avlanmaya başladılar. Sadece yerden görülmeleri daha zor olmakla kalmıyor, karanlıkta kana bulanmış büyüün kızıl parıltısını fark etmek de daha kolay oluyordu. İmparatoriçe'nin ordusu bir ejderhanın gece gökyüzünden ne zaman alev püskürterek fırlayacağını asla bilemezdi.

Bir gece, Kurt Başı'nın hemen batısındaki Alyssa Platosu'nun karanlık doğu ucunun üzerinde süzülürken, sahile doğru hızla ilerleyen bir atlı asker birliği gibi görünen bir şey gördüler. Aralarında, dört at tarafından çekilen, branda örtülü küçük bir araba gördüler. Ve içinden, yere bağlı bir ateşböceği gibi, belirgin bir parıltı geliyordu.

Kanlı muhafızlarıyla birlikte Celestine miydi? Yetenekli mahkumlar mı?

Alçaktan daire çiziyorlardı ama Cas'ın keskin görüşüyle bile kimin tarafında olduklarını anlayamıyorlardı. Atlıların hepsi Çöl Kıyısı'ndan gelen savaş kıyafetlerini giyiyordu, ama sonra

Lyss'in yeniden doğan askerleri yaptı. Kraliçe'nin komutasındaki bir keşif grubu olabilir.

"Biraz daha aşağıya inebilir miyiz?" Jenna söyledi.

Atlılar hâlâ onların varlığından habersiz görünüyordular. Jenna'nın büyü işareti de yanıt vermemişti ama hâlâ çok uzakta olduklarından olabilirdi.

Sonunda atlılardan birkaçı haykırarak gökyüzünü işaret etti. Atlı birlik durdu ve arabanın etrafında bir daire oluşturdu. Bu umut verici görünüyordu ama Jenna hâlâ emin değildi. Vagonda tutsaklar olabilirdi.

"Örtüyü yırtacak kadar yaklaşabilir misin, Cas?" Jenna söyledi.

Cas geniş bir daire çizdi, sonra alçaldı, arbalet okları zırhına çarparak takırdadı, pençeli ayakları muşambayı yakalamak için uzandı. Yaklaştıklarında, branda geri yuvarlandı ve imparatoriçeyi değil, ateşlenmeye hazır bir topu ortaya çıkardı. Bir tuzak.

"Yukarı-yukarı-yukarı!"

Cas çoktan tırmanmaya başlamıştı ama artık çok geçti.

Bum! Bir mermi yakın mesafeden Cas'ın zırhlı kafasında patlarken Jenna içgüdüsel olarak gözlerini kapadı ve yüzünü eyerin dolgusuna bastırdı. Cas çığlık attı, yüreğini parçalayan bir çığlıktı bu, korkusu ve acısı Jenna'nın beynine doğru ilerlerken derinlere iniyordu. Jenna öksürüyordu, gözleri akıyordu, yüzü yanıyordu, ta ki pulları ortaya çıkıp acıyı biraz olsun dindirene kadar.

Gözlerini açmaya korkan Jenna, ejderhanın karşı saldırısını görmekten çok hissetti; kavurucu bir sıcaklık ve yanık et kokusu. Ve sonra Cas tekrar tırmanmaya başladı, kanatlarının güçlü hamleleriyle gökyüzüne doğru güçleniyordu. Gözlerini açtığı anda kıyı şeridini geçmişlerdi ve denizin kokusunu alabiliyordu. Gözleri hâlâ acıyor ve yanıyordu.

Okyanus mu? dedi Cas, çaresizliği ikisinin de içine işliyordu. Okyanus kokusu. Okyanus mu o?

"Evet," dedi Jenna şaşkınlıkla. "Yapamaz mısın-?"

Jenna .

Cas soğuk denize dalıp burnuna tuzlu su çekmeden önce hızlı bir nefes alacak zamanı vardı. Genç ejderha ileri atıldı ve serbest kalıp gökyüzüne doğru fırlamadan önce yüzeyi kesti. Üzerlerinden su akıyordu. Jenna öksürerek boğazındaki tuzlu suyu temizlemeye çalıştı.

Cas çılgınca yanlara doğru savruldu, onları ikinci kez suya batırdı, sonra suyun yüzeyinde kayarak suyun başının üzerinden akmasına izin verdi. Jenna içinde yükselen paniği hissedebiliyordu.

"Cas! Ne oldu?"

Gözlerim acıyor. Göremiyorum.

Jenna kendini Cas'ın pullarına yasladı ve ejderhanın gözlerinden dışarı baktı. Sadece beyaz bir sis gördü.

Göremiyorum, göremiyorum, göremiyorum!

Yine yanlamasına suya doğru kaydı - bu kez engebeli kıyı şeridine yakındı, su o kadar sığdı ki ayağa kalkabildi, su sadece sırtının üzerinden geçiyordu. Yine de kanatlarını çırpıyor, panik içinde her yere su sıçratıyor, Jenna'nın zar zor yerinde durabildiği şekilde eğilip bükülüyordu.

Göremiyorum. Göremiyorum, diye inledi Cas, tekrar tekrar. Jenna anlamıştı. Ejderhalar mükemmel işitme ve koku alma duyularına sahip olsalar da, öncelikle görsel yaratıklardı. Kuşlar gibi, yükseklerden avlarını bulmak, düşmanlarını ve muhtemel eşlerini bulmak için görüşlerine güvenirlerdi. Gözleri olmayan bir ejderha uzun süre hayatta kalamazdı.

Ve sonra, işler daha da kötüye gidemezmiş gibi görünürken, Jenna'nın sihirli işareti yanmaya başladı.

Kıyıya baktı ve kayalıkların dibindeki kum yığınının birkaç küçük teknenin denize açıldığını gördü. Jenna'nın tekne mürettebatının kana bulanmış olduğunu anlamak için auralarını görmesine gerek yoktu; başka hiç kimse küçük bir tekneyi çırpınan bir ejderhaya doğru çekmezdi.

Ve orada, uçurumun tepesinde İmparatoriçe duruyordu, gümüş saçları kıydan esen rüzgârda dalgalanıyor, fırtına ceketini vücudunu sarıyordu.

"Jenna!" diye seslendi. "Merak etme. Canavardan kurtul, ekibim seni alacak."

Jenna hâlâ gözyaşlarını kırıştırtarak onun arkasından baktı. Uçurumun tepesini taradığında çoğu insanın asla fark edemeyeceği bir şey gördü: Celestine'in askerleri iki devasa topu uçurumun kenarına doğru sürüyordu.

Planı hemen anladı; Jenna sıçrar sıçramaz Cas'ın üzerine tepenin güvenliğinden ateş edecekler ve işini bitireceklerdi.

Jenna'nın içinde öfke kabardı, daha fazla pul yüzeye çıktıkça derisi uyuşmaya başladı.

Jenna atladı mı? Ejderhanın hızla atan kalbini, her nefesini hissedebiliyordu.

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedi. Ejderhanın dikenlerden oluşan yakasının üzerinden geçerek kafasına doğru ilerledi, vücut zırhı için minnettardı çünkü kafasında ve omuzlarında benekli olmayan hiçbir yer yoktu. Vücut ağırlığının çoğunu ejderhanın boynu ve omuzlarında tutarak dikkatlice en büyük iki dikenin arasına yerleşti. Kollarını onun boynuna doladı ve gözleriyle aynı hizada olacak şekilde düz bir şekilde uzandı.

"Gözlerimi kullan, Cas," dedi. Panik halindeki ejderhanın aklına girmesi için bunu birkaç kez tekrarlaması gerekti.

"Jenna!" diye bağırdı imparatoriçe, bal gibi sesine öfke ve sabırsızlık karışmıştı. "Sana yaralanmadan önce atla dedim. Mantıklı ol."

Bu arada tekneler yaklaşıyordu, ancak çalkantılı sularda alabora olma riski taşıyor gibiydiler.

Derin bir nefes alan Jenna ejderhanın zihnine daldı, onunla birleşti ve arkadaşına elinden gelen tek şekilde yardım etmek için Jenna Bandelow'u bıraktı.

Cas'ın çırpınışları yavaşladı, durdu. Kalbi durdu. Ve sonra tek bir zihin, tek bir şiddetli kalp, tek bir çift berrak göz oldular. Görüşleri Jenna'ninkinden daha iyiydi, belki Cas'ınki kadar iyi değildi ama ... yeterliydi.

Bir plan tasarladılar. Tekneleri yakmak. Uçun. Silverhair'i yak.

Yukarı baktılar. Şimdiye kadar, toplar sadece kenarın üzerinden görünüyordu. Tekneler yaklaşmıştı, temkinli bir şekilde ilerliyorlardı, mürettebat Jenna'ya bir halat atmaya hazırlanıyordu.

Yanık tekneleri.

Ayaklarını indirdiler, başlarını kaldırdılar ve alevleri su yüzeyine göndererek karşıdan gelen tekneleri sardılar. Sonra kıyıya doğru daldılar, yanan filoyu, kanlar içinde çırpınan bir sürüyü ezip geçtiler, koşarak başlayabilmek için daha sık su aradılar. İnsanlar bağırdı; silahlar ilerlerken ağır tekerlekler gıcırdadı. Gümüş saçlı insan seslendi: "Ateş etmeyin! Kızı canlı istiyorum!"

Uç.

Yerden uzaklaştılar, havaya uzandılar, irtifa kazandıkça okyanusun üzerinde yükseldiler, yükseldiler, yükseldiler.

Silverhair'i yak.

Geniş bir daire çizdiler, sonra uçurumlara doğru hızla geri döndüler, tepedeki küçük figürler onlara doğru savruldukça daha da büyüdü. İnsanlar çukurlara, kayaların arkasına dalarak kaçıştılar. Gümüş saçlı olan hariç. Bir an donup kaldı, gökkubbenin kenarına takılmış bir yıldız gibi, büyülenmiş gibi onlara bakıyordu. Sonra kolunu kaldırdı ve onlara doğru çığlık atan bir alev gönderdi. Alevden kaçmak için yana doğru yuvarlandılar ve tekrar döndüklerinde o gitmişti.

Öfkeyle, toplar metal birikintilerine dönüşene ve uçurumun beyaz tebeşiri dumanlı bir griye dönüşene kadar uçurumun tepesini yaktılar. Aşağıda, suyun içinde, fırlatılan gemilerin kalıntıları hâlâ yanıyordu.

Geri dön. Gözlerini iyileştir.

Bu bir plan olduğu kadar bir duaydı da.

GELENLER VE GİDENLER

Şifacı, Flamecaster'ın başının üzerine kurdukları çadırdan sürünerek çıkarken Destin başını kaldırıp baktı. O zamana kadar hava tamamen kararmıştı, tek ışık ocaktan ve çadırın çevresine yerleştirilmiş büyücü ışıklarından geliyordu. "Ee?" dedi tabağını bir kenara bırakarak. "Yüz koruması işe yarıyor mu?" Destin ejderhanın yaralı gözlerini korumak için kafes benzeri bir başlık tasarlamıştı.

Prens Adrian-Ash-elini salladı. "Kazımasını engelleyebildiğimiz zaman gerçekten işe yarıyor," dedi. "Buna tahammül etmesinin tek yolu taş gibi sarhoş olması." Durakladı. "Şu anda uyuyor. Kaplumbağa otu ve konyak için teşekkürler. İşe yaradı." Ash ateşin yanına oturmadan önce ellerini iyice ovdu.

"Başka bir şeye ihtiyacın olursa haber ver," dedi Destin, ona bir ceket bira ve dolu bir tabak uzatırken.

Lyss uçan tabur için ayrı bir kamp kurmuştu; ejderhalar ve onların insan yoldaşları. Diyarların orduları ile kanatlı müttefikleri arasında talihsiz olayların yaşanmasını engelliyordu. Destin ve Hal için akşam karanlığında aşağı inip uçanlarla birlikte yemek yemek bir alışkanlık haline gelmişti -Jenna ve Ash, bazen de kaçabildikleri zaman Lyss ve Sasha.

Bu gece Cas'ın yaralanması nedeniyle kampın üzerine bir karabulut çökmüştü. Ash Jenna'nın yanına oturmuş, belli ki onu yatıştırmaya çalışıyordu ama Jenna'nın teselli bulacak hali yoktu.

Jenna dizlerinin üzerine çöktü, ellerini kalçalarına dayadı. "Görüşü nasıl? Herhangi bir gelişme var mı?"

Görebilecek mi?" Ses tonu bu sorunun tek bir doğru cevabı olduğunu gösteriyordu.

Şifacı tereddüt etti. "Umarım öyledir," dedi. "Bir tür yakıcı kimyasal madde gibi görünüyor. Gözlerini yıkamaya devam edecek kadar akıllı olduğu için şanslı, yoksa daha da kötü olabilirdi."

"Nasıl daha kötü olabilir ki?" Jenna mırıldandı. "Gözlerine ihtiyacı var."

"Ölmüş olabilir," dedi Ash. "Sen de olabilirsin."

"İmparatoriçe ölmüş olmalı," diye homurdandı Jenna, saçları başının etrafında alevler gibi titreşiyor, teni sıcaklıkla parlıyordu. "Onu öldüreceğim."

Ardenscourt zindanında çok vahşiydi, diye düşündü Destin. Şimdi daha da ejderhaya benziyor.

"Celestine'i kimin öldüreceği umurumda değil, yeter ki biri öldürsün," dedi Sasha, bir bisküvi daha almak için uzanırken. "Er ya da geç."

Saldırıdan bu yana iki gün geçmişti. Diğer ejderhalar yardım etmeye çalışırken Ash ve Jenna'nın Flamecaster'la ilgilenmeyi değişik tokuş ettiği iki gün. Bütün gün küçük adaklar getiriyorlardı; etler, bıldırcın yumurtaları, balıklar, değerli mücevherler, sahilden deniz camları. Zırh parçaları ve yakın zamanda öldürdükleri silahlar. Cas konyak etkisini gösterene kadar onlara kükredi. Çok iyi bir hasta değildi.

"Benim hatam," dedi Jenna, kıvılcımlar çıkarana kadar ateşi dürterek. "Cas'a daha iyi görebilmemiz için yaklaşmasını söyledim. Dikkatsizdim, kendime fazla güveniyordum." Elindeki sopayı alevlere o kadar sert sapladı ki kırıldı. "Ve şimdi korkunç bir bedel ödedi."

Lyss, "Eğer senin için her şey aynıysa," dedi, "İmparatoriçeyi suçlayacağım."

Diğer ejderhalar hâlâ avlanıyorlardı. Savaşla geçen bir günün ardından dışarı çıkıp kendi akşam yemeklerini avlamak zorunda kalmaları utanç verici görünüyordu. Genç ejderhalar her gün büyük miktarda taze ete ihtiyaç duyuyordu.

Destin ejderhaları temkinli bir hayranlıkla izledi. Jenna'nın söylediğine göre Evan onları kazanmayı başarmıştı. Ama Evan sıcak ve çekiciydi. Destin aynı şeyi kendisi için söyleyemezdi.

"Bak," dedi Hal. "Her geçen gün ilerleme kaydediyoruz. Çok geçmeden onları denize dökacağız."

"Gemilerinin çoğunu yaktık," dedi Sasha. "Hepsini eve taşıyacak kadar gemi kalmadı. Her neyse, Celestine'in ordusunu ona geri göndermek istemiyoruz."

"Onları kırsalda başıboş bırakamayız," dedi Hal. "Çoğu İmparatoriçe'nin ordusuna kendi özgür iradeleriyle katılmadı."

Lyss kolundaki bir yara kabuğunu karıştırırken, "Birçoğu kuzeyli," dedi. Uzun bir duraksamadan sonra, "Sanırım biraz daha kanım kaldı," diye ekledi.

Destin bir kaşını kaldırdı. "Başlangıçtaki isteksizliğinden sonra kan büyücüsü vagonuna tırmanmış görünüyorsun."

"Katliama alternatif olarak, evet," dedi Lyss, çenesini kaldırıp onun gözlerinin içine bakarak.

Hükümdarı kızdırma, diye düşündü Destin. Özellikle de ejderhalarla iş yapan birini.

"Her neyse," dedi Jenna yerde kayarak. "Henüz kazanmadık. İşte burada hata yaptım - kazandığımızı düşünerek." Durakladı. "Sanırım bir şeyi gözden geçiriyoruz."

"Neyi geçiriyoruz?" Ash söyledi.

"İmparatoriçe. Fells'i terk etmiş olmasından endişeleniyorum," dedi. "O yakınımdayken büyü işaretlerim yanıyor." Boynunun arkasını ovuşturdu. "Tamamen soğudu."

Bu, konuşmayı olduğu yerde durdurdu.

"İyi," dedi Sasha inandırıcı olmayan bir sesle. "Belki de onu uzaklaştırmışızdır."

"Neden ordusunu burada bırakıp gitsin ki?" Hal sonunda şöyle dedi.

"Askerleri umurunda değil," dedi Lyss. "Ona göre onlar tamamen harcanabilir. Her zaman daha fazlasını yapabilir."

"Ama ... burada kazanmak istiyorsa, oyunda kalmak zorunda," dedi Destin. "Carthis'ten bir savaşı katılamaz." Bunu söylerken bile içinde bir endişe alevlendi. Eğer Evan hâlâ hayattaysa, Carthis'tedir.

Jenna, "Tek anlayabildiğim başka bir yerde işi olduğu," dedi.

"Belki de varlığını gizlemenin bir yolunu bulmuştur," diye önerdi Ash.

"Belki de," dedi Jenna. "Ya da belki bana ve Cas'a yapılan saldırı beni de yanında götürmek için son bir çabaydı."

"Ama bu hiç mantıklı değil," diye ısrar etti Hal. "Celestine değilse kana susamışlara kim liderlik ediyor?"

"General Gray?" Kamp ateşinin ışığının ötesinden gelen bu ses onları ürküttü ve silahlarına doğru koşuşturmalarına neden oldu.

Sasha kılıcını çekmiş bir halde Lyss'in önüne çıktı. Destin onun yanına geldi, eli tılsımının üzerindeydi.

"Ben Munroe Graves." Konuşmacı ellerini havaya kaldırarak ışığa ilerledi. Bir Kartacalı subaya benziyordu, atlı bir efendinin kıyafetlerini giymişti.

"Graves!" Sasha kılıcının ucunu biraz indirdi. "Bu kıyafetle burada ne halt ediyorsun?"

Lyss müstakbel koruyucularının etrafından dolandı ve onu kucakladı. "Yaratıcı'ya şükürler olsun! Platoda sürekli seni aradım. Seni göremeyince ölmüş olabileceğinden korktum."

Graves, "İmparatoriçe beni sıkı bir şekilde dizginliyor," dedi, "özellikle de savaşın gidişatı onun aleyhine dönmeye başladığından beri."

"Bu tam olarak kim?" Hal kılıcını yerleştirdi ama elini kabzasından ayırmadı.

"Graves Highlanders'da topçuydu," dedi Lyss. "Chalk Cliffs'te yakalandı ve İmparatoriçe'nin ordusunda subay olarak benim emrimde görev yaptı. Celestine, ordularının neden ilerleme kaydedemediğini öğrenmek için buraya geldiğinde onu da yanında götürdü."

"Bu gece nasıl kaçabildin?" Jenna sordu.

"İmparatoriçe üç gündür ortalıkta görünmüyor," dedi Graves. "Bunun bir tür hile olmadığına karar vermem o kadar uzun sürdü. Bugün Wolf's Head'e gittim. Amiral gemisini orada demirli tutuyordu, gözden ve ateş hattından uzakta. Gitmiş, mürettebatı da öyle."

Jenna sessiz özürler toplayarak diğerlerine baktı.

"Nereye gittiğini düşünüyorsun?" Lyss söyledi.

"Tahmin etmem gerekirse, Carthis'e geri döndüğünü söyleyebilirim," dedi Graves. "Ya da Celesgarde'a."

"Neden şimdi kalkıp gitsin ki?" Sasha söyledi. "Onun kıcını tekmelediğimiz gerçeğini saymazsak."

Hal, "Bunun bir bozgundan ziyade stratejik bir geri çekilme olduğunu tahmin ediyorum," dedi.

"O da ne?" Jenna gökyüzüne doğru bakıyordu.

Bir süre sonra Destin de duydu. Kanat çırpışları, birden fazla ejderhanın çığlıkları. İşte geldiler, bir sürü kayan yıldız gibi. Bir-iki-üç-dört mü? Cas'a baktı, sanki onlar bakmıyorken kaçıp kardeşlerine katılmış olabilirdi.

Diğerleri de duydu ve ayağa kalktı; Graves hariç, o da gecenin içinde koşmaya başladı. Keçi'nin çığlığı havayı yararak aşağıya doğru spiral çizdi ve çok yakına indi, o kadar hava taşıdı ki neredeyse kamp ateşini söndürecekti. Diğerleri de onu takip etti, daireler çizerek yere indiler.

Yeni gelen en son inen oldu. Çömelmiş, başı neredeyse çenesi yere değecek kadar sarkmıştı. Tamamen bitkin görünüyordu.

"Sıçrama!" Jenna söyledi. "Burada ne yapıyorsun?"

"Splash?" Destin Ash'e baktı.

Ash, "Breon ve Evan'la birlikte Carthis'e gitti," dedi.

Bunun sonuçları Destin'in karnına bir yumruk gibi indi. Bu ejderha Evan'la birlikteydi ve o tek başına geri dönmüştü.

"Ne oldu?" Jenna söyledi. "Diğerleri nerede?"

Ejderha Destin'in duyamayacağı bir açıklama yaparken uzun bir duraklama oldu. Jenna'nın yüzünde büyüyen dehşet ona bunun iyi bir haber olmadığını söylüyordu.

Jenna yemin etti. "Bu ne kadar zaman önce oldu?" Bir duraklama daha.

"Belki de imparatoriçe bu yüzden gitmiştir," dedi Ash.

"Ama bunu nasıl bilebilir ki?" dedi Jenna. Tekrar Splash'a döndü. "Splinter nerede?"

Daha uzun bir bekleyiş daha vardı. Ash küçük bir günlük çıkarmış ve not almaya başlamıştı.

Konuşmanın sonunda Ash ve Jenna, tek taraflı konuşmayı giderek artan bir endişeyle izleyen diğerlerine döndüler.

"İmparatoriçe'nin denizcilerinden biri olan Tully Samara, Strangward ve Breon'u kıyıdaki deniz mağaralarından birinde yakaladı. Ejderhalar içeri giremedi ama konuşmaları dinlediler," dedi Jenna.

"Görünüşe göre Samara onları imparatoriçeyle tanışmaları için Celesgarde'a götürüyor," diye ekledi Ash. "Splinter onları takip etti, Splash ise bizi uyarmaya geldi."

"Ve Breon bir şarkı söyledi ve ejderhalara bunu hatırlamalarını ve bize tekrarlamalarını söyledi." Jenna notlarından okuyan Ash'e baktı.

Takip edilen gemi. Samara zor olabilir. Büyücü şarkı söyledi, sana şarkı söyledi, sen de yardıma geldin.

Her şeyin başladığı yer
burası. Burası her şeyin
bittiği yer.

Parçalanma

Yeniden birleşme

Kanayan toprakta dövüldü.

Olduğu gibi, yine olacak. Yaz
ortasında,

Güneş gökyüzünde durakladığında.

Hepsi birbirine baktı.

"Bu da ne demek oluyor?" Destin her kası bir yay kirişi gibi gerilmiş halde tersledi.

"Bunu hatırlıyorum," dedi Lyss. "Celesgarde'da birlikteyken söylemişti."

"Bu Breon'un yeteneği," dedi Sasha. "İnsanların şarkılarını yakalıyor ve bu ona onlar üzerinde biraz güç veriyor."

"Bu ne anlama geliyor - 'kanayan toprak'?" Hal söyledi. "Bir mineral kaynağı mı? Kil lekeli bir nehir mi?"

Destin, "Carthis'teki nehirlerin çoğu Dragonbacks'teki kar erimelerinden kaynaklanıyor," dedi. "Bunlar berrak alabalık dereleridir."

"Peki ya Kuzey Adaları?"

"Orada çok fazla tatlı su yok," dedi Jenna. "Volkanik olarak oldukça aktif."

Keçi Ash'in dikkatini çekmeye çalışıyor gibiydi, kafasını Ash'in yüzüne doğru uzatıyor, bu işe yaramayınca da onu dürtüklüyordu.

"Bekle. Keçi bunun ne anlama geldiğini bildiğini sanıyor. Kuzey Adaları'nın haritası olan var mı?" Ash söyledi.

Lyss yaptı ve düz bir kayanın üzerine yaydılar. "İşte." Ash işaret parmağıyla noktayı işaret etti. Adalardan birinin, anakaraya en yakın olanının üzerinde kabataslak çizgiler vardı. Destin yaklaştı ama yazıyı zar zor . İblisin Yaraları.

"Bu o olmalı," dedi Jenna. "Bu ne olmalı?" Hal söyledi.

"Kanayan toprak. Geceleri üzerinden uçtuk. Adalar kabuk bağlamış yaralara benziyordu, lavlar kan gibi akıyordu."

"Bence bu önemli," dedi Lyss. "Breon bizi imparatoriçenin yaz ortasında Carthis'e geri döneceği konusunda uyarıyordu. Tıpkı şarkıdaki gibi."

"Yaz Ortası Günü ne zaman?" Destin söyledi. "İzini kaybettim."

"Üç gün ," dedi Jenna.

Destin ayağa kalktı, ellerini sıktı ve açtı, vücudu kapıdaki bir yarış atı gibi eğikti. "Bir an önce

O zamandan önce Kuzey Adaları," dedi. "Sence ejderhalardan biri beni oraya götürür mü? İsteyebilecekleri bir şey, önerebileceğim bir ödül var mı? Karşılığında onlar için yapabileceğim bir şey var mı?"

Destin soğukkanlı ve işlemsel olmaya çalışsa da, sesinin çaresiz bir adam gibi çıktığını biliyordu.

Jenna uzanıp elini omzuna koydu ve adam irkildi.

"Neden onlara sormuyorsun?" dedi.

Adam başını kaldırdı ve onun gözleriyle karşılaştı. "Sadece onlarla konuş," dedi yumuşak bir sesle. "Davanı anlat."

Destin kendisini merakla izleyen ejderhalarla yüzleşti. Resitaldeki bir öğrenci gibi dudaklarını yaladı. Bir şey istemeye alışık değildi. Pazarlık etmeye, tehdit etmeye, kandırmaya, evet.

"İçinizden birinin beni Celesgarde'a götürmek isteyip istemeyeceğini merak ediyordum." Bekledi. Daha da yaklaştılar ama o yerinde kaldı.

"Seni duyabilirler," dedi Jenna. "Ama onları duymak istiyorsan, seslerini bulmalısın. En azından ilk seferinde fiziksel temas kurmanın faydası olur."

"mi, yoksa hepsi ?" Destin söyledi. "Biriyle başla," dedi Jenna.

Destin Splash'a yaklaştı, ayaklarını yere bastı, derin bir nefes aldı ve "Sana dokunmamın bir sakıncası var mı?" dedi.

Splash başını ona doğru eğdi ve çenesini yere koydu. Destin avucunu ejderhanın omzuna koydu ve tekrar sordu. "Beni kanayan adadaki Evan ve Breon'a götürür müsün? Onlara yardım etmek istiyorum. Onları kurtarmak istiyorum." Sertçe yutkundu. "Karşılığında, istediğiniz bir şey varsa, sizin için yapabileceğim bir hizmet . . . ?"

Başımı kaşı. Boynuzların arkasında.

Destin ona gözlerini kırıştırdı. Yanlış anlamış olabileceğini düşünerek Ash'e baktı ve Ash başını salladı. "Devam et," dedi.

Destin boynuzlarının hemen arkasında hafif zırhlı bir noktaya uzandı. Nazikçe ovaladı, ardından boynuzun etle birleştigi pullu yerleri kaşdı. Splash bir kedi gibi tepki verdi, Destin'in daha iyi bir iş çıkarabilmesi için kendini bükte.

Destin ejderhanın zümrüt gözlerine baktı ve "Çok güzelsin" diye mırıldandı.

Uyu. Sonra üzgün Destin ile kanayan adaya uçun.

Pricker, Splash'i kenara itti. Splash çok yorgun. Pricker üzgün Destin ile kanayan adaya uçtu.

"Neden bana böyle sesleniyorlar?" Destin başını kaldırıp Ash ve Jenna'ya baktı. "Üzgün Destin yani?"

Jenna, "Ejderhalar söylediklerinizle birlikte duygularınızı da okur," dedi. "yüzden onlara yalan söylemeye çalışmak asla iyi bir fikir değildir."

"Ah," dedi Destin, irkilerek ve özel düşüncelerine açılan kapıları kapatabilmeyi dileyerek.

"Böylece korsan için endişelendiğinizi anlayabilirler. Onu önemsedığınızı anlayabilirler ve-" ",

dedi Destin çabucak. "Anladım."

Ash boğazını temizledi. "Celestine ve fırtına doğumlularına karşı çıkacaksan, yanında bir büyücüye daha ihtiyacın olacak," dedi. "Ben de seninle geleceğim."

Destin ona baktı. "Ama sen ve kız kardeşin daha yeni bir araya geldiniz. Sen krallığın prensisin. Sen-"

"Ben harcanabilirim," dedi Ash. "Ben yedeğim, unuttun mu?" "Sen harcanabilir değilsin," diye homurdandı Lyss.

"Majesteleri, Kuzey Adaları'na gitmek için izin istiyorum," dedi Sasha. Herkes dönüp ona baktı ve Sasha kıpkırmızı oldu. "Eğer Pricker beni kabul ederse yani. İyi kılıç kullanırım ve buradaki savaş çabaları için kritik bir öneme sahip değilim. Prens Adrian kraliyet ailesinin bir üyesi ve yanında muhafız olmadan gitmemeli."

"Sanırım ne demek istediğini anlıyorum," dedi Lyss. "Canlı dönmen şartıyla gitmene izin Talbot."

"Ben de gidiyorum," dedi Jenna. "Bu benim savaşım. Başından beri benim savaşımdı."

"Bu kötü bir fikir," dedi Ash. "Celestine yıllardır senin peşinde ve şimdi elinde iki büyülü işaret daha varken onun eline mi düşmek istiyorsun?"

"Onun peşindeydim," dedi Jenna. "Onu Carthis'e kadar kovaladım ve tekrar geri döndüm."

"Bunu biliyor mu?" Ash bir kaşını kaldırarak, "Bunu biliyor mu?" dedi.

Jenna bir an için ne diyeceğini şaşırmış gibiydi. Sonra, "Celesgarde'a vardığında ve orayı yok edilmiş bulduğunda orada olduğumu anlayacak. Her neyse, onun eline düşmek niyetinde değilim."

"Eğer ikimiz de , Cas'a kim bakacak?" Ash söyledi.

Tüm ejderhaların ve insanların çoğunun gelmek istemesiyle birlikte, herkes için bir serbestliğe dönüştü.

Destin bir o kişiye bir bu kişiye baktı ve onların kendisine katılma istekleri karşısında şaşkına döndü. yıllardır düşmanıydı. Bazılarıyla ise yeni tanışmıştı. Burada bitirmeleri gereken bir savaş, Diyarların dört bir yanındaki isyanlar ve darmadağın olmuş hükümetler, yası tutulacak ölümler, cezalandırılacak suçlar vardı. Celestine hem Arden'in hem de Fells'in düşmanı olduğunu kanıtlamıştı ama denizin ötesindeki bir düşmanla uğraşmak, yakınlardaki bir krizden daha kolay ertelenebilirdi.

"Bakın," dedi Destin, "ejderhalardan en azından birinin benimle gelmek isteyeceğini umuyordum, ama daha fazla gönüllü çekmeyi hiç düşünmedim. Carthis' gitmemiş olanlarınız için söyleyeyim, burası dünyanın en güzel bahçesi sayılmaz. Ayrıca, muhtemelen hepimiz öleceğiz."

"Kuzey Adaları Carthis'ten daha kötü," dedi Jenna. "Sadece dürüst oluyorum," diye ekledi.

"Hepimiz gidemeyiz. Burada savaşmamız gereken bir savaş var," dedi Lyss. "Ama bence bu görev, arkadaşlarımızı geri alma arzumuzun ötesinde, Diyarlar için önemli. Celestine'in büyülü işaretlerin peşinde olduğuna inanmak için her türlü nedenimiz var çünkü bu işaretler onu daha güçlü kılıyor. Eskisinden daha güçlü dönmesini göze alamayız. Bu yüzden. Bu iş için en uygun olanları seçmeliyiz."

"Kraliçe Alyssa'nın ya da Mat-ah-Kral Halston'ın gitmesi mantıklı değil," dedi Sasha. "İkinize de burada ihtiyaç var, şimdi orduları yönetmek ve savaş bittiğinde yönetmek için."

"Gitmeliyim," dedi Jenna. "Daha önce bahsettiğim nedenlerden dolayı."

Sonunda ekibin Destin ve Splash, Jenna ve Ash ile Goat ve Sasha ile Pricker'dan oluşmasına karar verildi. Lyss ve Avcı Cas'a bakacak ve Gölge ve Lila ile birlikte Diyarlar'daki savaşta çalışacaktı.

DOMUS NAZARI

Evan Strangward'ı çocukluğundan beri deniz tutmamıştı; Latham Strangward'ın emrindeki ilk yılında. O zamandan beri bazı dalgalı sulara yelken açmıştı ama dalgalı suların ilacı her zaman bir gemi kaptanı olarak becerileri ve hava durumu büyücülüğüydü. Şimdi hem o hem de Breon, Tully Samara'nın gemisi Carthis Head açıklarındaki akıntılarda sallanıp yuvarlanırken ambarda kilitli kalmışlardı ve Evan korkunç, aşağılayıcı bir şekilde hastaydı. Buna katlanmak zorunda kalan Breon için üzülüyordu. Kendisiyle birlikte olmak bile istemiyordu.

Rüzgârları dindirmeye ve denizleri sakinleştirmeye çalıştı ama bu, kapalı bir musluktan su akıtmaya çalışmak gibiydi. Boynundaki tasmayla ne okyanus akıntılarını bulabiliyor, ne parmaklarının arasından akan havayı yakalayabiliyor, ne de o çağırana kadar saklandığı yerden şimşeği çekebiliyordu.

Samara, isteksiz misafirlerinin rahatsızlığını gidermek için hiçbir çaba sarf etmedi. Anlaşılan imparatoriçenin tek şartı yaz ortasından önce sağ salim varmalarıydı. Ambarda kilitli oldukları için mürettebatı ürkütme ya da kendilerini denize atma ihtimalleri yoktu.

Breon Evan'la sohbet etmeye çalışmadı. Zamanının çoğunu uyuyarak, hayal kurarak ya da usulca şarkı söyleyerek geçiriyordu. Büyücülük yeteneği olmasa bile sesi rahatlatıcıydı.

Sonunda deniz duruldu, gemi sabitlendi ve Evan'ın midesi çalkalanmayı bıraktı. Bunun şu anlama geldiğini varsaydı

kanalı geçip adaların sığınağına girmişlerdi. Kısa bir süre sonra, demir attıklarında zincirin takırtısını duydu.

"Evet," dedi Evan, "görünüşe göre geldik." Celestine yeni başkentine ne olduğunu gördüğünde, belki de seni tamamen öldürecektir.

Yaklaşan sesler duyduklar -Samara'nın ipeksi baritonu ve imparatoriçenin tanıdık sesi. Ambara açılan kapak kaldırılarak yere bir kare ışık düşürüldü.

"Bu pis koku da ne?" Celestine eldivenli kolunu burnunun üzerine bastırarak sordu.

Samara küçümseyerek, "Görünüşe göre Fırtınakıran bir kanal geçişini hazmedemiyor," dedi.

İmparatoriçe eğildi ve uzun gölgesini yere düşürdü. Evan ve Breon'u gördüğünde yüzü bembeyaz kesildi ve gözleri lavantadan morarmış eriğе döndü. "Ne cüretle Nazari prenslerinin elleri ayakları bağılı, kendi hasta ve pis odalarında yatmalarına izin verirsiniz?"

"Ekselansları," dedi Samara, kibri bir kayanın üzerindeki mühür gibi üzerinden kayıp giderken, "benim-"

"Onlar benim kanımdan, bu soyu eski ihtişamına kavuşturmak için doğdular." Topuklarının üzerinde arkasına yaslandı. "Görünüşe göre sulak topraklarda çok uzun süre kalmışım. Buradaki mülklerimin sorumluluğunu sana bıraktığımda, bu göreve uygun olduğunu düşünmüştüm. Şimdi döndüğümde tüm Çöl Kıyısı'nı isyan halinde, başkentimi harabeye dönmüş ve soyuma saygısızlık edilmiş buluyorum."

Samara bunun son parçasını ele geçirdi. "Ama onlar sadakatsiz işbirlikçiler. Stormcaster yeni başkentinizi yok ettiğini itiraf etti. Büyücü de eline geçen ilk fırsatta size ihanet edecektir."

"Elbette öyle," dedi Celestine. "Elbette yapacak. Yaptığımız şey bu. Hattı taze ve güçlü tutan şey bu. İmparatorluğu bu şekilde geri kazanacağız."

Kaptanın yüz ifadesini görmek neredeyse giriş ücretine değirdi. Açıkça, İmparatoriçe'nin

Kraliyet kardeş katlinin standart kurallarına göre oynamıyordu.

"Onları serbest bırakın," dedi Celestine. "Onlara yeni giysiler alın

ve bir banyo. Onları bu halde gemime getirmeyeceğim. Dikkatli olun Kaptan. Onlardan gördükleri muamelenin tam bir muhasebesini talep edeceğim." Ve sonra tekrar ortadan kayboldu.

Günlerce yerde tek bir pozisyonda yattıktan sonra Evan'ın küvete girmesi kolay olmadı ama Samara kanlar içindeki ekibinden iki kişiyi yardımcı olmaları için görevlendirdi. Sıcak su Evan'ın kasları ve eklemleri için harikalar yarattı. Kirli kıyafetlerinden kurtulmak ruh haline iyi geldi. Gümüş yakasının altını ovaladığında, parmakları sihirli işaretini buldu ve Celestine'in varlığına yanıt vermediğini fark etti.

Güverteye ilk çıktıklarında, Celesgarde'in tanıdık limanında, şehrin kalıntılarıyla çevrili bir yerde demirlediklerini gördü. Siren de yakınlarda demirlemişti. Evan sahil boyunca ya da kıyı şeridindeki binalar arasında hiçbir yaşam belirtisi görmedi. Carthis'e doğru yola çıktıklarında bıraktıkları gibi görünüyordu, yıkık dökük sarayın yanındaki kamplarının kalıntıları da dâhil olmak üzere. Yine de imparatoriçe bu konuda kızgın olmaktan çok enerjik görünüyordu. Evan bir noktaya kadar Samara'nın kafa karışıklığını anlayabiliyordu.

Ama sadece bir noktaya kadar.

İmparatoriçe onları gemisine götürmesi için bir kayık gönderdi. Samara davet edilmemişti. Sadece kana bulanmış mürettebatı ve üçü vardı. Gemiye varmak üzereyken üzerlerine bir gölge düştü. Mürettebat işaret ederek "Dreki!" diye bağırdı.

Evan başını kaldırdı ve limanın üzerinde uçan bir ejderha gördü, uçuşu biraz düzensizdi. Tanıdık. Tanıdık geldi. Splinter. Mağaradan ayrıldıktan sonra onları takip etmiş olmalıydı.

O tepki veremedi, bir uyarı, bir selam ya da herhangi bir şey haykıramadan Celestine bir yıldırım fırlattı ve ejderhayı kuyruğundan tepetaklak yuvarlayarak bir ağaç yığınının içinde kayboldu.

Ağaçlar. Evan bir hareket, bir yaşam belirtisi görmeyi umarak yere düştüğü yeri izlemeye devam etti.

Hiçbir şey. Evan'ın kalbi sıkıştı, genç ejderhanın bu sonu gelmeyen avda bir kayıp daha olmamasını umuyordu.

Gemiye biner binmez Siren demir aldı ve limandan ayrılarak rüzgârın önünde güneydoğuya doğru yol aldı. Evan ve Breon olabildiğince ileriye gittiler ve uzun süre ambarda kapalı kaldıktan sonra yüzlerine vuran rüzgârın tadını çıkardılar.

Evan ilk başta Carthis'e dönüyor olabileceklerini düşündü ama Siren en güneydeki iki adanın arasından geçip boğazlara girmek yerine keskin bir dönüşle doğuya döndü, adaların en doğusundan dolandı ve uzak taraftaki korunaklı bir limana girdi.

Burayı biliyorum, diye düşündü Evan. Koku ve ses onu geçmişe sürükledi. Kardeşleriyle birlikte küçük bir kayığa doluşup karanlıkta koyda ilerledikleri anılar kafasında titreşti. Sonra kıyıdan bir alarm sesi geldi, bir tekne filosu peşlerine düştü, bir fırtınanın içine daldılar, yağmur ve deniz suyu yüzündeki gözyaşlarına karıştı. Kız kardeşi için ağlıyordu. Kardeşi Jak için ağlıyordu. Bildiği tek ev için .

Demir atar atmaz Celestine öne çıktı ve Evan ile Breon'u baş tarafta birbirlerine sokulmuş, her ikisi de kayıplarından dolayı ağlarken buldu.

Celestine bir an için şaşkın, hatta telaşlı göründü ve sonra gözleri Evan'ın yakasına takıldı. "Ah," dedi, saçlarını karıştırarak. "Her şey yolunda. Artık buna ihtiyacın yok. Artık evindesin." Diz çökerek çantasından bir anahtar çıkardı, kilidi açtı ve tasmaları çıkardı. "Bunlara burada ihtiyacınız olmayacak," dedi ve onları güverteye bıraktı. Elini uzatarak önce Breon'un, sonra da Evan'ın ayağa kalkmasına yardım etti.

Evan'ın ilk fark ettiği şey sihirli işaretiydi. Artık yakası olmadığına göre, hoş bir şekilde sıcaktı ve omuzlarının üzerinden derinlerine doğru rahatlatıcı ısı dalları gönderiyordu.

kaslarına ve kollarına yayıldı. Sakinlik, kafatasının tabanından yukarıya, vücudundan aşağıya, ayak tabanlarına kadar yayıldı ve böylece kendini kök salan bir ağaç gibi hissetti. Buradaki yolculuktan kaynaklanan tüm ağrı ve sızılar kaybolmuş, yerini huzur ve esenlik duygusu almıştı. Breon da aşık olmuş görünüyordu. Boynunun arkasını parmaklarken yüzü şaşkınlıkla aydınlandı.

Celestine onların şaşkın ifadelerine gülümsedi. "Çok güzel, değil mi?"

Evan etrafındaki güzellik karşısında büyülenmişti: kayalık kıyıdaki küçük, yuvarlak çakıl taşları, denizden yükselen, kısmen yaprak dökmeyen ağaçlarla kaplı tepeler, yüksek vadilerden aşağıya doğru akan şelaleler, ayaklarının dibinde püsküren köpükler. Çamların, denizin ve taşın renkleri o kadar canlıydı ki gözlerini acıtiyordu. O kadar canlıydı ki, zihninin gerisindeki fısıltılı uyarıyı bastırıyordu.

Kıyının yanında kırmızı kereste ve gri taştan inşa edilmiş yüksek çatılı bir uzun ev duruyordu. Etrafında kümelenmiş, parlak boyalı evler koyun durgun sularında yansıyor.

Hava sarhoş ediciydi, çiçek ve biraz da kükürt kokuyordu. Koku, çocukluk anlarına benzer bir şekilde iliklerine kadar işliyordu. Evan kendini rahatlamış, neredeyse gevşek bir şekilde kucaklanmış hissetti. Küpeştelerin üzerinden baktığında, gemilerinin omurgasının altındaki su kristal berraklığındaydı ve yüzlerce metre aşağıya iniyor gibiydi. Suya dalmak ve aşağıya doğru yüzmeye devam etmek nasıl bir şey olurdu?

"Burası eski bir volkanik krater," dedi Celestine, onun suya baktığını fark ederek.

"Neredeyiz biz?" Evan sordu.

"Evimizdeyiz," dedi basitçe. Breon'un söylediği şarkıyı yankılayarak, "Burası Nazari'nin atalarının evi, hikâyelerimizin her zaman başladığı ve bittiği yer," dedi. "Burası gücümüzün temeli, mirasımızın koltuğu."

"Güzel," dedi Evan, bulanık zihni bundan daha açıklayıcı bir şey bulamadı. "Burayı tanıyormuşum gibi hissediyorum."

"Hepimiz burada doğduk," dedi. "Sen benden alınana kadar burada birlikte yaşadık."

"Bizi sizden kim aldı?" Breon söyledi.

"Nazari soyunun düşmanları," dedi Celestine. "Beni burada tuzağa düşürdüler ve seni götürdüler. Altı yıl önce, yaz ortasında."

Burada kapana kısılmak o kadar da kötü olmaz, diye düşündü Evan.

Kayığın bağlarını çözen Celestine, kayığı yana doğru salladı ve suya indirdi.

"Gel," dedi. "Kıyıya çıkalım."

Breon kamarasına doğru baktı. "Bizimkini getirmeli miyiz -?"

"Hayır," dedi Celestine. "İhtiyacın olan her şey burada." Yan tarafta gözden kayboldu.

İhtiyacımız olan her şey burada, diye düşündü Evan. Ama Breon gümüş yakaları aldı ve paltosunun içine yerleştirdi.

Celestine'e tasmalardan bahsetmeliyim, diye düşündü Evan. Ama kardeşini ispiyonlamayacaktı.

Celestine'in ardından merdivenden indiler ve orta küpeştede yer buldular. Kürekleri o idare ediyordu. Durgun yolculardı. Evan elini suyun içinde gezdirdi.

Kana bulanmış küçük bir kalabalık kıyıda durmuş onları bekliyordu.

"Tekrar hoş geldiniz İmparatoriçe," dediler kayığı sahile çekerken. "Hoş geldiniz, Prensler."

Prensler, diye düşündü Evan. Biz prensiz. Küçük binalardan birinden yayılan kızarmış et kokusunu alabiliyordu. Ağzı sulandı ve midesi guruldadı. Samara'nın gemisinde neredeyse hiçbir şey yememişti ve şimdi açlıktan ölüyordu.

Celestine onları uzun eve götürdü. Evin içi de dışı kadar güzeldi. Yüksek, kirişli tavanları ve ortasında çatıya kadar uzanan bir bacayla dört tarafı açık devasa bir taş ocağı vardı. Büyük Salon'un kenarları perdeli uyku banklarıyla kaplıydı. Bir uçta bir geçit vardı

ahır. Diğer tarafta, her birinin kendine ait ocakları olan yatak odaları ve bir kütüphanenin bulunduğu bir koridor.

Breon ve Evan, Celestine'i koridordan odalarına kadar takip ettiler. "Şimdilik dinlenin ve rahatlayın," dedi Celestine, "ben bu gece için hazırlanırken."

"Bu gece ne var?" Breon söyledi.

"Nazari büyüünün yüzeye en çok yaklaştığı yaz ortası arifesindeyiz." Ellerini tuttu. "Hissedebiliyor musunuz?"

Sihir üçünün de içinden sızıyordu, kopmaz, dokunulmaz bir bağ. Onlar, merkezinde Celestine'in bulunduğu bir sihir zinciriydi.

Demek bir aileye sahip olmak böyle bir şey, diye düşündü Evan, kalbi ağzına kadar doluydu. Yine de zihninin gerisinde bir anı, uzak bir tepedeki uyarı feneri gibi titreşti.

"Gördünüz mü?" Celestine nefes aldı. "Biz birbirimize aitiz. Her zaman öyleydik. Bu geceden sonra asla yalnız olmayacaksınız. Bu gece Nazari soyuna katılacaksınız. Bu gece yükseliyoruz." Durakladı. "Nazari geleneğine uygun olarak şimdi benimle birlikte söyle. 'Bu gece, birlikte yükseliyoruz.'"

Tapındaki hoparlörler gibi "Bu gece birlikte yükseliyoruz" diye okudular.

"Tören için uygun kıyafetleri odalarınızda bulacaksınız. Zamanı geldiğinde görevliler sizi almaya gelecekler."

Ve büyük salona doğru yürüyerek uzaklaştı. Evan onun ayak sesleri kaybolana kadar dinledi ve derin bir kayıp duygusu hissetti.

Evan odasına girdi, yatağa oturdu ve parmaklarını giysilerin üzerinde gezdirdi. İpek ve yün, diye düşündü. Gümüş ve mavi, saçlarıyla uyumlu. Elbiseler ve küçük giysiler. Çok güzellerdi ve tam oturacak gibi görünüyorlardı.

Yatağının ayak ucundaki sandığı açtı. Sandık boştu. Sadece bir takım kıyafet vardı.

Ne kadar kalacaklarını sormak aklına gelmemişti.

Herhangi bir soru sormak aklına gelmemişti.

Tuhaftı. Genelde meraklı bir insandı. şimdi hareket etmeye devam etmek onun için bir çabaydı.

Burası evim, diye düşündü. Hikâyenin başladığı yer burası. Yere kaydı ve koridora doğru yürüdü. Breon'un kapısı açıktı.

Büyücü yatağında uzanmış, gözlerini hiçbir şeye dikmemiş, gümüş kolyelerden birini açıp kapatıyordu. Sanki mandalın çıkardığı yumuşak tıkırtıdan büyülenmiş gibi.

"Bunu neden yanında getirdin?" Evan söyledi. Bu onu nedense huzursuz etmişti.

Breon ona baktı, sanki hatırlamakta güçlük çekiyormuş gibi biraz şaşkın görünüyordu. "Gümüş değerlidir," dedi. "Gümüş pazarda iyi bir fiyata satılır." Parmaklarını parlatılmış yüzeyin üzerinde gezdirdi. "Aubrey hep derdi ki, bir kere gümüşü eline geçirdin mi gerisi kolay gelir." Yüzü bulutlandı. "Aubrey," diye fısıldadı.

Evan, Aubrey'nin kim olduğu hakkında hiçbir fikre sahip değildi ama bunun bir önemi yoktu. "Her şey burada," dedi. "Her şeyin başladığı yer burası."

Breon sanki kelimeler anlamını yitirmiş gibi, "Her şeyin bittiği yer burası," diye okudu. "Parçalanma, yeniden birleşme, kanayan toprakta dövölme ..." Sesi kesildi. "Gerisini unuttum."

"Hadi gidip kütüphaneye bakalım," dedi Evan. "Belki bir kitap vardır."

Breon omuz silkti, yataktan yuvarlandı ve Evan'ı koridor boyunca takip etti. Kütüphanenin kemerli girişinde yan yana durdular. Duvarlar, bir ömür boyu okumaya yetecek kadar deri ciltli kitap raflarıyla kaplıydı.

Evan sanki bir rüyadaymış gibi rafların arasında gezinerek ciltleri taradı. Başlıklar Çöl Kıyısı'nda konuşulan dilden çok Fells diline yakın bir dilde olmasına rağmen kelimelerin çoğunu anlayabiliyordu.

Breon, üzerinde özenle ciltlenmiş bir kitap duran büyük, yuvarlak bir masaya doğru yürüdü.

"Evan. şuna bir bak."

Evan kitap sırtlarını okumayı bıraktı ve görmeye geldi. Breon işaret parmağıyla kitabın başlığının izini sürdü. Altınla damgalanmıştı-Domus Nazari. Nazari Evi.

Kitabın altında, masanın üst kısmına gömülü, camın altında büyük bir metal cihaz vardı - bakır, altın, gümüş ve değerli taşlardan yapılmış gibi görünen bir disk. Ortasında bir insan figürü vardı ve etrafı bakır, kırmızı, mavi, gümüş ve altın olmak üzere beş parçayla çevriliydi. Her bölümün üzerinde semboller vardı. Gümüş bölümün üzerindeki amblemler rüzgârı, dalgayı ve bulutu andırıyordu. Mavi ona geometrik bir bulmaca düğümünü hatırlatıyordu. Bakır, çok başlı bir canavara benzeyen bir ründü.

"Kolyelerimize uyuyor. Gördünüz mü?" Breon kendi kolyesini masanın üzerine koydu. Masadaki diskin altın parçası Breon'un parçasıyla, üzerine arpa kadar eşleşti.

Evan gömleğinin altından kolyesini çıkardı ve Breon'unünün yanına koydu. Elindeki parça gümüş ve mavi bölümlerle eşleşiyordu ama kolye renkli değildi. Sade, zamanla kararmış bir gümüştü.

Gümüş ve mavi, saçındaki çizgiler gibi.

Evan kolyesini aldı ve kitabı açtı.

İlk sayfalardan birinde bir gravür vardı; bir alev nehrinin üzerindeki kemerli bir köprüde kutlama yapanlar bir araya gelmişti. İçlerinden biri, diğerlerinden daha büyük ve gösterişli bir şekilde, korkulukların üzerinden bir çocuğu sarkıtıyor

Bir tür törene benziyor, diye düşündü Evan, belki de bir kurbanı.

Breon eğildi. "Görünüşe göre orası sıcak olmalı."

Evan, birçok farklı el tarafından yazılmış, zamanla sararmış sayfaları karıştırmaya başladı. Bir tür soyağacı gibi görünüyordu, her sayfada bir nesil vardı. Ancak her nesilde, tablodaki diskin bir kopyası vardı, bölümlere isimler ve isimlerin yanına tarihler yazılmıştı. Bazı tarihler o kadar eski görünüyordu ki, hiç görmediği bir takvimden alınmışlardı.

Kitabın ilk yarısında, her sayfadaki disklerin tüm bölümleri isimler ve tarihlerle doldurulmuştu. Daha sonraki bölümlerde ise çoğu boştu.

Evan kitabın arkasına, doldurulmuş son sayfaya doğru çevirdi.

Iona Nazari, sayfanın üst kısmında yazı ile yazılmıştı. İsmi'nin yanında bulmaca düğümü sembolü var.

İsmi'nin hemen altında Celestine Nazari, ismi'nin yanında da tam bir disk sembolü vardı. Diskin iki bölümü isimlerle doldurulmuştu. Jak Strangward. Claire Slaves. Diğer üç bölüm hâlâ boştu.

Celestine'in adının altında, tepesinde Iona'nın, altında da boydan boya isimlerin yazılı olduğu, yoğun bir şekilde ışıklandırılmış bir soy ağacı vardı.

Harol Strangward ve adının yanında Fırtınakıran sembolü.

Ondan aşağıya doğru iki isim dallanıyor:

Jak Strangward, bir tarih ve düğüm sembolü.

Evan Strangward, düğüm sembolü ve Fırtınakıran sembolü. Tarih yoktu.

Başka bir isim. Karf Bandelow. İsmi'nin yanında, çok başlı canavar. Ondan sonra Jenna Bandelow, o da çok başlı canavarla birlikte. Tarih yok.

Sonra, Jaheen Alfarsi, ismi'nin yanında arp benzeri bir sembol var. Aşağıda, Breon Alfarsi, aynı sembolle ve tarihsiz.

Omar Slaves, şimşek sembolü ile. Onun altında, Claire Slaves, aynı sembol ve bir tarih. İki yıl önce.

"Breon Alfarsi," diye fısıldadı Breon. "Jaheen Alfarsi'nin oğlu." "Jak ve Evan Strangward," dedi Evan. "Harol'un oğulları

Strangward. Jenna Bandelow, Karf Bandelow'un kızı." Breon,

"Celestine onun benim kız kardeşim olduğunu söyledi," dedi. "Bizde

aynı anne. Iona."

"Iona Celestine'den önce imparatoriçeydi," dedi Evan.

"Ama biz yarı kardeşler ve kız kardeşler olmalıyız, çünkü biz

farklı babalar." Ama Jak ve benim babalarımız aynıydı, diye düşündü. Harol Strangward. Evan hâlâ sıcak olan ve güçle titreşen sihirli işaretini parmakladı. Jak da benimle aynı sihirli işarete mi sahipti?

Breon aniden, "Magemark'ıma bak, Ev," dedi. "Sanırım bu sembollerden bazıları onun içinde." Evan'ın daha iyi görebilmesi için ellerini dizlerine dayayarak öne doğru eğildi.

"İşte arp," dedi Evan, parmaklarıyla izini sürerek. "Jaheen Alfarsi'ninkiyle aynı."

Breon doğruldu. "Sizce bu semboller babalarımızdan miras aldığımız armağanları mı temsil ediyor?"

"Belki." Evan ona ne kadar uzun süre bakarsa, bunun doğru olduğuna o kadar ikna oluyordu. Her baba farklı bir hediye getirmişti. Bir şekil değiştirici. Bir büyücü. Bir kan büyücüsü. Bir element büyücüsü. Her çocuk en az bir yeteneği miras aldı. Sanki babalar özellikle bu amaç için seçilmiş gibiydi, çünkü Soy'a getirdikleri armağanlar için.

Sayfayı inceledi. "Celestine'in babası nerede?" Evan mırıldandı. "Listede onun için kimse yok."

Evan'ın hatırlaması gereken bir şey vardı, ama ne kadar çabalasa da aklına getiremiyor, hatta çözmek için fazla istek duymuyordu. Sanki birisi masanın üzerine bir kutu yapboz parçası bırakmış ve Evan'ın tepkisi "Huh. Bir yapboz." olmuş gibi uzak, akademikti.

"Belki de akşam yemeği için giyinme vakti gelene kadar biraz kestirmeliyim" diye düşünerek kitabı kapattı.

Breon'un bir şeylerle uğraştığını duydu ama boynunda soğuk metali hissedip tasmadan gelen yumuşak tıkırtıyı duyana kadar aldırmadı. Sarsıldı ve kuyruk kemiğinin üzerine sertçe kütüphanenin zeminine düştü. Anında, tüm ağırları ve acıları, derinlerde yatan, mantıksız bir dehşetle birlikte geri geldi.

Evan uzandı ve yakasını parmakladı. "Ne- Bunu neden yaptın?"

"Tasmaların ikisini de almamalıydım," dedi Breon. "Gümüş değerlidir ve bu sana ait. Bu yüzden onu

geri dön." Evan'ın kalkmasına yardım etmek için elini uzattı ama Evan başını salladı. Bir denizyıldızı gibi yere yayılmış bir vaziyette kalırken, geldikleri günden beri onu içine çeken huzurlu merak sisi içinden anı parçaları su yüzüne çıkıyordu. En azından yakası çıktığından beri.

Latham Strangward'ın gemisinde tayfalık yaparken Celestine Nazari ile ilk tanıştığı günü hatırladı. Strangward'ın kardeşi Harol'un annesiyle arasının açılmasına neden olduğunu ve onu bu adaya hapsettiklerini iddia etmişti.

Annem beni severdi. Jak öldükten sonra üç kez lanetlenen kardeşin onu bana düşman etti.

Jak öldükten sonra. Harol Evan'ın babasıydı, Jak'ın .

Hepimiz burada doğduk, demişti Celestine o günün erken saatlerinde. Sen benden alınana kadar burada birlikte yaşadık. . . Beni burada tuzağa düşürdüler ve seni aldılar. Altı yıl önce, yaz ortasında.

Başka bir şey daha vardı: Tarvos'ta o gün karşılaştıklarında Celestine'de Claire'in kolyesi vardı. Onu kendisine Claire'in verdiğini söylemişti. Bu konuşmada Evan'a Claire'in de öldüğünü düşündüren bir şey vardı.

Jak ve Claire de Celestine'in bulmaca diskinin doldurulan iki parçasıydı.

Kaptan Strangward, "Benim de hatalarım var Celly, ama en azından çocuklara savaş açmıyorum," demişti.

Törenin köprü üzerindeki gravürü. Aşağıdaki ateş gölü. Yaz ortası - Nazari büyüsünün yüzeye en yakın olduğu zaman.

Büyü işaretleri, babalarının izniyle Nazari soyuna getirdikleri armağanların amblemleriydi. Bu yerde -ve sihirli işaretlerinde- onları uysallaştıran, kesime giden kuzular gibi gitmelerini sağlayan bir şey vardı. Ve içinde bulundukları tehlikeyi hatırlamalarını engelliyordu.

Ama Celestine yanlış hesaplamıştı. O ve Breon yeteneklerini ona karşı kullanamamışlar diye tasmaları kullanmıştı. O da

tasmaların magemarkları başka şekillerde de etkisiz hale getirdiğini fark etmemiştir.

İşte o zaman Evan, şaşırtıcı bir netlikle babasının onları kurtarmaya çalıştığını anladı. Hepsini kurtarmaya çalışmıştı.

Bu gece yaz ortası arifesi. Bu gece yükseliyoruz. Ve bu geceden sonra Celestine eskisinden daha güçlü olacaktı. Bir tehlike tsunamisi üzerlerine doğru geliyordu ve onlar da elleriyle işaret ederek, "Bakın! Bir dalga."

"Evan? İyi misin?"

Evan başını kaldırdığında Breon'un hâlâ ona baktığını gördü. Büyücü elini tekrar uzattı ve bu sefer elini tuttu. "Özür dilerim," dedi Breon. "Seni korkutmak istememiştim."

Tam o sırada Evan dışarıdaki koridorda karoların üzerinde bot sesleri duydu. "Ona burada olduğumu söyleme," diye tısladı Evan. "Beni yakamda görürse, onları senin aldığını anlar." Toz içinde kalmış kitaplarla dolu bir arabanın arkasına daldı.

"Burada ne yapıyorsun?" Yığınlardaki boşluklardan dışarı bakan Evan, Celestine'in kapı aralığında, adımlarının ortasında donup kaldığını görebiliyordu.

Evan bildiği tüm tanrılara ve sadece adını duyduğu bazı tanrılara dua etti. Lütfen. Bunu başarmasına yardım et.

"Kitapları severim," dedi Breon, hiçbir kurnazlık yapmadan. Elini kitap yığınlarına doğru salladı. "Burada bir sürü kitap var." Sonra neredeyse savunmaya geçercesine ekledi: "Biraz okurum ama çoğunlukla resimlere bakarım."

Celestine gülümsedi. "Ben de kitapları severim," dedi. "Eskiden burada, kütüphanede saatlerimi geçirir, eski yöntemleri okurdum. Herkesten daha çok şey bilirdim, annemden bile." Yuvarlak masaya doğru yürüdü, Domus Nazari'yi aldı ve bir koluna sıkıştırdı.

"O kitap ne?" Breon söyledi.

Evan'ın kalbi neredeyse duracaktı.

İmparatoriçe'nin eli sıkılaştı, parmak eklemleri beyazlaştı. "Sadece ailemizin geçmişi," dedi. "Törene hazırlanmak için buna ihtiyacım var. Bu gece her şeyi öğreneceksin."

Breon, "," dedi.

Celestine kaşlarını çatı, baktı etrafta.

"Nerede bu Kardeşin mi?"

Breon omuz silkti. "Kısa bir süre önce buradaydı."

Celestine, "Neden okumak için bir kitap seçip odana götürmüyorsun?" dedi. Sonra döndü ve dışarı çıktı. Evan boncuk boncuk soğuk terler dökerken .

Kadının gittiğinden emin olunca ayağa kalktı ve koluyla yüzünü sildi.

"Hadi odana geri dönelim. Acele et."

ŞEYTAN YARALARI

Indio üzerindeki uçuş sırasında birkaç kez Destin panik içinde uyandı, kafası sorunlu rüyalarla doluydu. Hayatının dövuşüne giderken nasıl olur da bir ejderhanın üzerinde uyuyakalabilirdi?

Ama ejderhanın bedeninin sıcaklığı içine işliyordu ve uçuşun ritmi rahatlatıcıydı ve uzun süre boyunca bulutların üzerindeydiler, bu yüzden görecekt çok az şey vardı ve gerçek bir irtifa hissi yoktu. Arkalarında yayılmış olan diğerlerini göremiyordu ama zihinden zihine yapılan konuşmaların parçalarını "duyabiliyordu".

Destin ve Splash, Jenna ve Ash ile Goat ve Sasha ile Pricker. Destin hâlâ hepsinin Celestine'in tutsaklarını kurtarmak için kendisine yardım etmeye geldiğine inanamıyordu.

Başlangıçtaki bariyeri aşp seslerini duyabildiğinde ejderhalarla iletişim kurmanın kolay ve doğal olduğu ortaya çıktı. Aslında bir düzen içinde uçarken onları duymak insanlardan daha kolaydı.

Diğerleri Destin ve Splash'in önden gitmesine izin veriyordu, çünkü Splash'in en azından nereye gidebilecekleri konusunda bir fikri vardı.

Şimdi uyu, Üzgün Destin, Splash dedi ki. Spellsinger ve Pirate ile yakında görüşürüz belki.

"Belki."

Şimdiye kadar Splinter adlı ejderhadan hiçbir iz görmemişlerdi.

Artık bulutların arasından alçalıyorlardı. Destin'in kulakları birkaç kez patlar gibi oldu. Ve sonra onlar aşağıdaydılar

bulutlar. Gündönümü arifesi idi ve çok kuzeydeydiler, bu yüzden güneş batı ufğunun üzerinde hâlâ görülebiliyordu. Carthis'in baş olarak bilinen en kuzeydeki parçasını geçmişte gördüğü haritalardan tanıdı.

Splash kuzeye döndü ve Kuzey Adaları'ndan ilki görünene kadar sahili takip etti. Bu, Jenna'nın tanımladığı ada olmalıydı; toprağın kanının yüzeye çıktığı yaralı ada.

Ama ya yanlış yere bakıyorlarsa? diye düşündü. Ya Celestine tutsaklarını Deepwater Court'a ya da Tarvos'a götürdüysen? Ya çoktan ölmüşlerse?

Spellsinger ve Pirate ölmedi.

"Kafamın içini dinlemeyi bırak."

Kulağıma bağırmayı kes.

Sır saklamaya alışkın biri için bir ejderhayla arkadaşlık etmek zordu.

Zirveleri bulutlarla örtülü adanın üzerinde daireler çizdiler.

Destin gözlerini kısarak keçeleşmiş bulutlara baktı. "Bir şey görüyor musun?" dedi.

Git bak. Bununla birlikte ejderha kanatlarını katladı ve nemli bulut katmanlarının arasından yere doğru alçaldı. Açık havaya çıkar çıkmaz kanatlarını açtı ve adanın karşısına doğru fırladı. Destin'in gemilerden arınmış korunaklı bir limanı, içeriden aydınlatılmış bir tür kulübeyi ve dağdan aşağı uzanan kızgın turuncu parmaklar gibi uzun lav çizgilerini görecekti zamanı vardı. Sonra, kanatları güçlü bir şekilde çırparak, Splash tekrar irtifa kazandı.

Spellsinger ya da Pirate'i görmedim.

"Hayır," dedi Destin, midesinin nereye gitmiş olabileceğini görmek için göbeğini parmaklayarak, "ama şu binanın içinde olabilirler. Adanın geri kalanına bir kez daha göz atalım. Sonra da uzak tarafa inip ne yapacağımıza karar verelim."

Adanın uzak tarafında hiçbir insan faaliyeti izine rastlanmamıştır. Splash, adanın yan tarafında nispeten düz bir yer buldu.

yanardağa indi. Diğer iki ejderha da onu takip etti. Ancak Pricker (Sasha ile birlikte) pençelerinde mücadele eden bir insan taşıyordu. Yere yaklaştığında tutuşunu bıraktı ve isteksiz yolcu bir taş gibi yere düştü. Etrafı hemen üç ejderha ve dört silahlı insan tarafından sarıldı.

Kana bulanmış olan tutsakları ayağa kalktı ve çemberi yarmaya çalıştı ama Pricker onu yere serdi ve bir ayağını üzerine koyarak onu olduğu yerde sabitledi.

"Onu liman bölgesinde yakaladık," dedi Sasha. "Onu sorgulayabileceğimizi ve neler olup bittiğini öğrenebileceğimizi düşündüm."

Destin ve Ash at efendisine yaklaştı.

"Buyurun," dedi Ash, "ama ikna etmenin onun üzerinde işe yarayacağını sanmıyorum."

Destin mahkûmun yanına diz çöktü ama adamın gözleri Jenna'ya sabitlenmişti. "Prenses," dedi. "Geleceğinizi bilmiyordum."

Jenna deri uçuş eldivenlerini çıkarmıştı ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle ensesini parmaklıyordu.

"Evet," dedi. "Ben buradayım. Diğerleri nerede?"

"Beni bulduğun yere yakınlar," dedi adam hevesle. "Tapınaktaydılar, imparatoriçeyle ziyafet çekiyorlardı, ama şu anda köprüye doğru yola çıkmış olabilirler."

"Köprü mü?" Jenna söyledi. "Neresi orası?"

"Tapınağın yakınında. Size gösterebilirim ama acele etmeliyiz. İmparatoriçeyi bekletmek istemeyiz."

"Hayır," dedi Jenna. "Yapmayacağız." Keçi'nin yanından hafifçe yukarı doğru koştu ve ejderhanın sırtına yerleşti. Sonra eğilip at efendisine doğru bir el uzattı. "Hadi gel. Benimle uç."

"Jenna," dedi Sasha, bir ayağından diğerine geçerek ona bakarken. "Bence sen-"

"Bizi takip edin!" Jenna parlak bir gülümsemeye konuştu. "Hepimiz gideceğiz."

Keçi aşağı eğildi, at efendisinin ceketini dişleriyle kavradı ve onu Jenna'nın arkasına sırt üstü düşürdü. Sonra kendini dağdan aşağı fırlattı.

Az önce ne oldu? Destin düşündü. Ve sonra, Scummer.

"Şifacı!" Destin bağırdı. "Benimle gel. Acele edin." O ve Ash koşarak Splash'in kanadına çıktılar ve ejderhanın sırtına yerleştiler. Splash Jenna'nın peşinden havalandı. Sasha da Pricker'la onu takip etti. Ama dağın eteklerinden döndüklerinde Jenna ve Keçi gözden kaybolmuştu.

Breon'un odasına döndüğünde Evan diğer tasmayı büyücünün boynuna dikkatle taktı. Tasma kapanır kapanmaz Breon'un gözleri irileşti. "Buradan çıkmamız gerek! Üzerimizde bir tuzak kuruyor, kokusunu alabiliyorum."

Evan, Breon'un omuzlarını kavrayarak, "Panik yapma," dedi. "Düşünelim. Buradaki büyü bizi uysal tutmak için magemarklarımızla etkileşime giriyor gibi görünüyor. Tasmalar sulak alan büyüünde olduğu gibi buna müdahale ediyor olmalı. Yine de bu bizi bir kutuya sokuyor. Tasmalar takılıyken, karşı koymak için kıymık büyümüzü kullanamayız. Eğer onları çıkarırsak, savaşmak için bir neden göremeyiz."

Breon bir kaşını kaldırdı. "Ve panik yapmamamız gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Şu anda imparatoriçe bizim onun sihirli kirasında olduğumuzu, bizi katliama götürebileceğini düşünüyor. Ama tasmaları görürse bir şeyler döndüğünü anlayacaktır. Yeteneklerimizi kullanamayacağımıza göre, en iyi silahımız sürpriz yapmak." Celestine'in şenlikler için sağladığı güzel ceketini parmakladı. "Bu ceketlerin yüksek yakaları var. Akşam yemeği için giyinelim, bizi görme ihtimaline karşı yakaları altta saklayalım. Limana kadar yürüyüp, bir tekne çalacağız ve Siren'e doğru kürek çekeceğiz. Sadece ikimiz olsak bile

limandan çıkalım ve umarım büyünün ulaşamayacağı bir yere gideriz."

"ok uzağa uzanamazdı," dedi Breon. "Celesgarde'da böyle değildi. İmparatoriçe beni kontrol altında tutmak için yaprak kullanmak zorunda kaldı."

"Belki de büyü sadece Gündönümü'nde yeterince güçlüdür," dedi Evan. "Her iki durumda da, onunla aramıza biraz mesafe koyana kadar tasmaları bir ya da iki gün takılı tutacağız. Sonra da anakaraya ve zgr şehirlere doğru yelken açacağız."

Celestine'in verdiği kıyafetleri aceleyle giydiler. Evan gümüş yakayı boynunun dibine yerleştirdiğinde, ince keten gömlek ve ceketin onu tamamen gizlediğini fark etti. İkisi de hazır olduklarında, rıhtıma doğru ilerleyerek deniz kenarındaki galeride rahatça yürüdüler.

İzlerinin üzerinde durdular. Siren, kıyıya çektikleri kayıkla birlikte gitmişti.

"şimdi ne olacak?" Breon mırıldandı.

Evan alternatifleri düşündü. Her ne olacaksa bugün olmak zorundaysa, belki de kritik dönem geçene kadar adada bir yerde saklanabilirlerdi. Bu en azından onlara daha fazla zaman kazandırırđı. Ama kıyıya döndüklerinde, Celestine zümrüt yeşili bir ceket ve bölünmüş bir etekle zarif bir şekilde onlara doğru yürüyordu, başını mücevherlerle süslü ipek bir örtü örtüyordu.

"İşte buradasın," dedi. "Kaybolduğundan korkuyordum. Akşam yemeği vakti geldi." Onları uzun evin içine soktu, sonra da ortadaki ocağın yanındaki masanın yarısına kadar götürdü. N ve ağır gümüşle süslenmiş zarif yemek takımları  kişilikti. Evan yarı yarıya Breon'un gümüşleri ceketinin ceplerine doldurmaya başlamasını bekliyordu.

Hizmetçiler kadehleri doldurdu ve ilk yemeği servis etti. Evan şarabına dokunmadı ve Breon'un da dokunmadığını fark etti. Bir kan büyücüsünün diğerisi üzerinde nasıl bir etkisi olabileceğinden emin değildi ama işini şansa bırakmıyordu. Ayrıca, akıllarını başlarında tutmaları gerekiyordu.

Celestine yine de neşeli görünüyordu ve kendi kadehini birkaç kez doldurdu.

"Bir kitap buldun mu?" dedi Breon'a bakarak. "Bir kitap mı?" Breon ona gözlerini kırıştırdı.

"Kütüphanede mi?"

"Oh. Evet. Bir sürü kitap. Bir sürü, bir sürü."

"Nerede saklanıyordun?" diye sordu Evan'a. Onun şaka yaptığını anlayana kadar kalbi tekledi.

"Bir kitaba gömülmüştüm," dedi.

Garip sohbet devam etti. Evan kısa bir süre önce açlıktan ölmüş olmasına rağmen ikisi de fazla bir şey yememişti. Celestine bunu fark etti.

"Hoşunuza gitmedi mi?" diye sordu. "Aşçılara başka bir şey hazırlamalarını söyleyeyim mi?"

"Hayır," dedi Breon çabucak. "Sadece - ambarda geçirdiğimiz zaman yüzünden midem henüz yatışmadı."

"Ah, çok kötü," dedi Celestine. "Çorba ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Evan. Sonra da konuyu değiştirmek için, "Bize ailemizden mi bahsedecektiniz? Hep merak etmişimdir."

Celestine başını kaldırdı. Breon'dan Evan'a bakarak onları süzdü ama Evan'ın yüzünde hevesli ve meraklı bir ifade vardı.

"Elbette," dedi. "Bildiğiniz gibi Nazari her zaman dünyanın büyük bir bölümüne hükmetti, bazen daha fazla, bazen daha az. Bunun nedeni rekabet etmek yerine her zaman işbirliği yapmış olmamızdır. Sulak topraklarda Montaigne'ler gibi aileler birbirlerini parçalarken, biz birlikten kuvvet doğduğunu görüyoruz."

İçinden bir ses Evan'a onun teknik olarak doğru söylediğini ama yanıltıcı olduğunu söylüyordu.

"Kaç tane kardeşimiz var?" Breon söyledi.

Celestine, "Annem İmparatoriçe Iona'nın beş çocuğu vardı, bir de ben," dedi. Görünüşe göre kendini

Farklı bir kategoriye.

"Biz ... şey ... hepimiz birbirimizden çok farklı görünüyoruz," dedi Evan.

"Neredeyse hepiniz farklı babaların üvey kardeşlerisiniz," dedi Celestine. "Annenizin bir çapkın olduğunu düşünmemelisiniz. İona babalarınızı Soy'un yararı için çok dikkatli seçti."

Evan bir sonraki sorusunu hiçbir şeyi ele vermeden nasıl soracağını bulmaya çalıştı. "Aramızda senin öz kardeşin olan var mı?"

İmparatoriçe, "Hayır," dedi. "İmparatorluğun gerçek varisleri, bir babadan yararlanmadan, bölünme süreciyle doğarlar. Nazari soyunun saf kalması önemlidir, böylece tahtın kime miras kalacağı konusunda hiçbir soru işareti kalmaz."

"Biz saf değiliz, bu yüzden miras alamıyoruz," dedi Breon, kin gütmeden.

Celestine, "İşin güzelliği de burada," dedi. "Siz de bunun bir parçasısınız, çünkü Hat'ın yaşayabilirliği için kritik öneme sahipsiniz. Gördüğünüz gibi, Nazari imparatoriçeleri bölücü armağanlar olmadan doğarlar. Varisin üvey kardeşleri babalarından kalan bir ya da daha fazla armağanla doğarlar ve bu armağanları varise miras bırakabilirler. İki ebeveynden basit bir miras yoluyla olabileceğinden daha güçlü hale gelir ve soy temiz kalır."

Evan, dün ailem hakkında hiçbir şey bilmediğimi düşündü. Bugün ise çok şey biliyorum.

"Peki," dedi Breon, "hediyelerimizi miras bırakırsak, bu biz öldükten sonra mı olacak?" Sanki büyücü bu çirkin anlaşmanın her yönünü keskin bir şekilde ortaya çıkarmaya kararlıydı.

Celestine kadehinin kenarından onları inceledi, sanki herhangi bir direniş belirtisi arıyordu. Evan işportacının lafı fazla dolandırdığından endişelendi ama sonunda imparatoriçe küçük bir kahkaha attı, kadehini boşalttı ve şöyle dedi: "Kesinlikle. Ve isimleriniz Nazari soyunun kahramanları olarak arşivlerimizde yaşayacak."

"Büyü mirasımıza." Breon kadehini kaldırdı ve o ve Evan kendilerini kendi ölümlerine kadeh kaldırırken buldular.

Breon imparatoriçeye biraz daha şarap doldururken, "Bize sizden alındığınızı söylemiştiniz," dedi. "Kim yaptı bunu? Bu nasıl oldu?"

Celestine'in yüzü karardı. "O korsandı, Harol Strangward. Iona diğer eşlerini amaçlarına ulaşır ulaşmaz bir kenara attı. Ama Harol'da onu durduran bir şey vardı. Geri gelmeye devam etti. Sonunda sadece bir değil, iki kıymık çocuğun babası oldu." Celestine'in bardağı yine boştu. Sesi alçak ve acıydı, kelimeler biraz bulanıktı.

"Annem mirasımı talep etmeme izin vermedi. Bunun sevgilisini uzaklaştıracığından korkuyordu. Ben de Yaz Ortası Günü'nde meseleyi kendi ellerimle hallettim."

Gümüş bir kolyeyi parmaklayarak sevgiyle gülümsedi. "Jak ateşe kendi isteğiyle gitti. Bana çok değerli bir hediye verdi; kan büyücülüğü hediyesi."

Ve babam Harol Strangward'ın bununla bir sorunu mu vardı? diye düşündü Evan, "çeyrek güverte" yüzünü korumak için mücadele ederek - sakın, kendinden emin, korku ya da kararsızlık belirtisi olmadan.

Belki de diğer babaların hiçbiri bilmiyordu.

İmparatoriçe'ye şöyle bir baktı; sakın, kendinden emin, biraz da çakırkeyif. Bu çok güçlü bir büyü olmalı, diye düşündü Evan, eğer nesiller boyu parçalanmış büyücüler neşeyle ölüme gittiyse.

"Gel," dedi Celestine. "Vakit geldi." Ellerini çırpı ve büyük bir kanlı grup ortaya çıktı. Görünüşe göre onların "görevlileri".

Uzun evi çevreleyen bahçelerde, merkezinde üç kraliçenin bulunduğu büyük bir arı sürüsü gibi hareket ediyorlardı. Ve Celestine de rakiplerini yiyen kraliçe, diye düşündü Evan.

Onu öldürürsek ne olur? Evan düşündü. Kana susamışlar ne yapardı?

Bu tasmaları takarken bunu nasıl başaracağız?

Bahçenin kenarına varmışlar ve dağa çıkan patikaya dönüyorlardı ki arkalarından biri seslendi. "İmparatoriçe! Prenses geldi. Prenses geldi."

Döndüler. Jenna Bandelow'du, yanında kanlı bir refakatçi vardı.

Kurtarıldı! Evan önce böyle düşündü ama sonra Jenna'nın yakasızken takındığı aynı boş ve şaşkın ifadeyi takındığını fark etti. O neden buradaydı? Bu işe nasıl bulaşmıştı?

Eğer Celestine Breon ve Evan'dan memnunsa, Jenna'dan da çok memnundu.

"Bana geri döndün!" Celestine ağladı. "Buraya nasıl geldin?"

"Uçtum," dedi Jenna.

Bunu söylediğinde Celestine bir an için kafası karışmış gibi göründü, sonra eğildi ve gergin bir şekilde gökyüzünü taradı. Görünüşe bakılırsa hiçbir şey görememişti, bu işi bir an önce bitirmenin daha iyi olacağına karar vermiş olmalıydı. "Gel," dedi bir kolunu Jenna'ya dolayarak. "Tam zamanında geldin. Köprüye çıkıyoruz."

"Köprüde ne var?" Jenna söyledi.

"Ölümsüzlük." Üçü zoraki bir yürüyüşle dağa doğru itilirken her türlü geçit töreni iddiası bir kenara bırakıldı. Tırmandıkça sülfür kokusu daha da yoğunlaştı. Kısa süre sonra, ilerledikçe derinleşen ve dikleşen bir vadinin tepesinde yürüyorlardı. Aşağıdan ısı ve dumanlar yükseliyordu ve Evan, yukarıdaki bir çatlaktan akan bir lav nehrine paralel yürüyor olmaları gerektiğini fark etti.

Sonunda patika döndü ve yanardağın kenarına sarıldı. Söz verildiği gibi, aşağıda çırpınan bir lav havuzunun üzerindeki hoş bir kemerli köprüye geldiler. Domus kitabındaki görüntüyü hatırlayan Evan, her ne türden olursa olsun

tören daha önce gelmişti, imparatoriçenin planı gece bitmeden üç kıymık büyücüsünün de o havuzda olmasını sağlayacaktı.

Bir şey hariç. O güzel kemerli köprünün ortasına dikilmiş bir ejderha, kulaklarını arkaya yapıştırmış, yaylanmak için kıvrılmıştı.

"Splinter!" Evan istemsizce bağırdı.

Evan'ın genç ejderhanın hasar gören kanadını onarmak için taktığı aparat kırılmış, yerde sürükleniyordu. Başka yaraları da vardı. Ön ayaklarından biri garip bir şekilde eğilmişti ve pulları şurasından burasından kopmuştu.

İmparatoriçe, "Kimilda, Dreki," diye emrederek ona doğru alev gönderdi.

Splinter, köprüye hücum eden kana bulanmışları doğrudan vuran bir alev fışkırmasıyla karşılık verdi. Kömürleşmiş korkuluklardan oluşan bir tabur gibi gelmeye devam ettiklerinde, kafasını onlara çarparak onları köprüden aşağıya ve aşağıdaki kaynayan havuza süpürdü.

Evan ve Breon sanki tek bir zihin tarafından yönlendiriliyormuş gibi Celestine'in üzerine atılarak onu köprü güvertesine doğru geriye savurdular. Celestine'in üzerine atılıp onu kenara çekmeye çalışırken, Jenna olanları anlayamıyormuş gibi onlara bakıyordu.

Celestine oldukça güçlüydü ve onlara alev püskürtüp kurban kıyafetlerini yakıp kül ederken ona tutunmak zordu. Ne yazık ki, tasmalar onları doğrudan büyüye karşı normalden daha az dirençli hale getiriyor gibiydi.

Evan göz ucuyla bir hareket gördü ve ardından kanlı adamlar onu ve Breon'u imparatoriçeden uzaklaştırmaya başladılar.

Serbest kalır kalmaz Celestine direnmeyen Jenna'yı tutup havaya kaldırdı ve onu köprünün kenarından lav havuzuna fırlattı.

Tepeden kalpleri durduran bir çığlık geldi.

Ve sonra, "Jenna!" Acı çeken bir insan çığlığı, ses tanıdı.

Evan başını kaldırdı ve Adrian sul'Han sırtına binmiş, sanki onu geri çekebilecekmiş gibi açık ellerini uzatan Goat'u gördü.

İmparatoriçe dumanlı kaynamaya baktı. Sonunda tatmin olmuş bir halde başını kaldırdığında Ash ve Keçi'nin ona doğru geldiğini gördü. Ash eyerinde öne doğru kaydı, tılsımını kavradı ve imparatoriçeyi alevle yıkadı. Kıyafetlerini yaktı ama başka hiçbir işe yaramadı.

Şifacı, diye düşündü Evan. Büyüyle işaretlenenlerin doğrudan büyüye karşı dirençli olduğunu unutmak için iyi bir zaman değil.

Jenna gitti mi? Keçi söyledi. Keçi ve Adrian lav havuzunda bir ileri bir geri giderek yaşam belirtisi aradılar.

Celestine kanlılara, "Prensleri getirin," diye emretti.

İsteksiz tutsaklarını ileri doğru sürüklediler. Ama Splinter hâlâ köprünün ortasında çömelmiş bekliyordu. Saldırmak için çenesini açarak başını uzattı. Ama Breon ve Evan'ı kana bulanmışların ortasında görünce tereddüt etti.

"Dreki," diye emretti Celestine. "Kenara çekil. Artık senin hanımın benim."

Splinter hareket etmedi, kenara çekilmedi. Celestine'den Evan'a ve Breon'a baktı. Yüz ifadesini tanımlamanın tek yolu şaşkınlıktı.

"Yap şunu Splinter," diye bağırdı Evan. "Ateş aç." Eğer ölecekse Celestine'in gücünün artmasından sorumlu olmamayı tercih edeceğini düşündü. Kendini alev saldırısına hazırladı.

Celestine ona baktı, sanki aniden kalan kardeşlerinin kesime giden kuzular gibi gitmediğini fark etmiş gibiydi. Evan yükseklerden gelen çığlıkları duydu, etrafındaki havanın kıpırdadığını hissetti ve daha fazla ejderhanın etrafta döndüğünü anladı.

Yukarı baktı. Pricker ve Sasha'ydı. Sonra Splash. İşte o zaman Evan, kızın bütün o yolu uçmuş olması gerektiğini fark etti.

Diğerlerini almak için Indio'ya doğru yola çıktı, geri döndü ve doğruca geri uçtu.

"Dreki!" Celestine haykırdı ve avuçlarını açarak etrafta dönen ejderhalara doğru buyurgan bir el uzattı. "Ben İmparatoriçe Celestine, kız kardeşim şekil değiştiren Jenna Bandelow'un armağanlarının varisiyim. Size büyüyle işaretlenmiş kardeşlerimi yakalamanızı ve kız kardeşimize katılmaları için havuza atmanızı emrediyorum."

Pricker daire çizerek irtifa kaybetti. Sasha onunla tartışıyor, dinlememesi için yalvarıyor gibiydi. Keçi, lav havuzundan yükselen sıcak gazların üzerinde Celestine'le göz göze, Adrian'ın sırtına yaslanmış bir şekilde süzülüyordu. Diğer ejderhalar da birer birer ona katıldı, dikkatleri imparatoriçenin üzerindeydi, sıcak nefesleri saçlarını ve giysilerini karıştırıyordu. Splinter bile kendini ona doğru sürükledi.

"Splinter, hayır!" Evan siper alması gerekip gerekmediğini merak ederek, "Splinter hayır!" dedi. Ejderhaların görme yeteneği göz önüne alındığında, kısa sürede ortaya çıkarılabiliirdi.

İmparatoriçe ve ejderhalar arasındaki bağın ne kadar güçlü olduğundan emin değildi. Jenna ile arasındaki bağ bir zorunluluktan çok bir dostluk bağı gibiydi.

Celestine sabırsızca ayağını yere vurdu. "Dreki! Artık ejderhaların sahibesi benim. Sana itaat etmeni emrediyorum."

Ejderhalar yaklaştı. Hanımefendi mi? Ejderhaların mı? Keçi dedi ki.

Bize itaat etmemizi mi emrediyor? Splash başını eğdi.

Jenna'yı mı öldürdü? Splinter kuyruğunu köprüye vurdu.

Cas'ı kör mü etti? dedi Pricker, burun deliklerinden uğursuzca alev damlıyordu.

Celestine elbette bunların hiçbirini duymamıştı. Eğer duymuş olsaydı, başına gelecekler hakkında bir fikri olabilirdi.

Keçi bir engerek gibi ileri fırladı ve imparatoriçeyi çenelerinin arasına aldı. İmparatoriçe kıpırdanıp kıvrılırken ve hâlâ emirler yağdırırken, o rüzgârın üzerinde yükseldi, kanatları tembelce çırpındı. Sonra onu çırpınarak kaynayan havuzun içine bıraktı. Havuz köpürdü, sanki onu tekrar dışarı çıkaracakmış gibi, sonra da yatıştı.

Evan' içinden yeni bir güç dalgası geçti, onu kışının üstüne devirdi, derisi çakıllaştı ve yandı.

"Bunu hissediyor musun?" Breon kalkmasına yardım etmek için elini uzattı. "Sanırım parçalanmak ve yeniden birleşmek her iki şekilde de işe yarıyor."

Evan ürperdi. Celestine'in hiçbir şeyini istediğinden emin değildi.

Öte , bu aslında ölen kardeşleri Claire, Jak ve Jenna'dan kalan bir mirastı. Yaşamaya devam edebilmelerinin bir yolu.

Pek teselli olmadı.

Ejderhaların işi bitmemiştir. Teker teker, kana bulanmışları köprüden atıp hanımlarının yanına götürdüler.

Adrian yere kaydı ve köprünün ayağına doğru koştu, Jenna'yı aramak için yamaçtan aşağı inmeye çalışmak için döndü ama Goat yolu kapattı.

Hayır. Bekle. Tehlikeli.

Adrian ejderhanın etrafından dolaşmanın bir yolunu bulmaya çalıştı ama Keçi'nin buna hiç niyeti yoktu.

Evan onları durdurmaya çalışmadı. Bunun yerine Splinter'ın yanına koştu ve kollarını ejderhanın boynuna doladı.

Splinter seni takip ediyor.

"Biliyorum," dedi Evan ejderhayı okşarken, gözyaşları ejderhanın pullarına çarptığında cızırdayarak düşüyordu.

Splinter yardım et.

"Sen yaptın," dedi Evan. "Teşekkür ."

"Korsan," dedi biri. "Zavallı ejderhaya teşekkür etmişsin. Yaralarına bakabilmemiz için neden onu köprüden taşımama yardım etmiyorsun?"

Sesinde tanıdık bir ironi vardı; Evan'ın dengesini her zaman bozan, onu kol mesafesinde tutan o unsur.

Bu sefer işe yaramadı.

Başını kaldırdığında Destin Karn'ı gördü; üzerinde siyah deri bir uçuş ceketi, rahat bir binici pantolonu vardı ve yüzünde rahatlama ve sevinç karışımı bir ifade vardı.

"Destin!" Evan casus ustasının kollarına uçtu ve bu kez hiç direniş göstermedi. Destin onu sıkıca tuttu, sanki hiç gibi göğsüne bastırdı.

Evan kalbinin çılgınca attığını hissediyordu ve titriyordu. Temiz hava, ejderha alevi ve umut kokuyordu.

"Öldüğünü sanıyordum, korsan," diye fısıldadı Destin, saçlarını okşadı, çenesini kucakladı, sonra onu yavaşça ve derinlemesine öptü. "Bir korsanın daha iyi bir anlayışa sahip olacağını düşünürdüm-"

"Kapa çenenı," dedi Evan ve öpücüğe karşılık verdi.

Destin sıcak parmaklarını gümüş yakanın altına kaydırđı ve Evan'ın omuzlarından kollarına doğru tüyleri diken diken oldu. "İtiraf etmeliyim ki bu çok hoşuma gidiyor, ama sen de istiyor musun?"

"Lütfen."

Destin mandalı çözdü ve tasmayı açtı. Evan lav havuzuna atlamak için bir dürtü hissedebileceğinden biraz endişelendi ama hiçbir şey olmadı. Ne de olsa gerçek varis gitmişti.

Birlikte Splinter'ın köprüden inmesine ve Destin'in Splinter'ın derme çatma protez kanadını incelediğı sağlam zemine çıkmasına yardım ettiler. "Bu ... acınası," dedi dudakları seğirerek. "Bunu kim yapmış böyle?"

"Parçalanmadan önce daha iyiydi," dedi Evan. "Umarım ..." Destin'in arkasından bakarak sözünü kesti. "Azizler ve şehitler," diye fısıldadı.

Vadinin kenarında uzun bir figür belirmişti. Görünüşünden bir kız olduğu anlaşılıyordu, üzerinde hiçbir giysi yoktu ama tepeden tırnağı ışıltılı pullarla kaplıydı. Saçları eğrilmiş metal gibiydi, kırmızı, turuncu ve altın rengindeydi, gözleri de altın rengindeydi, pulları lav havuzunun sıcaklığından dolayı somurtkan bir kırmızı renkte parlıyordu.

Jenna Bandelow'du.

Ejderhalar -hepsi- bir hoş geldin çığlığı attı.

"Jenna!" Adrian ileri atıldı, onu kucaklamak için kollarını açtı ama sonra kısa bir süre durdu. Ondan ısı dalgaları ve Jenna yanan bir ateş gibi parlıyordu. Herhangi bir doğrudan temas ona bir deri tabakasına mal olabilirdi.

Elbette ejderhaların böyle bir çekincesi yoktu. Şifacı kıskançlıkla bakarken, ejderhalar onun etrafında kedi gibi dönüyor, koca kafalarıyla onu dürtüklüyor ve yavaş yavaş soğurken onu sarmallarında barındırıyorlardı.

"Ne oldu böyle?" dedi. "Dört günlük bir sarhoşluktan çıkmış gibiyim. Rüyamda bir ejderhaya dönüştüğümü ve bir ateş gölünde yüzdüğümü gördüm. Sanki Flamecaster'ın derisinin içinde yaşıyordum." Etrafındaki insan ve ejderha çemberine baktı.

Uzun bir duraksamadan sonra şifacı, "Olan şey de bu sayılır," dedi.

Pulların bir kısmı solmaya başladıkça, çıplak olduğu daha da belirginleşti. Ash ceketini çıkarıp ona giydirdi. "İmparatoriçe öldü," dedi.

"Huh," dedi ensesini ovuşturarak. "Tüm bu sorunlardan sonra, umarım en azından benim de bu işte bir payım vardır."

BELANIN İYİ TARAFI

Hal sonunda Ardencourt'a döndüğünde Robert'ın hâlâ hayatta olduğunu görünce çok mutlu oldu. Herhangi bir düelloya katılmamıştı ve ikisi de kimseyle nişanlanmamıştı.

İyi tarafından bak, Halston. Kral sensin!

Thane Konseyi'nden bazıları Hal'ın kuzeye yürümesini, Delphi'yi ve Fellsmarch'taki başkenti almasını ve sonra eski sınırları yerinde bırakarak tekrar güneye yürümesini . Bazıları kuzey kraliçesinin ona büyü yapmış olabileceğini söyledi. Hal gittiğinden daha büyük bir orduyla geri döndüğünden, arasında çok fazla kılıç şakırtısı yaşanmadı. Görünüşe göre malikânelerine dönmenin ve nadasa bıraktıkları tarlalarını yeniden üretime geçirmenin zevkini keşfetmişlerdi.

Arden ve Fells'in birleşik orduları imparatoriçenin ordularını denize döktüğünde, thane'lerin çoğunun kaçınmış oldukları felaket hakkında hiçbir fikri yoktu. Sadece Ruh Geçidi yakınlarında arazileri olan birkaç kişi tehlikenin ne olduğunu biliyordu. Onlar Hal'in en ateşli destekçileri arasındaydı.

Hal kuzeyde savaşırken Robert, Jarat'ın ya da babasının ya da her ikisinin de muazzam bir para ve hazine biriktirdiğini keşfetmişti. Hal, Montaigne'in kuzeyde kraliçeye karşı giriştiği kin maçını finanse etmek için derebeylerinden alınan vergileri iptal etti. Bu onu uzun zamandır en popüler kral yaptı.

Montaigne'ler pek rakip sayılmazdı. Sona ereceğinden de değil.

Neyse ki babası sonunda Hal'in Jarat'ın destekçilerinden mülkleri ve unvanları alıp Matelon'a katmayacağı gerçeğini kabullenmiş görünüyordu. Hal, Whitehall'daki Scoville Malikânesi'ni annesine iade etti, ancak annesi vefat ettiğinde Harper'a kalması şartını koştı. Robert'ı da en seçkin Montaigne unvanları ve mülkleriyle ödüllendirdi. Temple Church'teki isyan çağrısına cevap veren bazılarının hoşnutsuzluğuna rağmen Eric Bellamy'yi ordunun başına getirdi. Ama yetenekleri terfi ettirmeye inanıyordu; bunun uzun vadede işini kolaylaştıracağını biliyordu. Bellamy'nin de Montaigne'lere gösterdiği sadakati kendisine göstereceğini umuyordu.

Herkes mutlu değildi. Hal, Malthus Kilisesi'nin hükümetle ilişkisini kesti ve geri dönen tüm dalları acımasızca bastırdı. Principia'ya ve diğer herkese Arden'deki insanların istedikleri gibi ibadet etmekte ya da hiç ibadet etmemekte özgür olduklarını açıkça belirtti. Zorunlu ondalık kaldırılmıştı. Üstün yeteneklilere karşı ayrımcılık yasaklandı.

Hal tutumları bir gecede değiştiremeyeceğini biliyordu ama hükümetin gücünü herhangi bir kilisenin arkasına koymayacaktı. Büyük aziz de herkes gibi taraftarlarının kalbini kazanmak zorundaydı. Çoğu insan içinde büyüdükleri kilisede kalmaya devam etti, ancak yeraltından birkaç başka inanç ortaya çıktı.

Her türlü değişim kazananlar ve kaybedenler yaratır ve Hal kraliyet balayının sonsuza dek süreceği yanılsamasına kapılmamıştı. Bazıları aşağı diyarlara daha fazla özerklik verdiğinde sorun çıkacağını tahmin ediyordu. Bunun olabileceğini biliyordu ama daha gevşek bir konfederasyonun işe yarayacağını umuyordu.

Kraliçe Marina ve Prenses Madeleine'i özlemişti. Marina'nın kendine ait küçük bir saray kurduğu Tamron'a geri taşınmışlardı. Burası Arden ve Fells arasında seyahat edenler için popüler bir durak noktası haline geldi.

Hal, Destin Karn'ı casus Şefi olarak kalmaya teşvik etti. Kısa vadede bunu yapmayı kabul etti - Hal'in Harper'ın istihbarat servisine katılma dilekŐesini kabul etmesi Şartıyla. Hal bu kararı vermeyi aylardır erteliyordu. Onun bu iş işin Şok uygun olduğunu biliyordu -belki de fazla uygun.

"Bana yetenekleri teşvik etmeye inandĐĐını sĐylememiŐ miydin?" Destin sĐyledi. Bunun ��zerine Hal isteksizce kabul etti.

En azından istediĐĐi işi aldı.

Destin ve Evan Tamron'daki Chambord m��lk��n�� elden Őıkartıyorlardı. Bu iş bittikten sonra Carthis'e d��nmeyi ve Tarvos'a yerleŐmeyi planlıyorlardı. Hal, FırtınabaŐı ve casusluk ustasının Ardenine gemilerini hedef almamalarını umuyordu. Biri yeterince k��t��yd��, ikisi birlikte durdurulamazdı.

Hal hiÇbir zaman kral olmak istememiŐti ve Şimdi de bundan hoşlanmıyordu, ��zellikle de bunun muhtemelen olabileceklerin en iyisi olduğunu bilerek. Ama Hal bir Matelon'du ve bu y��zden yapılması gerekeni yaptı. Ordu hayatının yoldaŐlıĐını ��zlese de, kendisi av k��peklerinin peşinde koşarken, savaşta oynarken ya da mirasını oyun masalarında ve kliket evlerinde ŐarŐur ederken y��netme işini başkalarına bırakan t��rden bir h��k��mdar olmayacaktı. Sırf iyi yaptıĐĐı bir Şey olduğu işin savaş baŐlatmazdı.

Robert, Hal'in kral olmaktan hoŐlanmamasına Şaşmamalı dedi.

-Ofisin t��m zevklerine t��vbe etmişti.

Doğrusunu sĐylemek gerekirse, Hal'in kuzeyde yarım kalmış bir işi vardı. BirkaÇ aydır bir plan ��zerinde ŐalıŐıyordu. Ama plan yapmayı uygulamaktan daha kolay buluyordu.

Lyss Çılgınca bir Şekilde kraliŐeliĐini d��zene sokmak ve Gri Kurt sarayındaki hainleri ayıklamakla meŐguld��. KraliÇelik de on yıllardır savaŐtaydı ve imparatorluktan daha az kaynağa sahipti. Savaşın gizli maliyeti budur, demişti bir keresinde ona. B��y��meyen ve geleceĐĐi yaratmayan genÇler. Finanse edilmeyen okullar ve k��t��phaneler, yapılamayan yollar ve k��pr��ler.

asla inşa edilemez. Onların yetişmesi uzun zaman alacaktır.

Bir kış gündönümü kutlaması daha yaklaştıkça Hal giderek daha huzursuz oluyordu. Ona göre bu, hareketli bir yılın sonu ve yıllarca sürecektir amansız bir angaryanın başlangıcıydı. Orduda subay olarak görev yaptığı süre boyunca, gündönümünü her zaman ailesiyle birlikte sarayda kutlamış, partilerde garip sohbetler yapmış, bir önceki yılın isimlerini hatırlamaya çalışmış ve dokuz aylık yoksunluğu çok fazla yiyip içerek telafi etmişti. Bir derebeyinin en büyük oğlu ve saygın bir subay olarak, evlilik piyasasında üçüncü sınıf bir şekilde dikkat çekmişti. Bir hırs şöleninde ana yemek olmaya can atmıyordu.

Aslında istediği şey ailesiyle birlikte White Oaks'ta sessizce kutlama yapmaktır. Ama ailesi sarayda kutlama yapmakta ısrar etti.

Daha sonra Kraliçe Marina onu Swansea'daki bir yazlık evde Gündönümü kutlamasına davet etti.

"Çok küçük bir toplantı planlıyorum," diye yazdı. "Tanıdığınız ve görmek istediğiniz insanlar olacağına söz veriyorum."

Hal, toplantı ne kadar küçük olursa o kadar iyi olur diye düşündü. İçgüdüsel olarak gitmeye karar verdi.

Annesi ve babası büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı, çünkü bu oğulları krala gösteriş yapmak için ilk şanslarıydı.

Leydi Matelon, "Ama üç partiye ev sahipliği yapıyoruz ve altı partiye daha davetliyiz," dedi.

"Güzel," dedi Hal, giysilerini katlayıp çantalarına yerleştirirken. "Yapacak bir işin olacak."

"Herkes seni görmeyi dört gözle bekliyor oğlum," dedi babası.

"Bugünlerde hep buradayım," dedi Hal. "Neden kimse Şubat ayında parti vermiyor?"

"Swansea çok uzakta. Marina partisini Tamron Court'ta yapamaz mı?" Leydi Matelon dedi ki. "Kimin bir kış

bir yazlık evde gündönümü partisi?"

Hal hiçbir şey söylemedi ama toplanmaya devam etti.

"Kalmalısın Halston," dedi Leydi Matelon, son ve umutsuz bir yalvarışla. "Dans kartınız zaten dolu."

"Robert'a dans kartımı ver," dedi Hal. "Zaten o daha iyi dans ediyor." Onu öptü. "Mutlu Gündönümleri, Anne. Her birimiz kendi yöntemimizle kutlayalım."

Böylece Hal kendini gündönümü arifesinde Ardencourt'tan Tamron Court'a, oradan da Swansea'ya doğru at sürerken buldu. On dokuz yaşındasın ve evden kaçırıyorsun, diye düşündü.

Swansea uzun zamandır Tamron soyluları için bir tatil kasabasıydı. Buradaki evlerin çoğu, geniş ön verandaları, Gull's Rest gibi ilginç isimleri ve "sadece" on beş ila yirmi odası olan "kır evleriydi". Gittiği yerin de tipik bir adı vardı: Snug Harbor.

Köyde yol sordu ve okyanustan gelen soğuk karla yağmurla mücadele ederek sahil yolu boyunca güneye doğru ilerledi.

Kim yazlık bir evde Gündönümü partisi verir ki?

Üzerinde paslanmış bir tabela olan yıkık dökük bir taş kapıdan döndü: Snug Harbor.

Kulübe Leewater'a bakan bir kayalığın üzerindeydi. Beklediğinden daha mütevazıydı; taştan inşa edilmişti, kiremit çatısı, küçük bir ahır ve suya inen bir yolu vardı. Bacadan dumanlar yükseliyordu ama hiçbir hizmetçi onu karşılamak için dışarı fırlamamıştı. Davetiyesini tekrar kontrol etti. Evet, burası doğru yer olmalıydı. Erken mi gelmişti? Geç mi kalmıştı? Bir tür şakaya mı maruz kalmıştı? Ya da daha kötüsü, bir darbenin hedefi miydi? İşte buradaydı, krallığın kralı, sınır bölgelerinde ıssız bir noktaya doğru tek başına at sürüyordu. Eli kılıcının kabzasını buldu.

Ahırın önünde atından indi ve Bosley'i içeri götürdü. Altı ahır vardı ama sadece bir tanesi doluydu - bir dağ midillisi.

Gerçekten de küçük bir toplantı, diye düşündü Hal. Aygırı ovdu, bir ahıra yerleştirdi ve samanları çöp kutusuna attı.

Sonra çantalarını omuzlayarak n verandaya doğru yürüdü.

Kapının etrafına yeşillik ve ilek demetleri asılmıştı. Denedi ve kilitli değildi.

Klan yapımı bir çift çizme içeride bir su birikintisinin içinde duruyordu. n salondaki ocakta yanan ateşten tarçın ve yaban mersini kokuları yayılıyordu. nnde bir kanepe ve içinde iki bardak ve bir sürahi şarap bulunan bir masa vardı. Odanın dört bir yanında, Diyarların haritaları duvarlara iliştirilmişti.

antalarını yere bırakan Hal, botlarını çıkardı ve paltosunu kapının yanındaki kancaya astı. Sonra odanın içinde dolaşarak haritaları inceledi. Bazıları çok eskiydi, Diyarların tek bir krallık olduğu Kırılma öncesinden kalmaydı. Diğerleri ise daha yeniydi, kuzeyle ve aşağı diyarlarla yapılan sonu gelmez savaşların sonuçlarına bağlı olarak değişen sınırlara sahipti.

"Merhaba,
Flatlander." Hal
etrafında döndü.

Kraliçe Alyssa'ydı. Kaslı bacaklarının üzerine dar bir tayt ve kalın bir yön kazak giymişti. Yalınayaktı ve yanakları soğuktan pembeleşmişti. İlk defa saçları rlmemişti. Yüzünden geriye doğru bir tür düğüm halinde toplanmıştı ama sonra sırtından aşağı serbestçe dökülüyordu.

"Mutlu Gündönümleri," dedi. "Bu gece çok küçük bir parti veriyoruz."

"Ah!" dedi Hal. Ateşin önündeki masaya baktı, sonra tekrar ona döndü. Umut içinde bir bahar dalgası gibi yükseldi. "Sadece biz mi varız?"

"Diğerleri yarın gelmeye hazırlanıyor. Sasha, Breon, Destin, Evan, Hadley, Shadow ve Lila atlarıyla geliyorlar. Ash, Jenna, Cas, Splash ve Goat ise kuzeydeki Heartfang'lerden uçarak gelecekler." Durakladı. "Belki duymuşsunuzdur, orada bir ejderha anavatanı kurmuşlar."

"Bunu duymuştım," dedi Hal. "Bölge sakinleri bunu nasıl karşıladı?" Ardenine sakinlerinin sadece bir ejderha söylentisine verdikleri tepkiyi hatırladı.

Lyss, "Kimse yıl boyunca en yüksek tepelerde yaşamıyor," dedi, "ama klanlar yazın yamaçlarda avlanıyor. Ejderhalarla kimin ve neyin avlanabileceği konusunda bir anlaşma yaptık. Ve denize balık tutmaya gidecek kadar yakınlar."

Bu kadar çok ejderha gelirken, Hal bu buluşmanın neden kışın çoğunlukla insanlardan boş olan bir kıyıda gerçekleştiğini anlayabiliyordu.

"Peki ya Kraliçe Marina?"

"Marina evde, Tamron Seat'ta," dedi Lyss. "Bu aslında benim partim. Bir süreliğine hep birlikte olabileceğimiz son zaman olabilir."

Masaya doğru ilerledi, dişleriyle mantarı çekti ve iki bardak doldurdu. Onun huzursuz bir avcı gibi hareket etmesini seviyordu. "İşte," dedi, kanepeye doğru işaret ederek. "Otur."

Hal oturdu ve aniden terleyen avuçlarını uyluklarına bastırdı.

Alyssa onun yanında oturuyordu, aralarında sadece birkaç santim vardı; bu mesafe gerilimle doluydu.

Hal sinirlerini yatıştırmak için sorularını sıralamaya devam etti. "Cas nasıl?"

Lyss elini salladı. "Ash hâlâ onu tedavi ediyor ama görünüşe göre görme yetisi asla eskisi gibi olmayacak. Bu arada o ve Jenna her gün birlikte uçuyor, sürekli diğer duyularını nasıl telafi edecekleri üzerinde çalışıyorlar. Daha fazla ejderha anavatana taşınıyor ve Jenna ve Ash bazılarını hava kuvvetleri ve kurye servisi için işe aldı. Savaş yetimlerini onlarla ortak olmaları için eğitiyor."

"Kulağa meşgullermiş gibi geliyor," dedi Hal, kıskandığını fark ederek.

Lyss başını salladı. "Yine de iyi türden bir meşguliyet. Breon, Briar Rose Bakanlığı ve tapınak okullarında Konuşmacı Jemson ve Raisa Cennestre ile birlikte çalışıyor. Ordu küçüldükçe, gazilerin geçimlerini sağlamak için yeni yollara ihtiyaçları oluyor."

Aynı sorunla karşı karşıyayız, diye düşündü Hal, savaş yapmadığımız zaman ne yapacağız.

"Breon Fells'te kalmayı planlıyor mu?" diye sordu.

"Sanırım öyle," dedi Lyss. "O ve Sasha dışarı çıkıyorlar."

Ayrılmak. Ciddi bir ilişki için kullanılan kuzeyli bir terim.

Bu onun asla tahmin edemeyeceği bir eşleşmeydi.

Belki de aklındaki kişi için bir umut vardı. "Annen iyi mi?"

"Öyle," dedi Lyss. "Ailemin tavsiyelerine sahip olmanın benim için ne anlama geldiğini size anlatamam, özellikle de benim deneyimim savaşmak üzerine olduğu için, yönetmek üzerine değil. Olması gereken bu ama yine de-"

"bakalım," dedi Hal. "Ailenin tavsiyesi mi?"

Lyssa güldü. "Bu kuzeyli bir şey. Sınırlara saygı gösterme konusunda pek iyi değilizdir."

Belli ki bu konuda başka bir şey söylemeyecekti, bu yüzden ilk atışı duvarın üzerinden fırlattı.

"Peki," dedi Hal, "neden buradayız?"

Duvardaki haritaları işaret etti. "Sınırlardan bahsetmişken," dedi, "bazı değişiklikler yapabileceğimizi umuyorum."

"Evet," dedi ciddiyetle, gözleri onun dudaklarına sabitlenmişti. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum."

Gri Kurt kraliçesi biraz telaşlı görünüyordu. "Ve ... uh ... bu yüzden, bunu diğerleri gelmeden önce yapmamızın en iyisi olacağını düşündüm."

Şarabını bıraktı, ayağa kalktı ve haritalardan birine doğru ilerledi. "Bunlar Yeni Kraliçeler Hattı'nın kurulduğu zamanki sınırlarımızdı," dedi.

Hal ayağa kalktı, yürüdü ve onu inceledi. "Mmm-hmm," dedi ellerini arkasında kavuşturarak.

"Ve burada . . ." Başka bir haritaya doğru yürüdü. "Bu, Spiritgate limanının ele geçirilmesi de dahil olmak üzere yıllarca süren tecavüzden sonra şu anda savunduğunuz sınır."

"Hmm," dedi.

"Yani bu ..." Parmaklarıyla sınır boyunca bir alanı işaretledi. "Burası tartışmalı bölge."

"Ben buna tartışmalı demezdim," dedi Hal. "Yani, benim hayatım boyunca Arden'e aitti. Aslında iki yüz yıldan fazla bir süredir."

Alyssa elini sallayarak iki yüz yılı yok saydı. "Bu, Diyarların tarihinde göz açıp kapayıncaya kadar geçen bir süre," dedi. "Bakır madenlerini geri istiyoruz, buna ihtiyacımız var" -işaret etti- "ve limanımızı. Ancak Fettes Ford'un kuzeyindeki alan için kereste haklarını müzakere etmeye ve size limana erişim izni vermeye hazırız. Mesele şu ki, biz su havzasını korumak istiyoruz-"

"Limanını neden geri vereyim ki?" Hal söze girdi. "Bırakın madenleri. Onları adil bir şekilde kazandık. Delphi'yi geri istemiyorum ve orayı yıllarca kontrol ettik." Montaigne'leri tahttan indiren gaspçı kendisi olduğu halde, kendisini Arden'in önceki krallarının yaptıklarını savunma pozisyonunda bulmak tuhaftı.

"Delphi benim değil ki vereyim," dedi Lyss. "Orası özgür bir şehir. İmparatoriçe'ye karşı yardımları karşılığında onlara özerklik teklif eden sen değil miydin?"

"İstediğim, zamanı geri alamazsınız ve sizin için avantajlı olan bir noktada duramazsınız."

Lyss'in çenesi yukarı kalktı ve ellerini iki yanında birleştirdi. "Gerçekten mi Matelon? Açgözlü olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Bakın, beni buraya getiriyorsunuz, şarap içiriyorsunuz ve sonra uğruna kan döktüğümüz varlıkların tek tarafı olarak verilmesini talep ediyorsunuz."

"İyi!" dedi, hiç de iyi olmadığı anlamına gelen bir ses tonuyla. Ellerile konuşarak bir ileri bir geri volta atmaya başladı. "Unut gitsin, Matelon. Ben sadece, bir

Güneydeki dost komşumuz, müzakereye açık olabilirsiniz."

"Ben de bunu yapıyorum," dedi Hal. "Pazarlık yapıyorum."

"Sen buna pazarlık mı diyorsun? Açgözlü olduğumu mu iddia ediyorsun? Aslında, son derece ölçülü davranıyorum. Gri Kurt soyu bir zamanlar Yedi Diyar'ın tamamına hükmediyordu. Açgözlü olsaydım, buna geri dönmeyi talep ederdim."

"Senin açgözlü olduğunu hiç söylemedim," dedi Hal. "Aramızda daha yakın bağlar olsaydı sınırların daha az önemli olacağını ."

"Eğer daha yakın bağlar istiyorsanız, bunun yolu bu değil-"

"İki teklifim var." Hal, kalbinin bir balık gibi çırpındığını anlamamasını umarak duvardaki haritaya -şimdiki haritaya- geri döndü.

"Öncelikle," dedi, "belirli koşullar altında güney sınırınızı burada belirlemeye hazırım." Southgate'ten Watergate'e, yani Arden'in güney sınırına bir çizgi çekti.

Kadın haritaya baktı, sonra kaşlarını çattı. "Anlamıyorum," dedi.

"Arden Kralı Gerard annen Kraliçe Raisa'ya evlenme teklif ettiğinde, 'krallıklarını birleştirmelerini', yönetimin kendisinde olmasını ve verasetin oğullarından geçmesini önermişti." Hal bu konuyu açarak riske girdiğini biliyordu ama bir noktaya değinmek istiyordu.

Lyss, "Bence bu bir öneriden daha fazlasıydı," dedi. "Yine de reddetti."

"Akıllıca," dedi Lyss kollarını kavuşturup ayağını yere vurarak. "Çok akıllıca," dedi Hal. "Eşlerimizle evlenmeyi öneriyorum."

Krallıklar birlikte, senin sorumluluğunda ve kızlarımız aracılığıyla veraset yoluyla."

"Bizim ... kızlarımız." Lyss alnını ovuşturdu. "Sanırım bir yerde bir adımı atladım."

"Başka bir deyişle, Alyssa ana'Raisa, Fells'in kraliçesi, benimle evlenir misin?" Hal dedi ki. "Çeyizim olarak Ruh Geçidi'ni ve bakır madenlerini sunuyorum."

Lyss uzun bir süre ona baktı ve sonra patladı. "Siz güney krallarının nesi var? Neden bizimle evlenmeye bu kadar kararlısınız? Bizi duvara kupalar mı sanıyorsunuz? Kılıç kuşaklarınızda bir çentik mi? Övünme hakkı için bir bilet-?"

"Hayır, Majesteleri," dedi Hal. "Sadece kendi adıma konuşuyorum. Seninle evlenmek istiyorum çünkü sen tanıdığım en olağanüstü kadınsın. Birlikte geçirdiğimiz her gün yeni bir şey öğreniyorum. Bence hayatımızın geri kalanını birlikte geçirebiliriz ve söyleyecek sözümüz asla tükenmez. Ayrıca savaş alanında üç kez kıcıma tekmeyi bastın ve ben yanımda yetenek olmasını isterim."

"Şey," diye kabul etti Lyss, "üçüncü sefer gerçekten-"

"Eğer yardımı olacaksa, bunu her zaman arkanı kollayacak bir müttefikin yanında savaşmak olarak düşün. Sana aşığım ve seninle evlenmek istiyorum. Evlenmem için büyük bir baskı altındayım ve başka biriyle evlenmek istemiyorum."

"Bu bir-a-" gibi geliyor.

"İyi bir müzakerecinin elini asla bu kadar açık bir şekilde göstermeyeceğinin farkındayım," dedi Hal. "İyi bir arabulucu size beni Kral Gerard'ın on yaşındaki kızı Prenses Madeleine'le evlendirmek isteyen bir grup olduğunu, çünkü bunun tahtta daha güçlü bir hak iddia etmemi sağlayacağını söylediler." Aslında bu doğruduydu. "Gördüğünüz gibi berbat bir müzakereciyim. Ama başka kurtarıcı özelliklerim de var." Adam doğrudan kadının gözlerinin içine baktı.

Yanaklarına renk gelmişti. "Oh, öyle mi?" "Evet," dedi.

Alyssa ocağın karşısına geçip ateşi dürttü. Kıvılcımlar saçarak tenini altın rengine boyadı. "Sence kraliçelerin bir kraliyet altında yaşamaya nasıl tepki verirler?" Alyssa söyledi.

"Buna alışmaları biraz zaman alabilir," dedi. "Umarım kızlarımız doğmadan önce zamanları olur."

yaş. Bence prenseslerimizi kılıç , ordu yönetebilecek ve ejderhalarla ittifak kurabilecek şekilde yetiştirirsek bunun faydası olur." "Huh," dedi. Sopayı bırakarak arkasına döndü, alt dudağını çiğneyerek onu inceledi. "Sen bir uzun bir yol, Matelon."

İltifatı kabul ederek başını salladı. "Tam açıklama adına, aşağı diyarlarla daha gevşek bir konfederasyon için pazarlık yaptığımı söylemeliyim. Yani tüm Yedi Diyar'ın kraliçesi ya da imparatoriçesi olma hayallerin varsa, bu pazarlığın bir parçası değil. Kalbimi, krallığımı, kılıcımı ve tabii ki en önemlisi limanı ve bakır madenlerini sunuyorum."

"Anlıyorum," dedi Alyssa. Dudakları kıpırdadı ve Hal onun zemin kazanmaya başladığını anladı. "İki teklifin olduğunu mu söyledin?"

"Biliyorum," dedi Hal. "Birinci teklifi reddetme olasılığınızın olduğunu biliyordum. Bir kere, evliliğimizin başlangıcında, kendi krallıklarımızda yeterince uğraşmamız gereken şey varken, ikimizi de karmaşık bir siyasetin içine sürükler. Bu yüzden ikinci önerim evlenmemiz, böylece krallıklarımız arasındaki bağları güçlendirmemiz, ancak kendi bölgelerimizi sağlam tutmamız. Zamanımızı Ardencourt ve Fellsmarch arasında paylaşırabiliriz. Ya da sınır bölgelerinde yeni bir saray inşa edebiliriz." Ya da dağlarda bir mağara buluruz.

"Her iki şekilde de evlenecek miyiz?"

" ya da böyle," dedi Hal, bu şartın anlaşmayı bozabileceğine dair karnında bir korku kıpırtısı hissederek.

"Her iki durumda da Ruh Geçidi'ni ve madenleri mi alacağım?" "Her iki şekilde de."

"Peki sen ne aldın?"

"Seni anlıyorum," dedi Hal. "Bir arkadaş edindim - şu anda gerçekten ihtiyacım olan bir şey. Bir çeşit idman partnerim olacak. İyi bir danışmanım var - mahkemede bulmamın imkânsız olduğu bir şey. Etrafımdaki herkes yalan söylerken ben gerçeği öğreniyorum. Bunu anlıyorum." Yavaşça çenesini iki elinin arasına aldı ve

onu öptü. Dudakları sıcaktı, hâlâ şarap tadındaydı. Dudaklarını açtığında, adam öpücüğü uzattı, onu kendine çekti, göğüsleri göğsüne bastırdı, vücudu kalçalarından omuzlarına kadar yanıyordu.

Ayrıldıklarında, kızarmış, nefesi kesilmiş, nutku tutulmuş bir halde duruyordu.

"Bunu kimse yapmaz Matelon," dedi sertçe yutkunarak.

"Neyi yapmaz?"

"Aşk için evlenir."

"Ben olsam anne babanızı örnek gösterirdim," dedi Hal. "Eğer bir tür kurala aykırıysa, izin değil af dilemeliyiz. Tecrübesizliğimizi öne sürebiliriz." Kızın ellerini tuttu. "Şimdi izninizle sizi tekrar öpmek istiyorum."

Gözleri kısıldı. "Ne diyorsun, öpücüklerin o kadar güçlü ki aklımı kaçırıp teklif ettiğin her şeyi kabul edeceğimi mi söylüyorsun?"

"Hiç de değil," dedi Hal. "Öpüşmenin bu tekliflerin bir özelliği olduğu konusunda sizi adil bir şekilde uyarıyorum ve bunu imzalamak isteyip istemediğinize karar vermek için daha fazla veriye ihtiyacınız olabilir."

Kızın öfkesinin azalmakta olduğunu söyleyebilirdi. Aslında, kaşlarını çatmakta zorlanıyor gibi görünüyordu.

"Ben de seni tekrar öpmek istediğimi söylüyorum." "Yeterince adil," dedi.

"Bu bir evet mi?"

"Bu bir evet, seni kibirli düz arazi," dedi. Adamın yakalarını kavradı ve dudaklarını morartan ve karıncalandıran daha şiddetli bir öpücük için onu kendine çekti. Ellerini adamın kürek kemiklerine bastırarak, nefes alış verişini normale dönene kadar başını adamın çenesinin altına yasladı.

Uzun bir süre öylece durdular.

"Hmm," diye mırıldandı Lyssa, boynunu öptü ve patlayacağını düşünene kadar kulağını ısırdı. Onu kanepeye yatırıp yastıklara yasladı, tekrar öptü ve kaşlarını çatarak, "Daha fazla veri lütfen," dedi.

Gömleğini pantolonundan çekip çıkardı, başını altına soktu ve göğsüne ve karnına bir dizi kışkırtıcı öpücük yerleştirdi.

Sonunda ikisi de koltuktan yuvarlanarak sert bir şekilde halının üzerine düştüler ve şarap sürahisini dökmeye ramak kaldı.

Şimdi üstteydi ve onu sıkıştırıyordu. "Eğer anlamaya varamazsak," diye homurdandı, "pes etmemeliyiz. Elbette anlaşana kadar görüşmelere devam etmeliyiz."

Anlaşılan o ki pazarlıkları için daha pek çok öpücük, kıyafetlerin fırlatılması, güreş ve şarabın geri kalanı gerekmişti. Daha sonra, ateşin önündeki halının üzerinde sarmaş dolaş yatarlarken Lyss, "Kan ve kemik, Matelon, bu kadar ikna edici olabileceğin hiçbir fikrim yoktu," dedi.

"Hal," dedi usulca. "Sanırım bana Hal diyebilirsin." Saçlarını okşadı, eğildi ve dudaklarını kulağına götürdü. "Tekrar üzerinden geçmemi istediğin belirli bir nokta var mı?"

"Hayır." Belli belirsiz gülümsedi. "Evet, ama sanırım yarından önce biraz uyusak iyi olacak."

"Ben her zamanki gibi itaatkâr hizmetkârınızım Majesteleri."

"Lyss."

"Lyss."

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki Hal uyuyakalmış olabileceğini düşündü. Sonra "Hal?" dedi.

"Hmm?"

"Annemin evlendiğinde olduğundan daha yaşlıyım ama hâlâ gencim."

Hal başını salladı. "Biliyorum."

"Hâlâ yapılacak çok şey, yeniden inşa edilecek çok şey, krallığı iyileştirmeye ve halkıma bakmaya çalışırken verilecek çok karar var. Jarat'ın Julianna'yla evlenip kraliçeliği imparatorluğa katma planına bu kadar yakın bir zamanda bir nişan ilan etmek özellikle zor olurdu. Kraliçeliği özgür tutmak için kanını, terini ve malını feda eden insanlar anlaşılır bir şekilde sarsılacaktır,

Ne kadar açıklamaya çalışsak da. Ardenine kralları kuzeyde pek saygı görmezler."

"Anlıyorum. Takım elbisemi bu kadar erken bastırmayı planlamamıştım ama siz başlattınız."

Güldü. "Evet." Sanki devam edip etmemeyi tartışıyormuş gibi tekrar durdu. "Çok fazla ortak noktamız var ama yine de mizaç olarak çok farklıyız, sanki birbirimizi tamamlıyoruz."

Hal hiçbir şey söylemedi, kraliçenin kendisiyle konuşmasını bölmek istemiyordu.

"Ve-ve öpücükleriniz- yani, işte bu var." "Evet," dedi

Hal. "O da var."

"Belki aramızda bir evlilik ," dedi.

"Belki olabilir," dedi Hal. "Bir anlaşmaya varmak için biraz zaman gerekebilir."

"Ve müzakereler," Lyss dedi. "Bir sürü ve çok müzakerelerin."

Kadın güldü ve tekrar öpüşmeye başladılar, böylece uyumadan önce biraz zaman geçti.

YAZAR HAKKINDA

Fotoğraf: Augusten Burroughs

New York Times ve USA Today çoksatan yazarı **CINDA WILLIAMS CHIMA**, Heir Chronicles ve Seven Realms serileri de dahil olmak üzere her yaştan genç için fantezi yazıyor. Eleştirmenlerce beğenilen kitapları çok sayıda devlet ödülü listesinde yer aldı. Ailesiyle birlikte Ohio'da yaşıyor ve her zaman bir sonraki romanı üzerinde çalışıyor. Daha fazlasını www.cindachima.com adresinde bulabilirsiniz.

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'da keşfedin.

CINDA WILLIAMS CHIMA'NIN KİTAPLARI

PARÇALANMIŞ DİYARLAR SERİSİ

[Flamecaster](#)

[Shadowcaster](#)

[Stormcaster](#)

[Deathcaster](#)

THE HEIR CHRONICLES

Savaşçı Varis

Büyücü Varis

Ejderha Varis

Büyücü Varis

Büyücü Varis

YEDİ DİYAR SERİSİ

Şeytan Kral

Sürgün Kraliçe

Gri Kurt Tahtı Kızıl Taç

GERİ AD

KEŞFET

[bir sonraki favori okumanız](#)

BULUŞMA

[sevilecek yeni yazarlar](#)

WIN

[ücretsiz kitaplar](#)

PAYLAŞ

[infografikler, çalma listeleri, testler ve daha fazlası](#)

İZLE

[en son videolar](#)

www.epicreads.com

TELİF HAKKI

Cinda Williams Chima'nın YEDİ ÂLEM SERİSİ'nden. Son kağıt
illüstrasyonu © 2009 Disney Enterprises, Inc.
Disney-Hyperion Books'un izniyle yeniden basılmıştır. Tüm hakları saklıdır.

DEATHCASTER. Telif Hakkı © 2019 Cinda Williams Chima tarafından. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitap metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-kitaplarının açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik yapılamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla saklanamaz veya bunlara sokulamaz.

www.epicreads.com

Kapak resmi© 2019 yazan Alessandro Taini
Kapak tasarımı Erin Fitzsimmons

Dijital Baskı Mart 2019 ISBN: 978-0-06-238105-7
Sürüm 03042019
Baskı ISBN: 978-0-06-238103-3 (ciltli)
ISBN 978-0-06-290591-8 (uluslararası baskı)

19 20 21 22 23 PC/LSCH 10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

ILK BASKI

YAYINCI HAKKINDA

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Publishers Ltd
Bay Adelaide Centre, Doğu Kulesi
22 Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario, Kanada
M5H 4E3
www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins India
A 75, Sektör 57
Noida
Uttar Pradesh 201 301
www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand Unit
D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.

1 London Bridge Street

London SE1 9GF, Birleşik

Krallık

www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.

195 Broadway

New York, NY 10007

www.harpercollins.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.